vernor vinge

adâncurile cerului

Continuarea aventurii începute cu FOC ÎN ADÂNC

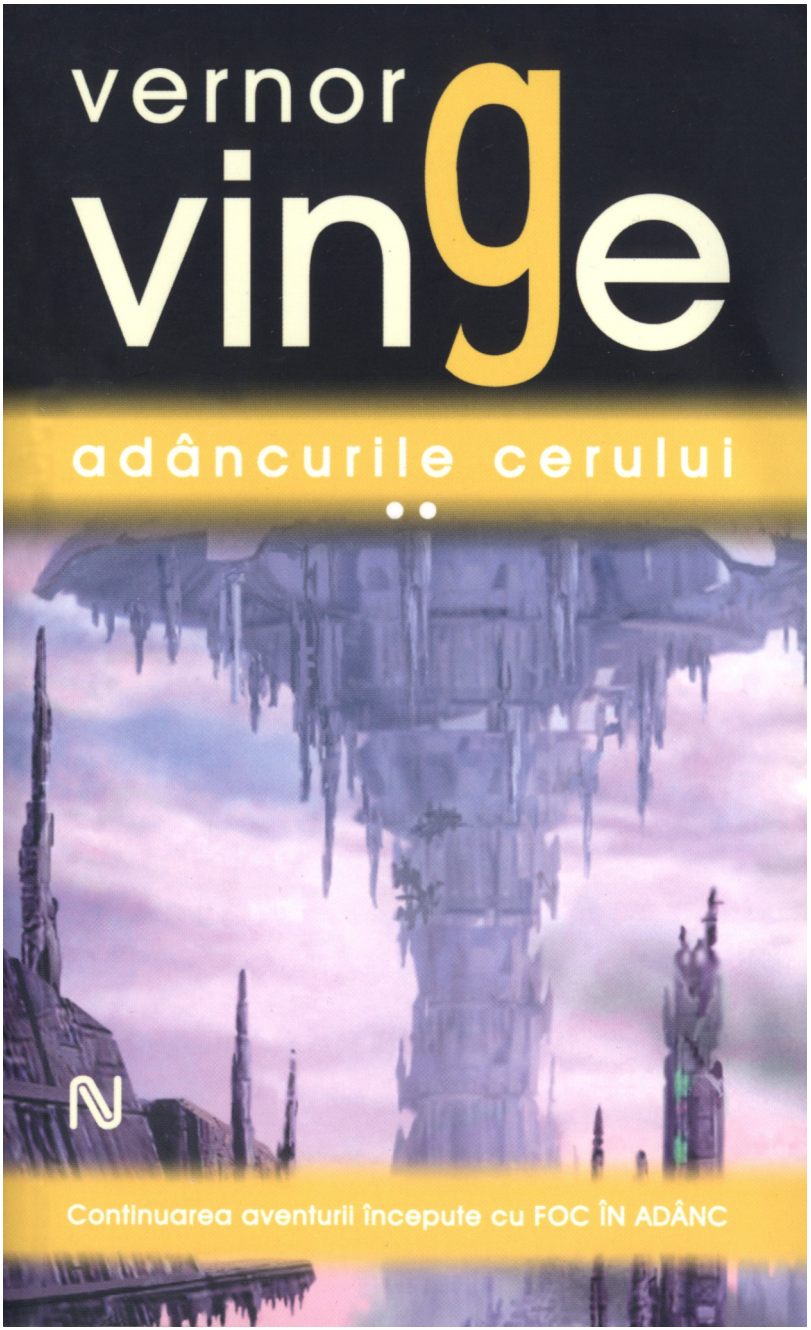
vernor
vinge
adâncurile cerului
Continuarea aventurii începute cu FOC ÎN ADÂNC

Vernor Vinge

Adâncurile cerului

Traducere: Antuza Genescu

www.virtual-project.eu

Cuprins

Mulţumiri
Nota autorului
Prolog
Partea întâi
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13
Partea a doua
14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27
28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41
42 43
Partea a treia
44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57
58 59 60 61 62 63 64 65 66
Epilog

Mulțumiri

Sunt recunoscător pentru sfaturi și ajutor lui Robert Cademy, John Carroll, Howard L. Davidson, Bob Fleming, Leonard Foner, Michael Gannis, Jay R. Hill, Eric Hughes, Sharon Jarvis, Yoji Kondo, Cherie Kushner, Tim May, Keith Mayers, Mary Q. Smith și Joan D. Vinge.

Îi sunt deosebit de îndatorat lui James Frenkel pentru extraordinara muncă de editare a acestei cărți și pentru observațiile pertinente făcute pe marginea problemelor ivite în variantele sale inițiale.

Nota autorului

Acțiunea din acest roman are loc peste mii de ani. Legătura cu limbajele și sistemele noastre de scriere este foarte vagă. O mică explicație, nu neapărat esențială: sunetul inițial din „Ǫeng Ho” este același ca sunetul inițial din cuvântul englezesc „checker”. (Trixia Bonsol ar înțelege problema!)

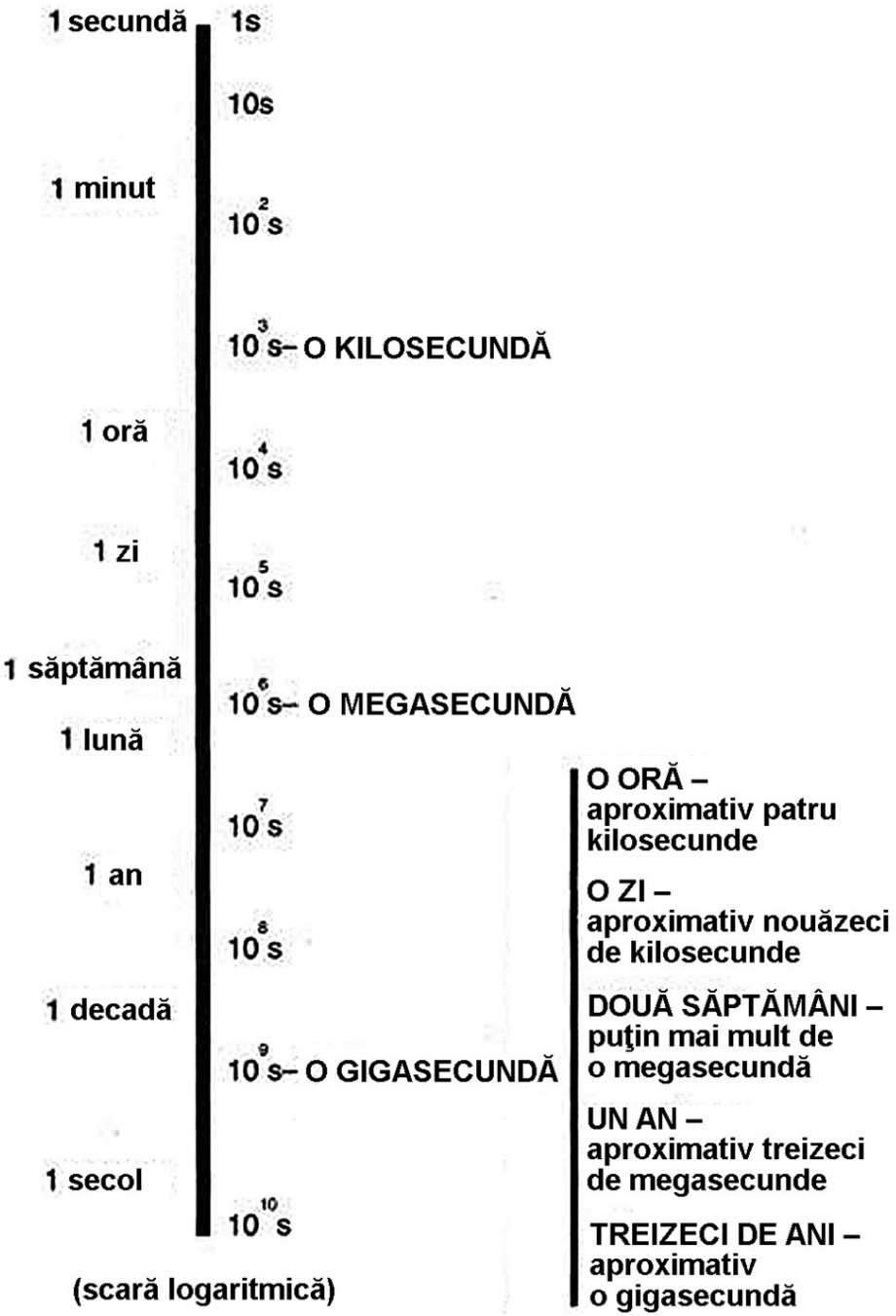
1 secundă
1s
10s
1 minut
10^2s
10^3s– O KILOSECUNDĂ
1 oră
10^4s
1 zi
10^5s
1 săptămână
10^6s– O MEGASECUNDĂ
1 lună
10^7s
1 an
10^8s
1 decadă
10^9s– O GIGASECUNDĂ
1 secol
10^{10}s
(scară logaritmică)
O ORĂ – aproximativ patru kilosecunde
O ZI – aproximativ nouăzeci de kilosecunde
DOUĂ SĂPTĂMÂNI – puţin mai mult de o megasecundă
UN AN – aproximativ treizeci de megasecunde
TREIZECI DE ANI – aproximativ o gigasecundă

Prolog

Omul era vânat de peste o sută de ani-lumină și opt secole. Fusese dintotdeauna o căutare secretă, o necunoscută chiar pentru unii dintre cei implicați în ea. În primii ani, s-a rezumat la simple interogări încriptate, ascunse în transmisiile radio. Au trecut decenii și secole. Au existat indicii, interviuri cu tovarășii de călătorie ai Omului, toate trimițând în mai multe sensuri contradictorii: Omul era singur acum și mergea mai departe; Omul murise înainte de începerea căutării; Omul avea o flotă de război și se pregătea să-i atace.

În timp, cele mai credibile relatări au dobândit consistență. Existau probe destul de solide că anumite nave și-au schimbat graficul temporal și au irosit decenii întregi căutând indicii noi. S-au pierdut averi din cauza ocolurilor și a întârzierilor, dar pierderile le-au suferit câteva dintre cele mai mari familii de comercianți și au trecut neobservate. Familiile erau destul de bogate, căutarea, la rândul ei, destul de importantă, așa că pierderile n-au mai contat. Deoarece căutarea se îngustase: Omul călătorea singur, avea identități multiple vagi, o înlănțuire de slujbe mărunte pe nave comerciale neînsemnate, dar întotdeauna se deplasa înapoi, înapoi, spre această zonă a Spațiului Uman. Vânătoarea s-a redus de la o sută de ani-lumină la cincizeci, la douăzeci – apoi la șase sisteme stelare.

Și, în final, la o singură lume spre centrul Spațiului Uman. Acum Sammy putea justifica o flotă special pentru sfârșitul vânătorii. Nici echipajul, nici majoritatea proprietarilor nu aveau să cunoască adevăratul scop al misiunii, dar el avea toate șansele să pună capăt în sfârșit căutării.

Sammy însuși asolizase pe Triland măcar o dată, era logic ca

un comandant de flotă să se ocupe de treburi de amănunt: Sammy era singurul din flotă care îl cunoscuse pe Om în carne și oase. Și, grație popularității de acum a flotei sale în acest loc, putea străbate orice hățișuri birocratice care s-ar fi ivit. Acestea erau motive serioase… dar Sammy se va afla aici, jos, pentru orice eventualitate. *Am așteptat atât de mult, dar, în scurtă vreme, vom pune mâna pe el.*

– De ce să te ajut să găsești pe cineva? Nu sunt mama ta!

Omulețul se retrăsese în spațiul interior al biroului său. În spatele lui, o ușă se crăpă câțiva centimetri. Sammy surprinse un copil privind pe furiș la ei cu teamă. Omulețul trânti ușa. Se uită lung la agenții de la Departamentul Silvic, care intraseră în clădire înaintea lui Sammy.

– Vă mai spun o dată: domeniul în care mă învârt e rețeaua. Dacă n-ați găsit acolo ce căutați, atunci nici la mine n-o să găsiți.

– Pardon, spuse Sammy și-l bătu pe umăr pe agentul de lângă el. Îmi dați voie?

Se strecură printre rândurile formate de protectorii lui.

Patronul văzu că se apropie o persoană înaltă. Întinse mâna spre biroul lui. *Dumnezeule!* Dacă ar distruge bazele de date pe care le distribuise în rețea, n-ar mai scoate nimic de la el.

Dar mâna îi îngheță în aer. Se holbă șocat la fața lui Sammy:

– Domnule amiral?

– Ăăă… Comandant de flotă, dacă nu vă supărați.

– Da, da! Vă urmărim la știri în fiecare zi. Vă rog, luați loc. Dumneavoastră ați inițiat ancheta?

Patronul manifestă brusc o atitudine deschisă, ca o floare care se întoarce după soare. Se pare că Qeng Ho erau la fel de populari printre orășeni ca în Departamentul Silvic. În câteva secunde, patronul – „detectivul particular", cum își spunea – extrase înregistrări și inițiie programe de căutare.

– Hm… Nu aveți nici nume, nicio descriere fizică amănunțită, doar data probabilă a sosirii. În regulă, Departamentul Silvic susține că individul vostru trebuie să fi devenit o persoană cu numele „Bidwel Ducanh". Aruncă o privire piezișă spre agenții taciturni și zâmbi. Se pricep foarte bine să tragă concluzii aiurea

din informații insuficiente. În cazul acesta… Activă programele de căutare. Bidwel Ducanh. Da, acum că-l caut îmi amintesc că am auzit de el. Cu șaizeci sau o sută de ani în urmă și-a creat un renume. O figură apărută de nicăieri, cu o sumă de bani nici prea mare, nici prea mică și cu o înclinație nefirească spre auto-reclamă. În decurs de treizeci de ani, a câștigat sprijinul câtorva corporații puternice și chiar simpatia Departamentului Silvic. Ducanh se pretindea orășean, dar nu era un luptător pentru libertate. Voia să-și cheltuiască banii pe un plan nebunesc, pe termen lung. Despre ce era vorba? Voia să… Detectivul ridică ochii de pe text ca să se uite puțin la Sammy. Voia să finanțeze o expediție spre Steaua Fluctuantă.

Sammy confirmă scurt din cap.

– La naiba! Dacă ar fi reușit, Triland ar fi trimis demult o expediție spre ea. Detectivul tăcu o clipă, meditând parcă la ocazia ratată. Se întoarse la înregistrările lui. Știți ceva? Aproape că a reușit. O lume ca a noastră ar trebui să dea faliment ca să facă o călătorie interstelară. Dar acum șaizeci de ani, o singură navă Qeng Ho a vizitat Trilandul. Bineînțeles, nu voia să-și modifice graficul temporal, dar câțiva dintre suporterii lui Ducanh sperau să dea o mână de ajutor. Ducanh n-a vrut să aibă nimic de-a face cu ideea, nici măcar să vorbească cu Qeng Ho. După aceea, și-a cam pierdut credibilitatea… S-a evaporat.

Toate acestea se regăseau în datele Departamentului Silvic din Triland. Sammy rosti:

– Da. Ne interesează unde se află acest individ acum.

Nicio navă interstelară nu mai pătrunse în sistemul solar al Trilandului de șaizeci de ani. *E aici!*

– A, vă gândiți că poate are informații suplimentare, ceva care s-ar dovedi util chiar după cele întâmplate în ultimii trei ani?

Sammy își reprimă impulsul violent. Încă puțină răbdare, ce-l costă în plus, după secole de așteptare?

– Da, spuse el chibzuit, ar fi bine să se acopere toate posibilitățile, nu credeți?

– Desigur. Ați venit la locul potrivit. Știu câteva lucruri despre oraș pe care cei din departament nici nu se deranjează să le

depisteze. Chiar vreau să vă ajut. Se uita la o analiză de scanare, deci nu irosea timpul complet. Aceste mesaje radio extraterestre o să ne schimbe lumea și vreau ca fiii mei să… Detectivul se încruntă. Ha! Tocmai l-ați ratat pe individul ăsta, Bidwel, domnule comandant. Vedeți, e mort de zece ani.

Sammy nu spuse nimic, dar omulețul sesiză probabil că renunțase la stilul amabil, pentru că tresări când ridică ochii spre el.

– Îmi… îmi pare rău, domnule. Poate că a lăsat în urmă bunuri personale, un testament…

Nu se poate. Nu când sunt atât de aproape. Dar Sammy conștientizase dintotdeauna existența acestei posibilități. Era un lucru obișnuit într-un univers al vieții de o clipă și al distanțelor interstelare.

– Ne interesează orice informații lăsate în urmă de acest individ.

Cuvintele sunară monoton. *Măcar avem un final* – asta ar fi concluzia trasă imediat de un analist de informații slugarnic.

Detectivul bătu cu degetele în aparate și mormăi. Departamentul Silvic îl identificase, în silă, drept cel mai bun din clasa orașului, cu o distribuție atât de bună, încât pur și simplu nu-i puteau confisca echipamentul ca să-l preia. Voia sincer să fie de ajutor…

– S-ar putea să existe un testament, domnule comandant de flotă, dar nu se află în rețeaua Grandville.

– Atunci în alt oraș?

Faptul că Departamentul Silvic partiționase rețelele urbane era un semn foarte rău pentru viitorului Trilandului.

– … Nu tocmai. Vedeți, Ducanh a murit la unul dintre azilurile pentru săraci din ordinul Saint Xupere, cel din Lowcinder. Se pare că i-au păstrat călugării bunurile. Sunt convins că vor renunța la ele în schimbul unei donații rezonabile.

Întoarse privirea spre agenți și expresia i se înăspri. Posibil să-l fi recunoscut pe cel mai în vârstă, comisarul Securității Urbane. Fără îndoială că puteau confisca bunurile de la călugări fără niciun fel de contribuție.

Sammy se ridică și-i mulțumi detectivului particular; cuvintele

îi sunară seci până și lui. În timp ce se îndrepta către ușă și escorta lui, detectivul își ocoli repede biroul și veni după el. Stânjenit, Sammy își dădu imediat seama că nu-l plătise. Se întoarse, simțind o simpatie bruscă pentru el. Îi admira pe cei care-și cereau plata în fața polițiștilor neprietenoși.

– Poftim, începu el să spună, asta pot să…

Dar detectivul ridică brațele.

– A, nu, nu e necesar. Dar aș dori să-mi faceți un serviciu. Vedeți, am familie numeroasă, cei mai inteligenți copii pe care i-ați văzut vreodată. Expediția asta comună nu va pleca de pe Triland în următorii cinci sau zece ani, nu-i așa? Puteți aranja lucrurile astfel încât copiii mei, măcar unul dintre ei, să…?

Sammy lăsă capul pe-o parte. Favorurile asociate cu succesul misiunilor costau foarte scump.

– Îmi pare rău, domnule, spuse el cât de amabil putu. Copiii dumneavoastră vor trebui să concureze cu toată lumea. Puneți-i să învețe serios la facultate. Să pună accent pe specialitățile anunțate. Așa vor avea cele mai multe șanse.

– Am înțeles, domnule comandant de flotă! Exact asta v-am și cerut. Ați putea pune o vorbă bună… – înghiți și se uită aprins la Sammy, ignorându-i pe ceilalți – ați putea pune o vorbă bună, ca să li se permită să studieze la facultate?

– Bineînțeles. Pe Sammy nu-l deranja deloc să tragă puțin sforile la examenul de admitere. Atunci își dădu seama la ce anume se referea detectivul. Domnule, voi face tot ce trebuie.

– Mulțumesc. Vă mulțumesc! Îi vârî lui Sammy în palmă cartea lui de vizită. Iată numele și datele mele statistice. Le voi actualiza permanent. Vă rog să nu mă uitați.

– Bine, domnule… ăăă… Bonsol. Nu voi uita.

Era un târg Qeng Ho clasic.

Orașul se micșora treptat sub plutitorul Departamentului Silvic. Grandville avea numai jumătate de milion de locuitori, dar erau înghesuiți într-un cartier sărăcăcios, iar aerul de deasupra lor pâlpâia în arșița verii. Tărâmurile împădurite ale Primilor Coloniști se întindeau pe mii de kilometri în jurul lui, o sălbăticie virgină

creată prin terraformare.

Țâșniră în aerul curat de culoarea indigoului, arcuindu-se spre sud. Sammy îl ignoră pe mahărul „Securității Urbane" din Triland, care stătea exact lângă el; acum nu era nevoie și nici nu avea chef să facă pe diplomatul. Își făcu legătura cu comandantul său secund. Raportul automat al Kirei Lisolet se derulă prin fața lui. Sum Dotran fusese de acord cu schimbarea de program: toată flota va porni spre Steaua Fluctuantă.

– Sammy! Vocea Kirei întrerupse raportul. Cum a mers?

Kira Lisolet era singura persoană din flotă la curent cu adevăratul scop al misiunii, căutarea Omului.

– Eu… *L-am pierdut, Kira.* Dar Sammy nu fu în stare să rostească vorbele acelea. O să vezi cu ochii tăi, Kira. Ultimele două mii de secunde din unghiul meu vizual. Acum mă duc la Lowcinder… mai am o ultimă treabă de pus la punct.

Urmă o pauză. Lisolet se descurca repede cu o scanare indexată. După o clipă, o auzi înjurând.

– Am înțeles… dar rezolvă treaba aia, Sammy. Am mai fost și altădată siguri că l-am pierdut.

– Niciodată atât de siguri ca acum, Kira.

– Eu zic să fii absolut sigur.

Femeia vorbise cu voce tăioasă. Oamenii ei dețineau o bună parte din flotă. Ea însăși deținea o navă. În realitate, era singurul proprietar operațional din misiune. De cele mai multe ori, asta nu crea probleme. Kira Pen Lisolet era o persoană rezonabilă aproape în toate chestiunile. Acum însă aveau de-a face cu o excepție.

– O să mă asigur, Kira. Știi bine lucrul ăsta. Sammy își aminti dintr-odată de șeful Securității Urbane de lângă el – și de ceea ce descoperise întâmplător cu câteva minute mai devreme. Cum merg lucrurile acolo sus?

Răspunsul veni grațios, ca un fel de scuză:

– Excelent. Am primit declarațiile de renunțare la șantier. Înțelegerile cu lunile industriale și minele de pe asteroizi par solide. Continuăm cu planificarea detaliată. Tot mai cred că vom reuși să ne dotăm corespunzător și să obținem specialiști în echipaj în trei sute de megasecunde. Știi cât de mult își doresc cei de pe Triland o

felie din misiunea asta.

Sammy îi ghici zâmbetul din glas. Legătura lor era criptată, dar Kira știa că la capătul dinspre el era categoric lipsită de securitate. Triland le era Client și în curând partener de misiune, dar ei ar trebui să știe exact cum stau lucrurile.

– Foarte bine. Mai adaugă ceva pe listă, dacă nu scrie deja: „Conform dorinței noastre de a avea cel mai bun echipaj de specialiști posibil, solicităm ca programele universității Departamentului Silvic să fie deschise tuturor celor care promovează testele noastre, nu numai moștenitorilor Primilor Coloniști."

– Bineînțeles… Trecu o secundă, timp suficient pentru o reacție întârziată. Doamne, cum de ne-a scăpat așa ceva?

Ne-a scăpat pentru că anumiți proști sunt foarte greu de subestimat.

Peste o mie de secunde, Lowcinder apăru în fața lor. Era la aproape treizeci de grade latitudine sudică. Pustiul înghețat care se răspândea în jurul lui semăna cu imaginile pre-Sosire ale Trilandului ecuatorial, cu cinci sute de ani în urmă, înainte ca Primii Coloniști să se joace cu gazele de seră și să construiască structura extraordinară care este o ecologie terraformată.

Lowcinder se afla aproape de centrul unei pete negre stranii, produsul secolelor de combustibili de rachetă „nucleonic curați". Era cel mai mare aerodrom la sol din Triland, totuși orașul, deși dezvoltat recent, părea la fel de mohorât și sărăcăcios ca oricare altul de pe planetă.

Plutitorul lor trecu pe ventilatoare și se roti deasupra orașului în descindere lentă. Soarele coborâse foarte jos, iar pe străzi se lăsase amurgul. Dar, cu fiecare kilometru, străzile păreau tot mai înguste. Compozite obișnuite făceau loc cuburilor care poate fuseseră cândva containere de marfă. Sammy privea supărat. Primii Coloniști munciseră secole întregi pentru a crea o lume frumoasă; acum ieșea explodând sub ei. Era o problemă comună pe lumile terraformate. Existau cel puțin cinci metode destul de neinvazive pentru a se asigura o terraformare reușită. Dar dacă

Primii Coloniști și „Departamentul Silvic” al lor nu voiau să aplice niciuna… ei, bine, s-ar putea ca aici să nu mai existe o civilizație care să-i întâmpine flota. Cândva, curând, va trebui să poarte o discuție deschisă cu membrii clasei conducătoare.

Reveni cu gândurile în prezent când plutitorul asoliză între clădirile de apartamente pătrățoase. Sammy și mocofanii de la Departamentul Silvic călcară prin zoaiele pe jumătate înghețate. Munți de haine – donații? – zăceau amestecate în cutii pe treptele clădirii de care se apropiau. Mocofanii le ocoliră. Apoi urcară scările și intrară.

Administratorul azilului își zicea fratele Song și arăta bătrân ca moartea.

– Bidwel Ducanh? Întoarse agitat privirea de la Sammy. Pe el nu-l știa, dar cunoștea Departamentul Silvic. Bidwel Ducanh a murit acum zece ani.

Minția.

Sammy inspiră adânc și cercetă încăperea dubioasă. Dintr-odată se simți la fel de periculos pe cât pretindeau unele bârfe din flotă. *Dumnezeu să mă ierte, dar voi face orice ca să scot adevărul de la omul ăsta.* Se uită din nou la fratele Song și încercă să-i zâmbească prietenos. Nu-i ieși; bătrânul se dădu un pas înapoi.

– Azilul e locul unde oamenii vin să moară, nu-i așa, frate Song?

– E un loc în care ajung la împlinirea naturală a vieții lor. Folosim toți banii aduși de ei ca să-i ajutăm pe cei care vin aici.

În mediul viciat de pe Triland, primitivismul fratelui Song avea sens, într-un fel teribil. Îi ajuta pe cei mai bolnavi dintre cei mai săraci cât de mult putea.

Sammy ridică mâna.

– Voi dona bugetul pe o sută de ani fiecărui azil din ordinul tău… dacă mă duci la Bidwel Ducanh.

– Păi… fratele Song mai făcu un pas înapoi și se lăsă greoi pe un scaun. Cumva știa că Sammy își va respecta promisiunea. Poate… Dar atunci bătrânul ridică ochii și-l privi cu o încăpățânare disperată. Nu. Bidwel Ducanh a murit acum zece

ani.

Sammy traversă încăperea și apucă brațele scaunului pe care se așezase bătrânul. Își apropie fața de a lui.

– Știi cine sunt oamenii pe care i-am adus cu mine. Te îndoiești cumva că, dacă le ordon, îți vor face azilul bucăți-bucățele? Te îndoiești cumva că, dacă nu găsim ce căutăm aici, vom proceda la fel cu fiecare azil al ordinului tău din toată lumea?

Era clar că fratele Song nu se îndoia. Cunoștea Departamentul Silvic. Cu toate acestea, Sammy se temu o clipă că îl va înfrunta și acum. *Și atunci voi face ceea ce trebuie să fac.* Dintr-odată, bătrânul se prăbuși în sinea lui și începu să plângă în liniște.

Sammy se depărtă de scaun. Trecură câteva secunde, fratele Song se opri din plâns și se ridică anevoie în picioare. Nu se uită la Sammy, nu-i făcu niciun semn; pur și simplu ieși din încăpere târându-și picioarele.

Sammy și însoțitorii lui îl urmară. Traversară în șir indian un coridor lung. Domnea oroarea. Nu din cauza luminii zgârcite, nici a lambriurilor pătate de apă din tavan, nici a podelei murdare. De-o parte și de alta, oamenii stăteau pe canapele sau în scaune cu rotile. Stăteau și priveau… în gol. La început, Sammy crezu că poartă vizoare, că privesc undeva, departe, la niște imagini consensuale. La urma urmei, câțiva vorbeau, alții făceau întruna gesturi complicate. Apoi observă că semnele de pe pereți erau vopsite. Vopsea decojită, atât aveau de văzut. Iar oamenii veștejiți care ședeau pe coridor aveau priviri goale, lipsite de expresie.

Sammy îl urma pe fratele Song îndeaproape. Călugărul vorbea singur, dar rostea fraze cu înțeles. Povestea despre Om:

– Bidwel Ducanh n-a fost un om bun. Nu era o persoană pe care s-o simpatizezi, nici la început… mai ales la început. Ne-a zis că a fost bogat, dar nu ne-a adus nimic. În primii treizeci de ani, în tinerețea mea, se spetea mai mult decât oricare dintre noi. Nicio treabă nu era prea murdară, niciuna prea grea. Dar vorbea urât despre toată lumea. Își bătea joc de toți. Stătea lângă un pacient în ultima noapte a vieții lui și pe urmă râdea de el.

Fratele Song vorbea la trecut, dar după câteva secunde Sammy înțelese că nu încerca să-l convingă de nimic. Nici măcar cu el

însuși nu vorbea. Parcă rostea o cuvântare la căpătâiul cuiva despre care știa că avea să moară curând.

– Cu anii, la fel ca noi toți, a putut ajuta tot mai puțin. Pomenea de dușmanii lui, zicea că-l vor omorî dacă vor pune mâna pe el vreodată. Râdea când îi promiteam că-l vom ascunde. În cele din urmă, doar răutatea lui a supraviețuit – a renunțat să mai scoată o vorbă.

Fratele Song se opri în fața unei uși mari. Semnul de deasupra ei era încurajator, în formă de floare: SPRE CAMERA SOARELUI.

– Ducanh e cel care privește apusul soarelui.

Dar călugărul nu deschise ușa. Stătea cu capul plecat, încercând să nu blocheze drumul.

Sammy vru să-l ocolească, apoi se opri și-i spuse:

– Suma de care am pomenit. Va fi depozitată în contul ordinului tău.

Bătrânul nu se uită la el. Scuipă pe haina lui, după aceea o luă înapoi pe coridor, împingându-i pe agenți.

Sammy se întoarse și trase de încuietoarea mecanică a ușii.

– Domnule?

Vorbise comisarul Securității Urbane. Copoiul-birocrat veni lângă el și-i șopti:

– Ăăă… Noi n-am vrut misiunea asta de escortă, domnule. Ar fi trebuit s-o facă oamenii dumneavoastră.

Hă?

– De acord, comisare. Atunci de ce nu m-ați lăsat să-i aduc?

– N-a fost decizia mea. Probabil s-au gândit că agenții noștri vor fi mai discreți. Copoiul întoarse privirea. Uitați ce este, domnule comandant de flotă. Știm că voi, Qeng Ho, țineți dușmănia multă vreme.

Sammy încuviință tacit, deși adevărul acela se potrivea mai degrabă civilizațiilor Cliente decât indivizilor particulari. Polițistul se uită, în sfârșit, în ochii lui.

– În regulă. Am cooperat. Ne-am asigurat că nicio informație legată de căutarea dumneavoastră nu s-a scurs către… țintă. Dar n-o să ne ocupăm de individul ăsta în locul vostru. O să ne facem că nu vedem; nu vă vom opri. Dar n-o să-i fac eu felul.

– Aha. Sammy încercă să-și imagineze ce loc ar ocupa tipul în panteonul valorilor morale. Păi, Comisare, nu ți se cere altceva decât să nu-mi stai în cale. Mă pot ocupa singur de problemă.

Copoiul aprobă cu o mișcare scurtă din cap. Se dădu un pas înapoi și rămase pe loc când Sammy deschise ușa de la „camera soarelui".

Aerul era rece și stătut, o îmbunătățire față de umezeala apăsătoare din coridor. Sammy coborî o scară întunecoasă. Se afla tot înăuntru, dar nu pentru mult timp. Aici existase cândva o ușă exterioară care ducea în stradă. Acum zona era delimitată de bucăți de plastic, alcătuind un fel de curte acoperită.

Dacă e la fel ca nenorociții de pe coridor? Îi aminteau de oamenii care trăiau mai mult decât promitea sprijinul medical. Sau de victimele unui experiment nebunesc. Mintea lor murise, spartă în bucăți. Un sfârșit la care el nu se gândise prea serios niciodată, însă acum…

Ajunse la capătul treptelor. După colț se zărea, promițătoare, lumina zilei. Se șterse la gură cu dosul palmei și rămase pe loc în liniște, vreme îndelungată.

Fă-o. Pătrunse într-o cameră mare. Semăna cu o porțiune din parcare, dar era protejată cu folii de plastic semiopac. Nu avea încălzire, trăgea curentul printre găurile din folii. Câteva siluete stăteau înfofolite pe scaune împrăștiate în spațiul larg. Nu priveau într-o direcție anume; unii se uitau la piatra cenușie a peretelui exterior.

Sammy nici nu le luă în seamă. În capătul opus al încăperii, un mănunchi de raze se strecura pieziș printr-o spărtură din acoperiș. O singură persoană reușise să se așeze în mijlocul lui.

Sammy traversă camera încet, fără să scape din ochi silueta scăldată în lumina roșie-aurie a soarelui la apus. Aducea la chip cu familiile Qeng Ho nobile, dar nu chipul și-l amintea Sammy. Nu contează. Probabil că Omul și-a schimbat demult înfățișarea. Pe lângă asta, Sammy avea în haină un contor ADN și copia codului ADN real al Omului.

Era învelit în pături și purta o căciulă tricotată groasă. Nu se

mișca, dar părea că urmărește ceva cu privirea, poate apusul. *El e.* Convingerea izvorî fără suport rațional, ca un val de emoție copleșitoare. *Poate nu-i întreg la cap, dar el e.*

Sammy luă un scaun și se așeză cu fața la figura mângâiată de lumină. Trecură o sută de secunde. Două sute. Ultimele raze de soare păleau. Omul privea în gol, dar reacționă la răceala simțită în obraji. Mișcă din cap, ușor curios, și-l remarcă pe vizitator. Sammy se răsuci în așa fel încât lumina de apus să-i lumineze fața. Ochii celuilalt sclipiră nedumeriți, amintiri zvâcniră din străfunduri. Brusc, Omul scoase mâinile de sub pături și se repezi cu degetele îndoite ca niște gheare la obrazul lui Sammy.

– Tu!

– Da, domnule. Eu.

Căutarea întinsă pe opt secole luase sfârșit.

Omul se foi în scaunul cu rotile, aranjându-și păturile la loc. Câteva secunde tăcu, iar când, în cele din urmă, deschise gura, vorbi împleticit:

– Știam că… ai tăi mă vor căuta în continuare. Am finanțat afurisitul ăsta de cult Xupere, dar am știut întotdeauna… că s-ar putea să nu fie destul. Își schimbă din nou poziția în scaun. Avea o sclipire în ochi pe care Sammy n-o văzuse în zilele de demult. Nu-mi spune. Fiecare familie a pus umărul. Poate că fiecare navă Qeng Ho are un membru al echipajului care mă caută.

Habar n-avea de căutarea care dusese în final la găsirea lui.

– Nu vrem să vă facem niciun rău, domnule.

Omul scoase un hohot răgușit; nu-l contrazise, dar, evident, nici nu-l crezu.

– Ghinionul meu că tu ești agentul numit să mă caute pe Triland. Ai fost destul de inteligent ca să dai de mine. Ar fi trebuit să se poarte mai bine cu tine, Sammy. Ar trebui să fi ajuns comandant de flotă, chiar mai sus, nu un simplu curier asasin.

Se foi încă o dată și duse mâna la spate, ca și cum și-ar fi scărpinat dosul. Ce boală avea? Hemoroizi? Cancer? *Dumnezeule, fac pariu că stă pe-un pistol. S-a pregătit toți anii aceștia și acum ține arma ascunsă printre pături.*

Sammy se aplecă în față binevoitor. Omul îl ținea întruna în tensiune. Nu-i nimic, dacă numai așa îl făcea să vorbească.

– Așadar, am avut noroc în cele din urmă, domnule. Personal, am bănuit că veți veni aici, din cauza Stelei Fluctuante.

Bâjbâitul pe sub pături se opri o clipă. Un rânjet fulgeră pe fața bătrânului.

– E numai la cincizeci de ani-lumină, Sammy. Enigma astrofizică cea mai apropiată de Spațiul Uman. Și voi, minunile fricoase din Qeng Ho, n-ați vizitat-o niciodată. Profitul sfânt e tot ce-i interesează pe cei din spița ta. Făcu un gest în semn de iertare cu mâna dreaptă, în vreme ce stânga o vârî mai adânc sub pături. Dar rasa umană în general nu e mai brează. Opt mii de ani de observații cu telescoapele și două expediții făcute de mântuială, la atât s-a redus minunea… Mi-am zis că, dacă vin așa de aproape, pun la punct o misiune cu echipaj uman. Poate găsesc ceva acolo, un mic avantaj. Apoi, la întoarcere…

Din nou sclipirea ciudată în ochi. Visase un vis imposibil atâția ani la rând, încât îl consumase. Iar Sammy își dădu seama că Omul nu era un rest din ființa care fusese cândva. Era pur și simplu nebun.

Însă datoriile, fie ele către un nebun, tot datorii se cheamă.

Sammy se aplecă mai mult în față.

– Ați fi reușit. Am înțeles că a trecut o navă pe-aici pe vremea când „Bidwel Ducanh” atingea culmea influenței.

– Era Qeng Ho. Să-i ia dracu’ pe Qeng Ho! M-am spălat pe mâini de voi.

Mâna stângă încetă bâjbâitul. Se pare că găsise pistolul.

Sammy întinse mâna și atinse ușor păturile care ascundeau brațul stâng al Omului. Nu-l strânse cu forță, ci doar a încuviințare… și ca să-i mai ceară puțin timp.

– Pham. Acum avem motive să mergem pe Steaua Fluctuantă. Chiar și după standardele Qeng Ho.

– Hă?

Sammy nu-și dădu seama de ce – să fi fost atingerea lui, vorbele lui, ori numele nerostit de atâta vreme? – dar bătrânul împietri o clipă și ascultă.

– Acum trei ani, când noi încă ne întorceam aici, Trilandul a recepționat niște semnale emise în apropierea stelei. Era un emițător cu scântei, de tipul celor pe care le-ar inventa o civilizație prăbușită dacă ar trebui s-o ia de la început cu tehnologia. Ne-am întins și noi rețelele de antene și am făcut analize. Semnalele seamănă cu codul Morse, numai că mâinile și reflexele omului n-ar putea fi niciodată atât de rapide.

Bătrânul deschise gura, apoi o închise la loc, fără să scoată un cuvânt.

– Imposibil, rosti el într-un sfârșit, mai mult în șoaptă.

Lui Sammy îi înflori un zâmbet pe buze.

– E ciudat să aud acest cuvânt din gura dumneavoastră, domnule.

Din nou tăcere. Omul lăsă capul jos, apoi spuse:

– Lozul cel mare. L-am ratat numai cu șaizeci de ani. Și tu, pentru că m-ai vânat până aici… tu ești cel care o să pună mâna pe el.

Ținea brațul tot ascuns, dar trupul îi alunecase în față, doborât de viziunea propriei înfrângeri.

– Domnule, câțiva dintre noi – nu doar câțiva – v-am căutat. V-ați ascuns foarte bine și aveam toate motivele clasice pentru a păstra căutarea secretă. Dar niciodată nu am vrut să vă facem rău. Am vrut să vă găsim ca să…

Să îndreptăm răul? Să implorăm iertarea? Sammy nu reuși să dea glas gândurilor, care nici nu erau adevărate întru totul. La urma urmei, Omul se înșelase. Așa că vorbește la prezent:

– Am fi onorați dacă ați veni cu noi pe Steaua Fluctuantă.

– Niciodată. Nu sunt Qeng Ho.

Sammy cunoștea întotdeauna situația navelor sale. Iar acum… Ei, bine, merita să încerce:

– N-am venit pe Triland cu o singură navă, domnule. Am o flotă.

Omul ridică discret bărbia.

– O flotă?

Interesul era un reflex vechi, încă viu.

– Se pregătesc de andocare, dar acum ar trebui să fie vizibile din Lowcinder. Vreți să le vedeți?

Bătrânul scutură din umeri, dar acum ținea ambele mâini la vedere, în poală.

– Dați-mi voie să vă arăt.

La câțiva metri distanță era o ușă tăiată în plastic. Sammy se ridică și împinse încet scaunul cu rotile. Bătrânul nu protestă.

Afară era frig, probabil sub limita de îngheț. Culorile apusului atârnau deasupra acoperișurilor, dar singura urmă de căldură a zilei erau zoaiele alunecoase care-i stropeau pantofii. Împinse căruciorul prin parcare, către un loc din care să se poată vedea bine vestul. Bătrânul se uită în jur buimac. *Oare cât a trecut de când n-a mai ieșit?*

– Te-ai gândit vreodată, Sammy, că ar putea fi și alții amatori să vină la petrecerea asta?

– Poftim?

Cei doi erau singuri în parcare.

– Există colonii umane mai aproape de Steaua Fluctuantă decât noi.

Aha, la *acea* petrecere se referă.

– Da, domnule. Tragem tot timpul cu urechea la ele. Trei lumi splendide într-un sistem stelar triplu, ieșite din bezna primitivă nu cu multe secole în urmă. Își spun „emergenți" acum. Nu i-am vizitat niciodată, domnule. Bănuim că au un fel de societate tiranică, foarte dezvoltată tehnologic, dar foarte închisă, foarte interiorizată.

Bătrânul scoase un mormăit.

– Nu-mi pasă cât de interiorizați sunt ticăloșii ăia. E vorba de un eveniment care ar putea… scula și morții din somn. Ia arme, rachete și bombe, Sammy. Multe, multe bombe.

– Da, domnule.

Sammy mută scaunul bătrânului la marginea parcării. Pe vizor își vedea navele urcând pe cer încet, încă ascunse ochiului liber de clădirea cea mai apropiată.

– Încă patru sute de secunde, domnule, și le veți vedea apărând de după acoperișul de acolo.

Îi arătă cu degetul unde să se uite.

Bătrânul nu spuse nimic. Se uita în sus, dar nu într-o direcție

anume. Traficul se desfășura ca de obicei, plus navetele de pe aerodromul Lowcinder. Era seară, dar tot se puteau zări șase sateliți cu ochiul liber în sclipirea intensă a amurgului. La apus, o luminiță roșie pâlpâia regulat – o pictogramă pe vizorul lui Sammy, nu un obiect vizibil. Era simbolul Stelei Fluctuante. Sammy o privi o clipă. Nici noaptea, departe de luminile din Lowcinder, n-ar fi fost vizibilă. Dar, dacă te uitai cu un mic telescop, arăta ca o stea normală, de clasa G... inactivă. Peste câțiva ani, puțini, va fi vizibilă numai prin rețelele de telescoape. *Când flota mea va ajunge acolo, întunericul va fi coborât de două secole... și steaua va fi aproape gata de o nouă renaștere.*

Sammy se lăsă în genunchi lângă scaun, ignorând zoaiele reci.

– Dați-mi voie să vă povestesc despre navele mele, domnule.

Și începu să-i vorbească despre tonaje și specificații tehnice și despre proprietari – ei, nu chiar despre toți; pe unii îi lăsă pe altădată, când bătrânul nu va avea un pistol la îndemână. Și îi urmări ochii tot timpul, înțelegea ce-i spunea, era limpede. Bolborosea câte-o înjurătură monotonă, câte-o obscenitate nouă la fiecare nume rostit de Sammy. În afară de ultimul...

– Lisolet? Sună strentmannian.

– Da, domnule. Comandantul meu adjunct e de pe Strentmann.

– Aha, rosti Omul și încuviință din cap. Erau... erau oameni buni.

Sammy zâmbi în sinea lui. Pre-Zborul ar trebui să dureze zece ani pentru această misiune. Destul cât să-l aducă înapoi pe Om în carne și oase, cât să-i domolească furia. Sammy bătu ușor în cadrul scaunului, lângă umărul lui. *De data asta, n-o să vă abandonăm.*

– Iată prima dintre navele mele, domnule. Arătă din nou cu degetul. În clipa următoare, o stea se ridică sclipind deasupra marginii acoperișului clădirii. Se clătină mândră în lumina amurgului, o stea de seară uluitoare. După șase secunde, apăru a doua. După încă șase, a treia. Apoi încă una. Și încă una. Apoi urmă o pauză și, în sfârșit, se ivi una mai strălucitoare decât

celelalte. Navele andocară pe orbită joasă, la patru mii de kilometri depărtare. De la distanța aceea păreau doar puncte luminoase, giuvaiere delicate la jumătate de grad una de alta, atârnate de o linie dreaptă invizibilă pe cer. Nu ofereau un spectacol mai impresionant decât andocarea pe orbită joasă a cargoboturilor din sistemul interior sau decât o activitate de construcție locală… dacă nu știai de la ce distanță călătoriseră acele puncte luminoase și cât mai aveau de străbătut. Sammy îl auzi pe bătrân oftând ușor. El știa.

Urmăriră amândoi cele șapte puncte alunecând lin pe cer. Sammy sparse liniștea.

– O vedeți pe cea strălucitoare, din capăt? Bijuteria constelației. E la înălțimea oricărei nave construite vreodată. E nava mea portdrapel, domnule… *Pham Nuwen.*

PARTEA ÎNTÂI

PESTE O SUTĂ ȘAIZECI DE ANI...

1

Flota Qeng Ho ajunse prima la Steaua Fluctuantă. Acest fapt poate nu are importanță. În ultimii cincizeci de ani de călătorie, navele ei urmăriseră jeturile flotei emergente decelerând spre aceeași destinație.

Cele două părți nu se cunoșteau și se întâlneau amândouă departe de casă. Nimic nou pentru comercianții Qeng Ho – deși, de obicei, întâlnirile nu erau atât de nedorite ca aceasta și le ofereau posibilitatea de a face comerț. Aici, ei, bine, aici se afla o comoară, dar nu aparținea niciuneia dintre cele două părți. Zăcea înghețată, așteptând să fie prădată, sau exploatată, sau dezvoltată, după dorință. Atât de departe de prieteni, atât de departe de un context social… atât de departe de martori. O situație în care trădarea ar putea fi răsplătită, o știau ambele părți. Qeng Ho și emergenții, cele două expediții, se tatonaseră reciproc zile la rând, studiindu-și intențiile și puterea de foc. S-au conceput și reconceput acorduri, s-au făcut planuri de asolizare comună. Cu toate acestea, comercianții au aflat foarte puține despre adevăratele intenții ale emergenților. Așa că invitația la masă lansată de cei din urmă a fost primită cu ușurare de unii și cu mânie înăbușită de alții.

Trixia Bonsol se propti cu umărul de-al lui și-și lăsă capul pe-o parte, ca să audă numai el ce spune:

– Deci, Ezr. Mâncarea are gust bun. Poate că nu încearcă să ne otrăvească.

– E destul de insipidă, șopti el și încercă să nu se lase distras de atingerea ei.

Trixia Bonsol se născuse pe planetă, făcea parte din echipa de specialiști. Ca majoritatea celor de pe Triland, o caracteriza o anumită doză de naivitate; îi plăcea să-l tachineze pe Ezr, spunându-i că suferă de „paranoia comerciantului”.

Ezr analiză mesenii. Comandantul de flotă Park adusese o sută de oameni la banchet, dar foarte puțini militari. Qeng Ho stăteau

printre emergenții aproximativ egali ca număr. El și Trixia erau departe de masa comandantului. Ezr Vinh, ucenic comerciant, și Trixia Bonsol, doctor în lingvistică. Bănui că emergenții de aici aveau ranguri la fel de neînsemnate. După estimările celor din Qeng Ho, emergenții erau strict autoritariști, dar Ezr nu zări însemne ale rangurilor. Unii erau vorbăreți, iar limba lor, nesa, ușor de înțeles, nu se deosebea prea mult de standardul de transmisie. Tipul tras la față și îndesat din stânga sa pălăvrăgise întruna pe parcursul mesei. Ritser Brughel părea să fie programator militar, deși nu recunoscuse expresia când o folosise Ezr. Avea capul plin de scheme pe care le-ar putea folosi în anii următori.

– Nu-i prima oară, ce, nu știi? Pune laba pe ei până nu învață ce-i aia tehnologie – ori nu și-or fi refăcut-o încă, zise Brughel, străduindu-se să se detașeze de Ezr și să se concentreze pe bătrânul Pham Trinli.

Brughel credea, se pare, că vârsta aparentă îți conferă autoritate specială, fără să-și dea seama că un bătrân printre juniori trebuie să fie cu adevărat un ratat. Pe Ezr nu-l deranja să fie neglijat; îi dădea ocazia să observe fără să fie distras. Însă lui Pham Trinli îi plăcea să i se dea atenție. Ca orice programator militar care îl întâlnea pe altul, încerca să se dea mai grozav decât tipul palid și masiv, dar îi scăpau și secrete, lucru care-i provoca lui Ezr o stare de agitație.

Un lucru era sigur la emergenți: se pricepeau la tehnică. Aveau statoreactoare Bussard care călătoreau rapid între stele; asta îi plasa printre fruntași în topul cunoștințelor tehnice. Și nu erau cunoștințe decadente. Capacitățile lor de semnalizare și cele informatice erau la fel de performante ca ale Qeng Ho – asta, știa Vinh, îi stresa mai mult pe agenții de securitate ai comandantului Park decât caracterul ascuns al emergenților. Qeng Ho își însușiseră epocile de aur a sute de civilizații. În altă situație, emergenții competenți ar fi fost un prilej de sinceră încântare comercială.

Competenți, dar și harnici. Ezr privi dincolo de mese. Nu ca să spioneze, ci pentru că-l impresiona locul. „Spațiile locuibile” de pe

statoreactoare erau, în general, caraghioase. Astfel de nave trebuie să aibă scuturi solide și putere de construcție moderată. Chiar și la o fracțiune din viteza luminii, o călătorie interstelară dura ani de zile, iar echipajul și pasagerii își petreceau majoritatea timpului în hibernoterapie. Totuși, emergenții își dezghețaseră mulți oameni înainte de a pregăti spațiile locuibile. Construiseră acest habitat și-l rotiseră pe orbită în mai puțin de opt zile – chiar în timp ce se efectuau corecțiile orbitale finale. Structura avea peste două sute de metri de la un cap la altul, un inel parțial, confecționat în întregime din materiale strânse cu greu pe diatanța a douăzeci de ani-lumină.

Interiorul friza opulența. Efectul general era clasic într-o mică măsură, asemănător cu habitatele solare timpurii, înainte ca sistemele de susținere biotică să fie bine înțelese. Emergenții erau mari meșteri în pânzeturi și ceramică, deși Ezr bănuia că nu cunoșteau bioartele. Draperiile și mobilierul încercau să ascundă podeaua curbată. Ventilatorul era silențios și destul de puternic să dea impresia de spațiu aerisit nelimitat. Nu existau ferestre, nici măcar vederi corectate de mișcarea de rotație. Acolo unde se vedeau, pereții erau acoperiți cu lucrări complexe lucrate manual (picturi în ulei?). Culorile lor intense sclipeau până și în semiîntuneric. Ezr știa că Trixia voia să le studieze îndeaproape. Mai mult decât limba, arta nativă, susținea ea, dezvăluia esența unei culturi.

Vinh întoarse capul și-i zâmbi. Pentru ea, zâmbetul lui avea un înțeles, dar pe emergenți poate că-i va păcăli. Ezr ar fi dat orice să dea dovadă de cordialitatea aparentă a comandantului Park, așezat la masa principală și prins într-o conversație jovială cu liderul emergenților, Tomas Nau. Ai fi zis că sunt foști colegi de școală. Vinh se relaxă, căutând să surprindă nu sensuri, ci atitudini.

Nu toți emergenții erau genul zâmbitor, vorbăreț. Roșcata de la masa din față, la numai câteva scaune de Tomas Nau, de exemplu; fusese prezentată, dar nu-i mai ținea minte numele. În afară de un lanț de argint scânteietor, femeia avea o ținută sobră – prea sobră. Era suplă și nu știai câți ani să-i dai. Poate că-și vopsise părul în roșu pentru seara respectivă, dar pielea nepigmentată ar fi fost mai

greu de imitat. Emana o frumusețe exotică, cu excepția atitudinii stângace, a trăsăturilor aspre ale gurii. Își plimba privirea de-a lungul meselor, dar putea foarte bine să fie singură. Vinh observă că gazdele nu așezaseră niciun invitat lângă ea. Trixia îl tachina mereu că e mare afemeiat, chiar dacă numai cu mintea. Ei, bine, această domniță cu înfățișare stranie ar fi apărut mai degrabă în coșmarurile lui decât în visurile lui fericite.

La masa din față, Tomas Nau se ridicase în picioare. Servitorii se depărtară de mese. Un „sst" făcu liniște printre emergenții și comercianții așezați, cu excepția celor foarte absorbiți de sine.

– A venit timpul toasturilor pentru prietenia interstelară, șopti Ezr.

Bonsol îi trase un cot, concentrată numai pe masa din față. O simți cum își înăbușă râsul când liderul emergent rosti următoarele cuvinte de început:

– Prieteni, suntem cu toții la mare distanță de casă. Făcu un gest amplu, ca să cuprindă și spațiul aflat dincolo de pereții sălii de banchete. Am comis, ambele părți, greșeli potențial grave. Am știut că acest sistem stelar e unul neobișnuit.

Imaginați-vă o stea atât de variabilă încât într-un ciclu de 250 de ani se stinge aproape complet timp de 215.

– De-a lungul mileniilor, astrofizicienii din mai multe civilizații, nu doar una, au încercat să-i convingă pe conducătorii lor să trimită o expediție în acest loc. Se opri și zâmbi. Desigur, până în epoca noastră, fuse prea scump să străbați până aici, dincolo de Tărâmul Oamenilor. Totuși, acest loc face acum obiectul a două misiuni umane simultane.

Zâmbete circulară în jurul mesei, și gândul „al naibii noroc"

– Bineînțeles, această coincidență nu a apărut de la sine. Cu ani în urmă, nimic nu susținea o asemenea expediție. Acum avem cu toții un motiv: rasa pe care o numiți păianjeni. Doar a treia formă de inteligență nonumană descoperită vreodată.

Iar într-un sistem planetar atât de sumbru ca acesta, era improbabil ca o asemenea formă de viață să fi apărut în mod natural. Păianjenii înșiși trebuiau să fie descendenții unei rase nonumane care călătorise printre stele, o rasă pe care Omenirea

nu o întâlnise niciodată. Putea fi cea mai mare comoară descoperită de Qeng Ho până acum, cu atât mai mult, cu cât actuala civilizație a păianjenilor de-abia descoperise radioul. Trebuiau să fie la fel de neprimejdioși și de ușor detectabili ca orice civilizație umană apusă.

Nau chicoti disprețuitor chiar la adresa lui și se uită la comandantul Park.

– Până nu demult, nu mi-am dat seama cât de bine se completează unele pe altele punctele noastre slabe și cele tari, greșelile și intuițiile noastre. Voi ați venit de la o distanță mult mai mare, dar cu nave foarte rapide, deja construite. Noi am venit de mai aproape, dar nu ne-am grăbit și am adus mult mai multe cu noi. Amândoi am judecat corect aproape toate aspectele.

Sistemele de telescoape urmăreau Steaua Fluctuantă de când călătorea Omenirea în spațiu. Se știa de secole întregi că o planetă de mărimea Pământului, cu urme de viață în compoziția chimică, se deplasează pe orbita stelei. Dacă steaua ar fi fost una obișnuită, planeta ar fi fost foarte plăcută, nu un bulgăre de gheață mai tot timpul. Nu existau alte corpuri planetare în sistemul Fluctuantei, iar astronomii antici confirmaseră că singura lume din el nu are lună. Nicio altă planetă terestră, niciun gigant gazos, niciun asteroid… și niciun nor de comete. Spațiul din jurul stelei era curat ca lacrima. N-ar fi mirat pe nimeni dacă un asemenea lucru s-ar fi întâmplat în vecinătatea unei stele variabile catastrofice și, fără îndoială, Steaua Fluctuantă ar fi putut fi explozivă în trecut – dar atunci cum de supraviețuise planeta aceea? Iată unul dintre misterele locului.

Toate acestea se cunoșteau, fuseseră luate în calcul. Flota comandantului Park petrecuse scurta perioadă în zonă analizând sistemul cu asiduitate și dragând câteva kilotone de substanțe volatile din lumea înghețată.

De fapt, găsise patru roci în sistem – le puteai numi asteroizi, dacă te aflai într-o dispoziție generoasă. Niște ciudățenii; cea mai mare avea doi kilometri în lungime. Erau din diamant solid. Savanții de pe Triland aproape că se luaseră la pumni explicând acest lucru.

Dar diamantele nu se pot consuma, cel puțin nu brute. Fără amestecul obișnuit de substanțe volatile și minereuri locale, viața flotei putea deveni foarte grea. Afurisiții de emergenți nu numai că întârziaseră, dar aveau și noroc. În aparență, dețineau mai puțini savanți și oameni de cultură și nave mai lente… dar aveau munți de echipamente.

Conducătorul emergenților zâmbi amabil și continuă:

– Există un singur loc în tot sistemul Fluctuantei în care substanțele volatile se găsesc în cantități nelimitate – tocmai pe lumea păianjenilor.

Își plimbă privirea prin public, zăbovind asupra invitaților.

– Știu că unii dintre dumneavoastră ați sperat într-o amânare până când se activează din nou păianjenii… Dar și pânda are limite, iar flota mea deține elevatoare de mare putere. Directorul Reynolt – aha, deci așa o cheamă pe roșcată! – e de acord cu savanții dumneavoastră că localnicii de-abia au inventat radioul primitiv. Toți „păianjenii" sunt înghețați în subteran, la mare adâncime, și vor rămâne așa până când se va reaprinde Steaua Fluctuantă.

Cam peste un an. Ce anume determina ciclului stelei era un mister, dar tranziția de la întuneric la lumină se repeta regulat, cu variații foarte rare în opt mii de ani.

La masa din față, lângă Tomas Nau, S.J. Park zâmbea și el, probabil la fel de sincer ca vorbitorul. Comandantul de flotă Park nu fusese popular în Departamentul Silvic din Triland, în parte pentru că redusese drastic timpul de pre-Zbor, chiar și când nu existaseră dovezi ale unei alte flote. Park mai că își pârlise statoreactoarele Bussard în decelerare întârziată, ajungând înaintea emergenților. Putea pretinde că sosise primul, dar nu prea avea cu ce se lăuda, în afară de roci de diamant, mici depozite de substanțe volatile. Până la primele asolizări, nici măcar nu știuseră cum arată extratereștrii. Asolizarea, cercetarea monumentelor, câteva probe furate din gropile de gunoi dezvăluiseră multe lucruri – la care acum trebuia să renunțe.

– E timpul să începem să lucrăm împreună, continuă Nau. Nu știu câte ați aflat din discuțiile noastre din ultimele două zile. Sigur

s-au răspândit zvonuri. În curând veți afla detaliile, dar comandantul Park, Comitetul dumneavoastră Comercial și eu ne-am gândit că aceasta este o ocazie potrivită pentru a da glas țelului nostru unit. Plănuim o asolizare comună de dimensiuni impresionante. Scopul principal va fi acela de a lua cel puțin un milion de tone de apă și aproximativ aceeași cantitate de minereu. Avem elevatoare de mare putere, care fac treaba aceasta cu ușurință. Pentru scopurile noastre secundare, vom lăsa senzori ascunși și vom colecta mici mostre de cultură. Rezultatele și resursele vor fi împărțite în mod egal între expedițiile noastre. În spațiu, cele două grupuri ale noastre se vor folosi de rocile locale pentru a ne masca habitatele, să sperăm că doar la câteva secunde-lumină de păianjeni.

Nau se uită din nou la comandantul Park. Deci mai rămâneau lucruri de discutat. Ridică paharul.

– Așadar, un toast. Pentru sfârșitul greșelilor și pentru colaborarea noastră. Fie ca, pe viitor, să dovedim mai multă putere de concentrare.

– Draga mea, parcă eu eram cel paranoic, ai uitat? Am crezut c-o să-mi iei gâtul din cauza bănuielilor mele de comerciant malițios.

Trixia zâmbi puțin, dar nu-i răspunse imediat. Fusese neobișnuit de tăcută tot drumul înapoi de la banchetul dat de emergenți. Se aflau în apartamentul ei din habitatul temporar al comercianților. Aici își etala ea de obicei sinele deschis și încântător.

– Habitatul lor e foarte drăguț, spuse ea într-un sfârșit.

– Față de al nostru, da. Ezr bătu în peretele din plastic. Pentru o construcție ridicată din bucăți cărate cu nava, e o treabă excelentă.

Habitatul temporar Qeng Ho nu era decât un balon uriaș, compartimentat. Sala de gimnastică și cele de ședințe aveau dimensiuni mari, dar le lipsea eleganța. Comercianții o păstrau pentru structurile mai mari, pe care le puteau înălța din materialele locale. Trixia nu avea decât două încăperi comunicante, ocupând puțin peste o sută de metri cubi. Pereții erau simpli, dar

ea îmbunătățise mult imaginile consensuale: părinții și surorile ei, panorama unei păduri grandioase de pe Triland. Umpluse zona biroului cu apartamente istorice de pe Bătrânul Pământ, dinaintea Erei Spațiale. Se vedeau imagini din prima Londră și primul Berlin, imagini cu cai și aeroplane și comisari. De fapt, culturile acelea erau insipide în comparație cu extremele lor, stinse în istoria lumilor ulterioare. Dar în Era Zorilor totul se lua de la început. N-au existat niciodată vremuri cu visuri mai îndrăznețe sau naivități mai mari. Perioada era specialitatea lui Ezr, spre oroarea părinților și uluirea prietenilor săi. Totuși, Trixia îl înțelegea. Pentru ea, Era Zorilor constituia o simplă pasiune, dar îi plăcea să vorbească despre vremurile vechi, foarte vechi. Ezr știa că n-ar mai găsi pe altcineva ca ea.

– Hai, Trixia, de ce te-ai posomorât? Sigur nu e nimic suspicios în faptul că emergenții au apartamente frumoase. Toată seara te-ai purtat normal, ca o țicnită – ea nu răspunse insultei –, dar pe urmă s-a întâmplat ceva. Ce-ai văzut?

Se împinse de tavan ca să plutească mai aproape de sofaua de lângă perete, pe care stătea ea așezată.

– Păi… mai multe mărunțișuri și… Trixia se întinse să-l prindă de mână. Știi că am ureche pentru limbi străine. Zâmbi scurt încă o dată. Dialectul lor nesic seamănă atât de mult cu standardul vostru de transmisie, încât e clar că s-au inspirat din rețeaua Qeng Ho.

– Evident. Se potrivește cu ceea ce susțin ei. Sunt o cultură tânără, de-abia se târăsc din prăpastia în care au căzut. *Până la urmă o să ajung să-i apăr?*

Oferta emergenților fusese rezonabilă, aproape generoasă. Genul de ofertă care îl pune pe gânduri pe orice comerciant destoinic. Dar pe Trixia altceva o îngrijorase.

– Da, dar având o limbă comună, e mult mai greu să maschezi lucrurile. Am auzit multe moduri de exprimare de tip autoritarist, dar nu erau utilizări învechite. Emergenții sunt obișnuiți să dețină proprietatea asupra oamenilor, Ezr.

– Te referi la sclavie? E vorba de o civilizație de înaltă tehnologie, Trixia. Specialiștii în tehnologie nu sunt sclavi buni.

Dacă nu cooperează de bunăvoie, se duc toate pe apa sâmbetei.

Ea îl strânse brusc de mână, nu supărată, nici în joacă, ci cu o intensitate care nu-i stătea în fire.

– Da, da. Însă nu le cunoaștem toate șmecheriile. Știm că joacă tare. O seară întreagă i-am ascultat pe individul ăla blond-roșcat de lângă tine și pe cuplul din dreapta mea. Cuvântul „comerț" nu le vine la îndemână. Exploatarea e singura relație pe care și-o imaginează când se gândesc la păianjeni.

– Hm…

Așa era Trixia. Lucrurile care lui îi treceau pe lângă ureche dobândeau sens pentru ea. Uneori lui i se păreau banale și după ce i le explica. Alteori, explicația ei scotea la lumină aspecte la care el nu se gândise niciodată.

– … Nu știu, Trixia. Noi, Qeng Ho, putem fi de-a dreptul… ăăă… aroganți când nu ne aud Clienții.

Trixia își luă ochii de la el o secundă și fixă încăperile caraghioase, de modă veche, din casa familiei sale de pe Triland.

– Aroganța Qeng Ho mi-a dat lumea peste cap, Ezr. Park, comandantul tău, a reformat sistemul de învățământ, a transformat Departamentul Silvic într-o instituție transparentă… Și n-a fost decât un efect secundar.

– N-am obligat pe nimeni să…

– Știu. N-ați obligat pe nimeni. Departamentul a vrut să se implice în misiune, iar prețul pe care i l-ați cerut a fost să pună la dispoziție anumite produse. Zâmbea straniu. Nu mă plâng, Ezr. Fără aroganța Qeng Ho, nu mi s-ar fi permis niciodată să intru în programul de selecție al Departamentului. Nu mi-aș fi luat doctoratul, nu aș fi aici. Voi, Qeng Ho, sunteți niște escroci, dar și unul dintre lucrurile bune de care a avut parte lumea mea.

Ezr fusese în stare de hibernoterapie până anul trecut pe Triland. Detaliile Clientului nu-i erau foarte clare și, până în seara asta, Trixia nu vorbise prea multe despre ele. Hm… Numai o cerere în căsătorie pe megasecundă; el nu-i promisese mai mult, dar… Vru să spună că…

– Taci, tu! N-am terminat. Îți spun toate astea pentru că trebuie să te conving: există aroganță și aroganță, iar eu știu care e

diferența dintre ele. Oamenii de la banchet mi-au părut mai degrabă tirani decât comercianți.

– Dar servitorii? Arătau ca niște robi asupriți?

– Nu… mai degrabă ca niște angajați. Știu că nu se potrivește. Dar noi nu-i vedem pe toți emergenții. Poate că victimele se află în altă parte. Dar, fie din prea multă încredere, fie din ignoranță, Tomas Nau le-a afișat durerea pe toate gardurile. Se uită la figura lui întrebătoare. Tablourile, la naiba!

Trixia părăsise sala banchetului în pas de plimbare, admirând fiecare pictură în parte. Niște peisaje minunate, fie localizate la sol, fie habitate de dimensiuni impresionante. Fiecare era suprarealist, după cum cădea lumina și după geometrie, dar precis până în cel mai mic detaliu al firului de iarbă.

– Tablourile acelea n-au fost pictate de oameni normali și fericiți.

Ezr înălță din umeri.

– Mie mi s-a părut că toate sunt lucrate de aceeași mână. Sunt atât de reușite, fac prinsoare că sunt reproduceri ale clasicilor, ca peisajele cu castele din Canberra, ale lui Deng. Un maniaco-depresiv contemplându-și viitorul searbăd. Marii artiști sunt deseori cu mintea dusă și nefericiți.

– Ai vorbit ca un adevărat comerciant!

Ezr își puse mâna peste mâinile ei.

– Trixia, nu vreau să mă cert cu tine. Până la banchetul ăsta, eu eram cel neîncrezător.

– Și încă ești, nu?

Întrebarea fu rostită serios, fără glumă.

– Da.

Însă Ezr nu era atât de neîncrezător ca ea și nici din aceleași motive.

– E puțin prea amabil din partea emergenților să împartă cu noi jumătate din cantitățile ridicate cu elevatoarele lor masive.

Altă afacere, mai grasă, trebuie să fie la mijloc. Teoretic, forța intelectuală adusă de Qeng Ho merita câteva încărcături grele, dar ecuația era subtilă și greu de susținut.

– Încerc să-mi dau seama ce-ai văzut și mi-a scăpat mie… Bine,

să zicem că pericolul e mare, cum zici tu. Atunci crezi că Park și comitetul nu știu ce se pune la cale?

– Și ce cred ei acum? Uitându-mă la ofițerii flotei tale în taxiurile de întoarcere, am avut senzația că au devenit foarte îngăduitori cu emergenții.

– Sunt bucuroși că am făcut un târg. Nu știu ce părere au cei din Comitetul Comercial.

– Ai putea afla, Ezr. Dacă s-au lăsat păcăliți la banchet, ai putea cere puțină fermitate. Da, știu, ești ucenic, există reguli și obiceiuri, bla, bla, bla. Dar familia ta deține această expediție!

Ezr se aplecă în față.

– Doar o parte din ea.

Era prima oară când Trixia făcea caz de asta. Până acum, amândoi – cel puțin el – se temuseră să recunoască diferența de statut dintre ei. Le era amândurora teamă că ar profita unul de celălalt. Părinții lui Ezr Vinh și două mătuși de-ale lui dețineau cam o treime din expediție: două statoreactoare Bussard și trei landere. În total, familia Vinh.23 avea treizeci de nave răspândite în douăsprezece companii. Călătoria la Triland fusese o investiție secundară, care merita numai prezența simbolică a unui singur membru al familiei. Peste un secol sau trei, Ezr Vinh se va întoarce în sânul familiei. Până atunci, va îmbătrâni cu zece sau cincisprezece ani. Aștepta reunirea cu nerăbdare, ca să le arate părinților că băiatul lor reușise. Între timp, mai avea niște ani până să poată da ordine.

– Trixia, e o diferență între a deține și a administra, mai ales în cazul meu. Dacă părinții mei ar fi venit în expediție, da, ei ar fi avut un cuvânt greu de spus. Dar ei știu foarte bine ce înseamnă asta. Eu sunt mai degrabă ucenic decât proprietar.

Și o putea dovedi cu umilințele suferite. Un lucru era sigur despre expedițiile Qeng Ho: nu tolerau nepotismul. Dimpotrivă.

Trixia tăcu o vreme, plimbându-și privirea pe chipul lui. Ce urmează? Vinh își amintea foarte bine de sfatul malițios al mătușii Filipa, acela despre femeile care se lipesc de tinerii comercianți bogați, îi atrag și pe urmă vor să le conducă viața și, mai grav, afacerea familiei. Ezr avea nouăsprezece ani, Trixia, douăzeci și

cinci. Poate că ea se gândește să emită pretenții. *Nu, Trixia, te rog.*

Într-un sfârșit, ea zâmbi – un zâmbet mai blând, mai discret ca de obicei.

– Bine, Ezr. Fă ceea ce trebuie… dar pot să-ți cer o favoare? Gândește-te la ce-am vorbit.

Se întoarse și-l mângâie tandru pe față. Sărutul ei veni dulce, ispititor.

2

Răsfățata stătea și-l pândea pe Ezr în fața apartamentului său.

– Hei, Ezr, te-am urmărit aseară.

Aproape că reuși să-l oprească în loc. *Vorbește despre banchet.* Comitetul Comercial îl transmisese și restului flotei.

– Normal, Qiwi, m-ai văzut pe video. Acum mă vezi în carne și oase. Deschise ușa și intră. Răsfățata reuși cumva să se țină atât de aproape de el, încât acum era și ea înăuntru. Ce faci pe-aici?

Qiwi se pricepea de minune să răstălmăcească întrebările.

– Schimbul la munca de jos începe în două mii de secunde. M-am gândit să mergem împreună jos la bacteriolab, să facem schimb de bârfe.

Vinh plonjă în camera din spate. De data asta o lăsă afară. Se schimbă în uniforma de lucru. Bineînțeles, o găsi tot acolo când ieși. Oftă.

– Nu știu nicio bârfă.

Să fiu al naibii dacă-i repet ce mi-a spus Trixia.

Qiwi zâmbi triumfătoare.

– Nu-i nimic, știu eu. Hai.

Răsfățata deschise ușa spre exterior și-i făcu o reverență elegantă în imponderabilitate, pe coridorul public.

– Vreau să-mi compar observațiile despre cele văzute cu ale tale, dar, sincer, fac pariu că eu am obținut mult mai multe. Comitetul avea trei camere, inclusiv la intrare – vedea mai bine decât tine.

Țopăia pe coridor lângă el, spunându-i cât de des revăzuse imaginile și cu câți bârfise de atunci.

Vinh o întâlnise prima oară pe Qiwi Lin Lisolet în pre-Zbor, în spațiul Triland. Fusese un boț de opt ani care te călca pe nervi. Și, dintr-un motiv necunoscut, se lipise de el. După câte-o masă ori ședință de antrenament, fugea după el și-l pocnea peste umăr – cu cât se enerva el mai tare, cu atât îi plăcea mai mult. Să-i fi tras și

el un pumn, i-ar fi schimbat toată viziunea. Dar nu poți să pocnești un copil de opt ani. Avea cu nouă ani mai puțin decât vârsta minimă admisă pentru a fi membru în echipaj. Copiii își aveau locul lor înainte și după călătorii, nu în echipaje, mai ales în cele care se îndreaptă spre spații pustii. Dar mama lui Qiwi deținea douăzeci la sută din expediție… Familia Lisolet.17 era un adevărat matriarhat, originară din Strentmann, undeva departe, în spațiul Qeng Ho. Aveau și înfățișare, și obiceiuri ciudate. Probabil că fuseseră încălcate multe reguli, dar micuța Qiwi ajunsese în echipaj. Stătuse trează mai mult timp decât orice alt membru, cu excepția celor de gardă. Mare parte a copilăriei și-o petrecuse printre stele, înconjurată de o mână de adulți, deseori nici măcar de părinți. Numai când se gândea la asta, nervii lui Vinh se potoleau. Biata fetiță. Care nu mai era chiar fetiță. Probabil că a împlinit paisprezece ani. Acum înlocuise atacurile fizice cu cele verbale – un lucru bun, dacă te gândești la fizicul strentmannienilor.

Acum cei doi coborau prin tunelul principal al habitatului.

– Salut, Raji, cum merge treaba?

Qiwi făcea cu mâna și râdea oricui trecea pe lângă ei. În megasecundele dinaintea sosirii flotei emergente, comandantul Park dezghețase aproape jumătate din echipajul flotei, destui membri cât să opereze toate vehiculele și armele, plus rezervele. O mie cinci sute de oameni n-ar fi însemnat un grup prea mare în habitatul părinților lui. Aici însă lumea se înghesuia, chiar dacă mulți erau de serviciu la bordul navei. Cu atâția oameni, chiar observai că habitatele erau temporare, noi compartimente umflându-se pentru un echipaj sau altul. Axa principală nu reprezenta altceva decât locul de întâlnire a patru baloane mari. Suprafețele vălureau câteodată, când patru sau cinci oameni trebuiau să alunece simultan.

– N-am încredere în emergenți, Ezr. După acel discurs plin de generozitate, o să ne ia gâtul.

Vinh scoase un mormăit iritat.

– Și-atunci de ce zâmbești atâta?

Plutiră pe lângă o porțiune de pânză transparentă – o fereastră

adevărată, nu un tapet. În spatele ei se afla parcul habitatului. În realitate, nu era mai întins decât o grădină de bonzai mare, dar cuprindea mai mult spațiu deschis și ființe vii decât găseai în habitatul steril al emergenților. Qiwi întoarse capul și tăcu o vreme. Numai plantele și animalele vii reușeau să-i închidă gura. Tatăl ei era ofițerul răspunzător cu sistemele de susținere biotică – și un artist al bonzailor renumit în tot spațiul Qeng Ho.

Fata reveni brusc în prezent. Îi reveni și zâmbetul încrezut.

– Pentru că noi suntem Qeng Ho, dacă binevoim să ne amintim de asta! Suntem mai șmecheri cu mii de ani față de nou-veniții ăștia. Emergenți, pe naiba! Au ajuns unde-au ajuns pentru că au tras cu urechea la sectorul public al Rețelei Qeng Ho. Fără ea, încă s-ar târî printre propriile ruine.

Pasajul se îngusta, curbându-se într-un con cu vârful în jos. În spatele și deasupra lor, zgomotele echipajului se auzeau estompate prin peretele din pânză umflată. Era balonul cel mai apropiat de centru din habitat. În afară de lonjeron și de reactorul de putere, era singurul compartiment absolut necesar: laboratorul bacteriologic de susținere biotică.

Aici se făcea munca de jos, mai murdară nici nu se putea: se curățau filtrele bacteriene din culturile hidroponice. Aici, jos, plantele nu miroseau prea frumos. De fapt, duhoarea de putrefacție era semn de sănătate perfectă. În cea mai mare parte, munca putea fi realizată automat, dar trebuia să iei și unele decizii care depășeau cele mai sofisticate mecanisme și pentru care nu se inventaseră încă telecomenzi. Într-un fel, era treabă de răspundere. Fă o greșeală prostească și o tulpină bacteriană străbate membrana până la rezervoarele superioare. Mâncarea ar avea gust de vomă, iar mirosul ar ajunge în sistemul de ventilație. Dar probabil că nici cea mai gravă greșeală n-ar omorî pe nimeni, mai existau laboratoare pe statoreactoare, izolate unul de celălalt.

Așadar, era un loc în care aveai ce învăța, ideal după standardele profesorilor severi, un spațiu înșelător, incomod din punct de vedere fizic. Iar dacă făceai o greșeală, rămâneai cu o senzație de stânjeneală de care nu scăpai decât cu mare greutate.

Qiwi venea aici pentru ore suplimentare. Susținea că îi place

locul la nebunie.

– Tati zice că trebuie să începi cu vietățile cele mai mici înainte de a te apuca de cele mari.

Era o enciclopedie ambulantă despre bacterii, procese metabolice amestecate, putoarea de canal a diverselor combinații, proprietățile tulpinilor afectate de atingerea omului (ale căror duhoare nu trebuia, din fericire, s-o miroasă).

Ezr era să facă două greșeli în prima kilosecundă. Le corectă la timp, bineînțeles, dar lui Qiwi nu-i scăpară. În mod normal, l-ar fi sâcâit întruna din cauza lor. Dar astăzi o preocupau speculațiile despre emergenți.

– Știi de ce n-am adus noi elevatoare de mare putere?

Două dintre cele mai grele landere ale lor ridicau o mie de tone de la suprafață pe orbită. Să fi avut timp, ar fi adunat câte substanțe volatile și minereu ar fi vrut. Desigur, sosirea emergenților îi privase tocmai de acest timp. Ezr înălță din umeri și fixă cu privirea eșantionul pe care îl extrăgea.

– Am auzit zvonurile.

– Hă-hă! N-ai nevoie de zvonuri. Puțină aritmetică și afli imediat adevărul. Comandantul de flotă Park a bănuit că n-o să fim singuri. A adus cantitatea minimă de landere și habitate. Și multe, multe arme și bombe.

– Poate.

Mai mult ca sigur.

– Necazul e că nemernicii de emergenți sunt atât de aproape, încât au venit mult mai bine aprovizionați – și tot au ajuns imediat după noi.

Ezr nu răspunse, dar tăcerea lui nu contă pentru Qiwi.

– Așa. Am ciulit urechea la bârfe. Trebuie să fim foarte, foarte atenți.

Și trecu imediat la tactică militară și speculații despre sistemul de armament al emergenților. Mama ei era comandant de flotă adjunct, dar și militar. Militar strentmannian. În tranzit, Răsfățata își petrecuse majoritatea timpului cu matematică, traiectorii și inginerie. Laboratorul bacteriologic și bonzaii erau influența tatălui ei. Oscila între soldatul însetat de sânge, comerciantul viclean și

artistul bonzailor – toate trei în doar câteva secunde. Cum de s-au gândit părinții ei să se căsătorească? Și ce copil singuratic și țicnit făcuseră.

– I-am putea bate pe emergenți într-o luptă dreaptă, spuse Qiwi. Ei știu lucrul ăsta. De-asta se poartă atât de frumos. Noi trebuie să ne arătăm cooperanți; avem nevoie de elevatoarele lor. Pe urmă, dacă respectă înțelegerea, o să fie bogați, dar noi o să fim și mai bogați. Fraierii ăia n-o să vândă castraveți la grădinar. Dacă lucrurile merg bine, la sfârșitul operațiunii noi o să deținem controlul.

Ezr termină un set și recoltă alt eșantion.

– Păi, spuse el, Trixia crede că ei nu se gândesc nici pe departe la o tranzacție comercială.

– Hm… În mod ciudat, Qiwi ridiculiza tot ce ținea de Ezr – în afară de Trixia. În general, o ignora. Acum însă, Răsfățata se dovedi neobișnuit de tăcută. Preț de-o secundă. Cred că prietena ta a nimerit-o. Uite ce e, Vinh, n-ar trebui să-ți spun, dar Comitetul Comercial e împărțit pe bisericuțe.

Precis avea năzăreli fata, dacă nu cumva maică-sa era o gură-spartă.

– După părerea mea, sunt niște cretini în Comitet care cred că la mijloc e doar o afacere, fiecare parte dă ce are mai bun, într-un efort comun – și, ca de obicei, noi suntem negociatorul mai inteligent. Ăștia nu pricep că, dacă suntem omorâți, nu mai contează că partea cealaltă suferă o pierdere netă. Trebuie să jucăm dur, să ne pregătim de-o ambuscadă.

– Qiwi!

– Bine, bine, bine. N-am zis nimic. N-am zis nimic!

Îi dădu pace cam o sută de secunde, apoi începu să facă planuri cum să profite de pe urma emergenților, „dacă supraviețuim următoarelor câteva megasecunde”. Dacă lumea păianjenilor și Steaua Fluctuantă n-ar fi existat, emergenții ar fi reprezentat descoperirea secolului în această regiune a spațiului Qeng Ho. Urmărindu-le operațiunile flotei, vedeai clar că se pricep la automate și la planificarea sistemelor. Însă navele lor nu atingeau nici jumătate din viteza navelor Qeng Ho, iar bioștiința lor

nu era știință. Qiwi concepuse deja o sută de planuri ca să le transforme dezavantajele în profit pentru ei.

Ezr o lăsă să vorbească fără s-o asculte. Altădată, s-ar fi cufundat în muncă. În schimbul de acum, nu avea nicio șansă. Planuri întinse pe două secole se reduceau la câteva kilosecunde critice, și pentru prima oară el puse sub semnul îndoielii conducerea flotei. Trixia nu avea nicio legătură cu flota, dar se putea lăuda cu o minte sclipitoare și un alt punct de vedere decât comercianții pe viață. Răsfățata era deșteaptă, dar de obicei părerile ei nu aveau nicio valoare. De data asta însă… poate chiar o montase „mami". Concepția Kirei Pen Lisolet se formase undeva foarte departe, atât de departe cât poți ajunge fără să ieși din ținutul Qeng Ho; poate s-a gândit că o ucenică adolescentă va influența lucrurile tocmai pentru că făcea parte din familia proprietarului. La naiba…

Schimbul se scurse fără alte sclipiri de intuiție. Termină treaba peste o mie cinci sute de secunde. Dacă sărea peste prânz, avea timp să-și schimbe hainele… și să ceară o audiență la comandantul Park. În cei doi ani subiectivi de când se alăturase expediției, nu profitase niciodată de relațiile familiei. *Și la ce-ar folosi să profit acum? Chiar aș putea găsi ieșirea din impas?* Grija îl măcină până la sfârșitul schimbului. Încă-l mai chinuia când își scoase salopeta de laborator… și o sună pe secretara comandantului responsabilă cu audiențele.

Qiwi zâmbi obraznic, ca întotdeauna.

– Zi-le-o verde-n față, Vinh. Închipuie-ți că participi la o operațiune militară.

Îi făcu semn să tacă, apoi văzu că legătura lui nu fusese stabilită. Blocaj? Simți o foarte scurtă senzație de ușurare, apoi observă că avea prioritate un ordin… emis din biroul comandantului Park. „Să se prezinte la 5.20.00 în sala de planificare a comandantului flotei…" Cum suna blestemul acela străvechi? Fii atent la ce-ți dorești… În mintea lui Ezr Vinh domnea haosul când urcă spre ecluza taxiurilor.

Qiwi Lin Lisolet se evaporase. Ce fetiță deșteaptă…

Întâlnirea nu era cu un ofițer. Ezr apăru în sala de planificare a comandantului flotei de pe QHS *Pham Nuwen…* și îi găsi acolo pe comandant și Comitetul Comercial al expediției. Nu păreau prea veseli. Vinh nu reuși să arunce decât o privire furișă înainte de a lua poziția de drepți la stâlpul de sprijin. Îi numără iute, din colțul ochiului. Da, erau toți prezenți. Atârnau în jurul mesei de conferințe și aruncau priviri deloc prietenoase.

Paul întâmpină salutul lui Ezr cu un gest brusc.

– Pe loc repaus, ucenic.

Acum trei secole, când Ezr avea cinci ani, comandantul Park vizitase habitatul temporar al familiei Vinh din Canberra. Părinții lui îl trataseră regește, deși nu era comandant de navă pe atunci. Dar Ezr își amintea mai bine cadourile primite de la cel care părea un bărbat sincer prietenos.

La următoarea întâlnire, Vinh, în vârstă de șaptesprezece ani, se pregătea să devină ucenic, iar Park echipa o flotă spre Triland. Ce diferență! De atunci, schimbaseră, poate, o sută de cuvinte, și numai cu ocazia unor expediții formale. Lui Ezr îi convenise de minune anonimatul. Ce n-ar fi dat să se bucure de el și acum…

Comandantul Park arăta de parcă înghițise un par. Își plimbă privirea de la un membru al comitetului la altul. Vinh se întrebă dintr-odată pe cine era așa de pornit.

– Tinere V… ucenic Vinh, ne găsim într-o situație… neobișnuită. Știi ce delicate sunt împrejurările acum, că au apărut și emergenții. Comandantul nu părea să aștepte o reacție de la Ezr, care nu mai apucă să rostească „Da, domnule”. În acest moment, avem mai multe posibilități de acțiune.

Încă o privire spre membrii comitetului.

Deci Qiwi Lisolet nu-i debitase aiureli. Un comandant de flotă avea autoritate absolută în probleme de tactică și, în mod normal, drept de veto în chestiuni de strategie. Dar, în cazul schimbărilor majore în scopurile expediției, era la mâna Comitetului. Ceva rău se petrecuse între timp. Nu era vorba de egalitate de voturi; comandanții de flotă aveau votul decisiv în asemenea cazuri. Nu, la mijloc era un impas pe cale să se transforme în revolta clasei conducătoare. O situație despre care profesorii pomeneau întruna

la clasă, dar, dacă se întâmpla în realitate, atunci poate că un proprietar tânăr urma să joace rolul de agent mijlocitor în cadrul procesului de luare a deciziilor. Un fel de țap ispășitor.

– Prima posibilitate, continuă Park, fără să știe nimic despre concluzia amară care răsuna în mintea lui Vinh. Jucăm cum cântă emergenții. Operațiuni comune. Controlul comun al tuturor vehiculelor în viitoarea misiune de la sol.

Ezr studie înfățișarea membrilor comitetului. Kira Pen Lisolet stătea lângă Park. Purta uniforma verde Lisolet a familiei. Era aproape la fel de scundă ca și Qiwi, cu trăsături serioase și concentrate. Dar lăsa impresia de forță fizică brută. Tipul de constituție strentmanniană era unul extrem, chiar după standardele de diversitate ale Qeng Ho. Unii comercianți se mândreau cu felul în care își mascau gândurile. Nu și Kira Pen Lisolet. Kira Lisolet detesta „prima posibilitate" a lui Park, așa cum susținea Qiwi.

Atenția lui Ezr alunecă spre alt chip familiar. Sum Dotran. Comitetele de conducere formau o elită. Existau câțiva proprietari activi, dar majoritatea erau planificatori profesioniști, croindu-și drum către o miză care să le permită să devină proprietari de nave. Și mai exista o minoritate alcătuită din oameni foarte bătrâni. Cei mai mulți erau experți desăvârșiți, care preferau clar conducerea oricărei forme de proprietate. Sum Dotran intra în această categorie. Lucrase cândva cu familia Vinh. Ezr bănui că și el se opunea „primei posibilități".

– A doua posibilitate: structuri de control separate, fără landere cu echipaje mixte. Imediat ce se va putea, ne vom prezenta direct păianjenilor… și-l vom lăsa pe Lordul Comerțului să-i separe pe învingătorii grandioși de cei mărunți. Odată implicați trei jucători, avantajul trădării ar trebui să se diminueze. Peste câțiva ani, relația lor cu emergenții ar putea deveni una normală, de concurență. Bineînțeles, emergenții ar putea considera contactul unilateral un fel de trădare în sine. Păcat.

Vinh avu impresia că cel puțin jumătate din membrii comitetului susțineau această variantă – nu și Sum Dotran. Bătrânul smuci din cap în direcția lui Vinh, pentru ca mesajul lui

să fie bine înțeles.

– A treia posibilitate: ne strângem habitatele temporare și plecăm acasă.

Expresia uluită a lui Vinh trebuie să fi fost foarte grăitoare. Sum Dotran veni cu explicații:

– Tinere Vinh, comandantul vrea să spună că emergenții ne depășesc ca număr și, probabil, au mai multe arme. Niciunul dintre noi nu are încredere în ei, iar dacă se întorc împotriva noastră, nu vom avem cale de scăpare. Pur și simplu e prea riscant să…

Kira Pen Lisolet lovi cu palma în masă.

– Obiectez! Ședința asta a fost o aiureală de la bun început. Și acum, mai rău, constatăm că Sum Dotran se folosește de ea ca să-și impună vederile.

S-a dus pe apa sâmbetei teoria că Răsfățata acționase la indicațiile mamei sale.

– Ați luat-o razna amândoi! Comandantul Park se opri un moment și ținti comitetul cu privirea. A patra posibilitate, reluă el. Atacăm noi primii flota emergentă și ne asigurăm sistemul.

– Încercăm să ne asigurăm sistemul, îl corectă Dotran.

– Obiectez! Din nou Kira Pen Lisolet. Afișă dintr-un gest imagini consensuale. Un atac cu anticipație este unica soluție sigură.

Imaginile lui Lisolet nu erau peisaje stelare sau telescopice ale lumii păianjenilor. Nu redau organigrama sau diagramele temporale care absorbeau atenția planificatorilor. Nu, semănau vag cu hărțile de navigare planetară, comparând vectorii de poziție și viteză ale unei flote cu ale celeilalte, cu lumea păianjenilor și cu Steaua Fluctuantă. Marcajele stabileau poziții viitoare în sistemele de coordonate pertinente. Rocile de diamant erau și ele etichetate. Existau și alte marcaje, simboluri militare tactice, notația gigatonelor și a proiectilelor și a contramăsurile electronice.

Ezr se holbă la displayuri și încercă să-și amintească cele învățate la orele de știință militară. Zvonurile despre încărcătura secretă a comandantului Park se confirmau. Expediția Qeng Ho își arăta colții – lungi, mai ascuțiți decât ai unei flote obișnuite. Iar soldații Qeng Ho avuseseră timp de pregătiri și evident că

profitaseră de el, chiar dacă sistemul Fluctuantei era incredibil de arid, fără locuri prielnice pentru a masca ambuscade sau rezerve.

Emergenții, pe de altă parte: simbolurile militare aglomerate în jurul navelor acestora erau probabilități estimate imprecis. Automatele lor erau necunoscute, poate superioare celor Qeng Ho. Emergenții aduseseră dublul tonajului brut și, după toate estimările, aveau și arme în cantități proporționale.

Ezr își reîndreptă atenția spre masa de discuții. În afară de Kira Lisolet, cine mai susținea un atac mârșav? În copilărie, își petrecuse multă vreme studiind Strategiile, dar învățase că trădarea cea mai josnică ținea de domeniul nebuniei și-al răului. Un Qeng Ho cu stimă de sine nu avea nevoie de ea și nici nu se înjosea s-o comită. Să constați că un Comitet Comercial se gândește la crimă… Lucrul ăsta nu-l va uita multă vreme.

Liniștea se prelungi, tulburătoare. Oare așteptau să spună el ceva? Într-un sfârșit, comandantul Park rosti:

– Probabil ți-ai dat seama că ne aflăm în impas, ucenic Vinh. Nu ai drept de vot, nu ai experiență și nu cunoști situația în amănunt. Nu vreau să te jignesc, dar trebuie să recunosc că prezența ta la această discuție mă stânjenește. Însă ești singurul membru din echipaj care deține două din navele noastre. Dacă ne poți oferi un sfat referitor la opțiunile noastre, am fi… bucuroși… să-l auzim.

Poate că ucenicul Ezr Vinh era un pion neînsemnat, dar acum se afla în centrul atenției. Ce avea de spus în numele lui? În minte răsucea o groază de întrebări. La școală exersaseră cum să ia decizii rapide, dar și atunci primise mai multe informații decât acum. Bineînțeles, pe oamenii aceștia nu-i interesa să le facă o analiză serioasă. Gândul îl irită, aproape că-l scoase din starea în care-l împietrise panica.

– Patru posibilități, domnule comandant de flotă? Nu există și altele, minore, care nu au fost discutate la această ședință informativă?

– Niciuna care să primească sprijinul meu sau al comitetului.

– Ăăă… Dumneavoastră ați vorbit cu emergenții mai mult decât altcineva. Ce părere aveți de liderul lor, acel Tomas Nau?

Era exact genul de întrebare pe marginea căreia speculase împreună cu Trixia. Lui Ezr nici nu-i trecuse prin cap că i-o va adresa comandantului flotei.

Park strânse din buze. O clipă, Ezr avu impresia că va exploda. Apoi comandantul încuviință.

– E foarte inteligent. Cunoștințele lui tehnice sunt mai slabe decât ale unui comandant de flotă Qeng Ho. Studiază Strategiile în profunzime, deși nu neapărat cele pe care le cunoaștem noi… În rest, nu pot decât să fac presupuneri și să intuiesc, deși cred că majoritatea membrilor comitetului sunt de acord cu mine: nu aș avea încredere să închei o înțelegere comercială cu Tomas Nau. Cred că ar comite o mare trădare dacă i-ar aduce un profit cât de mic. E uns cu toate alifiile, un mincinos rafinat, care nu dă doi bani pe ideea că într-o afacere trebuie să mai și dai.

Una peste alta, cele mai defăimătoare afirmații pe care le putea face un Qeng Ho despre o altă ființă umană. Ezr înțelese imediat că Park susținea atacul infam. Se uită la Sum Dotran, apoi din nou la comandant. Cei doi, în care se încrezuse cel mai mult, luptau de părți diferite ale baricadei! *Cerule, nu pricepeți că nu sunt decât un ucenic?*

Ezr își înăbuși văicăreala interioară. Stătu pe gânduri secunde întregi, întorcând problema pe toate părțile.

– În lumina evaluării dumneavoastră, mă opun ferm primei posibilități, operațiunilor comune. Dar… mă opun și ideii unui atac infam, întrucât…

– Excelentă decizie, băiete, îl întrerupse Sum Dotran.

– … Întrucât noi, Qeng Ho, nu avem experiența necesară, indiferent cât de mult l-am fi studiat.

Rămâneau două posibilități: ataci și fugi sau stai, cooperezi de formă cu emergenții și-i avertizezi pe păianjeni cu prima ocazie. Chiar obiectiv justificată, retragerea ar face din expediția lor un eșec lamentabil. Dacă țineai cont și de cât combustibil aveau, s-ar desfășura foarte încet.

La doar un milion de kilometri depărtare se afla cea mai tulburătoare enigmă-posibilă-comoară cunoscută în această parte a Spațiului Uman. Străbătuseră cincizeci de ani-lumină ca să

ajungă atât de aproape de ea. Chinuitor de aproape. Riscuri mari, comoară impresionantă.

– Domnule comandant, să plecăm acum ar însemna să renunțăm la prea multe. Dar trebuie să ne comportăm toți ca niște soldați, până când situația devine cât de cât sigură. La urma urmei, Qeng Ho aveau propriii eroi legendari: Pham Nuwen câștigase destule bătălii. Eu recomand să rămânem.

Liniște. Lui Ezr i se păru că citește ușurare pe toate chipurile. Comandantul de flotă adjunct Lisolet abordă o mină posacă. Sum Dotran nu fu atât de rezervat:

– Băiete, te rog. Mai gândește-te. Familia ta riscă două nave. Nu e nicio rușine să dai înapoi când ai putea pierde totul. Dimpotrivă, e mai înțelept. Emergenții sunt, pur și simplu, prea periculoși ca să…

Park pluti de la locul său, întinzând brațul vânjos. Mâna lui se lăsă blând pe umărul lui Sum Dotran. Rosti cu glas moale:

– Îmi pare rău, Sum. Ai făcut tot ce-ai putut. Ne-ai convins până și să ascultăm un proprietar junior. Acum e timpul… ca noi, toți… să cădem de acord și să trecem la fapte.

Fața lui Dotran se schimonosi de frustrare sau de teamă. O păstră o clipă, tremurând de concentrare, apoi răsuflă cu zgomot. Dintr-odată, arătă foarte bătrân și obosit.

– Întocmai, comandante.

Park alunecă la locul său de la masă și îi aruncă lui Ezr o privire impasibilă.

– Mulțumesc pentru sfat, ucenic Vinh. Mă aștept din partea ta să respecți natura confidențială a acestei întâlniri.

– Am înțeles, domnule comandant.

Ezr se sprijini de stâlp.

– Ești liber.

Ușa se deschise în spatele lui. Își luă avânt împingându-se de stâlp. În timp ce aluneca afară din încăpere, comandantul Park vorbea deja comitetului.

– Kira, ia măsuri să înarmezi toate ambarcațiunile. Poate că reușim să-i convingem pe emergenți că e foarte periculos să deturneze vasele cu care cooperează. Eu…

Ușa se închise și nu mai auzi nimic. Îl copleși un sentiment de ușurare, dar în același timp tremura. Participase la luarea unei decizii privitoare la flotă cu aproape patruzeci de ani înainte de a avea acest drept. Nu fusese deloc plăcut.

3

Lumea păianjenilor – Arachna, cum îi spuneau unii acum – avea douăsprezece mii de kilometri în diametru și o gravitație de 0,95 *g* la suprafață. Interiorul planetei era pietros, nediferențiat, dar la suprafață era acoperită de suficiente substanțe volatile pentru a exista oceane și o atmosferă prietenoasă. Un singur lucru o împiedica să devină un Paradis asemănător planetei Pământ: absența luminii solare.

Se scurseseră peste două sute de ani de când Steaua Fluctuantă, sursa de lumină a acestei lumi, trecuse în starea inactivă. În toată vremea asta, nu luminase Arachna mai mult decât alte stele îndepărtate.

Landerul lui Ezr se arcui deasupra unei întinderi care putea fi un arhipelag principal în perioade mai calde. Evenimentul cel mai însemnat se desfășura de cealaltă parte a planetei, acolo unde echipajele elevatoarelor de mare putere săpau și ridicau milioane de tone de munți submarini și ocean înghețat. Nu contează; Ezr mai văzuse lucrări industriale de amploare. Pe când asolizarea aceasta ar putea scrie o pagină de istorie…

Imaginile consensuale de pe puntea pasagerilor erau peisaje naturale. Ținuturile care alunecau pașnice pe dedesubt aveau nuanțe de gri, pete albe scânteind pe ici, pe colo. Poate că-i juca feste imaginația, dar Ezr deslușì umbre vagi aruncate de Steaua Fluctuantă. Închipuiau o topografie de stânci colțuroase și piscuri, albul revărsându-se în abisuri negre. I se păru că vede arcuri concentrice conturând unele piscuri mai îndepărtate: să fie creste de gheață, acolo unde oceanul înghețase în jurul stâncii?

– Hei, măcar pune-i un caroiaj altimetric.

Vocea lui Benny Wen veni din spatele lui și un caroiaj roșu pal se suprapuse peste peisaj. Grila se potrivea foarte bine cu presupunerea lui despre umbre și zăpadă.

Ezr anulă grila.

– Când Steaua Fluctuantă e aprinsă, acolo, jos, apar milioane

de păianjeni. Te-ai aștepta să fie măcar niște urme de civilizație.

Benny chicoti.

– La ce te așteptai de la o imagine naturală? La suprafață nu se ridică decât piscurile munților. Iar mai jos, solul zace sub straturi de oxi-azot.

O atmosferă terestră în totalitate înghețată drept aproximativ zece metri de aer-zăpadă, dacă era distribuită uniform. Multe din posibilele locuri pentru orașe – porturi, guri de vărsare ale râurilor – se aflau sub zeci de metri de gheață. Toate fostele zone de asolizare fuseseră la înălțime, în ceea ce probabil că erau orașe miniere sau așezări primitive. De-abia înainte de sosirea emergenților fusese înțeleasă cum trebuie destinația lor actuală.

Ținuturile întunecate se deplasau nestingherite în continuare. Se zăreau chiar și fluxuri de ghețari. Ezr se întrebă când avuseseră timp să se formeze. Oare erau ghețari de aer-gheață?

– Pe Dumnezeul Comerțului, uită-te la asta!

Benny arătă cu degetul spre stânga: o strălucire roșiatică la orizont. Benny mări imaginea. Lumina era slabă și dispăru repede din câmpul lor vizual. Semăna într-adevăr cu un foc, deși își schimba forma destul de încet. Acum ceva bloca imaginea, iar Ezr avu impresia că zărește cum deasupra focului se înalță spre cer o pată opacă.

– Se vede mai clar de pe orbita înaltă, se auzi un alt glas mai îndepărtat de pe culoar. Diem, șeful de echipaj. Nu redirecționă imaginea. E un vulcan. Tocmai a erupt.

Ezr urmări imaginea în timp ce ieșea din raza lor vizuală. Bezna care se ridica era probabil un gheizer – lavă, ori poate numai aer și apă – care scuipa în spațiul de deasupra lui.

– Asta-i o noutate, remarcă Ezr.

Miezul planetei era rece și inactiv, deși se găseau topituri magmatice în ceea ce trecea drept înveliș. Toată lumea e convinsă că păianjenii sunt în hibernoterapie; dar dacă unii dintre ei se încălzesc lângă astfel de vulcani?

– Improbabil. Am făcut cercetări detaliate în infraroșu. Am putea depista orice așezări din jurul unei pete fierbinți. Pe lângă asta, păianjenii de-abia au inventat radioul înainte de ultima lor

perioadă de beznă, încă n-au ajuns în stadiul de a se târî pe-afară.

Concluzia se baza pe câteva megasecunde de recunoaștere și ipoteze biochimice plauzibile.

– Poate.

Urmări strălucirea roșiatică până când dispăru cu totul. Apoi lucrurile începură să se precipite dedesubtul și deasupra lor. Elipsa de asolizare îi coborî lin, tot în stare de imponderabilitate. Era o planetă de dimensiuni normale, dar în niciun caz n-o să zboare în atmosfera ei. Se deplasau cu opt mii de metri pe secundă, la două mii de metri de la sol. Ezr avu impresia că munții urcă spre ei, tot mai mari. Năvăleau lanț după lanț, tot mai aproape. În spatele lui, Benny scotea mici zgomote enervante, acum că trebuise să-și întrerupă temporar pălăvrăgeala. Ezr rămase cu gura căscată când ultimul lanț vâjâi pe lângă ei, atât de aproape, încât se întrebă dacă nu retezase coada landerului. *Elipsă de transfer pe mama dracului!*

Apoi jetul principal țâșni în fața lor.

Avură nevoie de aproape treizeci de kilosecunde ca să coboare din punctul pe care Jimmy Diem îl alesese pentru lander. Nu era un simplu inconvenient. Asolizaseră parțial pe un versant muntos, fără gheață și zăpadă. Ținta lor se afla pe fundul unei văi înguste. În mod normal, fundul văii ar fi trebuit să fie acoperit de o sută de metri de aer-zăpadă. Însă, dintr-un capriciu topografic și climateric, stratul avea doar jumătate de metru. Ascuns aproape în întregime de pereții înclinați ai văii, acolo se întindea cel mai vast complex de clădiri intacte descoperit de ei până acum. Aveau toate șansele ca aceasta să fie intrarea într-una dintre cele mai mari peșteri de hibernare a păianjenilor, poate un oraș în perioada activă a Stelei Fluctuante. Orice aflau aici trebuia să fie important. Conform înțelegerii, se transmitea totul și emergenților…

Ezr nu auzise nimic despre rezultatul ședinței Comitetului Comercial. Aparent, Diem făcea tot posibilul ca localnicii să nu afle de vizita lor, exact cum s-ar fi așteptat emergenții. O avalanșă va acoperi punctul lor de asolizare la scurt timp după ce vor pleca.

Până și urmele pașilor vor fi șterse cu grijă (deși nu va fi deloc

necesar).

Întâmplător, Steaua Fluctuantă atârna aproape de zenit când ajunseră pe fundul văii. În „sezonul cald", era momentul amiezii. Ei, acum steaua arăta ca o lună roșiatică, cu lățimea de jumătate de grad. Suprafața ei era pătată, ca o picătură de ulei turnată în apă. Fără amplificarea displayurilor, steaua lumina doar cât să se vadă de jur împrejur.

Echipa care asolizase mergea pe un fel de bulevard central, cinci siluete în costum și un vehicul însoțitor cu ghidare automată în spatele lor. Norișori de aburi săltau în jurul bocancilor în timp ce traversau mormanele de zăpadă și substanțele volatile intrau în contact cu materialul insuficient izolat al salopetelor. Când se opreau mai mult, nu trebuiau să stea în zăpadă prea mare, altfel ceața îi învăluia imediat. La fiecare zece metri plasau un senzor seismic sau un lansator de vibrații ritmice. După ce vor fi marcat tot terenul, aveau să obțină o imagine clară a peșterilor din apropiere. Mai important, în această asolizare urmau să afle ce anume se găsea în interiorul clădirilor. Scopul lor principal: materiale scrise, imagini. Descoperirea unui cititor ilustrat pentru copii ar însemna promovarea lui Diem.

Nuanțe cenușii-roșiatice pe fond negru. Ezr se delecta cu imaginile neprelucrate. Feerice, misterioase. Un loc în care păianjenii trăiseră. Pe ambele părți ale cărării, umbrele se cățărau pe zidurile clădirilor. Majoritatea aveau numai două sau trei etaje, dar, deși lumina era slabă, deși zăpada și bezna le estompau contururile, nu puteai crede că fuseseră construite de oameni. Ușile cele mai mici erau foarte late, dar nu depășeau 150 de centimetri în înălțime. Geamurile (bine mascate de jaluzele; locul fusese părăsit de proprietari meticuloși, care aveau de gând să revină) erau tot late și joase.

Ferestrele păreau sute de ochi mijiți care pândeau grupul celor cinci și vehiculul însoțitor. Vinh se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar ivi o rază de lumină în spatele lor, o crăpătură în jaluzele. Își lăsă o clipă imaginația să exploreze posibilitatea. Dacă greșeau, în superioritatea și infatuarea lor? Aveau de-a face cu extratereștri. Era neverosimil ca pe o planetă atât de bizară ca aceasta să fi

apărut viață; cândva, demult, trebuie să fi călătorit și păianjenii în spațiu. Teritoriul comercial Qeng Ho avea o lățime de patru sute de ani-lumină; Qeng Ho era o prezență tehnologică permanentă de mii de ani. Înregistraseră semnale radio emise de civilizații nonumane aflate la o depărtare de mii – în majoritatea cazurilor, de milioane – de ani-lumină; nu aveau nicio șansă să ia contact direct cu ele, nici măcar să converseze. Păianjenii erau de-abia a treia rasă inteligentă nonumană întâlnită vreodată. Trei rase în opt mii de ani de călătorie a oamenilor în spațiu. Prima dispăruse de milioane de ani; a doua nu progresase până la automatizare, de zboruri spațiale, nici pomeneală.

Mergând printre clădirile umbroase cu ferestre acoperite de jaluzele întredeschise, cei cinci oameni erau, așa cum își imagina Vinh, foarte aproape de a scrie o pagină de istorie. Armstrong pe Lună, Pham Nuwen la Brisgo Gap – și acum Vinh, Wen, Patil, Do și Diem pășind pe strada păianjenilor.

Traficul radio se opri și, o vreme, Ezr nu auzi decât scârțâitul salopetelor și propria respirație. Apoi vocile slabe reveniră, îndrumându-i de-a lungul unui spațiu deschis, spre capătul celălalt al văii. Aparent, analiștii credeau că fanta aceea îngustă era intrarea în peșterile în care se bănuia că hibernează păianjenii.

– Ciudat, se auzi un glas anonim de sus. Senzorul seismic a sesizat ceva – sesizează ceva – în următoarea clădire din dreapta voastră.

Vinh ridică brusc capul sus și mijì ochii în beznă. Poate că nu o lumină, ci un sunet.

– Vehiculul? – Diem.

– Poate trosnește clădirea. – Benny.

– Nu, nu. Au fost impulsuri, un pârâit. Acum se aude o bătaie regulată, o atenuare. Analiza frecvenței… pare un dispozitiv mecanic, piese în mișcare, așa ceva… În regulă, acum s-a oprit, nu mai sună decât vag. Șef de echipaj Diem, am stabilit o poziție foarte bună a zgomotului. Se auzea din colțul îndepărtat, la patru metri în sus de la nivelul străzii. Uite un marker de ghidaj.

Vinh și ceilalți avansară treizeci de metri, urmând pictograma care plutea pe vizoarele lor. Era cam caraghios, se mișcau pe furiș,

deși oricine s-ar fi aflat în clădire i-ar fi depistat imediat.

Pictograma îi conduse după colț.

– Clădirea nu are nimic deosebit, spuse Diem. Asemenea celorlalte, era făcută din piatră, fără mortar, etajele superioare fiind puțin mai ieșite în afară decât cele inferioare. Stai, văd unde arăți. Un fel de cutie de ceramică prinsă de a doua proeminență. Vinh, tu ești cel mai aproape. Urcă-te și aruncă o privire.

Ezr porni spre clădire, apoi observă că cineva îl „ajutase" și șterse markerul.

– Unde?

Nu zărea decât umbre și cenușiul pietrei de construcție.

– Vinh. Diem vorbi mai răstit ca de obicei. Trezește-te, hai!

– Scuze. Ezr simți cum roșește; dădea de necaz mult prea des. Activă imaginile multispectrale și perspectiva lui se coloră dintr-odată, un amestec din cele surprinse de costum din mai multe zone spectrale. Acolo unde înainte fusese o groapă neagră, acum zări cutia de care vorbea Diem. Numai o clipă, spuse, să mă apropii.

Merse lângă perete. Ca majoritatea clădirilor, și aceasta era ornată cu plăci de piatră lată. Analiștii le consideraseră trepte. Lui Vinh îi conveniră de minune, deși le folosi mai mult ca pe-o scară. Peste câteva secunde ajunse lângă cutie.

Da, era un aparat; nituit pe margine, semăna cu un obiect de pe vremea idilelor medievale. Scoase un senzor din salopetă și-l apropie de cutie.

– Vrei să-l ating?

Diem nu răspunse. Era o întrebare pentru superiori. Vinh auzi mai multe voci discutând.

– Răsucește-l puțin. Nu sunt marcaje pe lateral?

Trixia! Știa că se afla printre cei care-i urmăreau, dar ce surpriză plăcută să-i audă glasul!

– Da, doamnă, rosti el și plimbă tija senzorului înainte și înapoi.

Găsi ceva pe părțile laterale; nu-și dădu seama dacă era ceva scris sau era un artefact de algoritmi supracomplicați. Dacă era un scris, atunci ar fi fost o victorie minoră.

– În regulă, fixează tija de cutie acum.

O altă voce. Individul de la acustică. Ezr făcu ce i se spusese.

Trecură câteva secunde. Scările păianjenilor erau atât de abrupte, încât trebui să se proptească cu spatele de contratreaptă. Aburii care se ridicau din zăpada de pe trepte se scurgeau în jos; Ezr simți cum radiatoarele din haină compensau frigul.

– Interesant. Obiectul ăsta e un senzor scos din erele întunecate.

– Electric? Transmite la distanță?

Vinh tresări. Ultimele cuvinte fuseseră rostite de o femeie cu accent emergent.

– A, doamnă director Reynolt, bună ziua. Nu, tocmai asta e extraordinar. E autonom. „Sursa de alimentare" pare a fi un sistem de arcuri metalice. Un mecanism de ceas mecanic – sunteți familiarizată cu conceptul? – e și sursă de cronometraj, și de energie. De fapt, cred că asta e singura metodă nesofisticată eficientă pe perioade lungi de frig.

– Dar ce anume observă peste tot?

Vorbise Diem. Bună întrebare. Vinh își dădu iar frâu liber imaginației. Poate că păianjenii erau mult mai inteligenți decât își închipuiau. Poate că propria lui siluetă mascată va apărea în rapoartele lor de recunoaștere. La urma urmei, dacă cutia asta era conectată la un fel de armă?

– Nu observ niciun aparat de înregistrare, domnule șef de echipaj. Acum se vede foarte bine interiorul cutiei. Un mecanism rulează o bandă grafică sub patru ace de înregistrare. Termenii erau luați din textul unei Civilizații Prăbușite. Eu cred că banda avansează câte puțin în fiecare zi și notează temperatura, presiunea… și alte două mărimi scalare de care nu sunt sigur încă.

În fiecare zi, timp de peste două sute de ani. Unor oameni primitivi le-ar fi venit foarte greu să construiască un mecanism din părți mobile care să funcționeze vreme atât de îndelungată, cu atât mai puțin la temperaturi scăzute.

– Norocul nostru că am trecut pe lângă cutie când s-a oprit.

Urmă o dispută tehnică despre cât de complicate erau asemenea aparate de înregistrare. Diem îi puse pe Benny și pe alții

să sondeze zona cu fulgere luminoase de picosecunde. Niciun ecou scânteietor; niciun sistem optic pe linia de vizare.

Între timp, Vinh rămase proptit de scară. Frigul începea să-i pătrundă prin haina și salopeta presurizată. Echipamentul nu era destinat contactului prelungit cu un mediu absorbant de căldură. Se foi greoi pe treptele înguste. Într-un câmp cu gravitație de valoare 1 *g,* acrobația asta nu prea ținea... Dar noua poziție îi permitea să vadă ce era după colțul clădirii. Pe partea aceea, câteva dintre panourile acoperitoare căzuseră de la ferestre. Vinh se aplecă într-o poziție precară, încercând să vadă ceva în cameră. Totul era acoperit cu un strat de zăpadă. Rastele sau dulapuri înalte până la talie se aliniau în șiruri lungi. Deasupra lor, un cadru metalic și alte dulapuri. Ca să treci de la un nivel la altul, urcai niște trepte. Bineînțeles, dulapurile nu le ajungeau păianjenilor până la talie. Hm... Deasupra lor se îngrămădeau obiecte separate, seturi de farfurii plate prinse la un capăt. Unele erau adunate, altele desfăcute neglijent, ca evantaiele.

Când înțelese, parcă îl scutură un șoc electric. Vorbi pe frecvența publică fără să gândească:

– Domnule șef de echipaj Diem?

Conversația celor de pe navă încetă pe neașteptate.

– Ce e, Vinh?

– Priviți din unghiul meu. Cred că am găsit o bibliotecă.

Acolo, sus, cineva scoase un strigăt de bucurie. Nu putea fi decât Trixia.

În cele din urmă, analiza lansatorului de vibrații i-ar fi condus la bibliotecă, dar grație lui Ezr, lucrurile avansară mult mai repede.

În spatele clădirii era o ușă mare; vehiculul fu introdus înăuntru cu ușurință. Avea un dispozitiv de scanare de mare viteză. Îi trebui un timp să se adapteze la forma ciudată a „cărților", dar acum robotul se deplasa cu viteză amețitoare printre rafturi – unu – doi centimetri pe secundă – și doi oameni de-ai lui Diem îi alimentau burdihanul cu cărți în flux continuu. De sus se auzea o discuție în contradictoriu, dar în termeni politicoși. Asolizarea făcea parte din planul comun, pe baza unui program

negociat, care urma să se încheie în nici 100 de kilosecunde. Nu aveau timp să termine cu biblioteca, cu atât mai puțin cu celelalte clădiri și intrarea în peșteră. Emergenții nu voiau să facă din asolizarea aceasta o excepție. În schimb, sugerau să coboare unul dintre vehiculele lor mai mari pe fundul văii și să excaveze cantități mari de artefacte.

– Dar tot se poate aplica strategia de mascare, rosti un glas emergent masculin. Putem exploda pereții văii, ca să dăm impresia că au căzut avalanșe de bolovani și au distrus satul.

– Măi, măi, tipii ăștia chiar știu să se poarte cu mănuși…

Vinh auzi vocea lui Benny Wen pe canalul privat. Nu-i răspunse. Propunerea emergentă nu era chiar absurdă, doar… nefirească. Qeng Ho făceau comerț. Celor mai cruzi dintre ei poate că le plăcea să-și aducă concurenții la sapă de lemn, dar mai toți voiau Clienți care așteaptă cu nerăbdare următoarea ocazie de jecmăneală. Doar să nenorocești pe cineva ori să furi era… de-a dreptul vulgar. De ce s-o faci, când te poți întoarce să tatonezi din nou?

Sus, propunerea emergenților fu respinsă politicos și în fruntea listei de aventuri comune viitoare trecu o misiune ulterioară în această vale a revelațiilor.

Diem îi trimise pe Benny și Ezr să cerceteze rafturile. Biblioteca ar putea conține o sută de mii de volume, numai câteva sute de gigaocteți, dar era mult prea mult pentru puținul timp rămas. În ultimă instanță, vor fi nevoiți să aleagă la întâmplare, în speranța că vor da peste „Sfântul Graal” al acestei misiuni – un cititor ilustrat pentru copii.

Pe măsură ce se scurgeau kilosecundele, Diem își punea echipajul să alimenteze scannerul prin rotație, să coboare cărțile de la etajele superioare pentru a fi citite și apoi să le urce la loc.

Până la pauza de prânz a lui Vinh, Steaua Fluctuantă se depărtase de zenit. Acum atârna deasupra stâncilor colțuroase din capătul celălalt al văii și proiecta umbrele clădirilor pe stradă. Ezr găsi un petic de pământ fără zăpadă, aruncă pe el o pătură izolatoare și-și scoase greutatea din picioare. Of, ce ușurare! Diem îi dăduse o pauză de o mie cinci sute de secunde. Scotoci în

alimentator, scoase două batoane cu fructe și începu să mănânce cu poftă. O auzea pe Trixia, dar era foarte ocupată. Nu găsiseră încă „cititorul ilustrat pentru copii", dar făcuseră o descoperire aproape la fel de însemnată, o serie de texte de fizică și chimie. Trixia zicea că era o bibliotecă tehnică. Acum dezbăteau cum să grăbească scanarea. Ea credea că avea o analiză grafemică corectă a textelor, deci puteau trece la citirea avansată.

Ezr știuse că Trixia era inteligentă de la prima lor întâlnire. Dar ea nu era decât un Client specializat în lingvistică, un domeniu în care savanții Qeng Ho excelau.

Care ar fi putut fi contribuția ei? Păi… Ezr auzea conversația de sus. Ceilalți lingviști țineau cont întruna de părerea ei. Poate că nu era surprinzător. Întreaga civilizație Triland concurase pentru numărul mic de cabine disponibile pentru expediție. Din cinci sute de milioane de oameni, dacă i-ai alege pe cei mai buni dintr-un domeniu… atunci cei aleși trebuie să fie al naibii de buni. Mândria de a o cunoaște pe Trixia suferi un mic șoc: el era cel care nu-și cunoștea lungul nasului, pentru că o voia pe ea. Da, Ezr era moștenitorul principal al familiei Vinh.23, dar… nu avea o minte strălucitoare. Mai rău, își petrecea timpul visând la alte locuri și alte vremuri.

Șirul gândurilor descurajante luă o cotitură familiară: poate în acest loc va demonstra că nu e chiar atât de ineficient. Păianjenii sunt, probabil, foarte departe de civilizația lor originală. Era lor actuală seamănă foarte bine cu Era Zorilor. Poate că o idee de-a lui se va dovedi o adevărată comoară pentru flotă – și așa o va câștiga pe Trixia Bonsol. Gândurile îi alunecară spre posibilități fericite, renunțând la amănuntele mai dificile.

Se uită la cronometru. Mai avea cinci sute de secunde! Se ridică și privi umbrele prelungi din locul în care bulevardul urca pe versantul muntelui. Se concentraseră toată ziua pe prioritățile misiunii și nu avuseseră timp să arunce un ochi împrejur. În realitate, se opriseră foarte aproape de o zonă mai lată a drumului, un fel de piață.

În perioada luminoasă, aici trebuie să fi domnit vegetația. Dealurile erau acoperite de cioturile strâmbe ale foștilor copaci.

Natura fusese îngrijită cu migală; pe bulevard, la intervale regulate, zăceau rămășițele organice ale unor plante ornamentale. Vreo zece movile de resturi vegetale mărgineau piața.

Patru sute de secunde. Avea timp. Merse degrabă la marginea pieței, apoi începu s-o înconjoare. În mijlocul cercului era un delușor; zăpada ascundea forme bizare. Când ajunse în partea opusă, văzu lumină. Activitatea din bibliotecă încălzise locul atât de tare, încât din clădire se prelingea o ceață temporară. Se furișa pe stradă, condensându-se și lăsându-se înapoi pe pământ. Steaua Fluctuantă o străpungea cu săgeți roșiatice. Lăsând la o parte culoarea, semăna foarte bine cu ceața de la etajul principal al habitatului părinților săi într-o noapte de vară, iar pereții văii parcă erau compartimentele habitatului. Se lăsă copleșit un moment de priveliște. Ce ciudat, un loc complet străin să devină dintr-odată atât de familiar, de pașnic…

Își îndreptă din nou atenția spre centrul pieței. Zăpada aproape că lipsea. În față se deslușeau forme bizare, pe jumătate mascate de întuneric. Fără să stea pe gânduri, porni spre ele. Solul nu era acoperit de zăpadă și scârțâia ca mușchiul înghețat. Se opri, inspiră adânc. Obiectele negre din mijloc… erau statui. Statui ale păianjenilor! Peste câteva secunde va raporta descoperirea, dar deocamdată contemplă scena singur, în liniște. Bineînțeles, aveau deja o idee despre forma localnicilor; găsiseră niște imagini rudimentare într-una dintre asolizările anterioare. Dar – Vinh mări imaginea de scanare – statuile acelea parcă trăiau, erau turnate până la cel mai mic detaliu dintr-un metal închis la culoare. Trei statui ale creaturilor, în mărime naturală, bănui el. Cuvântul „păianjen” face parte din limbajul obișnuit, acel gen de termen care devine aproape inutil la o examinare atentă. În habitatele din copilăria lui Ezr existaseră mai multe soiuri de creaturi numite „păianjeni”, unele cu șase picioare, altele cu opt, cu zece sau douăsprezece. Unele grase și păroase, altele subțiri, negre și veninoase. Statuile din fața lui semănau foarte mult cu cele subțiri, cu zece picioare. Dar fie purtau haine, fie aveau mai mulți țepi decât omoloagele lor mai mici. Se îmbrățișaseră cu picioarele una pe alta, căutând ceva ascuns sub ele. Se băteau, se iubeau, ce

făceau? Vinh își dădu frâu liber închipuirilor.

Oare cum fusese aici când soarele strălucise ultima oară?

4

Cel mai plăcut pe lume e în anii Soarelui Palid. Iată un clișeu riscant. Este adevărat, atunci vremea e mai puțin schimbătoare, pretutindeni toate se scurg alene și în mai toate regiunile vara nu te mistuie arșița și iarna nu îngheți de ger cumplit. E vremea ideală pentru aventuri romantice. Vremea care îndeamnă ființele superioare să se odihnească, să amâne lucrurile de pe o zi pe alta. E ultima șansă de a te pregăti pentru sfârșitul lumii.

Din simplu noroc, Sherkaner Underhill alese cele mai frumoase zile din an pentru prima lui călătorie la Comandamentul Teritorial. În curând, constată că avea noroc de două ori: drumurile de coastă șerpuitoare nu fuseseră destinate automobilelor, iar Sherkaner nu se dovedi un șofer atât de priceput pe cât crezuse. Nu o dată, în curbe în ac de păr, înclinase automobilul mult pe-o parte, cu centura de siguranță prost fixată, și numai pentru că se ținuse de volan și de frână nu zburase în Marea cea Mare (deși fără îndoială că n-ar fi căzut atât de jos, ci doar în pădurea de dedesubt; însă tot mort ar fi fost).

Sherkaner era în al nouălea cer. În doar câteva ore, ajunsese să stăpânească automobilul. Acum, când se ridica pe două roți, o făcea aproape intenționat. Drumul era excelent. Localnicii numeau ruta Mândria Concordiei, iar familia regală nu îndrăznise niciodată să se plângă. Vara era în toi. Pădurea avea treizeci de ani bătuți pe muchie, vârsta maximă a copacilor. Creșteau drepți, înalți și verzi, până la marginea șoselei. Așa cum stătea cocoțat pe automobil, mirosul de flori și de rășină plutea răcoros pe lângă el.

Nu văzu prea multe automobile civile. Circulau nenumărate căruțe trase de struți, câteva camioane și enervant de multe convoaie militare. Din partea civililor avu parte de un excelent amestec de reacții: iritare, amuzament, invidie. Zări femeiuști care păreau gravide și bărbați cu zeci de bebeluși în spate, mai mulți decât în Princeton. Mulțimile nu-l invidiau pe Sherk numai pentru

automobil. *Și uneori și eu sunt puțin invidios pe ele.* O vreme cochetă cu ideea, fără să-i dea temei rațional. Instinctul e un lucru fascinant, mai ales dacă-l priveai din interior.

Se scurgeau kilometri după kilometri. În vreme ce trupul și simțurile lui Sherk savurau călătoria, mintea lui funcționa ca un mecanism: universitatea, cum să convingă Comandamentul de planurile lui, nenumăratele metode de a-și îmbunătăți automobilul. Trase pe dreapta într-un mic orășel lângă pădure la sfârșitul primei după-amieze. ADĂPOST-DE-NOAPTE, scria pe tabla veche; Sherkaner nu știa sigur dacă era numele orașului sau o simplă descriere.

Se opri la fierărie. Fierarul afișa același zâmbet straniu ca indivizii întâlniți pe drum.

– Tare frumos automobil ai, domnu'.

Chiar era un automobil foarte frumos și scump, un Relmeitch nou-nouț. Depășea clar mijloacele materiale ale unui student obișnuit. Sherkaner îl câștigase la un cazinou din afara campusului cu două zile înainte. Se vârâse într-o situație riscantă. Figura lui era binecunoscută în toate cazinourile din Princeton. Proprietarii ghildei îl amenințaseră că o să-i rupă fiecare brațdacă o să-l mai prindă că joacă în oraș. El se pregătise oricum să plece din Princeton – și chiar voia să vadă cum e cu automobilele. Fierarul se tot foia pe lângă mașină, făcându-se că admiră ornamentele argintii și motorul cu trei cilindri.

– Cam departe de casă, nu-i așa? Ce te-oi face când n-o mai merge?

– Cumpăr benzină?

– A, de-asta avem. Le trebe la mașinile agricole. Nu, vreau să zic, ce te faci când ți se strică jucăria? Toate se cam strică, știi. Îs cam firave, nu ca animalele de tracțiune.

Sherkaner zâmbi. Văzu mai multe carcase de automobile în pădurea din spatele fierăriei. Venise la locul potrivit.

– S-ar putea să fie o problemă. Dar, vezi tu, eu am niște idei. Cred că pe tine lucrătura în piele și metal te-ar interesa mai mult.

Îi descrise pe scurt două dintre ideile care-i veniseră în după-amiaza aceea, lucruri ușor de realizat. Fierarul era simpatic,

întotdeauna încântat să facă afaceri cu nebuni. Dar Sherkaner trebui să-i plătească pe loc; din fericire, acceptă valuta băncii din Princeton.

După aceea, Underhill conduse prin orășel în căutarea unui han. La prima vedere, era un loc pașnic, atemporal. Zări biserica tradiționalistă a Întunericului, simplă și roasă de intemperii, așa cum trebuia să fie în anii aceia. La poștă se vindeau ziare vechi de trei zile. Titlurile erau scrise cu litere roșii mari, urlând a război și a invazie, dar când trecu huruind un convoi al Comandamentului Teritorial, nimeni nu-i dădu atenție.

Până la urmă, Adăpost-de-Noapte se dovedi prea mic să aibă hanuri. Dirigintele poștei îi arată cum să ajungă la două pensiuni. Când soarele aluneca spre ocean, Sherkaner se învârtea prin peisajul rural, rătăcind, căutând. Pădurea era minunată, dar nu favoriza agricultura. Localnicii trăiau, în parte, din comerț extern, dar lucrau din greu grădinile montane... și mai aveau cel mult trei ani de sezoane prielnice culturilor până la venirea gerului cumplit. Hambarele păreau pline de recolte, iar căruțele circulau neîntrerupt în sus și-n jos pe dealuri. Refugiul parohiei era la aproximativ douăzeci și cinci de kilometri în sus. Nu era prea mare, dar servea majoritatea populației din regiunile mai îndepărtate. Dacă oamenii aceștia n-ar economisi destul acum, cu siguranță ar muri de foame în primii ani grei din Întunericul cel Cumplit; nicio civilizație modernă nu se milostivea de persoanele care, deși apte de muncă, nu puneau deoparte pentru zile negre.

Apusul soarelui îl prinse pe o fâșie de pământ înaltă care dădea spre ocean. Terenul cobora în trei părți, la sud, într-o vâlcea acoperită de copaci. Pe culmea de dincolo de vâlcea se afla o casă care semăna cu cele descrise de dirigintele poștei. Dar Sherk tot nu se grăbi. În fața ochilor i se întindea cea mai frumoasă priveliște din ziua aceea. Admiră cum straturile de culori se reduc treptat la câteva nuanțe, soarele dispărând la orizontul îndepărtat.

Apoi întoarse automobilul și începu să coboare panta prăfuită și abruptă spre vâlcea. Copacii își închiseră coroanele deasupra lui... și se pomeni pe un drum care-i punea priceperea de șofer la cea mai grea încercare din ziua aceea, deși avansa mai încet decât

un paing pe jos. Automobilul se clătina și cădea în gropi cât piciorul de adânci. Numai gravitația și norocul îl ajutară să nu rămână înțepenit. Când ajunse la albia pârâului din vâlcea, se gândi serios să-și lase mașinuța cea nouă și sclipitoare acolo. Se uită cercetător în față, la stânga și la dreapta. Nu era un drumul părăsit. Căruțele lăsaseră urme proaspete.

Adierea serii aduse cu ea duhoare de resturi și gunoi putred. Un morman de gunoi? Ciudat să te gândești la așa ceva în pustietate. Văzu grămezi de resturi nedefinite, dar și o dărăpănătură de casă, pe jumătate pitită pe după copaci. Avea pereții înclinați, de parcă lemnul nu fusese prelucrat. Acoperișul se lăsa pe-o parte. Găurile din el erau astupate cu nuiele. Fâșia de pământ care ducea de la drum la casă fusese roasă. Poate că așa se explicau gunoaiele; doi struți stăteau priponiți lângă pârâu, puțin mai sus de casă.

Sherkaner rămase pe loc. Brazdele din drum se terminau în pârâu, cam la șase metri în față. Se holbă la ele, copleșit. Aici erau probabil adevărați locuitori ai pădurilor, ființe mai stranii decât își putea imagina un orășean get-beget ca Sherkaner Underhill. Vru să coboare din mașină. Ce concepții trebuie să aibă creaturile acestea! Câte lucruri putea afla de la ei! Pe urmă îi trecu prin minte că, dacă concepțiile lor erau destul de stranii, poate că nu vor fi teribil de încântați de prezența lui.

Pe lângă asta… Sherkaner se lăsă pe spate pe stinghie și prinse cu grijă volanul, accelerația și frânele. Nu numai cei doi struți se uitau la el. Se uită în toate direcțiile, cu ochii adaptați la lumina amurgului. Erau doi. Pândeau printre umbrele din stânga și din dreapta lui. Nu animale, nici adulți. *Copii?* Poate de cinci și zece ani. Cel mai mic avea încă ochi de bebeluș. Dar privirea lor era animalică, de prădătoare. Se apropiară de automobil.

Sherkaner tură motorul și țâșni înainte. Chiar înainte de a ajunge la pârâu, observă a treia siluetă – mai mare – ascunsă în copacii de deasupra apei. Or fi ei copii, dar se jucau de-a pândește-și-atacă. Răsuci volanul brusc spre dreapta, scoțând automobilul clătinat din șanțuri. Ieșise de pe drum – sau nu? Văzu în față mici brazde scurmate: acolo era, de fapt, vadul!

Intră în apă, împroșcând-o în toate părțile. Silueta masivă din copaci atacă. Un braț lung zgârie automobilul pe lateral, dar creatura aterizâ pe cărarea lui Sherkaner. Atunci Underhill ajunse pe malul celălalt și țâșni în sus, pe pantă. O ambuscadă adevărată s-ar încheia într-o fundătură. Dar drumul se continua și, cu toate că se clătina întruna, nu se abătu de la el. Trecu printr-un ultim moment de groază când ieși de sub coronamentul copacilor. Drumul deveni mai abrupt și Relmeitchul lui alunecă puțin înapoi, rotindu-se pe roțile din spate. Sherkaner se aruncă în față, mașina se trânti pe toate roțile și demară peste coama dealului.

Se opri sub cerul cu stele al amurgului, parcat lângă casa pe care o zărise de pe partea cealaltă a vâlcelei.

Opri motorul și rămase așezat o clipă, să-și tragă sufletul. Își auzi bătăile inimii, atât de liniște era. Aruncă o privire peste umăr; nu-l urmărea nimeni. Se gândi la cele întâmplate… foarte ciudat. Ultima oară zărise silueta masivă ieșind cu greu din pârâu.

Celelalte două își luaseră tălpășița, de parcă nu le-a mai fi interesat nimic.

Se afla lângă casa pe care o văzuse de pe partea cealaltă a vâlcelei. Se aprinseră luminile în camera din față. O bătrână deschise ușa și ieși pe prispă:

– Cine-i acolo? strigă cu glas gros.

– Lady Enclearre? Sherk scoase mai degrabă un soi de chițăit. Dirigintele poștei mi-a dat adresa dumneavoastră. Mi-a spus că închiriați camere peste noapte.

Bătrâna veni pe partea șoferului și-l cercetă de sus până jos.

– Asta se poate. Dar ai ratat cina. Va trebui să te mulțumești cu supă rece.

– E bine, foarte bine.

– În regulă. Hai înăuntru. Femeia chicoti și făcu un gest din mâna micuță spre valea din care Sherkaner tocmai scăpase. Da' știu c-ai străbătut drum lung, băiete.

În ciuda celor spuse despre cină, Lady Enclearre îi oferi lui Sherkaner o masă pe cinste. După aceea se așezară în salonul din față și începură să pălăvrăgească. Casa era curată, dar stătea să se

prăbușească. Podeaua, toată curbată, trebuia reparată; vopseaua se cojea pe ici, pe colo. O casă ajunsă la capătul zilelor ei. Dar licărirea palidă a lămpilor dezvăluia o bibliotecă între ferestrele acoperite: peste o sută de titluri, majoritatea abecedare pentru copii. Bătrâna (cu adevărat bătrână, născută cu două generații înaintea lui Sherk) era învățătoarea parohiei, acum pensionată. Soțul ei nu supraviețuise ultimei perioade de Întuneric, dar ea își crescuse copiii – acum bătrâni, la rândul lor, locuind pe dealurile învecinate.

Lady Enclearre nu semăna cu nicio învățătoare de la oraș.

– O, sunt de mult pe lumea asta. Când eram mai tânără ca tine, am navigat pe marea vestică.

Un marinar! Sherkaner ascultă înfiorat și cu respect vădit poveștile ei despre uragane, viforniță și aisberguri care erup. Nu mulți oameni aveau o doză suficientă de nebunie ca să se facă marinari, nici în Anii Palizi. Lady Enclearre fusese norocoasă că trăise destul de mult cât să aibă copii. Poate de asta s-a apucat, în generația următoare, să predea și să-l ajute pe soțul ei să-i crească pe micii păianjeni. În fiecare an, studiase textele pentru clasa următoare, ca să fie cu un an înaintea copiilor din parohie, până când ajungeau la maturitate.

În această perioadă de Lumină, predase noii generații. Când micuții crescuseră, strânsese și ea mulți ani în cârcă. Foarte mulți păianjeni apucă trei generații; puțini însă trăiesc până la sfârșitul lor. Lady Enclearre era prea fragilă ca să se mai pregătească singură pentru încă o eră de Întuneric. Dar avea biserica și o ajutau copiii; va apuca și a patra eră de Lumină. Între timp, își vedea de bârfit și de citit. O interesa și războiul – dar numai ca spectator avid de informații.

– Nemernicii ăia de oculți ar trebui să fie trași în țeapă, după părerea mea. Am două strănepoate de soră pe Front și-s tare mândră de ele.

Ascultând-o, Sherkaner se uita afară prin ferestrele largi, acoperite de o pânză delicată. Ce tare străluceau stelele aici, în munți, în mii de culori, poleind cu un strat fin frunzele late din pădure și dealurile din spatele ei… Zânele mititele de pădure

băteau discret și necontenit la pânza ferestrelor, iar din copacii din jur se auzea cântecul lor săltăreț.

Brusc începu să bată o tobă. Sherk simțea cum îi vibrează vârfurile picioarelor și pieptul și-i țiuie urechile din cauza zgomotului. A doua tobă răsună și ea, când în ritmul celei dintâi, când pe lângă el.

Lady Enclearre se opri din povestit. Ascultă vacarmul și făcu o mutră acră.

– Mă tem că n-o să se oprească ore întregi.

– Vecinii dumneavoastră?

Sherkaner arătă spre nord, spre vâlcea. Era interesant faptul că, în afară de remarca „ai străbătut drum lung, băiete", nu spusese o vorbă despre ciudățeniile de acolo.

… Poate că n-o să spună nici acum. Lady Enclearre se adună pe stinghie și, pentru prima oară de la sosirea lui, tăcu vreme lungă. În cele din urmă, rosti:

– Știi povestea cu zânele lenețe?

– Cum să nu.

– Am introdus-o în catehism, mai ales pentru chiștocii de cinci și șase ani. Zânele se înrudesc cu paingii zburători fin'că-s mici. Am studiat cum le cresc aripile și le-am povestit despre alea care nu se pregătesc pentru Întuneric, care se joacă toată ziua, până când e prea târziu. Mă pricep să inventez o poveste de-a dreptul înfricoșătoare. Sâsâi nervoasă printre brațele pentru mâncat. Suntem săraci lipiți, noi, ăștia de pe-aici. De-asta am și plecat pe mare și tot de-asta m-am întors, să încerc să dau o mână de ajutor. Ani la rând, n-am primit ca răsplată decât bancnotele fermierilor cooperatori. Dar vreau să știi, tinere, că suntem de treabă… Mai sunt și unii care aleg să se poarte ca niște scursuri. Foarte puțini, stau mai mult sus, pe dealuri.

Sherkaner îi descrise cum fusese atacat pe fundul vâlcelei.

Lady Enclearre încuviință.

– Mi-am zis eu că asta trebuie să fi pățit. Ai venit aici de parcă ți-ar fi pus cineva foc la fund. Ai avut noroc să scapi cu automobilul, dar n-ai fost în mare pericol. Adică, dacă stai nemișcat, s-ar putea să te bată până mori, dar altfel, din cauza

lenei, nu-s grozav de periculoși.

Uau, ce perverși! Sherkaner încercă să nu se arate prea interesat.

– Deci hărmălaia asta e…

Enclearre făcu un gest de lehamite.

– Muzică, probabil. Socotesc că s-or fi drogat bine. Dar ăsta nu-i decât un simptom – chiar dacă nu pot să dorm toată noaptea din cauza lor. Nu. Știi de ce sunt niște scursuri? Nu se pregătesc pentru Întuneric… și-și părăsesc propriii copii. Cuplul ăla din vâlcea, sunt păianjeni de deal care n-au putut înghiți agricultura. Au mai făcut pe fierarii din când în când, mergând din fermă în fermă și muncind numai când nu puteau fura. Viața e ușoară în anii de mijloc ai soarelui. Toată vremea se regulează și toarnă micuți cu droaia… Ești tânăr, domnule Underhill, poate cu puțin cheag. Nu știu dacă-ți dai seama ce enervant e să lași o femeie gravidă înainte de Anii Palizi. Unul sau doi prunci, atâta o să scoată – și orice muiere cu scaun la cap le-ar face felul. Dar scursurile din vâlcea se bușesc tot timpul. Tipul cară întotdeauna unul sau doi prunci în spate. Slavă cerului, ăia de obicei mor. Câteodată se întâmplă să ajungă bebeluși. Unii rezistă până în copilărie, dar până atunci sunt tratați ca animalele ani la rând. Cei mai mulți sunt niște cretini izolați.

Sherkaner își aminti cum îl priviseră prădătorii. Micuții ăia se deosebeau foarte mult de ceea ce își amintea din copilărie.

– Dar nu scapă, măcar unii? Nu ajung în stadiul de adult?

– Foarte puțini. Cei periculoși, care și-au dat seama de ce n-au avut ei parte. Din când în când, lucrurile se-mput pe-aici. Într-o vreme creșteam minitarantule – știi, pentru companie sau pentru niște bani în plus. Niciuna n-a scăpat. Ba mi le-au furat, ba le-am găsit corpurile supte pe trepte. Făcu o pauză, amintindu-și cât suferise. Obiectele lucioase aprind imaginația cretinilor. Într-o vreme, o gașcă s-a socotit cum să-mi spargă casa. Furau mai ales acadele. Pe urmă, într-o zi, mi-au furat toate tablourile, până și cărțile. După aceea am încuiat bine ușile interioare. Au reușit să intre și a treia oară și mi-au luat și restul cărților! Pe vremea aceea încă mai predam. Aveam nevoie de ele! Polițista parohiei a făcut o

razie printre scursuri, dar bineînțeles că n-a găsit cărțile. A trebuit să cumpăr manuale noi în ultimii doi ani de învățământ.

Arătă spre rafturile de sus ale bibliotecii, spre exemplarele uzate din douăsprezece manuale. Cele de pe rafturile de jos semănau și ele cu abecedarele, erau pentru stadiile până la bebeluș, însă noi și neatinse. Ciudat.

Dubla bătaie în tobă pierduse orice ritm și se stinse treptat.

– Așa că da, domnule Underhill, câteva dintre odraslele defazate ajung să fie adulți. Uneori i-am putea considera păianjeni din generația actuală. Într-un fel, sunt următoarea generație de scursuri. Lucrurile o să se-mpută și mai tare în vreo doi ani. Ca zânele cele lenește din pădure, o să-nceapă să simtă frigul. Foarte puțini o să intre în refugiul parohiei. Ceilalți o să rămână pe dealuri. Peșteri se găsesc peste tot, puțin mai bune decât bârlogurile animalelor. Acolo stau cei mai săraci dintre noi când se lasă Întunericul. Și acolo se transformă în scursurile defazate cele mai periculoase.

Bătrâna observă expresia lui Sherkaner. Îi zâmbi amar:

– Nu cred că mai apuc altă eră de Lumină. Nu-i nimic. Copiii mei se aleg cu pământul ăsta. Uite o idee; poate construiesc un mic han pe el. Dar, dacă supraviețuiesc Întunericului, o să ridic o cocioabă și-o să pun pe ea un semn: cea mai bătrână muiere din parohie. Și-o să mă uit în vâlcea. Sper să fie curată. Dacă se întorc scursurile, atunci sigur au omorât o familie de fermieri mai săracă și i-au furat refugiul.

După aceea, Lady Enclearre începu să vorbească despre alte lucruri. Se interesă cum e viața în Princeton și-l întrebă pe Sherkaner despre copilăria lui. Îi spuse că, din moment ce ea îi dezvăluise cele mai adânci secrete ale parohiei, ar trebui să-i spună și el de ce conducea un automobil spre Comandamentul Teritorial.

– Păi, mă gândeam să mă înrolez.

În realitate, Sherkaner voia să înroleze Comandamentul în planurile lui, nu invers. Era o atitudine care scosese din minți profesorimea de la universitate.

– Hm-hm. Ai făcut un drum cam lung, deși puteai să te înrolezi într-un minut la Princeton. Am observat că portbagajul automobilului e aproape la fel de încărcat ca o căruță de fermier.

Agită brațele pentru mâncat în semn de curiozitate.

Sherkaner îi zâmbi înapoi.

– Prietenii m-au sfătuit să car cât mai multe piese de schimb dacă vreau să străbat Mândria Concordiei cu automobilul.

– Sss, normal. Se ridică cu greu, sprijinindu-se cu brațele mijlocii și cu picioarele. Ei, acum baba trebuie să doarmă, chiar și într-o frumoasă seară de vară, cu o companie așa de plăcută. Dejunul se servește la răsăritul soarelui.

Îl conduse în camera lui și insistă să urce scările ca să-i arate cum să deschidă ferestrele și să desfacă stinghia de dormit. Era o cămăruță aerisită, cu tapetul scorojit de vreme. Trebuie să fi fost camera copiilor ei cândva.

– … iar closetul e afară, în spatele casei. Aici nu-i luxul din oraș, domnule Underhill.

– E foarte bine, stimată doamnă.

– Noapte bună, atunci.

Bătrâna vru să coboare scările când lui Sherkaner îi veni în minte încă o întrebare. Întotdeauna exista încă o întrebare. Scoase capul pe ușa dormitorului.

– Aveți atâtea cărți acum, Lady Enclearre. V-a ajutat și parohia să le cumpărați?

Ea se opri din coborâtul grijuliu și chicoti.

– Da, peste ani și ani. Asta-i altă poveste de povestit. Noul preot al parohiei m-a ajutat, chiar dacă dragul meu prieten nu voia s-o recunoască; probabil că le-a plătit din buzunar. Într-o zi, m-am pomenit cu un colet poștal la ușă, trimis direct de editura din Princeton, exemplare noi din manualele învățătorilor pentru toate clasele. Bătrâna dădu din mână. Prostuțul… Dar o să duc toate cărțile în refugiu cu mine. O să am grijă să ajungă la cine-o fi cel ce-o să predea generației următoare de copii din parohie, încheie bătrâna și porni iar în jos pe scări.

Sherkaner se așează pe stinghia de dormit și se foi până când găsi o poziție confortabilă pe umplutura ei noduroasă. Era foarte

obosit, dar nu-i venea somnul. Ferestruicile din încăpere se deschideau spre vâlcea. Stelele reflectau culoarea de lemn ars a unui fuior de fum subțire. Fumul răspândea și el lumină infraroșie, dar fără scântei de foc viu. Poate că și ticăloșii trebuie să doarmă.

Din copaci se auzea glasul zânelor de pădure, ființe minuscule, care se împerechează și stau la un loc. Sherkaner și-ar fi dorit să aibă timp de entomologie. Bâzâitul zânelor când urca, când cobora. În copilărie, știuse povestea cu zânele cele leneșe din pădure, dar acum își aminti și de poezioarele naive puse pe muzica zânelor. „Cerul e-nchis, pământu-i nins, atâtea taine-s de învins…” Cântecelul se ascundea parcă în sunetele vesele scoase de zâne.

În cele din urmă, adormi legănat de melodia fără sfârșit.

5

Sherkaner ajunse la Comandamentul Teritorial după două zile. Ar fi durat mai mult, numai că reconcepuse centura de siguranță în așa fel încât să poată goni cu automobilul fără riscuri pe curbele de pe dealuri. Ar fi durat mai puțin, numai că automobilul se stricase de trei ori. O dată se spărsese un cilindru. N-o minți pe Lady Enclearre când îi spusese că are portbagajul plin de piese de schimb, mai degrabă se eschivase. De fapt, luase cu el pe cele pe care știa că nu avea cum să le construiască într-o fierărie uitată de lume.

După-amiaza se apropia de sfârșit când făcu ultima curbă și văzu pentru prima oară valea cea lungă în care se afla Comandamentul. Valea se întindea pe kilometri întregi, tăia muntele, iar pereții ei se ridicau atât de înalți, încât pe alocuri partea de jos se scălda deja în lumina amurgului. Capătul celălalt se vedea albăstrui din cauza distanței; Cascada Regală cădea lent, maiestuos, de pe piscurile de deasupra. Niciun turist nu trecuse mai departe de acest loc. Familia Regală ținea cu dinții de teren și de refugiul de sub munte încă de pe vremea când nu fusese decât un ducat nou, acum patruzeci de ere de Întuneric.

Sherkaner mâncă un prânz copios la ultimul han mic întâlnit, alimentă automobilul cu combustibil și porni spre rezervația regală. Scrisoarea de la verișorul lui îl ajută să treacă de punctele de control exterioare. Baricadele se ridicară, soldați plictisiți în uniforme verzi ponosite îi făcură semn să treacă. Văzu cazărmi, terenuri de paradă și – mascate de taluzuri masive – grămezi de muniție. Comandamentul Teritorial nu arătase niciodată ca o instituție militară obișnuită. La nașterea Concordiei, fusese terenul de joacă al familiei regale. Apoi, generație după generație, afacerile guvernului deveniseră mai stabile, mai raționale și total lipsite de romantism. Comandamentul se ridicase la înălțimea denumirii sale, devenind refugiul cartierului general al Concordiei. În cele din urmă, chiar mai mult decât atât: cel mai avansat centru de

cercetări militare al națiunii.

Asta îl interesa cel mai mult pe Sherkaner Underhill. Nu reduse viteza ca să caște gura; soldații-polițiști îl avertizaseră foarte categoric să se îndrepte direct spre destinația lui oficială. Dar nimic nu-l împiedica să se uite în toate părțile, clătinându-se ușor pe stinghie. Clădirile nu erau identificate decât cu numere, dar îți dădeai seama imediat ce se petrecea înăuntrul lor. Telegrafie fără fir: o cazarmă lungă, pe care se înălțau cele mai bizare antene radio. Ei, dacă lucrurile erau ordonate și eficiente, clădirea de lângă ea trebuia să fie academia de criptografie. Vizavi se întindea un teren asfaltat, mai lat și mai neted decât orice drum. Nu era de mirare că la capătul îndepărtat tronau două monoplane cu aripi joase. Sherkaner ar fi dat orice să vadă ce se ascundea în spatele lor, sub prelate. Mai departe, un excavator uriaș mușca adânc gazonul din fața unei clădiri. Unghiul imposibil al excavatorului lăsa impresia că cel mai greoi mijloc de deplasare dintr-o parte într-alta era, de fapt, culmea vitezei și a forței.

Sherkaner se apropia de capătul văii. Cascada Regală domina împrejurimile. Un curcubeu din mii de culori dansa în șuvoiul de apă. Trecu pe lângă o clădire care semăna cu o bibliotecă, ocoli o parcare circulară cu drapelul regal și obișnuitul complex statuar al lui Gokna, Să-Căutăm-Concordia. Clădirile de piatră din jurul ei adânceau misterul Comandamentului Teritorial. Dintr-un capriciu al umbrelor și-al refugiului, supraviețuiseră fiecărui Nou Soare, suferind stricăciuni minore; nici măcar nu le arsese interiorul.

CLĂDIREA 5007, scria pe tăbliță. Biroul de Cercetare a Materialelor, scria în instrucțiunile pe care i le înmânase santinela. Semn bun, se afla chiar în mijlocul complexului. Parcă între două automobile trase pe-o parte a străzii. Mai bine să nu iasă în evidență.

Urcând scările, văzu că soarele se retrăgea aproape direct spre cărarea pe care venise el. Coborâse deja sub cele mai înalte stânci. În centrul zonei de trafic circulare, statuile aruncau umbre lunguiețe pe gazon. În minte îi încolți bănuiala că această bază militară obișnuită nu era chiar atât de frumoasă.

Sergentul ținea scrisoarea lui Sherkaner cu dezgust fățiș.

– Deci cine e căpitanul ăsta, Underhill…

– A, nu suntem rude, domnule sergent. E…

– … și de ce ar trebui să ne intereseze pe noi ce vrea el?

– Păi, dacă citiți mai departe, veți vedea că este asistentul colonelului A.G. Castleworth, de la Intendența Regală.

Sergentul mormăi ceva despre „idioții de la poartă care lasă pe oricine să treacă". Își ghemui trupul mătăhălos într-o poziție resemnată.

– Foarte bine, domnule Underhill, și cu ce anume propuneți să contribuiți la război?

Ceva din constituția individului nu se potrivea. Atunci Sherkaner observă că sergentul purta mulaje de ghips la toate picioarele stângi. Stătea de vorbă cu un adevărat veteran al câmpului de luptă.

N-o să-i fie deloc ușor să-și vândă marfa. Sherkaner știa că nici în fața unui public îngăduitor nu făcea o figură impresionantă: tânăr, prea slab ca să fie atrăgător, un fel de blegoman atotcunoscător. Sperase să discute cu un inginer militar.

– Păi, domnule sergent, de cel puțin trei generații încoace voi, militarii, încercați să obțineți un avantaj lucrând pe Întuneric. Mai întâi numai câteva sute de zile, suficient pentru plasarea de mine sau consolidarea fortificațiilor. Apoi, un an, doi, destul cât să desfășurați un număr mare de soldați în poziție de atac în următorul ciclu al Soarelui Nou.

Sergentul – HRUNKNER UNNERBY scria pe plăcuța lui – stătea și se holba la el.

– Toată lumea știe că ambele părți de pe Frontul de Reaprindere depun mari eforturi să sape tuneluri, pentru a ajunge să dăm bătălii grele, întinse pe zece ani în următoarea perioadă de Întuneric.

Pe Unnerby îl fulgeră o idee salvatoare și se încruntă mai tare.

– Dacă aceasta este părerea dumneavoastră, atunci ar trebui să stați de vorbă cu Excavatorii. Aici e Biroul de Cercetare a Materialelor, domnule Underhill.

– Știu asta. Dar fără cercetarea materialelor nu avem nicio

șansă de a supraviețui vremurilor reci. În plus… planurile mele nu au nimic de-a face cu excavarea.

Rosti ultima propoziție cam în grabă.

– Atunci cu ce?

– Propun să alegem ținte corespunzătoare din Ocultia, să ne trezim la Apogeul Întunericului, să străbatem pe la suprafață până la ținte și să le distrugem.

Iată cum îngrămădise toate imposibilitățile într-o singură frază. Ridică brațele, anticipând reacția sergentului, și continuă:

– Am luat în calcul toate greutățile, domnule sergent. Am găsit soluții, sau am început să le găsesc…

Unnerby îl întrerupse cu o voce aproape blândă:

– La Apogeul Întunericului, spuneți? Și sunteți cercetător la Școala Regală, în Princeton?

Așa scrisese vărul lui Sherkaner în scrisoare.

– Da, în domeniul matematicii și…

– Ține-ți gura. Ai idee câte milioane cheltuiește Coroana pe cercetare în instituții ca Școala Regală? Ai idee cât de atent monitorizăm munca serioasă desfășurată acolo? Doamne, cât vă urăsc pe voi, mucoșii ăștia din Vest! N-aveți altă grijă decât să vă pregătiți pentru Întuneric și nici de asta nu sunteți în stare. Dacă ai avea un dram de minte în găoace, te-ai înrola. Sunt păianjeni care își dau viața în Reaprindere acum, paingule. Mii de păianjeni vor muri nepregătiți pentru Întuneric, mai mulți în tuneluri și mai mulți când va răsări Soarele Nou și nu se va mai găsi de mâncare. Iar tu stai aici și scuipi fantasmagorii cu „ce-ar fi dacă”.

Unnerby se opri, încercând să se tempereze.

– Ia să-ți zic eu o poveste înainte să-ți trag un șut și s-ajungi înapoi în Princeton. Vezi tu, eu sunt cam dezechilibrat. Flutură din picioarele stângi. M-am certat cu un tocător. Până mă vindec, treaba mea e să triez tâmpeniile pe care ni le tot trimit indivizi ca tine. Din fericire, cele mai multe neghiobii vin prin poștă. Cam o dată la zece zile, un paing ne atrage atenția că a scăzut temperatura alotropilor de sta…

Hopa! Chiar stau de vorbă cu un inginer!

– … și că n-ar trebui să-l folosim în aliaje. Măcar nu se încurcă

în fapte; nu fac decât să ne pierdem vremea. Dar mai sunt și din ăia care citesc despre radiu și socotesc că trebuie să facem superexcavatoare din el. Avem un mic concurs între noi: cine dă peste cei mai mari idioți. Ei, domnule Underhill, cred că tocmai am câștigat cu ajutorul tău. Ce-ar fi să te trezești tu singur când e Întunericul mai gros, să călătorești la suprafață pe temperaturi mai scăzute decât în orice laborator comercial și fără aer, într-un mediu mai dur decât putem noi crea?

Unnerby se opri speriat. Oare îi scăpaseră informații secrete? Apoi Sherkaner își dădu seama că sergentul se uită la ceva din punctul lui vizual mort.

– Domnișoară locotenent Smith! Bună ziua, domnișoară locotenent.

Sergentul aproape că luă poziția de drepți.

– Bună ziua, Hrunkner.

Persoana care salutase își făcu apariția. Era… minunată. Picioare subțiri, dar robuste și frumos curbate, și o grație nespusă în mișcări. Purta o uniformă neagră, pe care Sherkaner nu o recunoscu. Singurele semne distinctive erau crestăturile rangului, de un roșu aprins, și tăblița cu numele: Victory Smith. Arăta incredibil de tânără. Născută defazată? Poate, iar respectul exagerat al ofițerului inferior era doar o zeflemea.

Locotenentul Smith își îndreptă atenția spre Sherkaner. Părea prietenoasă, dar într-un fel curios, aproape amuzant.

– Deci, domnule Underhill, sunteți cercetător la Departamentul de Matematică al Școlii Regale.

– Păi… de fapt, sunt absolvent… Expresia liniștită a femeii impunea un răspuns mai sincer. Aăă… matematica e doar specializarea trecută pe programul meu oficial. Am făcut multe cursuri de Medicină și Inginerie Mecanică.

Mai că se așteptă la un comentariu nepoliticos din partea lui Unnerby, dar sergentul căzu brusc într-o tăcere neobișnuită.

– Atunci știi ce înseamnă Apogeul Întunericului, temperaturile ultrascăzute și lipsa aerului.

– Da, doamnă. Și m-am gândit mult la aceste probleme. Aproape jumătate de an, dar mai bine nu spun asta. Am foarte

multe idei, câteva schițe preliminare. Unele soluții sunt biologice și nu prea am ce să vă arăt încă. Am adus, în schimb, prototipuri ale unor aspecte mecanice ale proiectului. Sunt în automobilul meu.

– A, da. Parcat între mașinile generalilor Greenval și Downing. Ce-ar fi să aruncăm o privire... și să-ți mutăm automobilul într-un loc mai sigur?

Pe moment nu-și dădu seama, avu doar o vagă presupunere. Dintre toți păianjenii de la Comandamentul Teritorial – dintre toți păianjenii din lume – n-ar fi găsit un ascultător mai potrivit decât locotenentul Victory Smith.

6

În ultimii ani ai Soarelui Palid se pornesc furtuni, cele mai multe aprige. Dar nu seamănă cu agonia aburindă, explozivă a furtunilor Soarelui Nou. Vântul și viscolul care anunță Întunericul sunt mai degrabă cuțite în inima lumii care se zbate, firavă, în timp ce sângele se scurge din ea. Căci tocmai sângele e vigoarea lumii, iar când acesta se scurge în Întuneric, lumea muribundă nu mai poate lupta.

Vine o vreme când pe cer, în loc de soarele amiezii, lucesc deodată o sută de stele. Apoi o mie de stele, iar astrului nu-i scade puterea… înseamnă că a sosit Întunericul, fără urmă de îndoială. Plantele mai mari au murit demult, praful din sporii lor se ascunde sub zăpezi. Animalele din zonele joase tot la fel s-au stins. Mucegaiul colorează adăpostul oferit de mormanele de zăpadă, ici-colo se zărește câte-o sclipire plutind în jurul hoiturilor rămase la suprafață: spiritele morților, au notat observatorii clasici; o ultimă rămășiță de bacterii, au descoperit savanții din erele următoare. Cu toate acestea, mai sunt ființe care trăiesc la suprafață. Unele sunt masacrate, triburile (sau națiunile) mai puternice nu le dau voie să intre în sanctuarul adâncurilor. Altele, ale căror refugii ancestrale au fost distruse, cad victime inundațiilor sau cutremurelor. În vremurile apuse nu exista decât o singură cale de a învăța ce înseamnă cu adevărat Întunericul: abandonat la suprafață, puteai ajunge nemuritor scriind ceea ce vedeai și ascunzându-ți povestea atât de bine, încât să supraviețuiască incendiilor provocate de Soarele Nou. Din când în când, unul dintre cei rămași la suprafață rezista mai mult de un an sau doi pe Întuneric, fie grație unor împrejurări neobișnuite, fie grație unor planuri meticuloase și dorinței de a cerceta inima Întunericului. Un filosof a supraviețuit atât de mult, încât cei care i-au descoperit cuvintele scrijelite în piatră deasupra refugiului lor le-au considerat aiureli de nebun sau o metaforă: „Și aerul uscat se transformă în gheață."

Propagandiștii Coroanei și cei ai Ocultiei erau de acord asupra unui singur aspect: următoarea perioadă de Întuneric va fi cu totul altfel decât cele de până atunci. Pentru prima oară, bezna va fi asaltată direct de știință, în serviciul războiului. În vreme ce milioanele de cetățeni se retrăgeau în bazinele liniștite din numeroasele refugii, armatele ambelor părți se băteau în continuare. Lupta se dădea deseori în tranșee deschise, la căldura aburilor. Dar diferențele mari se petreceau sub pământ, la săpatul tunelurilor care șerpuiau la mare adâncime sub liniile celor două fronturi. Dacă se intersectau, se dădeau bătălii sângeroase cu mitraliere și gaze otrăvitoare. Dacă nu se intersectau, se săpa mai departe în stâncile calcaroase ale Frontului Reaprindereean, metru cu metru, zi după zi, mult după ce se încheia bătălia de la suprafață.

La cinci ani după căderea Întunericului, numai elita tehnică, aproximativ zece mii de indivizi aflați de partea Coroanei, mergea înainte cu campania sub Frontul de Reaprindere. Chiar la adâncimea la care se aflau ei, temperatura erau mult sub punctul de îngheț. În tunelurile ocupate, aerul proaspăt era recirculat de ventilatoare pe bază de foraminifere. Ultimele găuri de aer aveau să înghețe curând.

– N-am mai sesizat activitate în Ocultia de aproximativ zece zile. Comandamentul Excavărilor nu s-a mai oprit cu felicitările la propria adresă.

Generalul Greenval își vârî o plantă aromată în burdihan și-o mestecă zgomotos; șeful Agenției de Spionaj din Concordia nu fusese niciodată considerat un mare diplomat, iar în ultimele zile devenise mai țâfnos decât de obicei. Era un paing bătrân și, deși condițiile de la Comandamentul Teritorial erau, poate, cele mai blânde din lume, și ele intrau într-o fază extremă. În buncărele vecine cu Refugiul Regal, aproximativ cincizeci de indivizi erau conștienți încă. Aerul devenea tot mai stătut cu fiecare oră. Greenval renunțase la biblioteca lui impunătoare cu un an în urmă. Acum, biroul lui era o nișă de șase metri pe trei pe un metru și douăzeci de centimetri în spațiul mort de deasupra dormitorului. Pereții cămăruței erau acoperiți de hărți, iar pe masă

zăceau maldăre de rapoarte teleimprimate de la linii telefonice terestre. Comunicația fără fir nu mai mergea de șaptezeci de zile. În anul precedent, radiotelegrafiștii Coroanei făcuseră experimente cu transmițătoare din ce în ce mai puternice și se sperase că vor avea comunicare prin radio până la sfârșit. Din păcate, nu le mai rămăseseră decât telegrafia și undele radio. Greenval se uită la musafirul său, cu siguranță ultimul sosit la Comandament în următorii două sute de ani.

– Deci, colonel Smith, tocmai te-ai întors din Reaprindere. De ce nu se aud ovații? Am supraviețuit inamicului.

Atenția colonelului Victory Smith fusese captată de periscopul generalului. Din cauza lui își făcuse el nișa acolo sus – să vadă lumea pentru ultima oară.

Cascada Regală secase de doi ani. Victory văzu până în vale. Un ținut în beznă, acoperit cu un strat de chiciură misterios, format la infinit pe piatră și gheață în aceeași măsură. Bioxid de carbon ieșind în atmosferă. *Dar Sherkaner va suporta o lume mult mai rece decât asta.*

– Colonele?

Smith se depărtă de periscop.

– Vă rog să mă iertați, domnule… Îi admir pe excavatori din tot sufletul. *Cel puțin pe soldații care lucrează într-adevăr.* Vizitase refugiile lor din teren. Dar n-au mai ajuns la pozițiile inamice de câteva zile bune. Mai puțin de jumătate vor fi apți de luptă după lăsarea Întunericului. Comandamentul Excavărilor s-a înșelat asupra momentului de relaxare a ofensivei, mă tem.

– Mda… rosti generalul morocănos. Acest comandament deține recordul celor mai lungi operațiuni susținute, dar oculții au câștigat renunțând exact când au făcut-o. Oftă și spuse ceva care, în alte circumstanțe, l-ar fi scos imediat în rezervă. Dar, când ai rezistat cinci ani după sfârșitul lumii, nu prea mai e cine să te audă. Știi, oculții nu-s chiar așa de răi. Privește în perspectivă și vei găsi ticăloși mai mari printre propriii noștri aliați, așteptând ca Ocultia și Coroana să se bată până se fac un terci însângerat. Pentru asta ar trebui să ne facem noi planuri, pentru nemernicii care vor veni în urma noastră. O să câștigăm războiul ăsta, dar,

dacă e să-l câștigăm cu tunelurile și Excavatorii, o să ne mai luptăm ani de zile în era Soarelui Nou.

Mușcă ostentativ din planta aromată și împunse aerul cu brațul din față în direcția colonelului.

– Proiectul vostru e singura noastră șansă de a o scoate la capăt.

Smith replică imediat:

– Iar șansele ar fi fost mult mai mari dacă m-ați fi lăsat să rămân cu Echipa.

Greenval îi ignoră reproșul.

– Victory, lucrezi la acest proiect de șapte ani. Chiar crezi că va merge?

Poate din cauza aerului stătut se tâmpeau cu toții. Nehotărârea nu caracteriza niciodată apariția publică a lui Strut Greenval. Victory îl cunoștea de nouă ani, numărându-se printre confidenții lui cei mai apropiați. Generalul era o persoană cu mintea deschisă – până în punctul când trebuia să ia o decizie finală. Atunci lăsa la o parte orice îndoială, opunea rezistență rândurilor de generali și chiar consilierilor politici ai regelui. Victory nu mai auzise niciodată o întrebare atât de tristă ieșind din gura lui. Vedea un păianjen bătrân, foarte bătrân, care peste câteva ore se va supune Întunericului, poate pentru ultima oară. Avu senzația că se prăbușește o balustradă pe care se proptise până atunci de nenumărate ori.

– D… domnule general, ne-am ales bine țintele. Dacă le vom distruge, Ocultia ar trebui să se predea imediat. Echipa lui Underhill este într-un bazin aflat la mai puțin de trei kilometri de ele.

O realizare extraordinară. Bazinul era lângă cel mai importat centru de alimentare din Ocultia, la o sută cincizeci de kilometri în interiorul teritoriului Ocultiei.

– Unnerby, Underhill și ceilalți n-au de străbătut decât o distanță mică, domnule. Le-am testat costumele și exotermele pe perioade mult mai lungi, în condiții aproape la fel de…

Greenval zâmbi discret.

– Da, știu. Am făcut nenumărate simulări la Statul Major. Dar

acum o vom face în realitate. Gândește-te ce înseamnă asta. În ultimele câteva generații, noi, ăștia, militarii, ne-am făcut de cap la începutul și sfârșitul Întunericului. Dar echipa lui Unnerby va cunoaște Apogeul lui. Cum va fi oare? Da, credem că știm: aerul înghețat, vidul. Dar nu sunt decât presupuneri. Nu sunt religios, colonele, dar… mă întreb peste ce-o să dea acolo.

Religios sau nu, toate superstițiile străvechi legate de trolii zăpezii și îngerii pământului păreau să plutească în spatele cuvintelor generalului. Și cea mai rațională minte tremura la gândul unui Întuneric atât de profund, încât lumea, într-un fel, nu mai exista. Victory făcu un efort să-și înăbușe senzațiile provocate de vorbele generalului.

– Da, domnule, s-ar putea să apară surprize. Și aș clasifica planul acesta drept un eșec probabil, dacă n-ar fi un singur aspect: Sherkaner Underhill.

– Dragul nostru țicnit.

– Da, un țicnit cu adevărat extraordinar. Îl cunosc de șapte ani – din după-amiaza când a apărut cu o mașină doldora de prototipuri lucrate manual și cu capul plin de scheme nebunești. Norocul nostru că aveam o după-amiază mai liniștită. Am avut timp să-l ascult și să mă amuz. Un intelectual mediu are cam douăzeci de idei într-o viață. Lui Underhill îi vin douăzeci într-o oră; parcă-l paralizează. Am cunoscut caractere extreme, ca al lui, la școala de spionaj. Diferența e că ideile lui sunt realizabile în procent de unu la sută și le deosebește pe cele bune de cele proaste cu oarecare precizie. Poate că s-ar fi gândit și altcineva să folosească noroiul din mlaștini ca să cultive exoterme. Cu siguranță i-ar fi venit și altcuiva ideea costumelor presurizate. Dar Underhill are idei, le pune cap la cap și le face să meargă. Și asta nu e tot. Fără Sherkaner, n-am fi reușit să punem în practică tot ce am pus în ultimii șapte ani. Are capacitatea magică de a atrage mințile sclipitoare în planurile lui.

Își aminti de disprețul furios al lui Unnerby din după-amiaza aceea și cum se schimbase el în câteva zile, până când imaginația lui de inginer fusese pur și simplu spulberată de șuvoiul de idei ale lui Sherkaner.

– Într-un fel, Underhill nu prea are răbdare când vine vorba de amănunte, dar nu contează. Creează un anturaj care are. E pur și simplu… remarcabil.

Amândoi știau de mult lucrurile astea; Greenval le susținuse și el în fața superiorilor de-a lungul anilor. Acum însă reprezentau cea mai bună formă de asigurare pe care i-o putea oferi Victory bătrânului paing. Greenval zâmbi și afișă o mină ciudată.

– Atunci de ce nu te-ai măritat cu el, colonele?

Smith n-ar fi vrut să ajungă cu discuția până aici, dar, ce naiba, erau singuri înainte de sfârșitul lumii.

– Am de gând s-o fac, domnule. Dar suntem în mijlocul unui război și știți că… eu nu țin atâta la tradiții; o să ne căsătorim când se ridică Întunericul.

Lui Victory nu-i trebuise decât o după-masă ca să-și dea seama că Underhill era cea mai ciudată ființă pe care-o întâlnise vreodată. Îi mai trebuiseră încă două zile să înțeleagă că avea de-a face cu un geniu care putea fi folosit ca factor dinamizator, capabil să schimbe, într-adevăr, cursul unui război mondial. În cincizeci de zile îl convinsese pe generalul Strut Greenval, iar Underhill fusese izolat în propriul lui laborator, alte laboratoare apărând în jurul lui pentru a răspunde nevoilor secundare ale proiectului. Între propriile misiuni, Victory pusese la cale cum să transforme fenomenul Underhill – așa îl considerau ea, dar și cei de la Informații – în avantajul ei permanent. Căsătoria era pasul evident. O tradițională Căsătorie-în-Anii-Palizi i-ar fi netezit drumul în carieră. Totul ar fi fost perfect, în afară de Sherkaner Underhill. Sherk avea planurile lui. În cele din urmă, devenise cel mai bun prieten al ei, cineva cu care poți să pui bazele unor proiecte, dar și ale unei căsătorii. Sherk avea planuri pentru perioada ulterioară Întunericului, lucruri pe care Victory nu le repetase în fața nimănui. Puținii ei prieteni – chiar și Hrunkner Unnerby – o simpatizau, chiar dacă era defazată. Lui Sherkaner Underhill chiar îi plăcea ideea de copii defazați. Pentru prima oară în viața ei, Victory simțise și altceva în afară de simplă toleranță. Așa că, deocamdată, trebuia să lupte într-un război. Dacă supraviețuiau, aveau la dispoziție o altă lume de planuri și o viață împreună,

după Întuneric.

Iar Strut Greenval era destul de inteligent să-și dea seama de toate astea. Victory se uită dintr-odată urât la superiorul ei.

– Dumneavoastră știați deja lucrurile astea, nu? De-asta nu m-ați lăsat să rămân cu echipa. Credeți că e o misiune sinucigașă și că judecata mea ar fi afectată… ei, bine, misiunea e periculoasă, dar nu-l înțelegeți pe Sherkaner Underhill; sacrificiul de sine nu figurează în planurile lui. După standardele noastre, e mai degrabă un laș. Nu e atras de majoritatea lucrurilor pe care dumneavoastră și cu mine le prețuim. Își riscă viața din pură curiozitate, dar e foarte, foarte atent când vine vorba de propria lui siguranță. Eu cred că Echipa va reuși și va supraviețui. Șansele ar fi fost mai mari numai dacă m-ați fi lăsat alături de membrii ei! Domnule.

Ultimele ei cuvinte fură accentuate de scăderea bruscă a luminii date de singura lampă din încăpere.

– Ha, spuse Greenval, am stat fără combustibil douăsprezece ore, colonele, știai? Acum aproape că se termină și bateriile cu plumb. În câteva minute, căpitanul Diredr va sosi cu ultima noutate de la intendență: „Ne cerem iertare, domnule, dar ultimele bazine vor îngheța în curând. Inginerii vă roagă frumos să vă alăturați lor pentru stingerea finală." Imită vocea pițigăiată a aghiotantului său.

Greenval se ridică și se aplecă peste masă. Își mască încă o dată îndoielile și abordă obișnuita lui postură bățoasă.

– Până atunci, vreau să pun la punct câteva lucruri legate de ordinele și de viitorul tău. Da, te-am adus înapoi pentru că nu vreau să te supui riscurilor acestei misiuni. Sergentul tău, Unnerby, și cu mine am purtat mai multe discuții lungi. Am avut la dispoziție nouă ani ca să te supunem unor riscuri aproape nelimitate și să urmărim cum îți funcționează mintea când de răspunsurile tale depind mii de vieți. E timpul să te luăm de pe linia frontului de operațiuni speciale. Ești unul dintre cei mai tineri colonei din timpurile moderne; după această perioadă de Întuneric vei fi cel mai tânăr general.

– Numai dacă misiunea Underhill va avea succes.

– Nu mă întrerupe. Indiferent de rezultatul ei, consilierii regelui

știu cât ești de pricepută. Indiferent dacă voi supraviețui sau nu Întunericului, îmi vei lua locul în primii ani ai Soarelui Nou, iar zilele în care îți asumi riscuri personale trebuie să ia sfârșit. Dacă domnul Underhill al tău va supraviețui, mărită-te cu el, înmulțește-te, fă ce vrei, nu-mi pasă. Dar nu te vei mai supune riscului niciodată. Mișcă spre capul ei un braț ascuțit, prefăcându-se c-o amenință cu marginea lui. Dacă nu asculți, îți jur că mă scol din mormânt și-ți sparg carcasa asta groasă.

Se auziră pași pe coridorul îngust și zgârieturi pe draperia grea – ușa încăperii. Era căpitanul Diredr.

– Vă rog să mă iertați, domnule general. Inginerii au devenit foarte insistenți. Avem treizeci de minute de electricitate, afară. Domnule, încep să…

Greenval scuipă ciotul aromat într-o scuipătoare murdară.

– Foarte bine, căpitane. Venim de îndată.

Îl ocoli pe colonel cu mers clătinat și trase draperia. Când Smith ezită s-o ia înainte, îi făcu semn să iasă.

– De data asta, cel mai bătrân înseamnă cel din urmă, draga mea. Nu mi-a plăcut niciodată prostia asta cu înșelatul Întunericului, dar, dacă tot trebuie s-o facem, eu vreau să fiu acela care stinge lumina!

7

La drept vorbind, Pham Trinli n-ar fi trebuit să se afle pe puntea comandantului flotei, cu siguranță nu în timpul unei operațiuni majore. Bătrânul stătea la unul dintre posturile de comunicare duplicat, dar nu lucra nimic. Trinli era programator militar gradul 3, deși nimeni nu-l văzuse făcând ceva productiv, nici la gradul acela mic. Venea și pleca oricând îi trăsnea prin cap și-și petrecea mai tot timpul în camera de repaus a angajaților. Comandantul de flotă Park era, se știa, cam irațional când venea vorba de „respectul datorat vârstei". În aparență, câtă vreme Pham Trinli nu făcea niciun rău, putea să rămână pe statele de plată.

În clipa aceea, Trinli stătea pe jumătate întors cu spatele la postul lui. Asculta îmbufnat conversațiile tăcute, seriile verifică-verificat. Se uita dincolo de tehnicienii și militarii din fața displayurilor obișnuite.

Asolizările Qeng Ho-emergenți fuseseră niște dansuri ale precauției. Neîncrederea în emergenți pornea de sus în jos în rândurile oamenilor comandantului Park. Astfel, nu existau echipaje combinate, iar rețelele de comunicare erau duplicate în întregime. Fiecare vas emergent, fiecare lander, fiecare echipaj care zbura singur era supravegheat în caz că trădează.

Imaginile consensuale de pe punte ilustrau, în mare parte, această supraveghere. Retransmis din roiul „estic", Trinli văzu un grup de trei elevatoare emergente ridicându-se de pe suprafața înghețată a oceanului, tractând un bloc de gheață de două sute cincizeci de kilograme. Al șaselea în această operațiune. Suprafața era luminată intens de racheta incandescentă. Trinli zări o gaură adâncă de sute de metri. O spumă de aburi ascundea scobitura din fundul oceanului. Zgomotele indicau prezența unor metale grele în această zonă a platformei continentale, iar emergenții le scoteau cu aceeași forță brută cu care săpau în gheață.

Nimic suspect aici, deși lucrurile s-ar putea sa se schimbe când o

să vină vremea să se împartă prada.

Studie fereastra cu statutul comunicațiilor. Ambele părți căzuseră de acord să transmită necenzurat comunicațiile dintre nave; o serie de specialiști emergenți comunicau în conferință permanentă cu ofițerii Qeng Ho omologi; cealaltă parte absorbea cât putea din descoperirile făcute de Diem în valea uscată. În mod interesant, emergenții sugeraseră ca artefactele native să fie luate pur și simplu. Qeng Ho sub nicio formă nu ar fi procedat așa. *Seamănă mai degrabă cu ceea ce aș face eu.*

Park lăsase cei mai mulți microsateliți ai flotei sale în spațiul planetar vecin chiar înainte de sosirea emergenților. Zeci de mii de gadgeturi cât un pumn pluteau acolo. Prin manevre subtile, își făceau apariția printre vehiculele emergente mult mai des decât ar fi prezis teoria probabilităților. Și raportau ferestrei de date electronice aici, pe punte. Raportau că vasele emergente comunicau prea mult prin radio. Poate că nu erau decât automatele nevinovate. Mai degrabă era însă o acoperire pentru coordonarea militară încriptată, pregătire pe ascuns a dușmanilor. (Și Pham Trinli nu-i considerase niciodată pe emergenți altceva decât dușmani.)

Personalul lui Park recunoscu semnele, bineînțeles. În stilul lor afectat, programatorii Qeng Ho erau foarte abili. Trinli îi urmări pe trei dintre ei certându-se pe marginea tiparelor de transmisie care traversau flota de la emițătoarele emergente. Unul dintre militarii juniori credea că ei vedeau o combinație de sondări la nivel fizic și de software – într-o încâlceală dirijată. Dacă avea dreptate, combinația era mai sofisticată decât cele mai avansate măsurări electronice ale Qeng Ho… așa ceva era incredibil. Militarul senior se încruntă doar la el, de parcă sugestia lui i-ar fi provocat o durere de cap înfiorătoare. *Nici cei care știu ce înseamnă lupta nu pricep.* O clipă, expresia lui Trinli se posomorî și mai mult.

Auzi o voce șoptindu-i în ureche:

– Ce părere ai, Pham?

Trinli oftă. Mormăi un răspuns în dispozitivul de comunicații, de-abia mișcând din buze:

– E nasol, Sammy. Știi și tu.

– M-aș simți mai bine dacă ai fi la un centru de comandă alternativ.

„Puntea" navei *Pham Nuwen* avea un asemenea post oficial, dar existau centre de comandă distribuite în toate spațiile locuibile de pe navă. Mai mult de jumătate din personalul vizibil pe punte se găsea, de fapt, în altă parte. Teoretic, asta făcea din navă un ucigaș mai dur. Teoretic.

– Pot să fiu mai util și altfel. Am „aranjat" unul dintre taxiuri pentru telecomandă.

Bătrânul alunecă din scaun. Pluti în liniște prin spatele rândurilor de tehnicieni de pe punte, pe lângă imaginea elevatoarelor de mare putere, a echipajului lui Diem, care se pregătea să plece din valea uscată, pe lângă imaginile emergenților cu fețe atât de încordate... pe lângă displayurile cu măsurători electronice rău-prevestitoare. Nimeni nu-l observă, dar, când se strecură prin intrarea pe punte, Sammy Park îi aruncă o privire. Trinli mișcă scurt din cap.

Niște mototoli nenorociți, aproape toți. Numai Sammy și Kira Pen Lisolet înțeleseseră cât de important era să dea ei prima lovitură. Și nu-l convinseseră pe niciun membru din Comitetul Comercial. Nici după ce s-au întâlnit cu emergenții față în față membrii lui n-au fost în stare să-și dea seama de trădare. În schimb, i-au cerut unui Vinh să decidă pentru ei. *Unui Vinh!*

Trinli alunecă în jos pe coridoarele pustii, încetini, se opri la ecluza taxiurilor și trase de trapa celui de care se „ocupase". *I-aș putea cere lui Lisolet să se revolte.* Comandantul secund al flotei comanda propria ei navă, QHS *Mâna Invizibilă.* Se putea isca o revoltă și, odată ce ea ar fi deschis focul, Sammy și ceilalți sigur ar fi trebuit să i se alăture.

Se strecură în taxi și porni pompele de blocare. *Nu, mă spăl pe mâini de toți și de toate.* Simțea un început de durere undeva în spatele capului. De obicei, încordarea nu-l afecta așa. Scutură din cap. Bine, adevărul era că nu-i cerea lui Lisolet să se revolte, pentru că ea făcea parte dintre foarte puținii oameni de onoare. Așa că va face tot ce va putea cu ceea ce avea la îndemână. Sammy

adusese arme. Trinli rânji în anticipare. *Chiar dacă lovesc ceilalți primii, fac pariu că noi vom rămâne ultimii în picioare.* În timp ce taxiul lui aluneca de pe nava portdrapel Qeng Ho, Trinli studie actualizările amenințării, făcând planuri. Ce anume vor încerca ceilalți? Dacă așteptau destul, el putea descifra încuietoarea armelor lui Sammy… și stârni o revoltă de unul singur.

Ezr Vinh habar n-avea ce operațiuni militare se desfășurau în spațiu. În kilosecundele petrecute la suprafață avusese parte de muncă grea, fascinantă, care nu-i lăsase timp de speculat pe marginea bănuielilor. În toată viața lui, petrecuse numai câteva zeci de megasecunde la suprafața planetelor. În ciuda antrenamentului și a medicamentelor Qeng Ho, tot simțea tensiunea. Primele kilosecunde îi păruseră relativ ușoare, dar acum îl durea fiecare mușchi. Din fericire, nu era singurul care se simțea ca o cârpă. Tot echipajul de-abia se târa. Curățarea finală fusese un șir interminabil de verificări: să nu lase gunoi în urmă, să nu rămână nicio urmă de-a lor vizibilă când se va reaprinde Steaua Fluctuantă. Șeful de echipaj, Diem, își sucise glezna în timpul urcușului spre lander. Fără vinciul de pe lander, i-ar fi fost imposibil să urce în continuare. Când, în cele din urmă, ajunseseră la bord, până și dezbrăcatul și împachetatul jachetelor termice fusese un calvar.

– Doamne!

Benny se prăbuși pe stelajul de lângă Vinh. Se auzeau gemete pe tot intervalul, în timp ce landerul țâșnea spre cer. Totuși, Vinh simți un mic fior de satisfacție; flota aflase mult mai multe din asolizarea lor decât se anticipase. Corvoada lor avea un rost.

Acum, membrii echipajului lui Diem sporovăiau foarte puțin între ei. Sunetul scos de jetul landerului era un bâzâit aproape subsonic care le ieșea parcă din oase și se amplifica în afara corpului. Vinh mai auzea conversațiile publice de deasupra, dar Trixia plecase. Nimeni nu vorbea cu oamenii lui Diem acum. Corecție: Qiwi încerca să vorbească cu el, dar era prea obosit ca să-i facă pe plac Răsfățatei.

Deasupra curbei planetei, elevatoarele întârziaseră cu treaba.

Bombe noi spărseseră milioane de tone de ocean înghețat, dar aburul de deasupra locului de extracție îngreuna ce mai rămăsese de făcut. Emergentul Brughel se plângea că pierduseră legătura cu unul dintre elevatoare.

– Cred că e de vină unghiul dumneavoastră de cuprindere, domnule, se auzi vocea unui tehnician Qeng Ho. Noi le vedem pe toate. Trei sunt încă la suprafață; unul e ascuns bine de ceață, dar pare poziționat corespunzător. Alte trei urcă, încărcături curate, bine separate… Un moment, vă rog…

Trecură câteva secunde. Pe un canal mai „îndepărtat" se discuta o problemă de ordin medical; se pare că vomitase cineva din cauza imponderabilității. Apoi vorbi din nou controlorul de zbor:

– Ciudat. Nu mai vedem operația de pe Coasta de Est.

Brughel, cu glas ascuțit:

– Dar n-aveți imagini secundare?

Tehnicianul Qeng Ho nu răspunse.

A treia voce:

– Tocmai am înregistrat un puls EM. Am crezut că ați terminat cu exploziile de la suprafață.

– Dar am terminat!

Brughel era indignat.

– Păi, tocmai am primit încă trei impulsuri. Am… Da, să trăiți!

Impulsuri EM? Vinh se ridică cu greu în capul oaselor, dar accelerația era prea mare și se trezi cu o durere de cap cumplită. *Mai spune ceva, fir-ar să fie!* Dar tipul care tocmai rostise „Da, să trăiți!" – un militar Qeng Ho, după glas – ori se deconectase, ori schimbase canalul și se încriptase.

Emergentul se auzea întrerupt și furios:

– Vreau să discut cu un superior. Acum. Știm ce înseamnă când ne țintesc laserele! Opriți-le sau vom regreta cu toții!

Vizorul lui Ezr se șterse. Se uită la batardourile landerului. Tapetul pâlpâia în continuare, dar imaginea era o succesiune de proceduri de urgență aleatoare.

– Căcat!

Era Jimmy Diem. În fața cabinei, șeful de echipaj bătea nervos

pe o consolă de comandă. Undeva în spate, Vinh auzi pe cineva cum vomează. Parcă era unul dintre coșmarurile alea în care toate o iau razna deodată.

În clipa aceea, landerul ajunse în faza de ardere finală. În trei secunde, scăzu presiunea teribilă care apăsa pieptul lui Vinh și se reveni la confortul obișnuit al imponderabilității. Vinh se decuplă de pe canapea și pluti în față, spre Diem.

Din tavan, îi venea ușor să stea cu capul lângă al lui Diem și să citească displayurile de urgență fără să-l obstrucționeze pe șeful de echipaj.

– Chiar tragem în ei?

Doamne, ce mă doare capul! Când încercă să citească de pe consola lui Diem, pictogramele îi jucară în fața ochilor.

Diem se întoarse puțin către el. I se citea clar agonia pe chip; de-abia se mișca.

– Nu știu ce facem. Am pierdut imaginile consensuale. Prinde-te de jos… Se aplecă în față, concentrându-se pe display. Rețeaua flotei s-a încriptat în totalitate, iar noi suntem blocați la nivelul de securitate minim.

Asta însemna că nu vor avea acces decât la puține informații, în afară de ordinele directe de la militarii lui Park.

Vinh se lovi zdravăn cu fundul de tavan și începu să alunece spre spatele cabinei. Landerul întorcea, un fel de comandă de urgență – pilotul automat nu lansase nicio avertizare. Probabil comanda flotei îi pregătea pentru încă o ardere. Se legă în spatele lui Diem exact când jetul principal al landerului atinse aproximativ o zecime de *g.*

– Ne mută pe o orbită inferioară… dar nu văd pe nimeni să vină pentru joncțiune, rosti Diem. Arătă stângaci spre câmpul de parole din spatele displayului. În regulă, o să-mi bag și eu nasul… Sper că Park nu-i prea nervos…

În spate se auzi din nou vomitatul. Diem întoarse capul, dezgustat.

– Tu ești cel mobil, Vinh. Ocupă-te de asta.

Ezr se lăsă să alunece în jos pe scara de pe interval, lăsându-se în voia gravitației de o zecime de *g.* Qeng Ho își duceau viața în

condiții de accelerație variabilă. Grație medicinei și înmulțirii sănătoase, răul de imponderabilitate era un fenomen rar. Dar Tsufe Do și Pham Patil se răstiseră amândoi la bocanci, iar Benny Wen se încovoia cât de mult îi permiteau legăturile. Se ținea de tâmple și se clătina în agonie.

– Presiunea, presiunea…

Vinh se lăsă ușor lângă Patil și Do și aspiră cu grijă voma care li se scurgea pe costume. Tsufe ridică ochii la el stânjenit.

– N-am vomat în viața mea.

– Nu-i vina ta, îi spuse Vinh și încercă să uite de durerea care-i strângea capul ca o menghină.

Idiotule, idiotule, idiotule. De ce ți-a trebuit atâta ca să pricepi? Nu Qeng Ho îi atacau pe emergenți; lucrurile stăteau exact invers.

Dintr-odată, văzu din nou exteriorul.

– Am din nou imagini consensuale locale, auzi vocea lui Diem în căști. Șeful de echipaj vorbea sacadat, chinuit. Cinci proiectile din pozițiile emergente… Țintа: nava port…

Vinh se propti de rândul de canapele și privi afară. Jeturile proiectilelor țințeau la distanță de punctul vizual al landerului: cele cinci stele slabe se deplasau tot mai repede pe cer, apropiindu-se de QHS *Pham Nuwen.* Dar traiectoriile lor nu erau arce line, ci curbe bruște și oscilații.

– Probabil că tragem în ele cu laserele. Se feresc de noi.

Una dintre luminițe dispăru.

– Am nimerit-o! Am…

Patru puncte luminoase luară foc pe cer. Creșteau întruna în intensitate, ajungand de o mie de ori mai strălucitoare decât discul palid al soarelui.

Apoi imaginea dispăru din nou. Luminile din cabină se stinseră, pâlpâiră, se stinseră a doua oară. Se activă sistemul de urgență. O rețea vagă de linii roșiatice, conturând halele de echipamente, ecluza, consola de urgență. Sistemul era protejat împotriva radiațiilor, dar conceput simplist și de mică putere. Nu existau nici măcar imagini de siguranță.

– Ce-i cu nava portdrapel a lui Park, domnule șef de echipaj? întrebă Vinh.

Patru detonări la scurt timp una după alta, atât de strălucitoare – colțurile unui tetraedru regulat încercuindu-și victima. Imaginea dispăru, dar i se întipărise în minte pentru totdeauna.

– *Jimmy!* strigă el spre partea din față a cabinei. Ce se întâmplă cu *Pham Nuwem?*

Luminile de urgență dansau în jurul lui; aproape că leșină din cauza strigătului.

Apoi auzi glasul lui Diem, răgușit și puternic:

– Cred… cred că s-s-a dus… Prăjită, evaporată, niciun eufemism nu se potrivea. Nu mai văd nimic, doar cele patru bombe… Doamne, erau chiar deasupra ei!

Interveniră alte voci, dar mai slabe decât a lui Jimmy Diem. Când Vinh o luă înapoi în sus către el, arderea la o zecime de *g* se încheie. Fără lumină sau echipament funcțional, ce era landerul, dacă nu un sicriu întunecat? Pentru prima oară în viața lui, Ezr Vinh simți năuceala și teroarea celui obișnuit să trăiască la sol: imponderabilitatea însemna că ajunseseră pe orbita de destinație sau cădeau într-o curbă balistică intersectată cu suprafața planetei…

Vinh își controlă spaima și pluti în față. Puteau folosi consola de urgență. Puteau asculta vești. Puteau folosi pilotul automat local ca să zboare la forțele Qeng Ho care supraviețuiseră. Capul îl durea să-i plesnească. Luminițele de urgență slăbeau tot mai mult. Simți că-și pierde cunoștința, îl cuprinse panica, îl sufocă. Nu mai avea ce face.

În ultima clipă, înainte ca totul să se stingă, soarta se dovedi miloasă, oferindu-i o consolare: Trixia Bonsol nu fusese la bordul navei *Pham Nuwen.*

8

Mai mult de două sute de ani, mecanismul de ceasornic de sub lacul înghețat avansase regulat de unul singur, uzându-și fiecare arc pe rând. Ticăi regulat până la ultimul arc… și se izbi de o particulă de aer-zăpadă înainte de ultima declanșare. Acolo ar fi atârnat până la răsăritul noului soare, dacă nu s-ar fi petrecut evenimente neprevăzute: în cea de-a șaptea zi a celui de-al două sute nouălea an, o serie de cutremure bruște porniră să se extindă din apa înghețată, zguduind mecanismul și declanșându-l pentru ultima oară. Un piston împinse o spumă de reziduuri organice într-un rezervor de aer înghețat. Timp de câteva minute nu se întâmplă nimic. Apoi o strălucire se răspândi în materia organică și temperatura crescu peste punctul de evaporare a oxigenului și azotului, chiar a bioxidului de carbon. Aburii nenumăratelor exoterme topiră gheața de deasupra micului vehicul. Începea urcușul spre suprafață.

Trezirea din Întuneric nu semăna cu trezirea din somn. Mii de poeți scriseseră despre acest moment și – în epocile mai recente – zeci de mii de savanți îl studiaseră. Sherkaner Underhill îl trăia a doua oară (prima oară nu prea contase, pentru că amintirea respectivă se îmbina cu altele, vagi, din stadiul de bebeluș, când se agăța de spatele tatălui său în bazinele din Refugiul Muntelui Regal).

Trezirea din Întuneric se făcea în etape. Văzul, pipăitul, auzul. Memoria, recunoașterea, judecata. Își reveneau simțurile într-o anumită ordine? Sau deodată, dar fără comunicare între segmente? Unde începea „mintea” din aceste segmente? Întrebările aveau să se învârtă în imaginația lui Sherkaner toată viața, temelia ultimei sale căutări… Dar în acele clipe de conștientizare fragmentată, simțurile coexistau cu gânduri ce păreau mult mai importante: să-și revină, să-și amintească cine e, de ce se află acolo și care-i primul lucru de făcut pentru a supraviețui. Instinctele de milioane de ani aveau controlul.

Timpul trecea, gândurile dobândeau fluență, iar Sherkaner Underhill se uită prin fereastra crăpată a vasului său în beznă. Sesiză mișcare – aburi furioși? Nu, mai degrabă o perdea de cristale rotindu-se în lumina palidă pe care pluteau.

Cineva îl înghiontea în umerii drepți și-l striga întruna pe nume. Sherkaner își ordona amintirile din bucăți.

– Da, sergent, sunt plecat… adică sunt treaz.

– Excelent. Unnerby vorbea cu glas firav. Ești rănit? Știi exercițiul.

Sherkaner scutură supus din picioare. Îl dureau toate; un început promițător. Mâinile din mijloc, cele din față, cele pentru mâncat.

– Nu-mi simt prea bine mâinile din mijloc și pe cele din față. Poate că sunt lipite.

– Da… sau înghețate încă.

– Cum se simt Gil și Amber?

– Vorbesc cu ei prin celelalte cabluri. Tu ești ultimul care și-a revenit, dar ei sunt încă amorțiți pe regiuni mai mari ale corpului.

– Dă-mi terminalul.

Unnerby îi pasă dispozitivul de transmitere a sunetelor, iar Sherkaner vorbi direct cu ceilalți membri ai Echipei. Corpul poate tolera dezghețul pe părți, dar, dacă procesul nu se încheie, se instalează putrefacția. Problema era că toate coșurile de exoterme și combustibil se deplasaseră când vasul topise gheața în drum spre suprafață. Sherkaner le așeză la loc și începu să dea drumul reziduurilor și aerului în ele. Sclipirea verzuie din corpul lor micuț crescu, iar el profită de lumină ca să verifice dacă s-au găurit tuburile de respirație. Exotermele erau vitale pentru căldură, dar, dacă Echipa trebuia să lupte cu ele pentru oxigen, ea avea să fie concurentul înfrânt.

Trecu o jumătate de oră. Căldura îi învălui, le dezmorți membrele. Frigul afectase numai vârfurile mâinilor mediane ale lui Gil Haven. Un nou record de siguranță în refugii. Un zâmbet larg coloră înfățișarea lui Sherkaner. Reușiseră, se treziseră în Apogeul Întunericului.

Cei patru se odihniră o vreme, monitorizând fluxul de aer și

repetând schema lui Sherkaner de control al exotermelor. Unnerby și Amberdon Nizhnimor parcurseră lista detaliată a verificărilor; lăsară articolele suspecte sau sparte în seama lui Sherkaner. Nizhnimor, Haven și Unnerby erau foarte inteligenți – un chimist și doi ingineri. Dar erau și luptători profesioniști. Sherkaner considera fascinantă schimbarea prin care trecuseră când părăsiseră laboratorul pentru munca de teren. În special Unnerby alcătuia o combinație deosebită: soldat dârz și inginer inventiv, mascând o moralitate tradițională, rigidă. Sherkaner îl cunoștea de șapte ani. Disprețul său inițial față de planurile lui ținea demult de trecut; erau prieteni apropiați. Dar, când echipa lor se mutase, în cele din urmă, pe Frontul de Est, devenise mai distant. Începuse să i se adreseze cu „domnule" și uneori respectul lui friza nerăbdarea.

Discutase cu Victory despre lucrul ăsta ultima oară când rămăseseră numai ei doi, într-o cazarmă-refugiu friguroasă, sub ultimul aerodrom funcțional de pe Frontul de Est. Ea râsese de întrebarea lui.

– Of, suflet bun, la ce te așteptai? Hrunk va deține comanda operațiunii odată ce Echipa va părăsi teritoriul prietenos. Tu ești consilierul civil fără instruire militară, care trebuie strecurat și el cumva în lanțul de comandă. Are nevoie de supunerea ta necondiționată, dar și de imaginația și flexibilitatea ta. Victory râse încet; de coridorul principal al cazărmii înguste îi separa numai o draperie. Dacă ai fi un recrut oarecare, Unnerby ți-ar fi frecat ridichea de zece ori până acum. Bietul paing se teme de moarte că, atunci când va conta fiecare secundă, geniul tău va fi concentrat pe un aspect absolut irelevant: astronomie sau așa ceva.

– Hm… De fapt, Sherkaner se întrebase cum ar arăta stelele fără ca aerul să le reducă intensitatea culorilor. Înțeleg ce vrei să spui. Dacă așa stau lucrurile, mă mir că l-a lăsat pe Greenval să mă ia în Echipă.

– Glumești? Hrunk te-a cerut în mod special. Știe că veți întâlni surprize pe care numai tu le poți desluși. Așa cum ți-am zis, e un paing cu o problemă.

Nu prea se întâmpla ca Sherkaner Underhill să fie luat prin

surprindere. Aceasta era una dintre rarele dăți când se arătă uimit.

– Păi, o să mă port frumos.

– Da, știu. Am vrut numai să știi ce nu-i place lui Hrunk… Poți să-l consideri un mister comportamental: cum pot niște indivizi complet nebuni să colaboreze și să supraviețuiască într-un loc în care nu a mai trăit nimeni până atunci?

Poate că Victory glumea, dar era o întrebare cu adevărat interesantă.

Fără îndoială, vehiculul lor era cel mai ciudat din toată istoria: parte submarin, parte refugiu portabil, parte recipient de bacterii. Cochilia de peste patru metri se odihnea acum într-un bazin puțin adânc, de un verde scânteietor amestecat cu o nuanță roșie caldă. Apa fierbea sub presiune, emana vârtejuri de gaze care se transformau în cristale mici și cădeau înapoi în ea. Unnerby deschise trapa și echipa formă un lanț, trecând din mână în mână echipamente și rezervoare de exoterme, până când pe solul de lângă bazin se ridică un munte de provizii pe care urmau să le care.

Întinseră un cablu audio între ei, de la Underhill la Unnerby, apoi la Haven și la Nizhnimor. Sherkaner sperase până în ultima clipă să primească radiouri portabile, dar asemenea aparate erau prea voluminoase și nimeni nu garanta că vor funcționa în asemenea condiții. Așa că nu puteau vorbi decât cu un singur membru al echipei. Aveau însă oricum nevoie de linii de siguranță, deci cablul nu reprezenta un inconvenient în plus.

Sherkaner deschise calea înapoi pe malul lacului, urmat de Unnerby. Nizhnimor și Haven trăgeau sania. Departe de submarin, bezna îi învăluia mai apăsătoare. Se mai zărea câte-o pâlpâire roșie de căldură, acolo unde exotermele se răspândiseră pe sol; submarinul arsese tone de combustibil pentru a topi gheața și a străbate până la suprafață. În continuare, misiunea avea să fie susținută numai de exotermele pe care le puteau căra cu ei și de orice formă de combustibil găsită sub zăpadă.

Exotermele, mai mult decât orice altceva, erau stratagema care

făcea posibil acest drum prin Întuneric. Înainte de inventarea microscopului, „marii gânditori" susținuseră că ceea ce separa animalele mai mari de celelalte forme de viață era capacitatea lor de a supraviețui individual în Întunericul cel Mare. Plantele și animalele inferioare mureau, nu rezistau decât ouăle lor, ascunse în chisturi. Astăzi, se știa că multe animale unicelulare rezistau frigului cu ușurință, nu trebuia să se retragă în refugii. Și mai ciudat – o descoperire făcută de biologii de la Școala Regală când Sherkaner mai era student –, acolo existau forme de bacterii inferioare care locuiau în vulcani și rămâneau active toată perioada Întunericului. Sherkaner fusese foarte atras de aceste creaturi microscopice. Profesorii presupuneau că asemenea ființe se suspendă sau sporulează când se răcește vulcanul, dar Sherkaner se întreba dacă nu cumva sunt și varietăți care să supraviețuiască înghețului, producându-și propria căldură. La urma urmei, chiar pe Întuneric, oxigen se găsește din plin – și în multe locuri existau straturi de reziduuri organice sub zăpadă. Dacă ar exista un catalizator care să determine oxidarea la temperaturi extrem de joase, poate că micile creaturi ar „arde" vegetația dintre valurile de lavă. Astfel de bacterii ar fi cele mai adaptate ființe care să supraviețuiască după ridicarea Întunericului.

Privind retrospectiv, tocmai ignoranța lui Sherkaner îl determinase să cocheteze cu ideea. Cele două strategii de supraviețuire presupuneau procese chimice total diferite. Efectul oxidării externe era foarte slab, în medii calde chiar inexistent. În multe cazuri, clenciul era un handicap al organismelor minuscule; cele două metabolisme erau reciproc otrăvitoare. În Întuneric, ar fi beneficiat de un mic avantaj în cazul în care s-ar fi aflat lângă un vulcan periodic fierbinte. Nu l-ar fi descoperit nimeni niciodată dacă Sherkaner nu l-ar fi căutat. Transformase un laborator de biologie pentru studenți într-o baltă înghețată și se trezise exmatriculat (temporar), dar găsise soluția: exotermele.

După șapte ani de înmulțire selectivă la Departamentul de Cercetare a Materialelor, bacteriile aveau un metabolism pur, cu oxidare foarte rapidă. Așa că atunci când Sherkaner vărsă

reziduuri exoterme în zăpadă, țâșniră aburi, apoi apăru o licărire care se stinse când picătura, încă lichidă, se scufundă și se răci. După o secundă, dacă te uitai foarte atent (și dacă exotermele din picătură avuseseră noroc), vedeai o lumină slabă sub zăpadă, alimentându-se la suprafața oricăror organisme îngropate acolo.

Sclipirea se intensifica la stânga lui. Zăpada tremura și aluneca și din ea se înălțau aburi. Sherkaner trase de cablu și îndrumă echipa spre densitatea mai mare de combustibil. Oricât de bună era ideea cu exotermele, a le folosi tot a face focul însemna. Zăpadă era peste tot, dar combustibilul se ascundea. Numai munca depusă de nenumărate bacterii inferioare făcea posibilă descoperirea și utilizarea lui. O vreme, până și Departamentul de Cercetare fusese intimidat de ele. Ca algele de pe Malurile Sudice, micile creaturi erau, într-un fel, sociale. Se mișcau și se reproduceau la fel de repede ca stratul de alge care se târa pe Maluri. Dacă aventura lor dădea foc planetei? În realitate, metabolismul accelerat însemna sinuciderea bacteriilor. Underhill și trupa lui aveau la dispoziție cel mult cincisprezece ore înainte să le moară și ultimele exoterme.

În curând se depărtară bine de lac și traversară o câmpie netedă, fostul teren de popice al Comandantului Bazei în Anii Palizi. Aici găseai combustibil peste tot; la un moment dat, exotermele intrară într-un morman de vegetație prăbușit, rămășițele unui copac-himeră. Mormanul luci, se făcu tot mai cald, până când o lumină de culoarea smaraldului se răspândi în zăpadă. Câteva clipe, câmpia și clădirile de dincolo de ea se distinseră clar. Apoi lumina verde se stinse și rămase doar roșul incandescent al căldurii.

Parcurseseră în jur de o sută de metri de la submarin. Dacă nu întâlneau obstacole, mai aveau de străbătut peste patru mii. Echipa intră într-o rutină obositoare: mergeau câteva zeci de metri, se opreau și răspândeau exoterme. În timp ce Nizhnimor și Haven se odihneau, Unnerby și Underhill căutau locul cel mai bogat în combustibil găsit de bacterii. De acolo își încărcau cu vârf coșurile cu reziduuri. Câteodată nu găseau nimic (pe o dală de ciment lată, de exemplu) și nu aveau ce să răscolească altceva decât zăpadă.

Totuși, le trebuia și asta, ca să-și tragă respirația. Însă fără combustibil pentru exoterme, frigul îi amorțea imediat, se răspândea în ei de la încheieturile din costume până în picioarele învelite. Atunci succesul lor depindea de Sherkaner, care trebuia să ghicească unde să meargă mai departe.

De fapt, lui Sherkaner nici nu i se părea atât de greu. Se orientase la lumina copacului aprins și deja distingea tipare în zăpada care ascundea vegetația. Era în regulă, nu îngheța de frig. Simțea o durere ascuțită în vârfurile mâinilor și ale picioarelor și fiecare articulație i se transformase într-un inel încins; îl dureau umflăturile cauzate de presiune, de frig și de costumul care-l jena. Interesantă problemă, durerea. Atât de utilă, dar și de neplăcută. Nici cei ca Hrunkner n-o puteau ignora cu desăvârșire; îi auzea respirația greoaie prin cablu.

Oprește, reumple coșurile, înghesuie aerul, pornește din nou la drum. Iar și iar. Gil Haven suferea tot mai mult din cauza degerăturilor. Se opriră și încercară să-i rearanjeze costumul. Unnerby schimbă locul cu el, ca s-o ajute pe Nizhnimor să tragă sania.

– N-am nimic, doar mâinile de la mijloc îmi sunt afectate, spuse Gil.

Dar respira mai greu decât Unnerby.

În ciuda problemelor, se descurcau mai bine decât anticipase Sherk. Se târâră prin Întuneric. În curând, lucrau ca roboții. Nu le mai rămăsese decât durerea… și un miracol. Sherkaner privi prin orificiile mici din cască. Dincolo de vârtejul de ceață și de sclipirea exotermelor… se înălțau dealuri line. Bezna nu era atât de densă. Câteodată, când ținea capul în unghiul potrivit, surprindea pe cer un disc roșiatic jos, la apus: soarele, la Apogeul Întunericului.

Iar prin orificiul subțire de deasupra zărea stelele. *Suntem aici, în sfârșit.* Primii care văd cum e la Apogeul Întunericului. O lume a cărei existență o negaseră unii filosofi antici – cum să existe ceva ce nu se poate vedea? Însă acum se vedea. Exista cu adevărat, secole întregi de frig și nemișcare… și stele pretutindeni. Chiar prin sticla groasă a orificiilor, chiar numai cu ochii din partea de sus, deslușea culori pe care nu le mai văzuse în stele niciodată. Of,

dacă s-ar opri puțin să-și orienteze toți ochii și să le contemple, oare ce altceva ar observa? Majoritatea teoreticienilor considerau că petele de auroră dispar în absența soarelui; alții credeau că aurora era stimulată de vulcanii de sub ei. Poate mai sunt și alte surse de lumină pe-aici, în afară de stele…

O smucitură de cablu îl aduse cu picioarele pe pământ.

– Mergi mai departe, trebuie să mergi mai departe.

Gil de-abia-și mai trăgea sufletul. Fără îndoială, retransmitea îndemnul lui Unnerby. Underhill începu să se scuze, apoi își dădu seama că nu el, ci Amberdon Nizhnimor era cea ce se oprise în spate, lângă sanie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sherkaner.

– … Amber a văzut… lumină la răsărit… Mergi mai departe.

Reaprindereul. La dreapta. Sticla din partea aceea a căștii era aburită. I se păru că zărește linia unei creste în apropiere. Operațiunea lor trebuia să se desfășoare la peste șase kilometri de coastă. De pe creasta aceea ar vedea bine la distanță. Lumina era fie foarte aproape, fie foarte departe. Da! Uite-o, o licărire care se răspândea într-o parte și în sus. Aurora? Sherkaner își înfrână curiozitatea, punând un picior în fața altuia. Dar, Dumnezeule subpământean, cât ar fi vrut să se cațere pe creasta aceea și să privească marea înghețată!

Sherkaner se dovedi un camarad exemplar până la următoarea pauză de împrăștiat reziduuri organice. Încărca un amestec lucios de exoterme, combustibil și zăpadă în coșurile lui Haven când se petrecu fenomenul. Cinci luminițe săgetară înaltul la apus, conturând unghiuri pe ici, pe colo, ca niște fulgere lente. Una dintre ele se stinse, dar celelalte se regrupară imediat și o văpaie țâșni cu atâta forță, încât Underhill nu mai văzu nimic de durere cu ochii de deasupra. Vedea însă cu cei laterali. Văpaia, tot mai intensă, întrecea cu mult discul palid al soarelui. Umbre nenumărate se deslușiră clar în jurul lor. Tot mai intense deveniră cele patru lumini, până când Sherkaner simți că transpiră prin carapacea costumului. Zăpada de pe câmp explodă într-o strălucire albicioasă, cețoasă. Căldura crescu încă un minut, dogoritoare, apoi scăzu, lăsându-i lui Sherkaner pe spate senzația plăcută pe

care o ai când te plimbi pe la umbră, într-o zi de vară din Anii Mijlocii.

Ceața se ridica în fuioare în jurul lor, în primele adieri de vânt simțite de când părăsiseră submarinul. Se lăsă dintr-odată un frig puternic, ceața le sugea căldura din costume; numai bocancii fuseseră concepuți pentru imersiune. Lumina scădea, aerul și apa se transformau în cristale și cădeau înapoi pe pământ. Underhill riscă și-și concentră ochii superiori pe cer: punctele de lumină orbitoare se transformaseră în discuri incandescente care se stingeau chiar în timp ce le privea. În locurile în care se suprapuneau desluși valuri și cute, ca la aurora; deci erau poziționate după distanță și unghiuri. Patru, grupate – colțurile unui tetraedru regulat? O minunăție... Dar la ce distanță? Era cumva un glob luminos la doar câțiva metri deasupra câmpiei?

Peste câteva minute nu se vor mai vedea. Însă apărură alte lumini, străfulgerări dincolo de creasta de la răsărit. La apus, punctulețe aprinse alunecau tot mai repede spre zenit. Un văl de lumină tremurătoare se răspândea în spatele lor.

Cei patru membri ai Echipei înmărmuriră. Preț de-o clipă, soldatul din Unnerby dispăru și rămase numai groaza. Se depărtă împiedicat de sanie și puse o mână pe spatele lui Sherkaner. Glasul lui se auzi firav prin legătura slabă:

– Ce se petrece, Sherkaner?

– Habar n-am. Simțea cum îi tremură mâna lui Unnerby. Dar într-o zi vom înțelege... Să mergem mai departe, domnule sergent.

Ca niște marionete cu arcuri puse brusc în mișcare, membrii Echipei terminară de încărcat și porniră iar la drum. Pe cer, spectacolul continua. Și, cu toate că dispăruseră cei patru sori dogoritori, luminile erau mai frumoase și mai întinse decât aurora. Două stele mișcătoare străbătură bolta cu viteză crescândă. Vălul fantomatic pe care îl lăsară în urmă se răspândea până la apus. Ajunse acum sus de tot, în partea de răsărit, răsfirau versiuni miniaturale fierbinți ale primelor lumini arzătoare. Pe măsură ce slăbeau în intensitate și se împrăștiau, din punctele în care dispăreau se târau dâre sclipitoare.

Cele mai spectaculoase dansuri astrale se încheiaseră, dar

lumina se deplasa lent, ca o fantomă celestă. Dacă era la sute de kilometri în sus, ca o adevărată aurora, înseamnă că acolo se afla o sursă de energie uriașă. Iar dacă se afla puțin deasupra capetelor lor, înseamnă că vedeau echivalentul fulgerelor de vară în toiul Întunericului. Fie una, fie alta, spectacolul merita riscurile aventurii.

În cele din urmă, Echipa ajunse la marginea cantonamentului Ocultiei. Aurora stranie încă se mai vedea când porniră în jos, pe rampa de intrare.

Despre ținte nu se discutase prea mult. Erau cele imaginate inițial de Underhill, cele propuse de Victory în cea dintâi după-amiază a lui la Comandamentul Teritorial. Dacă ar rezista până la Apogeul Întunericului, patru soldați cu o anumită cantitate de explozibil ar putea provoca diverse pagube depozitelor de combustibil, refugiilor mai puțin adânci ale soldaților de la suprafață, poate chiar statului major din Ocultia. Însă nici aceste ținte nu justificau investiția în cercetare pretinsă de Underhill.

La mijloc era un impediment clar. Așa cum dispozitivele militare moderne se străduiau să obțină avantaje la începutul Întunericului, luptând mai mult ca să dejoace planurile inamicului, tot așa, la începutul perioadei Soarelui Nou, primele armate care se întorceau pe câmpul de luptă obțineau un avantaj decisiv.

Ambele părți își făcuseră rezerve numeroase pentru vremurile acelea, dar apelând la alte strategii decât în Anii Palizi și la începutul Întunericului. Din câte se putea stabili științific, Soarele Nou atingea punctul maxim de căldură în câteva zile, poate chiar în câteva ore. O zi sau două ardea ca un monstru incandescent, de o sută de ori mai fierbinte decât în Anii Mijlocii sau Palizi. Tocmai acea explozie dogoritoare – și nu frigul Întunericului – distrugea toate structurile fiecărei generații, în afară de cele mai solide.

Rampa ducea la o bază de alimentare din Ocultia. Mai existau și altele de-a lungul frontului, dar aceasta aparținea ariergardei, care le alimenta forțele de manevră. Fără ea, cei mai buni soldați oculți n-ar putea participa la luptă. Avangarda Ocultiei din punctul

de avansare al Coroanei nu ar avea întăriri. Comandamentul Teritorial socotise că distrugerea bazei de alimentare ar duce la un armistițiu avantajos sau la o serie de victorii ușoare pentru armata Coroanei. Patru soldați și câteva acte de vandalism iscusite ar fi fost destul.

… Dacă nu înghețau încercând să coboare pe rampă. Pe scări erau urme de zăpadă și rare petice de iarbă crescuseră între lespezi, doar atât. Acum, când se opreau, o făceau ca să mute în față găleți cu bacterii din sania trasă de Nizhnimor și Unnerby. Bezna îi învăluia strâns, ca o manta grea, luminată ocazional de exotermele vărsate din greșeală. Rapoartele serviciului de informații spuneau că rampa avea aproape două sute de metri…

În față sclipea un oval de lumină. Capătul tunelului. Clătinându-se, Echipa coborî de pe rampă pe un câmp cândva deschis, acum ferit de soare cu ajutorul unor storuri argintii. O pădure de stâlpi susținători înconjura locul. Pe alocuri, căderile de zăpadă rupseseră structura; în rest, era intactă. În lumina slabă zăriră contururile locomotivelor cu aburi, șine, vehicule pentru transportul mitralierelor și transportoare blindate. Deși nu se vedea prea bine, tot surprinseră sclipiri de vopsea argintie. Când va străluci Soarele Nou, tot acest echipament de luptă va fi pregătit. Când gheața va scoate aburi și se va topi, trimițând șuvoaie în canalele care împânzeau câmpul, luptătorii Ocultiei vor ieși din refugiile apropiate și vor căuta să se adăpostească în vehicule. Apele vor fi redirecționate în rezervoare și vor fi pornite irigatoarele de răcire. Vor urma câteva ore crâncene, de verificare a inventarelor și a condițiilor mecanice; încă vreo două ore vor fi necesare pentru a se repara defecțiunile provocate de cele două secole de Întuneric și de orele Soarelui Nou. Apoi luptătorii Ocultiei vor porni pe orice drum de fier care vor crede comandanții lor că îi va conduce spre victorie. Aceasta era realizarea cea mai de seamă obținută după generații la rând de cercetare științifică a naturii Întunericului și Soarelui Nou. Rapoartele de spionaj estimau că, din mai multe puncte de vedere, era mai avansată decât știința intendenței Coroanei.

Hrunkner îi adună pe toți la un loc, ca să-l audă:

– Pun rămășag că o să trimită gărzi aici la prima rază de soare, dar deocamdată locul ăsta e pe mâna noastră, să facem ce vrem cu el. Așa că ne încărcăm coșurile și ne despărțim, conform planului. Gil, te simți în stare?

Gil Haven coborâse treptele ca un bețivan cu picioarele rupte. Sherkaner avu impresia că avaria costumului se extinsese și la picioare. Auzind însă vorbele lui Unnerby, Gil își îndreptă ținuta și rosti cu glas aproape normal:

– N-am venit până aici ca să stau și mă uit la voi, paingilor. Pot să-mi fac treaba.

Așa că, până la urmă, ajunseseră la momentul esențial. Își deconectară cablurile audio și-și luară fiecare rația de explozibil și vopsea-praf neagră. Repetaseră de foarte multe ori. Dacă mărșăluiau în ritm rapid de la un punct de acțiune la altul, dacă nu cădeau într-un canal de drenaj și nu-și rupeau picioarele, dacă hărțile memorate de ei se dovedeau exacte, aveau timp să-și ducă treaba la capăt fără să înghețe. Se deplasară în patru direcții. Explozibilii puși sub storuri erau mai degrabă grenade de mână. Acestea fulgerară mut – și spulberară zone strategice ale acoperișului. Urmară mortierele cu vopsea-praf, absolut neimpresionante, care însă acționară așa cum anticipaseră cei de la Cercetarea Materialelor. Cât era de lungă și de lată, baza de alimentare zăcea acoperită într-o manta de pete negre, așteptând sărutarea Soarelui Nou.

Peste trei ore, se aflau la aproape un kilometru și jumătate la nord de bază. Unnerby îi mânase de la spate după ce plecaseră de acolo, ca să îndeplinească un scop final, suplimentar: supraviețuirea.

Aproape că reușiseră. Aproape. Gil Haven delira și-l apucase frenezia când terminaseră cu baza. Încercase să plece singur din ea.

– Trebuie să găsesc un loc să sap.

Repeta aceleași vorbe întruna, zbătându-se să scape din mâinile lui Nizhnimor și-ale lui Unnerby, care îl legaseră de liniile de siguranță.

– Acolo mergem acum, Gil. Ai răbdare.

Unnerby i-l predă lui Amber și rămase puțin singur cu Sherkaner.

– Are mai multă energie decât înainte, rosti cel din urmă.

Haven țopăia ca un paing cu picioare de lemn.

– Nu cred că mai simte durerea. Răspunsul lui Hrunk veni șoptit, dar clar. Însă nu asta mă îngrijorează. Cred că-l paște Himera Adâncurilor.

Furia Întunericului. Panica punea stăpânire pe mintea păianjenilor când, în ungherul cel mai îndepărtat al minții, își dădeau seama că erau prinși în capcană la suprafață. Partea animalică a minții lor începea să domine și-o făcea pe victimă să caute un loc, orice loc, care să-i servească drept refugiu.

– La naiba.

Cuvintele sunară înăbușit, întrerupte când Unnerby tăie legătura și încercă să-i urnească pe toți din loc. Mai aveau doar câteva ore până să ajungă în locuri probabil sigure. Totuși… privindu-l pe Gil Haven cum se zbate, se treziră în toți reflexe primare. Instinctul era un lucru minunat – dar, dacă-i cedau acum, sigur avea să-i conducă la moarte.

După două ore, nu ajunseseră nici măcar la dealurile din spatele bazei de alimentare. Gil scăpase de două ori, de fiecare dată mai turbat, hotărât să fugă spre falsa promisiune a defileurilor abrupte ce însoțeau cărarea. Amber îl trăsese înapoi, încercase să-l convingă pe cale rațională. Dar Gil nu mai știa unde se află și-și rupsese costumul tot zvârcolindu-se. Unele părți ale corpului îi amorțiseră și degeraseră.

Sfârșitul veni când ajunseră la primul urcuș mai dificil. Fură nevoiți să abandoneze sania; restul drumului aveau să-l facă numai cu aerul și exotermele pe care le puteau căra în coșuri. A treia oară, Gil rupse linia de siguranță. O luă la goană clătinându-se și țopăind ca un nebun. Nizhnimor plecă după el. Amber era o femeie masivă și până atunci nu avusese probleme să-l țină pe Gil Haven în loc. Dar situația se schimbase. Gil ajunsese în stadiul final de disperare provocat de Himera Adâncurilor. Când îl trase de la margine, el se întoarse spre ea și o împunse cu vârfurile

mâinilor. Amber se bălăbăni înapoi, scăpându-l. Hrunk și Sherkaner veniră imediat în spatele ei, dar prea târziu. Mâinile lui Haven fluturară în toate direcțiile și căzu de pe cărare în umbrele de dedesubt.

În prima clipă, cei trei rămaseră paralizați; apoi Amber începu să pășească prudent pe la margine, pipăind cu picioarele pietrele de sub zăpadă. Unnerby și Underhill o prinseră și-o traseră îndărăt.

– Nu, dați-mi drumul! Înghețat, mai are o șansă. Trebuie să-l cărăm cu noi.

Underhill se aplecă deasupra prăpastiei și se uită lung în ea. Gil se lovise de stânci în cădere. Zăcea nemișcat. Dacă nu era mort deja, ar fi murit oricum deshidratat și înghețat, înainte să-i urce ei trupul înapoi pe cărare.

Hrunkner înțelese și el asta.

– S-a prăpădit, Amber, murmură cu glas blând. Iar noi trebuie să ne îndeplinim misiunea, adăugă cu voce de sergent.

După o clipă, mâinile libere ale lui Amber se curbară în semn de acceptare, dar Sherk n-o auzi să scoată un cuvânt. Femeia reveni pe cărare și-i ajută să lege la loc liniile de siguranță și cablul audio.

Cei trei continuară urcușul într-un ritm mai rapid.

După îndeplinirea misiunii, mai aveau cam doi litri de exoterme vii. Înainte de lăsarea Întunericului, dealurile pe care urcau fuseseră acoperite de o pădure deasă de copaci-himere, parte din moșia unui nobil din Ocultia, o rezervație de vânătoare. În spatele lor, stânca se crăpase și permitea intrarea într-un refugiu natural. În orice sălbăticie cu vânat mare, trebuia să existe refugii pentru ele. Pe terenurile colonizate, păianjenii le preluau și le extindeau pentru propriul uz, altfel erau scoase din folosință. Sherkaner nu-și putea închipui cum de știa spionajul Concordiei despre acest refugiu, dacă nu cumva locuitorii moșiei lucrau pentru agenție, însă nu era un refugiu pus la punct; arăta sălbatic și natural, ca orice loc din îndepărtatul Brunlargo.

Nizhnimor era singurul vânător adevărat din Echipă. Ea și

Unnerby tăiară barierele de pânză fină și coborâră până jos. Sherkaner atârna deasupra lor, trimițându-le căldură și lumină.

– Văd cinci bazine... două tarantule adulte. Dă-ne mai multă lumină.

Sherkaner alunecă mai jos, lăsându-se cu toată greutatea pe pânză. Lumina din brațele lui inferioare bătea până în fundul peșterii. Acum vedea și el două dintre bazine. Zăpada aproape că lipsea. Gheața era tipică pentru un bazin în hibernare, fără nicio bulă. Sub ea deslușì creatura, ochii ei înghețați scânteind în lumină. Doamne, ce mare era! Un mascul, totuși, pentru că era acoperit de bebeluși.

– Celelalte bazine sunt depozite de hrană. Pradă proaspătă, cum era de așteptat.

În primul an al Soarelui Nou, un cuplu de tarantule rămâne în refugiu și suge lichidele din provizii. Bebelușii cresc până ajung să învețe să vâneze când se domolesc incendiile și furtunile. Tarantulele sunt strict carnivore și nici pe departe atât de inteligente ca tracții, dar seamănă foarte bine cu adevărații păianjeni. Uciderea lor și furtul hranei era un lucru necesar, dar suna mai degrabă a măcel într-un refugiu decât ca o vânătoare.

Treaba ținu o oră și nu mai aveau decât foarte puține exoterme. Urcară înapoi la suprafață pentru ultima oară, ca să fixeze la loc bariera de pânză. Underhill avea câteva articulații amorțite și nu-și simțea vârfurile mâinilor stângi. Costumele lor, care trecuseră prin multe în ultimele ore, fuseseră găurite și peticite. Câteva dintre articulațiile de la încheieturile costumului lui Amber arseseră, victime ale contactului prelungit cu zăpada și exotermele. Fuseseră nevoiți să lase membrele să înghețe. Probabil că avea să-și piardă din mâini. Cu toate acestea, toți trei mai zăboviră o vreme.

În cele din urmă, Amber spuse:

– Asta se numește triumf, nu?

– Da, răspunse Unnerby cu glas puternic. Și știi al dracului de bine că Gil ne-ar aproba.

Se cuprinseră într-o îmbrățișare tristă, o reluare aproape perfectă a grupului statuar Să-Căutăm-Concordia, a lui Gokna; aveau chiar un Camarad Pierdut.

Amberdon Nizhnimor se retrase spre crăpătura din stânci. Când trecu prin ea, de pe pânza fină se ridică o ceață de un verde sclipitor; dedesubt, avea să amestece exotermele în bazine. Apa avea să fie o fleșcăială rece, dar se puteau ghemui în ea. Dacă-și deschideau larg costumele, poate reușeau să înghețe uniform. Nu mai aveau ce face în fața acestui ultim pericol major.

– Privește pentru ultima oară, Sherkaner. Munca ta.

Din glasul lui Unnerby dispăruse certitudinea.

Amber Nizhnimor era soldat; Unnerby își făcuse datoria lângă ea. Acum renunțase la atitudinea de luptător și era atât de obosit, încât de-abia își mai ferea burta de zăpadă.

Underhill privi afară. Stăteau la vreo șaizeci de metri deasupra bazei de alimentare din Ocultia. Aurora dispăruse; luminițele mișcătoare, străfulgerările de pe cer pieriseră și ele. În lumina ștearsă, baza era un câmp cu pete negre pe fond cenușiu, luminat de stele. Dar petele nu erau umbre, ci praful de vopsea pe care îl împroșcaseră peste toată instalația.

– Un lucru atât de mic, spuse Unnerby, câteva zeci de kilograme de negreală. Crezi c-o să meargă?

– A, da. În primele ore, Soarele Nou aduce iadul pe pământ. Praful acela negru va încălzi echipamentele peste orice limită de toleranță. Știi ce se întâmplă în clipa aceea.

De fapt, sergentul Unnerby se ocupase de teste chiar el. O lumină de o sută de ori mai puternică decât a soarelui în perioada Strălucirii Mijlocii sclipind pe praful negru de pe metal: în câteva minute, punctele de contact din metal se sudau, cuzineții se lipeau de lagăre, pistoanele de cilindri, roțile de șine. Soldații inamici vor fi obligați să se retragă sub pământ, cea mai importantă bază a lor de pe front fiind, în realitate, o pierdere.

– E prima și ultima oară când va funcționa șmecheria ta, Sherkaner. Câteva bariere, câteva mine și am fi murit pe loc.

– Sigur. Dar se vor schimba și alte lucruri. Aceasta e ultima eră întunecată în care neamul păianjenilor va dormi de la începutul până la sfârșitul ei. Data viitoare, nu vor mai fi doar câțiva păianjeni în costume presurizate. Tot poporul va sta treaz. O să colonizăm Întunericul, Hrunkner.

Unnerby râse cu scepticism fățiș. Îi făcu semn lui Underhill să se îndrepte spre crăpătura din stâncă și refugiul de dedesubt. Oricât de obosit ar fi, el, sergentul, va coborî cel din urmă și va coborî ultimele bariere.

Sherkaner mai aruncă o privire la tărâmurile gri și la voalul aurorei incredibile de deasupra lor. „*Cerul e-nchis, pământu-i nins, atâtea taine-s de învins...*”

9

Ezr Vinh avusese, în general, o copilărie sigură, ferită de griji. Viața lui nu fusese în pericol decât o singură dată, din cauza unui accident extraordinar de stupid.

Chiar după standardele Qeng Ho, familia Vinh.23 era foarte numeroasă. Ramuri întregi ale ei nu se întâlniseră de mii de ani. Vinh.23.4 și Vinh.23.4.1 trăiau la jumătatea Spațiului Uman în majoritatea timpului, făcând avere, ocupându-se de evoluția propriilor valori și norme. Poate că ar fi fost mai înțelept să nu încerce o sincronizare după atâta vreme – numai că soarta favorabilă îi adusese în același loc și în același timp pe nenumărați membri ai celor trei ramuri, la Old Kielle. Așa că o tărăgănară niște ani, construiră habitate temporare pe care cele mai multe civilizații împământenite le-ar numi habitate-palat și încercară să înțeleagă ce se întâmplase cu istoria lor comună. Vinh.23.4.1 era o demarhie consensuală. Asta nu le afecta tradițiile comerciale, dar mătușa Filipa fusese scandalizată. „Nimeni nu va vota să mi se ia drepturile de proprietate", spusese ea și micuțul Ezr nu-i uitase vorbele. Vinh.23.4 erau mai apropiați de ramurile cunoscute de părinții lui, deși dialectul lor nesic era aproape neinteligibil. Familia 23.4 nu se obosise să urmărească transmisiile standard prea sârguincios. Dar standardele – chiar mai mult decât listele negre – erau importante. La un picnic, o persoană a controlat costumele copiilor și automatele ei le-au controlat încă o dată; dar nimeni nu s-a așteptat ca „secundele atmosferei" să însemne altceva pentru aerul verișorilor tăi decât pentru al tău. Ezr se cățărase în jurul unei stânci mici care se mișca pe orbita asteroidului unde avea loc picnicul; îl fascina ideea că putea face ca mica lui lume să se miște sub mâinile și picioarele lui, și nu invers. Dar când rămase fără aer, tovarășii lui de joacă își găsiseră deja propriile lumi în norul stâncii. Monitorul picnicului ignorase strigătele de ajutor scoase de costumul său până când copilul din el fusese gata să rămână fără suflare.

Ezr nu-și mai amintea decât că se trezise într-o cameră pentru copii, special construită. Fusese tratat regește multe kilosecunde după aceea.

Așa că Ezr Vinh se trezea întotdeauna din hibernoterapie într-o stare de spirit veselă. Era dezorientat și simțea disconfortul fizic, dar amintirile copilăriei îl asigurau că, oriunde s-ar afla, îi va fi bine.

De data asta, la început, își reveni în același stil; poate trezirea să fi fost chiar mai blândă. Ezr zăcea în imponderabilitate, cuibărit într-un pat cald. Avea impresia de spațiu larg, de tavan înalt. Văzu un tablou pe peretele de vizavi de pat… câtă meticulozitate! Putea fi o fotografie. *Trixia ura tablourile acelea.* Gândul răsări dintr-odată și dădu sens trezirii sale. Trixia. Triland. Misiunea de pe Steaua Fluctuantă. Nu era prima lui trezire acolo. Fuseseră vremuri grele, ambuscada emergentă. Cum scăpaseră din ea? Ultimele amintiri înainte de a adormi, care erau ele? *Plutind în beznă, într-un lander lovit. Nava portdrapel a lui Park distrusă. Trixia…*

– Cred că am reușit să-l trezim, domnule comandor, rosti o voce de femeie.

Fără să vrea, Ezr întoarse capul spre ea. Anne Reynolt stătea pe marginea patului său, lângă Tomas Nau.

– A, ucenic Vinh! Mă bucur că te văd din nou printre cei vii.

Nau zâmbi preocupat și sobru. Ezr gâlgâi de câteva ori până când reuși să scoată sunete inteligibile:

– Ce… Ce se întâmplă? Unde mă aflu?

– La bordul reședinței mele principale. Au trecut aproximativ opt zile de când flota ta a încercat s-o distrugă pe a mea.

– Hă? V-am atacat?

Nau lăsă capul într-o parte întrebător, uimit de nedumerirea lui Vinh.

– Am vrut să fiu de față când te trezim. Doamna director Reynolt îți va comunica detaliile, dar am vrut să te asigur de sprijinul meu. Te numesc conducător de flotă. Al flotei Qeng Ho, cât a mai rămas din ea.

Se ridică și-l bătu prietenește pe umăr. Vinh îl urmări cu

privirea până când ieși din cameră. *Conducător de flotă?*

Reynolt îi aduse lui Vinh o carte cu ferestre cu mai multe informații concrete decât putea el asimila. Nu puteau fi toate minciuni.

… Muriseră o mie patru sute de Qeng Ho, aproape jumătate din efectivul flotei. Patru dintre cele șapte nave Qeng Ho fuseseră distruse. Statoreactoarele de pe celelalte fuseseră scoase din uz. Majoritatea vehiculelor mai mici fuseseră și ele distruse sau avariate grav. Oamenii lui Nau curățau orbita de rămășițele bătăliei. Chiar aveau de gând să continue „operațiunea comună". Substanțele volatile și minereurile ridicate de pe Arachna aveau să susțină habitatele pe care le construiau emergenții în punctul L1 al sistemului solar/planetar.

Reynolt îi arătă și listele echipajelor. *Pham Nuwen* fusese pierdută cu tot cu oameni. Comandantul Park și câțiva membri ai Comitetului Comercial muriseră. Mare parte a oamenilor de pe navele supraviețuitoare trăiau, dar cei mai în vârstă erau în hibernoterapie.

Durerea de cap înfiorătoare din ultimele minute petrecute pe lander îi trecuse. Fusese vindecat de „boala nefericită", îl anunță Reynolt. Dar numai o afecțiune manipulată genetic s-ar fi manifestat într-un moment atât de convenabil. Minciunile emergente nu erau decât o scuză pentru amabilitate. Plănuiseră ambuscada de la început până în ultima ei secundă.

Măcar Anne Reynolt nu zâmbea când scotea pe gură minciuni. De fapt, ea nu prea zâmbea. Reynolt, directorul Resurselor Umane. Ciudat că nici Trixia nu înțelesese implicațiile denumirii funcției. La început, crezu că Reynolt se luptă cu sentimentul rușinii; nu se uita niciodată în ochii lui. Treptat însă, își dădu seama că fața lui era la fel de interesantă pentru ea ca un batardou. Nu-l considera o persoană; nu dădea doi bani pe morți.

Ezr citi rapoartele în tăcere, fără sarcasm, fără să urle când văzu că Sum Dotran nu mai era. *Numele Trixiei nu apărea pe lista decedaților.* În cele din urmă, ajunse și la lista care preciza numele supraviețuitorilor care se trezeau și poziția lor actuală. Aproape trei

sute erau în habitatul temporar Qeng Ho, mutat și el în punctul L1. Ezr scana numele, memorându-le: tineri, niciun savant sau locuitor din Triland. Nicio Trixia Bonsol. Merse la pagina următoare: încă o listă. *Trixia!* Uite-o acolo, trecută la „Departamentul de Lingvistică".

Ezr ridică ochii de pe carte și încercă să vorbească normal:

– Ce înseamnă… ce înseamnă pictograma asta de lângă unele nume?

De lângă numele Trixiei.

– „Focalizat."

– Și asta ce înseamnă?

În glasul lui se strecurase o undă tăioasă.

– Sunt încă sub tratament medical. Nu toți și-au revenit atât de repede ca tine.

Reynolt îl privi cu o expresie dură, impasibilă.

A doua zi, Nau apăru din nou.

– E timpul să te prezint noilor tăi subordonați.

Plutiră pe un coridor lung și drept, spre o ecluză de taxiuri. Habitatul acesta nu semăna deloc cu cel în care se desfășurase banchetul. Gravitația era scăzută, de parcă ar fi fost plasat pe un mic asteroid. Taxiul din spatele ecluzei era mai mare decât cele aduse de Qeng Ho și luxos în stil baroc, primitiv. Erau mese joase și un bar care servea în toate direcțiile. Îi înconjurau ferestre largi, cu aspect natural. Nau îi lăsă un moment ca să privească în jur.

Taxiul se ridică prin structura de sprijin a unui habitat fixat la sol. Era incomplet, dar părea la fel de mare ca un habitat Qeng Ho de legație. Acum ajunseră deasupra lui. Solul se curba într-o învălmășeală de monștri cenușii. Erau munții de diamant, adunați la un loc. În mod ciudat, blocurile nu aveau cratere, ci o suprafață mată, ca asteroizii obișnuiți. Pe ici, pe colo, câte-o rază de soare firavă cădea pe locul unde grafitul fusese crestat și năștea o licărire de curcubeu. Cuibărite între doi munți, Ezr văzu palide câmpii de zăpadă, un bloc de stâncă proaspăt tăiată și gheață; probabil erau fragmente de ocean și munți submarini ridicate de pe Arachna. Taxiul se ridică mai sus. După colțul munților se iviră formele

navelor spațiale. Deși mai lungi de șase metri, tot păreau pitice pe lângă giganții stâncoși. Erau andocate la un loc, ca niște bunuri salvate și depozitate într-o curte; Ezr le numără repede, estimând ceea ce nu putea vedea.

– Deci ați adus totul aici... la L1? Chiar plănuiți să stați la pândă?

Nau încuviință tacit.

– Mă tem că da. Cel mai bine e să fiu sincer. Lupta noastră ne-a adus pe toți la limită. Avem resurse să ne întoarcem acasă, dar cu mâna goală. În schimb, dacă am coopera... ei, bine, de aici, din L1, îi putem urmări pe păianjeni. Dacă intră într-adevăr în Era Informațiilor, în final ne putem folosi de resursele lor ca să ne reutilăm. În orice caz, am putea obține mare parte din lucrurile pentru care am venit.

Hm... O pândă prelungită, așteptând să se maturizeze Clienții. O strategie aplicată de Qeng Ho în câteva ocazii. Uneori chiar funcționa.

– Va fi dificil.

– Poate pentru tine, interveni o voce din spatele lui Ezr. Emergenții știu să trăiască, omulețule. Mai bine s-o afli de pe acum.

Vinh recunoscu vocea; era cea care protestase față de ambuscada Qeng Ho chiar de la începutul atacului. Ritser Brughel. Ezr se răsuci spre el. Tipul blond, solid, îi zâmbea. Nici urmă de subtilitate.

– Pe lângă asta, jucăm ca să câștigăm. Păianjenii vor afla și ei acest lucru.

Nu cu multă vreme în urmă, Ezr Vinh petrecuse o seară întreagă lângă acest individ, ascultând cum îi ține prelegeri lui Pham Trinli. Blondul era un bădăran și un arțăgos, dar atunci nu contase. Privirea lui Vinh fulgeră de-a lungul pereților acoperiți de covoare, la Anne Reynolt. Urmărea conversația cu mare atenție. Fizic, ea și Brughel ar fi putut fi frate și soră. Părul tipului avea chiar o nuanță roșiatică. Dar asemănarea se termina aici. Oricât de respingător era Brughel, sentimentele lui ieșeau la iveală clare și intense. Singurul sentiment pe care Vinh îl văzuse în Anne

Reynolt era iritarea. Urmărea conversația ca un grădinar insectele din solul grădinii.

– Dar nu te teme, negustorașule. Locuința ta se află într-un loc în care nu sare în ochi. Brughel arătă spre fereastra din față: o pată verzuie, nici măcar un disc – habitatul temporar Qeng Ho. Am parcat-o pe-o orbită la depărtare de opt zile de conglomeratul principal.

Tomas Nau ridică mâna politicos, parcă cerând să ia cuvântul, iar Brughel tăcu.

– Nu avem decât un moment, domnule Vinh. Știu că Anne Reynolt ți-a prezentat faptele în general, dar vreau să mă asigur că înțelegi care-ți sunt noile responsabilități.

Se jucă cu manșeta și mări imaginea habitatului Qeng Ho. Vinh înghiți în sec; ciudat, era un habitat de teren obișnuit, nu măsura nicio sută de metri pe o latură. Cercetă carcasa bombată, capitonată. Locuise acolo nici două megasecunde, blestemase spațiul acela îngust de mii de ori. Dar acum era singurul loc căruia îi putea spune „acasă” din câte mai existau; în el se aflau mulți dintre prietenii lui supraviețuitori. Un habitat de teren e atât de ușor de distrus! Totuși, celulele arătau toate umflate la maximum și nu se vedeau petice. Comandantul Park îl plasase departe de navele lui, iar Nau îl ferise de distrugere.

– … deci noua ta poziție e una importantă. Fiind conducător de flotă, ai sarcini similare cu ale regretatului comandant Park. Te vei bucura de sprijinul meu susținut; mă voi asigura că oamenii mei înțeleg acest lucru. O privire către Ritser Brughel. Dar, te rog, nu uita. Succesul nostru – supraviețuirea noastră – depinde acum de cooperarea noastră.

10

Când venea vorba de conducerea personalului, Ezr știa că era cam încet. Ar fi trebuit să-i sară în ochi imediat cele urmărite de Nau. Vinh învățase despre asemenea lucruri la școală. Când ajunseră la habitat, Nau rosti o alocuțiune lingușitoare, prezentându-l pe Vinh drept noul „conducător al flotei Qeng Ho". Insistă asupra faptului că Ezr Vinh era cel mai în vârstă membru prezent al familiei proprietare de nave. Cele două ambarcațiuni Vinh suferiseră puține stricăciuni în recenta ambuscadă. Dacă exista un conducător legitim al navelor Qeng Ho, acesta era Ezr Vinh. Și, dacă toți cooperau cu autoritatea legitimă, aveau să se îmbogățească. Apoi Ezr fu împins în față pentru a-și exprima, în câteva cuvinte, bucuria de a se afla din nou printre prieteni și speranța că va primi ajutorul lor.

În zilele următoare, ajunse să înțeleagă diferența pe care Nau o făcea între datorie și loialitate. Ezr era și nu era acasă. În fiecare zi vedea chipuri familiare. Benny Wen și Jimmy Diem supraviețuiseră amândoi. Pe Benny îl cunoștea de când aveau amândoi șase ani; acum se purta ca un străin, un străin cooperant.

Apoi, într-o zi, norocul mai degrabă decât intenția făcu să dea peste el lângă ecluzele habitatului. Ezr era singur. Asistenții lui emergenți renunțau treptat să-i spioneze mișcările. Aveau încredere în el? Îi puseseră microfoane? Nu-și imaginau că ar putea face rău? Posibilitățile erau enervante, dar se simțea bine scăpat de ei.

Benny era cu o echipă restrânsă Qeng Ho exact sub peretele cel mai îndepărtat al balonului. Fiind lângă ecluze, bucata aceasta nu fusese capitonată pe exterior; luminile taxiurilor în trecere lansau fulgere mișcătoare de-a lungul pânzei. Echipa lui Benny se răspândise de-a lungul peretelui și lucra la nodurile automatelor de acces. Șeful de trupă emergent era în capătul opus al spațiului deschis.

Ezr alunecă afară din tunelul radial, îl văzu pe Benny Wen și

sări ușor pe zid, în direcția lui.

Wen ridică ochii de la treabă și înclină din cap politicos.

– Domnule conducător de flotă.

Formalitatea devenise obișnuință – dar tot îl durea ca și cum ar fi primit un picior în gură.

– Salut, Benny. C-cum merge?

Wen aruncă o privire scurtă în josul balonului, la șeful emergent. Tipul chiar ieșea în evidență cu salopeta lui gri, țeapănă, în comparație cu individualismul Qeng Ho agresiv. Vorbea tare cu trei membri ai echipei, dar nu se auzea ce spunea din cauza distanței și a pânzei balonului. Benny întoarse iar capul spre Ezr și scutură din umeri.

– Păi, foarte bine. Știi ce facem aici?

– Înlocuiți inputurile de comunicare.

Una dintre primele măsuri luate de emergenți fusese să confiște vizoarele. Ele și echipamentul electronic asociat reprezentau instrumentele clasice ale libertății.

Wen râse încet, cu ochii la șef.

– Ai nimerit-o din prima, Ezr, prietene. Știi, noii noștri… patroni… au o problemă. Le trebuie navele noastre. Le trebuie echipamentul nostru. Dar niciunul nu va funcționa fără automate. Cum să aibă încredere în ele?

Toate dispozitivele eficiente aveau controllere înglobate. Și, bineînțeles, controllerele erau legate în rețea, cu lipiciul invizibil al rețelei locale a flotei care făcea să meargă totul strună.

Software-ul sistemului fusese elaborat de-a lungul mileniilor și pus la punct de Qeng Ho în decursul secolelor. Distruge-l, și din flotă vor rămâne doar niște resturi metalice. Dar cum să se încreadă un cuceritor în cele create atâtea secole la rând? În multe situații asemănătoare, echipamentul învinșilor era pur și simplu distrus. Dar, așa cum recunoștea Tomas Nau, nimeni nu-și putea permite să mai piardă resurse.

– Propriile lor echipe verifică fiecare nod, știi. Nu doar aici, ci pe toate navele noastre care au supraviețuit. Le schimbă gazdele.

– N-au cum să înlocuiască totul. *Sper.*

Cele mai dure tiranii erau cele în care guvernul își impunea

propria logică în fiecare nod înglobat.

– Ai fi surprins să știi ce anume înlocuiesc. I-am văzut lucrând. Tehnologia lor informațională e… ciudată. Au scos din sistem chestii pe care nu le-am bănuit niciodată. Benny scutură iar din umeri. Dar ai dreptate. Nu se ating de chestiile înglobate la nivelul cel mai de jos. Scapă mai ales de logica I/O. În schimb, avem interfețe nou-nouțe. Benny se strâmbă a zâmbet. Scoase un dreptunghi de plastic negru de la centură. Un fel de tastatură. Atât o să mai folosim o vreme.

– Dumnezeule, ce chestie străveche!

– Simplă, nu străveche. Cred că sunt backupuri pe care le aveau emergenții. Benny aruncă o nouă privire spre șeful trupei. Important e că emergenții cunosc dispozitivul de comunicare din cutiile astea. Dacă-ți bagi nasul în ele, pornește alarma pe rețeaua locală. În principiu, filtrează absolut tot ce facem. Benny se uită în jos la cutie și o cântări în mână. Era tot ucenic, ca Ezr. Nu se pricepea la tehnică mai bine decât el, dar avea fler pentru afacerile inteligente. Ciudat. Din câte am văzut eu, tehnica emergentă e cam banală. Dar tipii ăștia chiar au de gând să sape adânc și să monitorizeze totul. Automatele lor au un schepsis pe care noi nu-l înțelegem.

Parcă vorbea singur. Pe peretele din spatele lui, o lumină verde creștea în intensitate și se deplasa ușor într-o parte. Un taxi se apropia de stația de andocare. Lumina urma curbura peretelui și în secunda următoare se auzi un buf. Pânza balonului se undui în vălurele de la cilindrul de andocare. Pompele de blocare se opriră. Aici, scâncetul lor se auzea mai tare decât la intrarea în docuri. Ezr șovăi. Zgomotul era destul de puternic pentru ca grangurul emergent să nu audă ce vorbesc. *Sigur, și orice dispozitiv de ascultare aude prin zgomot mai bine decât urechile noastre.* Așa că, atunci când deschise gura, nu murmură conspirativ, ci vorbi clar, pe fondul huruitului scos de pompe:

– Benny, s-au întâmplat multe. Vreau să știi că nu m-am schimbat. Nu sunt…

Nu sunt trădător, la naiba!

Benny îl privi impasibil… apoi zâmbi dintr-odată.

– Știu, Ezr, știu.

Îl conduse de-a lungul peretelui, în direcția echipei sale.

– Hai să-ți arăt ce altceva mai punem la cale.

Ezr îl urmări în timp ce-i arăta una, alta, descriind schimbările pe care emergenții le făceau în protocoalele de andocare. Și, dintr-odată, începu să înțeleagă jocul. *Inamicul are nevoie de noi, se așteaptă să lucrăm pentru el ani de zile. Avem foarte multe să ne spunem unul altuia. N-o să ne omoare dacă facem schimb de informații ca să le ducem treaba la capăt. N-o să ne omoare dacă încercăm să aflăm ce se întâmplă.*

Scâncetul pompelor încetă. Undeva, în spatele cilindrului de andocare, probabil erau debarcați oameni și încărcături.

Wen se apropie clătinându-se de trapa deschisă a unei conducte utilitare.

– Am auzit că-i aduc aici pe mulți dintre ai lor.

– Da, în curând, patru sute, dacă nu mai mulți.

Habitatul nu avea decât niște baloane umflate cu câteva megasecunde mai devreme, la sosirea flotei. Dar era suficient de mare încât să încapă în el toate echipajele ținute în hibernoterapie în călătoria de cincizeci de ani-lumină de pe Triland. Asta însemna trei mii de oameni. Deocamdată, balonul adăpostea numai trei sute.

Benny ridică din sprânceană.

– Am crezut că au propriul habitat, mult mai bun decât ăsta.

– Eu… încă puțin și grangurul emergent ar fi auzit ce vorbesc. *Dar nu e o conspirație. Pe Dumnezeul Comerțului, trebuie să fim în stare să vorbim despre ceea ce lucrăm.* Cred că au pierdut mai mult decât recunosc. *Cred că am fost la un pas de victorie, deși am fost prinși într-o ambuscadă, deși ne-au doborât cu boala războiului.*

Benny încuviință în tăcere și Ezr bănui că știa deja adevărul. Dar știa și asta?

– Că tot mai rămâne loc. Tomas Nau se gândește să-i scoată din hibernoterapie pe mai mulți dintre noi, poate niște ofițeri.

Normal, cei cu funcții înalte reprezintă un risc mai mare pentru emergenți, dar dacă Nau voia cu adevărat colaborare… Din păcate,

comandorul era mult mai tăcut când venea vorba de „focalizați”. *Trixia.*

– Zău? rosti Benny făcând pe nepăsătorul, dar luând o mină crispată. Întoarse capul. Ar fi o mare diferență, mai ales pentru unii dintre noi… ca micuța doamnă pe care am pus-o la lucru în conducta asta. Vârî capul prin trapă și strigă. Qiwi, n-ai terminat încă?

Răsfățata? Ezr n-o mai văzuse decât o dată sau de două ori după ambuscadă, destul cât să știe că nu e rănită și nici ostatică. Însă ea, mai mult decât alții, petrecuse timp în afara habitatului și cu emergenții. Poate li se păruse prea tânără ca să fie o amenințare. În clipa următoare, o siluetă într-o uniformă trăsnită de arlechin se strecură afară din conductă.

– Da, da, am terminat. Am întins siguranța pe… Bună, Ezr!

Îl salută din cap și zâmbi. De data asta, nu se mai năpusti asupra lui. Poate că se maturiza și ea. Dacă așa era, atunci pornise pe cea mai dificilă cale.

– Am întins-o pe toate încuietorile, nicio problemă. Dar mă întreb de ce nu folosesc ăștia încriptarea.

Zâmbea, dar avea umbre întunecate în jurul ochilor. Numai la bătrâni vezi o asemenea expresie. Qiwi stătea relaxată, ghemuită în imponderabilitate, cu un bocanc în carouri înfipt sub un opritor de perete. Dar își ținea brațele strâns pe lângă corp și se prindea cu mâinile de coate. Micul monstrul expansiv, care înainte de ambuscadă te apuca și te lovea cu pumnul, dispăruse. Tatăl lui Qiwi era încă printre cei infectați, ca Trixia. Și, tot ca ea, se putea să nu-și mai revină niciodată. Iar Kira Pen Lisolet era militar cu grad superior.

Fetița vorbea în continuare despre structura din conductă. Avea calificarea necesară. Alți copii aveau jucării, jocuri și tovarăși de joacă; casa ei fusese un statoreactor aproape pustiu, printre stele. Singurătatea îndelungată o ajutase să devină un specialist în mai multe domenii.

Avea câteva idei despre cum să economisească timp cu trasul cablurilor, cum cereau emergenții. Benny încuviința și lua notițe.

Apoi Qiwi schimbă subiectul:

– Am auzit că o să vină oameni noi în habitat.

– Da…

– Cine? Cine?

– Emergenți. Pe urmă și de-ai noștri, cred.

Zâmbi încântată, apoi făcu un efort vizibil să-și ascundă entuziasmul.

– Am… am fost la Hammerfest. Comandorul Nau a vrut să verific cuvele de hibernoterapie înainte să le mute pe *Comoara Îndepărtată.* Am… Am văzut-o pe mama, Ezr. I-am văzut fața prin transportor. Am văzut cum respiră încet.

Benny spuse:

– Nu-ți face griji, puștoaico. O să… O să fie bine și pentru mama, și pentru tatăl tău.

– Știu. Așa mi-a spus și comandorul Nau.

Ezr îi citi speranța în priviri. Deci Nau îi făcea promisiuni vagi, devenea colacul ei de salvare. Iar unele dintre promisiuni poate că erau adevărate. Poate că, în cele din urmă, emergenții o să-l vindece pe tatăl ei de afurisita lor boală a războiului. Dar militari precum Kira Pen Lisolet ar fi deosebit de periculoși pentru orice tiran. Dacă nu avea loc o contraambuscadă, Kira Lisolet ar putea dormi multă, foarte multă vreme… dacă nu avea loc o contraambuscadă. Aruncă o privire scurtă spre Benny. Prietenul lui avea o expresie goală, o revenire la impasibilitatea de la început. Brusc, Ezr realiză că, într-adevăr, se punea la cale o conspirație. În câteva megasecunde, cineva din rândul Qeng Ho avea să treacă la acțiune.

Pot să fiu de ajutor; știu că pot. Oficial, Ezr Vinh coordona ordinele emergente. Dacă ar face parte din conspirație… Dar era cel mai bine păzit dintre toți, chiar dacă Tomas Nau nu îl respecta cu adevărat. Se înfurie o clipă. Benny știa că nu e un trădător – dar nu avea cum să ajute fără să dea conspirația în vileag.

Habitatul Qeng Ho scăpase din ambuscadă fără nicio zgârietură. Nici măcar impulsurile nu îl afectaseră; înainte de a distruge rețeaua locală, emergenții se distraseră pe cinste minând bazele de date din ea.

Ce mai rămăsese funcționa foarte bine în operațiile de rutină.

Tot la câteva zile, populația habitatului creștea cu câțiva oameni. Majoritatea erau emergenți, dar unii, Qeng Ho de rang inferior, fuseseră eliberați din hibernodetenție. Emergenți și Qeng Ho, toți arătau ca niște refugiați după un dezastru. Nu aveai cum să maschezi pagubele suferite de emergenți, echipamentele pierdute de ei. *Poate că Trixia e moartă.* „Focalizații" erau ținuți în noul habitat emergent, Hammerfest. Dar nu-i văzuse încă nimeni.

Între timp, condițiile din habitatul Qeng Ho se înrăutățeau treptat. Nu se atingea nici o treime din populația pe care ar fi putuo susține habitatul și totuși sistemele cedau. În parte, din cauza automatelor ciopârțite. În parte – și acesta era un efect subtil – din cauză că oamenii nu-și făceau treaba ca lumea. Printre automatele defecte și operarea stângace a sistemelor de susținere biotică de către emergenți, partea cealaltă încă nu pricepea cum stau lucrurile. Din fericire pentru conspiratori, Qiwi stătea mai mult în afara habitatului. Ezr știa că ea s-ar fi prins imediat de șmecherie. Contribuia la conspirație tăcând, pur și simplu făcându-se că nu observă ce se întâmplă. Trecea de la o urgență minoră la alta, făcea ce trebuia făcut – și se întreba ce-or fi punând la cale prietenii lui.

La drept vorbind, habitatul începea să pută. Ezr și asistenții lui emergenți coborâră în laboratorul bacteriologic, în miezul habitatului, locul în care ucenicul Vinh petrecuse atâtea kilosecunde… înainte. Ar da orice să fie ucenic aici, jos, pentru totdeauna, dacă i-ar aduce înapoi pe comandantul Park și pe ceilalți.

Duhoarea din bacteriolab era insuportabilă, așa cum numai o dată mai fusese, în timpul unui exercițiu ratat la școală. Pereții din spatele biodeversoarelor erau acoperite de un mucilagiu negru. Tremura precum carnea putredă în bătaia ventilatoarelor. Lui Ciret și lui Marli li se făcu greață. Unul dintre ei vomă în mască. Lui Marli i se opri respirația.

– Căcat! N-am de gând să suport așa ceva. Te-așteptăm afară până termini.

Cei doi ieșiră lipăind și împroșcând, iar ușa se blocă în spatele lor. Ezr rămase singur cu putoarea. Preț de-o clipă, stătu în loc, dându-și seama că, dacă vreodată ar fi vrut să fie singur-singurel,

aici trebuia să vină!

Tocmai când se apucă să studieze materialul contaminat, o siluetă cu mască, într-o salopetă stropită cu mucilagiu, își făcu apariția din jeg. Ridică un braț cerând liniște și plimbă un aparat de semnalizare pe trupul lui Vinh.

– Hm… Ești curat, se auzi un glas înăbușit. Sau poate că au încredere în tine.

Era Jimmy Diem. Lui Ezr îi veni să-l ia în brațe, în ciuda rahatului bacterian. În ciuda tuturor greutăților, conspiratorii găsiseră o cale să stea de vorbă cu el. Dar nu simți nicio ușurare în vocea lui Diem. Nu-i vedea ochii în spatele ochelarilor de protecție, dar îi simțea încordarea în ținută.

– De ce ești lingău, Vinh?

– Nu sunt! Pur și simplu trag de timp.

– Așa cred… unii dintre noi. Dar Nau te-a copleșit cu beneficii și tu ești individul la care trebuie să venim ca să aprobe orice nimicuri. Chiar crezi că toți care-au supraviețuit sunt proprietatea ta?

Pe linia asta insista Nau și acum.

– *Nu!* Poate ei cred că m-au cumpărat, dar… pe Dumnezeul Comerțului, domnule, n-am fost un membru de nădejde al echipajului?

Un chicot înăbușit. Umerii lui Diem se mai ușurară de povara încordării.

– Da… Ai fost un visător incapabil să se concentreze pe ceea ce face – critici familiare, însă rostite cu un dram de afecțiune –, dar nu ești prost și niciodată nu te-ai folosit de relațiile familiei tale… În regulă, ucenicule, bine-ai venit la bord.

Era cea mai veselă promovare a lui Ezr de până atunci. Păstră pentru el întrebările care i se învârteau în cap; majoritatea aveau răspunsuri pe care el nu trebuia să le afle. Totuși, măcar una, despre Trixia…

Diem vorbea deja despre altceva:

– Am niște scheme de coduri pe care să le memorezi, dar poate că va trebui să ne întâlnim din nou față în față. Duhoarea va mai trece, dar tot va fi o problemă; vei avea un pretext să vii aici.

Deocamdată, câteva lucruri generale: trebuie să ieșim afară.

Vinh se gândi la *Comoara Îndepărtată* și la militarii Qeng Ho ținuți în hibernoterapie acolo. Sau poate existau depozite de arme în locuri secrete la bordul navelor Qeng Ho care supraviețuiseră.

– Hm. Sunt de făcut niște reparații exterioare la care noi suntem experți.

– Știu. Ideea e să introducem în echipaj oamenii potriviți, pentru treburile potrivite. O să-ți dăm niște nume.

– În regulă.

– Încă ceva: trebuie să aflăm mai multe despre „focalizați". Unde îi țin? Pot fi mutați repede?

– Încerc să aflu câte ceva despre ei. *Mai mult decât îți închipui tu, domnule șef de echipaj.* Reynolt spune că sunt în viață, că au oprit evoluția bolii. *Virusul minții.* Termenul cumplit nu-l auzise de la Reynolt, ci îi scăpase unui emergent de rând. Încerc să obțin permisiunea să…

– Da… Trixia Bonsol, nu? Niște degete scârbos de lipicioase îl bătură pe Vinh pe braț. Hmm… Ai un motiv serios să-i toci la cap. Fii băiat cuminte în rest, dar fii foarte insistent cu treaba asta. Știi, ca și cum ar fi favoarea care te ține pe linia de plutire, speri că o s-o facă… Bine. Acum ieși afară de-aici.

Diem se învălui în valurile de mocirlă puturoasă. Vinh șterse urmele de degete de pe braț. Când se întoarse la trapă, nici nu mai simțea mirosul. Lucra din nou cu prietenii lui. Și aveau o șansă.

Dacă rămășițele expediției Qeng Ho aveau, în bătaie de joc, un „conducător de flotă" în persoana lui Ezr Vinh, Tomas Nau numi și un „Comitet de Conducere a Flotei" care să-l consilieze și să-i sprijine operațiunile. Era tipic pentru strategia lui Nau să coopteze oameni nevinovați în manevre de trădare aparentă. Ședințele, una pe megasecundă, ar fi fost o tortură dacă n-ar fi fost un singur lucru: Jimmy Diem făcea parte din comitet.

Ezr îi studie pe cei zece militari din sala lui de conferințe. Nau o decorase cu lemn lustruit și ferestre de înaltă calitate; toată lumea din habitat știa despre confortul de care se bucurau conducătorul flotei și comitetul lui. Cu excepția lui Qiwi, toți membrii își dădeau

seama că erau folosiți. Că vor trece ani de zile până când Nau îi va elibera pe supraviețuitorii Qeng Ho din hibernodetenție. Unii, ca Jimmy, bănuiau că, în realitate, ofițerii superiori erau aduși ocazional, în secret, pentru interogatoriu și scurte misiuni. O ticăloșie fără sfârșit, menită să le confere emergenților o permanentă poziție de forță.

Așadar, nu existau trădători aici. Cu toate acestea, erau o priveliște dezolantă: cinci ucenici, trei ofițeri inferiori, un copil de paisprezece ani și un babalâc incompetent. Bine, ca să fim cinstiți, Pham Trinli nu era un babalâc, nu fizic; pentru un bătrân, se ținea foarte bine. Probabil că fusese întotdeauna un amețit. Era o dovadă a palmaresului său faptul că nu era ținut în hibernoterapie. Trinli era singurul militar Qeng Ho lăsat treaz.

Și toate astea mă transformă pe mine în Clovnul Clovnilor. Conducătorul de flotă Vinh ceru liniște în sală. Ai crede că, fiind niște lingușitori escroci, ședințele se termină mai repede. Nici vorbă, se târau pe durata a multe kilosecunde, rezultând în misiuni date naibii pentru membrii individuali. *Sper că-ți place să tragi cu urechea la asta, Nau, nemernicule!*

Primul punct pe ordinea de zi: duhoarea din laboratorul bacteriologic. Era ținută sub control. Putoarea extinsă ar trebui să dispară până la următoarea lui întâlnire. Mai rămâneau niște linii genetice scăpate de sub control chiar în laborator *(foarte bine!)*, dar nu puneau habitatul în pericol. Vinh evită să se uite la Jimmy Diem când acesta citi raportul. Se întâlnise cu el în laborator de trei ori până acum. Discutaseră pe scurt și unilateral. Lucrurile pe care Vinh voia să le afle cu orice preț erau exact cele pe care nu trebuia să le afle cu niciun preț: câți Qeng Ho cooptase Diem? Pe cine? Aveau un plan concret pentru zdrobirea emergenților, pentru salvarea ostaticilor?

Al doilea punct de discuție era mai spinos. Emergenții voiau ca flota să folosească, în toate activitățile ei, unitățile lor temporale.

– Nu înțeleg, le spuse Vinh celor care-i adresau priviri nefericite. Secunda emergentă e la fel cu a noastră – iar pentru operațiuni locale, restul nu înseamnă decât zorzoane calendaristice. Software-ul nostru lucrează cu calendarele Clienților tot timpul.

Bineînțeles, rareori apăreau probleme în conversația obișnuită. Ziua balacreană nu diferea prea mult de „ziua” de 100 kilosecunde folosită de Qeng Ho. Iar anul lor se apropia de 30 de megasecunde, așa că majoritatea cuvintelor din „trunchiului anului” nu provocau confuzie.

– Sigur, ne descurcăm cu calendare neobișnuite, dar în aplicații front-end. Arlo Dinh fusese ucenic programator; acum se ocupa de modificări de software. Noii noștri… ăăă… patroni utilizează unelte Qeng Ho interne. „Vor apărea efecte secundare.”

Arlo intonă formula sacră pe ton rău-prevestitor.

– Bine, bine. O să-i pre… Ezr se întrerupse, străfulgerat de o intuiție administrativă. Arlo, de ce nu-i prezinți tu asta lui Reynolt? Explică-i ei problemele.

Ezr se uită în jos la ordinea de zi, evitând privirea iritată a lui Arlo.

– Mai departe. Primim chiriași noi. Comandorul zice să ne așteptăm la cel puțin trei sute de emergenți și, după aceea, la cincizeci de Qeng Ho. Se pare că sistemul de susținere biotică rezistă. Dar celelalte sisteme ale noastre? Gonle?

Când gradele lor fuseseră reale, Gonle Fong era intendent secund pe nava *Mâna Invizibilă.* Mintea ei nu ținea încă pasul cu schimbările. Avea o vârstă nedeterminată și, dacă n-ar fi avut loc ambuscada, ar fi rămas intendent toată viața. Poate că făcea parte dintre cei ale căror cariere s-au oprit la momentul potrivit, când abilitățile lor se potrivesc exact cu cerințele. Dar acum…

Fong reacționă la întrebare cu o înclinare a capului.

– Da, pot să-ți arăt niște cifre.

Apăsă niște taste pe tastatura emergentă din fața ei, făcu niște greșeli, încercă să le corecteze. Pe fereastra din partea opusă a camerei apărură mesaje de eroare.

– Cum se șterg astea? mormăi ea, înjurând pentru sine.

Mai tastă ceva și pe urmă își dădu drumul:

– Nu pot să sufăr rahaturile astea, ducă-se dracului!

Luă tastatura și-o izbi de masa de lemn lustruit.

Furnirul crăpă, dar tastatura rămase intactă; displayul cu erori de vizavi pâlpâi în semn de protest și se stinse. Fong se ridică pe

jumătate și flutură tastatura strâmbată în fața lui Ezr.

– Împuțiții de emergenți au confiscat toate sistemele I/O care funcționează. Nu pot folosi vocea, nu pot folosi vizoarele. Nu avem decât ferestre și căcaturile astea!

Aruncă tastatura spre masă. Aparatul sări în sus, răsucindu-se spre tavan.

Se auzi un cor aprobator, dar mai puțin agresiv.

– Nu poți face totul cu o tastatură. Ne trebuie vizoare. Suntem handicapați chiar dacă sistemele de bază sunt operaționale.

Ezr ridică mâna, așteptând să se stingă răbufnirile.

– Cunoașteți cu toții motivul. Emergenții nu au încredere în sistemele noastre; consideră că trebuie să controleze perifericele.

– Normal! Vor să spioneze fiecare interacțiune. Nici eu n-aș avea încredere în automatele capturate. Dar lucrul ăsta e imposibil! O să le utilizez sistemele I/O, dar fă-i să ne dea vizoarele și indicatoare vizuale și…

– Ascultă-mă pe mine, sunt unii care o să folosească în continuare vechiul echipament, spuse Gonle Fong.

– *Terminați!* Asta era partea cea mai dureroasă din rolul de lingău. Ezr se strădui din toate puterile să o străpungă pe Fong cu privirea. Înțeleg ce spui, domnișoară Fong. Înțeleg. E un inconvenient major, dar comandorul Nau consideră că nesupunerea în această privință e o trădare. Un lucru pe care emergenții îl privesc ca pe-o amenințare.

Așa că păstrează-ți vechiul echipament I/O, dar înțelege riscul. Ultima propoziție o rosti doar în gând.

Fong se aplecase peste masă. Se uită la el și încuviință înverșunată.

– Uite ce e, continuă Ezr, le-am cerut lui Nau și Reynolt alte dispozitive. S-ar putea să primim câteva. Dar, nu uitați, suntem blocați la ani-lumină de cea mai apropiată civilizație industrială. Orice aparate noi trebuie construite numai cu ceea ce au emergenții aici, în punctul L1. Ezr se îndoia că vor primi prea multe. E vital să vă convingeți oamenii că sistemele I/O sunt interzise. Pentru siguranța lor.

Se uită pe rând la fiecare chip. Aproape toți îl săgetară din

priviri. Dar Vinh le ghici senzația secretă de ușurare. Când membrii comitetului se vor întoarce la prietenii lor, vor avea pe cine să arate cu degetul drept individul fără coloană vertebrală care promovează cerințele emergente, și atunci ei nu vor mai fi atât de nepopulari.

Ezr mai lăsă un moment de liniște, simțindu-se neputincios. *Sper ca asta să aștepte de la mine șeful de echipaj Diem.* Dar Jimmy avea aceeași privire goală și dură. În afara laboratorului bacteriologic, își juca rolul foarte bine. Într-un sfârșit, Ezr se aplecă în față și-i spuse încet lui Fong:

– Te pregăteai să-mi vorbești despre nou-veniți. Ce probleme sunt?

Fong mormăi, amintindu-și ce discutaseră înainte să facă criza de nervi. Surprinzător, îi spuse:

– Of, lasă baltă numerele. Pe scurt, da, ne putem descurca dacă vin mai mulți oameni. La naiba, dacă am putea controla automatele ca lumea, am reuși să găzduim trei mii în balonul ăsta. În ce-i privește pe oameni… Scutură din umeri, dar fără să se enerveze mai tare. Niște nepricepuți tipici. În genul celor pe care i-am văzut în numeroase tiranii. Își zic „manageri”, dar de fapt sunt niște slugoi. Pe față se laudă, dar în realitate se cam sperie de noi. Trăsăturile aspre ale femeii se lățiră într-un rânjet șiret. Avem oameni care știu cum să se poarte cu asemenea Clienți. Unii dintre noi își fac prieteni. Sunt o grămadă de lucruri despre care nu au voie să vorbească – de exemplu, cât de agresiv e „virusul” ăsta idiot al minții. Ascultați-mă pe mine, dacă mahării lor nu ne dau informații cât de curând, o să le aflăm singuri.

Ezr nu zâmbi. *Asculți, comandor Nau? Indiferent de dorințele voastre, până la urmă tot vom afla adevărul.* Și ceea ce descopereau ei îi putea fi de folos lui Jimmy Diem. În drum spre ședința de acum, Ezr nu se gândise decât la un singur punct de pe ordinea de zi, cel din urmă. Acum vedea că lucrurile se potrivesc. Poate că, la urma urmei, nici nu se descurca atât de rău cum credea.

Ultimul punct de discutat era explozia iminentă a soarelui. Iar Jimmy avea un fraier – unul neavizat, bineînțeles – pe care să-l scoată în față: Pham Trinli. Militarul făcu un adevărat spectacol

când se deplasă în partea din față a mesei.

– Da, da, spuse el. Am imaginile pregătite. Numai o secundă.

Douăsprezece grafice apărură pe ferestrele din jurul camerei. Trinli se urcă pe podium și le ținu o prelegere despre punctele Lagrange. Ciudat, omul chiar avea o voce și o manieră care atrăgeau atenția, dar ideile pe care le emitea erau banalități tendențioase.

Vinh îl lăsă să bată câmpii cam o sută de secunde.

– Din câte știu, punctul dumneavoastră de pe ordinea de zi se numește „Pregătiri pentru noul Reaprindere", domnule Trinli. Ce anume ne cer emergenții să facem?

Bătrânul îl țintui pe Ezr cu o privire la fel de intimidantă ca a oricărui șef de echipaj.

– Militar Trinli, dacă nu vă supărați, domnule conducător de flotă. Privirea fixă zăbovi încă o secundă. Foarte bine, să trecem la esența problemei. Avem aici cam cinci miliarde de tone de diamant.

Un indicator roșu se aprinse pe fereastra din spatele lui, arătând spre rocile care se răsuceau încet – materialul în stare liberă descoperit de comandantul Park în acest sistem solar. Gheața și minereurile ridicate de pe Arachna erau munți mai mici înghesuiți în colțurile și cutele blocurilor de asteroizi.

– Rocile alcătuiesc un conglomerat clasic. În momentul de față, flotele noastre sunt legate de ele sau se deplasează pe orbită în jurul lor. Deci, așa cum am încercat să explic cu câteva secunde mai devreme, emergenții vor să plasăm și să administrăm un sistem de jeturi electrice pe blocurile din centrul aglomerației.

– Înainte de Reaprindere? întrebă Diem.

– Exact.

– Vor să mențină stabilitatea contactului pe parcursul Reaprinderii?

– Întocmai.

Membrii comitetului aruncară priviri încurcate în jurul mesei. Menținerea poziției era o practică obișnuită și veche. Dacă se aplica în mod corespunzător, o orbită în punctul L1 consuma foarte puțin combustibil. Flotele s-ar afla la mai puțin de un milion și jumătate de kilometri de Arachna, exact între planetă și soarele

ei. În următorii ani de soare aprins, strălucirea astrului le-ar masca prezența foarte bine. Dar emergenții aveau planuri mari; construiseră deja diverse structuri, inclusiv habitatul Hammerfest, pe conglomeratul de roci. Așa că acum voiau ca jeturile de menținere pe orbită să fie la locul lor înainte de Reaprindere. Steaua Fluctuantă va străluci cât cincizeci–o sută de sori până se va stabiliza. Nepricepuții voiau să folosească jeturile ca să împiedice stâncile să se deplaseze în perioada respectivă. O prostie periculoasă, dar emergenții erau șefii. *Așa va avea Jimmy acces la exterior.*

– De fapt, nu cred că vor apărea probleme serioase.

Qiwi Lisolet se ridică de pe scaun. Pluti spre hărțile lui Pham Trinli și îi luă acestuia vorba din gură:

– Am făcut mai multe exerciții de acest tip în timpul călătoriei. Mama mea vrea să devin inginer și s-a gândit că menținerea poziției pe orbită va fi o parte importantă a acestei misiuni.

Qiwi se exprima ca un adult, mai serios decât de obicei. Era prima oară că Ezr o vedea în uniforma verde a familiei Lisolet. Fata pluti puțin în fața ferestrelor, citind detaliile. Demnitatea ei de așa-zisă doamnă primi o lovitură.

– Doamne, că multe ne mai cer! Conglomeratul e atât de variabil! Chiar dacă facem calculele corect, nu avem cum să aflăm presiunea din el. Iar dacă soarele va lumina substanțele volatile, o să ne pomenim iar cu o problemă pe cap. Scoase un fluierat și zâmbi cu încântare copilărească. Am putea fi nevoiți să mutăm jeturile în perioada soarelui. Cred…

Pham Trinli îi aruncă o căutătură urâtă. Îi mâncase, fără îndoială, o mie de secunde din prezentare.

– Da, va fi o treabă grea. Nu avem decât o sută de jeturi electrice. Vom avea nevoie de echipaje pe conglomerat tot timpul.

– Nu. Nu-i adevărat. La jeturi mă refer. Mai avem o mulțime pe *Brisgo Gap.* Treaba asta nu e decât de o sută de ori mai complicată decât exercițiile mele…

Qiwi se lăsă purtată de entuziasm. Măcar de data asta, nu Ezr Vinh era cel care trebuia să-i facă față.

Nu toată lumea acceptă situația în tăcere. Ofițerii de rang mic,

inclusiv Diem, cerură ca aglomerația de roci să fie dispersată la Reaprindere, iar volatilele să fie îngrămădite la umbra celui mai mare diamant. Afurisitul de Nau, era prea riscant. Trinli se ofuscă și contră, strigând că el le prezentase deja emergenților aceste aspecte.

Ezr lovi masa cu palma, apoi strigă mai tare:

– Vă rog să faceți liniște! Aceasta este misiunea care ni s-a dat. Cea mai bună cale de a ne ajuta oamenii e să dăm dovadă de un comportament responsabil, cu mijloacele avute la îndemână. Cred că putem obține ajutor suplimentar de la emergenți, dar trebuie să-i abordăm cu prudență.

Cearta nu se mai termina. *Oare câți sunt implicați în conspirație?* se întrebă Ezr. Sigur nu și Qiwi? După câteva secunde de discuții contradictorii, ajunseră de unde plecaseră: n-aveau de ales, trebuia să se supună emergenților. Jimmy se dădu înapoi și oftă.

– În regulă, o să facem cum ni se spune. Măcar știm că au nevoie de noi. Hai să-l strângem pe Nau cu menghina, să mai elibereze niște specialiști.

Se auzi un cor de mormăieli aprobatoare. Vinh îl fixă pe Jimmy, apoi întoarse capul. Poate că obținea eliberarea unor ostatici pentru misiunea asta; mai degrabă nu. Dar Ezr avu o revelație: știa când vor lovi conspiratorii.

11

Stelei Fluctuante i s-ar fi potrivit mai bine numele de „bătrânică statornică”. Variabilitatea ei catastrofală fusese observată mai întâi de astronomii din Era Zorilor de pe Bătrânul Pământ. În nici opt sute de secunde, o stea catalogată drept „pitică maro, unică (specială)” își schimbase valoarea magnitudinii de la 26 la 4. În decurs de treizeci și cinci de ani, scăzuse în intensitate până când devenise aproape invizibilă, dând naștere la zeci de lucrări de cercetare în acea perioadă. De atunci, steaua era urmărită cu mare atenție, iar misterul din jurul ei se adâncise. Vârful de intensitate varia cu maximum treizeci la sută, dar, în ansamblu, curba era extrem de regulată. Aprinsă, stinsă, aprinsă, stinsă… un ciclu de 250 de ani, cu un debut previzibil la secundă.

În mileniile scurse după Era Zorilor, civilizațiile umane se răspândiseră constant în afara sistemului solar. Observațiile asupra Stelei Fluctuante deveniră tot mai precise, făcute de la distanțe din ce în ce mai mici.

Și, în sfârșit, iată-i pe oameni ajunși în sistemul stelei, numărând secundele până la Reaprindere.

Tomas Nau ținu un mic discurs, încheind cu propoziția următoare: „Va fi un spectacol interesant.” Stăteau în cea mai mare sală de ședințe din habitat pentru a urmări Reaprinderea. Acum sala gemea de lume atârnând în microgravitație la suprafața conglomeratului. Dincolo, în Hammerfest, specialiștii emergenți supravegheau operațiunea. Echipaje cu număr minim de membri se aflau la bordul navelor. Ezr știa însă că majoritatea Qeng Ho și toți emergenții care nu făceau de serviciu erau prezenți. Cele două părți se purtau aproape amabil, aproape prietenos. Trecuseră patruzeci de zile de la ambuscadă. Se zvonea că forțele de securitate emergente vor mai slăbi strânsoarea după Reaprindere.

Ezr se prinse de un punct lângă tavan. Fără vizor, nu avea cum să vadă decât prin tapetul camerei. Atârnat de tavan, se uita la cele trei ferestre mai interesante – asta când nu se intersectau alții

cu linia lui vizuală. Una dintre imaginile Stelei Fluctuante era un disc perfect. Alta oferea o perspectivă dintr-unul dintre microsateliții de pe orbită joasă din vecinătate. Chiar de la cinci sute de kilometri, suprafața ei nu părea amenințătoare. Parcă te uitai la un plafon de nori sclipitor dintr-un aparat de zbor. Dacă n-ar fi fost gravitația de la suprafață, oamenii ar fi putut ateriza pe stea. „Norii" se deplasau încet pe lângă vederea din satelit, licăriri roșii apărând printre ei. Era roșul bolnăvicios al unei pitice maro, un roșu amestecat cu negru. Nici urmă de cataclismul care urma să se producă peste… șase sute de secunde.

Nau și tehnicienii lui superiori de zbor i se alăturară lui Ezr. Brughel nu se vedea pe nicăieri. Știai întotdeauna când Nau căuta toleranța – te uitai să vezi dacă lipsește Ritser Brughel. Comandorul prinse un loc lângă Vinh. Zâmbea ca un politician Client.

– Ei, domnule conducător de flotă, tot mai ești agitat din cauza operațiunii?

Vinh încuviință în tăcere.

– Cunoști recomandarea comitetului meu. Pentru această Reaprindere ar fi trebuit să mutăm volatilele în spatele unei singure roci și s-o deplasăm. Ar trebui să fim în sistemul exterior pentru asta.

Navele ambelor flote erau andocate într-o parte a celei mai mari roci de diamant. Aveau să fie protejate de Reaprindere, dar dacă lucrurile începeau să se miște…

Tehnicianul lui Nau clătină din cap.

– Avem prea multe la sol. Pe lângă asta, începem să rămânem fără provizii; ar trebui să folosim multe volatile ca să zburăm în jurul sistemului.

Tehnicianul, Jau Xin, părea la fel de tânăr ca Ezr. Era un tip destul de simpatic, dar nu atingea nivelul de competență cu care se obișnuise Ezr la specialiștii Qeng Ho seniori.

– Sunt foarte impresionat de inginerii voștri. Xin mișcă din cap în direcția celorlalte ferestre. Se pricep mult mai bine decât noi la manevrarea conglomeratului. E greu de înțeles cum de sunt atât de ageri la minte fără …

Lăsă propoziția neterminată. Încă existau secrete; dar lucrurile s-ar putea schimba mai repede decât se așteptau emergenții.

Nau interveni elegant în pauza făcută de Xin:

– Oamenii tăi sunt buni, Ezr. Într-adevăr, cred că de asta s-au plâns atât de planul acesta; țintesc spre perfecțiune. Se uită pe fereastră, la Steaua Fluctuantă. Gândește-te la paginile de istorie care se scriu în acest loc.

În jurul și dedesubtul lor, mulțimea se adunase în grupuri de emergenți și Qeng Ho, dar discutau unii cu alții. Prin fereastra de pe peretele opus se vedea suprafața expusă a conglomeratului. Echipajul lui Diem întindea un înveliș argintiu peste vârfurile bolovanilor înghețați. Nau se încruntă.

– Fac asta ca să ferească gheața și zăpada, domnule, explică Vinh. Vârfurile se află pe linia de vizare a Stelei Fluctuante. Protecția ar trebui să mai reducă din vapori.

– Aha, încuviință Nau.

Se vedeau cel puțin douăsprezece siluete pe suprafața rocilor. Unele erau legate, altele se mișcau libere. Practic, acolo nu exista gravitație. Mișcau colierele de prindere peste vârfurile munților de gheață cu ușurința dobândită de-a lungul nenumăratelor operațiuni desfășurate în exterior – și a mileniilor de experiență Qeng Ho. Le urmări, încercând să ghicească cine erau. Purtau însă jachete termice peste salopete, așa că Vinh nu văzu decât niște forme identice dansând deasupra peisajului întunecat. Ezr nu cunoștea detaliile planului urzit de conspirație, dar Jimmy îl trimisese cu niște comisioane și avea bănuielile lui. S-ar putea să nu mai aibă un prilej atât de favorabil; aveau acces la jeturile electronice de la bordul lui *Brisgo Gap.* Aveau acces nelimitat în exterior, în locuri în care nu se aflau observatori emergenți. În primele secunde după Reaprindere, se aștepta declanșarea haosului – și, cum Qeng Ho răspundeau de operațiunile de menținere pe orbită, se puteau folosi de el ca să sprijine conspirația. *Iar eu nu pot face altceva decât să stau aici, cu Tomas Nau… și să joc un rol remarcabil.*

Ezr îi zâmbi comandorului.

Qiwi Lisolet năvăli din ecluză plină de nervi. „La dracu și futu-i și la naiba și…” Înjură în toate felurile și-și rupse jacheta și pantalonii termici. Își notă în minte să petreacă mai mult timp cu Gonle Fong. Sigur există jigniri mai grele pe care să le poată scuipa când situația o s-o ia razna în halul ăsta. Aruncă îmbrăcămintea protectoare într-un dulap și coborî în tunelul axial fără să-și scoată salopeta și gluga.

Pe Dumnezeul Comerțului, cum puteau să-i facă așa ceva? Fusese trimisă înăuntru, să ardă gazul cu degetul în nas, în vreme ce Jimmy Diem se ocupa de treaba pe care ar fi trebuit s-o facă ea.

Pham Trinli pluti treizeci de metri deasupra acoperișului izolator care era legat de aisberg. El era șeful oficial al operațiunilor de menținere a poziției, deși se asigura că ordinele pe care le striga nu erau decât indicații vagi. Însă Jimmy Diem punea lucrurile pe roate. Și, surprinzător, micuța Qiwi Lisolet avea niște idei excelente în legătură cu plasarea jeturilor electronice și desfășurarea programelor de menținere a poziției. Dacă i-ar fi urmat toate sfaturile, Reaprinderea ar fi decurs fără hopuri.

Tocmai acest lucru nu se dorea.

Pham Trinli era membru al „marii conspirații”. Unul foarte neînsemnat, căruia nu i se putea încredința o parte esențială din plan. Asta nu-l deranja. Se răsuci astfel încât să stea cu spatele la strălucirea ca de lună a Stelei Fluctuante, iar conglomeratul să-i atârne deasupra capului. La umbra deasă a rocilor mai exista o aglomerație: navele andocate, habitatele temporare și distileria substanțelor volatile, ferite de explozia care va izbucni curând pe cer. Unul dintre habitate, Hammerfest, avea un aspect rigid; ar fi fost de o grație bizară dacă n-ar fi fost echipamentul din jurul lui. Habitatul comercianților arăta ca un balon uriaș legat de suprafață. Înăuntrul lui se aflau toți Qeng Ho ieșiți din hibernoterapie și o mare parte din populația emergentă.

Dincolo de habitate, parțial ascunse de Diamantul Unu, se aflau andocate statoreactoarele Bussard. O priveliște sumbră, într-adevăr. Navele nu ar trebui legate la un loc în felul ăsta și niciodată atât de aproape de un conglomerat de roci în mișcare. O amintire îi răsări în ochii minții: mormane de balene moarte, putrezind într-o

îmbrățișare sexuală. Nu așa se conducea un arsenal de nave. Dar era mai degrabă un depozit de resturi. Emergenții plătiseră scump ambuscada. După ce nava portdrapel a lui Sammy fusese distrusă, Pham plutise aproape o zi într-un taxi naufragiat, dar conectat la toate automatele de luptă rămase funcționale. Posibil că Nau nu-și dăduse seama cine coordona bătălia. Dacă ar fi înțeles, Pham ar fi sfârșit mort sau în hibernoterapie, alături de militarii supraviețuitori de pe *Comoara Îndepărtată.*

Chiar prinși în ambuscadă, Qeng Ho fuseseră la un pas de victorie. *Am fi câștigat, dacă nu ne-ar fi doborât afurisitul ăla de virus al minții.* Era suficient să înveți corpul cu precauția. O victorie costisitoare fusese transformată într-un fel de sinucidere reciprocă: mai existau, poate, două nave capabile de zbor cu statoreactoare; alte două ar fi putut fi reparate cu piese luate de la celelalte epave. După cum arăta distileria de volatile, avea să mai dureze până când emergenții obțineau destul hidrogen ca să imprime unui singur vehicul viteza statoreactoarelor.

Nici cinci sute de secunde până la Reaprindere. Pham alunecă ușor în sus spre roci, până când nu mai văzu depozitul din cauza învelișului izolator. Pe toată suprafața conglomeratului, oamenii lui – Diem, Do și Patil, acum că pe Qiwi o expediaseră înăuntru – făceau, chipurile, ultimele verificări ale sistemului de jeturi. Vocea lui Diem se auzi calmă pe canalul echipajului, dar Pham știu că era o înregistrare. Diem și ceilalți dispăruseră pe sub înveliș în partea opusă a conglomeratului. Toți trei erau înarmați. Uimitor ce poți face cu un jet electric, mai ales dacă e model Qeng Ho.

Așa că pe Pham Trinli îl lăsaseră pe dinafară. Nu încăpea îndoială, Jimmy Diem se bucura în aceeași măsură să scape de el. Avea încredere în el când venea vorba de părți mai simple din plan, cum ar fi să mențină aparența unui echipaj la lucru. Trinli intra și ieșea din raza vizuală a habitatelor Hammerfest și Qeng Ho, răspunzând replicilor de pe înregistrarea lui Diem.

Trei sute de secunde până la Reaprindere. Trinli se strecură sub înveliș. De acolo se vedea gheața crestată și zăpada așezată meticulos. Mormanul umbrit se micșoră în spatele învelișului și, în cele din urmă, atinse suprafața aridă a muntelui de diamant.

Diamant. În copilăria lui, diamantele însemnau culmea bogăției. Un gram de diamant pur finanța uciderea unui prinț. Pentru indivizii Qeng Ho obișnuiți, diamantul era un simplu alotrop al carbonului, nu costa mult să-l obții în cantități uriașe. Dar până și ei fuseseră oarecum intimidați de acești giganți. Asemenea asteroizi existau numai teoretic. Și, cu toate că rocile nu erau geme singulare, se caracterizau printr-o vastă ordonare a cristalelor. Nucleele unor giganți gazoși, planete explodate în urma unei detonări străvechi? Rocile erau încă un mister al sistemului Fluctuantei.

De când începuse munca pe conglomerat, Trinli studiase terenul, dar nu din motivele lui Qiwi Lisolet, nici măcar ale lui Jimmy Diem. Exista o crăpătură în gheața și zăpada care umpleau golul dintre Diamantul Unu și Diamantul Doi. Crăpătura însemna ceva pentru Qiwi și Jimmy, dar numai în legătură cu menținerea conglomeratului pe poziție. Pentru Trinli… dacă se făceau săpături, se obținea un drum care lega punctul principal de lucru de Hammerfest, drum invizibil de pe nave și din habitate. Nu-i spusese de el lui Diem; conspiratorii plănuiau să pună mâna pe Hammerfest după ce cucereau *Comoara Îndepărtată.*

Trinli se târî de-a lungul crăpăturii în formă de V, tot mai aproape de habitatul emergent. Diem și ceilalți s-ar fi mirat să afle, dar el nu era un astronaut înnăscut. Și uneori, când urca așa ca acum, îl apuca amețeala care-i afecta pe Nepricepuți. Dacă-și dădea frâu liber imaginației… nu se târa punând o mână după alta de-a lungul unui șanț îngust, ci urca pe o crăpătură în munte, o crăpătură care se înclina tot mai tare, până când avea să cadă cu siguranță.

Se opri o clipă, agățat într-o mână, în vreme ce trupul său tânjea după crampoane, frânghii și pitoane prinse bine în pereții din jurul lui. *Doamne.* Nu-l mai afectase demult orientarea la sol cu atâta putere. Se deplasă înainte. Înainte, nu în sus.

Socotind de câte ori întinsese brațele, se afla exact lângă Hammerfest, lângă rețelele lui de comunicare. Avea toate șansele să fie surprins de o cameră dacă se ridica. Dar se putea foarte bine ca nicio persoană și niciun program să nu monitorizeze o astfel de

perspectivă la timp pentru a schimba ceva. Totuși, Trinli rămase ghemuit. La nevoie, se va apropia mai mult, dar deocamdată nu voia decât să tragă cu ochiul. Se propti cu picioarele de gheață și cu spatele de peretele de diamant. Desfășură mica lui sondă cu antene. Emergenții făcuseră pe tiranii zâmbitori după ambuscadă. Singurul lucru în legătură cu care lansau amenințări urâte era deținerea de dispozitive I/O interzise. Pham știa că Diem și nucleul conspirației aveau vizoare Qeng Ho și că apelaseră la comunicarea încriptată în rețeaua locală. În mare parte, complotaseră chiar sub nasul emergenților. Unele comunicări evitau total automatele; mulți dintre tinereii ăștia cunoșteau o variantă a jocului vechi cu puncte și linii, vorbitul prin semnale.

Ca membru minor al conspirației, Pham Trinli îi cunoștea secretele numai pentru că-și murdărea mâinile cu dispozitive interzise. Mica bobină a antenei ar fi fost un semn de intenții mârșave și în vremuri pașnice.

Firul pe care îl desfășură era transparent indiferent ce anume lucea pe el aici. În vârful lui, un senzor minuscul tatona spectrul electromagnetic. Ținta principală a lui Trinli era o rețea de comunicare de pe habitatul emergent care avea o linie de vizare pe habitatul Qeng Ho. Trinli mișcă brațele ca un pescar care-și repoziționează undița. Firul subțire avea o rigiditate foarte eficientă în mediu microgravitațional. *Acolo.* Senzorul se agăță de fasciculul dintre Hammerfest și habitatul Qeng Ho. Pham eliberă un element direcțional peste marginea crăpăturii și-l fixă pe un port neutilizat de pe habitatul Qeng Ho. De acolo se conectă direct la rețeaua locală a flotei, ocolind sistemele de siguranță emergente. Exact de asta se temeau Nau și ceilalți, motivul pentru care amenințau cu pedeapsa cu moartea. Înțelept, Jimmy Diem nu riscase. Pham Trinli avea unele avantaje. Știa șmecheriile vechi, vechi, ascunse în dispozitivele Qeng Ho… Totuși, n-ar fi riscat dacă Jimmy și conspiratorii lui n-ar fi mizat atât de mult pe planul lor de cucerire.

Poate că ar fi trebuit să fi stat de vorbă direct cu Jimmy Diem. Prea multe lucruri esențiale nu cunoșteau despre emergenți. De ce erau atât de bune automatele lor? În schimbul de focuri din

ambuscadă, fuseseră clar slabi la nivel de tactică superioară, dar urmăriseră țintele mult mai eficient decât orice sistem cu care luptase vreodată Pham Trinli.

Avu senzația neplăcută care te încearcă atunci când ești marginalizat. Conspiratorii socotiseră că aceasta era șansa lor cea mai bună, dar și ultima, de a-i doborî pe emergenți. Poate. Dar prea mergeau toate strună, prea se nimereau.

Atunci profită de situație cât poți de mult.

Pham se uită la ferestrele din glugă. Intercepta măsurători telemetrice emergente și câteva din imaginile pe care le transmiteau habitatului Qeng Ho. Pe unele putea să le decripteze. Ticăloșii se încredeau puțin prea mult în conexiunea de pe linia de vizare. Venise timpul ca Trinli să-și vâre nasul mai adânc în treburile lor.

– Cincizeci de secunde până la Reaprindere.

Vocea număra monoton de două sute de secunde.

În auditoriu, toată lumea se uita pe fereastră în tăcere.

– Patruzeci de secunde până la Reaprindere.

Ezr cercetă rapid camera. Tehnicianul de zbor, Xin, își plimba ochii de la un display la altul. Se vedea că e agitat. Tomas Nau urmărea imaginea transmisă de jos, de la suprafața Stelei Fluctuante. Concentrarea lui degaja mai mult curiozitate decât teamă sau suspiciune.

Qiwi Lisolet arunca priviri dușmănoase spre fereastra prin care se vedea învelișul izolator și echipajul lui Jimmy Diem. Era acră și încruntată de când intrase valvârtej în auditoriu. Ezr ghici ce se întâmplase… și se simți ușurat. Jimmy se folosise de un copil nevinovat de paisprezece ani drept acoperire pentru complot. Dar el nu fusese niciodată un nemernic. Găsise ocazia s-o scoată pe fată din peisaj. *Dar pun rămășag că ea n-o să-l ierte, nici dacă află adevărul.*

– Frontul de undă în zece secunde.

Tot nu se observa nicio schimbare în vederea transmisă de microsatelit. Doar o strălucire roșiatică slabă între norii plimbăreți. Ori le jucase „bătrâna credincioasă” o festă de proporții cosmice,

ori era un efect tăios ca o lamă de cuțit.

– Reaprinderea.

Pe imaginea discului, un punct orbitor începu să ardă exact în mijlocul lui, apoi se răspândi și, în nici două secunde, îl umplu în întregime. Vederea de la joasă altitudine dispăruse între timp. Lumina deveni mai strălucitoare, și mai strălucitoare. Un murmur de groază se răspândi în cameră. Lumina aruncă umbre pe peretele de vizavi înainte ca tapetul să se umezească.

– Cinci secunde după Reaprindere.

Vocea era probabil un automat.

– Avem maximum șapte kilowați pe metru pătrat.

Vorbise un alt tehnician, cu accent pur trilandez.

Nu un emergent? Întrebarea miji în mintea lui Ezr, dar uită de ea în vârtejul evenimentelor.

– Zece secunde după Reaprindere.

La marginea camerei era o fereastră mai mică, o vedere a lumii păianjenilor. Arachna fusese întunecată și ștearsă până atunci, dar acum sclipea și discul planetar avea propria strălucire, în timp ce gheața și aerul se trezeau sub un soare deja de cinci ori mai arzător decât unul standard. Și devenea tot mai arzător.

– Douăzeci de kilowați pe metru pătrat.

Un grafic de benzi juca sub imaginea noului astru, comparându-i intensitatea cu datele înregistrate anterior. Era la fel de intens ca în alte dăți.

– Fluxul de neutroni nu a atins încă limite detectabile.

Nau și Vinh se priviră ușurați, amândoi sinceri pentru prima oară. Acesta era pericolul care nu putea fi detectat de la distanțe interstelare și una dintre navele de demult care zburase până aici eșuase în acest punct. Măcar pe ei n-o să-i prăjească radiațiile pe care nu le văzuse nimeni de la distanță.

– Treizeci de secunde după Reaprindere.

– Cincizeci de kilowați pe metru pătrat.

Afară, versantul care-i proteja de soare începea să sclipească.

Pham Trinli asculta canalul audio public. Reaprinderea ar fi fost evidentă și fără el. Deocamdată însă ascunse evenimentul într-

un ungher al minții și se concentră pe conexiunile private din exteriorul habitatului Hammerfest. Acestea erau momentele în care, tehnicienii fiind copleșiți de cele petrecute în exterior, siguranța scăpa de sub control. Dacă Diem respectase programul, el și echipajul lui ar fi trebuit să ajungă în punctul de andocare al *Comorii Îndepărtate.*

Trinli își plimbă privirea pe cele șase displayuri distribuite în glugă. Programele sale din rețeaua flotei făceau treabă bună cu telemetria. *Ha.* Nu te pui cu vechile funcțiile ireversibile. Acum că aveau nevoie de tot mai multă putere de calcul, emergenții foloseau intens automatele Qeng Ho, deci și Trinli putea trage cu ochiul mai bine.

Puterea semnalului scăzu. Trinli șterse câteva ferestre și se uită în jur. Steaua Fluctuantă se ascundea în spatele munților, dar lumina deasupra dealurilor care-i blocau vederea. Acolo unde se vedea gheață sau zăpadă ieșeau aburi. Pe moment, învelișul argintiu al lui Jimmy rezista, dar pânza se curba și flutura încet. Cerul căpătase o culoare albăstruie, ceața de la mii de tone de apă și aer fierbând, transformând conglomeratul de roci într-o cometă.

Și blocând linia de vizare a lui Trinli pe Hammerfest. Pham mișcă antena. Nu pierduse legătura numai din cauza ceții. Se deplasase ceva. *Acolo.* Prinse din nou traficul de pe Hammerfest. După o secundă, încriptarea lui se resincroniză și refăcu legătura. Dar acum urmărea furtuna din jur. Noul soare oferea un spectacol mai impresionant decât anticipaseră ei.

Antenele lui Trinli erau acum în Hammerfest. Fiecare program avea circumstanțele lui excepționale, situații pe care proiectanții le considerau în afara responsabilității lor. Existau portițe de scăpare pe care extremitățile actuale le deschiseseră…

Ciudat. Părea că erau zeci de utilizatori cuplați la sistem. Trinli nu recunoscu porțiuni mari din sistemul emergent, cele care nu erau construite pe fundațiile comune. Dar emergenții ar fi trebuit să fie niște Nepricepuți de rând, reveniți nu demult în lumea înaltei tehnologii cu ajutorul rețelei de transmisie Qeng Ho. Prea multe lucruri stranii se petreceau. Pătrunse în traficul de voce. Limba emergenților, nesa, era inteligibilă, dar trunchiată și plină de

jargoane. „... Diem... în jurul rocilor din față... conform planului."

Conform planului?

Scană fluxurile de date asociate, văzu diagrame care indicau ce arme va avea echipajul lui Jimmy, intrarea pe care avea de gând să se furișeze la bordul *Comorii Îndepărtate.* Tabele cu nume... ale conspiratorilor. Pham Trinli apărea pe lista complicilor minori. Alte tabele. *Încriptarea lui Jimmy Diem.* Prima versiune era numai parțial exactă; fișierele ulterioare precizau exact ce foloseau Jimmy și ceilalți. Cumva emergenții stătuseră cu ochii în patru și trecuseră prin sită toate șmecheriile. Nu existaseră trădători, doar o atenție obsedantă acordată detaliilor.

Pham lăsă brusc echipamentele și se târî mai în față. Se ridică, îndreptând elementul direcțional spre o proeminență piezișă din acoperișul habitatului. De acolo, trebuia să aibă un unghi potrivit. Putea trimite un fascicul în punctul de andocare a *Comorii Îndepărtate.*

– Jimmy, Jimmy! Mă auzi?

Vorbea codificat în Qeng Ho, dar, dacă îi auzea inamicul, ambele capete ale conexiunii erau compromise.

Jimmy Diem nu voise niciodată altceva decât să fie un șef de echipaj suficient de bun pentru a avansa într-un post de conducere. Atunci s-ar fi putut căsători cu Tsufe și toate s-ar fi sincronizat perfect cu momentul în care expediția la Steaua Fluctuantă ar fi început să dea roade. Bineînțeles, asta fusese înainte de sosirea emergenților și de ambuscadă. Acum? Acum conducea o conspirație, mizând totul pe câteva momente de risc nebun. Măcar treceau, în sfârșit, la fapte...

În mai puțin de patruzeci de secunde, străbătuseră patru mii de metri, în jurul părții luminate de soare a conglomeratului. Ar fi fost o porțiune lungă de coborât în rapel în spațiu și fără soarele care să dogorească deasupra, și fără să fie înveliți în folie argintie. Aproape că-l pierduseră pe Pham Patil. Puteai coborî rapid cu coarda dacă știai unde să pui pironul următor și la ce tensiune rezistă pitonul când te lași pe cablu de la suprafață. Dar ei nu

studiaseră conglomeratul decât ca să vadă unde să plaseze jeturile pentru menținerea poziției. Nu găsiseră niciun pretext ca să testeze punctele de coborâre în rapel. Patil se clătina la aproape jumătate de *g* când îi cedă pironul. Ar fi plutit pentru totdeauna dacă Tsufe și Jimmy n-ar fi fost legați zdravăn. Câteva secunde în plus și soarele i-ar fi prăjit prin scuturile lor improvizate.

Dar reușiseră! Ajunseseră de partea cealaltă a navelor, unde ticăloșii nu se așteptau la musafiri. În timp ce toți stăteau cu ochii la soare, orbiți, ei se instalaseră pe poziție.

Se ghemuiră lângă punctul de andocare al *Comorii.* Nava se înălța la șase sute de metri deasupra lor, atât de aproape, încât nu vedeau decât o parte din gura de încărcare și rezervoarele din față. Dar, în urma spionatului meticulos, știau că era cel mai puțin avariată navă Qeng Ho. Iar înăuntrul ei se aflau echipamente – și, mai important, *oameni* – care le-ar fi putut reda libertatea.

Umbrele cădeau pretutindeni, dar acum coada gazoasă se răspândise la înălțime. Reflexii de lumină îmblânzeau întunericul. Jimmy și ceilalți își dădură jos foliile argintii și hainele de protecție termică. Rămași doar în costumele presurizate și cu glugile pe cap, li se făcu frig dintr-odată. Țopăiau dintr-o ascunzătoare într-alta, târând după ei instrumentele și armele improvizate și încercând să se ferească de lumina cerului incandescent. *Nu poate să ardă mai tare, nu-i așa?* Dar de data asta displayul arăta că trecuseră aproape o sută de secunde de la Reaprindere. Înseamnă că mai erau încă o sută până la punctul de strălucire maximă.

Cei trei plutiră în sus, până la pilonii de andocare. Gura umflată a *Comorii* se profila gigantic deasupra lor. Când te furișezi la bordul unei nave uriașe cu un statoreactor Bussard, ai un avantaj: nu trebuie să te îngrijorezi că se va clătina. La bordul *Comorii* se afla probabil un echipaj de întreținere. Dar se vor aștepta oare membrii lui să primească musafiri înarmați în toiul unor asemenea evenimente? Răsuciseră riscurile pe toate părțile, nu aveau cum să le elimine. Dar, dacă puneau mâna pe navă, aveau la dispoziție cele mai eficiente dispozitive, arme adevărate și militarii Qeng Ho supraviețuitori. O șansă de a pune capăt

coșmarului.

Acum soarele bătea de pe suprafața dură a rocii de diamant! Jimmy se opri o clipă și făcu niște ochi cât cepele. Chiar la înălțimea mare la care se aflau, tot mai erau cel puțin trei sute de metri de diamant solid între ei și lumina netulburată a Fluctuantei. Și tot nu era destul. Risipită în milioane de plane de refracție, împinsă, diminuată, difuzată, difractată, o frântură din lumina Fluctuantei reușise să scape. Era o splendoare de curcubeie, o mie de globuri solare mici scânteind pretutindeni pe suprafața rocii. Și cu fiecare secundă strălucea mai tare, până când Jimmy văzu structura interioară a muntelui, planele de refracție și clivaj care se prelungeau pe sute de metri în interiorul diamantului. Și lumina creștea întruna.

Furișat pe întuneric, ce să zic... Jimmy își puse frâu imaginației și porni hotărât în sus. De la sol, trapa arăta ca o zbârcitură subțire la marginea burții statoreactorului, dar, pe măsură ce el avansa, se lărgea și se centra deasupra capului său. Le făcu semn lui Do și Patil să se îndrepte spre cele două părți ale trapei. Emergenții o reprogramaseră, bineînțeles, dar nu înlocuiseră mecanismul fizic, așa cum procedaseră la bordul habitatului. Tsufe furase parola cu binoclul, iar mănușile lor aveau să fie acceptate în loc de chei potrivite. Câte gărzi vor avea de înfruntat? *Putem să le doborâm. Știu că putem.* Ridică brațul să atingă comanda trapei și...

Cineva îl apela.

– Jimmy, Jimmy! Mă auzi?

O voce slabă în ureche. Un semnalizator indica decriptarea unui impuls laser de pe acoperișul habitatului emergent. Dar vocea era a lui Pham Trinli.

Jimmy îngheță. Cel mai rău caz: inamicul se juca cu el. Cel mai fericit caz: Pham Trinli ghicise că plecaseră după *Comoara Îndepărtată* și acum strica totul într-un stil imposibil de imaginat. *Ignoră-l pe tâmpit și, dacă scapi cu viață, trage-i o bătaie soră cu moartea.* Jimmy se uită la cer, deasupra habitatului Hammerfest. Coada gazoasă era de un violet pal, tulburându-se încet în lumina

Fluctuantei. În spațiu, e foarte greu să detectezi o conexiune laser. Dar nu se mai aflau într-un spațiu obișnuit, mai degrabă pe o suprafață de cometă care trece foarte aproape. Dacă emergenții știau unde să se uite, probabil vedeau conexiunea lui Trinli.

Răspunsul lui Jimmy, aruncat în direcția fasciculului emis de celălalt, dură o milisecundă comprimată:

– Oprește chestia aia, boșorogule. Acum!

– Imediat. Mai întâi: au aflat despre plan. Ți-au descifrat încriptarea.

Era Trinli, dar parcă nu era el. Pham nici nu fusese informat de încriptare.

– E o înscenare, Jimmy. Dar ei nu știu totul. Retrage-te. Indiferent ce au plănuit la bordul *Comorii,* situația se va înrăutăți.

Dumnezeule. Preț de-o clipă, Jimmy îngheță. Gândul la eșec și moarte îi bântuia somnul după ambuscadă. Ca să ajungă până aici, își asumaseră nenumărate riscuri imense. Acceptase ideea că ar putea fi descoperiți. Dar nici prin cap nu-i trecuse că se va întâmpla așa. Ceea ce descoperise tâmpitul de bătrân putea fi important; putea fi și inutil. Să se retragă acum ar însemna să suporte consecințele unui dezastru. Pur și simplu e prea târziu.

Jimmy se forță să deschidă gura, să-și desfacă buzele ca să vorbească:

– Am zis să întrerupi legătura!

Se întoarse la fuzelajul *Comorii* și tastă codul emergent pe trapă. Trecu o secundă… și cele două clape se deschiseră. Do și Patil pătrunseră în semiobscuritatea ecluzei. Diem așteptă o secundă, fixă un aparat minuscul de fuzelaj, lângă ușă, și îi urmă.

12

Pham Trinli opri legătura. Sări și urcă repede înapoi de-a lungul crăpăturii. *Deci ne-au fraierit.* Tomas Nau era mult mai inteligent și avea un fler neobișnuit. Trinli urmărise o sută de operațiuni, unele de dimensiuni reduse, altele prelungite secole la rând. Dar nu mai văzuse pe nimeni atât de obsedat de amănunte ca emergenții care-și vârâseră nasul în încriptarea lui Diem. Nau avea fie un software magic, fie echipaje de maniaci. Undeva în adâncul minții sale, expertul în planificare din el se întrebă care era adevărul și cum va putea Pham să profite de el într-o zi.

Pe moment, numai supraviețuirea conta. Dacă Diem s-ar retrage de pe *Comoară,* poate n-ar cădea în capcana lui Nau. Sau poate capcana n-ar fi una mortală.

Suprafața abruptă a diamantului din stânga scânteia, cea mai mare piatră prețioasă din toate timpurile împresurându-l pe Pham cu lumina reflectată a soarelui. În față, lumina era la fel de intensă, un nimb ametitor în care se deslușeau piscurile de gheață în lumina Fluctuantei. Scutul argintiu se umfla, prins numai în trei locuri.

Brusc, nu mai avu pe ce să se sprijine cu mâinile și picioarele. Se rostogoli de pe cărare și se prinse într-o mână. Iar în acea mână simți cum icnesc munții. O pâclă se revărsă din crăpătură pe toată lungimea ei – și muntele de diamant se mișcă. Grandios, abia cu un centimetru pe secundă, dar se mișcă. Pham văzu lumină de-a lungul deschizăturii. Studiase hărțile rocilor, cele deținute de echipaj. Diamantele Unu și Doi se învecinau de-a lungul unui plan comun. Inginerii emergenți transformaseră valea de deasupra într-un depozit convenabil pentru o parte din gheața și zăpada de pe Arachna. Foarte inteligent… dar insuficient elaborat. Unele volatile alunecaseră între cei doi munți. Lumina care se reflecta înainte și înapoi între Unu și Doi dăduse peste gheața și aerul de acolo. Acum, vaporii distanțau diamantele unul de altul. În locul scutului

de sute de metri, rămase un spațiu gol în zigzag, cu milioane de oglinzi. Lumina care le străbătea era un curcubeu venit din iad.

– O sută patruzeci și cinci de kilowați pe metru pătrat.

– Ăsta-i maximumul, observă cineva.

Fluctuanta strălucea de o sută de ori mai tare decât solarul standard. Urma cursul iluminărilor anterioare, deși aceasta era mai intensă decât oricare dintre ele. Își va menține intensitatea încă zece mii de secunde, apoi va scădea brusc la puțin peste doi solari și va rămâne așa câțiva ani.

Nu se auzi niciun strigăt victorios. În ultimele sute de secunde, mulțimea din habitat păstrase liniștea. La început, Qiwi nu reușise să-și scoată din cap gândul că fusese expediată înăuntru. Dar se potolise când una, apoi încă una dintre legăturile învelișului protector se rupse și lumina soarelui căzu direct pe gheață. „I-am spus eu lui Jimmy că n-o să țină." Dar îi trecuse supărarea. Lumina oferea un spectacol splendid, dar paguba era mai mare decât estimaseră ei. Gazele prizoniere ieșeau în fuioare în toate părțile, iar jeturile lor electrice jalnice nu aveau cum să le împiedice. Aveau să treacă multe megasecunde până când conglomeratul de stânci se va stabiliza.

Apoi, la patru sute de secunde de la Reaprindere, învelișul se rupse. Se ridică încet, răsucindu-se pe cerul violet. Nici urmă de echipajul care ar fi trebuit să se ascundă sub el. Se auziră murmure de îngrijorare. Nau umblă la manșetă și glasul lui răsună dintr-odată în cameră:

– Nu vă îngrijorați. Au avut câteva sute de secunde la dispoziție să observe că învelișul cedează, timp suficient să se mute la umbră.

Qiwi încuviință aprobator din cap, dar îi șopti lui Ezr:

– Dacă nu cumva au căzut. În primul rând, nu știu ce-au căutat acolo, sus. Dacă s-au prăbușit, dacă plutesc în soare… Chiar în jachetele termice, tot se vor prăji.

Ezr simți o mânuță strecurată într-a sa. *Răsfățata asta oare știe ce face?* Dar o strânse blând în clipa următoare. Qiwi se holba la punctul de lucru principal.

– Ar trebui să fiu acolo.

Repeta același lucru de când venise înăuntru, dar acum vorbise pe un ton foarte diferit.

Imaginile exterioare se tulburară, de parcă toate camerele fuseseră lovite simultan. Lumina care se scurgea pe suprafața Diamantului Doi se transformă într-un zigzag scânteietor. Și se auzea un sunet tot mai puternic, la început foarte înalt, apoi foarte jos.

– Domnule comandor!

Un glas răsunător, nu rostirea monotonă, de robot, a tehnicienilor emergenți. Ritser Brughel.

– Diamantul Doi se mișcă, se ridică…

Acum se observa foarte clar. Muntele se înclina. Miliarde de tone în mișcare liberă.

Iar sunetul-geamăt care umplea încă auditoriul era plasa de andocare, răsucindu-se sub habitat.

– Nu stăm în calea lui, domnule.

Acum se vedea cu ochiul liber. Gigantul se deplasa încet, leneș, dar se îndepărta de habitat, de Hammerfest și de navele andocate. Imaginea de afară se răsucise încet, acum se întorcea. Toate persoanele din auditoriu bâjbâiau după legăturile din podea.

Hammerfest era construit în Diamantul Unu. Roca uriașă părea neschimbată, nemișcată. Navele din spate… Niște pigmei pe lângă coloșii de diamant, dar fiecare navă avea peste șase sute de metri în lungime, un milion de tone fără combustibil. Și se clătinau lenețe în capătul punctelor de andocare de pe Diamantul Unu. Un dans al giganților, un dans care avea să-i transforme într-o epavă dacă nu se oprea.

– Domnule comandor! Din nou Brughel. Recepționez semnale audio de la șeful de echipaj Diem!

– Fă-mi legătura!

Era întuneric deasupra ecluzei. Nu se aprindeau luminile și nici aer nu era. Diem și ceilalți plutiră în sus din ecluză prin tunel, luminile glugilor scânteind pe ici, pe colo. Din tuneluri se uitară în camere goale, în camere cu compartimente distruse, devastate la

cincizeci de metri adâncime. Acesta era, zice-se, vasul neavariat. Pe Diem îl străbătu un fior rece. Inamicul urcase în el după bătălie și-l secase, lăsând doar o carcasă goală.

În spatele lui, Tsufe rosti:

– Jimmy, *Comoara* se mișcă.

– Da, am contact solid cu peretele de-aici. Parcă se răsucește în punctul de andocare.

Diem luă mâna de pe scară și-și apăsă capul de perete. Da. Dacă ar fi fost aer, s-ar fi auzit pretutindeni sunetele distrugerii. Deci Reaprinderea provoca mai multe deplasări decât se anticipase. Cu o zi înainte, ideea ar fi răspândit teroare. Acum…

– Nu cred că are importanță, Tsufe. Hai să mergem mai departe.

Îi conduse pe Do și Patil mai repede pe scară. Deci Pham Trinli avusese dreptate, iar planul era sortit eșecului. Dar, într-un fel sau altul, va descoperi cum fuseseră săpați. Și poate că le va spune adevărul și celorlalți.

Sasurile interioare fuseseră sparte și vidul se răspândise în fiecare încăpere. Plutiră pe lângă ceea ce ar fi trebuit să fie hale de reparații și ateliere, pe lângă scobituri adânci, în care ar fi trebuit să se afle injectoarele de pornire ale statoreactorului.

În sus, spre pupa, în nucleul protejat al *Comorii Îndepărtate,* unde fusese infirmeria, acolo ar trebui să fie cuvele de hibernoterapie. Acum… Jimmy și ceilalți se deplasară oblic prin scut. Când atinseră pereții cu mâinile, auziră fuzelajul scârțâind, îi simțiră clătinarea lentă. Până acum, navele strâns fixate nu se ciocniseră – deși Jimmy nu era sigur dacă aveau cum să știe lucrul ăsta. Erau atât de mari, de greoaie, încât, dacă se ciocneau la câțiva centimetri pe secundă, carcasele lor ar aluneca și s-ar atinge slab unele de altele, iar șocul ar fi aproape insesizabil.

Ajunseseră la intrarea în infirmerie. Acolo unde susțineau emergenții că-i țin pe militarii supraviețuitori.

Alt loc pustiu? Altă minciună?

Jimmy se strecură pe ușă. Lămpile de cap sclipiră prin încăpere.

Tsufe Do țipă.

Nu era pustiu. Cadavre. Plimbă lumina de jur împrejur. Peste

tot… cuvele de hibernoterapie fuseseră mutate, dar încăperea era… plină de cadavre. Diem își luă lampa de pe cap și o lipi de o porțiune din perete. Umbrele lor dansau și se răsuceau, dar el tot nu vedea bine.

– S-sunt toți morți, nu-i așa? rosti Pham Patil cu glas tulbure, deși întrebarea era mai degrabă o expresie a groazei.

Diem se plimbă printre cadavre. Erau stivuite cu grijă. Sute de morți înghesuiți într-un spațiu mic. Îi recunoscu pe unii militari. Mama lui Qiwi. Numai câțiva purtau semnele unei depresurizări bruște. *Când au murit ceilalți?* Unele chipuri păreau pașnice, însă altele… Se opri, fixat de doi ochi sclipitori. Fața era schimonosită; pe frunte văzu urme vinete de îngheț. Omul supraviețuise ambuscadei. Jimmy îl recunoscu.

Tsufe traversă încăperea, furișându-și umbra grăbită prin atmosfera de teroare.

– E trilandez, nu-i așa?

– Da. Unul dintre geologi, cred.

Unul dintre savanții despre care se spunea că sunt ținuți pe Hammerfest. Diem se întoarse la lumina fixată pe perete. Câți erau aici? Cadavrele se întindeau în obscuritate până dincolo de locul unde înainte se ridicaseră pereți. *I-au omorât pe toți?* Simți cum greața îl strânge cu ghearele de gât.

Patil plutise în tăcere după ce rostise întrebarea aceea prostească. Dar Tsufe tremura, vocea ei, la început seacă, vibrând necontrolată:

– Am crezut că au nenumărați ostatici, când ei n-au avut decât cadavre toată vremea asta. Râse pițigăiat. Dar n-a contat, nu? I-am crezut și asta le-a folosit la fel de mult ca adevărul.

– Poate că nu.

Greața îi dispăru lui Jimmy pe neașteptate. Capcana fusese întinsă. Mai mult ca sigur, el, Tsufe și Patil vor muri foarte curând. Dacă ar trăi măcar câteva secunde, poate că monștrii ar fi demascați. Scoase o cutie audio din salopetă și găsi o porțiune de perete goală ca să facă legătura. *Încă un dispozitiv I/O interzis. Pedeapsa pentru deținerea lui e moartea. Da. Da.* Dar acum putea

vorbi în toată *Comoara*, către transmițătorul pe care-l fixase la buza ecluzei. Toată partea stângă a habitatului Qeng Ho îi va auzi mesajul. Utilitățile înglobate îl vor detecta. Sigur va reacționa cineva la prioritatea lui și-l va transmite acolo unde îl vor auzi Qeng Ho.

Jimmy începu să vorbească:

– Qeng Ho! Ascultați! Mă aflu la bordul *Comorii Îndepărtate.* E devastată. I-au ucis pe toți cei pe care îi credeam aici…

Ezr – de fapt, toată lumea din auditoriul habitatului temporar – așteptă o secundă în liniște, până când Ritser Brughel stabili conexiunea. Apoi Jimmy începu să vorbească:

– Qeng Ho! Ascultați! Mă aflu…

– Domnule șef de echipaj! îl întrerupse Tomas Nau. Ești teafăr? Nu te vedem afară.

Jimmy râse.

– Asta pentru că sunt la bordul *Comorii Îndepărtate.*

Nau afișă o expresie nedumerită.

– Nu înțeleg. Echipajul de pe *Comoară* n-a raportat…

– Normal că n-a raportat. Ezr ghici zâmbetul care însoțea cuvintele lui Jimmy. Vedeți, *Comoara Îndepărtată* este o navă Qeng Ho și acum ne-am luat-o înapoi!

Șocul și bucuria se citiră pe chipurile zărite de Ezr. Deci ăsta era planul! O navă funcțională, poate cu armele din dotare. Infirmeria emergentă principală, militarii și echipajul senior care supraviețuiseră ambuscadei. *Acum avem o șansă!*

Se pare că și Tomas Nau înțelegea acest lucru. Nedumerirea i se transformă în furie și încruntarea în frică.

– Brughel? întrebă el în aer.

– Domnule comandor, cred că spune adevărul. Transmite pe canalul de menținere al *Comorii* și nu pot contacta pe nimeni altcineva acolo.

Graficul de putere din fereastra principală oscila sub 145 kW/m^2. Lumina reflectată în Diamantele Unu și Doi începea să fiarbă zăpada și gheața din umbră. Bolovani de mii și sute de

mii de tone de minereu și gheață se deplasau în despicăturile dintre diamantele imense. Deplasarea era aproape imperceptibilă, câțiva centimetri pe secundă. Dar unii bolovani se mișcau acum liber. Oricât de încet o făceau, tot puteau distruge orice realizare omenească de care se ciocneau.

Nau se holbă pe fereastră câteva secunde. Când vorbi, vocea lui sună mai degrabă intensă decât poruncitoare:

– Ascultă, Diem. N-o să-ți meargă. Reaprinderea provoacă mult mai multe pagube decât și-ar fi putut închipui oricine…

Un hohot răgușit se auzi din capătul celălalt al conexiunii.

– Oricine? Nu chiar. Am umblat la rețeaua de menținere pe poziție ca să tulburăm puțin lucrurile. Orice instabilități existau înainte, le-am dat și noi un ghiont.

Qiwi îl strânse de mână pe Ezr. Stătea cu ochii larg deschiși de uimire. Iar Ezr nu se simțea prea bine. Grila de menținere pe poziție nu era oricum de mare ajutor, dar de ce să înrăutățești situația?

În jurul lor, oamenii în salopete presurizate și glugi își trăgeau fermoarele; alții plonjau afară pe ușile auditoriului. Un gigant de minereu plutea la numai o sută de metri distanță. Se ridica treptat, cu vârful clătinându-se în bătaia directă a soarelui. Avea să treacă la mustață pe lângă vârful habitatului.

– Dar… dar…

Preț de-o clipă, comandorul cel prefăcut rămase fără cuvinte.

– Propriii tăi oameni ar putea muri! Și am luat armele de pe *Comoară*. E nava noastră spital, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe moment nu se auzi niciun răspuns, doar o ceartă șoptită. Ezr observă că tehnicianul de zbor emergent, Xin, nu scosese o vorbă. Se uita la comandor cu ochi mari, îngroziți.

Jimmy reveni:

– Să vă ia dracu'. Deci ați lichidat sistemul de armament. Dar nu-i nimic, omulețule. Am pregătit noi patru kilograme de S7. Nu ți-a trecut prin cap că avem acces la explozibil, nu-i așa? O grămadă de lucruri la care nici nu te-ai gândit au venit odată cu jeturile electrice.

– Nu, nu.

Nau clătina din cap tulburat.

– Așa cum spui, domnule comandor, asta e nava-spital. Și oamenii voștri sunt aici, pe lângă militarii noștri ținuți în hibernoterapie. Chiar fără armele navei, eu zic că tot avem o pârghie de negociere.

Nau se uită rugător la Ezr și Qiwi.

– Un armistițiu. Până când reușim să stabilizăm conglomeratul.

– Nu! strigă Jimmy. O s-o dați cotită imediat ce nu vă mai presează evenimentele.

– La naiba, omule, propriii tăi oameni sunt la bordul *Comorii!*

– Dacă ar ieși din hibernoterapie, m-ar aproba, domnule comandor. A venit vremea confruntării. Avem douăzeci și trei de oameni de-ai voștri în infirmerie, plus cei cinci din echipaj. Știm și noi să ne jucăm de-a luarea de ostatici. Vreau să vii cu Brughel aici. Puteți lua un taxi sigur și confortabil. Ai la dispoziție o mie de secunde.

Nau îi păruse întotdeauna lui Ezr Vinh un tip calculat. Și deja își revenise din șoc. Ridică teatral bărbia și aruncă săgeți din priviri la vorbele lui Jimmy.

– Și dacă refuzăm?

– Atunci pierdem noi, dar și voi. Mai întâi, oamenii voștri de aici vor muri. Pe urmă, o să ne folosim de S7 ca să eliberăm *Comoara.* O s-o izbim direct de Hammerfestul vostru afurisit!

Până atunci, Qiwi ascultase cu ochi holbați, palidă în obraji. Acum începu să țipe dintr-odată. Se năpusti în direcția din care se auzea glasul lui Jimmy.

– Nu! Nu! Jimmy! Te rog!

Câteva secunde, o fixară toți ochii din încăpere, încetă până și zgomotul fermoarelor și al mănușilor, se auzi doar geamătul puternic al plasei de andocare a habitatului, care se răsucea greoi. Mama lui Qiwi se afla pe *Comoara Îndepărtată;* tatăl ei era în Hammerfest, cu celelalte victime ale virusului minții. Ținuți în hibernoterapie sau „focalizați", majoritatea supraviețuitorilor expediției Qeng Ho erau risipiți în diverse locuri. Trixia. *E prea mult, Jimmy. Potolește-te!* Dar cuvintele lui Ezr se stinseră înainte

de a fi rostite. Pusese totul în mâinile lui Jimmy. Dacă vorbele lui înverșunate îl convingeau pe Ezr Vinh, atunci poate că-l convingeau și pe Tomas Nau.

Când Jimmy vorbi din nou, ignoră strigătele lui Qiwi:

– Mai ai doar nouă sute șaptezeci și cinci de secunde. Vă sfătuiesc, pe tine și pe Brughel, să vă mișcați fundurile până aici.

N-ar fi reușit nici dacă Nau ar fi țâșnit imediat din habitat. Comandorul se întoarse spre Xin și cei doi se certară în șoaptă.

– Da. Te pot duce acolo. E periculos, dar colosul mobil se deplasează cu mai puțin de un metru pe secundă. Îl putem evita.

Nau aprobă în tăcere.

– Atunci să mergem. Vreau să… își strânse jacheta presurizată și gluga, așa că nu se mai auzi ce spune.

Cei doi porniră spre ieșire, lăsând în urmă mulțimea de Qeng Ho și emergenți.

Prin conexiune se auzi o bufnitură întreruptă brusc. Cineva din auditoriu țipă și arătă spre fereastra principală. Un obiect pâlpâia la marginea *Comorii Îndepărtate,* unul mic, care se mișca rapid. Un fragment de fuzelaj.

Nau se oprise în ușile auditoriului. Aruncă o privire înapoi, spre *Comoară.*

– Sistemul raportează că nava a suferit o spărtură, spuse Brughel. Explozii multiple pe puntea cincisprezece la pupa.

Cuvele de hibernoterapie și infirmeria. Ezr nu era în stare să se miște, să întoarcă privirea. Carcasa navei se sparse în alte două locuri. O lumină palidă licări scurt din găuri, dar nesemnificativă față de dogoarea Reaprinderii. Pentru un ochi neobișnuit, *Comoara* părea neavariată. Spărturile din fuzelaj se aflau la numai câțiva metri distanță. Dar S7 era cel mai puternic explozibil Qeng Ho și se pare că explodaseră toate cele patru kilograme. Puntea cincisprezece era în spatele a patru batardouri, la douăzeci de metri sub fuzelajul exterior. Răspândindu-se spre interior, explozia nimicise, mai mult ca sigur, gâtul statoreactorului. Încă o navă distrusă.

Qiwi pluti nemișcată în mijlocul încăperii, unde n-o mai ajungeau degetele mângâietoare.

13

Trecură mai multe kilosecunde, cele mai grele din viața lui Ezr. Nu-i ieșea din minte eșecul lui Jimmy. Nu avea cum să și-l scoată din cap. Erau toți prea ocupați încercând să salveze ce se mai putea în urma catastrofelor umane și naturale.

A doua zi, Tomas Nau se adresă supraviețuitorilor din habitatul Qeng Ho și din Hammerfest. Se vedea limpede că acel Tomas Nau care se uita la ei pe fereastră era obosit și-și pierduse calmul.

– Doamnelor și domnilor, felicitări. Am supraviețuit celei de-a doua și celei mai solicitante Reaprinderi din istoria înregistrată a Stelei Fluctuante. Am reușit acest lucru în ciuda celei mai mârșave trădări.

Se apropie de unghiul vizual, ca și cum i-ar fi privit pe Qeng Ho și emergenții înghesuiți în auditoriu.

– Estimarea pagubelor și încercările de recuperare vor fi aspectele noastre prioritare în următoarele megasecunde… dar trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră. Bătălia inițială dintre flota Qeng Ho și cea emergentă a provocat pagube imense celei dintâi; cu mult regret vă spun că a fost la fel de distructivă pentru emergenți. Am încercat să mascăm o parte din stricăciuni. Aveam piese de schimb, aparatură medicală și materiale brute luate de pe Arachna. Am fi beneficiat de expertiza a sute de Qeng Ho seniori, odată ce s-ar fi rezolvat problemele de securitate. Cu toate acestea, am funcționat la limita securității. Din cauza evenimentele de ieri, nu mai avem nicio marjă de siguranță. În acest moment, nu mai deținem niciun statoreactor Bussard operațional… și nu se știe dacă vom putea reconstrui unul din epave.

Nu se ciocniseră decât două nave. Aparent însă, *Comoara Îndepărtată* fusese singura funcțională și, după acțiunea lui Jimmy, motorul și majoritatea sistemelor de susținere biotică nu mai erau bune de nimic.

– Mulți dintre voi și-au riscat viața în ultimele kilosecunde,

încercând să salveze o parte din volatile. De această parte din dezastru se pare că nimeni nu poate fi acuzat. Niciunul dintre noi nu s-a gândit că Reaprinderea va fi un proces atât de violent, nici că gheața prinsă între diamante va avea un efect dezastruos. Așa cum știți, am imobilizat din nou majoritatea blocurilor mari. Numai trei au rămas mobile.

Benny Wen și Jau Xin lucrau împreună încercând să le aducă înapoi și pe ele, dar și pe cele mai mici. Erau doar la o distanță de treizeci de kilometri, dar coloșii cântăreau fiecare o sută de mii de tone, iar ei nu aveau la dispoziție ca să le tracteze decât taxiurile și un elevator afectat.

– Fluxul Stelei a scăzut la 2,5 kilowați pe metru pătrat. E suficientă lumină pentru vehiculele noastre și un echipaj bine dotat. Dar zăpada care s-a scurs s-a pierdut. Mă tem că s-a pierdut și o cantitate mare de gheață.

Nau ridică mâinile neputincios și oftă.

– E ca în poveștile nenumărate pe care ni le-ați spus voi, Qeng Ho. Am luptat și am luptat, până când aproape că am dispărut. Cu ceea ce avem acum, nu putem pleca acasă – nici noi, nici voi. Putem doar estima cât vom supraviețui cu bunurile recuperate de aici. Cinci ani? O sută? E adevărat ce spuneau bătrânii: fără o civilizație de sprijin, nicio colecție de oameni și nave nu poate reconstrui nucleul tehnologiei.

Comandorul surâse vag.

– Cu toate acestea, nu ne-am pierdut speranța. Într-un fel, dezastrele acestea ne-au obligat să ne concentrăm atenția strict asupra scopului inițial al misiunilor noastre. Nu mai e o chestiune de curiozitate intelectuală, nici nu mai e vorba de a vinde Clienților, în cazul Qeng Ho. Acum propria noastră supraviețuire depinde de creaturile inteligente de pe Arachna. Sunt la începutul Erei Informațiilor. Din câte știm, vor realiza o ecologie industrială competentă în actuala perioadă luminoasă. Dacă vom rezista câteva decenii, păianjenii vor progresa până la gradul industrial de care avem noi nevoie. Ne vom îndeplini misiunile, chiar dacă vom plăti un preț mult mai mare decât își imaginează oricare dintre noi.

Dar vom rezista încă trei sau cinci decenii? Poate. Putem răscoli

prin resturi, putem face rezerve… întrebarea esențială este însă alta: putem coopera? Evenimentele petrecute până acum nu sunt încurajatoare. Fie că am atacat, fie că ne-am apărat, mâinile noastre sunt pătate de sânge. Știți cu toții ce-a făcut Jimmy Diem. Au mai fost cel puțin trei persoane implicate în conspirația lui. Poate mai multe, dar un pogrom n-ar face decât să ne reducă șansele de supraviețuire. Așa că fac apel la toți cei din Qeng Ho amestecați în complot, chiar și în mică măsură: amintiți-vă ce au făcut Jimmy Diem, Tsufe Do și Pham Patil și ce au încercat să facă. Au vrut să distrugă toate navele și să zdrobească Hammerfestul. Dar au fost uciși de propriul explozibil – ei, camarazii lor ținuți în hibernoterapie și infirmeria plină de Qeng Ho și emergenți.

Așadar, acesta va fi Exilul nostru. Un autoexil. Voi continua să conduc cât de bine voi fi în stare, dar fără ajutorul vostru vom da greș, fără îndoială. Trebuie să lăsăm la o parte toate neînțelegerile și ura. Noi, emergenții, știm multe despre Qeng Ho; vă ascultăm rețeaua publică de sute de ani. Informațiile voastre au avut o însemnătate majoră în progresul nostru de recuperare tehnologică.

Încă un zâmbet obosit pe fața comandorului.

– Știu că ați făcut-o ca să câștigați Clienți importanți; indiferent de motiv, vă suntem recunoscători. Dar noi, emergenții, am evoluat altfel decât v-ați așteptat. Cred că îmbogățim universul uman cu un element nou, remarcabil și eficient: focalizarea. La început, vi se va părea straniu. Vă implor să dați timpului o șansă. Învățați felul nostru de a fi, cum l-am învățat și noi pe al vostru. Dacă vom avea sprijinul tuturor, vom supraviețui. În cele din urmă, putem prospera.

Chipul lui Nau dispăru de pe display, înlocuit de imaginea suprafeței conglomeratului refăcut. În jurul camerei, Qeng Ho se uitau unii la alții și discutau liniștiți. Comercianții erau extraordinar de mândri, mai ales când se comparau cu Clienții. Pentru ei, până și civilizațiile grandioase, Namqem și Canberra, erau niște flori superbe, sortite, prin frumusețea și poziția lor fixă, să se ofilească și să piară. Era pentru prima oară când Ezr vedea rușinea întipărită pe atâtea chipuri de Qeng Ho. *Am lucrat cu Jimmy. L-am ajutat.* Probabil că și cei care nu lucraseră cu el se

bucuraseră când îi auziseră primele cuvinte de la bordul *Comorii Îndepărtate.*

Cum e posibil să meargă ceva atât de rău?

Ciret și Marli veniră după el.

– Câteva întrebări legate de investigație.

Gărzile emergente îl duseră înăuntru, în sus, dar nu la docul taxiurilor. Nau era chiar în biroul „conducătorului de flotă". Comandorul stătea lângă Ritser Brughel și Anne Reynolt.

– Ia loc… domnule conducător de flotă, îl invită Nau calm, făcând semn spre locul lui Ezr de la mijlocul mesei.

Vinh se apropie încet și se așeză. Îi venea greu să-l privească în ochi pe Tomas Nau. Ceilalți… Anne Reynolt părea la fel de iritată și de agitată ca de obicei. Îi evita privirea fără probleme, pentru că nici ea nu se uita fix la el niciodată. Ritser Brughel arăta la fel de obosit ca Nau, dar din când în când afișa câte-un zâmbet straniu. Omul îl țintuia nemilos din priviri; Vinh își dădu brusc seama că Brughel deborda de un triumf nerostit. Morții – și ai lor, și ai lui – nu însemnau nimic pentru acest sadic.

– Domnule responsabil de flotă. Vocea lui Nau îl trezi la realitate. În legătură cu conspirația lui J.Y. Diem…

– Știam, domnule comandor. Rosti vorbele pe ton jumătate disprețuitor, jumătate confesiv. Am…

Nau ridică brațul.

– Știu. Dar ai fost un participant minor. I-am identificat și pe alții. Bătrânul Pham Trinli. Le-a furnizat acoperirea – și era să moară din cauza asta.

Brughel chicoti.

– Da, s-a fiert pe jumătate. Pun rămășag că n-a terminat cu smiorcăitul încă.

Nau se întoarse către Brughel. Nu-i spuse nimic, doar îl fixă din ochi. După o secundă, Ritser înclină capul în semn că a priceput și adoptă atitudinea rezervată a comandorului.

Nau se răsuci din nou spre Vinh.

– Niciunul dintre noi nu-și permite să se înfurie sau să triumfe în această situație. Avem nevoie de toată lumea, și de Pham Trinli.

Se uită la Vinh cu subînțeles, iar Ezr îl privi direct în ochi.

– Da, domnule. Înțeleg.

– O să vă chestionăm mai târziu în legătură cu complotul, domnule conducător de flotă. Suntem hotărâți să-i identificăm pe toți cei care trebuie supravegheați în mod special. Deocamdată, avem de făcut lucruri mult mai importante decât să disecăm ce-a fost.

– Dar după toate câte s-au întâmplat, tot mai vreți să fiu conducătorul flotei?

Urâse postul din tot sufletul. Acum îl ura și mai tare, din cu totul alte motive.

Însă comandorul încuviință.

– Ai fost persoana potrivită înainte, ești și acum. Mai mult, ne trebuie continuitate. Dacă mă accepți drept conducător pe față și din adâncul sufletului, vor spori șansele comunității privite în ansamblu.

– Da, domnule.

Uneori era posibil să-ți ispășești păcatele. Jimmy, Tsufe și Pham Patil nu mai aveau ocazia s-o facă.

– Bine. Din câte am înțeles, situația noastră fizică s-a stabilizat. Nu mai există urgențe în curs de rezolvare. Dar cu Xin și Wen care e situația? Vor putea recupera blocurile de gheață pe care le urmăresc? Aprovizionarea lor cu combustibil e o prioritate.

– Am pornit distileria, domnule. O să începem alimentarea ei în câteva kilosecunde. Puteau alimenta și taxiurile. Sper că blocurile de gheață vor fi stabilizate și adăpostite la umbră în patruzeci de kilosecunde.

Nau o privi pe Anne Reynolt.

– Estimarea e rezonabilă, domnule comandor. Toate celelalte probleme sunt sub control.

– Atunci avem timp pentru cele mai importante, de ordin uman. Domnule Vinh, vom face câteva anunțuri mai târziu, în cursul zilei de astăzi. Vreau să le înțelegi. Atât ție, cât și lui Qiwi Lin Lisolet vi se va mulțumi pentru ajutorul dat în depistarea restului de conspiratori.

– Dar…

– Da, știu că apare un element artificial aici. Dar Qiwi nu a făcut niciodată parte din conspirație și ne-a oferit ajutor de nădejde. Nau făcu o mică pauză. Biata fată a fost devastată. E copleșită de furie. De dragul ei și al întregii comunități, vreau să dai poveștii credibilitate. Vreau să se accentueze faptul că sunt mulți Qeng Ho raționali, care au promis solemn că vor lucra cu mine.

Comandorul făcu o nouă pauză.

– Și acum, lucrul cel mai important. Mi-ai ascultat discursul, partea aceea despre a învăța felul de a fi al emergenților?

– Despre… focalizare?

Despre ceea ce îi făcuseră Trixiei.

În spatele lui Nau, rânjetul sadic scânteie din nou pe fața lui Brughel.

– Acesta este elementul principal, continuă comandorul. Poate că ar fi trebuit să fim mai deschiși în legătură cu el, dar perioada de instruire nu se terminase. Focalizarea e diferența dintre viață și moarte în condițiile actuale, Ezr. Vreau ca Anne să te ducă pe Hammerfest și să-ți explice totul. Tu vei fi primul. Vreau să înțelegeți, să te împaci cu gândul. Când ai reușit, vreau să explici focalizarea oamenilor tăi, în așa fel încât ei s-o accepte, pentru a salva ce a mai rămas din misiunile noastre.

Așadar, secretul pe care Vinh insistase să-l afle, secretul pe care-l visase megasecunde la rând avea să-i fie dezvăluit. Ezr o urmă pe Reynolt pe coridorul central, spre ecluza taxiurilor. Fiecare metru parcurs însemna o bătălie pentru el. Focalizarea. Infecția pe care n-o puteau elimina. Virusul minții. Îi trecuseră pe la urechi zvonuri, avusese coșmaruri, dar acum va afla adevărul.

Reynolt îi făcu semn să intre în taxi.

– Așază-te acolo, Vinh.

Paradoxal, prefera să aibă de-a face cu Anne Reynolt. Ea nu-și masca disprețul și nu afișa expresia triumfătoare pe care Brughel o emana din tot corpul.

Taxiul se etanșeiză și demară. Habitatul Qeng Ho era încă legat de conglomerat. Soarele ardea încă prea puternic ca să i se poată

da drumul. Cerul purpuriu devenise iarăși negru, dar printre stele se vedeau șase cozi de comete – felurite blocuri de gheață care acum pluteau la o distanță de câțiva kilometri. Wen și Xin erau pe undeva pe lângă ele.

Hammerfest se afla la mai puțin de cinci sute de metri de habitatul Qeng Ho, un salt ușor pentru Reynolt, dacă ar fi vrut. Dar ea alese să străbată spațiul în stil relaxat, confortabil. Dacă nu ai fi văzut totul înainte de Reaprindere, tot nu ți-ai fi dat seama de amploarea dezastrului. Monștrii stâncoși nu se mai mișcau demult. Gheața și zăpada mobilă fuseseră redistribuite în umbră, în fragmente mari, apoi mai mici, tot mai mici, un morman fractalic. Numai că gheața se împuținase, și nici din zăpadă nu mai rămăsese prea mult. Acum partea umbrită a conglomeratului era luminată de o lună strălucitoare – lumina reflectată de Arachna. Taxiul zbură la cincizeci de metri deasupra echipajelor care lucrau la reamplasarea jeturilor electrice. Ultima oară când verificase Ezr, Qiwi Lisolet era acolo, jos, supraveghind, mai mult sau mai puțin, operațiunea.

Reynolt se așezase pe locul de vizavi de el și își fixase centura.

– Cei focalizați cu succes se află pe Hammerfest. Poți vorbi aproape cu oricine vrei.

Hammerfest arăta ca o proprietate personală elegantă. Era centrul luxos al operațiunii emergente. Gândul îl mai mângâiase pe Ezr. Își zisese că Trixia și ceilalți vor fi tratați cum se cuvine aici. Poate că erau ținuți ca ostaticii din istoria Qeng Ho, ca acei O Sută din Pyorya cea îndepărtată. Dar niciun comerciant cu judecată n-ar construi vreodată un habitat pe o fundație din grămezi de pietre. Taxiul pluti deasupra unor turnuri de o frumusețe misterioasă, un castel magic care se înălța de pe suprafața de cristal. În scurt timp, va afla ce anume se ascundea în el… Expresia lui Reynolt reuși, în sfârșit, să-i atragă atenția.

– Focalizare reușită?

Reynolt scutură din umeri.

– Focalizarea înseamnă controlarea virusului minții. Am pierdut treizeci la sută la transformările inițiale; s-ar putea să mai pierdem în anii viitori. Pe cei mai bolnavi i-am mutat pe *Comoara*

Îndepărtată.

– Dar ce…

– Taci și-ascultă.

Îi atrase atenția un amănunt din spatele lui Vinh și tăcu preț de câteva secunde.

– Mai ții minte că ți s-a făcut rău în ambuscadă. Ai bănuit că e un virus manipulat de noi; durata lui de incubare era o parte importantă din planurile noastre. Dar ceea ce nu știi e că utilitatea militară a microbului e de importanță secundară.

Era o afecțiune virală. Forma ei originală, naturală, făcuse milioane de victime în sistemul solar emergent, le nimicise civilizația… și pregătise terenul pentru epoca de expansiune actuală. Pentru că tulpinile originale ale virusului aveau o proprietate nouă: conțineau un tezaur de neurotoxine.

– În secolele de după Era Flagelului, emergenții au stăpânit virusul și l-au folosit în serviciul civilizației. Forma lui prezentă necesită ajutor special pentru a dărâma bariera sânge-creier și se răspândește în creier fără să facă rău, infectând aproximativ nouăzeci la sută din celulele gliale. Acum putem controla eliberarea de neuroactive.

Taxiul încetini și se roti cu precizie pentru a parca perfect în ecluza de pe Hammerfest. Arachna aluneca pe cer, o „lună” plină lată de aproape jumătate de grad. Planeta sclipea albă și fără formă, plafonul de nori ascunzându-i renașterea vijelioasă.

Ezr nici n-o observă. Imaginația lui căzuse prizonieră viziunii care pândea din spatele jargonului sec al lui Reynolt; virusul preferat al emergenților, penetrând creierul, înmulțindu-se cu zecile de milioane, picurând otravă într-un creier încă viu. Își aminti apăsarea cumplită din cap când landerul se ridicase de pe Arachna. Era boala, bătând cu pumnii la porțile minții sale. Ezr Vinh și ceilalți din habitatul Qeng Ho respinseseră asaltul – sau poate că mai aveau creierul infectat, dar la ei boala nu se manifesta. Însă Trixia Bonsol și oamenii lângă numele cărora văzuse pictograma primiseră un tratament special. În loc să vindece boala, oamenii lui Reynolt o întreținuseră în creierele victimelor ca mucegaiul în pulpa fructului. Dacă în taxi ar fi

existat cea mai mică urmă de gravitație, Ezr ar fi vomitat.

– Dar de ce?

Reynolt îl ignoră. Deschise trapa ecluzei și-l conduse în Hammerfest. Când vorbi din nou, o undă vagă de entuziasm se simți în tonul ei sec:

– Focalizarea înnobilează. E cheia succesului emergent, un element mult mai subtil decât îți închipui. Nu e doar faptul că am creat un microb psihoactiv. Dezvoltarea lui în creier poate fi controlată cu precizie milimetrică și, odată instalat, acțiunile ansamblului se pot ghida cu aceeași acuratețe.

Vinh reacționă atât de vag încât îi atrase atenția chiar și lui Anne Reynolt.

– Oare nu înțelegi? Putem îmbunătăți aspectele de concentrare a atenției din conștiență: putem transforma oamenii în mecanisme analitice.

Îi dădea toate amănuntele infame. Pe lumile emergente, procesul de focalizare era distribuit în ultimii ani de studiu ai specialiștilor, îmbogățind experiența studenților pentru a crea genii. Pentru Trixia și ceilalți, procesul fusese mai brusc în mod necesar. Zile la rând, Reynolt și tehnicienii ei manipulaseră virusul, declanșând expresii genetice care eliminau exact substanțele chimice ale gândului – controlate de calculatoarele medicale emergente care culegeau feedback din diagnosticele cerebrale convenționale…

– Și acum instruirea este completă. Supraviețuitorii sunt mai pregătiți să înceapă cercetările decât au fost vreodată.

Reynolt îl conduse prin încăperi cu mobilă plușată și pereți mochetați. Străbătură coridoare care se îngustau treptat, până când ajunseră în tuneluri care nu atingeau nici un metru în lățime. Era o arhitectură capilară pe care o văzuse în cărți… imagini din centrul unei tiranii urbane. În cele din urmă, se opriră în fața unei uși simple. Ca și celelalte din spatele ei, purta un număr și o plăcuță de identificare: F042 CERCETARE LINGVISTICĂ.

Reynolt se opri.

– Încă un lucru. Comandorul Nau crede că vei fi dat peste cap de ceea ce vei vedea. Știu că străinii au reacții extreme la primul contact cu o persoană focalizată.

Lăsă capul pe-o parte, ca și cum s-ar fi îndoit de sănătatea mintală a lui Ezr, apoi adăugă:

– Deci. Comandorul m-a rugat să insist: focalizarea este, de obicei, reversibilă, cel puțin în mare măsură.

Scutură din umeri, ca și cum ar fi ținut un discurs învățat pe dinafară.

– Deschide ușa.

Ezr nu reuși să scoată o vorbă.

Încăperea era mică, slab luminată de șase ferestre active. Lumina forma un nimb în jurul capului persoanei dinăuntru: păr scurt, siluetă zveltă, în uniformă simplă.

– Trixia? murmură Ezr.

Întinse mana ca s-o atingă pe umăr. Ea nu întoarse capul. Vinh își înăbuși groaza și își adună puterile ca să se uite la ea.

– Trixia?

Preț de-o clipă, păru că se uită direct în ochii săi. Apoi se feri de atingerea lui și încercă să privească după el, la ferestre.

– Îmi blochezi vederea. Nu văd!

Vorbea pe un ton iritat, la limita panicii.

Ezr lăsă capul jos și se răsuci să vadă ce era atât de important de văzut pe ferestre. Pereții din jurul Trixiei erau plini de grafice de structură și generații. O secțiune întreagă se ocupa de opțiuni de vocabular. Cuvinte în limba nesă și îmbinări *n*-la-unu cu fragmente imposibil de pronunțat. Era un mediu de analiză lingvistică tipic, deși avea mai multe ferestre active decât ar folosi o persoană normală. Privirea Trixiei se plimba de la un punct la altul, degetele ei apăsând pe cele alese. Din când în când, bolborosea câte-o comandă. Avea o expresie de concentrare absolută. Nu era o privire pierdută, nici înspăimântătoare; o mai văzuse la ea atunci când o fascinase o problemă de limbă.

Odată ce se dădu la o parte din calea ei, ieși din mintea ei. Era mai… concentrată… decât o văzuse până atunci.

Ezr Vinh începea să înțeleagă.

O privi câteva secunde, urmări tiparele extinse pe ferestre, opțiunile ei, schimbările de structură. Într-un sfârșit, o întrebă cu glas slab, aproape dezinteresat:

– Ce mai faci, Trixia?

– Bine. Răspunsul veni brusc, rostit exact pe tonul pe care-l folosea când era distrată. Cărțile din biblioteca păianjenilor sunt extraordinare. Am învățat să mă descurc cu grafemele lor. Nu s-a mai întâlnit așa ceva. Păianjenii nu văd ca noi; fuziunea optică e total diferită la ei. Dacă n-ar fi fost manualele de fizică, nu mi-aș fi putut imagina noțiunea de grafeme disociate.

Vorbea cu glas distant, ușor emoționat. Nu se întoarse spre el când îi vorbi, ci continuă să lucreze cu degetele. Acum că se obișnuise cu lumina slabă, Ezr deslușì amănunte înfricoșătoare. Uniforma ei era nouă, dar avea pete de consistența siropului pe partea din față. Părul Trixiei, deși tăiat scurt, arăta încâlcit și gras. Un rest – mâncare? muci? – îi atârna pe față, chiar deasupra buzelor.

Oare se poate îmbăia singură? Vinh privi în jos, la ușă. În cameră n-ar fi încăput trei persoane, dar Reynolt își vârâse capul și umerii prin deschizătură. Plutea lin pe coate. Se uita în sus, la Ezr și la Trixia, cu mare interes.

– Dr. Bonsol s-a descurcat foarte bine, chiar mai bine decât lingviștii noștri, care sunt focalizați din facultate. Datorită ei, vom avea cunoștințe despre limba păianjenilor înainte de a se trezi ei din hibernoterapie.

Ezr puse din nou mâna pe umărul Trixiei. Ea se scutură a doua oară, nu cu un gest de furie sau teamă; ca și cum ar fi gonit o muscă enervantă.

– Îți mai amintești de mine, Trixia?

Niciun răspuns. El însă știa sigur că-și amintea, dar pur și simplu nu era destul de important pentru ea ca să comenteze. O prințesă vrăjită, pe care numai vrăjitoarele cele rele o puteau trezi. Dar asupra ei n-ar fi căzut niciun fel de vrajă dacă el ar fi ținut cont de temerile ei, dacă ar fi fost de acord cu Sum Dotran. Îmi pare așa de rău, Trixia.

Reynolt interveni:

– Destul pentru prima vizită, domnule conducător de flotă.

Îi făcu semn să iasă din cămăruță.

Vinh pluti înapoi. Trixia nu-și luă ochii de la ferestre. Cu atenția ei încordată îl atrăsese la început. Era trilandeză, una din puținii care veniseră în expediția Qeng Ho fără prieteni apropiați și chiar fără familie. Trixia visase să afle ce înseamnă cu adevărat extraterestru, să învețe lucruri pe care niciun om nu le-a cunoscut vreodată. Visul îi fusese la fel de drag ca oricărui Qeng Ho temerar. Și acum avea lucrul pentru care se sacrificase… și altceva nimic.

În drum spre ușă, Ezr se opri și o privi din spate.

– Ești fericită? o întrebă cu glas moale, fără să aștepte neapărat un răspuns.

Ea nu se întoarse, dar încetă să-și mai miște degetele. Dacă atingerea și chipul său nu-i făcuseră nicio impresie, câteva cuvinte prostești o determinară să se oprească. În capul ei mult iubit, întrebarea se strecurase printre straturile focalizate și era analizată.

– Da, foarte fericită.

Apoi degetele începură din nou să lucreze.

Vinh nu-și aminti drumul înapoi în habitat și, ulterior, nu-i reveniră în memorie decât frânturi confuze. Îl zări pe Benny în zona docurilor.

Benny avea chef de vorbă:

– Ne-am întors mult mai rapid decât am crezut. Nici nu-ți închipui ce ageri sunt piloții lui Xin. Unul dintre ei e Ai Sun, adăugă în șoaptă. O știi, de pe *Mâna Invizibilă.* Era la Navigare. *E de-a noastră, Ezr.* Dar parcă e moartă pe dinăuntru, ca piloții lui Xin și programatorii emergenți. Xin a spus că e focalizată. Și că tu poți să-mi explici. Ezr, știi că tata e pe Hammerfest. Ce…

Atât își mai amintea Ezr. Poate că strigase la Benny, poate că-l împinsese, pur și simplu, la o parte. *Vreau să explici focalizarea oamenilor tăi, în așa fel încât ei s-o accepte, pentru a salva ce a mai rămas din misiunile noastre.*

Când își recăpătă judecata…

Se pomeni singur în parcul central al habitatului, fără să știe cum ajunsese acolo. Parcul se întindea în jurul lui, vârfurile frunzoase ale copacilor se străduiau să-l atingă din cinci laturi. O zicală veche spunea că, fără bacteriolab, un habitat nu-și poate susține locatarii; fără parc, locatarii își pierdeau sufletul. Chiar și pe statoreactoarele rătăcite în abisul stelar, comandantul tot avea un bonzai. În habitatele mai extinse, cele vechi de o mie de ani din Canberra și Namqem, parcul era cea mai vastă zonă din toată structura, kilometru după kilometru de natură. Dar până și cel mai mic parc se baza pe mileniile de ingeniozitate ale arhitecților Qeng Ho. Acesta dădea impresia de pădure deasă, de creaturi mari și mici la pândă în spatele copacilor celor mai apropiați. A menține echilibrul vieții într-un parc atât de mic probabil că era cel mai dificil proiect din habitat.

Parcul se colora în lumina amurgului, mai întunecat în partea de jos. În dreapta, în spatele arborilor, Ezr deslușI ultimele sclipiri albastre precum cerul. Întinse o mână după alta și se trase la sol. Fu un drum scurt; parcul nu avea nici doisprezece metri de la un cap la altul. Vinh se cuprinse cu brațele în mușchiul gros, lângă un trunchi de copac, și ascultă sunetele pădurii învăluite de amurgul răcoros. Un liliac fâlfâi pe cer, fluturii bâzâiau melodios într-un cuib. Liliacul era, mai mult ca sigur, artificial. Un parc atât de mic nu avea cum să găzduiască animale mari sau iuți, dar fluturii trebuie să fi fost adevărați.

Pentru câteva clipe binecuvântate, gândurile îi adormiseră toate… pentru a reveni tăioase, ca niște lame proaspăt ascuțite. Jimmy murise. La fel Tsufe și Pham Patil. Murind, luaseră cu ei sute de oameni, inclusiv cei care știau ce-ar fi de făcut acum. *Totuși, eu trăiesc.*

Acum o jumătate de zi, dacă ar fi știut ce se întâmplase cu Trixia, și-ar fi pierdut mințile de furie. Acum furia devenise o rușine sufocantă. Ezr Vinh contribuise la moartea celor de la bordul *Comorii Îndepărtate.* Dacă Jimmy ar fi „reușit” mai mult, ar fi murit și cei din Hammerfest. Oare a fi prost și a sprijini oameni proști și violenți era la fel de rău ca a te lansa într-o ambuscadă

trădătoare? *Nu, nu, nu!* Cu toate acestea, trăgând linia, ajunse la concluzia că Jimmy omorâse o bună parte din oamenii care supraviețuiseră ambuscadei. *Iar eu trebuie să îndrept lucrurile. Acum trebuie să le explic cumva alor mei focalizarea, în așa fel încât ei s-o accepte, pentru a salva ce-a mai rămas din misiunile noastre.*

Îl sufocă un suspin. Trebuia să-i convingă pe alții să accepte un lucru pe care el ar fi fost gata să-l împiedice chiar cu prețul vieții. Nici anii de școală, nici lecturile, nici cei nouăsprezece ani trăiți nu îl învățaseră că există poveri atât de grele.

O luminiță licări în apropiere. Crengile foșniră și se dădură la o parte. Cineva intrase în parc și bolborosea lângă luminișul din mijloc. Lumina sclipi scurt pe fața lui Vinh, apoi se stinse.

– Aha. Mi-am închipuit eu că o să cobori la sol.

Era Pham Trinli. Bătrânul apucă o creangă joasă și se așeză pe mușchi, lângă Vinh.

– Adună-ți puterile, tinere. Diem a simțit exact ce trebuie. L-am ajutat cât am putut, dar era un neglijent și-un impulsiv – mai ții minte ce impresie lăsa? N-am crezut că e atât de prost, și acum au murit o grămadă de oameni. Ei, se mai întâmplă și căcaturi.

Vinh întoarse capul în direcția din care auzea cuvintele; chipul celuilalt era un glob cenușiu în amurg. O clipă, Vinh șovăi în pragul mâniei. Ce bine i-ar fi făcut să-i zdrobească mutra! În schimb, se afundă mai mult în întuneric și așteptă să se calmeze.

– Da. Se mai întâmplă.

Poate că o să ți se întâmple și ție. Nau sigur plantase microfoane în parc.

– Ai curaj. Îmi place.

Din cauza întunericului, Vinh nu-și dădu seama dacă celălalt zâmbea sau dacă să-i ia în serios complimentul insipid. Trinli alunecă mai aproape de el și vorbi cu glas scăzut:

– Nu mai pune la suflet. Câteodată trebuie să mergi mai departe și să te împaci cu situația. Și cred că pot să-l manipulez pe individul ăla, Nau. Discursul pe care l-a ținut… Ai observat? După câte morți a provocat Jimmy, a fost serviabil. Jur că s-a inspirat din istoria noastră.

Deci există clovni și în iad. Pham Trinli, militarul rigid îmbătrânit, a cărui idee de conspirație era să stea la taifas în șoaptă, în parcul central al unui habitat. Complet rupt de realitate. Mai rău, înțelegea multe lucruri pe dos…

Stătură în semiobscuritate câteva secunde la rând. Din fericire, Trinli tăcu. Prostia lui era un sac de pietre care-l adâncea pe Vinh în lacul disperării. Nu făcea decât să-i răscolească durerea. Tâmpeniile îi dădeau prilejul să se ia și de altceva, în afară de propria persoană. Discursul lui Nau… *serviabil?* Într-un fel. Nau era victima în afacerea asta. Nu, toți erau victime. Acum singura cale era să coopereze. Medită la cuvintele comandorului. *Hm…* Unele exprimări erau într-adevăr împrumutate din discursul lui Pham Nuwen de la Brisgo Gap. Brisgo Gap reprezenta un moment de răscruce sublim în istoria Qeng Ho, când comercianții salvaseră o civilizație dezvoltată și miliarde de vieți. În măsura în care un eveniment de asemenea amploare poate fi legat de un singur punct în spațiu-timp, Brisgo Gap stătea la originea erei Qeng Ho moderne. Asemănările cu situația actuală erau aproape inexistente… exceptând faptul că și atunci oamenii de pretutindeni cooperaseră și triumfaseră, în ciuda trădării ordinare.

Discursul lui Pham Nuwen fusese transmis de multe ori, de-a lungul și de-a latul Spațiului Uman, în ultimele două sute de ani. Nu era de mirare că Nau îl cunoștea. Luase o expresie de ici, una de colo… căutase un fond comun… numai că ideea lui de „cooperare” însemna acceptarea focalizării și transformarea Trixiei Bonsol. Vinh își dădu seama că o parte din mintea lui sesizase asemănările; chiar îl mișcaseră. Însă era cu totul altceva să i se demonstreze clar plagiatul. Atât de nimerite vorbele, iar la sfârșit Ezr trebuia să accepte… focalizarea.

Rușinea și vina îl apăsaseră greu în ultimele două zile. Acum își punea întrebări. Jimmy Diem nu-i fusese niciodată prieten. Avea mai mulți ani decât el și de la bun început îi fusese șef, instructor sever. Încercă să se gândească la el, să-l privească din afară. Ezr nu era o valoare în sine, dar crescuse printre elitele familiei Vinh.23. Mătușile, unchii și verișorii lui făceau parte dintre comercianții prosperi din această zonă a Spațiului Uman. Ezr îi

ascultase și se jucase cu ei din față… iar Jimmy Diem pur și simplu nu intra în categoria lor. Jimmy muncea mult, dar îi lipsea imaginația. Urmărea țeluri modeste, un lucru bun, întrucât, deși era foarte muncitor, de-abia se descurca cu un singur echipaj de lucru. *Hm… Niciodată nu m-am gândit la el așa.* O surpriză neplăcută, care îl făcea dintr-odată pe Jimmy, șeful cel pragmatic, mult mai agreabil, o persoană care-ți putea deveni prieten.

Și, tot dintr-odată, Ezr își dădu seama cât de greu trebuie să-i fi fost lui Jimmy să intre în jocul amenințărilor cu miză mare al lui Tomas Nau. Nu avea talent pentru așa ceva și, în final, făcuse niște calcule greșite. Individul nu voia decât să se însoare cu Tsufe Do și să avanseze în rândul conducătorilor de mijloc. *Nu e logic.* Vinh conștientiză brusc întunericul din jur, sunetul fluturilor dormind în copaci. Simțea umezeala mușchiului prin pantaloni și cămașă. Încercă să-și amintească exact discuțiile auzite prin difuzoarele din auditoriu. Vocea fusese a lui Jimmy, fără îndoială. Recunoscuse accentul cu care se vorbea limba nesă în familia Diem. Dar tonul și exprimarea sugeraseră siguranță de sine, aroganță și… puțină voioșie. Jimmy Diem n-ar fi fost niciodată capabil să se prefacă entuziast. Și nici n-ar fi fost vreodată atât de entuziast.

Toate astea duceau la o singură concluzie. Le-a fost greu să imite vocea și accentul lui Jimmy, dar până la urmă au reușit. Care erau celelalte minciuni? *Jimmy nu omorâse pe nimeni.* Seniorii Qeng Ho fuseseră uciși înainte ca el, Tsufe Do și Pham Patil să ajungă la bordul *Comorii Îndepărtate.* Înalta moralitate a lui Tomas Nau avea la temelie victime peste victime. *Vreau să explici focalizarea oamenilor tăi în așa fel încât ei s-o accepte pentru a salva ce a mai rămas din misiunile noastre.*

Vinh ridică ochii la ultima rază luminoasă de pe cer. Stele pâlpâiau pe ici, pe colo, printre ramuri, un paradis fals, pe o boltă aflată la depărtare de ani-lumină. Îl auzi pe Pham Trinli foindu-se. Bătrânul îl bătu stângaci pe umăr și silueta lui deșirată se ridică de la sol.

– E bine, nu mai urli. Mi-am dat eu seama că-ți trebuie puțină sinceritate. Nu uita, trebuie să mergi mai departe și să te împaci

cu situația. Nau e un tip moale; putem să-l manevrăm.

Ezr tremura. Un răcnet de furie i se năștea în gât. Îl înăbuși, îl transformă într-un suspin și vibrația înverșunării deveni un tremur extenuat.

– D-da. Trebuie să mergem mai departe.

– Bravo, ești deștept.

Trinli îl bătu iar pe umăr, apoi se întoarse și-și croi drum printre vârfurile arborilor. Ezr își aminti cum îl descrisese Ritser Brughel după Reaprindere.

Bătrânul era imun la manipularea morală a lui Tomas Nau. Dar nu conta, pentru că Trinli era un laș care se păcălea singur. *Trebuie să mergi mai departe și să te împaci cu situația.*

Jimmy Diem singur făcea cât nenumărați Pham Trinli la un loc.

Tomas Nau îi manipulase pe toți cu multă inteligență. Furase mințile Trixiei și ale sute de oameni. Îi omorâse pe toți cei care ar fi jucat un rol însemnat. Și se folosise de crime ca să-i transforme pe cei rămași în viață în uneltele lui.

Ezr ridică privirea la stelele artificiale, la crengile copacilor, îndoite ca niște gheare pe cer. *Cine știe, dacă împingi un om prea departe, îl nenorocești și nu mai poate fi o unealtă.* Cu ochii la ghearele negre din jur, Vinh simți că mintea i-o lua razna în mai multe direcții. O parte din el urmărea pasivă, uimită, cum Ezr Vinh se dezintegra cu atâta intensitate. Alta se retrăgea în sine, se îneca în apele durerii; Sum Dotran nu se va mai întoarce niciodată, nici S.J. Park, iar promisiunea că Trixia își va reveni era cu siguranță o minciună. Dar exista și al treilea Ezr, rece, rațional, criminal.

Și pentru Qeng Ho, și pentru emergenți, Exilul se va prelungi decenii la rând. Majoritatea timpului îl vor petrece în stare inactivă, în hibernoterapie… dar tot mai aveau ani mulți în față. Iar Tomas Nau avea nevoie de toți supraviețuitorii. Deocamdată, Qeng Ho erau bătuți, violați și – așa trebuia să creadă comandorul – amăgiți. Latura aceea rece din mintea lui Ezr, cea capabilă să ucidă, făurea gânduri criminale pentru viitor. Nu asta era viața pe care o visase. Nu va avea prieteni în care să se încreadă. Va fi înconjurat de inamici și proști. Văzu lumina lui Trinli dispărând la

intrarea în parc. Tâmpiții ca el puteau fi folosiți. Câtă vreme nu erau amestecați Qeng Ho competenți, Trinli juca rolul pionului de sacrificiu. Tomas Nau îi atribuise lui Ezr un rol pe viață, iar cea mai mare răsplată pentru el ar putea fi răzbunarea, nimic altceva. (Poate șansa – încercă să spună partea aceea din el care nu făcea decât să privească – poate șansa ca Reynolt să nu fi mințit în privința Trixiei și a focalizării reversibile.)

Ezr cel rece și rațional contemplă pentru ultima oară anii de muncă migăloasă care vor urma… apoi se retrase, pentru moment. Nu se îndoia de existența camerelor de supraveghere. Mai bine să nu pară prea liniștit, după câte s-au întâmplat. Se retrase în sinea lui, ghemuit, și se predă în brațele lui acelui Ezr Vinh care avea voie să plângă.

PARTEA A DOUA

14

Numai minţile cele mai lipsite de originalitate ar contrazice zicala următoare: „La soare nou, lume nouă.” E-adevărat, Soarele cel Nou nu afectează miezul planetei, iar contururile continentale rămân şi ele aceleaşi. Însă furtunile de aburi din primul an al soarelui erodează resturile uscate ale formelor de viaţă existente cândva la suprafaţă. Păduri şi jungle, preerii şi mlaştini, toate trebuie s-o ia de la capăt. Din creaţiile de la suprafaţă ale lumii păianjenilor, numai clădirile de piatră din văile ferite ar putea rezista.

Viaţa purtată de spori se răspândeşte rapid, purtată de furtuni pentru a înmuguri din nou şi din nou. În anii de început, animalele mai mari poate că-şi scot nasurile din vizuini şi încearcă să profite de avantajul de a domina terenuri întinse, dar e o încercare mortală. „Naşterea lumii noi” este atât de violentă, încât metafora este, evident, exagerată.

… Cu toate acestea, după al treilea sau al patrulea an, încep să apară pauze între furtuni. Avalanşele şi valurile de aburi se reduc, iar plantele reuşesc să supravieţuiască de la an la an. Pe timp de iarnă, când vânturile se domolesc şi furtunile se răresc, sunt momente când te poţi uita la pământ şi-ţi poţi imagina că, în această etapă a soarelui, viaţa se manifestă cu exuberanţă.

Mândria Concordiei era încă o dată terminată, o autostradă mai impresionantă decât fusese vreodată. Victory Smith conducea automobilul sport cu peste nouăzeci de kilometri pe oră pe drum drept, încetinind la numai cincizeci când schimbau brusc direcţia. Lui Hrunkner Unnerby, cocoţat pe stinghia lui din spate, îi stătea inima în loc ori de câte ori dădea cu ochii de o prăpastie. Se ţinea de stinghie cu toate mâinile şi picioarele. Dacă nu s-ar fi prins de ea cu atâta forţă, sigur ar fi căzut de pe automobil la ultima curbă.

– Sunteţi sigură că nu vreţi să conduc eu, doamnă? întrebă el.

Smith râse.

– Și să stau eu acolo, în locul tău? Nici vorbă. Știu ce groaznic e să privești de pe stinghia din spate.

Sherkaner Underhill lăsă capul pe-o parte și-l scoase pe fereastra laterală.

– Aăă… n-am știut niciodată cât de palpitantă e această călătorie pentru pasageri.

– Bine, am priceput.

Smith încetini și conduse mai prudent decât ar fi făcut-o oricare dintre ei dacă ar fi fost singuri. De fapt, condițiile de drum erau excelente. Un vânt fierbinte alungase furtuna, lăsând suprafața uscată și curată. Peste o oră, aveau să ajungă din nou în ceață. Drumul de munte trecea pe sub nori zdrențăroși, care se mișcau repede, iar spre sud ploaia întuneca pământul. Era cea mai deschisă priveliște de pe toată șoseaua. Pădurea nu avea decât doi ani și arborii mici, cu coajă groasă, dădeau frunze. Majoritatea copacilor tineri nu atingeau nici un metru în înălțime, deși pe ici, pe colo câte-un lăstar sau o tufă atingea doi-trei metri. Vegetația se întindea pe kilometri întregi, întreruptă din când în când de avalanșe maronii sau șuvoaie de cascadă. În această fază a soarelui, Pădurea Apuseană parcă era pajiștea lui Dumnezeu, iar călătorii vedeau oceanul de jos din aproape orice punct de pe Mândria Concordiei.

Hrunkner slăbi puțin strânsoarea stinghiei. În spatele lor, văzu echipa de securitate a lui Smith apărând de după ultima curbă. În general, escorta reușise să se țină aproape de ei. Printre alte motive, furtuna și ploaia o obligaseră până acum pe Victory să meargă cu viteză foarte redusă. Acum mai mult se târau, și Hrunkner nu i-ar fi condamnat pe membrii echipei de securitate dacă s-ar fi supărat. Din nefericire, nu se puteau plânge decât unei singure persoane, comandantului lor, iar acela era Victory Smith. Purta uniformă de maior din Corpul de Intendență al Concordiei. N-ar fi o minciună prea gogonată, pentru că Spionajul era considerat o ramură a Intendenței ori de câte ori o cerea situația. Dar Smith nu era maior. Unnerby trecuse în rezervă de patru ani, dar tot se mai întâlneau cu amicii de pahar… și știa exact cum fusese câștigat Marele Război în cele din urmă: dacă Victory Smith

nu era noul șef al Agenției de Informații din Concordia, Unnerby ar fi fost foarte surprins.

Mai apăruseră și alte surprize – adică le luase drept surprize, până când se gândise mai bine la ele. Acum două zile, Smith îi dăduse telefon să-l cheme înapoi în serviciu. Astăzi, când apăruse la atelierul lui din Princeton, se așteptase oarecum la o escortă discretă, dar prezența lui Sherkaner Underhill îl luase pe neașteptate. Nu la fel de surprinzătoare fusese bucuria de a-i revedea pe cei doi. Hrunkner Unnerby nu ajunsese renumit pentru rolul lui în scurtarea Marelui Război; trebuia să mai treacă încă cel puțin zece ani până când se desigilau documentele despre aventura lor prin Întuneric. Dar partea lui de recompensă pentru misiunea aceea fusese de douăzeci de ori mai mare decât economiile lui de-o viață. Așa că, în cele din urmă, găsise o scuză pentru a se retrage, o șansă de a profita de pregătirea lui de inginer.

În primii ani ai Soarelui Nou, avuseseră enorm de lucru, în condiții la fel de riscante ca în bătălie. În unele cazuri, chiar trebuiseră să lupte. Până și într-o civilizație modernă, în această fază a soarelui, trădarea – hoție, crimă, refugii ilegale – era ceva obișnuit. Hrunkner Unnerby își făcuse datoria cu brio, deci poate cea mai mare surpriză era cât de ușor îi fusese lui Victory Smith să-l convingă să accepte o înrolare de treizeci de zile. „Numai cât să afli ce punem la cale și să te hotărăști dacă vrei să te întorci pentru o perioadă mai lungă."

Așa că plecase în călătorie spre Comandamentul Teritorial. Până acum, o considerase o vacanță binevenită, o întâlnire cu prieteni vechi (nu se întâmplă prea des ca un sergent să aibă un general drept șofer). Sherkaner Underhill rămăsese același geniu țicnit, deși boala care-i afectase terminațiile nervoase în refugiul ad-hoc îl făcea să pară mai bătrân. Smith era mai deschisă și mai voioasă decât o văzuse vreodată. La douăzeci de kilometri de Princeton, după ce trecuseră de șirurile de case provizorii, la poalele Șirului Apusean, cei doi îi dezvăluiseră secretul lor personal:

– Ce-ați făcut? întrebase Unnerby, mai-mai să alunece de pe

stinghia lui.

Cădea o ploaie fierbinte; poate că nu auzise bine.

– M-ai auzit, Hrunkner. Generalul și cu mine suntem soț și soție.

Underhill rânjea ca un idiot. Victory Smith ridică o mână ascuțită.

– Corecție. Nu-mi mai spune general.

De obicei, Unnerby reușea să-și mascheze mai bine uimirea; până și Underhill văzu că arată ca luat din oală, așa că-și lăți rânjetul.

– Sigur ți-ai dat seama că se petrecea ceva între noi înainte de Întunericul cel Mare.

– Păi…

Da, dar n-avea cum să iasă ceva, nu când Sherkaner se pregătea să pornească în aventura aceea riscantă pe Întuneric. Hrunkner îi compătimise întotdeauna pe cei doi din cauza asta.

În realitate, făceau o echipă grozavă. Sherkaner Underhill avea mai multe idei sclipitoare decât oricare alți zece indivizi pe care-i știa sergentul; însă cele mai multe erau absolut impracticabile, adică nu se puteau aplica într-o viață. Pe de altă parte, Victory Smith avea fler pentru planurile realizabile. Păi, dacă nu și-ar fi făcut ea apariția la timp în după-masa aceea de demult, Unnerby i-ar fi ars una lui Underhill și l-ar fi trimis direct înapoi în Princeton, iar planul lui nebunesc de a câștiga Marele Război s-ar fi irosit. Așadar, nu-l surprindea căsătoria lor, ci momentul ales pentru ea. Iar dacă Victory Smith era acum Directorul Agenției de Informații, Concordia avea să câștige enorm. Un gând urât i se strecură în minte, apoi îi ieși singur pe gură:

– Dar copii? Nu acum, bineînțeles.

– Ba da. Doamna general e însărcinată. O să car doi pui în spate peste nici jumătate de an.

Stânjenit, Hrunkner se pomeni că-și suge mâinile pentru mâncat. Bolborosi ceva neinteligibil. Conduseră jumătate de minut în tăcere, cu ploaia fierbinte șuierând pe parbrize. *Cum au putut să le facă așa ceva propriilor copii?*

Într-un sfârșit, doamna general murmură:

– Te deranjează, Hrunkner?

Unnerby vru să-și înghită iar mâinile. O cunoștea pe Victory Smith din ziua în care ea venise la Comandamentul Teritorial, un nou locotenent junior grozav, o domnișoară cu nume necunoscut și o tinerețe imposibil de ascuns. În armată vezi de toate și toată lumea te ghicește de la bun început. Locotenentul junior era cu adevărat nou; Smith se născuse defazată. Cu toate acestea, primise destulă educație ca să intre la școala de ofițeri. Se zvonea că era odrasla unui bogătan pervers de pe Coasta de Est; în cele din urmă, familia individului îi renegase și pe el, și pe fiica lui care n-ar fi trebuit să se nască. Unnerby își aminti defăimările și alte întâmplări, mai urâte, care o urmăriseră peste tot în primul sfert de an. În fapt, ghicise că e făcută pentru măreție încă din felul în care rezistase ostracizării, din inteligența și curajul cu care înfruntase rușinosul moment al nașterii ei.

Într-un sfârșit, îi reveni graiul:

– Hârc! Da, doamnă. Știu. Nu vreau să par nerespectuos. Am fost crescut să cred într-un anumit mod de viață.

Adică acela al oamenilor cumsecade. Oamenii cumsecade își concep copiii în Anii Palizi și îi aduc pe lume odată cu Soarele Nou.

Generalul nu răspunse, dar Underhill îl bătu prietenește cu dosul mâinii.

– Stai liniștit, domnule sergent. Ar fi trebuit să vezi cum a reacționat verișorul meu. Dar așteaptă; lucrurile se schimbă. Când vom avea timp, o să-ți explic de ce nu mai au rost regulile vechi.

Acesta era cel mai tulburător lucru la Sherkaner Underhill: probabil că putea justifica imediat comportamentul lor și, în același timp, se ținea la o distanță binecuvântată de furia pe care o stârnea în ceilalți.

Dar momentul stânjenitor trecuse. Dacă cei doi reușeau să facă față naturii puritane a lui Hrunkner, el va face tot posibilul să le ignore… capriciile. Cerul îi era martor că se lovise de lucruri și mai grave în război. Pe lângă asta, Victory Smith era genul care-și modela caracterul după propria bunăcuviință și, odată modelat, era mai profund decât orice altul pe care-l cunoștea Hrunkner.

În ceea ce-l privea pe Underhill… mintea lui plutea deja în altă

parte. Tremurul nervos îl făcea să pară mai bătrân, dar avea mintea mai ascuțită – sau mai excentrică – decât înainte. Sărea de la o idee la alta și nu se odihnea niciodată ca o persoană normală. Ploaia se oprise, bătea un vânt fierbinte și uscat. Când ajunseră pe un teren abrupt, Unnerby aruncă o privire la ceas și începu să numere câte aiureli scoate Underhill pe gură în următoarele minute. Arătând cu degetul spre coaja solidă a primilor copaci care creșteau în pădure, Sherkaner se întrebă cum ar arăta lumea lor dacă păianjenii ar renaște din spori după fiecare perioadă de Întuneric, în loc să iasă la suprafață gata maturizați și cu copii după ei. Apăru o deschizătură în plafonul de nori undeva în față, din fericire, la câțiva kilometri lateral față de drum. Preț de câteva minute, simțiră albeața dogoritoare a soarelui. Norii străluceau atât de tare, încât trebuiră să protejeze partea aceea a mașinii. În sus, soarele pârjolea versantul muntelui, iar Sherkaner Underhill se întrebă dacă n-ar putea construi cineva „ferme, de căldură" în vârful munților, în care diferențele de temperatură să fie utilizate pentru a da curent orașelor de la poale. O creatură verde traversă drumul rapid, evitând în ultima clipă roțile automobilului. Sherkaner se legă și de asta, făcând observații legate de evoluție și automobil. (Iar Victory îi atrase atenția că evoluția merge și înainte, și înapoi.) O, dar Underhill avea o idee de transport mult mai sigur și mai rapid decât automobilele, chiar decât aparatele de zbor.

– Zece minute de la Princeton la Comandamentul Teritorial, douăzeci ca să străbați continentul. Vezi, sapi tuneluri în arcuri de timp minim, scoți aerul din ele și lași gravitația să lucreze singură.

După ceasul lui Unnerby, urmă o pauză de cinci secunde. Apoi:

– Aoleu, avem o mică problemă. Soluția cu timpul minim presupune să sapi tuneluri cam lungi… să zicem, cam de o mie de kilometri. Cred că nici pe general nu l-aș convinge să-l finanțeze.

– Poți să fii convins!

Și cei doi începură să dezbată îndelung ce e mai bine, să construiască tuneluri nu atât de eficiente sau să zboare. În cele din urmă, se dovedi că ideea cu tunelul era o tâmpenie.

După o vreme, Unnerby pierdu șirul aiurelilor lui Sherkaner. Întâi de toate, Underhill se arătă foarte interesat de firma lui de

construcții. Era un bun ascultător, iar întrebările lui îi dădură idei care altfel nici nu i-ar fi trecut prin cap. Unele puteau chiar să-i aducă bani. O grămadă de bani. Hm…

Smith remarcă:

– Hei, mie sergentul ăsta îmi e de folos dacă e sărac și are nevoie de un bonus generos sub formă de perioade de înrolare. Nu-i da idei de îmbogățire!

– Iartă-mă, dragă. Dar scuza lui Underhill nu suna prea convingător. A trecut multă vreme, Hrunkner. Aș vrea să ne fi văzut mai des în anii trecuți. Mai ții minte ideea aia grozavă a mea, ăăă…

– … aiureala aia unică?

– Exact!

– Țin minte că, înainte să ne cuibărim în bârlogul ăla al oculților, bălmăjeai ceva despre ultima oară când civilizația o să doarmă de la începutul până la sfârșitul Întunericului. După aceea, la spital, tot despre asta bolboroseai. Ar trebui să te apuci de scris science-fiction, Sherkaner.

Underhill dădu nepăsător din mână, ca și cum ar fi luat spusele lui Unnerby drept un compliment.

– De fapt, să știi că s-a scris literatură pe tema asta. Dar, zău, Hrunkner, era noastră e prima în care putem transpune ideea în realitate.

Hrunkner scutură din umeri. Mersese prin Întunericul cel Mare; și acum i se făcea rău când se gândea.

– Sunt convins că vor mai avea loc nenumărate expediții pe Întuneric, mai mari și mai bine echipate decât a noastră. E o idee captivantă și sunt sigur că gene… că maiorul Smith are și ea fel de fel de planuri. Chiar mi-am imaginat bătălii mărețe în toiul Întunericului.

– Trăim o nouă eră, Hrunkner. Uită-te în jur, să vezi progresele științei.

Luară ultima curbă pe teren uscat și plonjară într-un zid de ploaie fierbinte – furtuna pe care o văzuseră din nord. Smith nu fu luată prin surprindere. Ridicaseră geamurile aproape complet și mergeau cu treizeci de kilometri pe oră când îi învălui ploaia.

Totuși, condițiile de drum se înrăutățiră brusc. Geamurile se abureau prea repede pentru suflantele automobilului, iar stropii erau atât de deși, încât nici cu luminile roșii aprinse nu vedeau marginea drumului. Ploaia care pătrundea printre crăpături era caldă ca saliva de bebeluș. În spatele lor, se conturau în beznă doi ochi de un roșu aprins. Se apropia escorta lui Smith.

Numai cu mari eforturi reuși Unnerby să uite de ploaie și să-și amintească ce spunea Underhill.

– Am auzit și eu despre „Era Științei", Sherk. Asta e avantajul meu în construcții. În ultimii Ani Palizi, aveam deja radio, avion, telefon, înregistrări de sunete. Și progresul continuă și acum, după Soarele Nou, de când a început reconstrucția. Automobilul tău e o îmbunătățire incredibilă față de Relmeitchul pe care-l conduceai înainte de Întuneric și care a fost scump la vremea lui. (Unnerby avea de gând să afle într-o zi cum de reușise Sherk, cu bursa lui de student, să aibă așa o mașină.) Fără îndoială, e cea mai interesantă eră în care am sperat să trăiesc. În curând, avioanele vor doborî bariera sunetului. Coroana construiește un sistem național de autostrăzi. Nu cumva e și mâna ta acolo, doamnă maior?

Victory zâmbi.

– Nu-i nevoie. Sunt foarte mulți ofițeri de intendență care se ocupă de sistemul de autostrăzi. S-ar construi și fără ajutor guvernamental, dar în felul acesta îl ținem sub control.

– Deci se petrec lucruri mari. Peste treizeci de ani – până se lasă din nou Întunericul – nu m-aș mira să văd trafic aerian mondial, videotelefoane, poate și relee care orbitează lumea, așa cum lumea orbitează soarele. Dacă putem evita un alt război, am de gând să trăiesc ca-n povești. Dar ideea ta, că întreaga noastră civilizație va rezista pe Întuneric – nu te supăra, bătrâne caporal, dar cred că te-ai încurcat în socoteli. Pentru asta ar trebui să recreăm soarele. Știi de câtă energie e nevoie? Țin minte de câtă a fost nevoie pentru susținerea excavatorilor noștri după ce s-a ridicat Întunericul, în timpul războiului. Am ars mai mult combustibil în operațiunile alea decât în tot războiul.

Ha! De data asta, Sherkaner nu avu un răspuns pregătit.

Unnerby își dădu seama că aștepta să vorbească generalul. După o clipă, Victory Smith ridică o mână.

– Până acum, toate au decurs fără poticneli, sergent. Știu, ai aflat niște lucruri pe care dușmanii le-ar putea folosi… Ai ghicit, evident, care e funcția mea actuală.

– Da. Felicitări, doamnă. După generalul Strut Greenval, sunteți cea mai în măsură să ocupați funcția aceasta.

– O… mulțumesc, Hrunkner. Dar eu vreau să spun că pălăvrăgeala lui Sherkaner ne-a adus discuția exact la motivul pentru care ți-am cerut să te înrolezi din nou pentru treizeci de zile. Ceea ce vei auzi e Strategic Secret.

– Da, doamnă.

Nu se așteptase să i se prezinte misiunea atât de brusc. Afară, gemetele furtunii se întețiră. Smith înainta greu, cu nici treizeci de kilometri pe oră chiar pe drum drept. În primii ani ai Soarelui Nou, până și zilele înnorate erau periculos de fierbinți, dar furtuna de acum era atât de violentă, încât cerul dobândi culoarea unui amurg de nepătruns. Vântul clătina automobilul, încercând să-l abată de la drum. Interiorul lui era ca o saună.

Smith îi făcu semn lui Sherkaner să continue. Underhill se propti cu spatele de stinghie și vorbi pe ton ridicat, ca să fie auzit prin urletele furtunii:

– Din întâmplare, să știi că mi-au ieșit socotelile. După război, mi-am făcut reclamă ideilor în fața mai multor colegi de-ai lui Victory. Asta era s-o coste promovarea. Paingii ăia se pricep la numere la fel de bine ca tine. Dar lucrurile s-au schimbat.

– Corecție, interveni Smith. Lucrurile se pot schimba.

Vântul împinse automobilul spre o prăpastie pe care Unnerby mai mult o ghici decât o văzu. Smith trecu într-o viteză inferioară și readuse mașina pe mijlocul drumului.

– Vezi, continuă Underhill neimpresionat, există cu adevărat surse de curent care ar susține civilizația în toată perioada Întunericului. Ai zis că ar trebui să ne recreăm soarele. Dar există dovezi teoretice și practice ale forței atomice.

Cu câteva minute mai devreme, Unnerby ar fi râs de el. Nici acum nu reuși să-și ascundă disprețul din glas.

– Radioactivitate? Ai de gând să ne încălzești cu tone de radiu?

Poate marele secret era că la Înaltul Comandament al Coroanei se citea *Știința extraordinară.*

Underhill nici nu-i băgă în seamă neîncrederea.

– Avem mai multe posibilități. Dacă încercăm să le realizăm cu ajutorul imaginației, sunt convins că cifrele vor fi de partea mea până la următorii Ani Palizi.

Generalul interveni:

– Spre știința ta, sergent, am și eu îndoieli. Dar nu ne permitem să trecem cu vederea o asemenea posibilitate. Chiar dacă planul nu va funcționa, eșecul ar putea fi o armă de o mie de ori mai periculoasă decât oricare alta din Marele Război.

– Chiar mai periculoasă decât gazul otrăvitor dintr-un refugiu?

Dintr-odată, perspectiva descrisă de Victory Smith păru mai sumbră decât furtuna de afară.

Unnerby constată că ea se concentra strict asupra lui.

– Da, sergent, mai periculoasă. Cele mai mari orașe ale noastre ar putea fi distruse în câteva ore.

Underhill fu cât pe ce să cadă de pe stinghie.

– Scenarii cumplite! Scenarii cumplite! Numai la ele vă stă mintea vouă, militarilor. Ascultă, Unnerby. Dacă ne punem pe treabă în următorii treizeci de ani, e posibil să avem surse de alimentare care să susțină orașe îngropate – nu refugii, ci orașe treze – în toată perioada Întunericului. Putem feri drumurile de gheață și zăpadă și, până în anii de mijloc ai Întunericului, ele vor rămâne curate. Transportul la suprafață s-ar desfășura mult mai ușor decât în Anii Fierbinți.

Arătă spre ploaia care șuiera în spatele geamurilor.

– Da, și probabil că transportul aerian ar fi și el simplificat…

… cu tot aerul înghețat de la sol. Dar până și Unnerby simți că dinții sarcasmului său încep să se tocească. *Da, cu o sursă de alimentare, poate am reușit.*

Probabil că schimbarea de atitudine i se citi pe chip; Underhill zâmbi.

– Deci ai înțeles! Peste cincizeci de ani, vom privi înapoi la aceste vremuri și ne vom întreba de ce nu ne-a trecut ideea prin

cap mai repede. În realitate, Întunericul e o fază mai blândă decât oricare alta.

– Da…

Hrunkner începu să tremure. Unii i-ar zice sacrilegiu, dar…

– Da… ar fi extraordinar. Însă nu m-ai convins că se poate pune în practică.

– Dacă se poate, oricum va fi foarte greu, rosti Smith. Mai sunt aproximativ treizeci de ani până se lasă Întunericul. Avem niște fizicieni care cred că, teoretic, puterea atomului funcționează. Dar, pe Dumnezeul Adâncurilor, am reușit să conving Înaltul Comandament de asta; ținând cont de investiție, sigur mă lasă fără slujbă dacă va fi un eșec. Dar, știi – nu te supăra, Sherkaner –, sper să nu meargă deloc.

Ciudat, ea susține viziunea tradițională.

Sherkaner spuse:

– O să fie ca descoperirea unei lumi noi!

– Nu! O să fie ca recolonizarea celei de acum. Sherk, hai să luăm în considerare cel mai fericit caz, cel pe care pretinzi tu că-l ignorăm noi, militarii înguști la minte. Să zicem că oamenii de știință rezolvă problema. Să zicem că, peste zece ani sau până în anul 60//20, începem să construim centrale atomice pentru ipoteticele tale „orașe ale Întunericului”. Chiar dacă restul lumii nu a descoperit puterea atomului, nu poți ține secret acest gen de construcție. Deci, chiar dacă nu va exista alt motiv de război, va începe o cursă a înarmărilor. Și va fi mult mai periculoasă decât Marele Război.

– Fui! făcu Unnerby. Așa-i. Primii care vor coloniza Întunericul vor stăpâni lumea.

– Da, îl aprobă Smith. Nu sunt sigură că, într-o asemenea situație, Coroana ar respecta dreptul de proprietate. Dar știu că lumea s-ar trezi înrobită sau ar muri, dacă o facțiune ca Frăția ar cuceri Întunericul.

Acesta era genul de coșmar pe care Unnerby și-l crease singur și care-l determinase să părăsească armata.

– Sper să nu par lipsit de loialitate, dar v-ați gândit să renunțați la idee? Făcu un gest ironic spre Underhill. Te-ai putea gândi la

altceva, nu?

– Ți-ai pierdut obiceiul de a privi lucrurile ca un militar, nu-i așa? Da, mi-a trecut prin cap să opresc munca de cercetare. Poate că va fi suficient atât, asta dacă dragul de Sherkaner nu e gură-spartă. Dacă nu se apucă nimeni de treabă la timp, atunci nimeni nu va fi pregătit să cucerească Întunericul de data asta. Și poate că vor trece generații întregi până când vom pune teoria în practică. Așa cred unii fizicieni.

– Păi, ascultă-mă pe mine, spuse Underhill, în curând ideea va deveni o chestiune de inginerie. Chiar dacă nu ne atingem de ea, puterea atomului tot va însemna imens peste cincisprezece sau douăzeci de ani. Numai că va fi prea târziu pentru centrale nucleare și orașe protejate. Prea târziu să cucerim Întunericul. Nu va mai fi bună decât pentru arme. Ai pomenit de radiu, Hrunkner. Gândește-te numai ce dezastre ar provoca uriașele cantități din acest element dacă e folosit ca armă de război. Iar ăsta e doar lucrul care sare în ochi. În esență, orice am face, civilizația va fi supusă riscurilor. Dacă încercăm, măcar ne așteaptă o răsplată extraordinară: civilizația va rezista de la începutul până la sfârșitul Întunericului.

Smith făcu un gest trist de încuviințare. Unnerby avu senzația că asistă la o discuție des repetată. Victory Smith se lăsase convinsă de planul lui Underhill și-l prezentase Înaltului Comandament. Următorii treizeci de ani aveau să fie mult mai interesanți decât își închipuise Hrunkner Unnerby.

Ajunseră în satul de munte foarte târziu, în ultimele trei ore de drum acoperind doar treizeci de kilometri din cauza furtunii. Vremea se îmbună la vreo trei kilometri înainte de mica localitate.

La cinci ani de la răsăritul Soarelui Nou, Adăpostul-de-Noapte se reconstruise aproape complet. Fundațiile de piatră rezistaseră arșiței inițiale și șuvoaielor.

Ca fiecare generație, după Întuneric sătenii își construiseră parterele caselor, firmelor sau școlilor elementare din lujerii tari ai primilor copaci. Poate că, până în anul 60//10, vor avea cherestea superioară și vor mai ridica un etaj, iar la biserică încă două.

Deocamdată, clădirile erau scunde și verzi, bârnele scurte și conice dând pereților exteriori înfățișare de crustă.

Underhill insistă să nu oprească la stația de kerosen de pe drumul principal.

– Știu eu un loc mai bun, spuse el, și o îndrumă pe Smith înapoi, pe drumul vechi.

Coborâseră geamurile. Ploaia se oprise. Îi mângâia un vânt uscat, aproape rece. Plafonul de nori se spărsese și câteva minute se arătă soarele. Dar nu mai era furnalul sumbru de mai devreme. Se pregătea să apună. Norii învălmășiți străluceau roșii și portocalii și selini, iar în spatele lor se vedeau albastrul și ultravioletul cerului senin. Strălucirea se răspândea pe stradă, pe clădiri și pe dealurile subalpine de dincolo de ele. Dumnezeu, pictorul suprarealist.

La capătul cărării de pietriș se găsea un șopron scund și o stație de kerosen cu o singură pompă.

– Ăsta e locul „mai bun", Sherk? întrebă Unnerby.

– Păi… e mai interesant, în orice caz.

Underhill deschise ușa și sări de pe stinghie.

– Hai să vedem dacă-și mai aduce aminte de mine paingul ăsta.

Se plimbă înainte și înapoi pe lângă mașină, ca să scape de cârcei. După un drum lung, tremura mai tare ca de obicei.

Smith și Unnerby ieșiră și ei și, după o vreme, din șopron își făcu apariția proprietarul locului, un individ bine clădit, care ducea un coș cu unelte. După el veneau doi copii.

– Vrei să-ți fac plinul, bătrâne? întrebă el.

Underhill îi zâmbi larg. Nu se deranjă să corecteze estimarea greșită a vârstei lui.

– Sigur că da.

Merse după el la pompă. Cerul devenise și mai luminos, trimițând spre pământ nuanțele albastre și roșii ale apusului.

– Mă mai ții minte, nu? Am venit aici cu un Relmeitch roșu mare, chiar înainte de Întuneric. Pe atunci erai fierar.

Celălalt se opri și îl măsură lung din priviri.

– Relmeitchul mi-l amintesc.

Cei doi copii de cinci ani țopăiau în spatele lui și-l studiau pe

vizitatorul curios.

– Cum se mai schimbă lucrurile, nu?

Proprietarul pompei nu știa la ce se referă Underhill, dar, după câteva momente, cei doi pălăvrăgeau ca doi prieteni vechi. Da, îi plăceau automobilele, sigur că anunțau viitorul, fierăria nu mai era pentru el. Sherkaner îl complimentă pentru o treabă pe care i-o făcuse cu multă vreme în urmă, și se plânse de stația de kerosen de pe drumul principal, mare păcat că o puseseră acolo. Punea rămășag că lucrătorii de acolo nu se pricepeau la reparații ca el. Văzuse oare fostul fierar cum se face reclamă stradală în Princeton zilele-astea? Escorta lui Smith opri în spațiul gol de lângă drum, dar proprietarul nici n-o observă. Ciudat cum Underhill se înțelegea bine cu aproape toată lumea, cum își stăpânea maniile ca să se conformeze cerințelor.

Între timp, Smith traversă strada ca să stea de vorbă cu căpitanul care-i conducea escorta. Se întoarse după ce Sherkaner plătise kerosenul.

– La naiba, Comandamentul Teritorial anunță o furtună mai violentă pe la miezul nopții. E prima oară când plec cu mașina mea și iadul se revarsă pe pământ.

Smith părea furioasă, asta însemnând, de obicei, că era nervoasă pe ea însăși. Se urcară în automobil, încercă să pornească mașina de două ori. De trei ori. Motorul porni.

– O să poposim aici la noapte, spuse ea. Rămase pe loc, nehotărâtă. Sau poate privea cerul la apus. Știu un teren al Coroanei în vestul satului.

Smith conduse pe pietriș, apoi pe cărări noroioase. Unnerby crezu că se rătăcise, numai că ea nu ezita și nici nu întorcea automobilul înapoi. În spatele lor venea escorta de vehicule, la fel de invizibile ca o paradă de struți. Cărarea noroioasă se termina pe un promontoriu. Pantele abrupte cădeau în trei părți. Într-o zi, pădurea se va înălța aici din nou, dar acum nici milioanele de lujeri solizi nu puteau ascunde stânca dură a prăpastiei.

Smith se opri la fundătura drumului și se lăsă pe spate.

– Îmi pare rău… Am cotit greșit.

Făcu semn primului vehicul de escortă care trase pe dreapta în spatele ei.

Unnerby contemplă oceanul și cerul. Uneori, cotiturile greșite erau cele mai bune.

– Nu-i nimic. Doamne, ce priveliște minunată!

Spărturile din nori semănau cu niște canioane. Lumina care cobora asupra lor sclipea în roșu și aproape roșu – reflexiile amurgului. Miliarde de rubine scânteiau în picăturile de apă de pe frunzișul din jur. Ieși prin spatele automobilului și merse puțin pe jos printre mlădițe, spre capătul promontoriului. Lipăia pe covorul gros și umed al pădurii. După o clipă, Sherkaner veni după el.

Briza care bătea dinspre ocean era umedă și răcoroasă. Nu trebuia să lucrezi la Departamentul de Meteorologie ca să-ți dai seama că vine furtuna. Underhill străbătu cu privirea întinderea de apă. Se aflau la nici cinci kilometri de talazuri, la limita siguranței în această fază a soarelui. Vedeau vâltoarea și auzeau cum macină valurile. Aisbergurile semețe eșuau, abandonate printre brizanți. Dar erau cu sutele, risipite până la linia orizontului. Se dădea eterna bătălie dintre focul Soarelui Nou și gheața blândului pământ. Niciunul dintre ei nu va ieși învingător, în cele din urmă. Vor trece douăzeci de ani până se vor topi ultimele ghețuri de la suprafață. Până atunci, soarele va intra în Anii Palizi. Priveliștea îl copleși până și pe Sherkaner.

Victory Smith ieșise din automobil, dar nu se duse la ei, ci o luă înapoi, pe marginea sudică a promontoriului. *Săraca doamnă general. Nu se poate hotărî dacă a pornit în excursia asta de plăcere sau cu treabă.* Unnerby era însă bucuros că nu mergeau la Comandamentul Teritorial fără oprire.

Cei doi porniră spre ea. Pe partea aceasta a promontoriului, terenul cobora într-o vâlcea. Pe ridicătura înaltă din spatele ei trona o clădire, poate un han mic. Smith stătea în ciobitura marginii stâncoase, unde panta nu era periculos de abruptă. Cândva, drumul continuase în vâlcea, apoi urcase pe partea cealaltă.

Sherkaner se opri lângă soția lui și o prinse cu brațele stângi de umeri; ea strecură două brațe peste ale lui, fără să scoată un

cuvânt. Unnerby merse până la margine și-și lăsă capul în jos, deasupra prăpastiei. Văzu urme de drum întinse până la fund. Dar furtunile și inundațiile din perioada Strălucirii Inițiale săpaseră alte faleze. Vâlceaua era fermecătoare, virgină, pură.

– E-he-he, n-avem cum să mergem cu automobilul până acolo jos, doamnă. Drumul e spălat de ape.

Victory Smith rosti după o vreme:

– Da. Spălat și curat ca lacrima. Așa e cel mai bine…

– Știi, spuse Sherk, am putea să mergem pe jos și să urcăm pe partea cealaltă.

Arătă cu o mână spre hanul din vârful dealului, dincolo de vale.

– Am putea să vedem dacă Lady Encl…

Victory îl îmbrățișă brusc, unduitor.

– Nu. Oricum, acolo nu încap mai mult de trei persoane. O să ridicăm tabăra cu echipa mea de protecție.

După un moment, Sherk începu să râdă.

– … Din partea mea, foarte bine. Sunt curios să văd cum arată un bivuac motorizat modern.

O urmară pe Smith înapoi pe cărare. Când ajunseră la vehicule, Sherkaner era în cea mai bună formă și avea deja în cap o schemă pentru corturi ușoare, care să reziste chiar și furtunilor din primii Ani Fierbinți.

15

Tomas Nau stătea la fereastra dormitorului său și privea afară. Camerele lui se aflau la cincizeci de metri adâncime în Diamantul Unu, dar afară vedea volutele impunătoare ale habitatului Hammerfest. Moșia lui se extinsese de la Reaprindere. Lespezile de diamant tăiate formau niște pereți ideali, iar meșterii supraviețuitori aveau să-și petreacă viața lustruind și fațetând, sculptând frize la fel de elaborate ca acelea pe care le avea el acasă.

Solul din jurul habitatului fusese netezit, acoperit cu plăci metalice din grămada de minereuri de pe Diamantul Doi. Nau încerca să mențină conglomeratul orientat astfel încât numai steagul lui Hammerfest să se înalțe spre soare. În ultimul an, precauția nu fusese neapărat necesară, dar statul în umbră însemna că puteau folosi gheața ca protecție și la lucrări de alipire. Arachna atârna la jumătatea drumului spre cer, un disc incandescent albastru cu alb, lat de aproape jumătate de grad. Arunca o lumină orbitoare și blândă pe terenurile habitatului-castel. Un adevărat contrast față de primele megasecunde – iadul Reaprinderii.

Nau muncise cinci ani ca să obțină priveliștea asta, pacea ei, frumusețea ei.

Cinci ani. Câți vor mai rămâne blocați aici? Treizeci sau patruzeci, estimau specialiștii, atât cât le trebuia păianjenilor să creeze o ecologie industrială. Ciudat cum se rezolvaseră problemele. Trăiau un adevărat Exil, deși total diferit de ceea ce plănuise el pe Balacrea. Misiunea originală fusese un alt fel de risc calculat; la câteva secole distanță de politica tot mai periculoasă a regimului de acasă, avusese ocazia de a-și înmulți resursele departe de braconieri, șansa de aur de a afla secretele unei rase nonumane călătoare printre stele. Nu luase în considerare faptul că înaintea lui vor ajunge Qeng Ho.

Cunoștințele Qeng Ho reprezentau temelia civilizației emergente de pe Balacrea. Tomas Nau îi studiase pe Qeng Ho toată viața, dar,

până să-i întâlnească, nu-și dăduse seama cât de ciudat de diferiți erau speculanții. Flota lor fusese imbecilă și naivă, infectarea lor cu virusul temporizat al minții, o nimica toată, la fel și pregătirea ambuscadei. Însă odată atacați, speculanții se luptaseră ca niște diavoli, diavoli inteligenți, care le oferiseră sute de surprize plănuite dinainte. Le distrusese nava portdrapel în primele sute de secunde ale bătăliei, dar nu făcuse decât să-i transforme în ucigași și mai periculoși. Când, în cele din urmă, virusul minții îi doborâse, ambele părți erau niște epave. Iar după bătălie, Nau se înșelase din nou asupra speculanților. Virusul îi putea ucide pe Qeng Ho, dar mulți dintre ei nu puteau fi „spălați" sau focalizați. Interogatoriile la fața locului nu merseseră deloc bine, dar, într-un sfârșit, reușise să transforme dezastrul în mijlocul de a-i uni pe supraviețuitori.

Așa că mansarda habitatului Hammerfest, clinica de focalizare și amenajările splendide fuseseră construite din epavele navelor. Pe ici, pe colo, printre ruine, încă mai funcționa tehnologia avansată. Restul trebuia să se bazeze pe materia brută a conglomeratului – și pe civilizația finală a păianjenilor.

Treizeci sau patruzeci de ani. O să reușească. Ar trebui să aibă destule cuve de hibernoterapie pentru supraviețuitori. Acum problema principală era să-i studieze pe păianjeni, să le învețe limba, istoria și cultura. Pentru a acoperi deceniile, activitatea era împărțită într-un arbore al gărzilor, câteva megasecunde de gardă, un an sau doi de inactivitate, adică în hibernoterapie. Unii, traducătorii și savanții, aveau să stea mult timp de gardă. Alții, piloții și tacticienii, nu aveau să fie folosiți în primii ani, apoi urmau să rămână activi până spre sfârșitul misiunii. Nau explicase totul în ședințele cu oamenii lui și cu Qeng Ho. Iar promisiunile lui erau, cele mai multe, adevărate. Qeng Ho erau maeștri în asemenea operațiuni: cu puțin noroc, o persoană obișnuită putea să treacă de Exil îmbătrânind numai zece sau doisprezece ani. Între timp, el voia să devasteze biblioteca flotei Qeng Ho și să învețe tot ce învățaseră ei vreodată.

Nau își propti mâna de geam. Era la fel de cald ca mocheta de pe pereți. În numele Flagelului, tapetul ăsta era tare bun. Nu se

vedeau distorsiuni nici dacă te uitai dintr-o parte. Chicoti. La urma urmei, să-i conduci pe speculanții exilați putea fi cel mai ușor lucru din lume. Ei aveau ceva experiență cu programul de gardă propus de Nau.

De n-ar fi el… Nau își permise un moment de autocompătimire. Cineva de încredere și competent trebuie să rămână de gardă până la revenirea finală. Nu exista decât o singură persoană cu aceste calități – o chema Tomas Nau. Lăsat singur, Ritser Brughel ar distruge, în prostia lui, toate resursele care nu se puteau utiliza sau ar face totul să-l omoare pe Nau. Lăsată singură, în Anne Reynolt te puteai încrede ani la rând, dar, dacă se ivea ceva neprevăzut… Ei, bine, Qeng Ho păreau supuși în totalitate și, în urma interogatoriilor, Nau era sigur că nu mai existau secrete semnificative. Însă, dacă Qeng Ho ar conspira din nou, Anne Reynolt s-ar pierde.

Așa că Tomas Nau ar putea împlini o sută de ani înainte să apuce triumful. O vârstă medie, după standarde balacreene. Oftă. Așa să fie. Medicina Qeng Ho va compensa timpul pierdut. Și atunci…

Camera se cutremură și se auzi un huruit îndepărtat. Din perete, vibrația îi pătrunse prin mână în oase. Al treilea cutremur în ultimele 40 de kilosecunde.

În capătul celălalt al încăperii, fata din spița speculanților se foi în pat.

– Ce…

Qiwi Lin Lisolet se trezi din somn, printr-o mișcare ridicându-se deasupra patului. Lucrase aproape trei zile fără întrerupere, încercând încă o dată să găsească o configurație stabilă a conglomeratului. Își plimbă privirea în jur. Probabil nici nu știa ce anume o trezise. Îl fixă pe Nau, aflat lângă fereastră, și pe față îi apăru un zâmbet compătimitor.

– Vai, Tomas, în loc să te odihnești, te îngrijorezi din cauza noastră?

Întinse brațele – o alinare. Nau zâmbi timid și încuviință tacit. La dracu, aproape că avea dreptate. Traversă plutind până în partea cealaltă a camerei și se opri proptindu-se cu mâna de

peretele din spatele capului fetei. Ea îl cuprinse în brațe și începură să coboare amândoi încet spre pat. El o cuprinse cu brațele de talie și-i simți picioarele puternice încolăcite de ale lui.

– Faci tot ce poți, Tomas. Nu încerca mai mult. O să fie bine.

Îi mângâie părul de la ceafă, iar el o simți vibrând. Nu el, ci Qiwi Lisolet era cea care se îngrijora, care ar lucra până ar cădea lată dacă ar crede că șansele de supraviețuire le-ar crește măcar cu un procent. Plutiră în liniște secunde lungi, până când gravitația îi aduse în patul tot numai o spumă de dantele.

Nau o pipăi pe laturi și simți cum o părăsesc ușor grijile. Multe nu merseseră bine în misiunea asta, dar Qiwi Lin Lisolet se număra printre micile victorii. Avusese paisprezece ani – precoce, îndărătnică, naivă – când Nau doborâse flota Qeng Ho. Fata era infectată corespunzător cu virusul minții. Ar fi putut trece la focalizare; o vreme, cochetase cu ideea s-o facă jucăria trupului său. *Mulțumesc Flagelului că n-am făcut-o.*

În primii doi ani, fata își petrecuse mai tot timpul în această cameră, plângând. Faptul că Diem îi „omorâse" mama o transformase în primul trădător sincer dintre Qeng Ho. Nau petrecuse megasecunde întregi consolând-o. La început, fusese un simplu exercițiu de artă persuasivă, cu posibilul efect secundar ca ea să-i crească lui credibilitatea în ochii celorlalți speculanți. Însă, odată cu trecerea timpului, Nau descoperise că fata era mai periculoasă și mai utilă decât își imaginase el. Qiwi își petrecuse aproape toată copilăria în stare activă, în călătoria de pe Triland. Folosise timpul cu o intensitate aproape focalizată, învățând știința construcțiilor, tehnologia de susținere biotică și practici comerciale. Era ciudat; de ce să primească un copil tratament special? Ca atâtea alte facțiuni Qeng Ho, familia Lisolet avea propriile secrete, propria cultură internă. La interogatoriu, smulsese de la mama fetei explicația probabilă. Familia Lisolet folosea timpul petrecut printre stele pentru a-i modela pe acei copii meniți pentru funcții de conducere în cadrul ei. Dacă lucrurile s-ar fi desfășurat conform planurilor Kirei Pen Lisolet, fata ar fi fost pregătită pentru următoarea etapă de instruire aici, în interiorul sistemului, dominată total de loialitatea față de mama ei.

Însă, așa cum a reieșit, Qiwi se potrivea perfect cu scopurile lui Tomas Nau. Era tânără și talentată și avea nevoie disperată de cineva care să investească în loialitatea ei. O punea să lucreze gardă după gardă fără hibernoterapie, așa cum proceda cu el însuși. Avea să fie o companie de nădejde pentru anii următori, una care îi va testa permanent planurile. Qiwi era deșteaptă și cu o personalitate foarte independentă din mai multe puncte de vedere. Și acum, că se descotorosise de dovezile morții mamei sale și a celorlalți, se puteau comite greșeli. Faptul că se folosea de Qiwi era un fel de cursă incitantă, un test constant pentru nervii lui. Dar măcar acum înțelegea pericolul și își luase măsuri de prevedere.

– Tomas… Se întoarse cu fața spre el. Crezi c-o să reușesc vreodată să stabilizez conglomeratul?

Da, iată un lucru care să-i provoace fetei îngrijorare. Ritser Brughel – sau chiar un Tomas Nau mai tânăr – nu și-ar fi dat seamă că reacția corectă nu era amenințarea, nici dezaprobarea.

– Da, o să găsești tu o soluție. O să găsim noi una. Ia-ți liber câteva zile, vrei? Bătrânul Trinli iese din hibernoterapie în garda asta. Lasă-l să echilibreze el grămada de pietre o vreme.

Râzând, Qiwi arăta mai tânără decât era.

– A, da, Pham Trinli! Era singurul dintre conspiratorii lui Diem pentru care simțea mai mult dispreț decât ură. Mai ții minte când s-a ocupat el de stabilizare ultima oară? Vorbește mult, dar se urnește greu. Până să se dumirească, conglomeratul s-a abătut cu trei metri pe secundă de pe ruta L1. Atunci a avut o reacție exagerată și…

Începu iar să râdă… Râdea la cele mai bizare lucruri. Un mister care pe Nau îl intriga încă.

Lisolet tăcu, iar când se hotărî să vorbească, îl uimi pe comandor:

– Da… ai dreptate. E vorba de numai patru zile, pot să aranjez lucrurile în așa fel încât Trinli să nu aibă ce strica. Poate că putem suda blocurile, în cele din urmă… Pe lângă asta, tata e activ în garda asta. Vreau să stau mai mult cu el.

Se uită la Nau întrebător, cerându-i din priviri să-i dea liber.

Ei, aș. Câteodată, manipularea nu mergea cum voia el. Ar fi fost

gata să parieze pe trei deviați că n-o să-i accepte oferta. *Aș putea s-o refuz.* Ar putea să se codească mult până să-i dea aprobarea. Nu, nu merita, nu de data asta. *Iar dacă nu i-o interzici, atunci dă-i permisiunea din toată inima.* O trase mai aproape de el.

– Da! Până și tu trebuie să înveți să te relaxezi.

Qiwi oftă și zâmbi șmecherește.

– Da, sigur, dar am învățat deja asta.

Întinse brațele în jos. O vreme, tăcură amândoi. Qiwi Lisolet era încă o adolescentă necoaptă, dar învăța. Iar Tomas Nau avea la dispoziție ani de zile să-i fie profesor. Kira Pen Lisolet nu avusese atâta vreme la dispoziție și fusese un adult încăpățânat. Nau zâmbi la amintirea ei. Da, da. Și mama, și fata, chiar dacă în alt fel, serviseră scopurilor sale.

Ali Lin nu se născuse în familia Lisolet. Fusese achiziția externă a Kirei Pen Lisolet. Rar găseai un individ ca el, un geniu al parcurilor și al ființelor vii. Era tatăl lui Qiwi. Și Kira, și Qiwi îl iubiseră foarte mult, chiar dacă el nu putea fi ce era Kira și ce urma să devină Qiwi într-o zi.

Ali Lin era important pentru emergenți, probabil la fel de important ca orice persoană focalizată. Făcea parte dintre puținii care aveau un laborator în afara crescătoriilor din mansarda habitatului Hammerfest. Unul dintre puținii indivizi nesupravegheați permanent de șefii mai mărunți sau de Anne Reynolt.

Acum stătea cu Qiwi în vârful copacilor din parcul Qeng Ho și jucau un joc încet și răbdător cu insectele. Fata era acolo de zece kilosecunde, tatăl ei, de mai mult timp. O pusese să compare diferențele de ADN dintre noile tulpini de păianjeni de gunoi pe care-i creștea. Chiar și acum avea încredere în munca ei, îi verifica rezultatele numai la o kilosecundă. În restul timpului se scufunda în examinarea frunzelor și visa cu ochii deschiși cum să realizeze proiectele pe care i le stabilise Anne Reynolt.

Qiwi se uită la podeaua parcului. Copacii, amandori în floare, se cultivau pentru microgravitație de mii de ani, de către oameni ca Ali Lin. Frunzele creșteau răsucindu-se în jos și dezvoltându-se

lateral, astfel încât „castelul” lor nici nu se vedea din umbrele de dedesubt. Și fără gravitație, cerul albastru și ramurile răsucite dădeau parcului o orientare rafinată. Cele mai mari animale adevărate erau fluturii și albinele. Qiwi le auzea pe cele din urmă, din când în când le vedea zburând neregulat, rapid. Fluturii se zăreau peste tot. Varietățile microgravitaționale se orientau după apusul artificial, așa că zborul lor oferea vizitatorilor încă un indiciu psihologic despre ce însemna sus și jos. Acum nu găseai nici un alt om în parc, era închis oficial, pentru întreținere. O minciună gogonată, dar Tomas Nau nu voia să-i atragă atenția asupra ei. De fapt, parcul tocmai devenise prea popular. Plăcea emergenților la fel de mult ca populației Qeng Ho. Era atât de apreciat, încât Qiwi constată că sistemul începe să dea rateuri; micii păianjeni de gunoi nu prea mai făceau față.

Se uită la trăsăturile distrate ale tatălui ei și zâmbi. Venise într-adevăr timpul întreținerii, într-un fel.

– Uite cel mai nou set de diferențe; asta căutai, tată?

– Hm? Ali Lin nu ridică privirea de la obiectul activității sale. Apoi îi răspunse dintr-odată, ca și cum abia ar fi auzit-o: Serios? Să vedem, Qiwi.

Împinse lista către el.

– Vezi? Aici și aici. Asta-i potrivirea de tipar pe care o căutam noi. Celulele hipodermice se vor modifica exact așa cum ai dorit.

Tata voia un metabolism mai avansat, fără eliminarea granițelor din cadrul populației. În acest parc, insectele nu aveau prădători bacterieni; cursa pentru viață se desfășura în interiorul genomilor.

Ali luă lista din mâinile fetei. Îi surâse blând, aproape că se uită la ea, aproape că o remarcă.

– Bine, ai priceput imediat trucul cu multiplicarea.

Qiwi Lin Lisolet nu putea să recâștige din trecut mai mult decât îi ofereau aceste vorbe. De la nouă la paisprezece ani parcursese o perioadă de instruire în stil Lisolet. Un timp al singurătății, dar mama avusese dreptate. Fata străbătuse drum lung până să crească, învățând să fie singură într-o beznă apăsătoare. Învățase despre sistemele de menținere biotică, specialitatea tatălui ei, despre mecanismele cerești care făceau posibile toate construcțiile

mamei sale, dar, mai presus de toate, învățase cât de mult îi plăcea să fie înconjurată de oameni în perioadele active. Ambii ei părinți își petrecuseră câțiva ani în afara cuvelor de hibernoterapie și lucrase alături de ei și de tehnicienii de gardă la întreținere.

Acum mama era moartă și tata, focalizat, concentrat asupra unui singur lucru: administrarea biologică a ecosistemelor. Dar, în ciuda focalizării, el și ea tot reușeau să comunice. În anii de după ambuscadă, petrecuseră megasecunde întregi de gardă împreună. Qiwi învăța în continuare de la el. Iar câteodată, când se lăsau copleșiți de complexitatea stabilității speciilor, era ca înainte, ca în copilăria ei, când tata se scufunda în pasiunea lui pentru ființele vii și se lăsau amândoi absorbiți de miracole mai impresionante decât ei înșiși.

Qiwi studie diferențele, dar mai mult îl studie pe tatăl ei. Știa că se apropia de finalul proiectului cu păianjenii de gunoi, cel puțin cu partea lui. Experiența îndelungată îi spunea fetei că după aceea vor veni câteva momente când Ali Lin va fi abordabil, când va căuta altă activitate pe care să se concentreze. Qiwi surâse în sinea ei. *Iar eu știu pe ce trebuie să se concentreze.* Asta voiau Reynolt și Tomas de la tata, deci era posibil să-i distragă atenția dacă proceda cum trebuie.

Acolo. Ali Lin oftă, privind mulțumit crengile și frunzele din jur. Qiwi avea la dispoziție vreo cincizeci de secunde. Se lăsă în jos de pe creanga ei, menținându-și poziția cu vârful piciorului. Luă sfera cu bonzai pe care o strecurase pe furiș înăuntru și reveni la tatăl ei.

– Le mai ții minte, tati? Parcurile mici, mici de tot?

Tata n-o ignoră. Se întoarse spre ea cu viteza unui om normal și făcu ochi mari când văzu sfera de plastic transparentă.

– Da! Cu excepția luminii, o ecologie complet închisă.

Sfera goală pluti din mâinile lui Qiwi într-ale lui.

Sferele cu bonzai erau ceva obișnuit în spațiile limitate ale unui statoreactor în construcție. Atingeau toate nivelurile de complexitate, de la simpli bulgări de mușchi la parcuri elaborate, ca acesta din habitat. Și…

– Nu e la fel de complicată ca problemele la care lucrăm. Nu

sunt sigură că soluțiile tale ar funcționa.

Ali ceda când apelai la mândria lui, așa cum ceda când apelai la dragostea lui. Acum trebuia să-l prinzi pe tata în momentul potrivit. El strânse din pleoape ca să vadă sfera mai bine și-i palpă dimensiunile.

– Ba da! Pot s-o fac. Noile mele trucuri sunt foarte puternice… Vrei un lac micuț, cu lipide, ca să nu-i tremure suprafața?

Qiwi încuviință în tăcere.

– Iar păianjenii de gunoi… pot să-i fac mai mici și să le pun aripi colorate.

– Da.

Reynolt i-ar permite să depună mai mult efort cu păianjenii de gunoi. Nu erau importanți doar pentru parcul central. Atâtea fuseseră distruse în bătălie! Munca lui Ali ar face posibile module de susținere biotică la scară redusă în toate structurile de supraviețuire.

Un lucru pentru care, în mod normal, ar fi fost nevoie de o echipă de specialiști Qeng Ho și de căutări în baza de date a flotei, dar tata era și focalizat, și genial. Putea realiza singur proiectul, în doar câteva megasecunde.

Nu trebuia decât să fie împins în direcția potrivită, lucru pe care scârba de Reynolt nu-l prea reușea. Așadar…

Ali Lin rânji dintr-odată cu gura până la urechi.

– Fac pariu că pot întrece Marele Tezaur de pe Namqem. Uite, pânzele de filtrare se vor întinde până de partea cealaltă. Tufele vor fi standard, poate puțin modificate, pentru a susține diferențele dintre insecte.

– Da, da, îl aprobă Qiwi.

Purtară o conversație adevărată câteva sute de secunde, până când tatăl ei căzu în starea de concentrare profundă care făcea „micile schimbări” realizabile. Cel mai greu era la nivel bacterian și mitocondrial, unde Qiwi nu se pricepea deloc. Îi zâmbi tatălui ei, vru să-l atingă pe umăr. Mama ar fi mândră de ei. Metodele lui tata ar putea fi chiar o noutate – sigur nu le întâlneai în bazele de date consacrate. Qiwi bănuise că i s-ar putea permite să construiască microparcuri foarte frumoase, dar nici nu îndrăznise să spere la

ele.

Bonzaii Marelui Tezaur nu erau mai mari decât cel de aici, lat de treizeci de centimetri. Unii trăiau două sute de ani, ecosisteme animale/plante complete – susțineau chiar evoluția artificială. Metoda era patentată și nici măcar Qeng Ho nu reușiseră să o achiziționeze în întregime. Să creezi astfel de ecosisteme cu resursele unei misiuni ar fi un miracol. Dacă tata ar reuși mai mult… *hmm.* Majoritatea oamenilor, chiar și Tomas, credeau că fata fusese crescută să ajungă militar, să urmeze cariera mamei sale. Nu înțelegeau. Familia Lisolet era *Qeng Ho.* Nu săreau imediat la luptă. Sigur, Qiwi învățase câte ceva despre bătălie. Sigur, mama avea de gând ca fata ei să petreacă un deceniu sau două învățând ce să facă Dacă Nu Mai Merge Nimic Altceva. Dar, până la urmă, toate duceau la Comerț. La comerț și la a face profit. Da, fuseseră cuceriți de emergenți. Însă Tomas era om cumsecade și avea cea mai grea meserie din lume. Ea se străduia să-l sprijine din toate puterile, să ajute la supraviețuirea expedițiilor, cât mai rămăsese din ele. Tomas nu avea ce face dacă toată cultura lui se dusese de râpă.

La urma urmei, n-ar conta dacă Tomas n-ar înțelege. Qiwi zâmbi către sfera de plastic goală, închipuindu-și cum ar arăta dacă ar fi plină de creația tatălui ei. În locuri civilizate, un bonzai de top s-ar vinde la prețul unei nave spațiale. Aici? Ei, bine, aici Qiwi ar putea crea câțiva pe furiș. La urma urmei, era ceva nesemnificativ, un lucru pe care Tomas nu și l-ar putea justifica. El interzisese stocatul de provizii și schimburile de favoruri. *Uf. Poate că va trebui să-l păcălesc puțin.* Era mult mai ușor să obțină permisiunea lui după aceea. La sfârșit, socoti Qiwi, Qeng Ho îi vor schimba pe oamenii lui Tomas, în măsură mai mare decât îi schimbaseră emergenții pe ei.

Tocmai voia să se apuce de o nouă succesiune de diferențe când auzi o pocnitură dedesubt, a cărei sursă se ascundea sub frunzișul de jos. Nu recunoscu sunetul imediat. *Trapa de acces din podea.* Fusese necesară numai la construcție. Dacă se deschidea, se rupea stratul de mușchi. Fir-ar!

Qiwi ieși răsucindu-se din micul lor cuib și se deplasă în jos fără zgomot, atentă să nu calce pe crengi și să nu arunce umbre pe mușchi. Să intri în parc când era oficial închis nu era o crimă, ce naiba, și ea ar fi făcut-o, dacă ar fi avut chef. Dar trapa aia din podea nu trebuia deschisă. Strica impresia de naturalețe și distrugea gazonul. Ce idiot ar deschide-o, mai ales când se știe cât de stricți erau emergenții când vine vorba de reguli și regulamente oficiale?

Qiwi pluti deasupra celei mai de jos coroane de frunze. Intrusul avea să-și facă apariția într-o secundă, dar ea îl auzea deja. Ritser Brughel. Vicecomandorul începu să calce pe mușchi, înjurând și lovind tufișurile. Individul avea o gură spurcată. Qiwi studia cu asiduitate limbajul de canal și îl mai auzise pe Brughel folosindu-l. O fi el mahărul numărul doi al expediției emergente, însă demonstra clar că liderii emergenți puteau fi niște puturoși ordinari. Tomas realiza că individul era un actor foarte prost; îi plasase apartamentul departe de conglomerat, pe bătrâna *Mână Invizibilă,* iar programul de gardă al lui Brughel îl imita pe cel al echipajului obișnuit. În vreme ce săracul Tomas îmbătrânea an după an pentru siguranța misiunii, Brughel ieșea din hibernoterapie numai zece megasecunde din patruzeci. Deci Qiwi nu-l cunoștea prea bine, dar o dezgusta și puținul pe care-l văzuse la el. *Dacă ai putea avea încredere în individul ăsta ca să pună și el umărul la treabă, Tomas nu și-ar irosi viața pentru noi.* Ascultă în liniște încă un minut. *Chestii dure.* Dar sesiză o nuanță subtilă printre înjurături, una pe care n-o sesizase la alte obscenități rostite de oamenii obișnuiți, de parcă tipul chiar voia să se transforme în realitate toate afuriseniile lui.

Qiwi împinse crengile la o parte cu zgomot, menținându-se la jumătate de metru în aer – ochi în ochi cu emergentul.

– Parcul e închis pentru întreținere, domnule vicecomandor.

Luat prin surprindere, Brughel tresări ușor. Tăcu o secundă, iar pielea sa roz-deschis se închise la culoare, dându-i o expresie cât se poate de comică.

– Puștoaică obraznică și… ce cauți tu aici?

– Mă ocup de întreținere. Ei, măcar vorbele ei se apropiau de adevăr. Acum la contraatac: Dar ce cauți tu aici?

Brughel se întunecă și mai mult la chip. Se înălță cu zece centimetri mai sus decât Qiwi.

– Scursurile n-au dreptul să mă ia la întrebări.

Căra bastonul lui caraghios de oțel, un piron de metal cu crestături murdare pe alocuri. Se propti cu o mână și învârti bastonul într-un arc scânteietor, despicând puietul de lângă Qiwi.

Fata se înfurie și ea. Apucă o creangă și se ridică până când ajunse iar ochi în ochi cu Brughel.

– Ăsta-i un gest de vandalism, nu o explicație.

Știa că Tomas ordonase monitorizarea parcului, iar vandalismul era o infracțiune pentru emergenți și Qeng Ho în aceeași măsură.

Vicecomandorul se enervă atât de tare, încât nici nu putea vorbi ca lumea:

– Voi sunteți vandalii. Parcul ăsta a fost frumos, mai frumos decât mi-am imaginat că ar ieși din mâinile unor scursuri. Dar acum îl sabotați. Am fost aici ieri – l-ați infectat cu paraziți.

Izbi din nou cu pironul-baston. Deșiră o pânză ascunsă printre crengi. Păianjenii se risipiră în toate direcțiile, trăgând după ei fire mătăsoase. Brughel distruse pânza, ridicând un nor de găoace, frunze moarte și rămășițe mărunte.

– Vezi? Ce altceva ați mai otrăvit?

Se aplecă mai aproape de Qiwi, privind-o de sus.

Fata se holbă la el nedumerită. Doar nu vorbea serios! Cum poate fi cineva atât de prost? *Nu uita, e un Ignorant.* Se înălță cât putu ca să-l privească de sus și-i strigă în față:

– E un parc imponderabil, pentru numele lui Dumnezeu! Cum crezi că se păstrează aerul curat, cine crezi că se ocupă de mizeria plutitoare? Păianjenii de gunoi sunt aici dintotdeauna… deși poate în clipa asta le dai cam mult de lucru.

Nu asta intenționase să spună, dar îl examină pe vicecomandor de sus până jos, ca și cum în fața ochilor i-ar fi apărut o grămadă mare de mizerie.

Stăteau deasupra straturilor de frunze inferioare. Cu colțul ochiului, îl văzu pe tatăl ei. Cerul era de un albastru nemărginit,

protejat de o creangă ici, una colo. Simți în ceafă lumina fierbinte a soarelui fals, pregătindu-se de apus. Dacă se mai jucau mult de-a cine ajunge mai sus, aveau să dea cu capul de plastic. Qiwi începu să râdă.

Brughel tăcea și se holba la ea. Lovea cu bastonul de oțel în palmă. Lumea bârfea pe seama urmelor negre de pe el; era clar ce voia el să se creadă despre ele. Dar nu avea statură de luptător. Și când arcui bastonul, parcă nici nu-i trecu prin cap că poate da peste ținte care să riposteze. Acum nu se mai sprijinea decât cu vârful bocancului agățat de ramuri. Qiwi se pregăti să-l înfrunte și rânji către el cât putu de obraznic.

Brughel nu mișcă preț de-o secundă. Își plimbă iute privirea la stânga și la dreapta ei. Apoi, fără o vorbă, se lăsă în jos, se zbătu să nu-și piardă echilibrul, găsi o creangă de sprijin și se scufundă spre trapa din podea.

Qiwi pluti în tăcere, străbătută de cele mai stranii senzații în tot corpul și în brațe. Nu reuși să le identifice imediat. Dar parcul… ce frumos era fără Ritser Brughel! Auzea bâzâit discret de albine și fluturi bătând din aripi, deși cu câteva clipe înainte se concentrase doar pe furia vicecomandorului. Descoperi de ce o furnica în brațe și de ce îi bătea inima nebunește: de furie și de teamă.

Qiwi Lisolet îi tachinase și-i înfuriase pe mulți. Aproape că făcuse o pasiune din asta în pre-Zbor. Mama zicea că era de vină furia ascunsă în minte, provocată de gândul singurătății printre stele. Poate. Dar se și distrase. Acum era altceva.

Se întoarse la cuibul din copaci al tatălui ei. Foarte mulți se supăraseră pe ea de-a lungul anilor. În vremurile acelea nevinovate, Ezr Vinh era să facă apoplexie din cauza ei. *Bietul Ezr, aș vrea să…* Astăzi însă se petrecuse un lucru absolut diferit. Văzuse diferența în ochii lui Brughel. Bărbatul chiar voise s-o omoare, se jucase cu ideea. Și probabil că nu îl oprise decât gândul că ar afla Tomas. Dar dacă Brughel o va prinde vreodată singură, fără monitoare de supraveghere în jur…

Îi tremurau mâinile când ajunse lângă Ali Lin. Tata. Voia așa de mult s-o ia în brațe, să-i alunge tremurul. Dar Ali Lin nici nu se uita la ea. Deși tata era focalizat de câțiva ani, ea tot își amintea

foarte bine vremurile de dinainte. Înainte… Tata ar fi năvălit printre copaci la primul zgomot de ceartă. S-ar fi așezat între ea și Brughel, amenințat sau nu de bastonul de oțel. Acum… Qiwi nu-și amintea prea multe din cele întâmplate în minutele anterioare, dar și-l amintea pe Ritser Brughel. Și niște frânturi: Ali nu se mișcase din fața displayurilor și analizoarelor. Auzise disputa, chiar se uitase în direcția lor când începuseră să strige și să se apropie de el. Le aruncase o privire agitată, ca și când le-ar fi spus „nu mă deranjați!”.

Qiwi întinse mâna tremurândă ca să-l atingă pe umăr. Ali se scutură cum te-ai scutura de o gânganie enervantă. Pe de-o parte, era o ființă vie, pe de alta, părea mort, ca mama. Tomas spunea că focalizarea e reversibilă. Dar el avea nevoie de tata și de ceilalți focalizați așa cum erau ei acum. În plus, Tomas crescuse emergent. Aplicau focalizarea ca să facă din oameni proprietatea lor. Se *mândreau* cu asta. Qiwi știa că mulți Qeng Ho considerau povestea cu reversibilitatea o minciună. Până acum, niciun focalizat nu fusese adus la normal. *Tomas n-ar minți când e vorba de un lucru atât de important.*

Și poate că, dacă ea și tata făceau ceea ce trebuie, atunci puteau să-l facă pe tata la loc mai repede. Nu era o moarte pentru totdeauna. Se strecură pe scaun lângă Ali și-și reluă lucrul la noile seturi de diferențe. Procesoarele începuseră să-i dea primele rezultate când ea făcuse schimb de insulte cu Ritser Brughel.

Tata avea să fie mulțumit.

Nau încă se întâlnea cu Comitetul de Conducere a Flotei tot la o megasecundă. Bineînțeles, numai cei care participau la ședințe se schimbau de la gardă la gardă. Ezr Vinh era prezent astăzi; ar fi interesant să vadă reacția băiatului la surpriza pe care i-o pregătea. Venea și Ritser Brughel, așa că îi ceruse lui Qiwi să nu apară. Nau zâmbi în sinea lui. *La dracu', n-am bănuit niciodată cât de tare l-ar putea umili pe omul ăsta.*

Tomas Nau combinase ședințele comitetului cu întâlnirile cadrelor lui emergente și le spunea ședințe „de gardă-conducere”.

Ideea era întotdeauna aceeași: indiferent de neînțelegerile din trecut, toți erau în aceeași oală și numai prin cooperare puteau supraviețui. Ședințele nu erau atât de pline de sens ca întâlnirile lui private cu Anne Reynolt sau activitatea lui cu Ritser și cei de la securitate. Acelea se desfășurau deseori între gărzile regulate. Totuși, nu mințea când spunea că treburile importante se discutau la aceste ședințe ținute tot la o megasecundă. Nau mișcă ușor din mână în dreptul ordinii de zi.

– Deci. Ultimul punct: expediția lui Anne Reynolt spre soare. Anne?

Reynolt nu zâmbi când îl corectă:

– Raportul astrofizicienilor, domnule comandor. Dar, mai întâi, am de făcut o plângere. Avem nevoie de cel puțin un specialist nefocalizat în zonă. Știți cât e de greu să interpretezi rezultatele tehnice…

Nau oftă. Îl bătuse la cap cu problema asta și în particular.

– Anne, ne lipsesc resursele necesare. Avem doar trei specialiști supraviețuitori în zonă.

Și toți erau deviați.

– Dar am nevoie de un analist cu judecata nealterată. Scutură din umeri. Prea bine. Conform ordinului tău, am pus doi astrofizicieni de gardă continuă după Reaprindere. Nu uita, au avut cinci ani la dispoziție să se gândească la acest raport.

Reynolt făcu un gest în aer și în fața lor apăru imaginea unui taxi Qeng Ho modificat. De fiecare parte a lui erau fixate rezervoare de combustibil auxiliare, iar fața era o pădure de senzori. O pânză protectoare de argint se proptea de un cadru șubred pe o parte a aparatului de zbor.

– Chiar înainte de Reaprindere, doctorii Li și Wen au zburat cu acest vehicul pe orbită joasă, în jurul Fluctuantei.

Pe a doua fereastră apăru ruta descendentă și o orbită finală la nici cinci sute de kilometri deasupra stelei.

– Menținând pânza orientată corespunzător, au zburat în siguranță la aceeași altitudine mai mult de o zi.

De fapt, piloții deviați ai lui Xin fuseseră cei care efectuaseră zborul. Nau îi făcu semn din cap lui Xin.

– Felicitări, domnule pilot-șef.

Acesta zâmbi.

– Mulțumesc, domnule. Acum o să am ce le povesti copiilor.

Reynolt ignoră comentariul. Afișă ferestre multiple, cu vederi de la altitudine joasă în regimuri spectrale diferite.

– Analiza ne-a creat probleme de la bun început.

Auzeau vocile înregistrate ale celor doi deviați. Li era de origine emergentă, dar ceilalți aveau accent Qeng Ho. Acesta probabil că era Wen:

– Am știut întotdeauna că Fluctuanta are masa și densitatea unei stele de clasa G. Acum putem crea hărți de rezoluție înaltă ale temperaturilor și densității inter…

Dr. Li se vârî în discuție cu insistența tipică a unui deviat:

– … dar ne trebuie mai mulți microsateliți… La naiba cu resursele. Ne trebuie cel puțin două sute, chiar pe durata Reaprinderii.

Reynolt opri înregistrarea.

– Le-am dat o sută de microsateliți.

Apărură alte ferestre, cu Li și Wen întorși în Hammerfest după Reaprindere, certându-se și iar certându-se. Acesta era formatul rapoartelor lui Reynolt de obicei, imagini, mese și frânturi de sunete.

Wen vorbea din nou. Părea obosit:

– Chiar în faza inactivă, densitatea centrală era tipică pentru o stea G, dar nu s-a produs niciun colaps. Turbulențele de la suprafață nu se extind nici măcar pe zece mii de kilometri. Cum? Cum? Cum?

Li:

– Și după Reaprindere, structura internă de adâncime arată la fel.

– Nu știm sigur; nu ne putem apropia.

– Nu, e aspectul tipic. Avem modele…

Vocea lui Wen se schimbă din nou. Vorbea mai repede, pe un ton frustrat, aproape îndurerat:

– Toate datele astea, și noi tot n-am înțeles misterele. De cinci ani studiez traiectoriile de reacție și sunt la fel de neștiutor ca

astronomii din Era Zorilor. Trebuie să se petreacă ceva în miezul extins, altfel s-ar produce un colaps.

Celălalt deviat se manifestă cam iritat:

– Evident, chiar inactivă, steaua emană radiații, dar radiază ceva care se convertește în interacțiune scăzută.

– Dar ce anume? Ce fel de radiații? Și dacă există, de ce nu intră în colaps straturile superioare?

– Conversia e la baza fotosferei și aia s-a dus naibii! Ryop. Folosesc propriul tău software de modelare ca să demonstrez asta!

– Nu. Aberații post-hoc, cu nimic mai bune decât în erele trecute.

– Dar am date!

– Și ce dacă? Adiabatele tale sunt…

Reynolt opri sunetul.

– Au ținut-o așa zile la rând. Vorbesc în jargon privat, inventat de obicei de un cuplu focalizat, foarte unit.

Nau se îndreptă de spate în scaun.

– Dacă nu pot vorbi decât unul cu celălalt, atunci noi nu înțelegem nimic. I-ați pierdut?

– Nu. Cel puțin nu în mod obișnuit. Dr. Wen a ajuns atât de frustrat, încât a început să se gândească la externalizare aleatorie. Într-o persoană normală, asta ar duce la creativitate, dar…

Brughel râse, sincer amuzat.

– Deci băiețașul tău astronom a pierdut mingea din vedere, hă, Reynolt?

Reynolt nici nu se uită la el.

– Taci, îi spuse ea.

Nau observă cât de uluiți se arătară speculanții la cuvintele ei. Ritser era al doilea la comandă, renumitul sadic din rândul șefilor, iar ea pur și simplu îi închidea gura. *Mă întreb când își vor da seama speculanții.* Brughel se încruntă ușor. Apoi i se lăți zâmbetul. Se propti cu spatele de spătarul scaunului și aruncă o privire amuzată spre Nau. Anne continuă fără ezitare:

– Wen s-a detașat de problemă, așezând-o într-un context din ce în ce mai amplu. La început, lucrurile au fost relevante.

Se auzi din nou vocea lui Wen, același limbaj precipitat și

monoton de mai înainte:

– Orbita galactică a Fluctuantei. Un indiciu.

Graficul ipotetic al orbitei Fluctuantei – presupunând absența unor întâlniri stelare – apăru pe o fereastră. Anne scotea fragmente din notițele astronautului. Graficul se extindea cu jumătate de miliard de ani în trecut. Era figura tipică de petală de floare a populației de stele dintr-un halo: tot la două sute de milioane de ani, Fluctuanta penetra miezul ascuns al galaxiei. De acolo, ieșea afară prin balansare treptată, până unde stelele se risipeau și se lăsa întunericul galactic. Tomas Nau nu se pricepea la astronomie, dar știa că stelele apărute în halo nu au sisteme planetare utile, deci nu prea sunt vizitate. Dar sigur că asta era cea mai puțin bizară caracteristică a Fluctuantei.

Deviatul Qeng Ho era obsedat de orbita galactică a stelei.

– Obiectul ăsta – nu poate fi o stea – a văzut miezul Tuturor Lucrurilor. Din nou, și din nou, și din nou…

Reynolt sări peste o porțiune de blocaj din gândirea bietului Wen. Glasul deviatului sună acum puțin mai calm:

– Indicii. O mulțime de indicii, zău. Uită de fizică; gândește-te la curba luminii. Timp de două sute cincisprezece ani, dintr-un ciclu de două sute cincizeci, radiază energie mai puțin perceptibilă decât o pitică maro.

Ferestrele care însoțeau gândurile lui Wen scânteiau de la o idee la alta, arătau imagini cu pitice maro, oscilațiile mult mai rapide pe care fizicienii le extrapolaseră pentru trecutul îndepărtat al Fluctuantei.

– Se petrec evenimente pe care nu le vedem. Reaprinderea, o curbă a luminii vag asemănătoare cu o nova Q periodică, stabilizându-se în câteva megasecunde la un spectru care ar putea fi o stea pe un miez de fuziune. Și apoi lumina scade treptat la zero… sau se schimbă în ceva ce noi nu vedem. Nu e deloc o stea! E o vrajă la mijloc! O mașinărie magică, acum spartă. Fac pariu că a fost un generator de semnal dreptunghiular cândva. Asta e! Magie ivită din inima galaxiei, ca să n-o putem înțelege.

Sunetul se întrerupse brusc și caleidoscopul de imagini al lui Wen îngheță în toiul frenezie.

– Dr. Wen e prizonier în capcana acestui ciclu de idei de zece megasecunde, preciză Reynolt.

Nau știa deja unde se strecurase greșeala, dar afișă oricum o mină îngrijorată:

– Ce ne-a mai rămas?

– Dr. Li se descurcă bine, rosti Reynolt. Aluneca în propriul lui ciclu opus până l-am separat de Wen. Dar acum… ei, bine, e fixat pe software-ul de identificare Qeng Ho. Are un model extraordinar de complex, care corespunde tuturor observațiilor.

Alte imagini, teoria lui Li despre o nouă familie de particule subatomice.

– Dr. Li insistă pe teoria cognitivă monopolizată de Hunte Wen, dar obține rezultate foarte diferite.

Vocea lui Li:

– Da. Da! Modelul meu anticipează faptul că stelele de acest tip sunt foarte răspândite în apropiere de gaura galaxiei. Rar, foarte rar, interacționează și generează o explozie cuplată. Rezultatul e expediat din miez. Bineînțeles, traiectoria lui Li era identică cu a lui Wen după presupusa explozie. Toți parametri se potrivesc. Nu vedem stele pâlpâind în pulberea miezului; nu sunt strălucitoare, sunt foarte rapide. Dar, o dată la un miliard de ani, asistăm la distrugere asimetrică și la ejectare.

Imagini cu explozia ipotetică a distrugătorului ipotetic al Fluctuantei. Imagini cu sistemul solar original al Fluctuantei distrus de explozie aproape complet, cu excepția unei mici umbre protejate în capătul îndepărtat al stelei față de distrugător.

Ezr Vinh se aplecă în față.

– Doamne, a explicat totul.

– Da, spuse Nau. Până și natura unică a sistemului planetar. Întoarse ochii de la aglomerația de ferestre la Anne. Ce părere ai?

Reynolt scutură din umeri.

– Cine știe? De asta avem nevoie de un specialist nefocalizat, domnule comandor. Dr. Li își răspândește rețeaua întruna. Acesta poate fi un simptom al unei clasice capcane de a explica totul. Iar teoria lui despre particule e vastă; poate fi o tautologie Shannon.

Femeia se întrerupse. Lui Anne Reynolt îi lipsea cu desăvârșire

darul de a face un spectacol. Nau își aranjase întrebările în așa fel încât bomba ei să lovească ultima:

– Totuși, teoria aceea despre particule este principala lui specialitate. Și are consecințe, poate o propulsie statoreactoare Bussard mai rapidă.

Se lăsă o liniște de câteva secunde. Qeng Ho se jucau cu ultrapropulsia de mii de ani, încă dinainte de Pham Nuwen. Furaseră idei de la sute de civilizații. În ultima mie de ani, îi aduseseră îmbunătățiri de nici unu la sută.

– Măi, măi, măi…

Tomas Nau știa ce bine te simți când pariezi mult… și câștigi. Până și speculanții rânjeau ca idioții.

Îi lăsă pe toți să savureze plăcuta senzație. Vestea era extraordinar de bună, chiar dacă răsplata venea la sfârșitul Exilului.

– Asta îi face pe astrofizicienii noștri o marfă prețioasă, spuse el. Poți să iei măsuri în legătură cu Wen?

– Mă tem că Hunte Wen e irecuperabil.

Reynolt deschise o fereastră cu imagini din domeniul medical. Pentru un fizician Qeng Ho, ar fi fost un simplu diagnostic al creierului. Pentru Anne Reynolt, era o hartă strategică.

– Vezi, aici și aici, conexiunile sunt asociate cu munca legată de Fluctuantă; am demonstrat asta eliminând o parte din ele. Dacă încercăm să-i eliminăm fixația, îi ștergem activitatea din ultimii cinci ani, pe lângă faptul că interferăm cu conexiunile din cunoștințele lui generale. Nu uita, chirurgia de focalizare e mai mult bâjbâială și mers pe ghicite, cu o rezoluție de un milimetru cel mult.

– Adică ne-am pomeni cu o legumă?

– Nu. Dacă intervenim și anulăm focalizarea, va avea personalitatea și amintirile de dinaintea ei. Dar nu va mai fi fizician.

– Hm… rosti Nau, meditând.

Deci n-aveau cum să-l defocalizeze pe speculant și să obțină expertul de care avea nevoie Reynolt. *Și să fiu al naibii dacă risc să-l defocalizez pe-al treilea tip.* Totuși, exista o soluție foarte

nevătămătoare, care presupunea folosirea tuturor celor trei bărbați.

– Bine, Anne. Uite ce-ți propun. Pune-l pe fizician online, dar la un ciclu de activitate scăzută. Ține-l pe dr. Li în congelator până când tipul cel nou îi verifică rezultatele. Nu va fi o verificare la fel de eficientă ca una făcută de un nefocalizat, dar, dacă lucrezi inteligent, rezultatele nu vor avea erori.

Anne scuturã iar din umeri. Nu știa ce înseamnă falsa modestie, dar nici nu realiza cât de priceputã era.

– În ce-l privește pe Hunte Wen, reluă Nau, a făcut tot ce i-a stat în putere pentru noi și nu-i putem cere mai mult. Perfect adevărat, după părerea lui Anne. Vreau să-l defocalizezi.

Ezr Vinh se holba la ei cu gura deschisă. Ceilalți speculanți arătau și ei la fel de șocați. Exista un mic risc: pe de o parte, Hunte Wen nu va fi cea mai bună dovadă că focalizarea e reversibilă. Pe de altă parte, reprezenta un caz disperat. *Arată-te îngrijorat.*

– Ne-am folosit de dr. Wen mai mult de cinci ani la rând și văd că deja a ajuns între două vârste. Dați-i orice consumabile medicale are nevoie ca să-l facem cât mai sănătos cu putință.

Era ultimul punct pe ordinea de zi, iar ședința nu se mai prelungi mult. Nau se uită cum toată lumea ieșea plutind din sală. Sporovăiau unii cu alții și-și arătau entuziasmul față de descoperirea lui Li și dezrobirea lui Wen. Ezr Vinh plecă ultimul, dar nu vorbi cu nimeni. Chipul băiatului era lipsit de expresie. *Da, domnule Vinh. Poartă-te frumos și poate că, într-o zi, o voi elibera pe aceea pe care o vrei tu.*

16

Garda intermediară fu deosebit de calmă. Majoritatea gărzilor erau multipli de megasecundă, cu mici suprapuneri în care cei intrați de serviciu se informau despre problemele curente. Această gardă nu era niciun secret, dar Nau o trata oficial ca pe o perturbare a programului, o pauză de patru zile între gărzi, din când în când. În realitate, era ca al șaptelea etaj lipsă ori ziua aceea din povești dintre paștile cailor și calendele grecești.

– Ce zici, n-ar fi grozav să avem gărzi intermediare și acasă? glumi Brughel, în timp ce-i conducea pe Nau și Kal Omo printre stivele cu hibernauți. Am lucrat cinci ani la siguranță pe Frenk. Mi-ar fi fost mult mai ușor să iau o pauză câteodată și să aranjez apele după nevoile mele.

Glasul lui răsuna tot mai tare în cală. Ecoul se întorcea înapoi din mai multe direcții. De fapt, erau singurii treji de la bordul navei *Suivire.* Jos, pe Hammerfest, se aflau Reynolt și un echipaj de deviați. Un altul, alcătuit din numărul minim necesar de emergenți și speculanți, printre care și Qiwi Lisolet, lucra la jeturile de stabilizare de pe conglomerat. Însă, în afară de deviați, doar nouă oameni cunoșteau cele mai adânci secrete. Și aici, în Garda Intermediară, puteau face tot ce era necesar pentru a proteja capsula.

Pereții interiori ai calei de hibernoterapie de pe *Suivire* fuseseră dărâmați și apoi fuseseră instalate zeci de cuve suplimentare în locul lor. Toți cei din Garda A dormeau acolo, aproape șapte sute de oameni. Gărzile B și Misc erau pe *Brisgo Gap,* iar C și D pe *Binele Comun.* Dar după această gardă intermediară venea rândul gărzii A.

Pe perete luci o lumină roșie; sistemul de date independent al calei se pregătea să vorbească. Nau își puse vizorul și, dintr-odată, cuvele afișară etichete cu numele și afilierea. Toate erau verzi. *Mulțumesc cerului.* Nau se întoarse către sergentul său. Numele,

statutul și semnele vitale ale lui Kal Omo pluteau în aer lângă obrazul lui; sistemul de date își lua datoria în serios.

– Medicii lui Anne o să vină aici în câteva mii de secunde, Kal. Nu-i lăsa să intre până când Ritser și cu mine nu terminăm de vorbit.

– Am înțeles.

Pe fața bărbatului se ivi un zâmbet subtil când se întoarse și se retrase discret. Kal Omo mai trecuse prin așa ceva; ajutase la complotul mârșav de pe *Comoara Îndepărtată.* Știa la ce să se aștepte.

Apoi Nau și Ritser rămaseră singuri.

– Deci, Ritser, ai mai găsit uscături?

Brughel rânjea; avea o surpriză pusă deoparte. Alunecară pe lângă stivele cu sicrie, lumina din cameră strălucind de sub tălpile lor. Sicriele arătau ca naiba, dar încă funcționau bine, cel puțin cele Qeng Ho. Speculanții erau deștepți; transmiteau tehnologie în tot Spațiul Uman, totuși mărfurile lor erau mai bune decât cele promovate în gura mare către stele. *Dar acum avem o bibliotecă a flotei... și oameni care să înțeleagă ceva din ea.*

– Am pus biciul pe spionii mei, domnule comandor. Garda A e curată, deși...

Se opri și se propti cu mâna de un rack. Balustradele subțiri se încovoiau pe toată lungimea rackului; chiar era o structură amenajată ad-hoc.

– ... deși nu știu de ce te legi la cap cu pacostea asta pusă pe răzvrătire.

Lovi unul dintre sicrie cu bastonul lui de comandor.

Sicriele speculanților aveau geamuri late și curbate și o lumină internă. Nau l-ar fi recunoscut pe Pham Trinli și fără eticheta displayului. Nu știa cum se făcea, dar individul arăta mai tânăr cu chipul împietrit.

Probabil că Ritser lua tăcerea comandorului drept nehotărâre.

– Știa de complotul lui Diem.

Nau scutură din umeri.

– Normal că știa. La fel și Vinh. Și alți câțiva. Iar acum îi știm pe toți.

– Dar…

– Nu uita, Ritser, am ajuns la un acord. Nu ne mai putem permite să ne pătăm mâinile de sânge.

În toată aventura asta, cea mai mare greșeală a lui Nau fusese felul în care procedase la interogatoriile la fața locului de după ambuscadă. Nau aplicase strategiile de urgență din Anii Flagelului, strategiile acelea dure ascunse de ochii cetățenilor obișnuiți. Dar cu totul alta fusese situația primilor comandori; avuseseră la dispoziție o mulțime de resurse umane. Pe când el… ei, bine, în cazul acelor Qeng Ho care puteau fi focalizați, interogatoriul nu era o problemă. Dar ceilalți se dovedeau surprinzător de rezistenți. Cel mai rău era că nu reacționau la amenințări într-un mod rațional. Ritser o luase puțin razna și nici Tomas nu se lăsase mai prejos. Îi omorâseră pe ultimii speculanți seniori înainte de a înțelege psihologia celorlalți. Una peste alta, rezultase un adevărat dezastru, dar și o experiență de maturizare. Tomas învățase cum să trateze cu supraviețuitorii.

Ritser zâmbi.

– Bine, bine. Măcar pe seama lui Trinli te poți distra, mai detensionează atmosfera. Felul în care încearcă să se dea pe lângă tine și pe lângă mine – și mai e și înfumurat pe deasupra! Mișcă din mână spre hibernauții de pe rackuri. Sigur. Trezește-i conform programului. Ar trebui să explicăm prea multe „accidente”, așa cum stau lucrurile acum. Se întoarse cu spatele la Nau. Zâmbetul nu-i dispăruse, dar lumina venită de jos îl transforma într-o grimasă și, de fapt, asta și era. Adevărata problemă nu e Garda A, domnule comandor. În ultimele patru zile, am descoperit activități subversive în altă parte.

Nau se uită la el ușor mirat. De fapt, asta și așteptase.

– Qiwi Lisolet?

– Da! Stai, știu că ai văzut cearta dintre noi doi zilele trecute. Putoarea merită să moară pentru asta, dar nu de asta mă plâng. Am dovezi solide că încalcă Legea Ta. Și e în cârdășie cu alții.

De data asta, Nau fu luat prin surprindere.

– Cum adică?

– Știi că am prins-o în parcul speculanților cu taică-său.

Închisese parcul că așa-i venise ei cheful. De-asta m-am înfuriat așa de tare. Dar după aceea… i-am pus pe spionii mei s-o urmărească. Monitorizarea întâmplătoare n-ar fi remarcat nimic timp de câteva gărzi: mucoasa aia nemernică deviază resursele capsulei. Fură din producția distileriei de substanțe volatile. Fură din timpul celor de la fabrică. Distrage atenția tatălui ei în scopuri particulare.

Ei, drăcia dracului! Qiwi nu-i spusese totul despre asta.

– Și… ce face cu resursele astea?

– Cu astea și cu altele. Are nenumărate planuri. Și nu e singură… Are de gând să facă troc cu ele pentru propria ei avansare.

Nau nu știa ce să spună. Desigur, să dai la schimb resursele comunității era o infracțiune. În Anii Flagelului, mai mulți oameni muriseră executați pentru trocuri și adunări în grupuri, decât uciși de boală. Dar în timpuri moderne… trocul nu putea fi eliminat complet. Pe Balacrea, era pretextul periodic pentru exterminare – dar numai atât, un pretext.

– Ritser, rosti Nau prudent, mințind, știu despre toate activitățile astea. Sigur că încalcă litera Legii Mele. Dar gândește-te puțin. Suntem la douăzeci de ani-lumină de casă. Avem de-a face cu Qeng Ho. Sunt speculanți adevărați. Știu că-ți vine greu să accepți, dar întreaga lor existență se învârte în jurul ideii de a înșela comunitatea. Nu putem spera s-o eliminăm într-o secundă…

– *Nu!* Brughel se împinse de rackul pe care se proptise și apucă balustrada de lângă Tomas. Toți sunt niște lepădături, dar numai Lisolet și câțiva conspiratori periculoși – și pot să ți-i înșir cu numele – îți încalcă Legea!

Nau își imagină cum se întâmplase totul. Qiwi Lin Lisolet nu respectase niciodată regulile, nici printre Qeng Ho. Nebuna de maică-sa aranjase să fie manipulată, dar și așa, tot scăpase de sub control direct. Cel mai mult îi plăcea să se joace. Odată îi spusese: „Întotdeauna e mai ușor să obții iertarea decât permisiunea.” Această simplă afirmație demonstra, în aceeași măsură ca altele, prăpastia care despărțea viziunea despre lume a lui Qiwi de cea a Primilor Comandori.

Nau făcu un efort de voință să nu se depărteze de Brughel. *Ce l-o fi apucat?* Se uită fix în ochii săi, ignorând bastonul din mâna lui cuprinsă de spasme.

– Asta-i datoria ta, vicecomandor. Iar parte dintr-a mea e să interpretez Legea Mea. Știi că Qiwi nu a scăpat de virusul minții; la nevoie, poate fi imediat… adaptată. Vreau să mă ții la curent cu aceste posibile infracțiuni, dar deocamdată aleg să închid ochii la ele.

– Alegi să închizi ochii la ele? Alegi? Eu… Brughel nu-și găsi cuvintele. Când își reveni, își stăpâni furia din glas. Da, suntem la douăzeci de ani-lumină de casă. Suntem la douăzeci de ani-lumină de familia ta. Și unchiul tău nu mai e la putere. Vestea asasinării lui Alan Nau sosise când expediția lor era încă la trei ani depărtare de sistemul Fluctuantei. Acasă poate încălcai orice lege, îi protejai pe infractori numai pentru că erau buni de tăvălit în pat. Se lovi cu bastonul în palmă. Aici, departe, și în clipa asta, ești foarte singur.

Forța letală dintre comandori era dincolo de orice lege. Era un principiu din Anii Flagelului, dar și un adevăr fundamental al naturii. Dacă Brughel ar fi decis să-i zdrobească acum capul, Kal Omo l-ar fi slujit pe vicecomandor în continuare. Însă Nau vorbi calm:

– Tu ești și mai singur, prietene. Câți dintre cei focalizați lucrează pentru tine?

– Păi… Am… Am piloții lui Xin, am spionii. O pot face pe Reynolt să redirecționeze orice-mi trebuie.

Ritser se bălăbănea la buza unei prăpăstii pe care Tomas n-o remarcase înainte, dar cel puțin se potolea.

– Cred c-o cunoști destul de bine pe Anne ca să știi că n-ar face așa ceva.

Patima uciderii din Brughel se stinse subit.

– Da… ai dreptate. Ai dreptate. Stătea să se prăbușească. Numai că misiunea asta e cu totul altfel decât mi-am închipuit. Am avut destule resurse să trăim aici ca niște comandori nobili. Am avut perspectiva unei lumi de comori. Acum, cei mai mulți deviați ai noștri sunt morți. Nu mai avem echipamentul necesar să ne întoarcem acasă. Suntem blocați aici pentru decenii întregi…

Mai avea puțin și plângea. Trecerea de la amenințare la slăbiciune era fascinantă. Tomas îi vorbi încet, pe ton mângâietor:

– Te înțeleg, Ritser. N-a existat situație mai gravă decât a noastră din Anii Flagelului. Dacă e greu pentru tine, care ești atât de rezistent, atunci mă tem pentru echipajul de rând al misiunii.

Adevărul gol-goluț, numai că majoritatea membrilor echipajului aveau o personalitate mult mai neînsemnată decât Brughel. Ca Ritser, erau captivi într-o fundătură întinsă pe câteva decenii, în care a avea familie și a crește copii nici nu intra în discuție. Era o problemă periculoasă, pe care nu putea s-o ignore. Dar majoritatea oamenilor de rând își continuau relațiile sau își făceau altele noi fără probleme; cel puțin o mie de indivizi nefocalizați trăiau aici. Nevoile lui Ritser aveau să fie mai greu de satisfăcut. Ritser se folosea de oameni până când îi epuiza și acum nu prea mai avea de cine să se folosească.

– Dar mai avem perspectiva comorii, poate întreaga comoară la care am sperat. Era să ne pierdem viața cucerindu-i pe Qeng Ho, dar acum le aflăm secretele. Ai fost la ultima ședință de gardă-conducere: am descoperit elemente de fizică noi și pentru ei. Și încă n-am pus mâna pe ce e mai bun, Ritser. Păianjenii sunt primitivi încă, dar sigur nu s-au născut aici; condițiile din acest sistem solar sunt extreme. Nu suntem prima specie care a venit să le spioneze planeta. Gândește-te, Ritser: o civilizație non-umană, care călătorește prin univers. Își ascunde secretele acolo, jos, printre ruinele trecutului ei.

Îl conduse pe vicecomandor ocolind capătul îndepărtat al rackurilor, apoi o luară înapoi pe al doilea interval. Vizorul raporta verde peste tot, deși, ca de obicei, sicriele emergente arătau foarte uzate. Nau oftă. Peste câțiva ani, s-ar putea să nu mai aibă destule sicrie utilizabile ca să mențină un program de gardă convenabil. O flotă stelară nu putea, singură, construi o altă flotă, nici nu avea cum să se mențină la infinit cu rezerve de înaltă tehnologie. Problema exista de când lumea: pentru a construi cele mai avansate produse tehnologice, ai nevoie de o civilizație întreagă, o civilizație cu toate cunoștințele și capitalul ei industrial. Nu era loc de scurtături; omenirea își imaginase deseori un unificator

general, dar încă nu crease unul.

Ritser părea mai liniștit acum. Furiei disperate îi luă locul judecata.

– ... În regulă. Sacrificăm mult, dar la sfârșit ne întoarcem acasă învingători. Fac față la toate, la fel de bine ca oricare altul. Totuși... de ce trebuie să se lungească al dracului? Ar trebui să cădem urgent pe capul unui regat de-al păianjenilor și să-l cucerim...

– De-abia au reinventat electronica, Ritser. Ne trebuie mai mult...

Vicecomandorul scutură din cap nerăbdător.

– Da, da. Așa e. Avem nevoie de o bază industrială solidă. Probabil știu asta mai bine decât tine; am fost comandor pe Șantierele Lorbita. N-o să ne scoată din rahat decât o reconstrucție din temelii. Dar tot nu avem motive să ne ascundem aici, în L1. Dacă punem laba pe o națiune de pe planeta păianjenilor – măcar să ne pretindem aliații ei – am putea grăbi lucrurile.

– Adevărat, dar problema e menținerea controlului. Pentru asta, temporizarea e totul. Mai știi că am participat la cucerirea Gaspr. Postcucerirea inițială, de fapt; dacă aș fi făcut parte din prima flotă, acum aș fi fost milionar. Nau nu-și ascunse mânia din glas; Brughel îi înțelegea viziunea. Doamne, ce minuni a făcut prima flotă! Numai două nave, Ritser! Închipuie-ți. Aveau numai cinci sute de deviați, mai puțini decât noi. Dar au stat și-au pândit și, când cei de pe Gaspr au ajuns din nou la Era Informatică, au pus mâna pe toate sistemele de date de pe planetă. Comoara pur și simplu le-a căzut în mână! Nau scutură din cap, alungându-și amintirea. Da. Am putea încerca să-i cucerim pe păianjeni acum. Așa am putea grăbi lucrurile. Dar ar fi un bluf împotriva unor extratereștri pe care nu-i înțelegem. Dacă am calcula greșit, dacă am intra într-un război de gherilă, am irosi totul într-o clipă... Probabil că am „câștiga", dar o așteptare de treizeci de ani s-ar putea transforma într-una de cinci sute. N-ar fi un eșec fără precedent, Ritser, deși precedentul nu s-a petrecut în Anii Flagelului. Știi povestea Canberrei?

Brughel înălță din umeri. O fi fost Canberra cea mai puternică

civilizație din Spațiul Uman, dar se găsea la prea mare distanță ca să-l intereseze. Ca în cazul multor emergenți, interesul lui pentru universul cel mare și larg era minim.

– Acum trei mii de ani, Canberra trăia în evul mediu. Ca și Gaspr, colonia originală s-a bombardat până a ajuns la sălbăticie, însă canberranii nu erau nici la jumătatea drumului înapoi. O mică flotă Qeng Ho a călătorit până la ei; dintr-o greșeală stupidă, și-au închipuit că au dat peste o civilizație profitabilă. A fost prima greșeală mare a speculanților. A doua a fost că au rămas acolo o vreme; au încercat să negocieze cu canberranii, așa înapoiați cum erau. Qeng Ho deținea toată puterea, erau capabili să determine societățile primitive ale Canberrei să le facă pe voie.

Brughel scoase un mormăit, apoi rosti:

– Am priceput unde vrei să ajungi. Dar localnicii lor erau mult mai primitivi decât ai noștri.

– Da, dar erau oameni. Iar Qeng Ho aveau resurse net superioare. În orice caz, au semnat alianțe. Au stimulat tehnologia locală cât de mult au putut. Au pornit să cucerească lumea. Și adevărul e că au reușit. Însă cu fiecare pas se îndreptau spre derivă. Membrii echipajului original și-au trăit bătrânețea în castele de piatră. Nici măcar nu mai știau de hibernoterapie. Civilizația hibridă formată din speculanți și localnici a devenit foarte avansată și puternică, dar era prea târziu pentru cei din urmă.

Comandorul și adjunctul lui ajunseseră aproape de intrarea principală. Brughel o luă în față, întorcându-se încet ca să atingă peretele mai întâi cu picioarele. Se uită la Nau cu o expresie concentrată.

Nau atinse podeaua și lăsă pâsla din bocanci să-i amortizeze săritura.

– Gândește-te la ce ți-am spus, Ritser. Exilul nostru aici e, într-adevăr, necesar, iar răsplata va fi la fel de mare pe cât o visezi tu. Dar, până la ea, hai să rezolvăm problemele care te deranjează pe tine. Un comandor nu ar trebui să sufere.

Pe fața bărbatului mai tânăr se instală o expresie de uimire și recunoștință.

– M-m-mulțumesc, domnule. N-am nevoie decât de puțin ajutor, din când în când.

Mai discutară câteva momente, punând la cale compromisurile necesare.

Pe drumul de întoarcere de pe *Suivire*, Tomas Nau avu puțin timp de gândire. Din taxiul lui, vedea conglomeratul scânteietor în față și cerul din jur pătat de formele neregulate ale habitatelor, ale depozitelor și ale navelor care orbitau în jurul diamantelor. Aici, în Garda Intermediară, nu zări urme de activitate umană. Nici echipajele lui Qiwi nu se vedeau, probabil ascunse la umbra conglomeratului. La mare distanță de munții de diamant, Arachna plutea în izolare glorioasă. Pe oceanul ei nemărginit apărură pete fără nori. Zona de convergență tropicală era clară pe fondul albastru. Lumea păianjenilor începea să semene tot mai mult cu arhetipul Pământului-Mamă, o lume dintr-o mie pe care oamenii puteau asoliza și prospera. Va continua să arate ca un paradis încă aproximativ treizeci de ani, până când soarele ei se va scufunda încă o dată. *Și atunci o vom cuceri.*

Acum însă tocmai făcuse încă un pas către succesul definitiv. Rezolvase o enigmă și eliminase un risc inutil. Gura i se schimonosi într-un zâmbet amar. Ritser se înșela foarte mult crezând că e ușor să fii primul nepot al lui Alan Nau. Da, Alan îl favorizase pe Tomas. De la bun început fusese clar că Tomas va fi continuatorul dominației dinastiei Nau peste emergenți. Asta era o parte din problemă, pentru că îl transforma într-o amenințare la adresa membrilor mai bătrâni ai dinastiei. Succesiunea – chiar în familiile de comandori – se asigura de cele mai multe ori prin asasinare. Însă Alan Nau fusese inteligent. Da, voia ca nepotul lui să-i ducă neamul mai departe, dar numai după ce el trăia și conducea până la sfârșitul vieții sale naturale. A-i da lui Tomas comanda expediției spre Steaua Fluctuantă fusese un act diplomatic care îl salvase și pe conducător, și pe moștenitorul său legal. Tomas lipsea de pe scena lumii mai mult de două secole. Era foarte posibil ca, la întoarcere, să aducă și comoara care să continue dominația familiei Nau.

Tomas se întrebase deseori dacă Ritser Brughel nu era cumva un mic sabotor. Acasă, păruse o alegere bună pentru postul de vicecomandor. Era tânăr și făcuse o treabă bună la Șantierele Lorbita. Se trăgea de pe Frenk; părinții lui sprijiniseră printre primii invazia lui Alan Nau. Pe cât posibil, Emergența încerca să transforme fiecare nouă cucerire stigmatizând-o așa cum stigmatizase Era Flagelului Balacrea: prin decese în masă, prin virusul minții, prin înființarea Clasei Comandorilor. Tânărul Ritser se adaptase la fiecare solicitare a noii ordini.

Dar, de la începutul Exilului, se purta ca un nemernic și-un încurcă-lume: neglijent, neîngrijit, obraznic. În parte, era de vină rolul de om cu greutate pe care îl primise, dar el nu juca un rol. Se închisese în sine și nu coopera. Concluzia evidentă: dușmanii familiei Nau erau oameni deștepți, cu planuri pe termen lung. Poate că reușiseră cumva să strecoare un spion printre cei responsabili de siguranța unchiului Alan.

Astăzi, misterul și suspiciunile se ciocniseră. *Și nu am descoperit nici sabotaj, nici incompetență.* Vicecomandorul lui pur și simplu era frustrat din cauza unor nevoi neîndeplinite, de care nu-i pomenise din cauza orgoliului. În lumea civilizată, îndeplinirea lor ar fi o nimica toată; era dreptul natural, dobândit prin naștere, chiar dacă netrâmbițat, al fiecărui comandor, însă aici, în sălbăticie, înconjurați de epave… aici, Ritser trebuia să se lupte cu greutăți mari.

Taxiul se mișcă lin, ca o stafie, peste volutele cele mai înalte ale habitatului Hammerfest și coborî printre umbrele de dedesubt.

Va fi greu să-l mulțumească pe Brughel; bărbatul mai tânăr va trebui să fie mai reținut. Tomas revizuia deja listele de echipaje și deviați. *Da, pot să fac asta.* Și va merita. În afară de el, Ritser Brughel era singurul comandor în limitele a douăzeci de ani-lumină. Clasa Comandorilor era deseori periculoasă în sine, dar exista o legătură între ei. Fiecare cunoștea strategiile ascunse, decisive. Fiecare înțelegea virtuțile adevărate ale emergenței. Ritser era tânăr, dar se maturiza pe dinăuntru. Dacă s-ar stabili relația potrivită, ar fi mai ușor de depistat alte probleme.

Iar succesul lor definitiv putea fi și mai mare decât îi spusese el

lui Ritser. Mai mare chiar decât și-l închipuise unchiul Alan. Viziunea lui poate că l-ar fi ocolit pe Tomas, dacă n-ar fi fost întâlnirea directă cu speculanții.

Unchiul Alan tratase respectuos amenințările îndepărtate; continuase tradițiile balacreene de siguranță a emisiilor. Dar nici el nu-și dădea seama că se jucau de-a tiranii pe un teritoriu ridicol de mic: Balacrea, Frenk și Gaspr. Nau tocmai îi povestise lui Ritser despre înființarea Canberrei. Ar fi putut găsi exemple mai bune, dar Canberra era preferata lui. În vreme ce colegii lui studiau istoria emergentă până în pânzele albe și adăugau strategiilor nuanțe fără însemnătate, Tomas Nau studia istoria Spațiului Uman. Chiar și un dezastru ca Era Flagelului era o banalitate când priveai lucrurile în ansamblu. Față de cuceritorii istoriei, scena balacreană era o coajă de nucă. Deci Tomas Nau era familiarizat cu mii de strategi îndepărtați, de la Alexandru Macedon și Tarf Lu… la Pham Nuwen. Dintre toți, cel din urmă era modelul lui central, cea mai mare personalitate Qeng Ho.

Într-un fel, Nuwen crease lumea Qeng Ho modernă. Transmisiile speculanților dădeau amănunte din viața lui Nuwen, dar le cam înfloreau. În univers circulau alte versiuni, zvonuri contradictorii. Fiecare detaliu din viața lui merita studiat. Pham Nuwen se născuse pe Canberra chiar înainte de asolizarea Qeng Ho. Copilul Nuwen intrase în lumea Qeng Ho din afară… și o transformase. În câteva secole, făcuse din speculanți un imperiu, cel mai mare imperiu cunoscut. Fusese un Alexandru Macedon al Spațiului Uman. Și – la fel ca în cazul lui Alexandru – imperiul lui nu rezistase.

Bărbatul fusese un geniu al cuceririi și al organizării. El pur și simplu nu avea toate instrumentele necesare la dispoziție.

Nau aruncă o ultimă privire spre frumusețea albastră, asemenea cerului, a Arachnei, care se furișa pe sub turnurile Hammerfestului. Acum avea un vis. Până acum, îl recunoscuse numai în sinea lui. Peste câțiva ani, avea să cucerească o rasă nonumană, o rasă care călătorise cândva printre stele. Peste câțiva ani, urma să sondeze cele mai adânci taine ale automatelor flotei Qeng Ho. În felul ăsta, l-ar putea egala pe Pham Nuwen. În felul

ăsta, ar putea înălța un imperiu stelar. Dar visul lui Tomas Nau nu se oprea aici, pentru că el deținea deja un instrument care îi lipsise lui Pham Nuwen și Tarf Lu: *focalizarea.*

Visul lui avea să se împlinească peste o jumătate de viață, la celălalt capăt al Exilului și al groazei, pe care nu și-l imagina încă. Uneori se întreba dacă nu era o nebunie să-și închipuie că poate ajunge acolo. O, dar visul îi strălucea atât de puternic în minte:

Cu ajutorul focalizării, Tomas Nau putea deține lucrul pe care reușea să pună mâna. Emergența lui Tomas Nau avea să devină un singur imperiu, cuprinzând tot Spațiul Uman. Unul care va dura.

17

Oficial, sigur că barul lui Benny Wen nu exista. Benny pusese mâna pe un spațiu utilitar printre baloanele interioare. Lucrând în timpul liber, el și tatăl lui îl dotaseră treptat cu mobilă, un joc de biliard în imponderabilitate și tapet. Se mai vedeau țevile din pereți, dar și pe ele le acoperiseră cu bandă colorată.

Când intra de gardă ramura lui, Pham Trinli își făcea veacul prin bar. Iar de când făcuse treaba aia de mântuială cu stabilizarea în punctul L1 și trecuse Qiwi Lisolet la cârmă, avea timp liber berechet.

Nici nu intră bine pe ușă, că îl și izbi în nări aroma de hamei și orz. Câteva picături de bere plutiră pe lângă urechea lui, apoi dispărură în ventilatorul de curățare de la ușă.

– Hei, Pham, pe unde naiba umbli? Stai jos.

Amicii lui obișnuiți preferau, cei mai mulți, să se adune pe tavanul sălii de jocuri. Pham îi salută din mână și traversă încăperea alunecând, ca să se așeze pe peretele exterior. Asta însemna că avea să stea oblic față de ceilalți, dar nu prea era loc în sală.

Trud Silipan făcu semn spre partea opusă, unde Benny plutea pe lângă bar.

– Unde-s berea și chipsurile, Benny, băiete? Mai adu una mare pentru geniul nostru militar!

Toată lumea se puse pe râs. Pham reacționă cu un mormăit indignat. Se străduise mult ca să dea impresia de fanfaron guraliv. Vrei să auzi o poveste cu eroisme? Ascultă-l pe Pham Trinli cam o sută de secunde. Bineînțeles, dacă aveai, cât de cât, experiență de viață, îți dădeai seama că poveștile lui erau pure născociri sau, dacă erau adevărate, nu lui îi aparțineau faptele de vitejie. Trinli aruncă o privire prin sală. Ca de obicei, mai mult de jumătate din clienți erau emergenți din Clasa Urmașilor, dar mai toate grupurile aveau și unul sau doi Qeng Ho. Trecuseră peste șase ani de la Reaprindere, de la „atrocitatea lui Diem”. Pentru majoritatea, asta

însemna doi ani de viață. Supraviețuitorii Qeng Ho învățaseră și se adaptaseră. Nu erau complet asimilați, dar, ca Pham Trinli, deveniseră parte dintre cei exilați.

Hunte Wen plecă de lângă bar și traversă încăperea. Trăgea după el o plasă cu baloane pline cu băutură, și cantitatea maximă de gustări pe care el și Benny riscau s-o aducă în bar. Se făcu liniște cât servi și primi bilete de plată în schimb.

Pham înșfăcă o băutură. Balonul era nou, din plastic. Benny își făcuse lipeala cu echipajele care lucrau la suprafața conglomeratului. Mica distilerie de volatile înghițea zăpadă și gheață și diamante măcinate... și scotea materie brută, inclusiv plasticul pentru baloane, mobilă și jocul de biliard în imponderabilitate. Până și atracția principală a barului tot din producția conglomeratului provenea, rafinată în laboratorul de bacteriologie al habitatului.

Balonul din mâna lui avea un desen colorat pe o parte. Scria BERE DE GHEAȚĂ ȘI DIAMANT și era o imagine a conglomeratului scufundat printre clăbuci – una complicată, clar făcută de mână. Pham studie o clipă desenul făcut cu cap. Se abținu să pună întrebări. Oricum le vor pune ceilalți... în felul lor.

Se auzi un hohot de râs când Trud și prietenii lui observară desenul.

– Hei, Hunte, tu l-ai făcut?

Wen tatăl zâmbi modest și confirmă cu o înclinare a capului.

– Să știi că-i mișto. Nu-i ce-ar desena un artist focalizat, bineînțeles.

– Am crezut că ai fost un fel de fizician înainte de a-ți recupera libertatea.

– Astrofizician. Nu-mi... nu-mi aduc aminte prea multe de pe vremea aia. Acum încerc lucruri noi.

Emergenții stătură de povești cu Wen câteva minute. Majoritatea erau prietenoși și, cu excepția lui Trud Silipan, îl compătimeau sincer. Pham își amintea vag de Hunte Wen cel de dinaintea ambuscadei. Îi făcuse impresia unui intelectual deschis și bun la suflet. Sufletul bun și-l păstrase. Tipul zâmbea deseori, dar prea se scuza tot timpul. Personalitatea lui era ca un vas de

ceramică spart și lipit la loc, utilizabil, dar fragil.

Wen colectă și ultimul bilet de plată și porni înapoi spre bar. Se opri la jumătatea drumului. Pluti mai aproape de tapet și privi la conglomerat și la soare. Uitase de ele, prins cum era de tainele Stelei Fluctuante. Trud Silipan chicoti și se aplecă peste masă, către Trinli.

– Mai otrăvit ca iadul, nu-i așa? În general, defocalizații nu sunt așa de rău loviți.

Benny Wen se îndepărtă de bar și-l scoase pe tatăl său din raza vizuală a celorlalți. Benny fusese unul dintre cei mai belicoși conspiratori de-ai lui Diem care supraviețuise.

Lumea reveni la subiectele fierbinți ale zilei. Jau Xin căuta pe cineva de gardă în ramura A ca să facă schimb cu el, în ramura B. Iubita lui era în garda cealaltă. Un asemenea schimb trebuia aprobat de comandori, dar, dacă cele două părți cădeau la învoială… Un altul veni cu pontul că o femeie Qeng Ho de la intendență înlesnea astfel de târguri, în schimbul altor favoruri.

– Nemernicii ăștia de speculanți te taxează pentru orice, mormăi Silipan în barbă.

Iar Trinli îi cadorisi cu o poveste de-a lui – adevărată, dar plină de aiureli, pentru ca ei s-o creadă inventată – despre o misiune de gardă lungă, pe care cică ar fi condus-o el.

– Cincizeci de ani am dus-o cu numai patru grupe de gardă. La sfârșit, am fost nevoit să încalc regulamentul, să le dau voie copiilor în faza de Zbor. Dar noi eram deja în avantaj pe piață…

Pham se apropia de momentul poantei, când Trud Silipan îi trase un ghiont în coaste.

– Sst! Liniște, stăpâne Qeng Ho, a sosit zeița pedepselor tale.

Lumea se puse pe hohotit. Pham îl fulgeră pe Silipan din priviri, apoi se întoarse capul să vadă cine venise.

Qiwi Lin Lisolet tocmai intrase plutind pe ușa barului. Se răsuci în aer și se lăsă lângă Benny Wen. Se făcu liniște în sală și vocea ei se auzi până în tavan, unde se afla grupul lui Trinli.

– Benny! Ai formularele alea de schimb? Gonle poate să acopere…

Restul frazei se pierdu când cei doi se retraseră în capătul opus

al barului și se reluă conversația generală. Qiwi era clar pusă pe tocmeală și-i forța mâna lui Benny să mai facă un târg.

– E-adevărat că tot ea răspunde de stabilizarea conglomeratului? Credeam că e treaba ta, Pham.

Jau Xin scoase o strâmbătură.

– Las-o baltă, Trud.

Pham ridică brațul – imaginea unui bătrân iritat care încearcă să pară important.

– Ți-am mai zis, am fost promovat. Lisolet se ocupă cu detaliile de teren, iar eu supraveghez toată operațiunea în locul comandorului Nau.

Se uită spre Qiwi, încercând să pară cât mai agresiv. *Mă întreb ce mai coace acum.* Copila asta era uimitoare.

Cu colțul ochiului, Pham îl văzu pe Silipan ridicând din umeri spre Jau Xin pe post de scuză. Deși toți îl considerau pe Pham un escroc, îl simpatizau. Poate că exagera cu născocirile, dar era foarte amuzant. Problema lui Silipan era că nu știa când să se oprească. Acum probabil se gândea cum să mai îndrepte din răul făcut.

– Da, rosti Silipan, nu mulți dintre noi raportează direct comandorului. Vă spun eu ceva despre Qiwi Lin Lisolet. Se uită în jur, să vadă cine se mai afla în bar. Știți că mă ocup de deviați în locul lui Reynolt. Ei, bine, le dăm o mână de ajutor spionilor lui Ritser Brughel. Am stat de vorbă cu băieții de-acolo. Don'șoara Lisolet a noastră e pe lista neagră. E vârâtă în mai multe escrocherii decât vă închipuiți. Arătă cu mâna spre mobilă. De unde credeți că vin toate astea? Acum că a pus mâna pe slujba lui moș Pham, nu mai pleacă de pe conglomerat. Fură din producție pentru indivizi ca Benny.

Unul dintre clienți clătină balonul-pahar în direcția lui Silipan.

– Mi se pare că și tu ai partea ta, Trud.

– Știi că nu asta contează. Ascultă. Resursele astea în care bagă mâna ea și Benny sunt comunitare. Lumea din jurul mesei dădu din cap aprobator, solemn. Oricât de favorabile ar fi rezultatele, tot furt din averea comună se numește.

Privirea i se înăspri. În Era Flagelului nu existaseră prea multe

păcate mai mari decât ăsta.

– Da, dar comandorii știu ce se petrece. Nu-i cine știe ce infracțiune.

Silipan încuviință tacit.

– E-adevărat, pe moment, văd că o tolerează. Reveni la zâmbetul său viclean. Câtă vreme Qiwi se culcă în patul comandorului Nau.

Ăsta era un alt zvon care circula.

– Uite cum stă treaba, Pham. Tu ești Qeng Ho. Dar, la bază, ești militar. Asta-i o profesiune onorabilă care îți conferă un anumit statut, indiferent de originea ta. Vezi tu, societatea e împărțită pe mai multe clase morale. Silipan recita, fără îndoială, din înțelepciunea cu care fusese îndoctrinat. La cel mai înalt nivel sunt comandorii, oamenii de stat, cum cred că le zici tu. După ei vin conducătorii militari, urmați de planificatorii de personal, tehnicienii și armata. Iar după ei... târâturi de diverse categorii: membrii decăzuți ai claselor utile, indivizi care mai au șansa de a se reintegra în sistem. Sub ei sunt muncitorii din fabrici și fermierii. Iar jos de tot – o adunătură de lepădături din cea mai joasă speță – stau speculanții. Silipan îi zâmbi lui Pham. Avea impresia că-l flata în mare măsură pentru că-l plasase printre nobilii din naștere. Comercianții sunt mâncători de morți și muribunzi, prea lași ca să fure aplicând forța.

Până și personajul sub care se ascundea Trinli ar trebui să se înece auzind o asemenea analiză. Pham ripostă amenințător:

– Află de la mine că Qeng Ho sunt de mii de ani așa cum îi vezi acum, Silipan. Asta în niciun caz nu-i un semn de eșec.

– Știu că e greu de acceptat, Trinli, spuse Silipan și zâmbi cu simpatie, compătimitor. Ești un om bun și e corect să fii loial. Dar cred că te apropii de momentul când vei înțelege. Speculanții se vor afla întotdeauna printre noi, fie că vând alimente ilegale într-o fundătură, fie că stau la pândă printre stele. Cei din urmă își zic civilizație, dar nu sunt decât lepădăturile care se agață de marginea unei civilizații adevărate.

– Nu cred că am fost vreodată flatat și insultat așa de grosolan în același timp, mormăi Pham.

Se puseră toți pe râs, iar Trud Silipan crezu că morala lui îl

înveselise cumva pe Trinli. Pham își termină istorioara fără alte întreruperi. Conversația alunecă spre speculații legate de păianjenii de pe Arachna. În mod obișnuit, Pham ar fi ascultat poveștile cu entuziasm bine mascat. Astăzi, lipsa lui de atenție nu era doar un rol. Își plimbă privirea la masa de lângă bar. Benny și Qiwi se vedeau numai pe jumătate. Se certau pe un târg. În ciuda dozei de sminteală emergentă, Trud Silipan avea un pic de dreptate. În ultimii doi ani, înflorise aici o mișcare ilegală. Nu era actul subversiv violent al conspirației lui Diem. În mintea participanților Qeng Ho, nici măcar nu era o conspirație, ci pur și simplu o afacere care continua. Benny, tatăl lui și zeci de alte persoane răstălmăceau și ignorau sistematic declarațiile comandorului. Până acum, Nau nu trecuse la represalii; până acum, mișcarea subversivă Qeng Ho îmbunătățise lucrurile pentru toată lumea. Pham mai văzuse o dată sau de două ori asemenea situații, în care Qeng Ho nu puteau face comerț ca ființe umane libere, nu puteau fugi și nu puteau lupta.

Micuța Qiwi Lin Lisolet era de vină pentru tot. Pham o studie întrebător. O clipă, uită să se încrunte. Qiwi pierduse atât de mult! Judecând după unele standarde de onoare, trădase. Dar uite-o că e trează gardă după gardă, pregătită să încheie un târg în toate direcțiile. Pham își reținu zâmbetul iubitor și se încruntă la ea. Dacă Trud Silipan sau Jau Xin ar fi știut ce simțea el pentru Qiwi Lisolet în realitate, ar fi zis că e nebun de legat. Dacă cineva la fel de inteligent ca Tomas Nau ar fi înțeles, ar fi pus lucrurile cap la cap și atunci adio Pham Trinli.

Când Pham se uită la Qiwi Lisolet se văzu pe sine, mai mult decât altă dată în viața lui. Da, Qiwi era fată, iar misoginismul făcea parte din trăsăturile lui nemascate. Dar asemănările dintre ei treceau dincolo de sex. Qiwi avusese – cât? opt ani? – când pornise în călătoria asta. Își petrecuse aproape jumătate din copilărie în bezna dintre stele singură, numai cu gărzile de întreținere ale flotei. Iar acum era împinsă într-o cultură total diferită. Cu toate astea, supraviețuia și rezista la orice provocare nouă. Și câștiga.

Pham se răsuci spre sine. Nu-și mai asculta prietenii de pahar.

Nici măcar nu se mai uita la Qiwi Lin Lisolet. Își amintea de vremuri de acum trei mii de ani, străbătând secolele propriei vieți.

Canberra. Avusese treisprezece ani, cel mai tânăr fiu al lui Tran Nuwen, rege și stăpân al întregului Ținut Nordic. Pham crescuse printre lupte cu sabia, otrăviri și intrigi, locuise în castele de piatră, la țărmul unei mări reci, foarte reci. Fără îndoială că ar fi sfârșit mort – sau rege al tuturor – dacă viața ar fi continuat în stil medieval. Dar toate se schimbaseră când avea treisprezece ani. O lume în care aparatele de zbor și radioul erau simple mituri se trezise confruntată de comercianții stelari, de Qeng Ho. Încă mai ținea minte cum pârjoliseră vasele lor Mlaștina cea Mare la sud de castel. În doar un an, politica feudală a Canberrei se schimbase cu desăvârșire în mintea lui.

Qeng Ho investiseră trei nave în expediția la Canberra. Își făcuseră socoteli foarte greșite socotind că localnicii se aflau la un nivel de dezvoltare tehnologică mult mai avansat la sosirea lor. Dar nici ținutul lui Tran Nuwen nu reușise să le refacă rezervele. Două nave rămăseseră acolo. Tânărul Pham plecase cu a treia – un târg cu ostatici cu care tatăl lui crezuse c-o să-i păcălească pe oamenii stelelor.

În ultima zi a lui Pham pe Canberra se lăsaseră frigul și ceața. Drumul de pe zidurile castelului la mlaștină durase aproape toată dimineața. Era prima oară când micului Pham i se dădea voie să vadă navele cele grozave ale vizitatorilor de aproape și era în al nouălea cer. Poate că nu avea să mai apară un alt moment similar în viața lui, în care să priceapă lucrurile atât de strâmb și pe dos: navele care se conturau uriașe în neguri erau simple navete. Căpitanul cel înalt și straniu care-l întâmpinase pe tatăl lui Pham era, de fapt, ofițer secund. La trei pași în spatele lui mergea o femeie tânără, cu fața schimonosită, încercând zadarnic să-și ascundă stinghereala – concubina? servitoarea? Adevăratul comandant, cum reieșise până la urmă.

Tatăl lui Pham, regele, făcu un semn din mână. Tutorele băiatului și servitorii lui aspri îl puseră să mărșăluiască prin noroi, spre oamenii stelelor. Mâinile de pe umerii lui strângeau nemiloase, dar Pham nu-și dădu seama. Se uită în sus întrebător,

devorând din priviri „navele spațiale”, încercând să urmărească din ochi curbele line, probabil din metal scânteietor. Asemenea perfecțiune văzuse în tablouri sau bijuterii, dar acum trăia un vis împlinit.

Poate că ar fi reușit să-l urce la bordul navetei înainte ca el să-și dea seama de trădare, dacă n-ar fi fost Cindi. Cindi Ducanh, fata mai mică a verișorului lui Tran. Familia ei era destul de însemnată ca să trăiască la curte, dar nu atât de însemnată încât să conteze ce se petrece cu ea. Cindi avea cincisprezece ani și era cea mai bizară și mai rebelă creatură pe care o cunoscuse vreodată Pham, atât de bizară, încât nici nu știa cum să-i zică, deși „prietenă” ar fi fost îndeajuns.

Fata apăru dintr-odată între ei și oamenii stelelor.

– Nu! Nu e drept. Nu e bine. Nu…

Ridică mâinile, vrând parcă să-i oprească. Pham auzi o femeie strigând de pe margine. Era mama lui Cindi, care țipa la fiica ei.

Un gest naiv, prostesc, zadarnic. Grupul lui Pham nici măcar nu încetini. Tutorele lui seceră picioarele fetei cu bastonul. Cindi se prăbuși.

Pham se întoarse, vru să întindă mâna spre ea, dar mâini zdravene îl ridicară, îi imobilizară brațele și picioarele. O văzu pe Cindi pentru ultima oară cum se zbate în noroi și se uită în direcția lui, fără să-i pese de bărbații cu topoare care fugeau spre ea. Pham Nuwen nu aflase niciodată ce preț plătise singura persoană care îi sărise în apărare. Peste câteva secole, se întorsese pe Canberra suficient de bogat ca să cumpere planeta, chiar în starea civilizată în care ajunsese. Cercetase vechile biblioteci, fragmentele de înregistrări digitale ale Qeng Ho rămași acolo. Nu scria nimic despre consecințele gestului făcut de Cindi, nici registrele de nașteri nu conțineau date clare despre familia ei de atunci înainte. Ea, fapta și consecințele ei nu aveau nicio valoare în ochii timpului.

Pham fu ridicat sus de tot, cărat iute înainte. Avu o frântură de viziune cu frații și surorile lui, tineri și tinere cu trăsături aspre, împietrite. Astăzi, o foarte mică amenințare era eliminată. Servitorii se opriră scurt în fața tatălui său, regele. Bătrânul – de

fapt numai de patruzeci de ani – se uită la el, dar privirea nu-i zăbovi. Tran fusese dintotdeauna o forță distantă a naturii, capricios, în spatele rândurilor de tutori, contestând moștenitori și curteni. Își strângea buzele într-o linie subțire. Preț de-o clipă, se poate ca mila să-și fi găsit loc în privirea lui aspră. Atinse obrazul lui Pham.

– Să fii puternic, băiete. Îmi porți numele.

Apoi Tran se răsuci și vorbi într-o limbă ciudată cu omul stelelor. Iar Pham se pomeni dat pe mâini străine.

Ca și Qiwi Lin Lisolet, Pham Nuwen fusese expediat în bezna cea grea. Și, tot ca ea, Pham nu aparținea nimănui.

Ținea minte primii ani mai bine decât orice altă perioadă a vieții lui. Fără îndoială că echipajul avea de gând să-l vâre în congelator și să-i facă vânt la oprirea următoare. Ce să faci cu un puști care crede că există o singură lume, și aceea plată, și care și-a petrecut viața de până atunci învârtind sabia pe ici, pe colo?

Pham Nuwen avusese un plan al său. Cuvele de hibernoterapie îl speriau de moarte. Nici nu părăsise bine *Revenirea* orbita Canberrei, când micul Pham dispăru din cabina care i se dăduse. Dintotdeauna fusese scund pentru vârsta lui, iar acum știa ce înseamnă supravegherea de la distanță. Patru zile îl căută echipajul de pe *Revenirea.* În cele din urmă, Pham pierdu bătălia, bineînțeles, și niște Qeng Ho foarte furioși îl târâră în fața comandantului navei.

Știa deja că era „servitoarea" pe care o văzuse în mlaștină. Știa, însă tot nu-i venea să creadă. O femeie fără vlagă la comanda unei nave cu un echipaj de o mie de oameni (deși în curând majoritatea aveau să treacă în starea inactivă, în hibernoterapie). Hm… Poate că fusese concubina proprietarului, dar îl otrăvise și acum comanda în locul lui. Era un scenariu credibil, dar o transforma într-o persoană extrem de periculoasă. În realitate, Sura fusese comandant junior, lidera unei facțiuni care votase împotriva rămânerii pe Canberra. Cei rămași îi numiseră pe restul „lașii prevăzători". Și acum se îndreptau spre casă, într-o anumită stare falimentară.

Pham își aminti expresia de pe fața femeii când, într-un sfârșit, fusese prins și adus pe punte. Se încruntase către micul prinț, un băiat încă îmbrăcat în catifeaua nobilimii din Canberra.

– Din cauza ta a întârziat startul gărzilor, tinere.

Pham de-abia înțelegea limba în care-i vorbea. Își înăbuși panica și singurătatea și se uită la ea cu o expresie la fel de pătrunzătoare.

– Doamnă, sunt ostaticul dumneavoastră, nu sclavul, nici victima dumneavoastră.

– La naiba! Ce-a zis? Sura Vinh se uită în jur, la locotenenții ei. Ascultă, fiule. Zborul va dura șaizeci de ani. Trebuie să te culcăm.

Pham pricepu oarecum ultima ei propoziție, dar îi sunase ca spusele grăjdarului-șef când trebuia să decapiteze un cal.

– NU! N-o să mă vârâți într-un sicriu!

Sura Vinh îl înțelese și ea de data asta.

Cineva i se adresă brusc comandantului Vinh, spunându-i, probabil: „Nu contează ce vrea el, doamnă."

Pham se încordă pentru încă un meci inutil de lupte corp la corp. Dar Sura nu făcu decât să-l fixeze din ochi o secundă și să comande tuturor celorlalți să iasă din biroul ei. Cei doi vorbiră într-o limbă stricată câteva kilosecunde. Pham cunoștea intrigile și strategia de la curte, dar niciuna nu se aplica acum. Înainte de sfârșitul discuției, băiețelul plângea de mama focului și Sura îl ținea cu brațul pe după umeri.

– O să treacă ani de zile, îi spuse ea. Înțelegi?

– D-da.

– Când o să ajungem, o să fii un boșorog, dacă nu ne lași să te punem să hibernezi.

Ultimul cuvânt se dovedi o alegere nefericită.

– *Nu, nu, nu!* Mai bine mor.

Pham Nuwen nu se lăsă convins de logică.

Sura lăsă o clipă de liniște. Peste ani de zile, îi povesti lui Pham cum văzuse ea conversația lor:

– Da, aș fi putut să te arunc în congelator. Ar fi fost prudent și etic – și m-ar fi scutit de o groază de necazuri. N-o să înțeleg niciodată de ce m-au obligat membrii comitetului flotei lui Deng să

te accept; erau meschini și nervoși, dar mi-au cerut cam mult. Așa că m-am procopsit cu tine, un țânc înșelat de propriul tată. Să fiu a naibii dacă aveam de gând să te tratez cum te-au tratat el și comitetul. Pe lângă asta, dacă ai fi petrecut zborul congelat, tot ai fi fost un zero când am fi ajuns la Namqem, neajutorat într-o civilizație tehnologică. Așa că de ce să nu te scutesc de hibernoterapie și să încerc să te învăț esențialul? Mi-am zis că o să vezi și singur ce greu trec anii pe o navă care călătorește printre stele. Peste câțiva ani, poate că n-o să te mai îngrozească sicriele.

Nu fusese prea simplu. Sistemele de siguranță ale navei trebuiseră reprogramate pentru prezența unei ființe umane iresponsabile. Nu se mai permiseseră gărzi intermediare fără echipaje. Dar sistemele se reprogramaseră și câteva din persoanele active se oferiseră să-și prelungească perioada de veghe.

Revenirea atinse 0,3 din viteza luminii și navigă la nesfârșit prin adâncurile cerului.

Iar Pham Nuwen avea la dispoziție tot timpul din lume. Câțiva membri din echipaj – Sura în primele gărzi – făcură tot posibilul să-l învețe. La început, băiatul nici nu vru să audă… însă timpul nu avea limite. Pham învață limba Surei. Și generalități despre Qeng Ho.

– Facem comerț printre stele, îi explică Sura.

Cei doi stăteau singuri pe puntea statoreactorului Bussard. Ferestrele afișau o hartă simbolică a celor cinci sisteme stelare în care circulau Qeng Ho.

– Qeng Ho e un imperiu, remarcă băiatul privind la stele și încercând să-și imagineze cum arătau teritoriile acelea, în comparație cu regatul tatălui său.

Sura râse.

– Nu, nu un imperiu. Niciun guvern nu se poate menține ani-lumină la rând. Pe naiba, cele mai multe de-abia rezistă câteva secole. Politica vine și trece, comerțul nu se încheie niciodată.

Micul Pham Nuwen se încruntă. Cuvintele Surei îi sunau și acum aiurea câteodată.

– Nu. Trebuie să fie un imperiu.

Sura nu-l contrazise. Peste câteva zile, ieși din starea activă și

intră într-unul dintre sicriele acelea stranii și reci. Pham aproape că o imploră să nu se sinucidă și își petrecu megasecunde întregi după aceea lingându-și răni la care nici nu se gândise vreodată. Acum apăruseră alți străini și zilele se scurgeau într-o liniște interminabilă. Într-un sfârșit, învăță să citească în limba nesă.

După doi ani, Sura se ridică din morți. Băiatul refuză în continuare să treacă în stare inactivă, dar din clipa aceea acceptă cu bucurie să învețe tot ce i se preda. Știa că există putere mai mare decât a oricărui nobil canberran, iar acum înțelegea că o putea controla. În doi ani, recuperă atâta învățătură câtă asimilează un copil dintr-un tărâm civilizat în cinci. Era bun la matematică; știa să utilizeze nivelul de vârf și cel secundar al interfețelor Qeng Ho.

Sura arăta aproape la fel ca înainte de hibernoterapie, numai că, ciudat, părea mai tânără. Într-o zi o surprinse privindu-l stăruitor.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Pham.

Sura zâmbi larg.

– N-am văzut niciodată un copil într-un zbor lung. Cât ai acum, cincisprezece ani canberrani? Bret mi-a spus că ai învățat foarte multe.

– Da. O să devin Qeng Ho.

– Hmm… Zâmbi din nou, dar nu cu superioritatea și compătimirea pe care și le amintea Pham. Era sincer mulțumită și nu-i punea la îndoială dorința. Ai foarte mult de învățat.

– Am foarte mult timp s-o fac.

Sura Vinh rămase de gardă patru ani unul după altul. Bret Trinli rămase și el primul an, prelungindu-și propria gardă. Cei trei străbătură fiecare metru cub accesibil de pe *Revenirea:* infirmeria și sicriele, puntea de comandă, rezervoarele de combustibil. Nava consumase aproape două milioane de tone de hidrogen ca să ajungă la viteza de navigare a statoreactoarelor Bussard. De fapt, era doar o carcasă mare și aproape goală acum.

– Și fără sprijin masiv primit la destinație, nava asta nu va mai zbura din nou.

– Ai putea să-i refaci rezerva de combustibil, chiar dacă n-ar

exista decât giganți gazoși la destinație. Până și eu aș fi în stare să mă descurc cu programele ca s-o fac.

– Da, exact asta am făcut pe Canberra. Dar fără reparații generale, nu ajungem departe și, odată ajunși undeva, nu putem face absolut nimic. Sura tăcu, apoi înjură printre dinți. Tâmpiții naibii. De ce-or fi rămas acolo?

Femeia părea măcinată de disprețul pentru comandanții rămași să cucerească planeta Canberra și propria vină că i-a părăsit.

Bret Trinli sparse liniștea:

– Să nu-ți pară prea rău de ei. Își asumă un risc mare, dar, dacă învinge, ne vor aduce Clienții pe care ne așteptam cu toții să-i avem acolo.

– Știu... și sigur vom ajunge la Namqem cu mâna goală. Fac pariu că pierdem *Revenirea.* Se scutură din tot corpul, înăbușindu-și vizibil grijile care o rodeau. Bine, între timp o să formăm încă un membru instruit al echipajului. Îl fixă în glumă pe Pham cu ochi sfredelitori. Ce specialitate ne e mai necesară, Bret?

Trinli își dădu ochii peste cap.

– Vrei să zici: ce specialitate ne aduce venit mai mare? Păi, e evident. Cea de arheolog-programator.

Problema era dacă un copil necivilizat ca Pham Nuwen putea îmbrățișa o asemenea meserie. Puștiul putea utiliza deja aproape toate interfețele standard. Chiar se considera programator, un potențial comandant de navă. Cu interfețele standard se puteau pilota *Revenirea,* executa inserția pe orbita planetară, monitoriza cuvele de hibernoterapie...

– Și dacă se întâmplă ceva rău, ești mort, mort, mort! Așa puse capăt Sura litaniei de acte vitejești a lui Pham. Băiete, trebuie să înveți un lucru. Le dă de furcă și copiilor civilizați. Avem computere și programe de la începuturile civilizației, chiar dinainte de era zborurilor spațiale. Dar și ele au limite; nu știu cum să iasă dintr-un blocaj neașteptat sau să fie creative.

– Dar... știu că nu-i adevărat. Eu mă joc cu mașinile. Dacă setez nivelul abilităților foarte sus, nu câștig niciodată.

– Asta pentru că un computer face lucruri simple foarte repede. Computerele sunt inteligente dintr-un singur punct de vedere

important: conțin mii de ani de programe și le pot rula pe majoritatea. Într-un fel, își amintesc fiecare șmecherie pe care a inventat-o Omenirea.

Bret Trinli pufni.

– Și toate aiurelile ei.

Sara scutură din umeri.

– Bineînțeles. Uite ce e. Câți membri are echipajul nostru… când suntem în sistemul interior și toată lumea e activă?

– O mie douăzeci și trei, răspunse Pham.

Învățase de mult toate caracteristicile fizice ale *Revenirii* și ale călătoriei.

– În regulă. Acum, să presupunem că te afli la ani-lumină de nicăieri…

Trinli:

– Nu trebuie să presupunem, doar ăsta e adevărul adevărat.

– … și se strică ceva. E nevoie de zece mii de specialiști umani, poate, să se construiască o navă, pe lângă baza industrială capitală enormă. Echipajul unei nave nu are cum să știe tot ce trebuie ca să analizeze spectrul unei stele, să pună la punct un vaccin împotriva unei modificări necontrolate din bacteriolab și să înțeleagă fiecare boală care îi lovește…

– Da! strigă Pham. De-asta avem programe și programatori.

– De-asta nu putem supraviețui fără ei. În decurs a mii de ani, memoriile mașinăriilor au fost umplute cu programe ajutătoare. Dar, așa cum spune Bret, multe dintre ele sunt minciuni, toate conțin erori și numai cele de niveluri superioare corespund exact nevoilor noastre. Sura se opri și-l privi pe Pham cu subînțeles. E nevoie de un om inteligent și foarte bine instruit ca să verifice ce anume e disponibil, să aleagă și să modifice programele care trebuie apoi să interpreteze corect rezultatele.

Pham nu spuse nimic un moment, gândindu-se de câte ori nu făcuseră mașinăriile ceea ce le comandase el. Nu fusese întotdeauna vina lui. Programele de traducere din canberrană în nesă erau niște mizerii.

– Deci… vrei ca eu să învăț să fac programe mai bune.

Sura zâmbi larg, iar Bret de-abia își reținu un chicotit.

– Ne vom mulțumi să devii un bun programator și după aceea să înveți să folosești programele care există deja.

Pham Nuwen petrecu ani întregi învățând să programeze/exploreze. Rădăcinile programării erau vechi de când lumea. Semăna puțin cu groapa de resturi din spatele castelului tatălui său. Acolo unde pârâul secase, la zece metri adâncime, zăceau grămezi de bucăți rupte din mașinării – mașinării zburătoare, ziceau țăranii – din vremurile glorioase ale erei canberrane coloniale. Dar groapa din spatele castelului părea îngrijită față de rețeaua locală a *Revenirii.* Acolo se găseau programe scrise cu cinci mii de ani în urmă, înainte ca Omenirea să se ridice de pe Pământ. Minunea – oroarea, credea Sura – era că, spre deosebire de epavele inutile din trecutul Canberrei, aceste programe încă funcționau! Și, prin intermediul a milioane și milioane de circuite moștenite, multe dintre programele cele mai vechi rulau în măruntaiele sistemului Qeng Ho. De exemplu, metoda comercianților de a împărți timpul. Corecțiile-cadru erau incredibil de complexe, iar la baza lor se afla un mic program cu un contor. Secundă după secundă, Qeng Ho numărau începând din clipa în care omul pusese piciorul prima oară pe luna Vechiului Pământ. Dar, dacă studiai micul program cu atenție… clipa aceea era, de fapt, cu cincisprezece milioane de secunde mai târziu, în secunda zero a unuia dintre primele sisteme de operare computerizată ale Omenirii.

Așadar, în spatele interfețelor de cel mai înalt nivel se aflau straturi peste straturi de suport. O parte din aplicațiile software respective fuseseră concepute pentru situații foarte diferite. Din când în când, incompatibilitățile provocau accidente fatale. În ciuda romantismului zborului spațial, cele mai frecvente accidente erau pur și simplu cauzate de programe străvechi, prost rulate, care se răzbunau.

– Ar trebuie rescrise în întregime, spuse Pham.

– Au fost rescrise, îl informă Sura, fără să ridice ochii.

Se pregătea să intre în starea inactivă și-și petrecuse ultimele patru zile încercând să descopere cauza unei probleme din automatele de hibernoterapie.

– S-a încercat rescrierea lor, o corectă Bret, proaspăt ieșit din

congelator. Dar chiar și nivelurile superioare din codul de sistem al flotei sunt enorme. Tu și o mie de prieteni de-ai tăi ați avea nevoie de aproximativ un secol ca să-l reproduceți. Trinli rânji malițios. Și, ia ghici! Chiar dacă ai reușit, când ai terminat, te-ai pomeni cu propriul tău set de incompatibilități. Și tot n-ai fi compatibil cu toate aplicațiile care ar putea fi necesare câteodată.

Sura renunță să elimine erorile o vreme.

– Expresia potrivită pentru situația asta e „mediu de programare matur". În esență, când performanța hardware și-a atins limitele finale, iar programatorii au lucrat la codificare câteva secole, ajungi la un punct în care există un cod cu mult mai multe semnificații decât se pot raționaliza. Nu poți face altceva decât să înțelegi stratificarea de ansamblu și să știi cum să cauți instrumentul neconvențional aflat cel mai la îndemână. Ia ca exemplu cazul meu de acum. Arătă spre graficul de dependență la care lucra. Nu mai avem destul lichid de lucru pentru sicrie. Nu se găsea de vânzare pe draga noastră Canberra, așa cum nu se găseau milioane de alte lucruri. Atunci singurul lucru de făcut e să muți sicriele lângă fuzelajul de la pupa și să le răcești prin iradiere directă. Nu avem echipamentul corespunzător pentru asta, așa că, în ultima vreme, am făcut și eu puțin muncă de arheolog. Se pare că, acum cinci sute de ani, a existat o situație asemănătoare după un război în sistemul interior la Torma. Au încropit un pachet de menținere a temperaturii și noi exact de așa ceva avem nevoie.

– Nu chiar. Bret rânji din nou. Trebuie revizuit pe ici, pe colo.

– Da, și aproape am terminat cu revizuirile. Sura se uită la Pham și-i văzu expresia feței. Aha! Am crezut că mai bine mori decât să intri într-un sicriu.

Pham surâse rușinat, amintindu-și de băiețelul de acum șase ani.

– Nu, o să-l folosesc. Într-o zi.

Ziua aceea veni peste cinci ani din viața lui Pham. Fuseseră niște ani plini. Atât Bret, cât și Sura erau în hibernoterapie, iar el nu se simțea apropiat de niciunul dintre înlocuitorii lor. Cei patru cântau la instrumente muzicale – manual, ca menestrelii de la curte! Cântau întruna, kilosecunde la rând; se pare că atingeau o

stare ciudată de înălțare psihică/socială cântând împreună. Muzica nu-l impresiona prea mult pe Pham, dar oamenii aceștia munceau din greu ca să obțină niște rezultate obișnuite. El nici nu avea răbdarea să pornească pe drumul lor. Se depărtă de ei. Se pricepea foarte bine să stea singur. Avea atâtea de învățat.

Cu cât studia mai mult, cu atât înțelegea mai bine ce voise Sura să spună prin „mediu de programare matur". În comparație cu membrii din echipaj pe care-i cunoștea, Pham devenise un programator desăvârșit. „Un geniu arzând de pasiune", o auzise el pe Sura caracterizându-l când nu știa că se află prin preajmă. Putea programa *orice,* dar viața e scurtă, iar sistemele cele mai semnificative foarte, foarte mari. Așa că Pham învață să se joace cu monștrii trecutului. Știa să creeze interfețe între codurile armelor din Eldritch Faerie și planificatoare cu instrucțiuni modificate dinainte de era cuceririlor spațiale. Nu mai puțin important era că știa cum și unde să caute aplicații posibil potrivite în rețeaua navei.

… Și mai învață ceva despre mediile de programare mature, un lucru pe care Sura nu i-l spusese niciodată. Când sistemele depindeau de altele, de la bază, iar acelea, la rândul lor, depindeau de altele, mai vechi… era imposibil să știi tot ce puteau face ele. În măruntaiele automatelor flotei ar putea să existe – trebuia să existe – un labirint de trape. Majoritatea creatorilor lor muriseră de mii de ani, iar accesul ascuns la ele se pierduse pentru totdeauna. Alte trape fuseseră montate de firme sau guverne care speraseră să supraviețuiască trecerii timpului. Sura și Bret și poate alți câțiva știau lucruri despre sistemele *Revenirii* care le dădeau puteri speciale.

Prințul medieval din Pham Nuwen era fermecat de descoperire. *Of, dacă s-ar putea afla cineva la baza unor sisteme populare universale…* Dacă noul strat se folosea peste tot, atunci proprietarul trapelor ar fi rege până la adânci bătrâneți, în tot universul de utilizare.

Trecuseră unsprezece ani de când un anumit băiețel înspăimântat, de treisprezece ani, fusese luat de pe Canberra.

Sura tocmai ieșise din hibernoterapie. O revenire pe care Pham o așteptase tot mai nerăbdător… din momentul plecării ei. Avea atâtea să-i spună, atâtea s-o întrebe și să-i arate. Dar, când sosi, în sfârșit, clipa, nu reuși să se convingă să stea în cala de hibernoterapie și s-o întâmpine.

Îl găsi într-o hală de echipamente de la pupa, o nișă minusculă, cu o fereastră adevărată prin care se vedeau stelele. Un loc pe care Pham și-l însușise cu câțiva ani înainte.

Se auzi o bătaie în ușa de plastic ușor. Pham o trase la o parte.

– Bună, Pham.

Sura avea un zâmbet straniu. Ea arăta straniu. Atât de tânără. De fapt, pur și simplu nu îmbătrânise. Iar Pham Nuwen trăise de acum douăzeci și patru de ani. O pofti în cămăruța lui. Ea trecu plutind aproape de el și se întoarse. Îl privea cu ochi solemni deasupra zâmbetului.

– Ai crescut, prietene.

Pham începu să clatine din cap.

– Da. Dar eu… tu tot înaintea mea ești.

– Poate. Într-un fel. Dar tu vei fi un programator de două ori mai bun decât mine. Am văzut ce soluții ai găsit în locul lui Ceng în ultima gardă.

Se așezară, iar Sura îi ceru detalii despre problemele lui Ceng și soluțiile lui. Toate discursurile sforăitoare și bravada pe care le planificase în ultimul an îi zburară din minte, nu reuși decât să înceapă, să se întrerupă și iar să înceapă și tot așa. Sura se prefăcu că nu observă. *La naiba! Cum abordează o femeie un bărbat Qeng Ho?* Pe Canberra, crescuse crezând în cavalerism și sacrificiu… și învățase treptat că metoda era, de fapt, alta: un gentleman pur și simplu punea mâna și lua ce voia, asta dacă nu se găsea unul mai puternic, care să i-o ia înainte. Experiența personală a lui Pham era limitată și, evident, atipică: biata Cindi pusese mâna pe el. La începutul ultimei gărzi, încercase metoda Canberra cu una dintre membrele echipajului. Xina Rao îi rupsese încheietura și depusese o plângere oficială. Un lucru despre care Sura avea să audă mai devreme sau mai târziu.

Din cauza asta nu reuși să rostească nicio propoziție ca lumea.

Se uită la Sura stânjenit, în liniște, apoi dădu drumul imediat anunțului pe care îl păstrase pentru o ocazie specială:

– O să… O să intru în stare inactivă, Sura. O să intru în hibernoterapie, în cele din urmă.

Ea îl aprobă tacit, solemn, de parcă nu i-ar fi ghicit intenția.

– Știi ce m-a convins, Sura? Știi ce firicel de praf m-a doborât? S-a întâmplat acum trei ani. Tu erai în hibernoterapie. *Iar eu mi-am dat seama cât de mult va trece până te voi vedea din nou.* Încercam să repar mecanismul acela ceresc de nivel secund. Trebuie să știi ceva matematică pentru asta. O vreme, m-a pus în încurcătură. De nervi, m-am mutat aici sus și pur și simplu m-am uitat la cer. Am mai făcut-o și altădată. În fiecare an, soarele meu e tot mai mic; gândul mă sperie.

– Sunt convinsă, rosti Sura, dar n-am știut că se vede direct la pupa, chiar de aici.

Alunecă spre hubloul de patruzeci de centimetri și stinse luminile.

– Da, se vede, cel puțin după ce ți s-au obișnuit ochii.

În cameră se făcuse întuneric beznă. Fereastra era una adevărată, nu un dispozitiv de afișare îmbunătățit. Pham veni lângă Sura.

– Vezi, sunt patru stele strălucitoare din constelația Sulițașului. Acum steaua Canberrei îi lungește lancea. *Ce prost sunt… Ea nu cunoaște cerul Canberrei.* Mai bolborosi câte ceva, o mască stupidă a sentimentelor sale adevărate. Dar nu asta m-a convins; soarele meu e și el o stea, și ce dacă? Constelațiile: Sulițașul, Gâsca Sălbatică, Plugul. Le mai recunosc, dar până și forma lor s-a schimbat. Știu, ar fi trebuit să mă aștept la asta. Am făcut calcule matematice pentru fenomene mult mai complicate. Dar… am fost șocat. În unsprezece ani, ne-am deplasat atât de departe, că s-a schimbat tot cerul. Asta mi-a trezit senzația depărtării, cât de mult am mers, cât mai avem de străbătut.

Făcu un gest pe întuneric și palma lui atinse ușor curba moale de pe spatele Surei. Scoase un chițăit și, preț de-o secundă întreagă, mâna lui rămase lipită de pantalonii ei, atingând cu degetele pielea goală deasupra liniei șoldului. Nu observase: bluza

nici măcar nu era în pantaloni. Mâna alunecă în jurul taliei, în sus, pe curbura fină a abdomenului, și se opri când ajunse sub sâni. Alunecarea se transformă în apucare, una tremurată și naivă, dar tot o apucare.

Reacția Surei veni la fel de neașteptat ca a Xinei Rao. Se răsuci sub el, sânul ajungându-i în palma celeilalte mâini. Înainte ca Pham să se dea la o parte din calea ei, îl prinse cu brațul de ceafă și-l aplecă în jos… pentru un sărut lung și apăsat. Simți șocuri în buzele atinse de ale ei, în palma care se odihnea pe sân, în locul în care piciorul ei alunecă între ale lui.

Ea îi smulse cămașa din pantaloni, lipindu-se de trupul lui într-o atingere prelungă. Își lăsă capul pe spate, depărtându-se de buzele lui, și râse ușor.

– Doamne! Vreau să fac asta de când aveai cincisprezece ani.

Și de ce n-ai făcut-o? Doar eram în puterea ta. Acesta fu ultimul său gând coerent. În beznă se insinuau întrebări mult mai interesante. Cum să reglezi pârghiile, cum să unești extremitățile moi cu marginile tari. Se izbiră la întâmplare, când de un perete, când de altul, iar bietul Pham nu și-ar fi găsit drumul fără ajutorul partenerei și-al călăuzei sale.

După aceea, ea aprinse luminile și-i arătă cum se face în hamacul lui. Apoi, încă o dată, după ce stinse luminile a doua oară. După multă vreme, plutiră extenuați pe întuneric. Pace și bucurie, iar mâinile lui se umpleau de formele ei. Stelele scânteiau vag, vrăjite, dar după un timp îndelungat păreau că strălucesc. Suficient de tare ca să se reflecte în ochii Surei, în albul dinților ei. Zâmbea.

– Ai dreptate, îi spuse ea. Te simți umil când vezi cum se mișcă stelele, când știi cât de puțin însemnăm.

Pham o strânse blând lângă el, dar pe moment era atât de satisfăcut, încât se putea concentra pe cuvintele ei.

– Da, e înfricoșător. Dar, în același timp, mă uit afară și-mi dau seama că, datorită navelor și hibernării, suntem în afara lor, dincolo de ele. Putem să facem ce vrem cu universul.

Zâmbetul alb al Surei se lăți.

– Of, Pham, poate că nu te-ai schimbat. Îmi aduc aminte de

primele zile ale micului Pham, când cu greu forma o propoziție inteligibilă. Insistai întruna că Qeng Ho e un imperiu, iar eu îți tot spuneam că nu suntem decât simpli comercianți, n-am putea fi altceva niciodată.

– Îmi aduc aminte, dar tot nu înțeleg. De câtă vreme există Qeng Ho?

– Numele „flotei comerciale"? Să fie vreo două mii de ani.

– Mai mult decât au durat majoritatea imperiilor.

– Sigur, asta pentru că noi nu suntem un imperiu. Funcția noastră ne face să părem eterni. Qeng Ho de acum două mii de ani vorbeau altă limbă și cultura lor nu avea nimic în comun cu cea de acum. Sunt sigur că asemenea lucruri apar, din când în când, în Spațiul Uman. E un proces, nu un guvern.

– Doar o mână de oameni care au, din întâmplare, aceeași ocupație?

– Te-ai prins.

Pham tăcu puțin. Sura pur și simplu nu pricepea.

– Bine, așa stau lucrurile acum. Dar tu nu vezi ce putere vă dau ele? Tehnologia voastră atinge un nivel ce depășește ani-lumină în spațiu și mii de ani în timp.

– Nu. E ca și cum ai spune că talazul mării ar putea conduce o lume: e peste tot, e puternic și pare coordonat.

– Ați putea avea o rețea, ca rețeaua flotei pe care ați folosit-o în Canberra.

– Viteza luminii, Pham, ai uitat? Nimic nu e mai rapid ca lumina. Habar n-am ce fac comercianții din capătul celălalt al Spațiului Uman și, în cel mai bun caz, informațiile acelea ar fi vechi de sute de ani. Ceea ce ai văzut tu, în mare parte, e rețeaua de pe *Revenirea;* ai studiat cum se rulează rețeaua unei flote mici. Mă îndoiesc că-ți poți imagina ce fel de rețea e necesară pentru a susține o civilizație planetară. O să vezi la Namqem. De fiecare dată când vizităm un asemenea loc, pierdem din echipaj. Viața cu o rețea planetară, când poți interacționa cu milioane de oameni, cu timpi de așteptare de milisecunde – asta nu cunoști tu încă. Fac pariu că și tu vei pleca după ce ajungem la Namqem.

– Niciodată nu voi…

Dar Sura se răsuci în îmbrățișarea lui, sânii îi mângâiară pieptul, mâna îi alunecă în jos pe abdomen, pofticioasă. Negarea lui Pham se rătăci în răspunsul electrizat al corpului său.

După aceea, Pham se mută în cabina Surei. Petreceau atât de mult timp împreună, încât ceilalți aflați de gardă îl tachinau că le „răpește comandantul". De fapt, timpul petrecut cu Sura era o bucurie nesfârșită pentru Pham, dar nu era la mijloc doar împlinirea poftelor trupești. Vorbeau și vorbeau și se certau și se certau… și plănuiau cum o să li se scurgă viața de atunci înainte.

Iar uneori el se gândea la Cindi. Și ea, și Sura veniseră după el, treziseră în el noi niveluri ale conștiinței. Amândouă îl învățaseră lucruri noi, se certaseră cu el și-l scoseseră din minți. Dar se deosebeau ca vara de iarnă, ca lacul de ocean. Cindi îl apărase riscându-și viața, se ridicase singură împotriva oamenilor regelui. Nici în cele mai sălbatice visuri nu și-o imagina Pham pe Sura Vinh riscându-și viața fără să aibă vreo șansă. Nu, Sura era mult mai chibzuită și mai precaută. Ea fusese cea care analizase riscurile de a rămâne pe Canberra, ajunsese la concluzia că nu aveau șanse de reușită și-i convinsese pe destul de mulți să pună mâna pe una dintre navele comitetului flotei și să fugă din spațiul canberran. Sura Vinh plănuise lungul parcurs și vedea probleme acolo unde nu le vedea nimeni altcineva. Evita riscurile sau se confrunta cu ele cu forța ei copleșitoare. În panteonul moral confuz al lui Pham, ea era mult mai neînsemnată decât Cindi… și mult mai însemnată deopotrivă.

Sura nu se lăsase niciodată înșelată de ideea unui regat stelar Qeng Ho. Dar nu-i reteza, pur și simplu, elanul: îl scufunda în cărți, în economie și istorii care nu intraseră în programul lui de lectură de zece ani. O persoană rezonabilă ar fi acceptat punctul de vedere al femeii; existaseră atâtea lucruri „de bun-simț" asupra cărora Pham se înșelase înainte. Dar el tot încăpățânat rămăsese. Poate că Sura era legată la ochi.

– Am putea construi o rețea interstelară. Ar fi… lentă.

Sura râse.

– Da! Lentă. La trei persoane le-ar trebui o mie de ani să-și dea

mâna!

– Păi, e clar că protocoalele ar diferi. Și utilizarea. Dar s-ar schimba funcția de comerț aleatoriu în ceva mult mai… ăăă… profitabil. Era gata să spună puternic, dar știa că ar fi admonestat imediat pentru mentalitatea lui medievală. Am putea ține o bază de date flotantă a Clienților.

Sura scutură din cap.

– Și învechită, de la decenii la milenii.

– Am putea menține standarde ale limbii umane. Standardele de programare a rețelei noastre ar supraviețui guvernelor Clienților noștri. Cultura noastră comercială ar fi eternă.

– Dar Qeng Ho e numai un pește într-o mare haotică de comercianții. O! Pham sesiză că începe să fie înțeles. Deci „cultura" transmisiilor noastre ar oferi participanților un avantaj comercial. Deci ar exista un efect de reconsolidare.

– Da, da! Și am putea cripto-partiționa transmisiile, ca să ne protejăm de competiția din vecinătate.

Pham zâmbi șmecher. Urma o idee pe care nici micul Pham și poate că nici tatăl lui, regele Ținutului Nordic, nu ar fi conceput-o.

– Am putea chiar transmite parțial fără protecție. Materialul despre standardele lingvistice, de exemplu, și nivelul inferior al bibliotecilor noastre tehnice. Am citit istoriile Clienților. În toată istoria, până la Bătrânul Pământ, singura constantă e haosul, înălțarea civilizației, prăbușirea, foarte des dispariția Omenirii. În timp, transmisiile Qeng Ho ar putea atenua oscilațiile.

Sura îl aproba tacit, privind undeva departe.

– Da. Dacă am face ce trebuie, am ajunge să deținem culturi ale Clienților care au vorbit limba noastră, au fost modelați după necesitățile noastre comerciale și au utilizat mediul nostru de programare… Se întoarse brusc spre Pham. Nu ți-ai scos imperiul din cap, nu-i așa?

Pham se rezumă să-i surâdă.

Sura avea nenumărate obiecții, dar prinsese spiritul ideii, îl retransmisese experienței sale, iar acum întreaga ei imaginație lucra alături de a lui. Pe măsură ce treceau zilele, obiecțiile ei

deveneau mai degrabă sugestii, iar certurile lor se transformau în uneltiri extraordinare.

– Ești nebun, Pham… dar nu contează. Poate că trebuie să fii un medievalist nebun ca să ai atâta ambiție. E ca și cum… e ca și cum am inventa o civilizație. Ne putem crea propriile mituri, propriile convenții. Am fi la temelia tuturor lucrurilor.

– Și am supraviețui oricăror rivali.

– Doamne, rosti Sura încet (va mai trece o vreme până se va inventa „Dumnezeul Comerțului" și panteonul zeilor mai mici). Și, știi, Namqem este locul ideal de unde să începem. Au atins cel mai înalt grad la care poate ajunge o civilizație, dar devin cam cinici și decadenți. Au tehnici de propagandă la fel de bune ca oricare din istoria omenirii. Ceea ce propui tu e ciudat, dar e o nimica toată față de campaniile publicitare pe o rețea planetară. Dacă verișorii mei se mai află în spațiul Namqem, fac pariu că ar finanța operațiunea. Râse vesel și aproape copilărește, iar Pham își dădu seama cât de tare o apăsase teama de faliment și dizgrație. O să avem și profit, ce naiba!

Restul gărzii lor trecu într-o orgie continuă a imaginației, a invențiilor și a poftelor carnale. Pham inventă o combinație de radio interstelar emis și transmis, grafice temporale care să admită flote și familii în sincronizare de-a lungul secolelor. Sura acceptă protocolul de design în mare parte, cu sclipiri de uimire și încântare evidentă în ochi. În ce privea ingineria umană, planul lui Pham în legătură cu conducătorii ereditari și flotele militare, le luase în râs, iar Pham nu-i contrazisese judecata. La urma urmei, după standardele umane, el nu depășise stadiul medievalului de treisprezece ani.

În realitate, Sura Vinh era mai degrabă copleșită de respect decât de superioritate. Pham își aminti de ultima lor conversație înainte ca el să intre pentru prima oară în sicriul de hibernoterapie. Sura calibrase ventilatoarele și verificase medicamentele de hipotermie.

– O să ieșim aproape în același timp, Pham. Eu voi ieși cu câteva kilosecunde înaintea ta. Voi fi aici să te ajut. Îi zâmbi, iar Pham îi simți privirea cercetându-l cu blândețe pe dinăuntru. Nu-ți

face griji.

Pham făcu o remarcă nerușinată, dar ea îi înțelese tulburarea lăuntrică. Îi vorbi despre altceva când intră în sicriu, un monolog neîntrerupt despre planurile și visurile lor cu ochii deschiși, despre ceea ce vor începe când vor ajunge, în sfârșit, pe Namqem. Și pe urmă veni clipa, iar ea ezită. Se aplecă și-l sărută fin pe buze. Zâmbetul ei friză tachinarea, dar se luă în derâdere și pe ea, în aceeași măsură.

– Somn ușor, dulcele meu prinț.

Apoi plecă, iar medicamentele începură să-și facă efectul. Lui Pham nu-i era frig deloc. Ultimele sale gânduri fură bizare escapade în trecut. În copilăria lui, pe Canberra, tatăl său fusese o figură îndepărtată. Propriii frați îi amenințaseră existența. Cindi, o pierduse pe Cindi înainte de a-și da seama. Dar Sura Vinh… avea sentimentul unui copil mare față de un părinte iubitor, al unui bărbat față de femeia lui, al unui om față de un prieten drag. În sens profund, Sura le întruchipase pe toate. În viața ei lungă, fusese, pare-se, prietena lui. Și, cu toate că, în cele din urmă, devenise trădătorul lui, la început fusese o femeie bună, o femeie adevărată.

Cineva îl scutura cu blândețe și mișca din mână în fața ochilor săi.

– Hei, Trinli! Pham! Mai ești printre noi?

Era Jau Xin și părea sincer îngrijorat.

– Ăăă… da, da, sunt bine.

– Sigur? Xin îl cercetă preț de câteva secunde, apoi pluti înapoi la locul său. Am avut un unchi căruia au început să-i sticlească ochii exact ca ai tăi. Fuse un atac cerebral și…

– Da, păi, mă simt bine. Mai bine ca niciodată. Pham își reluă tonul îngâmfat. Mă gândeam la ceva, atâta tot.

Justificarea lui stârni râsete relaxante în jurul mesei.

– Te gândeai. Prost obicei, Pham, bătrâne!

După câteva minute, nu se mai preocupară de el.

Pham începu să-i asculte cu atenție, lansând opinii cu glas tare din când în când.

De fapt, visatul prelung cu ochii deschiși îi caracteriza personalitatea cel puțin de când plecase de pe Canberra. Se lăsa copleșit de amintiri sau de planuri de viitor și se scufunda în ele, așa cum se scufundă unii în realitatea virtuală. Ratase cel puțin o afacere din cauza asta. Qiwi plecase, văzu el cu colțul ochiului. Da, fata avusese o copilărie asemănătoare cu a lui, poate așa se explicau imaginația și energia ei de acum. Se întrebase adesea dacă nu cumva stilul absurd al strentmannienilor de a crește un copil nu se baza pe povești despre timpul petrecut de Pham pe *Revenirea.* Măcar în cazul lui lucrurile se îmbunătățiseră când ajunsese la destinație. Sărmana Qiwi nu găsise decât moarte și decepție aici. Cu toate astea, mergea mai departe…

– Acum avem traduceri de calitate.

Trud Silipan revenise la păianjeni.

– Răspund de traducătorii deviați ai lui Reynolt. Era mai degrabă îngrijitor decât șef, dar nimeni nu sublinie aspectul. Vă zic eu, foarte curând vom începe să primim informații despre cum arăta civilizația originală a păianjenilor.

– Nu știu, Trud. Toată lumea zice că trebuie să fie vorba de o colonie prăbușită. Dar, dacă mai sunt păianjeni altundeva în cosmos, cum de nu le auzim transmisiile?

Pham:

– Ascultă. Am mai discutat despre asta. Arachna trebuie să fie o lume colonială. Acest sistem e prea ostil ca să nască forme de viață în mod natural.

Altcineva:

– Poate creaturile nu au un Qeng Ho printre ele.

Chicote în jurul mesei.

– Nu, tot am capta multe semnale radio. Le-am auzi.

– Poate că restul sunt foarte îndepărtate, ca Mormăitul lui Perseus…

– Sau sunt atât de avansați, că nu mai folosesc semnalele radio. Noi nu i-am băgat în seamă pe ăștia decât pentru că au luat-o de la început.

Era o dispută foarte, foarte veche, parte dintr-un mister care dura din Era Visurilor Neîmplinite. Ea, mai mult decât orice

altceva, îi atrăsese pe oameni spre Arachna. Sigur ea îl atrăsese pe Pham.

Și, într-adevăr, Pham descoperise deja Ceva Nou, un lucru atât de puternic, încât originea păianjenilor devenise pentru el o chestiune marginală. Pham descoperise focalizarea. Cu ajutorul ei, emergenții își transformau oamenii cei mai inteligenți în mașinării raționale dedicate. Un neisprăvit ca Trud Silipan obținea traduceri eficiente dintr-o singură atingere de tastă. Un monstru ca Tomas Nau putea avea ochi mereu vigilenți. Focalizarea le dădea emergenților o forță fără precedent, o subtilitate care întrecea orice mașinărie și o răbdare care o depășea pe cea omenească. Acesta era unul dintre Visurile Neîmplinite – dar ei îl transpuseseră în faptă.

Urmărindu-l pe Silipan cum își dădea aere de infailibil, Pham înțelese că venise vremea pentru a doua etapă a planului său. Emergenții de nivel inferior îl acceptaseră pe Pham Trinli. Nau îl tolera, chiar îi făcea pe plac, privindu-l ca pe-o posibilă fereastră spre gândirea militară Qeng Ho. Era timpul să învețe mai multe despre focalizare. De la Silipan, de la Reynolt… să învețe aspectele tehnice ale ei într-o zi.

Pham încercase să construiască o civilizație adevărată în tot Spațiul Uman. Și se pare că reușise, pe parcursul a câteva secole, puține la număr. În cele din urmă, fusese trădat. Dar Pham înțelese cu multă vreme în urmă că trădarea însemnase doar eșecul de suprafață.

Ceea ce îi făcuseră Sura și ceilalți la Brisgo Gap fusese inevitabil. Un imperiu interstelar cere atât de mult spațiu, atât de mult timp. Bunătatea și dreptatea unei asemenea întreprinderi nu sunt suficiente. Ai nevoie de un avantaj.

Pham Nuwen ridică balonul-pahar umplut cu „Gheață & Diamant” și ținu un toast neobservat, pentru lecțiile învățate din trecut și promisiunea viitorului. De data asta, avea să facă lucrurile așa cum trebuie.

18

Primii doi ani ai lui Ezr Vinh după ambuscadă fuseseră răspândiți de-a lungul a aproximativ opt ani obiectivi. Aproape ca un căpitan Qeng Ho de nădejde, Tomas Nau impunea ritmul gărzilor pentru a se potrivi cu evoluția evenimentelor locale. Qiwi și echipajele ei rămâneau active mai mult decât ceilalți, dar nici ei nu se grăbeau.

Anne Reynolt le dădea și ea întruna de lucru astrofizicienilor ei. Steaua Fluctuantă urma curba luminoasă care fusese observată în secolele anterioare; pentru un simplu observator, arăta ca un soare obișnuit, consumator de hidrogen, cu pete. La început, le dăduse puțin de lucru savanților, care așteptau ca păianjenii să-și reia îndeletnicirile.

Transmisiile radio militare de pe Arachna se auziră la nicio zi după Reaprindere, chiar în timp ce furtunile de aburi pârjoleau suprafața. Aparent, faza inactivă a soarelui întrerupsese un război local. După unu-doi ani, se transmitea din zeci de stații, pe două continente. Tot la două secole, creaturile trebuiau să-și reconstruiască structurile de la suprafață de la temelie, dar se pare că se pricepeau foarte bine la asta. Când apărea câte-o spărtură în nori, cei din spațiu deslușeau noi drumuri și orașe.

În al patrulea an, existau două mii de stații de transmisie, modelul clasic de stație fixă. Acum, Trixia Bonsol și ceilalți lingviști intraseră într-un ciclu de muncă asiduă. Pentru prima oară aveau material audio continuu de studiat.

Când intrau de serviciu în același timp – și asta se întâmpla deseori –, Ezr o vizita pe Trixia în fiecare zi. La început, ea se purtă mai distantă ca niciodată. Parcă nici nu-l auzea; transmisiile păianjenilor îi umplea camera de lucru. Sunetele, niște cârâituri ascuțite, se schimbau de la o zi la alta, în timp ce Trixia și ceilalți lingviști focalizați stabileau unde anume în spectrul acustic se ascundea înțelesul limbii păianjenilor și inventau reprezentări

avantajoase atât vizuale, cât și auditive, pentru a-l studia. La sfârșit, Trixia avea o reprezentare de date utilă.

Atunci începea adevărata muncă de traducere. Traducătorii focalizați ai lui Reynolt puneau mâna pe orice găseau, traducând zilnic mii de cuvinte din texte semiinteligibile. Trixia era cea mai bună, se remarcase de la bun început. Munca depusă de ea la textele despre fizică fusese descoperirea principală și tot ea pusese cap la cap limbajul lor scris cu cel vorbit în două treimi din transmisiile radio. Trixia Bonsol excela și în comparație cu ceilalți lingviști Qeng Ho; ce mândră ar fi, dacă ar ști! „E indispensabilă", declară Reynolt pe tonul ei plat tipic, lipsit de laudă și sadism – o afirmație neutră. Trixia Bonsol nu va fi defocalizată prea curând, cum se întâmplase cu Hunte Wen.

Vinh încerca să citească orice material lucrat de traducători. Inițial, găsi doar pure observații lingvistice, în care fiecare propoziție conținea sugestii de sensuri alternative și împărțiri morfo-sintactice alternative. După câteva megasecunde, traducerile erau aproape inteligibile. Existau ființe vii acolo, pe Arachna, și acestea erau cuvintele pe care le foloseau.

Unii lingviști focalizați nu treceau niciodată dincolo de traducerile în stil adnotări. Rămâneau prinși în nivelurile inferioare ale sensurilor și se împotriveau oricărei încercări de a surprinde spiritul extratereștrilor. Poate că atât era destul. În primul rând, aflară că păianjenii nu aveau cunoștință de o civilizație anterioară:

– Nu vedem nicio mențiune despre o epocă de aur a tehnologiei.

Nau îi aruncă lui Reynolt o privire sceptică.

– Un lucru suspect în sine. Până și pe vechiul Pământ existau cel puțin mituri despre un trecut uitat.

Iar dacă exista o lume a originilor, aceea era Bătrânul Pământ.

Reynolt scutură din umeri.

– Îți spun eu, nu se găsește nicio mențiune despre civilizații tehnice trecute la nivelul de bază plauzibil. De exemplu, din câte îmi dau seama, arheologia e considerată o preocupare academică nesemnificativă.

Deci nu frenezia generatoare de lumi, tipică unei colonii

prăbușite.

– Ce flagelul naibii, spuse Ritser. Dacă tipii ăia n-au ce săpa, recompensa noastră e un rahat.

Păcat că nu te-ai gândit la asta înainte de a veni, își zise Ezr.

Nau se arătă trist și mirat, dar îl contrazise pe Brughel:

– Mai avem rezultatele doctorului Li.

Aruncă o privire rapidă spre colegii Qeng Ho de la piciorul mesei. Ezr fu convins că altceva îi trecea emergentului prin cap: *Avem biblioteca flotei Qeng Ho și speculanții care s-o exploreze în locul nostru.*

Trixia îl lăsa acum pe Ezr s-o atingă, uneori să-i pieptene părul, alteori doar s-o bată pe umăr. Poate că petrecuse atât de mult timp în camera ei de lucru încât îl considera o piesă de mobilă, sigură ca orice mașinărie cu comandă vocală. De obicei, lucra cu vizor; câteodată, Ezr se consola cu iluzia că se uită la el. Îi răspundea chiar la întrebări, dacă nu ieșeau din sfera preocupării ei focalizate și nu-i întrerupeau conversațiile cu echipamentele sau cu ceilalți traducători.

De cele mai multe ori, Trixia stătea pe semiîntuneric, ascultând și dând glas traducerilor sale în același timp. Câțiva traducători lucrau în același stil, nu se deosebeau prea mult de automate. Trixia era altfel, îi plăcea lui Vinh să creadă: ca și colegii ei, analiza și reanaliza, dar nu pentru a atașa zeci de interpretări suplimentare fiecărei structuri sintactice. Traducerile ei căutau înțelesul așa cum era el în mintea vorbitorilor, în minți pentru care lumea păianjenilor reprezenta un spațiu normal, familiar. Traducerile Trixiei Bonsol erau… artă.

Însă pe Anne Reynolt nu asta o interesa. La început, nu avusese decât lucruri mărunte de care să se plângă. Traducătorii aleseră o ortografie alternativă pentru a-și reda rezultatele: erau pictogramele *x** și *q** cu digrafe. Din cauza asta, traducerile lor arătau extrem de neobișnuit. Din fericire, nu Trixia folosise prima bizara invenție. Din nefericire, ea inventase mare parte din invenția aceea îndoielnică.

Într-o zi oribilă, Reynolt amenință că-i va interzice lui Ezr să

mai intre în camera de lucru a Trixiei – adică în viața Trixiei.

– Nu știu ce-i faci, Vinh, dar o dă peste cap. Îmi dă traduceri figurative. Uită-te la numele astea: „Sherkaner Underhill", „Jaybert Landers". Neglijează aspecte complicate cu care toți ceilalți traducători sunt de acord. Altădată, vine cu aiureli în silabe.

– Face exact ceea ce trebuie să facă, Reynolt. Ai lucrat prea mult cu automatele.

Un amănunt despre Reynolt: deși era bătută în cap și după standardele emergente, nu se arăta răzbunătoare. Puteai chiar să te cerți cu ea. Dar dacă-i interzicea s-o mai vadă pe Trixia…

Reynolt îl țintui din priviri.

– Nu ești lingvist.

– Sunt Qeng Ho. Ca să ne croim propriul drum, a trebuit să înțelegem esența a mii de culturi umane și a două nonumane. Voi ați tăiat frunze la câini în capătul ăsta mic al Spațiului Uman, cu limbaje bazate pe transmisiile noastre. Există limbi care sunt extrem de diferite.

– Da. De aceea nu sunt acceptabile simplificările ei grotești.

– Nu! Aveți nevoie de oameni care să înțeleagă cu adevărat mintea celeilalte părți, care să ne poată arăta în ce constă importanța diferențelor dintre noi și extratereștri. Da, numele păianjenilor traduse de Trixia sună aiurea. Dar acest grup, „Concordia", este o cultură tânără. Numele lor au sens în limbajul zilnic.

– Nu toate, și nu cele de botez. În realitate, limba adevărată a păianjenilor îmbină numele de botez cu prenumele, trucul acela cu interfonația.

– Ascultă-mă pe mine, ceea ce face Trixia e bine. Fac pariu că numele de botez provin din limbi mai vechi și înrudite. N-ai observat că unele parcă au înțeles?

– Ba da, și asta e cel mai rău. Seamănă cu ladilla și amineza. Aceste unități ladilleze – „ore", „inci", „minute" – îngreunează lectura.

Ezr se descurca și el foarte greu cu idioatele de unități ladilleze, dar nu avea de gând s-o recunoască în fața lui Reynolt.

– Sunt sigur că Trixia vede lucruri care au legătură cu

traducerea ei principală așa cum amineza și ladilla au legătură cu limba nesă pe care o vorbim tu și cu mine.

Reynolt făcu o pauză lungă, privind în gol. Uneori, asta însemna că discuția se încheiase și că nu se mai deranjase să-i dea liber. Alteori, însemna că face eforturi mari să înțeleagă.

– Deci tu spui că ea lucrează la un nivel superior al traducerii, ne dă de înțeles exploatându-ne propria conștiință de sine.

Era o analiză considerată tipică pentru Reynolt, greoaie, dar precisă.

– Întocmai! Asta e. Vrei traducerile cu toate sugestiile, excepțiile și avertismentele, din moment ce capacitatea ta de înțelegere evoluează încă. Dar esența unui comerț eficient e să surprinzi exact nevoile și așteptările celuilalt.

Reynolt acceptă explicația. În orice caz, lui Nau îi plăceau simplificările, chiar și ciudățenia limbii ladille. În timp, adoptară tot mai mult convențiile Trixiei. Ezr se îndoia că emergenții nefocalizați aveau competența de a judeca traducerile. Și, în ciuda explicațiilor sale încrezătoare, Ezr avea și alte îndoieli: metatraducerile făcute de Trixia din limba păianjenilor semănau prea mult cu istoria Erei Zorilor, cu care o bătuse la cap chiar înainte de ambuscadă. Poate că asta li se părea ciudat lui Nau și lui Reynolt, dar era specialitatea lui și descoperea prea multe coincidențe dubioase.

Trixia ignora complet natura fizică a păianjenilor. Poate că așa trebuia, având în vederea aversiunea unor oameni față de ei. Dar creaturile aveau o înfățișare absolut nonumană, o formă și un ciclu de viață mai stranii decât orice inteligență întâlnită de Omenire până atunci. Unele membre ale păianjenilor îndeplineau rolul maxilarului uman și nu aveau nimic în loc de mâini și degete, doar își foloseau nenumăratele picioare ca să manevreze obiectele. Aceste diferențe erau aproape invizibile în traducerile Trixiei. Făcea ocazional referințe la „o mână întinsă” (poate forma de stilet pe care o lua un picior din față îndoit), la mâinile din mijloc și la cele din față, dar atât. La școală, Ezr văzuse astfel de traduceri sugestive, dar acelea fuseseră făcute de experți care se bazau pe decenii de experiență directă cu culturile Clienților.

Emisiunea radio pentru copii – cel puțin asta credea Trixia că era – fusese inventată de păianjeni. Tradusese titlul programului „Ora de știință pentru copii” și era cea mai bună sursă a lor de înțelegere a păianjenilor. Emisiunea era o combinație ideală între limbajul științific – oamenii făcuseră mari progrese în înțelegerea lui – cu limbajul de zi cu zi al culturii. Nimeni nu știa dacă urmărea instruirea copiilor sau doar distracția lor. Poate era destinată recruților. Însă titlul Trixiei avusese succes și asta imprimă celor ce urmară inocență și drăgălășenie. Arachna Trixiei semăna cu un basm din Era Zorilor. Uneori, când Ezr petrecuse alături de ea o zi lungă, în care ea nu-i adresase nicio vorbă, când concentrarea ei atingea punctul culminant și nega umanitatea… uneori se întreba dacă traducerile nu o ascundeau cumva pe Trixia cea de demult, prinsă în cea mai dură capcană a sclaviei din toate timpurile, dar tot în așteptarea speranței. Lumea păianjenilor era singurul loc în care îi dădea voie focalizarea să privească. Poate că distorsiona ceea ce auzea, crea un vis de fericire în singurul fel în care mai putea.

19

Soarele intrase în faza de mijloc, iar Princeton își etala din nou frumusețea. În vremurile viitoare mai reci se vor construi multe teatre în aer liber, Palatul Anilor Palizi, parcurile dendrologice ale universității. Dar în anul 60//19, planul străzilor, aparținând generațiilor trecute, fusese deja transpus în realitate, sectorul comercial central se încheiase, iar la universitate se țineau cursuri tot anul.

Din alte puncte de vedere, anul 60//19 se deosebea de 59//19 și, mult mai mult, de al zecelea an al tuturor generațiilor anterioare. Lumea intrase în Era Științei. Un aerodrom acoperea câmpiile de pe malul râurilor, foste ogoare în erele trecute. Pe dealurile cele mai înalte ale orașului se înălțau catarge de antene pentru radioemițătoare; noaptea, semnalele luminoase în infraroșu îndepărtat se vedeau de la kilometri întregi.

Până în anul 60//19, majoritatea orașelor din Concordia suferiseră transformări similare, la fel ca orașele din Ocultia și Frăție și, în măsură mai mică, cele ale națiunilor mai sărace. Dar chiar după standardele noii ere, Princeton era un loc special. Acolo se întâmplau evenimente care, deși ascunse peisajului vizibil, erau semințele marii revoluții.

Hrunkner Unnerby zbură la Princeton într-o dimineață ploioasă de primăvară. Un taxi de aeroport îl duse de pe malul râului în centrul orașului. Unnerby crescuse în Princeton și aici fusese vechea lui firmă de construcții. Ajunse înainte de ora deschiderii magazinelor: curățătoarele stradale mișunau în jurul taxiului. În burnița rece, magazinele și copacii scânteiau în mii de culori. Lui Hrunkner îi plăcea vechiul centru, unde multe din fundațiile de piatră rezistaseră peste trei sau patru generații. Până și noile etaje superioare din beton și cărămidă respectau arhitectura dinaintea vremurilor oricăror păianjeni în viață.

Ieșind din centru, urcă spre noul cartier de locuințe. Era o fostă

proprietate regală vândută de guvern pentru a finanța Marele Război – conflictul pe care noua generație îl numea deja, simplu, Războiul cu Oculții. Unele zone ale cartierului deveniseră imediat mahalale, altele – cele aflate mai sus – imobile elegante. Taxiul schimba direcțiile hurducăind înainte și înapoi, urcând încet spre cel mai înalt punct din noua zonă. Vârful se ascundea în spatele ferigilor plângătoare, dar pe ici, pe colo, Unnerby deslușì câteva dependințe. Porțile se deschiseră încet, fără să fie mișcate de servitori vizibili. Ha! În față se înălța un afurisit de palat.

Sherkaner Underhill stătea în parcarea circulară de la capătul drumului, lângă intrarea maiestuoasă, arătând de parcă nu aparținea locului. Nu ploua, mai degrabă se lăsase o ceață ușoară, dar Underhill deschise o umbrelă în timp ce porni să-l întâmpine pe Unnerby.

– Bine ai venit, sergent! Bine ai venit! Atâția ani te-am bătut la cap să-mi vizitezi căscioara de pe deal! Acum ești, în sfârșit, aici.

Hrunkner scutură din umeri.

– Am atâtea să-ți arăt… începând cu două lucruri mici, dar importante.

Închise umbrela. După o clipă, două căpșoare se ițiră din blana de pe spatele lui. Doi bebeluși, ținându-se strâns de tatăl lor. Nu puteau fi mai mari decât copiii normali din primii ani de Strălucire, exact la vârsta când erau mai drăguți.

– Pe fetiță o cheamă Rhapsa, iar pe băiat, Hrunkner.

Unnerby făcu un pas înainte, încercând să se poarte obișnuit. *Probabil că l-au botezat Hrunkner din prietenie. Dumnezeule din adâncurile pământului.*

– Mă bucur să vă cunosc.

În vremurile cele mai bune, Unnerby nu știa să se poarte cu copiii. Pentru el, a crește un copil se rezumase la instruirea noilor angajați. Spera ca asta să-i scuze stânjeneala.

Bebelușii se pare că-i simțiră aversiunea și se retraseră la locurile lor.

– Nu-i nimic, spuse Sherkaner, în felul lui distrat. O să iasă la joacă imediat ce intrăm în casă.

Îl conduse înăuntru, vorbind tot timpul despre câte avea să-i

arate și ce bucuros era că Hrunkner se hotărâse, în sfârșit, să-i viziteze. Underhill se schimbase în anii trecuți, cel puțin ca înfățișare. Nu mai era dureros de costeliv; năpârlise de mai multe ori. Blana de pe spate era deasă și protectoare, ciudat să vezi așa ceva în faza aceasta a soarelui. Capul și partea din față a corpului îi tremurau mai tare decât își amintea Hrunkner.

Străbătură un foaier mare cât holul unui hotel, apoi coborâră o scară în spirală de pe care se vedea aripă după aripă din „căscioara de pe deal" a lui Sherkaner. Peste tot se zăreau o mulțime de păianjeni, probabil servitori, deși nu purtau livreaua impusă de clasa superbogătanilor. De fapt, locul îți dădea senzația de proprietate utilitară a unei corporații sau a guvernului. Unnerby întrerupse pălăvrăgeala gazdei:

– Asta e o acoperire, nu-i așa, Underhill? Regele n-a vândut dealul niciodată, doar l-a transferat Serviciului de Informații.

– Nu, serios. Dealul e al meu. L-am cumpărat eu însumi. Dar, ăăă... fac multă muncă de consultanță și Victory – vreau să zic, Serviciul de Informații din Concordia – a hotărât că Serviciul de Siguranță e cel mai bine servit dacă se aduc laboratoarele aici. Vreau să-ți arăt niște lucruri.

– Da. Păi, de-asta am venit, Sherk. Nu cred că te ocupi de ce trebuie. Ai determinat Coroana să marșeze pe... Bănuiesc că putem vorbi fără grijă aici.

– Da, da, desigur!

În mod obișnuit, Unnerby n-ar fi acceptat o asemenea afirmație întâmplătoare, dar începea să-și dea seama cât de sigură era clădirea. Proiectele lui Sherkaner se vedeau peste tot, în spirala logaritmică a camerelor principale, de exemplu, dar se simțea și mâna lui Victory – Dumnezeule, acum își dădea seama – în covoarele și pereții curați ca lacrima. Locul era, probabil, la fel de sigur ca laboratoarele lui Unnerby din Comandamentul Teritorial.

– În regulă. Ai determinat Coroana să marșeze pe puterea atomului. Conduc mai mulți indivizi și echipamente decât un miliardar, inclusiv câțiva tipi la fel de deștepți ca tine.

De fapt, deși Hrunkner Unnerby era tot sergent, se ocupa de lucruri care nu aveau nimic de-a face cu gradul lui. În perioada

aceasta, viața lui depășea visurile cele mai îndrăznețe ale unui antreprenor.

– Bine, bine. Victory are foarte multă încredere în tine, să știi.

Își conduse musafirul într-o cameră mare, neobișnuită, cu mobilă de bibliotecă și un birou sufocat de rapoarte, cărți aruncate grămadă și hârtie de scris. Dar rafturile bibliotecii erau fixate de o instalație pentru cățărat, iar cărțile pentru copii se amestecau cu cele despre ocultism. Cei doi bebeluși săriră de pe spatele tatălui lor și se cățărară pe bare. Acum se uitau la ei din tavan. Sherkaner împinse la o parte cărțile și revistele de pe o stinghie și-i făcu semn lui Unnerby să ia loc. Doamne, ce bine că nu încercase să schimbe subiectul!

– Da, dar nu mi-ai văzut rapoartele.

– Ba da. Mi le-a trimis Victory, dar n-am avut timp să le citesc.

– Păi, poate c-ar trebui s-o faci! *I se trimit rapoarte strict secrete și el n-are timp să le citească, deși de la el a pornit totul!* Ascultă, Sherkaner, îți spun eu, nu ține. În principiu, puterea atomului poate face tot ceea ce ne trebuie nouă. În practică… ei, am produs niște otrăvuri mortale. Există elemente ca radiumul, dar mult mai ușor de produs în cantități mari. Avem și un izotop de uraniu, foarte greu de izolat, dar cred că, dacă reușim să-l izolăm, o să facem o bombă a naibii: îți putem da energia necesară pentru a încălzi un oraș pe întuneric, dar în mai puțin de o secundă!

– Excelent! Ăsta-i un început.

– Acest început excelent s-ar putea să fie foarte departe. Cei care se ocupă de bombă mi-au ocupat trei laboratoare. Necazul e că trăim vremuri de pace; o să aibă loc scurgeri de informații tehnologice, mai întâi către interese miniere, apoi către alte state. Îți poți imagina ce-o să se întâmple dacă Frăția, hârșiții de oculți și Dumnezeu mai știe cine încep să producă bombe?

Întrebarea străpunse armura solidă a neatenției lui Underhill.

– … Da, va fi foarte rău. Nu ți-am citit rapoartele, dar Victory vine deseori aici, sus. Tehnologia ne aduce minuni și pericole teribile. Nu se poate una fără alta. Dar sunt convins că nu vom supraviețui dacă nu ne jucăm cu ele. Tu nu vezi decât o parte a lucrurilor. Uite, știu că Victory îți poate face rost de mai mulți bani.

Serviciul de Informații din Concordia are o bună rată de credit. Poate să depășească taxa o decadă, fără să trebuiască să-și demonstreze profitul. O să-ți construim mai multe laboratoare, orice vrei tu…

– Sherkaner, ai auzit de „forțarea liniei de învățare”?

– Păi… ăăă…

Clar că auzise.

– În clipa asta, dacă toate bogățiile lumii ar fi ale mele, ți-aș putea da o unitate de încălzire a unui oraș, poate. Ar suferi defecțiuni mari tot la câțiva ani și, chiar când ar funcționa „adecvat”, lichidul de transfer – aburi supraîncălziți, să zicem – ar fi atât de radioactiv încât locuitorii orașului ar muri cu toții după nici zece ani de la lăsarea Întunericului. Dincolo de un anumit punct, nu mai e suficient doar să dai bani și tehnicieni pentru rezolvarea unei probleme.

Sherkaner nu-i răspunse imediat. Unnerby avu impresia că-și îndreaptă atenția spre vârful instalației de cățărat, supraveghindu-și copiii. Camera era o adevărată combinație bizară de bogăție, vechiul haos intelectual stil Underhill și noul stil patern Underhill. Acolo unde pe podea nu zăceau munți de cărți și diverse fleacuri, se zărea covorul de pluș. Tapetul era unul din modelele exorbitant de scumpe, creatoare de iluzii. Ferestrele, înalte până la tavan, aveau pervaz de cuarț. Erau întredeschise. Mirosul de ferigă în dimineața răcoroasă plutea peste zăbrelele de fier forjat. Lămpi electrice stăteau lângă birourile lui Unnerby și lângă suporturile bibliotecii, dar erau stinse.

Singura lumină, în nuanțe de verde și infraroșu apropiat, se furișa printre ferigi, mai mult decât suficientă pentru ca Hrunkner să deslușească titlurile cărților mai apropiate: psihologie, matematică, electronică, un manual de astronomie și o mulțime de volume pentru copii. Cărțile erau așezate în grămezi mici, ocupând aproape tot spațiul dintre jucării și instrumente. Nu-ți dădeai întotdeauna seama cu care jucării se juca Underhill și cu care copiii lui. Unele semănau cu suveniruri din călătorie, probabil aduse de Victory din locurile în care fusese detașată: un polizor de picior din Ocultia, flori uscate, o fostă ghirlandă de Insular. Iar

într-un colț... Dumnezeule, obiectul semăna cu o rachetă de artilerie clasa 7. Trapa focosului fusese îndepărtată, iar în locul explozivului era o casă în miniatură.

În cele din urmă, Underhill rosti:

– Ai dreptate, doar banii nu ne vor ajuta să progresăm. E nevoie de timp să produci mașinăriile care produc mașinăriile și așa mai departe. Dar tot mai avem în față cam douăzeci și cinci de ani, iar generalul mi-a spus că ești un geniu al administrării unui proiect de asemenea amploare.

Hrunkner se simți mândru ca altădată, mai mândru decât de toate medaliile primite în Marele Război; dar dacă n-ar fi fost vorba de Smith și Underhill, nu și-ar fi descoperit niciodată asemenea talente. Răspunse morocănos, atent să nu arate cât de mult însemna lauda aceea pentru el:

– Mulțumesc foarte mult. Dacă vrei să-l termin în mai puțin de douăzeci de ani, mai am nevoie de ceva.

– Da, de ce anume?

– De tine, fir-ar să fie! De perspicacitatea ta! Din primul an al proiectului te-ai ascuns aici, sus, în Princeton, și faci numai Dumnezeu știe ce.

– Of... Uite, Hrunkner, îmi pare rău. Nu mă mai interesează chestia asta cu puterea atomului.

Știindu-l pe Underhill de atâția ani, comentariul lui n-ar fi trebuit să-l mire. Cu toate acestea, îi veni să-și muște mâinile. Iată un individ care abandona domenii de activitate înainte ca alții să afle de existența lor. Dacă ar fi cu mintea dusă, n-ar fi nicio problemă. Așa cum stăteau lucrurile, Unnerby l-ar fi ucis cu plăcere.

– Da, continuă Underhill, ai nevoie de mai multe minți strălucitoare. Să știi că mă ocup de asta; vreau să-ți arăt niște lucruri. Dar, chiar și așa, zise el, turnând paie pe foc fără să știe, intuiția îmi spune că puterea atomului va fi ușor de obținut în comparație cu alte provocări.

– Cum ar fi?

Sherkaner râse.

– Cum ar fi creșterea copiilor, de exemplu. Arătă spre pendula

antică de pe perete. Am crezut că, până la ora asta, o să ajungă și ceilalți mici păianjeni. Poate că ar fi trebuit să-ți arăt mai întâi institutul.

Coborî de pe stinghie și începu să se unduiască în felul acela caraghios al părinților în fața copiilor mici.

– Dă-te jos, dă-te jos! Rhapsa, lasă pendula.

Prea târziu. Bebelușul o șterse grabnic de pe instalația de cățărat, făcu un salt până la pendulă și alunecă până jos, pe podea.

– Am atâtea prostii aici, mi-e frică să nu cadă ceva peste copii și să-i zdrobească.

Cei doi prunci începură să fugă pe podea și săriră în blana tatălui lor, fiecare la locul lui. Nu erau mai mari decât zânele pădurii.

Underhill reușise ca institutul lui să fie numit o diviziune a Școlii Regale. Reședința de pe deal includea câteva clase, fiecare ocupând un arc din perimetrul exterior. Și nu din fondurile Coroanei se plăteau acestea, cel puțin așa susținea Underhill. Majoritatea activităților de cercetare erau proprietate privată, plătite de firme care se arătaseră foarte impresionate de Underhill.

– I-aș fi putut angaja pe cei mai buni de la Școala Regală, dar am ajuns la o înțelegere. Ai lor vor continua să predea și să facă muncă de cercetare în centru, dar vor avea timp să lucreze și aici, iar un procent din cheltuielile noastre ajung înapoi la Școala Regală. Iar aici, sus, rezultatele sunt cele care contează.

– Nu se țin ore?

Când Sherkaner se scutură, micuții săriră în sus și în jos pe spinarea lui scoțând un soi de *mip*-uri de bucurie, zgomote care probabil însemnau „mai fă așa, tati!”.

– Ba da, se țin… un fel de ore. Important e că păianjenii se întâlnesc și stau de vorbă între ei despre multe specialități. Studenții își asumă un risc pentru că nu avem o organizare. Am câțiva care se simt excelent, dar nu sunt destul de deștepți ca să profite la maximum de stilul nostru.

În majoritatea claselor erau doi sau trei indivizi la tablă,

urmăriți de o mulțime cățărată pe stinghii joase.

Greu de spus cine era profesorul și cine studentul. În unele cazuri, Hrunkner nici măcar nu reuși să ghicească despre ce domeniu discută. Se opriră în dreptul unei uși. Un puști din generația actuală ținea un curs unor paingi bătrâni. Mâzgăliturile de pe tablă arătau ca o combinație de mecanică celestă și electromagnetică. Sherkaner le zâmbi celor din sală.

– Mai ții minte aurora pe care am văzut-o în Întuneric? Am aici pe cineva care crede că ar fi putut fi provocată de obiecte din spațiu extrem de închise la culoare.

– Nu erau închise când le-am văzut noi.

– Exact! Poate că au legătură cu răsăritul Noului Soare. Am îndoielile mele. Jaybert nu se pricepe încă prea bine la mecanica celestă. Dar știe electromagnetică. Lucrează la un dispozitiv radio care emite pe lungimi de undă de numai câțiva centimetri.

– Hă? Asta sună mai degrabă a infraroșu depărtat decât a radio.

– Nu e ceva ce am putea vedea vreodată, dar e inteligent. Jaybert vrea să-l utilizeze ca detector de ecouri pentru rocile lui spațiale.

Merseră mai departe pe coridor. Unnerby observă că Underhill tăcuse dintr-odată, fără îndoială ca să-i dea timp să mediteze la idee. Hrunkner Unnerby era un tip foarte practic; bănui că din acest motiv era el atât de important pentru unele proiecte excentrice de-ale lui Smith. Dar și el putea fi luat pe neașteptate de o idee, dacă era destul de spectaculoasă. Nu știa decât foarte vag cum s-ar comporta lungimile de undă atât de scurte, deși ar trebui să fie direcționate. Puterea necesară pentru detectarea ecoului ar varia cu inversul puterii a patra a intervalului – ar fi utilă la sol, înainte să facă ei rost de suficient combustibil ca să pornească după roci prin spațiu. Hm… Perspectiva militară ar putea fi mai importantă decât orice pune la cale Jaybert ăsta…

– A construit cineva transmițătorul ăsta de frecvențe înalte?

Probabil se vedea cât de interesat era, pentru că Underhill zâmbea tot mai larg.

– Da, e lucrarea genială a lui Jaybert ceva ce numește oscilator

de cavitate. Am o antenă mică sus, pe acoperiș; seamănă mai mult cu o oglindă de telescop decât cu un catarg radio. Victory a instalat o rețea de relee în josul Șirului Apusean până la Comandamentul Teritorial. Vorbesc cu ea la fel de sigur ca printr-un cablu telefonic. Îl folosesc ca banc de probă pentru una dintre schemele de criptare ale unei clase. La sfârșit o să avem cel mai sigur dispozitiv radio de mare volum la care te-ai putea gândi vreodată.

Chiar dacă Jaybert nu se alege cu nimic din holbatul în stele. Sherkaner Underhill era la fel de nebun ca întotdeauna și Unnerby începea să priceapă unde voia să ajungă, de ce refuzase să renunțe la toate și să lucreze la puterea atomică.

– Chiar crezi că școala asta va da geniile de care avem nevoie la Comandamentul Teritorial?

– Păi, o să le descopere, în orice caz... și cred că scoatem ce e mai bun din ceea ce găsim. Nu m-am distrat niciodată ca până acum. Dar trebuie să dovedești flexibilitate, Hrunk. Esența creativității e să ai o anumită înclinație spre joacă, să sari de la o idee la alta fără să te cramponezi de cerințe fixe. Bineînțeles, nu întotdeauna obții ce-ai crezut că ceri. Începând cu această eră, cred că invenția va deveni mama necesității, nu invers.

Ușor de zis pentru Sherkaner Underhill. Nu trebuia să aplice ingineria ca să transforme știința în realitate.

Underhill se oprise într-o clasă goală; aruncă priviri furișe la tablă. Alte mâzgălituri și încâlceli.

– Mai ții minte mecanismele cu came utilizate la Comandamentul Teritorial pentru înțelegerea tabelelor balistice? Acum le producem cu eprubete de vid și miez magnetic. Sunt de un milion de ori mai rapide decât dispozitivele cu cămă și putem introduce numere ca șiruri de simboluri în loc de setări cu vernierul. Fizicienii tăi vor fi încântați. Chicoti. O să vezi, Hrunk. În afară de faptul că invențiile sunt patentate de sponsorii noștri, tu și Victory veți avea la dispoziție mai mult decât aveți nevoie ca să fiți mulțumiți...

Merseră mai departe pe scara în lungă spirală, terminată cu un atrium aproape de vârful dealului. În jurul Princetonului se

ridicau dealuri mai înalte, dar priveliștea de aici era destul de impresionantă, în ciuda burniței reci. Unnerby zări un trimotor în drum spre aeroport. Regiunile în faza finală de evoluție din partea opusă a văii aveau culoarea granitului ud și a asfaltului abia întins. Unnerby știa ce firmă lucra acolo. Credeau în zvonurile care spuneau că se va găsi destulă putere ca să supraviețuiești Întunericului. Cum ar arăta Princetonul, dacă zvonurile s-ar adeveri? Un oraș sub stele, lipsit de aer, însă neadormit, cu refugiile pustii. Cele mai mari riscuri vor apărea în Anii Palizi, când păianjenii trebuie să se hotărască dacă să facă provizii pentru o perioadă de Întuneric convențională sau să riște, bazându-se pe ceea ce credeau inginerii lui Hrunkner Unnerby că pot face. Coșmarul lui Unnerby nu era eșecul, ci reușita parțială.

– Tati, tati!

Doi prunci de cinci ani se iviră în spatele lor, urmați de încă doi, care arătau destul de mari ca să fie născuți în faza potrivită. Mai mult de zece ani, Hrunkner Unnerby se străduise să treacă cu vederea perversiunile șefei sale: generalul Victory Smith era cel mai bun șef al serviciului de informații pe care și-l putea imagina, poate mai bun decât Strut Greenval. Obiceiurile ei personale n-ar fi trebuit să-l deranjeze. Nu îl deranjase că și ea tot defazată se născuse, lucru pe care n-avea cum să-l schimbe. Dar să întemeieze o familie la începutului Noului Soare, ca să-și condamne copiii să sufere cum suferise și ea… Și nici măcar nu au toți aceeași vârstă. Cei doi bebeluși săriseră de pe spatele lui Underhill și traversară iute iarba, urcându-se pe picioarele fraților mai mari. Era ca și cum Smith și Underhill aruncau intenționat gunoaie în ochii societății. Vizita lui, atât de mult amânată, se prevedea nereușită, așa cum se temuse el.

Copiii cei mai mari, amândoi băieți, ridicară bebelușii, prefăcându-se o clipă că-i cară ca și cum le-ar fi tați. Bineînțeles, nu aveau blană pe spate, iar bebelușii alunecau întruna de pe carapacele lor. Se agățau de jachetele fraților și se cățărau la loc, râzând încântați.

Underhill i-i prezentă sergentului pe cei patru. Păși toți prin iarba udă spre o prelată protectoare. Era cel mai întins teren de

joacă văzut de Unnerby în afara unei școli, dar și foarte ciudat. La o școală serioasă se trecea prin toate etapele, urmărindu-se vârsta actuală a elevilor. Instrumentele de pe terenul de joacă al lui Underhill se adresau mai multor vârste. Existau plase verticale, pentru copii de doi ani, cutii cu nisip, câteva case uriașe de păpuși și mese de joc scunde, cu cărți ilustrate și jocuri.

– Junioara e motivul pentru care nu v-am întâmpinat pe tine și pe domnul Unnerby la parter, tată. Copilul de doisprezece ani arătă cu mâna ascuțită în direcția uneia dintre surorile de cinci ani – Victory cea mică? A vrut să vii aici, ca să-i arătăm domnului Unnerby toate jucăriile noastre.

La cinci ani, nu prea te pricepi să-ți ascunzi sentimentele. Mica Victory avea încă ochi de bebeluș. Deși aceștia se pot răsuci câteva grade, ea nu avea decât doi; trebuia să se întoarcă cu fața direct spre ceea ce voia să vadă. Era ușor să observi unde anume își îndrepta atenția, lucru pe care nu-l puteai spune despre un adult. Cu cei doi ochi mari ai săi, se uită mai întâi la Underhill și Unnerby, apoi la fratele ei mai mare.

– Turnătorule! șuieră ea. Și tu ai vrut să vină aici sus. Îl amenință cu brațele pentru mâncat, apoi se apropie rușinată de Underhill. Iartă-mă, tati. Am vrut să mă laud cu căsuța mea, iar Brent și Gokna nu-și terminaseră încă lecțiile.

Underhill ridică brațele din față și o îmbrățișă.

– Păi, oricum aveam de gând să urcăm. Către Unnerby: Mă tem că generalul a făcut mare tam-tam în jurul tău, Hrunkner.

– Da, ești inginer! strigă cealaltă fetiță de cinci ani.

Să fi fost Gokna? Indiferent de dorințele junioarei, Brent și Jirlib reușiră să se laude ei mai întâi. Greu de spus în ce clasă ajunseseră. Cei doi urmau un fel de programă, dar aveau voie să studieze orice voiau. Jirlib, băiatul care-o necăjise pe junioară, era colecționar. Părea mai interesat de fosile decât orice alt copil pe care-l cunoscuse Unnerby. Jirlib avea cărți din biblioteca Școlii Regale care ar fi fost o provocare pentru studenții adulți. Deținea o colecție de foraminifere de diamant din excursia făcută cu părinții la Comandamentul Teritorial. Și, pentru că semăna cu tatăl lui, avea capul plin de idei trăsnite.

– Nu suntem primii, să știți. Acum o sută de milioane de ani, imediat sub straturile de diamant, trăiau Distorsiunile lui Khelm. Majoritatea savanților cred că erau niște animale proaste, dar nu-i așa. Aveau o civilizație magică, iar eu am de gând să descopăr cum funcționa.

Nu era o aiureală nouă, dar Unnerby se miră că Sherkaner îi lăsa pe copiii lui să citească smintelile paleontologice ale lui Khelm.

Brent, celălalt băiat de doisprezece ani, aducea mai mult cu stereotipul unui copil defazat: retras, cam ursuz, poate retardat. Nu știa ce să facă cu mâinile și, deși avea nenumărați ochi, îi prefera pe cei din față, de parcă ar fi fost mult mai tânăr. Nu părea să aibă vreo preocupare specială, în afară de ceea ce numea „testele lui tati". Avea genți cu jucării de constructor, cuie de metal lucioase și butuci de prindere. Pe trei-patru mese tronau structuri complexe din cuie și butuci. Variind numărul de cuie pe butuc, cineva construise diferite suprafețe curbate pentru copil.

– M-am gândit foarte mult la testele lui tati. Devin tot mai priceput.

Începu să se joace cu un tor mare, distrugând cadrul construit cu grijă.

– Teste? Unnerby se uită urât la Sherkaner. Ce faci cu copiii ăștia?

Underhill păru să nu audă supărarea din vocea lui.

– Nu sunt minunați copiii? Vreau să zic, când nu te scot din sărite. Urmărind cum crește un copil, vezi cum se așază la locul lor mecanismele gândirii, pas cu pas. Duse ușor o mână la spate și-i mângâie pe cei doi bebeluși, întorși în siguranța adăpostului. Într-un fel, aceștia doi sunt mai puțin inteligenți decât o tarantulă de junglă. Există tipare de gândire pe care bebelușii pur și simplu nu le au. Când mă joc cu ei, aproape că simt barierele. Dar, pe măsură ce trec anii, mintea se dezvoltă; crește numărul metodelor.

În timp ce vorbea, Underhill se plimbă de la o masă de joacă la alta. Una dintre fetele de cinci ani, Gokna, dansa la jumătate de pas în fața lui, imitându-i gesturile, chiar și tremurul. Tatăl ei se opri la o masă acoperită de sticle maro frumoase, în diverse forme și nuanțe. Unele conțineau apă de fructe și gheață, ca pentru un

picnic ciudat.

– Dar până și copiii de cinci ani au bariere mintale. Au abilități lingvistice, dar le lipsesc conceptele de bază…

– Și nu-i doar că nu pricepem ce-i aia sex! precizează imediat Gokna.

Underhill se arătă stânjenit pentru prima oară.

– Mă tem că mi-a auzit discursul ăsta de prea multe ori. Iar frații ei au învățat-o ce să spună când ne jucăm de-a întrebările.

Gokna îl trase de picior.

– Stai jos și joacă-te. Vreau să-i arătăm domnului Unnerby ce facem.

– Bine. Se poate… Unde-i sora ta? Strigă cu glas ascuțit și tare: Viki! Dă-te jos de-acolo! Nu ești în siguranță.

Victory cea mică se juca pe plasa pentru bebeluși, mișunând înainte și înapoi pe sub prelată.

– O, dar sunt în siguranță, tati, acuma că ai venit tu!

– Ba nu ești! Dă-te jos imediat.

Junioara coborî protestând cu glas tare, dar peste câteva minute găsi alt mod de a se da în spectacol.

Unul câte unul, copiii îi arătară lui Unnerby toate proiectele lor. Cei doi mai mari participau la o emisiunea națională de radio, explicând știința pe înțelesul tinerilor. Sherkaner era, aparent, producătorul emisiunii, din motive rămase necunoscute.

Hrunkner îi ascultă răbdător pe toți, zâmbind și râzând și prefăcându-se. Fiecare în parte era un copil minunat. Cu excepția lui Brent, erau mai inteligenți și mai deschiși decât orice alt copil pe care și-l amintea sergentul. Asta nu făcea decât să înrăutățească situația, când se gândea ce viață vor avea acești copii odată ce vor trebui să facă față lumii de afară.

Mica Victory avea o casă de joacă, o construcție care se întindea în spate până la ferigi. Când veni rândul ei, se agăță cu două mâini de unul dintre brațele din față ale lui Hrunkner și-l târî spre latura deschisă a casei.

– Uită-te, zise ea, arătându-i gaura din pivniță. Semăna suspect de bine cu intrarea într-un cuib de termite. Casa mea are propriul

refugiu. Și o cămară, și o sufragerie, și șapte dormitoare… Fiecare încăpere trebuie prezentată musafirului, fiecare piesă de mobilier, explicată. Deschise peretele unui dormitor, unde se desfășura o activitate febrilă. Am și locuitori în casa mea. Uite paingii zburători.

Dimensiunea casei lui Viki se potrivea perfect cu micile creaturi, cel puțin în această fază a soarelui. Până la urmă, picioarele lor mijlocii vor deveni aripi colorate. Se vor transforma în zânele pădurii și nu vor mai încăpea în casă deloc. Dar, deocamdată, chiar semănau cu niște păianjeni mici și mișunau de colo-colo în cămărușele interioare.

– Le place la mine tare mult. Pot să meargă înapoi în copaci când vor, dar le las bucățele de mâncare în camere și vin în vizită în fiecare zi.

Trase de un mâner de bronz și o parte din podea ieși ca un sertar dintr-un dulap. Înăuntru era un labirint cu partiții de lemn subțire.

– Fac și experiențe cu ei, așa cum se joacă tati cu noi, dar mult mai simple. Se uita cu ambii ochi de bebeluș în jos, așa că nu văzu reacția lui Unnerby. Pun picături de miere la ieșire și le las să intre prin partea cealaltă. Pe urmă măsor cât timp le trebuie să… Of, te-ai rătăcit, micuțo? Ești aici de două ore. Îmi pare rău. Întinse cu delicatețe un braț pentru mâncat în cutie și mută cu grijă paingul pe o ridicătură de lângă ferigi. Hi-hi-hi – chicoti exact ca Sherkaner – unii sunt mult mai proști decât alții sau poate alții au noroc. Cum o să-i măsor acum timpul dacă n-a ieșit din labirint?

– Păi… nu știu.

Se întoarse cu fața spre el, privindu-l cu ochii ei frumoși.

– Mami zice că fratele meu mai mic e botezat după tine, Hrunkner.

– Da, așa e.

– Mami zice că ești cel mai bun inginer din lume. Zice că poți să faci până și ideile trăsnite ale lui tati să fie adevărate. Mami vrea să-ți placă de noi.

Copila avea ceva special în privire. Privea fix la țintă. Nu aveai cum să pretinzi că nu la tine se uită. Toată stinghereala și durerea

adunate de la începutul vizitei se acumulară într-o singură clipă.

– Îmi place de voi, spuse Unnerby.

Victory cea mică se uită la el încă un moment.

– Bine, rosti ea, apoi întoarse privirea.

Luară prânzul cu puștii sus, în atrium. Plafonul de nori ardea și atmosfera se încingea prea tare, cel puțin pentru o zi de primăvară în Princeton în anul al nouăsprezecelea. Se încălzise și sub prelată destul de mult ca să transpire din toate încheieturile. Pe copii nu-i deranja. Erau încă magnetizați de străinul după care fusese botezat frățiorul lor. În afară de Viki, se purtau la fel de zgomotos ca de obicei, iar Unnerby se străduia să le răspundă cât putea de bine.

Spre sfârșitul mesei apărură tutorii copiilor. Păreau studenți de la institut. Copiii nu vor trebui să meargă niciodată la o școală adevărată. Oare asta le va ușura situația, în cele din urmă?

Copiii ar fi dorit ca Unnerby să rămână cu ei la lecții, dar Sherkaner nici nu vru să audă.

– Concentrați-vă pe studiu, le spuse el.

Așa că partea cea mai grea a vizitei se încheiase, speră Unnerby. Cu excepția bebelușilor, el și Underhill rămaseră singuri în biroul lui de la parterul răcoros al institutului. Discutară o vreme despre nevoile specifice ale lui Unnerby. Chiar dacă Sherkaner nu voia să-l ajute în mod direct, avea totuși niște minți strălucitoare aici, sus.

– Aș vrea să stai de vorbă cu teoreticienii mei. Și vreau să-i cunoști pe experții noștri în calculatoare. Mie mi se pare că o parte din problemele tale spinoase s-ar rezolva dacă ai avea metode rapide de rezolvare a ecuațiilor diferențiale.

Underhill se întinse pe stinghia din spatele biroului. Căpătă subit o expresie curioasă.

– Hrunk… lăsând la o parte socializarea, astăzi am realizat mai multe decât dacă am fi dat zeci de telefoane. Știu că ți-ar plăcea foarte mult să lucrezi la institut. Nu că te-ai potrivi cu locul ăsta! Avem nenumărați tehnicieni, dar teoreticienii noștri cred că le pot da ordine. Tu faci parte din altă clasă. Ești genul care poate fi capul gânditorilor și folosi ideile lor ca să-ți atingi scopurile de

inginer.

Hrunkner zâmbi ușor.

– Credeam că invenția e mama necesității.

– Hm… În general, da. De aceea avem nevoie de oameni ca tine, care pun lucrurile cap la cap. O să vezi la ce mă refer în după-masa asta. Sunt aici unii de pe urma cărora ți-ar plăcea să beneficiezi, și invers… Aș vrea să fi venit mai repede.

Unnerby vru să vină cu o scuză derizorie, dar se răzgândi. Nu se mai putea preface. În plus, lui Sherkaner îi făcea față mult mai ușor decât generalului.

– Știi de ce nu am venit mai repede, Sherk. De fapt, nici acum nu m-aș afla aici, dacă nu mi-ar fi ordonat clar generalul Smith. M-aș duce după ea și în iad, știi bine. Dar ea îmi cere mai mult. Vrea să vă accept perversiunile. Am… Voi doi aveți niște copii extraordinari, Sherk. Cum ați putut să le faceți așa ceva?

Se aștepta ca Underhill să-i facă uitată întrebarea într-un hohot de râs sau să reacționeze cu ostilitatea pe care o afișa Smith la cea mai mică aluzie critică. În schimb, Underhill stătu un moment în tăcere, jucându-se cu un puzzle clasic pentru copii. În liniștea biroului, micile bucăți de lemn se mișcau pocnind înainte și înapoi.

– Ești de acord că avem copii sănătoși și fericiți?

– Da, deși Brent pare cam… încet.

– Nu crezi că-i privesc ca pe niște animale experimentale?

Unnerby se gândi la Victory cea mică și la casa ei de joacă. Când era de vârsta ei, prăjea paingi zburători cu lupa.

– Aăă… tu experimentezi pe orice, Sherk. Așa e felul tău. Cred că-ți iubești copiii ca orice tată bun. Și de aceea îmi vine cu atât mai greu să-mi imaginez că i-ai adus pe lume defazați. Și ce dacă numai unul e încet la minte? Am observat că nu vorbesc despre tovarășii de joacă de vârsta lor. Nu găsești niciunul care să nu fie monstruos, nu-i așa?

După înfățișarea lui Sherkaner, își dădu seama că întrebarea lui nimerise la țintă.

– Sherk. Bieții tăi copii își vor trăi viața într-o societate care îi consideră o crimă împotriva naturii.

– Ne luăm măsuri, Hrunkner. Jirlib ți-a povestit despre „Ora de

știință pentru copii", nu-i așa?

– M-am întrebat ce-i cu povestea asta. El și Brent chiar iau parte la o emisiune la radio? Ei doi să zicem că ar putea fi luați drept născuți normali, dar pe termen lung cineva tot își va da seama și…

– Bineînțeles. Dacă nu, Victory cea mică de-abia așteaptă să intre în emisiune. Până la urmă, vreau ca audiența să înțeleagă. Emisiunea o să acopere tot felul de subiecte științifice, dar se va urmări același fir despre biologie și evoluție și despre modul în care Întunericul ne-a obligat să ne trăim viața într-un anume fel. Odată cu progresul tehnologic, motivul social care impune anumite momente ale nașterii își va pierde relevanța.

– N-o să convingi niciodată de asta Biserica Întunericului.

– Nu-i nimic. Sper să conving milioanele de păianjeni receptivi, ca Hrunkner Unnerby.

Unnerby nu știa ce să mai spună. Argumentul celuilalt era facil. Oare nu înțelegea? Toate societățile onorabile respectau principii de bază, aspecte care presupuneau viața sănătoasă a indivizilor. Lucrurile se schimbă, dar era o prostie egoistă să treci peste reguli. Chiar dacă ar trăi pe Întuneric, tot ar avea nevoie de cicluri de viață decente… Liniștea se prelungi. Nu se auzea decât pocnetul micilor piese de puzzle. În cele din urmă, Sherkaner rosti:

– Generalul te simpatizează foarte mult, Hrunk. Ai fost soldatul ei preferat, dar nu numai atât: te-ai purtat frumos cu ea când nu era decât un tânăr locotenent și cariera ei părea că se va duce pe apa sâmbetei.

– E cea mai bună. Nu poate schimba faptul că s-a născut când nu trebuia.

– Întocmai. Dar asta e și cauza pentru care ți-a făcut viața grea în ultima vreme. A crezut că tu, dintre toți, ai accepta ceea ce facem ea și cu mine.

– Știu, Sherk, dar nu pot. M-ai văzut astăzi. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, dar puii tăi m-au ghicit. Cel puțin aia mică.

– He-he… Așa-i. O cheamă Victory, dar nu-i doar atât la mijloc. E deșteaptă ca maică-sa. Dar, așa cum spui tu, va fi nevoită să facă față unor lucruri mult mai rele… Uite ce e, Hrunk. O să am o

mică discuție cu generalul. Ea ar trebui să accepte ce primește, să fie mai tolerantă… chiar dacă înseamnă să fie tolerantă cu intoleranța ta.

– Eu… mi-ar fi de ajutor, Sherk. Mulțumesc.

– Între timp, vom avea nevoie de tine mai des aici, sus. Dar vom ține cont de condițiile tale. Copiii ar vrea să te vadă, dar de la ce distanță preferi tu.

– În regulă. Îmi place de ei, să știi. Dar mă tem că nu pot fi ceea ce se așteaptă ei să fiu.

– Ha! Atunci găsirea distanței potrivite va fi micul lor experiment. Zâmbi. Pot fi foarte flexibili dacă te vor privi în acest fel.

20

În pre-Zbor, Pham Trinli reprezentase o curiozitate distantă pentru Ezr Vinh. Îl văzuse de puține ori, dar și atunci i se păruse posac, leneș și, probabil, incompetent. Era „ruda cuiva” – singura explicație a faptului că ajunsese membru al echipajului. Pe Ezr începuse să-l afecteze comportamentul grosolan și dezagreabil al lui Trinli numai după ambuscadă. Uneori era amuzant; de cele mai multe ori era detestabil. Gărzile lor se suprapuneau în proporție de aproximativ șaizeci la sută. Când Ezr se ducea în Hammerfest, dădea peste Pham Trinli făcând schimb de povești vulgare cu tehnicienii lui Reynolt. Când mergea în barul lui Benny, Trinli stătea cu o trupă de emergenți, zgomotos și fanfaron, ca de obicei. Trecuseră ani de zile – da, ani de zile de la moartea lui Jimmy Diem – de când lumea îl considera trădător. Qeng Ho și emergenții trebuiau să se înțeleagă, iar în cercul lui Trinli era plin de comercianți.

Astăzi, ura lui Ezr față de el se transformase într-un sentiment și mai urât. Se aflau la una dintre ședințele de gardă-conducere, ținute tot la o megasecundă, condusă, ca de obicei, de Tomas Nau. Nu era vorba de simpla propaganda a falsului „comitet de conducere a flotei”. Se impunea expertiza ambelor părți, dacă voiau să supraviețuiască. Și, deși niciodată nu se pusese problema cine era șeful, Nau ascultase multe dintre sfaturile date la aceste ședințe. Ritser Brughel era acum inactiv, deci ședința avea să se desfășoare fără accente patologice. Cu excepția lui Pham Trinli, șefii erau oameni care puneau într-adevăr lucrurile pe roate.

Prima kilosecundă trecuse fără incidente. Programatorii lui Kal Omo refăcuseră un set de vizoare pentru Qeng Ho. Noua interfață era limitată, dar mai bună decât nimic. Anne Reynolt avea o nouă listă de focalizați. Graficul complet era încă secret, dar se părea că Trixiei urma să i se dea mai multe pauze. Gonle Fong propuse câteva schimbări în programul gărzilor. Ezr știa că erau recompense mascate pentru diverse înțelegeri de-ale ei, dar Nau le

acceptă afabil. Sigur știa de economia subterană condusă de ea și de Benny, dar anii trecuseră și el o ignorase sistematic. *Și tot sistematic beneficiase de pe urma ei.* Lui Ezr Vinh nici nu i-ar fi dat prin cap că un comerț liber ar spori eficiența într-o societate atât de mică și de închisă ca tabăra lor din punctul L1, dar îmbunătățise clar traiul. Majoritatea oamenilor făceau de gardă în tovărășia preferată. Mulți aveau în cameră sfere de bonzai de la Qiwi Lisolet. Alocarea echipamentului se făcea trăgând cât de multe sfori se putea. Poate că asta nu făcea decât să arate cât de jalnic fusese sistemul emergent de alocare inițial. Ezr tot se mai agăța de convingerea secretă că Tomas Nau era același ticălos dintotdeauna, un criminal în masă, care ucidea pur și simplu pentru a susține o minciună. Dar atât de inteligent, atât de conciliator pe dinafară! Tomas Nau era suficient de deștept încât să permită comerțul clandestin care-l ajuta să meargă mai departe.

– Foarte bine, ultimul punct pe ordinea de zi. Zâmbi către cei din jurul mesei. Ca de obicei, cel mai interesant și mai dificil. Qiwi?

Qiwi Lisolet se ridică încet și se opri proptindu-se cu mâna de tavanul de jos. Pe Hammerfest exista gravitație, dar nu destulă ca să rămână baloanele cu băutură pe masă.

– Interesant? Păi, da. Se strâmbă. Dar e și enervant. Deschise un buzunar adânc și scoase un pumn de vizoare, toate etichetate drept „aprobate pentru utilizarea de către speculanți". Hai să încercăm jucăriile lui Kal Omo.

Qiwi le împărți șefilor de gardă. Ezr luă unul și răspunse surâsului ei timid cu un zâmbet. Qiwi avea aceeași statură de copil, dar era compactă și aproape la fel de înaltă ca un adult strentmannian mediu.

Depășise stadiul de fetiță, chiar și pe cel de orfan nenorocit al Reaprinderii. Trăise gardă după gardă în anii de după Reaprindere; îmbătrânise cu fiecare an. De când lumina Fluctuantei scăzuse la un nivel rezonabil, își mai luase perioade de inactivitate, dar Ezr văzu riduri ușoare la colțurile ochilor ei. *Câți ani are acum? E mai bătrână decât mine.* Câteodată tot mai ieșea la iveală firea ei jucăușă, dar nu-l mai tachina. Ezr știa că poveștile despre ea și

Tomas Nau erau adevărate. Săraca, afurisita de Qiwi.

Dar Qiwi Lin Lisolet ajunsese mai sus decât se așteptase el vreodată. Acum echilibra munții.

Qiwi așteptă până când își fixară toți vizoarele. Apoi spuse:

– Știți că sunt răspunzătoare de orbita-halo din jurul lui L1.

Conglomeratul se materializă subit deasupra mesei. Un Hammerfest pitic ieși din el lângă Ezr; un taxi amară pe turnul înalt. Imaginea clară se contura precis pe peretele de vizavi și pe oamenii din spatele ei. Dar când Ezr întoarse iute capul de la conglomerat la Qiwi și înapoi, munții tremurară ușor. Automatele de plasare nu puteau ține ritmul mișcării, iar redarea vizuală eșua. Fără îndoială, programatorii lui Kal Omo fuseseră obligați să înlocuiască unele optimizări. Totuși obținuseră o calitate aproape de standardul Qeng Ho, imaginile fiind coordonate separat în câmpul fiecărui vizor.

Zeci de luminițe roșii apărură pe suprafața conglomeratului.

– Acelea sunt amplasamentele jeturilor electrice – urmară alte puncte luminoase, galbene de data asta –, iar acela este senzorul grilei. Qiwi râse ușor și vesel, așa cum își amintea Ezr. În ansamblu, pare o grilă de soluții din elemente finite, nu-i așa? Și exact asta și este, deși punctele grilei sunt aparate adevărate care culeg date. Ei, dar oamenii mei și cu mine avem două probleme. Fiecare luată separat e destul de ușoară: trebuie să menținem grămada pe orbită în jurul lui L1.

Grămada se reduse la dimensiunile unui simbol stilizat, urmând o curbă Lissajous în permanentă schimbare în jurul pictogramei L1. De o parte, atârna Arachna; la distanță, dar pe aceeași linie, se afla Steaua Fluctuantă.

– Am setat-o în așa fel încât să ne aflăm întotdeauna lângă discul soarelui, așa cum e văzut el de păianjeni. Vor trece mulți ani până când vor avea tehnologia necesară să ne detecteze pe noi aici… Dar al doilea scop al stabilizării este de a menține complet în umbră Hammerfestul și celelalte blocuri de gheață și zăpadă.

Se reveni la imaginea inițială, dar volatilele fură marcate cu albastru și verde. În fiecare an, resursele acelea prețioase se reduceau, consumate de oameni și evaporate în spațiu.

– Din păcate, cele două scopuri sunt incompatibile. Grămada de roci e mobilă. Uneori, faptul că încercăm s-o menținem pe orbita lui L1 provoacă momente de torsiune și rocile alunecă.

– Muntele se zguduie, spuse Jau Xin.

– Da. Aici, pe Hammerfest, simțim cutremure tot timpul. Fără supraveghere permanentă, problema s-ar agrava.

Suprafața mesei deveni macheta îmbinării Diamantelor Unu și Doi. Qiwi marcă blocurile și o fâșie de patruzeci de centimetri căpătă culoarea roz.

– E o schimbare care aproape ne-a scăpat. Dar nu ne putem permite ca resursele umane să…

Pham Trinli stătuse până atunci în liniște, privind în jos, cu ochii pe jumătate închiși, cu o expresie de concentrare iritată. Fiind primul pe care Nau îl alesese să se ocupe de stabilizare, suferise multe umilințe din cauza asta. În cele din urmă, explodă:

– Rahat. Am crezut că o să folosiți o parte din apă, o s-o transformați într-un lipici și să-l injectați între cele două diamante.

– Așa am făcut. Ajută cât de cât, dar…

– Dar tot nu puteți menține situația stabilă, nu-i așa? Trinli se întoarse spre Nau și se ridică pe jumătate de pe scaun. Domnule comandor, v-am mai spus că eu sunt cel mai bun la treaba asta. Lisolet știe să ruleze un program de dinamică și lucrează din greu, ca toată lumea… dar nu are profunzimea experienței.

Profunzimea experienței? Câți ani de participare activă crezi că-i mai trebuie, moșnege?

Nau însă se rezumă să-i zâmbească. Oricât de absurde ar fi fost argumentele contradictorii ale idiotului, Nau întotdeauna îi cerea părerea. O perioadă lungă, Ezr îl suspectase pe comandor de umor sadic.

– Păi, atunci poate că ar trebui să-ți dau ție responsabilitatea asta, militarule. Dar, gândește-te, ar însemna să faci de gardă cel puțin o treime din timp.

Nau îi vorbi politicos, dar Trinli sesiză nuanța provocatoare. Ezr văzu că bătrânul se înfurie.

– O treime? repetă Trinli. Aș putea s-o rezolv într-o cincime de gardă, chiar dacă ceilalți membri ai echipajului ar fi novici. Oricât

de bine ar fi plasate jeturile, reușita e condiționată de calitatea rețelei de ghidare. Domnișoara Lisolet nu înțelege toate caracteristicile localizatoarelor pe care le folosește.

– Explică, interveni Anne Reynolt. Un dispozitiv de ghidare e un dispozitiv de ghidare. Le-am folosit și pe ale noastre, și pe ale voastre în acest proiect.

Localizatoarele erau instrumente esențiale ale oricărei civilizații tehnice. Micile aparate își transmiteau unul altuia codurile impulsurilor, folosind timpul de zbor și algoritmii distribuiți pentru a localiza cu precizie fiecare dispozitiv participant. Câteva mii de asemenea dispozitive alcătuiau grila de poziționare de pe muntele de diamant. La un loc, formau un fel de rețea inferioară, furnizând informații despre orientarea, poziția și viteza relativă a jeturilor electrice și a conglomeratului.

– Nu-i chiar așa. Trinli zâmbi cu superioritate. Ale noastre funcționează destul de bine împreună cu ale voastre, dar cu prețul degradării performanțelor naturale. Iată cum arată unitățile. Bătrânul se jucă cu padul manual. Domnișoară Lisolet, aceste interfețe nu sunt bune de nimic.

– Dă-mi voie, spuse Nau. Vorbi în aer: iată cele două tipuri de localizatoare pe care le folosim.

Peisajul dispăru, iar pe masă apărură cele două dispozitive. Deși văzuse de nenumărate ori asemenea demonstrații, lui Ezr tot îi venea greu să se obișnuiască cu ele. Într-o demonstrație exersată, cu o succesiune de displayuri predeterminată, era ușor să folosești comanda vocală pentru ghidare. Ceea ce tocmai făcuse Nau depășea orice interfață Qeng Ho. Undeva, în podul habitatului, unul sau mai mulți sclavi deviați de-ai săi ascultau fiecare cuvânt rostit aici, dând un context vorbelor lui și mapându-le cu ajutorul automatelor flotei sau al altor specialiști deviați. Și iată imaginile rezultate, apărute imediat, ca și cum în mintea lui Nau s-ar fi aflat întreaga bază de date a flotei.

Bineînțeles, Pham Trinli ignoră magia cu desăvârșire.

– În regulă. Se aplecă spre aparate. Numai că acestea sunt mai mult decât simple localizatoare.

Qiwi:

– Nu înțeleg. Avem nevoie de o sursă de curent, sondele senzorilor.

Trinli strecură stropi de triumf în zâmbetul său larg.

– Așa crezi tu – și poate că a fost așa în primii ani, când bătrâna noastră Fluctuantă prăjea totul. Se apropie mai mult și vârî un deget în coasta aparatului mai mic. Poți afișa miezul dispozitivului, domnule comandor?

Nau încuviință și imaginea ansamblului Qeng Ho dispăru strat după strat. La sfârșit, rămase doar o mică pată neagră, nu mai lată de un milimetru.

Așezat lângă el, Ezr surprinse un moment de crispare la Tomas Nau. Comandorul se arătă subit foarte interesat. Momentul trecu înainte ca Ezr să fie sigur că existase.

– Măi, să fie, ce mic e! Hai să-l privim mai îndeaproape.

Imaginea cât un fir de praf se umflă până atinse lățimea de un metru și înălțimea de aproximativ patruzeci de centimetri. Automatul vizorului o coloră cu reflexii și umbre adecvate.

– Mersi. Trinli stătu în așa fel încât să-l vadă toți pe deasupra mașinăriei sub formă de lentilă. Acesta este localizatorul Qeng Ho de bază, în mod normal încorporat în bariere protectoare și așa mai departe. Într-un mediu prielnic, chiar afară la umbră, e autonom.

– Sursa de curent? întrebă Reynolt.

Trinli făcu un gest, ignorând problema.

– Impulsuri de microunde, poate de vreo zece ori pe secundă. Nu cunosc amănunte, dar am văzut că se folosesc în numere mult mai mari la unele proiecte. Sunt convins că ar îmbunătăți controlul. În ce privește senzorii, jucăriile astea conțin mai mulți: de temperatură, de lumină, de sunete.

Jau Xin:

– Dar cum de nu i-au observat Qiwi și ceilalți?

Ezr sesiză încotro se îndreptau lucrurile, dar nu avu ce face.

Trinli ridică din umeri binevoitor. Încă nu-și dădea seama cât de departe mersese cu egoul lui.

– Așa cum am spus, Qiwi Lin Lisolet e tânără și lipsită de experiență. Dispozitivele cu granule grosiere sunt destul de bune

pentru majoritatea proiectelor. În plus, proprietățile avansate sunt extrem de utile în operațiunile militare și fac prinsoare că manualele pe care le studiază tratează voit superficial chestiunile respective. Eu, în schimb, am lucrat și ca inginer, și ca militar. Deși nu e permis în mod normal, localizatoarele sunt niște instrumente de supraveghere excelente.

– Desigur, spuse Nau, gânditor. Localizatoarele și senzorii atașați reprezintă baza unui sistem de siguranță adecvat.

Iar particulele acelea de praf aveau deja senzori încorporați și autonomie. Nu erau componente ale unui sistem, ci sistemul însuși.

– Ce părere ai, Qiwi? Te-ar ajuta dacă ai avea mai multe jucării din astea?

– Poate. Pentru mine sunt o noutate; nu mi-am închipuit că un manual tehnic m-ar minți. Stătu pe gânduri o clipă. Dar, da, dacă am avea mult mai multe localizatoare și dacă s-ar îmbunătăți puterea de procesare, atunci probabil că am putea reduce din supravegherea umană.

– Foarte bine. Vreau să ceri detalii de la militarul Trinli și să instalezi o rețea extinsă.

– Eu aș primi bucuros să fac treaba asta, domnule comandor.

Dar Nau nu era prost. Scutură din cap:

– Nu, ești mult mai valoros ca supraveghetor general. De fapt, vreau să stai puțin de vorbă cu Anne pe tema asta. Când iese din hibernoterapie, și Ritser va fi interesat. Aceste dispozitive pot, probabil, să fie folosite în multe feluri pentru a spori siguranța publică.

Așa că Pham Trinli le înmânase emergenților lanțuri și cătușe mai eficiente. Preț de-o clipă, o undă de înțelegere amară străbătu chipul bătrânului.

Ezr se strădui din răsputeri să nu stea de vorbă cu nimeni restul zilei. Nu-și închipuise vreodată că ar putea urî un clovn atât de tare. Pham Trinli nu era un criminal în masă, iar orice mișcare făcea, scria pe ea prefăcătorie. Dar prostia lui trădase un secret pe care dușmanul nu-l ghicise niciodată, un secret de care nici el, Ezr,

nu aflase, un secret pe care alții l-ar fi dus cu ei în mormânt mai degrabă decât să-l dezvăluie lui Tomas Nau și lui Ritser Brughel.

Înainte, crezuse că Nau îl ține pe Trinli în preajmă ca să aibă lumea de ce râde. Acum avea altă părere. Din noaptea aceea de demult, din parcul habitatului, nu se mai simțise Ezr atât de capabil de o crimă cu sânge rece. Dacă ar veni vreodată vremea când Pham Trinli să aibă un accident mortal…

După masă, rămase în cabina lui. Comportamentul lui nu trebuie să dea de bănuit. Amatorii de muzică live ocupau barul lui Benny în fiecare zi pe la ora asta, iar înghesuitul era un obicei Qeng Ho pe care Ezr nu-l suportase niciodată, nici în calitate de ascultător. Pe lângă asta, rămăsese în urmă cu munca și avea mult de recuperat. Unele activități nici nu presupuneau să stea de vorbă cu ceilalți. Își fixă noul vizor și cercetă Biblioteca flotei.

Într-un fel, faptul că biblioteca supraviețuise era cel mai mare eșec al căpitanului Park. Orice flotă lua măsuri de precauție minuțioase pentru distrugerea sectoarelor vitale din biblioteca locală dacă era iminentă capturarea ei. Asemenea planuri nu puteau fi complete. Bibliotecile se distribuiau pe toate navele flotei. Bucăți din ele se ascundeau în mii de noduri, în funcție de ce anume se folosea în momentul respectiv. Cipurile individuale – afurisitele alea de localizatoare – conțineau manuale elaborate de întreținere și operare. Totuși, bazele de date esențiale ar fi trebuit distruse urgent. Cele rămase ar fi avut o oarecare utilitate, dar experimentele cruciale, teraocteții de date experimentale esențiale, ar fi trebuit să dispară sau să rămână simple instanțieri, inteligibile doar prin proceduri istovitoare de reconstrucție. Ei, bine, bazele de date nu fuseseră distruse, nici atunci când se știuse clar că ambuscada emergentă avea să pună stăpânire pe toate navele flotei lui Park. Sau poate că Park luase măsuri și existaseră noduri în afara rețelei sau backupuri care – în ciuda politicii de siguranță – conținuseră copii complete ale bibliotecii.

Tomas Nau știa când dădea peste o comoară. Sclavii lui Anne Reynolt o disecau cu precizia nonumană a focalizaților. Mai devreme sau mai târziu, vor afla fiecare secret al comercianților. Dar asta va dura ani de zile; deviații nu știau de unde să înceapă.

Așa că Nau punea personalul nefocalizat să hoinărească prin bibliotecă și să raporteze imaginea de ansamblu. Ezr petrecuse deja megasecunde în ea. Era o treabă riscantă, pentru că trebuia să vină cu rezultate serioase… și, în același timp, încerca subtil să le abată cercetarea de la subiecte de utilitate imediată. Știa că ar putea da greș și că, în cele din urmă, Nau ar sesiza că nu cooperează. Monstrul era subtil; nu o dată se întrebase Ezr cine se folosește de cine.

Dar astăzi… Pham Trinli dezvăluise prea multe.

Ezr se forță să rămână calm. *Studiază biblioteca. Scrie un raport, acolo.* Așa va putea spune că-și face datoria și nu va trebui s-o ia razna în văzul lumii. Se jucă cu comanda manuală a noului vizor „aprobat". Măcar recunoștea șirurile de comenzi mai simple: vizorul înlocui dintr-odată imaginea cabinei sale cu primul strat din bibliotecă. Când se uită în jur, automatele îi detectară mișcările capului și imaginile îi alunecară lin prin fața ochilor, de parcă documentele ar fi fost obiecte reale și ar fi plutit prin încăpere. Dar… umblă la comenzi. Drace! Nu puteai să le modifici. Goliseră interfața sau o transformaseră după vreun standard emergent. Nu era cu nimic mai bună decât tapetul obișnuit!

Întinse mâna ca să-și smulgă vizorul de pe față, să-l facă bucăți. *Calmează-te.* Era încă prea nervos pe Trinli, care-o făcuse lată. În plus, era o îmbunătățire față de displayurile de perete. Zâmbi scurt, amintindu-și ce criză făcuse Gonle Fong din cauza tastaturilor.

Deci, la ce să ne uităm astăzi? Ceva care să-i pară natural lui Nau, dar să nu le dea emergenților mai mult decât au deja. A, da, superlocalizatoarele lui Trinli. Ar trebui să se afle într-o nișă ferită, într-un sector sigur. Urmă două fire, direcțiile obișnuite. Nimeri o perspectivă a bibliotecii de care n-ar fi beneficiat un ucenic. Nau obținuse – în felul în care își imagina Ezr și care încă-i dădea coșmaruri – parole de nivel superior și parametri de securitate. Acum Ezr vedea exact ce-ar fi putut vedea căpitanul Park.

Ghinion. Indicatoarele arătau clar localizatoarele. Dimensiunile lor mici nu erau un secret, dar nici certificatele lor nu divulgau existența unor senzori. Manualele din cipuri nu menționau nici ele

nimic despre asemenea proprietăți. *Hmh...* Deci Trinli susținea că există trape în manuale, invizibile chiar și cuiva cu nivelul de acces al unui căpitan?

Pe moment, uită de furia care-l măcinase pe dinăuntru. Se holbă la datele etalate în fața lui, simțindu-se dintr-odată ușurat. Tomas Nau nu va observa nimic ieșit din comun la ele. În afară de Ezr Vinh, s-ar putea să nu existe niciun comerciant supraviețuitor care să-și dea seama de absurditatea poveștii lui Trinli.

Însă Ezr Vinh crescuse în sânul unei grandioase familii de comercianți. În copilărie, stătuse la masă ascultând discuții despre strategii de flotă care se aplicau în realitate. În mod normal, accesul de nivelul unui căpitan nu permitea existența unor caracteristici ascunse. Se puteau pierde lucruri, cum se întâmpla întotdeauna; aplicațiile moștenite erau atât de vechi, încât motoarele de căutare nu găseau nimic relevant. Dar, cu excepția unui sabotaj sau a unui căpitan neconvențional, care să facă modificări, nu ar trebui să existe secrete izolate.

Pe termen lung, asemenea măsuri erau pur și simplu prea dureroase pentru cei ce întrețineau sistemul.

Ezr ar fi râs, însă bănuia că vizoarele aprobate raportau deviaților lui Brughel fiecare sunet pe care îl scotea. Dar acesta era primul lui gând fericit din ziua respectivă. *Trinli ne-a luat la mișto!* Moșneagul prefăcut blufa când venea vorba de multe lucruri, dar de obicei era prudent cu Tomas Nau. Când va trebui să-i dea lui Reynolt detalii, Trinli va scotoci prin manualele din cipuri... și va veni cu mâna goală. Ezr nu simțea niciun dram de simpatie pentru el; măcar o dată, bătrânul ticălos își va primi porția.

21

Qiwi Lin Lisolet petrecea o grămadă de timp afară. Poate că, grație micului șiretlic promis de Trinli, situația se va schimba. Pluti de-a curmezișul vechii margini de contact dintre Diamantul Unu și Doi. Acum era în lumina soarelui, volatilele din anii precedenți se deplasaseră sau se evaporaseră. Acolo unde nu era tulburată, suprafața diamantului era cenușie și mată și netedă, aproape opalescentă. În cele din urmă, soarele arsese un milimetru din grafit, un fel de microregolit, ascunzând strălucirea de dedesubt. Tot la zece metri de-a lungul marginii sclipea câte-un curcubeu, acolo unde se montase un senzor. Jeturile electronice se întindeau de o parte și de alta. Nici de la așa o distanță mică nu se vedea că sunt active, dar Qiwi își cunoștea bine echipamentul: jeturile scuipau la milisecunde, ghidate de programe care ascultau de senzorii ei. Nici asta nu era suficient de delicat. Qiwi petrecu mai mult de două treimi din garda ei plutind în jurul conglomeratului, ajustând jeturile – dar cutremurele erau tot periculos de ample. Cu o rețea de senzori mai fini și cu programele lui Trinli, ar trebui să fie mai ușoară proiectarea regimurilor de tragere. Atunci ar avea loc milioane de cutremure, însă atât de mici, încât nu le-ar simți nimeni. Și atunci nu ar mai trebui să stea atât de mult pe-afară. Qiwi se întrebă oare cum ar fi să aibă un ciclu de gardă redusă, ca toți ceilalți. Ar economisi resurse medicale, dar bietul Tomas ar fi și mai singur.

Își scoase din minte gândul îngrijorător. *Există lucruri pe care le poți vindeca și lucruri pe care nu le poți vindeca; fii recunoscătoare că localizatoarele lui Trinli vor mai îndrepta situația.* Se ridică deasupra crăpăturii și merse să vadă cum se descurcă echipajul ei de întreținere.

– Doar obișnuitele probleme, auzi vocea Floriei Peres. Floria plutea deasupra „pantelor superioare" ale Diamantului Trei, adică deasupra suprafeței imponderabile actuale a conglomeratului.

Pierdeau câteva jeturi acolo în fiecare an. Trei suporturi slăbite… le-am prins la timp.

– Foarte bine. Îi pun pe Arn și pe Dima să se ocupe de ele.

Qiwi zâmbi în sinea ei. Timp destul pentru proiectele mai interesante. Închise frecvența publică a dispozitivului de comunicare.

– Floria, tu răspunzi de distilerie în garda asta, nu?

– Sigur. Fata chicoti. Încerc să pun mâna pe ea de fiecare dată; să lucrez pentru tine e una dintre corvezile inevitabile cu care mă aleg din cauza asta.

– Am niște trebușoare pentru tine. Facem un târg?

– Păi, poate. Floria avea un ciclu de gardă de zece la sută; și așa, mai făcuseră asemenea înțelegeri. În plus, era Qeng Ho. Hai să ne întâlnim la distilerie în două mii de milisecunde. Putem lua ceaiul.

Distileria de volatile se afla în capătul întunecat al conglomeratului. Turnurile și retortele sclipeau de frig în lumina Arachnei; în alte locuri, acolo unde aveau loc fracționarea și recombinarea, distileria lucea roșu incandescent. Rezultau materiale stocate pentru fabrică și nămolul organic pentru bacteriolab. Nucleul distileriei L1 venea de pe flota Qeng Ho. Emergenții aduseseră echipamente similare, dar se pierduseră în luptă. *Mulțumesc cerului că nu s-au pierdut ale noastre.* Reparațiile și noile construcții îi obligaseră să scotocească pe toate navele. Dacă nucleul distileriei ar fi fost tehnologie emergentă, numai cu mult noroc ar mai fi funcționat ceva acum.

Qiwi își opri taxiul la câțiva metri de distilerie. Scoase încărcătura cu înveliș termic și avansă trăgându-se de funiile de ghidare care duceau la intrare. În jurul ei plutea ce mai rămăsese din volatile: zăpadă și gheață de pe suprafața Arachnei. Veniseră de departe și costaseră o grămadă. Mare parte din masa originală, mai ales zăpada, se pierduse la Reaprindere.

Restul fusese împins și echilibrat la umbră, în siguranță, topit în încercarea zadarnică de a lipi blocurile gigantice sau folosit pentru a respira, mânca și trăi. Tomas plănuia să scobească

porțiuni din Diamantul Unu pentru a avea o peșteră sigură unde să-și țină captura. Poate că nu avea să fie necesar. Pe măsură ce soarele scădea în intensitate, trebuia să fie mai ușor să salveze ce rămânea. Între timp, distileria progresa lent, nici zece metri pe an, prin nămeții de zăpadă și prin aer. În spate, lăsa sclipiri pe diamantul brut și o dâră de găuri de ancorare.

Cabina de comandă a Floriei se găsea la baza turnului celui mai din spate al distileriei. Parte din modulul Qeng Ho inițial, nu era decât o cămăruță presurizată pentru mâncat și tras un pui de somn. În anii Exilului, diverșii ei ocupanți îi aduseseră îmbunătățiri. Venind către ea de la sol… Qiwi se opri puțin. Își petrecuse mai toată viața în camere închise și tuneluri sau în spațiu deschis și gol. Cele mai recente schimbări făcute de Floria în cabină îți dădeau senzația că te afli undeva între ele. Știa ce-ar spune Ezr: arăta într-adevăr ca o cabină micuță din ilustrațiile poveștilor despre traiul unui fermier într-un ținut străvechi, pe dealuri acoperite de zăpadă, lângă o pădure scânteietoare.

Qiwi urcă pe lângă lonjeroane și cabluri de ancorare – liziera pădurii magice – și bătu la ușa cabinei.

Comerțul era întotdeauna o distracție. Încercase de nenumărate ori să-i explice asta lui Tomas. Bietul de el avea o inimă bună, dar provenea dintr-o cultură care pur și simplu nu putea înțelege așa ceva.

Qiwi aduse plata parțială pentru realizarea cea mai recentă a Floriei: în învelișul termic se afla un bonzai de douăzeci de centimetri, la care tatăl ei lucrase câteva megasecunde bune. Ferigi micropitice dezvoltau frunze multiple. Floria ridică sfera de bonzai în lumina de deasupra capului și privi prin verdeață.

– Musculițele! – insecte de niciun milimetru. Au aripi colorate!

Qiwi urmărise reacția prietenei sale prudent, cu detașare prefăcută, dar acum nu se mai putu abține și râse.

– M-am întrebat dacă o să le observi.

Bonzaiul era mai mic decât le făcea de obicei tatăl ei, dar era poate cel mai frumos, mai reușit decât cele văzute de Qiwi în bibliotecă. Scoase din învelișul termic partea a doua a plății.

– Asta e de la Gonle personal, un suport de prindere pentru bonzai.

– E… lemn.

Floria fusese încântată de bonzai. În fața plăcii de lemn se arătase mai degrabă uluită. Întinse mâna și-și lăsă degetele să alunece pe fibra șlefuită.

– Acum îl obținem cu tona, un fel de proces invers de putrezire. Bineînțeles, din moment ce Gonle îl crește în cuve, pare puțin ciudat. Dungile și spiralele erau biounde prinse în fibra lemnului. Am avea nevoie de mai mult spațiu și timp ca să obținem inele adevărate.

Sau poate că nu; tata credea că ar putea păcăli undele să le transforme în false inele de dezvoltare.

– Nu contează, rosti Floria cu glas tulbure. Gonle a câștigat pariul… sau tatăl tău l-a câștigat pentru ea. Lemn adevărat în cantități mari, nu doar surcele în sfere de bonzai sau tufișuri în parcul habitatului. Se uită la Qiwi, care zâmbea larg. Crede că așa își plătește înțelegerile mai vechi, bag mâna în foc.

– Păi… am sperat să te îmbuneze.

Se așezară, iar Floria aduse ceaiul promis, din culturile lui Gonle Fong și, înainte de asta, din grămezile de volatile și diamant care înconjurau distileria. Cele două parcurseră lista alcătuită de Benny și Gonle. Nu era doar comanda lor, ci rezultatul intermedierilor zilnice din barul lui Benny. Unele articole țineau strict de uzul emergenților. Doamne, erau pe listă articole pe care Tomas n-ar fi trebuit decât să le ceară și pe care Ritser Brughel sigur le-ar fi cerut!

Floria obiectă, argumentând cu un pomelnic de probleme tehnice, elemente de care ar avea nevoie înainte de a întreprinde ceea ce se cerea distileriei. Va scoate tot ce se va putea din aceste târguri, dar, în realitate, i se cereau lucruri tehnic dificile. Mai demult, în pre-Zbor, când Qiwi nu avea mai mult de șapte ani, tata o dusese la o distilerie din Triland. „Asta hrănește bacteriolabul, Qiwi, așa cum bacteriile susțin parcul. Fiecare strat e mai grozav decât cel de dedesubt, dar să creezi până și cea mai modestă distilerie e un fel de artă.” Ali iubea aspectul elitist al muncii sale

mai mult decât orice, dar le respecta și pe celelalte. Floria Peres era un chimist talentat, iar nămolul pe care îl obținea era un produs nemaipomenit.

Peste patru mii de secunde, căzuseră de acord asupra unei game de avantaje și favoruri pentru timpul rămas din garda Floriei. Stătură o vreme, sorbind ceai și discutând pe îndelete ce anume ar putea încerca după ce-și vor atinge scopurile curente. Qiwi îi povesti ce susținea Trinli despre localizatoare.

– Asta-i o veste bună, dacă boșorogul nu minte. Poate că nu va mai trebui să faci de serviciu cicluri așa de lungi. Floria se uită la Qiwi și în ochi îi apăru o expresie stranie, tristă. Erai doar o fetiță, iar acum ești mai bătrână decât mine. N-ar trebui să-ți irosești viața, copilă, numai ca să ții aliniat un morman de bolovani.

– Nu-i… Nu-i chiar așa de rău. E o treabă care trebuie făcută, chiar dacă nu avem cel mai eficient sistem medical. *Pe lângă asta, Tomas e mereu de gardă și are nevoie de ajutorul meu.* Și ai avantaje dacă ești treaz mai tot timpul. Mă implic aproape în tot ce se petrece. Știu când trebuie făcute târguri, când trebuie să umbli după marfă. Învăț să fiu un comerciant mai bun.

– Hm… Floria întoarse capul, apoi își răsuci brusc privirea înapoi. Ăsta nu-i comerț! E un joc prostesc! Vocea i se înmuie. Îmi pare rău, Qiwi. Tu n-ai de unde ști… dar eu știu ce înseamnă comerț adevărat. Am fost pe Kielle. Am fost pe Canberra. Asta – mișcă din mână, vrând parcă să cuprindă tot spațiul L1 – e simplă prefăcătorie. Știi de ce cer întotdeauna să lucrez la distilerie? Am transformat cabina asta de comandă într-un fel de casă în care eu mă pot preface. Pot pretinde că sunt singură, la mare depărtare. Nu sunt obligată să trăiesc în habitat cu emergenții care susțin că sunt niște ființe umane cumsecade.

– Dar mulți dintre ei sunt, Floria!

Peres scutură din cap și ridică vocea:

– Poate. Și asta-i partea înfricoșătoare. Emergenții ca Rita Liao și Jau Xin. Nimic altceva decât oameni, nu? Și în fiecare zi se folosesc de alte ființe umane, ca și cum n-ar fi nici măcar animale, ci niște… niște *piese de schimb.* Mai rău, așa trăiesc ei. Nu e Liao „șefă de programe”, iar Xin „pilot-șef”? Cel mai mare rău din

univers, iar ei îl înghit pe nerăsuflate și pe urmă se așază lângă noi în barul lui Benny *și noi îi acceptăm!*

Mai avea puțin și țipa, dar tăcu subit. Închise ochii strâns și prin aer începură să danseze lacrimi.

Qiwi se întinse ca s-o mângâie pe mână, neștiind dacă nu cumva Floria o s-o lovească. Vedea asemenea durere la mai multe persoane. Unele o manifestau. Altele, ca Ezr Vinh, o țineau secretă cu atâta înverșunare, încât nu simțea în ei decât o urmă de furie ascunsă, mocnită.

Floria tăcea, ghemuită. După o vreme, luă mâna lui Qiwi și-și lăsă capul spre ea, plângând. Vorbea printre sughițuri, aproape neinteligibil.

– … nu te condamn… serios, nu te condamn. Știu despre tatăl tău. Gâfâi printre suspine tăcute, apoi vorbi mai clar. Știu că-l iubești pe Tomas Nau ăsta. Nu-i nimic. Nu s-ar descurca fără tine, dar probabil că altfel am fi morți cu toții.

Qiwi o cuprinse de umeri.

– Dar nu-l iubesc.

Cuvintele îi ieșiră pe gură luând-o prin surprindere. Floria ridică și ea privirea, mirată.

– Îl respect, vreau să zic. M-a salvat când mi-a fost cel mai greu, după ce Jimmy a omorât-o pe mama. Dar…

Ciudat să-i vorbească Floriei despre asta, să-i spună cuvinte pe care înainte nu le rostise decât în minte. Tomas avea nevoie de ea. Era un om bun, crescut într-un sistem oribil, malefic. Dovada bunătății lui era faptul că străbătuse un drum atât de lung, că înțelegea răul și că se străduia să-i pună capăt. Qiwi se îndoia că ea ar fi fost în stare de așa ceva; mai degrabă ar fi procedat ca Rita și Jau, acceptând totul orbește, recunoscătoare că a scăpat de focalizare. Tomas Nau chiar voia să schimbe lucrurile. Dar să-l iubească? În ciuda umorului, a dragostei și a înțelepciunii sale, avea în el un fel de… reținere. Spera ca el să nu-și dea seama niciodată de ce credea despre el. *Și mai sper că Floria cea distructivă a dezactivat microfoanele lui Ritser.*

Qiwi își alungă iute gândurile. Preț de-o clipă, ea și Floria se priviră pur și simplu, uimite să constate că și-au deschis inimile

una în fața celeilalte. *Hm…* O bătu încet pe umăr pe Floria.

– Te cunosc de mai bine de-un an de gardă împreună, dar e prima oară că-mi dai de înțeles ce simți…

Floria îi lăsă mâna și-și șterse lacrimile. Vorbi cu glas aproape stăpânit:

– Da… înainte reușeam întotdeauna să mă controlez. „Stai în banca ta", îmi ziceam, „și poartă-te ca un mic speculant învins". Ne pricepem la asta din instinct, nu crezi? Poate pentru că știm să vedem departe în viitor. Dar acum… Știi că am avut o soră în flotă?

– Nu. *Îmi pare rău.* Fuseseră nenumărați Qeng Ho în flotă înainte de bătălie, însă Qiwi îi cunoscuse numai pe foarte puțini.

– Luan era imprevizibilă, nu foarte inteligentă, dar se pricepea la oameni… genul de om pe care un comandant de flotă îl strecoară printre ceilalți pentru savoare. Ar fi vrut să zâmbească, dar amintirea tristă înăbuși zâmbetul. Eu sunt doctor în inginerie chimică, dar emergenții au focalizat-o pe Luan și m-au lăsat pe mine în pace. Ar fi trebuit să mă ia pe mine, dar au preferat-o pe ea.

Chipul Floriei se schimonosi din cauza vinei, deși nu avea motiv. Poate că era imună la infectarea permanentă cu virusul minții, ca mulți Qeng Ho. Poate că nu era. Tomas avea nevoie de un număr egal de focalizați și nefocalizați, altfel sistemul lui s-ar fi prăbușit de prea multe detalii. Qiwi deschise gura să-i dea o explicație, dar Floria n-o ascultă.

– M-am împăcat cu gândul. Am urmărit-o pe Luan. Au focalizat-o pe artă. Gardă după gardă, ea și trupa ei au cioplit frizele de pe Hammerfest. Poate că ai văzut-o de foarte multe ori.

Da, sigur e-adevărat. Cioplitorii făceau treaba cea mai de jos dintre focalizați. Nu se ocupau de creații nobile, ca Ali Lin sau traducătorii. Tiparele „artei legendare" emergente nu lăsau loc creativității. Muncitorii se cățărau pe coridoarele de diamant, centimetru cu centimetru, cioplind mici bucăți din perete, după matriță. Planul inițial al lui Ritser fusese ca proiectul să anihileze toate „resursele umane inutile", punându-le să lucreze fără îngrijire medicală, până la moarte.

– Dar nu mai lucrează gardă după gardă, Floria.

Acesta fusese unul dintre primele triumfuri ale lui Qiwi în fața lui Ritser Brughel. Cioplitul devenise o muncă mai ușoară, iar cei rămași activi beneficiau de îngrijire medicală. Cioplitorii urmau să supraviețuiască Exilului, până în clipa dezrobirii promise de Tomas.

Floria încuviință din cap.

– Da, și cu toate că lucram în gărzi separate, tot o urmăream pe Luan. Mă plimbam pe coridoare, pretinzând că sunt în trecere ori de câte ori apăreau și alții. Chiar am stat de vorbă cu ea despre lucrarea aia de artă jegoasă care-i plăcea la nebunie; numai despre asta discuta, „Înfrângerea Orcului de pe Frenk". Floria mai că nu scuipă când rosti denumirea. Furia îi scădea și părea că se domolește. Chiar așa stând lucrurile, tot o vedeam și poate dacă aș fi fost un negustoraș cumsecade, ar fi fost liberă într-o zi. Dar acum… Se întoarse cu privirea spre Qiwi și vocea ei se îmblânzi mai mult. … Acum s-a dus, nici măcar nu mai apare pe listă. Cică i s-a defectat cuva. Cică a murit în hibernoterapie. Nemernici mincinoși și trădători…

Cuvele de hibernoterapie Qeng Ho erau atât de sigure, încât puteai ghici statistic numărul defecțiunilor, dacă se utilizau corect și nu mai mult de patru gigasecunde. Cele emergente erau mai instabile și, după bătălie, niciun echipament nu mai prezenta încredere. Moartea lui Luan fusese mai mult ca sigur un accident teribil, încă un ecou al nebuniei care aproape că-i omorâse pe toți. *Cum s-o conving eu pe Floria de asta?*

– Bănuiesc că nu putem fi siguri de nimic din ceea ce ni se spune, Floria. Emergenții au un sistem malefic. Dar… am fost gardă sută la sută timp îndelungat. Și acum lucrez cincizeci la sută. M-am implicat în toate. Și să știi că în toată vremea asta nu l-am prins niciodată pe Tomas cu minciuna.

– În regulă, mormăi Floria.

– Și de ce ar vrea cineva s-o omoare pe Luan?

– N-am zis că au omorât-o. Poate că Tomas al tău nici nu știe. Vezi tu, n-am fost singura care-și făcea de lucru pe lângă cioplitori. Pe Ritser Brughel l-am văzut de două ori. Prima oară, le-a adunat pe toate femeile și-a stat în spatele lor, privindu-le. A doua oară… a

doua oară nu erau decât el și Luan.

– Ah.

Exclamația veni mai mult în șoaptă.

– Nu am nicio dovadă. Nu am văzut decât un gest, o ipostază, privirea de pe fața unui bărbat. Așa că am tăcut, iar Luan nu mai e.

Dintr-odată, Floria nu mai părea atât de paranoică. Ritser Brughel era un monstru, un monstru cu greu ținut în frâu de sistemul comandorului. Qiwi nu uitase confruntarea lor, bastonul lui de oțel făcând poc! poc! poc! în timp ce-o agresa. Atunci simțise o furie triumfătoare că-l pusese cu botul pe labe. În timp, își dăduse seama cât de speriată ar fi trebuit să fie. Fără Tomas, sigur ar fi murit… sau mai rău. Ritser știa ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins.

Să simulezi o moarte sau doar să comiți o execuție neaprobată era periculos. Comandorii trebuiau să respecte propriile cerințe de înregistrare a faptelor. Dacă Ritser nu se dovedea foarte inteligent, s-ar descoperi indicii.

– Ascultă-mă, Floria. Știu cum să verific. S-ar putea să ai dreptate în legătură cu Luan. Într-un fel sau altul, vom afla adevărul. Și, dacă ai dreptate… atunci Tomas nu va accepta sub nicio formă un asemenea abuz. Are nevoie de cooperarea tuturor Qeng Ho, altfel niciunul dintre noi nu are vreo șansă.

Floria o privi solemn, apoi se întinse și-o strânse tare în brațe. Qiwi simți fiori în tot trupul celeilalte femei, dar nu plângea. După o pauză lungă, Floria îi spuse:

– Mulțumesc. Mulțumesc. În ultima megasecundă mi-a fost atât de frică… de rușine.

– De rușine?

– O iubesc pe Luan, dar focalizarea a înstrăinat-o. Ar fi trebuit să strig „crimă!” în gura mare când am auzit că a murit. La naiba, ar fi trebuit să fac o plângere când l-am văzut pe Brughel cu ea. Dar m-am temut pentru mine. Acum… Floria se trase la o parte și se uită la Qiwi cu un zâmbet tremurat. Acum poate că am pus în pericol pe altcineva. Dar măcar tu ai o șansă, e posibil să mai fie în viață, Qiwi. Dacă o găsim la timp.

Qiwi ridică palma.

– Poate. Poate. Să vedem ce reușesc să aflu.

– Bine.

Terminară ceaiul, discutând tot ce-și amintea Floria despre sora ei și despre cele văzute. Floria se străduia să pară calmă, dar ușurarea și nervozitatea o făceau să vorbească prea repede, să facă gesturi prea largi.

Qiwi o ajută să fixeze sfera de bonzai și suportul ei de lemn în spatele sursei principale de lumină din încăpere.

– Pot să-ți aduc lemn cu duiumul. Gonle vrea foarte mult ca tu să programezi metacrilați. Poate vrei să-ți decorezi casa cu panouri din lemn șlefuit, cum făceau căpitanii de demult în cabinele lor interioare.

Floria cercetă mica ei încăpere și preluă ideea:

– Chiar c-aș putea. Spune-i și ei, poate facem un târg.

Apoi Qiwi merse la ușa interioară și-și trase gluga.

Frica se întipări din nou pe chipul Floriei.

– Ai grijă, Qiwi.

– Voi avea.

Qiwi merse cu taxiul și opri în toate stațiile, inspectând conglomeratul, raportând nereguli și modificări către rețeaua deviaților. Între timp, mintea ei gonea pe coridoare înspăimântătoare. Era numai bine că avea timp de gândire. Dacă Floria avea dreptate, atunci și cu Tomas de partea ei, tot s-ar afla în mare pericol. Ritser se vârâse în prea multe. Dacă sabota hibernoterapia sau falsifica înregistrările deceselor, atunci fuseseră subminate sectoare largi din rețeaua lui Tomas.

Oare Ritser bănuiește că am aflat? Qiwi alunecă de-a lungul canionului care separa Diamantele Trei și Patru. Strălucirea albastră de pe Arachna bătea direct din spatele ei, iluminând peșterile care alcătuiau interfața brută dintre blocuri. Lipiciul apos sublima. Era prea fin ca să apară pe grila de senzori, dar când se apropie cu fața la câțiva centimetri de suprafață, îl văzu. Chiar în timp ce semnaliza problema, o parte din mintea ei medita la chestiunea mai gravă: Floria era destul de inteligentă să-și baleieze

cabina mică, chiar și pe exterior. Iar Qiwi era foarte atentă cu costumul ei. Tomas îi dăduse permisiunea să dezactiveze microfoanele din el, și pe cele oficiale, și pe cele mascate. Altfel stăteau lucrurile pe rețea. Dacă Ritser făcea ceea ce credea ea că face, atunci foarte probabil monitoriza și comunicațiile capsulei. Va fi destul de riscant să descopere ceva fără să-i atragă atenția.

Așa că fii foarte, foarte atentă. Avea nevoie de o scuză pentru orice știa. *Aha.* Studiile de personal la care fuseseră numiți ea și Ezr. Ar fi fost normal să se ocupe de ele după ce termina cu inspectarea conglomeratului. Transmise un apel de conferință de prioritate redusă către Ezr, apoi descărcă o secțiune mare din baza de date cu personalul și gărzile. Datele despre Luan ar trebui să fie acolo, dar acum erau arhivate local, iar procesoarele lui Qiwi erau mascate de sistemul de securitate al lui Tomas.

Afișă datele biologice ale lui Luan Peres. Da, se raporta decesul ei în hibernoterapie. Qiwi parcurse rapid textul. Mult jargon, ipoteze legate de cauzele defectării cuvei. Ea lucrase ani de zile cu echipamentul hibernoterapeutic, cel puțin ca tehnician de interfață. Putea urmări discuția, deși suna mai degrabă ca poliloghia unui deviat incoerent, cam ceea ce ai primi dacă ai cere unui focalizat să inventeze o defecțiune credibilă.

Taxiul ieși plutind din umbra conglomeratului și lumina soarelui spălă nuanțele de albastru liniștit ale luminii de pe Arachna. Partea luminată de soare a muntelui era piatră goală, grafit pe diamant. Qiwi reduse luminozitatea imaginii și reveni la raportul despre Luan. Era aproape curat. Ar fi păcălit-o dacă n-ar fi avut bănuielile ei și dacă n-ar fi cunoscut toate cerințele documentelor emergente. Unde erau cea de-a treia și cea de-a patra verificare a autopsiei? Reynolt le cerea întotdeauna deviaților să le facă; femeia își pierdea orice urmă de flexibilitate când venea vorba de moartea unui deviat.

Raportul era o născocire. Tomas va înțelege asta de îndată ce i-l va arăta.

Un clopoțel îi sună în ureche.

– Salut, Ezr.

Drace! Apelul către el fusese o simplă acoperire, un pretext

pentru a descărca o secțiune mare de date și pentru a citi datele lui Luan. Dar iată-l. O clipă avu impresia că stă lângă ea în taxi. Apoi imaginea pâlpâi când vizoarele sesizară că nu pot reda iluzia și îl fixară într-un pseudodisplay cu poziție fixă. În spatele lui se ridicau zidurile albastru-verzui ale mansardei habitatului Hammerfest. O vizita pe Trixia, bineînțeles.

Imaginea era mai mult decât bună ca să i se citească nerăbdarea de pe figură.

– M-am hotărât să te chem imediat. Știi că ies din gardă în șaizeci de kilosecunde.

– Da, iartă-mă că te deranjez. M-am uitat peste statisticile personalului. Pentru chestia aia cu comitetul de planificare cu care ne-au încălțat pe noi doi, știi? Așa. Am o întrebare.

Mintea lui Qiwi o lua înaintea cuvintelor, căutând cu disperare un motiv care să-i justifice apelul. Ce caraghios, cea mai slabă tentativă de păcăleală complica întotdeauna viața. Se mai bâlbâi preț de câteva propoziții, dar în cele din urmă găsi o întrebare de-a dreptul tâmpită despre combinațiile de specialiști.

Ezr o privea cam ciudat acum. Înălță din umeri.

– Îmi pui o întrebare despre sfârșitul Exilului, Qiwi. Cine știe de ce vom avea nevoie când păianjenii vor fi pregătiți de contact? Credeam că atunci îi vom scoate din hibernoterapie pe toți specialiștii și vom rezista până la capăt.

– Da, ăsta-i planul, dar sunt niște amănunte…

Qiwi încercă să sune mai credibilă. Ideea de bază era să încheie convorbirea.

– … așa că o să mă mai gândesc la asta. Hai să ne vedem față în față când ieși din hibernoterapie.

Ezr scoase o strâmbătură.

– O să treacă ceva vreme. Rămân inactiv cincizeci de megasecunde.

Aproape doi ani.

– Poftim?

De peste patru ori mai mult decât perioada lui inactivă normală.

– Știi tu, fețe noi, de-alde de-astea.

Arborele gărzii lui avea ramuri care nu avuseseră prea mult timp. Tomas și comitetul de conducere – din care făceau parte Qiwi și Ezr! – socotiseră că toată lumea trebuia să beneficieze de timp de participare activă și de implicare în cursurile de instruire obișnuite.

– Începi cam devreme.

Iar cincizeci de megasecunde erau mai mult decât se așteptase Qiwi.

– Da… Păi, trebuie să încep de undeva.

Întoarse capul de la cameră. Spre Trixia? Când îl răsuci înapoi, vorbi pe un ton mai răbdător, dar mai insistent:

– Uite ce e, Qiwi. O să zac în gheață cincizeci de megasecunde, iar după aceea o să fac cicluri de gardă reduse o vreme. Ridică o mână, vrând parcă să-i împiedice obiecțiile. Nu mă plâng! Am luat eu însumi parte la decizia asta… Dar Trixia va fi de gardă toată vremea respectivă. Niciodată n-a mai fost singură atâta timp. Nu va mai avea pe nimeni care să-i țină partea.

Qiwi ar fi vrut să întindă mâna și să-l aline cu o simplă mângâiere.

– Nimeni nu-i va face rău, Ezr.

– Da, știu. E prea valoroasă ca să i se facă vreun rău. Exact ca tatăl tău. Îi sclipiră ochii, dar nu de furie, ca altădată. Bietul Ezr o implora. O să-i mențină trupul funcțional, o s-o mențină într-o stare de igienă minimă. Dar nu vreau s-o hărțuiască mai mult decât o fac deja. Stai cu ochii pe ea, Qiwi. Tu ai putere adevărată, cel puțin asupra unor indivizi mărunți ca Trud Silipan.

Era prima oară când Ezr îi cerea ajutorul.

– O să am grijă de ea, Ezr, rosti Qiwi încet. Îți promit.

După ce încheie convorbirea, Qiwi rămase nemișcată câteva secunde. Ce ciudat ca o convorbire accidentală, o păcăleală, să aibă un asemenea impact. Dar Ezr avusese dintotdeauna un astfel de efect asupra ei. Când avea treisprezece ani, Ezr Vinh i se părea cel mai frumos bărbat din univers și singurul mod în care putea să-i atragă atenția era să-l scoată din pepeni. Iubirile adolescentine se evaporă, nu? Din când în când se întreba dacă masacrul Diem nu-i tocise sufletul, nu-i prinsese sentimentele în capcană așa cum

fuseseră ele în ultimele zile inocente dinaintea măcelului… Indiferent de motiv, se simțea bine că putea face ceva pentru el.

Poate paranoia era contagioasă. Luan Peres – moartă. Ezr – plecat pe o perioadă mai lungă decât plănuiseră. *Mă întreb cine anume a specificat schimbarea aceea de gardă.* Qiwi răsfoi din nou arhiva. Schimbarea de grafic provenea de la comitetul de gardă-conducere… Ritser Brughel semnând pentru aprobare. Un lucru destul de frecvent; unul dintre comandori trebuia să aprobe toate schimbările.

Taxiul lui Qiwi navigă mai departe în sus. De la distanța aceea, conglomeratul arăta ca o îngrămădeală de bolovani, Diamantul Doi aflându-se în bătaia soarelui, iar lumina orbitoare ascunzând vederii totul în afară de stelele cele mai intense. Ar fi fost un peisaj sălbatic dacă ar fi lipsit din el forma regulată a habitatului temporar Qeng Ho, care scânteia într-o parte. Grație viziunii îmbunătățite, Qiwi vedea zecile de depozite ale sistemului L1. În umbra conglomeratului se aflau habitatul Hammerfest și distileria și arsenalul de la L1-A. În jur orbitau habitatul, depozitele și navele distruse sau aproape distruse care îi aduseseră pe toți în acel loc. Qiwi le folosea ca auxiliare pentru jeturile electrice. Alcătuiau un sistem dinamic bine controlat, deși arătau ca un fragment de haos în comparație cu andocarea ordonată de la începuturile Exilului.

Qiwi studie configurația cu ochi experți, deși în minte răsucea problemele mai spinoase ale intrigilor politice. Domeniul privat al lui Ritser Brughel, bătrâna QHS *Mâna Invizibilă,* se găsea la distanță de conglomerat, la mai puțin de două mii de metri de taxiul ei; va trece la nicio mie cinci sute de metri de baza picului. *Hmm…* Dar dacă Ritser a răpit-o pe Luan Peres? Ar fi cea mai îndrăzneață mișcare a lui împotriva lui Tomas. *Și poate că nu s-a oprit la asta.* Dacă Ritser scapă, ar muri și alții. *Ezr.*

Qiwi inspiră adânc. *Ia problemele pe rând. Deci: să zicem că Floria are dreptate și Luan trăiește, o jucărie în spațiul privat al lui Ritser.* Existau limite ale vitezei cu care Tomas putea lua măsuri împotriva unui alt comandor. Dacă Qiwi s-ar plânge și lucrurile s-

ar tărăgăna, Luan ar muri cu adevărat… și toate probele ar… dispărea.

Qiwi se răsuci în scaun și obținu o vedere cu ochiul liber a *Mâinii Invizibile.* Se apropiase la mai puțin de o mie șapte sute de metri de ea. I-ar lua câteva zile să măsluiască o configurație atât de ingenioasă. Forma îndesată a navei era atât de aproape încât vedea urmele sudurilor de urgență și bășicile cauzate de razele care loviseră flanșa statoreactorului. Qiwi cunoștea arhitectura *Mâinii Invizibile* la fel de bine ca oricine din L1; trăise pe nava aceea ani de zile în drum spre acest loc, o folosise drept exemplu practic pentru fiecare subiect despre nave la școală. Îi cunoștea punctele moarte… Mai important, avea acces la nivelul de comandor – una dintre multele dovezi de încredere din partea lui Tomas. Până acum nu-l folosise cu atâta… ăăă… impertinență, dar…

Mâinile lui Qiwi se mișcară chiar și înainte să termine de conceput planul. Intră pe legătura ei încriptată personală cu Tomas și vorbi repede, rezumând ce aflase, ce bănuia – și ce avea de gând să facă. Lansă mesajul, ce avea să fie livrat în cazul morții ei. Acum Tomas va afla adevărul indiferent de evoluția evenimentelor, iar ea va avea cu ce să-l amenințe pe Ritser dacă o prindea.

O mie șase sute de metri de *Mâna Invizibilă.* Qiwi își scoase salopeta și reciclă atmosfera din taxi. Intuiția și vizorul îi indicară același parcurs al saltului, traiectoria care o va duce pe picul *Mâinii,* în punctul mort al navei. Trase trapa taxiului, așteptă până când instinctul ei acrobatic îi strigă *acum!* și sări în gol.

Qiwi avansa pipăind cala goală a *Mâinii.* Folosind o combinație dintre autoritatea lui Tomas și propriile cunoștințe despre arhitectura navei, ajunsese la nivelul apartamentelor fără să declanșeze alarmele audibile. Tot la câțiva metri, își lipea urechea de perete și asculta. Era atât de aproape de zona celor de gardă, încât îi putea auzi. Sunete foarte obișnuite, nicio mișcare bruscă, nicio conversație agitată… Hmm… Parcă plângea cineva.

Qiwi se mișcă mai repede, simțind ceva asemănător cu mânia

din timpul confruntării trecute cu Ritser Brughel, numai că acum avea mai multă judecată și, implicit, îi era mai frică. În timpul gărzilor comune care urmaseră conflictului din parc simțise deseori ochii lui Ritser fixând-o. Întotdeauna așteptase o nouă confruntare. Prin efortul fanatic depus la sală – artele marțiale – urmărea cinstirea memoriei mamei sale, dar se și asigura împotriva lui Ritser și a bastonului său de oțel. *Halal ajutor, dacă trage în mine cu arma.* Dar Ritser era un idiot, n-o va omorî niciodată așa; va vrea să-i savureze moartea. Astăzi, dacă se ajungea până acolo, va avea timp să-l amenințe cu mesajul lăsat lui Tomas. Își alungă temerile și se apropie de locul de unde se auzea plânsul.

Pluti deasupra unei trape de acces. Umerii și brațele i se încordară brusc. Gânduri stranii, întâmplătoare îi zburau prin minte. *Îmi voi aminti, îmi voi aminti.* Nebunie monstruoasă.

Dincolo de punctul în care se afla, invizibilitatea putea să i-o asigure numai cheia de comandor. Mai mult ca sigur nu avea să-i fie de ajuns. *Dar îmi trebuie doar câteva secunde…* Qiwi verifică recorderul și legătura de date ultima oară… și se strecură prin trapă într-un coridor pentru echipaj.

Doamne. Rămase pe loc o clipă, mută de uimire. Coridorul avea dimensiunea pe care și-o amintea. La zece metri în față, cotea la dreapta, spre cabina comandorului. Dar Ritser lipise tapet pe toți cei patru pereți, iar imaginile erau colorate într-un roz învolburat. Aerul duhnea a animale. Era un univers diferit de cel cunoscut de ea pe *Mâna Invizibilă.* Își luă inima în dinți și avansă încet pe coridor. Acum se auzea muzică, instrumente de percuție, *bumy bumy bum.* Cineva cânta cu vocea… țipete ascuțite, lătrate, în ritmul tobelor.

Ca și cum ar fi avut o viață a lor, umerii lui Qiwi se crispară, luptându-se să se lovească de pereți și s-o ia la fugă înapoi. *Mai am nevoie de alte dovezi?* Da. O singură privire la sistemul de date cu prioritate locală. Ar însemna mai mult decât oricâte povești isterice despre gusturile lui Ritser în materie de imagine și muzică.

Avansă de la o ușă la alta. Acolo fuseseră cândva apartamentele

ofițerilor, dar le ocupaseră echipajele de gardă în călătoria de pe Triland. Locuise în a doua cameră din capăt trei ani și chiar nu voia să știe cum arăta acum. Sala de planificare a comandorului venea imediat după cotitură. Flutură cheia în fața încuietorii și ușa se deschise glisând. Înăuntru... nu era nicio sală de planificare. Semăna cu un hibrid de sală de sport și dormitor. Și aici pereții aveau tapet video. Qiwi se trase pe un rack ciudat, cu mănuși protectoare, și găsi o poziție fixă, din care să nu fie văzută din prag. Își atinse vizorul și ceru o conexiune locală prioritară la rețeaua navei. Urmă o pauză, până se verificară poziția și autorizația ei, apoi apărură nume, date și imagini. Asta e! Ritser își conducea mica afacere cu hibernoterapia de aici, de pe *Mâna Invizibilă.* Luan Peres apărea și ea... uite-o aici, printre cei vii, de gardă!

Îmi ajunge: e timpul s-o șterg din balamucul ăsta. Dar Qiwi ezită o secundă. Erau atâtea nume familiare, nume și chipuri cunoscute de demult. Mici pictograme mortuare însoțeau fiecare imagine. Fusese un copil când îi văzuse ultima oară pe oamenii aceia, dar nu așa... nu cu fețele posace, somnoroase, pline de vânătăi sau arse. Cei vii, cei morți, cei bătuți, cei ce opuseseră rezistență teribilă. *Asta s-a petrecut înainte de Jimmy Diem.* Știa că avuseseră loc interogatorii, o perioadă de multe kilosecunde între luptă și reluarea gărzilor, dar... Simți cum din stomac i se răspândește în corp un fior de groază. Trecu numele în revistă. Kira Pen Lisolet. Mama. O față cu vânătăi, cu ochii privind fix. *Ce ți-a făcut Ritser? Cum de n-a aflat Tomas?* Nu conștientiză că urmează legăturile de date din imaginea respectivă, dar brusc vizorul ei începu să ruleze imagini inserate. Încăperea era aceeași, dar plină de sunete și imagini vechi. Gâfâituri și gemete se auzeau ca și cum ar fi venit din partea cealaltă a rackului. După colțul rackului se pomeni față în față cu... Tomas Nau. Un Tomas Nau mai tânăr. În afara razei vizuale, după marginea rackului, părea că mișcă din șolduri. Privirea lui sugera plăcerea și extazul pe care le citise în ea de atâtea ori, privirea pe care o avea când rămâneau, în sfârșit, singuri și o pătrundea. Dar acest Tomas de demult avea un cuțit

mic, stropit cu sânge. Se aplecă în față, ieși din raza vizuală, se lăsă deasupra unei persoane ale cărei gemete se transformară într-un țipăt ascuțit. Qiwi se trase peste marginea rackului și se uită în jos direct în trecut, la femeia pe care o ciopârțea Nau.

Trecutul nu-i luă țipătul în seamă; Nau își văzu de treabă mai departe. Qiwi se chirci și vomă peste rack și dincolo de el. Nu-i mai vedea, dar sunetele trecutului se auzeau în continuare, de parcă ar fi venit din partea cealaltă a rackului. Chiar în timp ce i se golea stomacul, își smulse vizorul de pe față și îl azvârli cât colo. Se înecă și tuși; o groază nedeslușită îi stăpânea reflexele.

Lumina se schimbă când se deschise ușa camerei. Auzi voci. Voci din prezent.

– Da, e-aici, Marli.

– Pfui, ce mizerie!

Cei doi bărbați cercetau camera, apropiindu-se de ascunzătoarea lui Qiwi. Se retrase inconștient, alunecă sub echipamentul de coșmar și se prinse de podea.

O față pluti spre poziția ei.

– Am pr…

Qiwi țâșni în sus, ratând la mustață gâtul bărbatului cu pumnul. Lovi în partiția peretelui, în spatele său. Durerea i se răspândi de-a lungul brațului.

Simți împunsătura săgeților tranchilizante. Se răsuci, încercă să plonjeze spre agresor, dar picioarele n-o mai ajutară. Precauți, cei doi așteptară o secundă. Marli, cel care trăsese, rânji și-i agăță trupul care se răsucea încet. Qiwi nu se putea mișca. De-abia mai respira. Dar simțea ceva. Simțea cum Marli o trage spre el și-și plimbă mâna pe sânii ei.

– E amorțită; nu-ți face probleme, Tung. Marli râse. Sau poate ar trebui să-ți faci. Uite ce gaură a lăsat în perete. Încă patru centimetri și-ai fi respirat prin ceafă!

– Căcat, spuse Tung cu glas aspru.

– Ați prins-o? Bine.

Era vocea lui Tomas Nau, din ușă. Marli luă imediat mâna de pe sâni. Pluti cu ea pe lângă echipamente, în spațiul liber.

Qiwi nu-și putea întoarce capul. Văzu numai ce-i apărea în fața

ochilor. Tomas, calm ca întotdeauna. *Calm ca întotdeauna.* Se uită la ea în trecere, mișcând aprobator din cap spre Marli. Qiwi încercă să țipe, dar nu scoase niciun sunet. *Tomas mă va omorî, cum i-a omorât pe ceilalți… Dar dacă nu mă omoară? Dacă nu mă omoară, nimic din universul lui Dumnezeu nu-l va putea salva.*

Tomas se răsuci. Ritser Brughel stătea în spatele lui, zbârlit și pe jumătate gol.

– Ritser, așa ceva e de neiertat. Codurile de acces se dau în mod special pentru anticiparea capturării și ușurarea ei. Știai că va veni și te-ai lăsat complet descoperit.

Brughel vorbi cu glas stins:

– Lovi-o-ar Flagelul de treabă! Nu s-a prins niciodată așa de repede după ultima spălătură. Și n-am avut decât trei sute de secunde de la prima ta avertizare până când a ajuns aici. Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată.

Tomas îl fulgeră pe vicecomandorul său din priviri.

– A doua oară a fost ghinionul – trebuia să contezi pe el. Prima… Se uită înapoi la Qiwi și furia i se transformă în meditație. De data asta a împins-o de la spate ceva neașteptat. Pune-l pe Kal să verifice cu cine a stat de vorbă.

Făcu un semn spre Marli și Tung.

– Puneți-o într-o cuvă și duceți-o pe Hammerfest. Spune-i lui Anne să procedeze ca de obicei.

– Cât să taie din memorie, domnule?

– Vorbesc eu cu Anne despre asta. Vrem să ne uităm la niște înregistrări.

Qiwi surprinse imaginea coridorului, a mâinilor care-o târau. *De câte ori mi s-a mai întâmplat asta?* Oricât se străduia, nu-și putea mișca niciun mușchi. În sinea ei, țipa: *De data asta îmi voi aminti îmi voi aminti!*

22

Pham îl urmă pe Trud Silipan în turnul central al habitatului Hammerfest, spre Mansardă. Într-un fel, acesta era momentul pe care-l vânase prin multe megasecunde de conversații banale – un pretext ca să pătrundă în sistemul focalizării, să vadă și altceva, în afară de rezultate. Sigur că ar fi putut intra în el mai repede – de fapt, Silipan se oferise de mai multe ori să-l însoțească. De-a lungul gărzilor ajunseseră să se cunoască, Pham făcuse destule afirmații prostești despre focalizare, pariase cu Silipan și Xin pe destule bilete de plată susținându-și opiniile; vizita devenise inevitabilă. Timp avea cu grămada, dar nu și acoperirea necesară. *Nu te amăgi. Când te-ai lăudat în fața lui Tomas Nau cu localizatoarele, te-ai pus în pericol mai mare decât altădată.*

– Acum, în sfârșit, o să vezi ce se petrece în culise, Pham, bătrâne. De acum înainte sper că n-o să-ți mai aud teoriile alea scrântite.

Silipan rânjea; în mod sigur, și el așteptase clipa asta cu nerăbdare.

Plutiră în sus, pe lângă tuneluri înguste care se bifurcau și iar se bifurcau. Locul era un labirint.

Pham se înălță ca să ajungă lângă Silipan.

– Ce-o fi de aflat? Voi, emergenții, puteți transforma oamenii în automate. Și ce dacă? Nici măcar un deviat nu poate înmulți numere mai repede decât o dată sau de două ori pe secundă. Automatele o fac de miliarde de ori mai repede. Mulțumită deviaților, aveți ocazia să faceți pe șefii. Și pentru ce? Pentru cel mai lent și mai de rahat automat creat de când a învățat Omenirea să scrie.

– Da, da… Spui asta de ani de zile. Dar tot te înșeli. Întinse piciorul și se opri cu ajutorul vârfului de la pantof. Să nu vorbești tare în sala grupului, bine?

Stăteau în fața unei uși adevărate, nu a unei trape înguste de la

nivelurile inferioare. Silipan o deschise mișcând din mână și alunecară lin înăuntru. Primul lucru pe care-l simți Pham fu mirosul de trupuri înghesuite.

– Cam miros, nu-i așa? Dar sunt sănătoși, am eu grijă de asta.

Vorbea cu mândrie de tehnician.

Rackuri peste rackuri de scaune microgravitaționale se îngrămădeau într-o structură tridimensională, imposibil de obținut într-un mediu cu gravitație reală. Cele mai multe locuri erau ocupate de bărbați și femei de toate vârstele, îmbrăcați în uniforme cenușii, majoritatea folosind vizoare Qeng Ho de primă calitate. Nu la așa ceva se așteptase Pham.

– Am crezut că-i țineți izolați…

… în celule înghesuite, cum le descrisese Ezr Vinh nu o dată, în sesiunile lacrimogene din bar.

– Pe unii, da. Depinde de aplicație. Făcu semn către supraveghetorii din încăpere, doi bărbați în uniforme ca de infirmieri. Așa e mult mai ieftin. Doi indivizi sunt destui ca să-i ducă la closet și să intervină în caz de conflicte.

– Conflicte?

– Neînțelegeri profesionale. Silipan chicoti. Certuri, atâta tot. Sunt periculoase numai dacă afectează echilibrul virusului minții.

Plutiră în sus pe diagonală, printre șirurile de scaune înghesuite. Unele vizoare pâlpâiră și Pham zări ochii deviaților mișcându-se. Dar nu-i luară în seamă pe el și pe Trud; urmăreau cu totul altceva.

Se auzeau murmure din toate direcțiile, vocile combinate ale tuturor deviaților din încăpere. Vorbeau foarte mulți, în scurte cascade de cuvinte, în limba nesă, dar tot aiureli scoteau pe gură. Efectul general era unul aproape hipnotizator, de psalm îngânat.

Deviații tastau necontenit pe tastaturi armonizate. Silipan arătă spre mâinile lor cu mândrie deosebită.

– Vezi, nici măcar unul din cinci nu suferă cu încheieturile degetelor; nu ne permitem să pierdem oameni. Avem atât de puțini, iar Reynolt nu poate controla perfect virusul minții. Dar a trecut mai bine de-un an de la ultima pierdere, și aceea inevitabilă. Nu știu cum, un deviat s-a pomenit cu colonul perforat imediat după

ce a ieșit sănătos la controlul medical. Era o specialitate izolată. I-au scăzut performanțele, dar nu ne-am dat seama că are o problemă decât atunci când l-a dat de gol duhoarea.

Deci sclavul murise mai întâi pe dinăuntru și apoi pe dinafară, prea dedicat muncii ca să strige de durere, prea neglijat ca să-l observe cineva. Trud Silipan era grijuliu numai la suprafață.

Ajunseră la vârf și priviră în jos la rețeaua de murmure umane.

– Într-un fel, ai dreptate, domnule militar Trinli. Dacă oamenii ăștia ar face aritmetică sau ar sorta șiruri, operația ar fi o joacă. Cel mai mic procesor dintr-un inel ar executa-o de un miliard de ori mai rapid decât orice om. Dar îi auzi pe deviați vorbind?

– Da, dar numai aiureli.

– E un jargon intern; îl învață foarte repede când îi punem să lucreze în echipă. Însă ideea e că nu îndeplinesc funcțiile unor mașinării inferioare. Folosesc resursele computerelor noastre. Vezi, pentru noi, emergenții, deviații reprezintă următorul nivel al sistemului, superior software-ului. Aplică inteligența umană, dar cu persistența și răbdarea unei mașinării. Ăsta e și motivul pentru care sunt importanți specialiștii nefocalizați – mai ales tehnicienii ca mine. Focalizarea își pierde rostul dacă nu există oameni normali care s-o ghideze și să găsească echilibrul dintre hardware, software și focalizare. Făcută așa cum trebuie, combinația depășește cu mult orice realizare Qeng Ho.

Pham înțelesese demult asta, dar dacă nega esența obținea constant mai multe explicații detaliate de la emergenți ca Trud Silipan.

– Și ce face, de fapt, acest grup?

– Să vedem. Silipan îi făcu semn să-și monteze vizorul. Aha, vezi? I-am împărțit în trei grupe. A treia, cea de sus, procesează straturile mecanic, sunt deviați care pot fi oricând reorientați. Perfecți pentru treburi de rutină, ca interogările directe. Grupa de mijloc programează. Ca programator militar, ar trebui să te intereseze. Afișă câteva grafice de dependență. Erau niște aberații, fără coerență evolutivă. Acestea sunt codurile de ochire a propriilor voastre arme, rescrise.

– Rahat, n-aș putea întreține niciodată așa ceva.

– Nu, tu nu ai putea. Dar un manager de programe – cineva ca Rita Liao – poate, câtă vreme are la dispoziție o echipă de programatori deviați. Îi pune să reordoneze și să optimizeze codul. Au făcut ce-ar putea face orice om obișnuit dacă s-ar concentra la nesfârșit. Cu ajutorul unui software de dezvoltare, au obținut un cod cam cât jumătate din cel original și de cinci ori mai rapid, pe același hardware. În plus, au eliminat sute de erori de programare.

Pham nu spuse nimic la început. Răsfoi labirintul graficelor de dependență. Se jucase cu programele de arme ani la rând. Sigur că aveau erori, ca orice sistem amplu. Dar codul armelor era obiectul a mii de ani de muncă, de efort permanent pentru optimizare și înlăturarea greșelilor… își șterse vizorul și-și plimbă privirea de-a lungul șirurilor de sclavi aranjați după rang. *Ce preț uriaș se plătește… pentru asemenea rezultate extraordinare.*

Silipan chicoti.

– Nu mă păcălești, Trinli. Se vede că ești impresionat.

– Da, sunt, dacă treaba funcționează. Al treilea grup ce face?

Silipan însă pornise deja înapoi spre intrare.

– A, ăia. Arătă nepăsător spre deviații din dreapta lui. Proiectul în lucru al lui Reynolt. Cercetăm codul sistemului flotei voastre, căutăm trape, așa ceva.

Era aceeași goană după potcoave de cai morți care-i preocupa pe majoritatea administratorilor de sistem, dar, după cele văzute… dintr-odată, Pham nu se mai simți chiar atât de sigur. *Cât timp mai am până când vor sesiza o parte din modificările mele de demult?*

Părăsiră camera grupurilor și porniră în jos prin turnul central.

– Vezi, Pham, tu – de fapt, voi, toți Qeng Ho – ați crescut legați la ochi. Știți, pur și simplu, că anumite lucruri sunt imposibile. Văd clișeele din literatura voastră: „Dacă introduci gunoi, scoți gunoi”; „Problema automatelor este că fac exact ceea ce li se cere”; „Automatele nu pot fi niciodată cu adevărat creatoare.” Omenirea acceptă asemenea afirmații de mii de ani. Dar noi, emergenții, nu suntem de acord cu ele! Cu ajutorul deviaților, pot obține performanțe corecte din inputuri ambigue. Pot obține traduceri naturale fidele. Pot obține de la automate judecăți de calitatea celor umane!

Plutiră în jos cu o viteză de câțiva metri pe secundă; deasupra, traficul se rărise. Lumina din fundul turnului strălucea din ce în ce mai puternic.

– Bine, bine, dar cum rămâne cu creativitatea?

Iată un subiect pe marginea căruia Trud se dădea în vânt să peroreze.

– N-am uitat nici de ea, Pham. Deși nu ne interesează toate formele ei. Așa cum ți-am mai zis, e mare nevoie de șefi ca Rita și ca mine și de superiorii noștri, comandorii. Dar ai auzit de oamenii cu adevărat inventivi, artiștii care ajung în cărțile voastre de istorie? De cele mai multe ori, ei sunt niște prostănaci care n-au viață. Sunt obsedați să afle totul despre un singur subiect. O persoană întreagă la minte n-ar accepta să-și piardă prietenii și familia din cauza preocupării atât de intense. Bineînțeles, răsplata e că prostănacul ar putea descoperi sau crea lucruri total neașteptate. Vezi tu, din acest punct de vedere, focalizarea a caracterizat dintotdeauna rasa umană. Noi, emergenții, n-am făcut decât să legiferăm acest sacrificiu, pentru ca să beneficieze de pe urma lui întreaga comunitate, într-un mod centralizat și organizat.

Silipan întinse mâinile și atinse ușor pereții laterali, încetinindu-și coborârea. Rămase în urmă o clipă, până când încetini și Pham.

– Cât mai e până la întâlnirea ta cu Anne Reynolt? întrebă Trud.

– Cam o kilosecundă.

– Bine, atunci o să scurtez asta. Nu se cuvine s-o facem pe doamna șefă să aștepte.

Râse. Silipan manifesta o lipsă de considerație specială față de Anne Reynolt. Dacă femeia ar fi o incompetentă, multe s-ar simplifica pentru Pham…

Trecură printr-o ecluză într-o cameră care semăna cu o infirmerie. Se vedeau câteva cuve de hibernoterapie, asemănătoare cu habitate medicale temporare. În spatele aparatelor se ascundea altă ușă, marcată cu sigiliul special al comandorului. Trud aruncă o singură privire agitată în direcția ei.

– Așa. Aici se petrece totul, Pham. Adevărata magie a focalizării.

Îl trase pe Pham prin cameră, departe de ușa pe jumătate ascunsă. Un tehnician lucra lângă silueta flască a unui deviat, manevrând capul „pacientului" într-unul dintre toroidele care dominau încăperea. Semănau cu aparatele de diagnostic imagistic, deși arătau mai învechite decât cele mai multe instrumente emergente.

– Cunoști deja principiile de bază, nu, Pham?

– Sigur. I se explicaseră meticulos în prima gardă după uciderea lui Jimmy. Aveți virusul ăsta special, al minții; ne-ați infectat pe toți.

– Da, întocmai. Dar aceea a fost o operațiune militară. În majoritatea cazurilor, virusul nu a trecut de bariera sânge-creier. Însă dacă trece de ea… Ai auzit de celulele gliale? Să știi că ai în creier mult mai multe astfel de celule decât neuroni. În orice caz, virusul le folosește ca pe bulionul de culturi, le infectează aproape pe toate. După aproximativ patru zile…

– … obții un deviat?

– Nu. Ai materia brută a unui deviat; mulți dintre voi, Qeng Ho, ați rămas în starea asta – nefocalizați, perfect sănătoși, dar permanent infectați. În asemenea oameni, fiecare neuron din creier se află în vecinătatea celulelor infectate. Și fiecare celulă infectată are un meniu de substanțe neuroactive pe care le poate secreta. Individul ăsta… Se întoarse spre tehnician, care încă lucra la un deviat comatos. Bil, ăsta pentru ce este?

Bil Phuong scutură din umeri.

– S-a bătut. Al a trebuit să-l tranchilizeze. Virusul nu are cum să scape de sub control, dar Reynolt cere să fie reformatate cele cinci secțiuni de bază după o secvență din…

Cei doi trecură la jargon. Pham se uită la deviat cu interes precaut. Egil Manrhi. În pre-Zbor, Egil fusese asul jocurilor de cuvinte. Acum… acum probabil că era un analist mai bun decât fusese vreodată.

Trud dădea din cap aprobator către Phuong.

– Îhî. Nu văd la ce-ar folosi să umbli la cele cinci secțiuni de bază. Dar ea-i șefa, nu? Zâmbi larg către celălalt. Hei, nu mă lași pe mine? Vreau să vadă și Pham.

– Numai dacă semnezi.

Phuong se dădu la o parte, arătând cam plictisit. Silipan alunecă în jos pe lângă toroidul vopsit în gri. Pham observă că dispozitivul avea cabluri de alimentare separate, fiecare lat de un centimetru.

– E un fel de instrument de redare vizuală, Trud? Pare o rablă învechită.

– Ha! Nu chiar. Ajută-mă să mut capul tipului în cadru. Nu-l lăsa să atingă marginile… Se auzi o alarmă. Și, pentru Dumnezeu, dă-i lui Bil inelul ăla pe care-l porți. Dacă stai unde nu trebuie, magneții din jucărioara asta o să-ți smulgă degetul.

Chiar și la gravitație mică, era greu să-l manevrezi pe comatosul Egil Manrhi. Capul său încăpea la fix în cadru, iar gravitația conglomeratului era destul de puternică să i-l atragă spre marginea mai joasă a găurii.

Trud se dădu la o parte și zâmbi.

– Totu-i în regulă. Acum o să vezi ce înseamnă focalizarea, Pham, băiete.

Rosti câteva comenzi și apăru o imagine medicală între ei, probabil o vedere interioară a craniului. Pham recunoscu trăsăturile anatomice principale, dar nu semănau cu nimic din ce studiase el.

– Ai dreptate, Pham. E o procedură RMN standard, veche de când lumea. Dar e suficient de bună. Vezi, armonia celor cinci secțiuni bazale se generează în acest punct.

Un indicator se deplasă de-a lungul unei curbe complexe, lângă zona creierului.

– Și acum uite găselnița care face ca virusul minții să nu fie o simplă curiozitate neuropatică. O multitudine de punctulețe sclipitoare apărură pe imaginea tridimensională. Străluceau în toate culorile, deși majoritatea erau roz. Se vedeau roiuri și spirale de punctulețe, multe din ele sclipind deodată. Acum vezi celulele gliale infectate, cel puțin grupurile relevante.

– Culorile?

– Arată secreția de medicamente după tip… Acum, uite ce vreau să faci…

Silipan rosti alte comenzi, iar Pham se uită pentru prima oară la manualul de utilizare a toroidului.

– … să modifici frecvența de ieșire și tragere pe traiectoria asta.

Mica lui săgeată indicatoare alunecă de-a lungul unei dâre de lumină. Îi zâmbi larg lui Pham.

– Iată de ce instrumentul nostru nu e un simplu dispozitiv de redare vizuală. Vezi, virusul minții exprimă anumite proteine para și diamagnetice, iar acestea reacționează diferit la câmpuri magnetice, pentru a declanșa producerea de substanțe neuroactive specifice. Așadar, în timp ce voi, Qeng Ho și restul omenirii, folosiți dispozitivele RMN numai ca instrumente de observare, noi, emergenții, le dăm o utilizare activă, pentru a face modificări.

Bătu cu degetele pe tastatură; Pham auzi un scârțâit când cablurile supraconductoare se distanțară unul de altul. Egil se convulsionă de două ori. Trud întinse mâna să-l liniștească.

– Drace! Nu pot să obțin o rezoluție la milimetru dacă țopăie.

– Nu văd nicio schimbare pe harta creierului.

– Nici n-o să vezi, până nu anulez modul activ. Nu poți reda imagini și face modificări simultan.

Silipan se opri, privind procedura pas cu pas în manual.

– Aproape c-am terminat… Gata! În regulă, hai să vedem modificările.

Apăru o altă imagine. Acum dâra de lumini sclipitoare era aproape albastră și pâlpâia frenetic.

– E nevoie de câteva secunde ca să se stabilizeze. Urmări modelul în continuare în timp ce vorbea. Vezi, Pham, la asta mă pricep eu foarte bine. Nu știu cu ce anume din cultura ta m-ai putea compara. Sunt puțin programator, dar nu scriu cod. Sunt puțin neurolog, numai că eu obțin rezultate. Cred că mai degrabă sunt tehnician hardware. Eu mențin jucăria funcțională pentru mahării care culeg laudele.

Trud se încruntă.

– Hă? Rahat. Se uită în partea opusă a camerei, unde lucra celălalt emergent. Bil, raportul leptină-dopamină e tot scăzut.

– Ai dezactivat câmpul?

– Bineînțeles. Secțiunile bazale ar fi trebuit să fie reformatate

deja.

Bil nu se apropie, dar se uita la macheta creierului pacientului.

Dâra albastră sclipitoare se modifica aleatoriu, fără oprire. Trud reluă:

– Mi-a scăpat un amănunt, dar nu știu care. Poți să te ocupi tu de el?

Îndoi un deget în direcția lui Pham, sugerând că el are alte treburi, mai importante.

– Dar ai semnat, da? îl întrebă Bil, cuprins de îndoială.

– Da, da. Ocupă-te și gata, ce zici?

– Da, bine.

– Mulțam.

Silipan îi făcu semn lui Pham să se îndepărteze de aparat; imaginea creierului dispăru.

– Reynolt asta… Lucrează șmecherește, nu după manual. Și când vrei să procedezi cum scrie la carte, e posibil să te pomenești cu o căruță de probleme.

Pham îl urmă afară din încăpere, apoi într-un tunel lateral, care traversa Diamantul Unu. Pereții erau un mozaic dăltuit, în același stil artistic precis care-l amăgise pe Pham demult, la „banchetul de bun venit". Nu toți deviații erau tehnicieni de înaltă clasă: trecură pe lângă doisprezece artiști-sclavi înghesuiți în jurul circumferinței tunelului, aplecați peste lupe și instrumente în formă de ace. Pham mai fusese aici cu câteva gărzi înainte. Pe atunci friza fusese doar conturată, un peisaj montan în care o armată oarecare se deplasa spre o destinație nebuloasă. Până și amănuntele astea le ghicise, bazându-se pe titlu: „Înfrângerea Orcului de pe Frenk". Acum personajele erau aproape terminate, eroi luptători masivi, lucind ca un curcubeu. Urmăreau un fel de monstru. Creatura nu era o noutate, o grozăvie cthulhonică tipică, spintecând oamenii cu ghearele și clefăindu-i bucată cu bucată. Emergenții se mândreau nevoie mare că reușiseră să cucerească planeta Frenk. Pham însă avea dubii că mutanții cu care se luptaseră fuseseră atât de spectaculoși. Încetini, iar Silipan se opri și-și luă o mină admirativă.

– Cioplitorii progresează numai cu cincizeci de centimetri pe

megasecundă. Dar arta evocă o parte din căldura trecutului nostru.

Căldură?

– Reynolt vrea ca lucrurile să arate frumos?

Întrebarea sună stupid.

– Ha! O doare-n cot de frumos. Vicecomandorul Brughel a ordonat friza, la recomandarea mea.

– Credeam că, la voi, comandorii sunt suverani pe feuda lor.

Pham n-o văzuse prea des pe Reynolt în gărzile anterioare, în schimb o văzuse umilindu-l pe Ritser Brughel la ședințele cu Nau.

Trud mai avansă câțiva metri în tăcere. Buzele i se curbară într-un zâmbet prostesc, o expresie pe care o avea câteodată când stăteau la taifas în barul lui Benny. De data asta însă zâmbetul se transformă în râs.

– Comandor? Anne Reynolt? Pham, m-am distrat deja pe cinste văzând cum caști ochii de mirare, dar asta le pune capac la toate.

Mai pluti câteva secunde, tot chicotind. Apoi văzu privirea aspră de pe fața lui Pham Trinli.

– Iartă-mă, Pham. Voi, speculanții, sunteți deștepți în multe privințe, dar parcă sunteți niște copii când vine vorba de fundamentul unei culturi… Am obținut permisiunea să vezi clinica de focalizare; nu cred că strică să dezvălui câte ceva și altora. Nu, Anne Reynolt nu e comandor, deși mai mult ca sigur că a fost cândva unul foarte puternic. E și ea o deviată, ca toți ceilalți.

Încruntarea de pe fața lui Pham se transformă în uluire – o reacție întâmplător neprefăcută.

– Dar… conduce un sector principal din afacerea asta. Îți dă ordine.

Silipan scutură din umeri. În zâmbetul său se furișă o undă de amărăciune.

– Da. Îmi dă ordine. E un lucru rar, dar se mai întâmplă. Mai că aș prefera să lucrez pentru vicecomandorul Brughel și Kal Omo, numai că ei joacă așa de… dur.

Vocea i se stinse pe un ton nervos. Pham preluă imediat ideea.

– Cred că pricep, minți el. Când un specialist e focalizat, se fixează pe specialitatea lui. Artistul devine cioplitor de mozaicuri,

fizicianul ajunge ca Hunte Wen, iar un șef devine... ăăă... nu știu... șeful din iad.

Trud îl contrazise scuturând din cap.

– Nu merge-așa. Vezi tu, focalizarea funcționează bine pe specialități tehnice. Avem o rată de succes de șaptezeci la sută chiar în rândul comunității Qeng Ho. Dar abilitățile oamenilor – consiliere, politică, management de personal – în mod normal nu rezistă focalizării. Ai văzut destui deviați până acum; singurul lucru pe care-l au în comun e lipsa de afecțiune. Nu mai sunt capabili să-și imagineze ce se petrece în capul unui om normal. Parc-ar fi de piatră. Suntem norocoși că avem atât de mulți traducători; până acum nu s-a mai încercat lucrul ăsta pe scară largă. Nu. Anne Reynolt e un specimen foarte, foarte rar. Se zvonește că a fost comandor-șef în clica Xevalle. Cei mai mulți membri ai ei au fost uciși ori s-au trezit cu creierul spălat, dar cică Reynolt i-a enervat rău de tot pe cei din clica Nauly. Ca să se distreze, au focalizat-o; poate s-au gândit s-o folosească pentru plăcerile fizice. Dar altfel au ieșit lucrurile. Eu bănuiesc că ea nu mai avea mult și devenea oricum maniacă. A fost o șansă la un miliard, dar capacitățile ei de conducere au supraviețuit, chiar și unele abilități de a lucra cu oamenii.

În sus, Pham văzu capătul tunelului. Lumina bătea pe o trapă nemarcată. Trud se opri și se întoarse cu fața la Pham.

– Reynolt e o ciudățenie, dar, în același timp e și cel mai valoros bun al lui Nau. În principiu, îi dublează puterea... Se strâmbă. Asta nu înseamnă că e mai ușor să primești ordine de la ea, ți-o spun eu. Personal, cred că Nau o supraestimează. E o ciudățenie miraculoasă, și ce-i cu asta? Seamănă cu un câine care scrie poezii, nimeni nu observă că versurile sunt proaste.

– Nu prea îți pasă dacă află ce părere ai despre ea.

Trud zâmbi din nou.

– Normal că nu. Ăsta-i avantajul situației mele. E aproape imposibil s-o duci de nas în probleme legate de ocupația mea, dar altfel nu se deosebește de ceilalți deviați. I-am jucat o fa... Se întrerupse. Las-o baltă. Spune-i ce ți-a cerut comandorul Nau și o să fie în regulă.

Trase cu ochiul, apoi începu să urce pe coridor, depărtându-se de biroul lui Reynolt.

– Urmărește-o îndeaproape. O să înțelegi ce vreau să spun.

Dacă Pham ar fi știut adevărul despre Anne Reynolt, ar fi amânat cacealmaua cu localizatoarele. Dar acum stătea în biroul ei și nu prea avea de ales. Într-un fel, îi convenea să improvizeze. De la moartea lui Diem, toate mișcările lui fuseseră atât de calculate, de prudente.

La început, femeia nici nu-l luă în seamă. Pham se așeză neinvitat pe scaunul din partea cealaltă a biroului și cercetă camera cu privirea. Nu semăna deloc cu biroul lui Nau. Pereții erau de diamant curat, neprelucrat. Niciun tablou, nici măcar ororile pe care emergenții le considerau artă. Pe masa de scris a lui Reynolt trona o adunătură de cutii goale și dispozitive de rețea.

Anne Reynolt? Pham îi studie fața mai atent decât ar fi îndrăznit altădată. Stătuse în prezența ei aproximativ douăzeci de kilosecunde în total, la ședințe, când ea ședea în capătul celălalt al mesei. Femeia se îmbrăca întotdeauna simplu, cu excepția colierului de argint ascuns sub bluză. Cu părul ei roșcat și pielea ei albă, ar fi putut fi sora lui Ritser Brughel. Asemenea caracteristici fizice erau rare în această parte a Spațiului Uman, fiind generate cel mai frecvent de mutații locale. Anne ar fi putut avea treizeci sau două sute de ani, dacă beneficiase de o bună îngrijire medicală. Era minunată, într-un fel excentric, nebunesc. Minunată fizic. *Deci ai fost comandor.*

Reynolt ridică brusc ochii și-l fulgeră.

– Deci. Ai venit să-mi spui detaliile despre localizatoare.

Pham încuviință tacit. Ciudat. După privirea aceea fulgerătoare, nu se mai uită fix la el. Îi urmări buzele, gâtul, doar în trecere și ochii. Nu era înțelegere, nu era comunicare, dar Pham avu senzația înspăimântătoare că femeia vedea prin toate măștile lui.

– Bine. Care este standardul senzorial al localizatoarelor?

Pham începu să-i mormăie niște răspunsuri, prefăcându-se că nu cunoaște detalii.

Reynolt nu se arătă jignită. Îi puse întrebări pe ton constant

calm, ușor disprețuitor. Apoi spuse:

– Asta nu e de ajuns ca să putem lucra. Am nevoie de manuale.

– Sigur. Pentru asta am venit. Manualele complete se găsesc pe cipurile localizatoarelor, mai încriptate decât este permis să priceapă tehnicienii obișnuiți.

Aceeași privire lungă, cercetătoare:

– Am verificat. Nu le-am găsit.

Asta era partea riscantă. În cel mai bun caz, Nau și Brughel aveau să cerceteze atent identitatea falsă a lui Trinli. În cel mai rău… dacă-și dădeau seama că trădează secrete pe care nici militarii de vârf nu le cunoșteau, dădea de belea. Arătă spre un vizor de pe biroul lui Reynolt.

– Îmi dați voie? întrebă el.

Reynolt nu reacționă la obrăznicia lui, dar își montă vizorul și acceptă imaginile consensuale. Pham continuă:

– Îmi aduc aminte parola. Deși e cam lungă…

… iar versiunea completă depindea de propriul lui trup, dar nu-i spusese asta lui Reynolt. Încercă mai multe coduri incorecte, se prefăcu iritat și nervos când dădură greș. Un om normal, chiar și Tomas Nau, și-ar fi manifestat nerăbdarea sau ar fi râs.

Reynolt nu scoase niciun cuvânt. Pur și simplu stătea pe scaun. Apoi rosti dintr-odată:

– Nu am răbdare pentru așa ceva. Nu te mai preface incompetent.

Știa. În toată vremea scursă de la plecarea de pe Triland, nimeni nu pătrunsese atât de departe în spatele măștii lui. Sperase la mai mult timp; odată ce începeau să utilizeze localizatoarele, își putea scrie o nouă acoperire. *La dracu!* Atunci își aminti vorbele lui Silipan. Anne Reynolt știa ceva. Putea foarte bine să fi tras concluzia că era un informator șovăielnic.

– Scuze, bolborosi el.

Tastă secvența corectă.

Un simplu răspuns de recunoaștere veni de la biblioteca flotei subsecțiunea de documentație cipuri. Pictogramele plutiră argintii în aer, între ei. Date de inventar secrete, specificațiile componentelor.

– Destul de bine, comentă Reynolt.

Își folosi comanda și încăperea dispăru. Cei doi plutiră prin inventarul de informații, apoi se opriră la specificațiile localizatoarelor.

– Așa cum ai spus, temperatură, sunete, niveluri înalte… multispectru. Dar e mai detaliat decât ne-ai informat la ședință.

– Am spus că e bine. Acestea sunt doar amănunte.

Reynolt vorbea repede, verificând abilitate după abilitate. Părea de-a dreptul entuziasmată. Ceea ce vedea depășea cu mult produsele emergente similare.

– Un localizator cu senzori buni și operare autonomă.

Și nu vedea decât atât cât voia Pham să-i arate.

– Dar tot trebuie alimentat.

– Nu contează. Așa îi putem limita utilizarea până când o înțelegem foarte bine.

Șterse imaginea și reveniră în biroul pe ai cărui pereți aspri scanteiau lumini. Pham începu să transpire.

Nici măcar nu se mai uita la el.

– Inventarul a indicat câteva milioane de localizatoare, pe lângă cele încorporate în hardware-ul flotei.

– Desigur. Inactive, ocupă un volum foarte mic.

Observație calmă:

– Ați fost niște proști că nu le-ați folosit pentru îmbunătățirea siguranței.

Pham se încruntă la Reynolt.

– Noi, militarii, știam de ce sunt în stare. Într-un conflict militar…

Dar asemenea detalii nu intrau în preocupările focalizate ale femeii. Îi făcu semn să tacă.

– Mi se pare că avem mai mult decât suficiente pentru scopurile noastre.

Frumoasa emergentă înfocată se uită direct la el. Preț de-o clipă, îl fulgeră cu privirea.

– Ai inaugurat o nouă eră în istoria controlului, militarule.

Pham se uită în ochii albaștri, limpezi și încuviință tacit; spera ca ea să nu-și dea seama de tot adevărul pe care tocmai îl rostise.

Acum înțelese că Reynolt era un pion central în planurile lui.

Anne Reynolt răspundea de aproape toți focalizații. Anne Reynolt era unealta cu care Nau controla direct operațiunile. Anne Reynolt știa despre emergenți lucrurile pe care trebuie să le știe un adevărat revoluționar. Și Anne Reynolt era deviată. Putea să-și dea seama ce avea de gând Pham – sau putea fi cheia distrugerii lui Nau și Brughel.

Într-un habitat ad-hoc, nu se lăsa niciodată liniște perfectă. Habitatul comercianților era doar la o sută de metri distanță; echipajul, țopăind prin el dintr-un loc într-altul, crea tensiuni care nu puteau fi amortizate complet, iar din cauza tensiunii termice se auzeau pocnituri puternice ocazionale. Acum însă majoritatea echipajului se afla în perioada de somn; cabina mică a lui Pham Nuwen era foarte liniștită. Plutea prin întuneric, prefăcându-se că moțăie. Viața lui secretă începea să se aglomereze. Emergenții n-o știau, dar tocmai fuseseră prinși într-o capcană mai adâncă decât oricare alta cunoscută de comandanții de flotă Qeng Ho. Era vorba de una dintre cele două sau trei înșelătorii puse la cale de Pham Nuwen cu multă vreme în urmă. Sura și alți câțiva erau în cunoștință de cauză, dar cunoștințele nu fuseseră absorbite în arsenalul general de arme Qeng Ho nici după momentul Brisgo Gap. Pham se întrebase întotdeauna de ce; Sura putea dovedi multă subtilitate.

Cât timp le va lua lui Reynolt și Brughel să-și reînvețe oamenii să utilizeze localizatoarele? Dispozitivele se găseau în număr mai mult decât suficient pentru derularea operațiunilor în punctul L1, dar și pentru a spiona toate spațiile locuite. La masa a treia, cei de la comunicare vorbiseră despre impulsuri în cablurile habitatului. De zece ori pe secundă, un impuls electromagnetic se răspândea prin habitat – transmitea destulă energie încât să funcționeze localizatoarele. Chiar înainte de perioada de somn, Pham observase primele particule de praf zburătăcite de ventilator. Probabil că Brughel și Reynolt calibrau sistemul chiar acum. Brughel și Nau se vor felicita pentru calitatea sunetului și a imaginilor. Cu puțin noroc, în cele din urmă, vor retrage treptat

stângacele lor instrumente de spionat; chiar dacă nu va avea el norocul ăsta… ei, bine, peste câteva megasecunde va fi capabil să le compromită rapoartele.

O particulă puțin mai grea decât firele de praf îi ateriză pe obraz. Încercă să se șteargă pe față, dar nu reuși decât s-o mute chiar lângă pleoapă. Peste câteva clipe, lovi încă una, trimițând-o adânc în canalul urechii lui drepte. Îi veni să râdă, amintindu-și cât se zbătuseră emergenții să scoată din uz echipamentele I/O în care nu aveau încredere.

Localizatoarele executau tot ceea ce îi spusese Pham lui Tomas Nau. Așa cum funcționaseră în toată istoria umanității, și acum se localizau unul pe altul în spațiu geometric – un simplu exercițiu, nimic altceva decât calcularea timpului de zbor. Versiunile Qeng Ho erau cele mai mici, puteau fi alimentate fără fir de la distanțe scurte și aveau un set simplu de senzori. Erau niște dispozitive de spionaj excelente, exact ce-și dorea comandorul Nau. Prin natura lor, alcătuiau un fel de rețea de calculatoare – de fapt, un tip de procesor distribuit. Particulele efectuau individual mici calcule și comunicau între ele. Câteva sute, împrăștiate în habitatul comercianților, aveau putere de calcul mai mare decât toate aparatele aduse de Nau și Brughel de acasă. Bineînțeles, toate localizatoarele, chiar și hârburile emergente, aveau potențial de calcul. Secretul variantei Qeng Ho era că nu necesita interfață suplimentară pentru input sau output. Dacă știai secretul ăsta, puteai accesa localizatoarele Qeng Ho direct, le lăsai să-ți depisteze poziția, să interpreteze codurile și să răspundă cu efectori încorporați. Nu conta că emergenții eliminaseră toate interfețele front-end din habitat. Acum, o interfață Qeng Ho era peste tot în jurul lor, pentru cineva care cunoștea secretele.

Accesul presupunea cunoștințe speciale și puțină concentrare. Nu era un lucru care să se petreacă accidental sau prin constrângere. Pham se relaxa în hamac, parțial pentru a se preface că, în sfârșit, a adormit, parțial pentru a se pregăti pentru ceea ce urma să facă. Avea nevoie de un anume ritm al inimii, o anumită cadență a respirației. *Oare îmi mai amintesc, după atâta vreme?* Momentul de panică subită îl luă prin surprindere. O particulă

lângă ochi, alta în ureche; ar trebui să fie destul pentru a asigura alinierea altor localizatoare care probabil pluteau prin cabină. Ar trebui să fie destul.

Dar dispoziția necesară îl ocolea. Se gândi mai departe la Anne Reynolt și la ce-i arătase Silipan.

Focalizații îi vor ghici planurile; era doar o chestiune de timp. Focalizarea era un miracol. Pham Nuwen ar fi putut transforma Qeng Ho într-un adevărat imperiu, în ciuda trădării Surei, dacă ar fi avut la dispoziție instrumentele focalizării. Da, prețul era uriaș. Pham își aminti de zombii înșirați în mansarda din Hammerfest. Știa nenumărate moduri de a face procesul mai puțin agresiv, dar, la urma urmei, ca să utilizezi uneltele focalizării, trebuia să faci niște sacrificii.

Oare triumful final, un adevărat imperiu Qeng Ho, merita prețul? Oare îl putea el plăti?

Da, da și iarăși da!

În ritmul ăsta, nu avea să intre niciodată in starea necesară accesului. Își reveni și reluă ciclul de relaxare de la început. Își lăsă imaginația să i se strecoare printre amintiri. Cum fusese la începuturi? Sura Vinh trimisese *Revenirea* și pe Pham Nuwen, încă naiv, pe sateliții-megalopolisuri ai Namqemului…

Rămăsese pe Namqem cincisprezece ani. Fuseseră cei mai fericiți din viața lui. Verișorii Surei se aflau și ei în interiorul sistemului și se îndrăgostiseră de planurile propuse de Sura și tânărul ei barbar: o metodă de sincronizare interstelară, trafic de trucuri tehnice în care afacerile lor să nu fie afectate, perspectiva unei culturi comerciale interstelare închegate. (Pham învățase să nu vorbească despre scopurile lui în alte contexte.) Verișorii Surei se întorseseră dintr-o aventură foarte profitabilă, dar sesizau limitele comerțului izolat. Lăsați de unii singuri, vor face averi, le vor păstra un timp… dar până la urmă se vor pierde în negura vremurilor, în bezna interstelară. Știau să aprecieze instinctiv multe dintre țelurile lui Pham.

Într-un fel, anii petrecuți cu Sura pe Namqem semănau cu primele lor zile pe *Revenirea.* Dar lucrurile se țineau lanț, visurile și efortul tot mai mare depus în echipă. Pe lângă asta, trăise

miracole la care mintea lui împovărată de planuri grandioase nu se gândise niciodată: copiii. Nu-și închipuise până atunci cât de mult putea să difere o familie de cea în care se născuse el. Ratko, Butra și Qo veniseră primii pe lume. Trăise alături de ei, le dăduse învățătură, se jucaseră de-a vorbitul prin semnale și de-a prinsa, le arătase minunile parcului de pe Namqem. Pham îi iubea mai mult decât pe sine, aproape la fel de mult cât o iubea pe Sura. Aproape că abandonase Marele Grafic ca să stea cu ei. Dar veniseră alte vremuri și Sura îl iertase. Când se întorsese, peste treizeci de ani, ea îl așteptase cu noutăți despre alte aspecte ale planului, demult începute. Până atunci însă, primii lor trei copii porniseră în propriile călătorii, jucându-și propriul rol în așezarea temeliei noului imperiu Qeng Ho.

Pham rămăsese cu o flotă din trei nave. Se luptase cu obstacole și dezastre. Cu trădare. Zamle Eng îl abandonase în norul de comete de pe Kielle, crezându-l mort. Petrecuse douăzeci de ani pe Kielle fără flotă, devenind, din om de nimic, putred de bogat, numai ca să scape de acolo.

Sura zburase cu el în câteva misiuni și crescuseră noi familii pe șase lumi. Trecuse un secol. Trecuseră trei. Protocoalele de misiune pe care le elaboraseră pe bătrâna *Revenire* îi ajutaseră, iar de-a lungul anilor organizaseră reuniuni cu copiii și copiii copiilor. Unii îi erau prieteni mai buni decât Ratko, Butra sau Qo, dar nu-i iubea la fel de mult. Pham vedea cum se înalță noua structură. Acum nu era decât comerț, câteodată influențat de legăturile de familie. Avea să fie mult mai mult.

Cel mai greu îi fusese să accepte că aveau nevoie de cineva la centru, cel puțin în primele secole. Sura stătea tot mai des în umbră, coordonând ceea ce inițiau Pham și ceilalți.

Cu toate astea, tot mai avuseră copii. Sura născuse alți fii și alte fiice în timp ce el era la distanță de ani-lumină. Glumeau împreună pe seama miracolului, deși îl durea gândul că ea avea alți iubiți. Sura îi zâmbise blând și scuturase din cap.

– Nu, Pham, orice copil căruia îi spun al meu e și al tău. Zâmbetul devenise malițios. De-a lungul anilor, m-ai umplut suficient de tine ca să nasc o armată. Nu pot folosi darul acesta tot

deodată, dar îl voi folosi.

– Fără clone, rosti Pham mai dur decât ar fi vrut.

– Doamne, nu. Sura întoarse privirea. Eu… unul ca tine îmi ajunge. Poate că era la fel de superstițioasă ca el. Poate că nu. Nu, te folosesc în zigoți naturali. Nu sunt eu întotdeauna celălalt donor sau singurul donor. Medicii de pe Namqem sunt foarte pricepuți. Se întoarse din nou spre el și-i văzu privirea. Pham, ți-o jur, fiecare copil al tău are o familie. Fiecare e iubit… Avem nevoie de ei, Pham. Avem nevoie de familii și de Mari Familii. Planul are nevoie de ei. Îl împunse cu degetul în joacă, încercând să-i alunge dezaprobarea de pe figură. Hei, Pham! Nu-i ăsta visul „umed" al oricărui lord barbar? Ascultă-mă pe mine, ai copii mai mulți decât lorzii lorzilor.

Da. Mii de copii cu zeci de parteneri, crescuți fără implicarea tatălui. Propriul lui tată făcuse o încercare zadarnică la scară mult mai redusă în campania lui de regicid și concubinaj în statele de pe Coasta de Nord. Pham obținea totul fără crime, fără violență. Totuși… de când făcea Sura lucrul ăsta? Câți copii, de la câți „donori"? Și-o imagina plănuind arbori genealogici, așezând talentele potrivite la temelia fiecărei noi familii, dispersându-le în tot spațiul Qeng Ho. Avu cea mai ciudată viziune în timp ce răsucea situația pe toate părțile. Așa cum spusese Sura, era un vis „umed" barbar… dar îi crea și senzația unui viol.

– Ți-aș fi spus de la început, Pham. Dar m-am temut că n-o să mă aprobi. Și e atât de important.

În cele din urmă, Pham nu obiectă. Le va stimula Planul. Dar îl durea când se gândea la toți copiii pe care nu-i va cunoaște niciodată.

Călătorind cu 0,3 *c*, Pham Nuwen străbătea distanțe mari. Peste tot erau comercianți, deși, când distanța depășea treizeci de ani-lumină, rareori își mai ziceau Qeng Ho. Nu conta. Înțelegeau Planul. Cei pe care-i întâlnea răspândeau ideile tot mai departe. Oriunde mergeau ei – adică la distanțe tot mai mari, întrucât unii erau convinși doar de mesajele radio lansate de Pham în întuneric – se răspândea și spiritul Qeng Ho.

Pham se întorcea mereu pe Namqem, forțând Marele Grafic până aproape de limită. Sura îmbătrânea. Avea două sau trei sute de ani. Trupul său atinsese limita a ceea ce știința medicală numea tânăr și suplu. Chiar și unii dintre copiii lor erau bătrâni, trăind prea mult în călătorii. Uneori, în ochii Surei, Pham întrezărea o experiență imposibil de aflat.

De câte ori revenea pe Namqem, îi punea aceeași întrebare. Într-un sfârșit, într-o noapte, după ce făcură dragoste ca în vremurile bune, de-abia se abținu să nu strige:

– Nu așa trebuia să fie, Sura! Planul ne cuprindea pe amândoi. Vino cu mine. Măcar călătorește. *Și ne putem întâlni iarăși și iarăși oricât de mult vom trăi.*

Sura se depărtă de el lăsându-se pe spate și-și strecură mâna la ceafa lui. Zâmbi strâmb, trist.

– Știu. Am crezut că putem fi amândoi păsări călătoare. Ciudat, asta e greșeala cea mai mare din planul nostru inițial. Dar fii sincer. Știi că unul dintre noi trebuie să rămână la centru, să se ocupe de Plan într-o singură gardă, aproape nesfârșită.

Cucerirea universului presupunea detalii nenumărate, de care nu te puteai ocupa dacă stăteai în hibernoterapie.

– Da, în primele secole. Dar nu… nu toată viața!

Sura scutură din cap, mângâindu-l pe ceafă.

– Mă tem că ne-am înșelat.

Îi văzu privirea, suferința, și-l trase în jos spre ea.

– Bietul meu prinț barbar…

Pham ghici zâmbetul indulgent, ironic, din vorbele ei.

– Ești unica mea comoară, Pham. Și știi de ce? Ești un geniu înflăcărat. Ești tot numai un imbold. Dar nu numai pentru asta te-am iubit întotdeauna. În capul tău, ești întruchiparea contradicției. Micul Pham a crescut într-un cotlon dărăpănat al Iadului. Ai cunoscut trădarea și ai fost trădat. Înțelegi răul violent la fel de bine ca un ticălos cu mâinile pătate de sânge. Și, cu toate acestea, micul Pham și-a însușit toate miturile cavalerismului, ale onoarei și ale aventurii. Nu știu cum se face că, în mintea ta, ticălosul și cavalerul trăiesc împreună și tu ți-ai petrecut viața încercând să modelezi universul după contradicțiile tale. Te vei

apropia foarte mult de acest țel al tău, destul de aproape pentru mine sau pentru orice altă persoană chibzuită, dar poate nu destul de aproape ca să fii tu însuți mulțumit. Așa că eu trebuie să rămân pe loc, dacă e ca Planul nostru să reușească. Iar tu trebuie să pleci, din același motiv. Din nefericire, știi și tu asta, nu, Pham?

Pham privi pe ferestrele adevărate care înconjurau apartamentul Surei. Se aflau în vârful unui turn de birouri care domina cel mai întins satelit-megalopolis din Namqem. Pe satelitul Tarelsk, prețurile creșteau în mod de-a dreptul absurd, ținând cont de puterea comunicării prin rețea. Ultima oară când turnul fusese scos pe piața liberă, cu chiria dată pentru apartamentul din vârf ai fi cumpărat o navă spațială. În ultimii șaptezeci de ani, turnul fusese proprietatea familiilor Qeng Ho – majoritatea, descendenții lui și ai Surei – pe lângă porțiuni întinse din teritoriul de birouri înconjurător. Era cea mai mică proprietate a lor, o concesie făcută modei.

Se înserа. Semiluna Namqemului atârna jos pe cer; luminile cartierului de afaceri de pe satelitul Tarelsk se întreceau cu strălucirea lumii-mamă. Șantierul Vinh & Mamso aveau să se ridice în aproximativ o megasecundă. Vinh & Mamso erau, probabil, cele mai mari șantiere din Spațiul Uman. Dar nici ele nu reprezentau decât o mică parte din bogăția familiilor. Pe lângă ele – întinse tot mai discret spre hotarele Spațiului Uman – se aflau bogățiile Qeng Ho comune. Pham și Sura întemeiaseră cea mai vastă cultură comercială din istorie. Așa considera Sura. Atât vedea ea. Atât își dorise ea. Nu o deranja că nu va mai apuca era succesului lor final… pentru că nu credea că va veni.

Așa că Pham își înghiți lacrimile care stăteau să i se scurgă. O cuprinse tandru în brațe, iar ea îl sărută pe ceafă.

– Da, rosti el într-un sfârșit, știu.

Pham își amână plecarea de pe Namqem cu doi ani, apoi cu cinci. Rămase atât de mult, încât nu mai respectă Marele Grafic. Se vor rata întâlniri. Orice altă întârziere, cât de mică, și Planul putea eșua. Când, în cele din urmă, o părăsi pe Sura, ceva muri în el. Parteneriatul lor supraviețui, chiar și dragostea lor, într-un fel mai degrabă abstract. Dar între ei timpul căscase un abis, iar el

știa că nu vor mai putea construi niciodată o punte care să-i unească.

Înainte să împlinească o sută de ani, Pham Nuwen vizitase peste treizeci de sisteme solare, o sută de culturi. Existau comercianți care văzuseră mai multe, dar puțini la număr. Desigur, Sura, prizoniera planificării pe Namqem, nu văzuse nimic din cele vizitate de el. Ea avea numai cărți și manuale de istorie, reportaje de la mare depărtare.

Pentru civilizațiile împământenite, chiar cele călătoare, nimic nu dura o veșnicie. Era un miracol faptul că rasa umană supraviețuise destul ca să evadeze de pe Pământ. Existau nenumărate moduri în care o rasă inteligentă putea să dispară: impasuri și pribegii, flageluri, catastrofe atmosferice, ciocniri – acestea fiind cele mai comune pericole. Omenirea trăise destul de mult ca să-și dea seama de unele amenințări. Totuși, oricâtă precauție ar fi dovedit, o civilizație tehnologică purta semințele propriei distrugeri. Mai devreme sau mai târziu, devenea rigidă, iar politica o ducea în prăpastie. Pham Nuwen se născuse pe Canberra, în adâncurile unei ere întunecate. Știa că dezastrul fusese neînsemnat după anumite standarde – la urma urmei, rasa umană supraviețuise pe Canberra în ciuda disipării tehnologiei înalte. Existau lumi pe care Pham le vizitase de multe ori în prima lui sută de ani. Câteodată treceau și secole între două vizite. Văzu utopia de pe Neumars risipindu-se într-o dictatură suprapopulată, orașele de lângă oceane devenind mahalele cu miliarde de locuitori. Peste șaptezeci de ani, se întoarse pe o lume cu un milion de oameni, o civilizație de cătune, de sălbatici cu fețele vopsite, cu topoare și cântece de inimă albastră. Călătoria s-ar fi dovedit un eșec dacă n-ar fi salvat-o cântecele din Vilnios. Dar Neumars avusese noroc, în comparație cu lumile moarte. Bătrânul Pământ fusese recolonizat de la zero de patru ori de la începuturile diasporei.

Trebuia să existe o cale mai bună, iar fiecare lume nouă îl asigura pe Pham că știe care este aceasta. *Imperiul.* Un guvern atât de întins, încât prăbușirea unui sistem solar să nu fie un dezastru ireversibil. Cultura comercială Qeng Ho era un început. Va deveni

imperiul comercial Qeng Ho… Iar într-o zi, un imperiu conducător. Pentru că Qeng Ho aveau o poziție unică. La apogeu, o civilizație de Clienți stăpânea știința la un nivel extraordinar, iar uneori îi aducea îmbunătățiri minore. De cele mai multe ori, îmbunătățirile mureau odată cu civilizația. Cu toate acestea, Qeng Ho mergea mai departe, adunând cu multă răbdare tot ce găsea mai bun. Pentru Sura, acesta era avantajul comercial cel mai important.

Pentru Pham Nuwen, însemna mai mult. *De ce să facem comerț cu ceea ce aflăm? Cu unele lucruri, da. Așa ne câștigăm existența. Dar hai să ne însușim culmile sclipitoare ale progresului uman și să le păstrăm pentru binele tuturor.*

Așa se născuseră localizatoarele „Qeng Ho". Pham se afla pe Trygve Ytre, mai departe de Namqem decât fusese vreodată. Oamenii de acolo nici măcar nu aveau aceeași descendență ca aceia din părțile familiare ale Spațiului Uman.

Soarele de pe Trygve era una dintre stelele de intensitate redusă din clasa M, „pleava" sectoarelor colonizabile din galaxie. Existau zeci de asemenea stele pentru fiecare stea asemănătoare soarelui Vechiului Pământ și majoritatea aveau planete. Colonizarea lor era riscantă, ecosfera stelară fiind atât de îngustă, încât o civilizație fără tehnologie nu supraviețuia. În primele milenii de cucerire a spațiului de către Omenire, aspectul fusese ignorat și se colonizaseră câteva astfel de lumi. Mereu optimiști, oamenii aceștia, crezând că tehnologia lor va rezista o veșnicie. Și apoi, la prima Prăbușire, milioane de oameni erau abandonați pe o lume de gheață – sau o lume de foc, dacă planeta se afla pe partea interioară a ecosferei stelei lor.

Trygve Ytre era o variantă ceva mai sigură și prezenta o situație mai obișnuită: era însoțită de o planetă gigantică, Trygve, care orbita puțin în afara ecosferei primare. Giganta avea numai doi sateliți naturali, unul dintre ei de mărimea Pământului. Ambii erau locuiți în era în care îi vizitase Pham. Însă bijuteria era cel mai mare, Ytre. Căldura mareică și cea directă, de pe Trygve, suplimentau slaba intensitate a soarelui. Ytre avea pământ, aer și oceane lichide. Locuitorii de pe Trygve Ytre supraviețuiseră cel puțin unui colaps al civilizației lor.

Acum atinseseră un nivel tehnologic la fel de înalt ca al Omenirii. Mica flotă a lui Pham era binevenită, descoperi șantiere productive pe centura de asteroizi aflată la un miliard de kilometri distanță de soare. Pham lăsă oameni la bordul navelor și luă mijloacele de transport local spre Trygve și Ytre. Nu se comparau cu Namqem, dar localnicii mai întâlniseră comercianți. Văzuseră și statoreactoarele Bussard, și lista lui preliminară… dar majoritatea mărfurilor lui Pham nu se măsurau cu magia locală.

Nuwen rămase pe Ytre o vreme, câteva săptămâni, cum își numeau localnicii unitatea de măsură a timpului necesar giganticei Ytre – 600 kilosecunde – să orbiteze în jurul lui Trygve. Planeta Trygve se învârtea în jurul soarelui în puțin peste șase megasecunde. Deci calendarul ytric includea șase săptămâni.

Deși lumea oscila între foc și gheață, era locuibilă în cea mai mare parte.

– Avem o climă mai stabilă decât a Vechiului Pământ, se lăudau localnicii. Ytre e atrasă de gravitația lui Trygve, fără perturbații majore. Căldura mareică s-a menținut în limite de-a lungul unei perioade geologice.

Nici pericolele nu reprezentau o surpriză. Soarele M3 avea o lățime de doar un grad. O persoană ignorantă s-ar fi putut uita direct la discul lui roșiatic, putea vedea vârtejul gazelor și petele vaste și întunecoase. După câteva secunde, ar fi suferit arsuri pe retină, pentru că astrul era mult mai strălucitor în infraroșu apropiat decât în lumina vizibilă. Ochelarii recomandați păreau din plastic, dar Pham îi purta cu prudență.

Gazdele lui, un grup de firme locale, îl ținură pe cheltuiala lor. Își petrecea timpul oficial ca să învețe limba și să descopere care anume din mărfurile aduse de flota lui ar fi de folos Clienților săi. Și gazdele se străduiau la fel de mult. Ambele părți practicau un soi de spionaj industrial inversat. Aparatura electronică locală era mai avansată decât cea cunoscută de Pham, deși unele programe se pretau la îmbunătățiri sugerate de Qeng Ho. Automatele medicale erau foarte înapoiate: aici putea pune piciorul în prag, de la ele putea începe târguiala.

Pham și personalul său inventariară toate lucrurile cu care se

puteau alege din întâlnirea cu localnicii. Le-ar fi plătit călătoria și ar fi rămas cu ceva în buzunar. Însă la urechile lui Pham ajunseră niște zvonuri. Gazdele lui reprezentau o serie de… „carteluri”, acesta era cea mai bună traducere a cuvântului auzit. Firmele aveau secrete una față de alta. Zvonurile spuneau ceva despre un nou tip de localizator, cel mai mic produs până acum, care nu avea nevoie de sursă de alimentare internă. Orice îmbunătățire adusă localizatoarelor însemna profit; ele reprezentau factorul de poziționare care făcea sistemele încorporate atât de puternice. Dar se presupunea că aceste „superlocalizatoare” conțineau senzori și efectori. Dacă zvonurile se adevereau, atunci dispozitivele aveau consecințe politice și militare chiar pentru Ytre – consecințe destabilizatoare.

Pham Nuwen învățase cum să adune informații într-o societate tehnică, chiar într-una a cărei limbă n-o vorbea fluent și în care era urmărit. În patru săptămâni, aflase care cartel ar deține presupusa invenție. Cunoștea numele magnatului: Gunnar Larson. Cartelul Larson nu menționase invenția la negocieri. Nu era o marfă de pus pe galantar, iar Pham nu voia să facă aluzie la ea în prezența altora. Aranjă o întâlnire față în față cu Larson. Un asemenea pas l-ar fi aprobat până și unchii și mătușile lui de pe Canberra medievală, deși n-ar fi priceput o iotă din subterfugiile tehnice ale întâlnirii.

La șase săptămâni după aterizarea pe Ytre, Pham Nuwen se plimba de unul singur pe strada cea mai selectă din Dirby. Nori împrăștiați aminteau de ploaia care se oprise nu de mult. Scânteiau roz și cenușii în amurgul sclipitor. Soarele tocmai se retrăsese în măruntaiele planetei Trygve. În apropierea limbului gigantei, un arc roșu-auriu amintea de trecerea astrului în eclipsă. Discul gigantei ocupa zece grade de cer. Fulgere albastre mute pâlpâiau la latitudinile polare.

Aerul era rece și umed, briza aducând cu ea o mireasmă naturală. Pham nu slăbi ritmul, stăpânindu-și bracii când voiau să cerceteze câte ceva în afara traseului său. Acoperirea îi impunea să ia lucrurile ușor, să se bucure de peisaj, să salute politicos trecătorii îmbrăcați la fel ca el. La urma urmei, ce altceva să facă

un locuitor bogat și pensionar în aer liber, decât să admire luminile și să se laude cu câinii lui de vânătoare? Asta susținuse omul său de legătură. „Nu te ia nimeni la întrebări pe Huskestrade. Dar dacă n-ai motiv să fii acolo, poliția te poate opri. Ia cu tine niște braci premiați. Ăsta-i motiv destul să ieși la plimbare."

Pham cuprinse cu privirea palatele care se înălțau pe ici, pe colo, prin frunzișul de pe marginea promenadei. Dirby părea un loc liniștit. Securitatea era destul de strictă… dar dacă se găseau destui oameni care să schimbe situația, rezolvau totul într-o singură noapte de foc și răzmeriță. Cartelurile jucau un joc comercial dur, dar civilizația lor se îndrepta lin spre cele mai prospere și mai fericite vremuri… Poate „carteluri" nici măcar nu era cuvântul potrivit. Gunnar Larson și alți magnați își dădeau aere de înțelepți antici. Larson era clar un mahăr, dar cuvântul care definea rangul său avea un sens mai profund. Pham cunoștea expresia „rege filosof". Însă Larson era om de afaceri. Poate că titlul lui însemna „magnat filosof". *Hmm…*

Pham ajunse la moșia Larson. O luă în jos pe un drum privat, aproape la fel de lat ca promenada. Datele vizorului său se distingeau vag; după câțiva pași, nu mai vedea decât peisajul natural. Se enervă, deși se așteptase la asta. Merse mai departe de parcă a lui ar fi fost moșia și chiar lăsă câinii să se răhățeze în spatele unui suport de flori înalt de doi metri. *Să-l lăsăm pe magnatul filosof să înțeleagă respectul meu profund pentru tot ceea ce înseamnă mister.*

– Vă rog să mă urmați, domnule.

Vocea se auzi calmă din spatele lui. Pham își stăpâni o tresărire, se întoarse și înclină nonșalant din cap către vorbitor. În amurgul roșiatic, nu zări niciun fel de armă. Sus, pe cer, la două milioane de kilometri depărtare, un lanț de fulgere albastre pâlpâi pe suprafața gigantei Trygve. Se uită bine la ghidul său și la alte trei persoane care se pitiseră printre umbre. Purtau robe corporative, dar lui Pham nu-i scăpară nici ținuta militărească, nici glugile trase peste ochi.

Le dădu voie să ia ogarii. Foarte bine, nu conta. Cei patru erau mari și aveau priviri de creaturi carnivore flămânde. Or fi fost ei

rezultatul unei rase încrucișate exagerat pentru caracter blând, dar Pham n-avea de gând să se transforme în iubitor de ogari după o singură plimbare în amurg.

Pham și restul gărzilor străbătură mai departe peste o sută de metri. Zări crengi răsucite cu delicatețe, mușchi crescut printre nodurile de rădăcini încâlcite. Cu cât aveau o poziție socială mai sus-pusă, cu atât se dădeau în vânt mai mult după natura rustică și cu atât trebuia să fie mai fidel fiecare detaliu. Fără îndoială, această „cărare prin pădure" era cosmetizată de un secol întreg pentru a conferi peisajului sălbăticia neîmblânzită a naturii.

Cărarea ducea într-o grădină pe o pantă de deal, deasupra unui fir de apă și a unui iaz. Limbul roșiatic al planetei Trygve îi era suficient lui Pham pentru a distinge mesele și silueta umană micuță care se ridică să-l salute.

– Domnule magnat Larson.

Pham se înclină scurt, așa cum văzuse că fac cei egali între ei. Larson îi răspunse în aceeași manieră, iar Pham ghici că individul rânjea larg.

– Domnule comandant de flotă Nuwen… Vă rog să luați loc.

Existau culturi în care negocierile comerciale nu începeau până când părțile nu se plictiseau de moarte de pălăvrăgeală. Pham nu se aștepta la așa ceva aici. Trebuia să se întoarcă la hotel în douăzeci de kilosecunde și ar fi fost bine și pentru el, și pentru celălalt ca membrii ceilalți ai cartelului să nu afle unde fusese.

Însă Gunnar Larson nu părea să se grăbească. Din când în când, îl deslușea în lumina fulgerelor de pe Trygve: avea trăsături tipic ytrice, dar era foarte bătrân, cu păr blond rar, piele de un roz pal, ridată. Stătură în amurgul sclipitor peste două kilosecunde. Bătrânul pălăvrăgi despre istoria lui Pham și trecutul de pe Trygve Ytre. *La naiba, se răzbună pe mine din cauză că mi s-au răhățit câinii pe florile lui.* Sau poate că era vorba de o caracteristică ytrică de nepătruns. Singurul avantaj era că tipul vorbea perfect amineza și Pham se descurca binișor în limba respectivă.

Pe moșia lui Larson domnea o liniște neobișnuită. Orașul Dirby avea aproximativ un milion de locuitori și, cu toate că niciuna dintre clădiri nu era hidos de înaltă, urbanizarea se simțea la nici

două mii de metri de zona de elită Huskestrade. Dar stând acolo, cel mai puternic zgomot era flecăreala insipidă a lui Larson și clipocitul micii cascade pe panta dealului. Ochii lui Pham se obișnuiseră deja cu mediul. Vedea lumina arcuită a planetei Trygve reflectată în iaz. Zărea și valuri când o creatură impunătoare, cu cochilie, tulbura suprafața apei. *Începe să-mi placă ciclul luminii de pe Ytre.* Cu trei săptămâni în urmă, Pham nici nu se gândise că va veni și vremea asta. Nopțile și zilele se lungeau, ieșind din orice ritm căruia îi făcea față, dar eclipsele de la amiază îi ofereau perioade de răgaz. După un timp, începeai să uiți că fiecare culoare era o nuanță de roșu. Lumea îți crea o senzație confortabilă de siguranță; locuitorii ei menținеau o atmosferă de pace prosperă de aproape o mie de ani. Deci poate nu erau lipsiți de înțelepciune…

Brusc, fără să rupă ritmul banalității, Larson spuse:

– Așadar, vrei să afli secretul localizatoarelor Larson?

Pham știu că nu-și dezvălui mirarea decât în priviri.

– Mai întâi aș vrea să aflu dacă există. Zvonurile sunt impresionante… și foarte vagi.

Dinții bătrânului scânteiară printre buzele întoarse a zâmbet.

– O, sigur că există. Făcu un gest cuprinzător. Grație lor, am ochi peste tot. Transformă noaptea în zi.

– Înțeleg.

Bătrânul nu purta vizor. Oare ghicea expresia sardonică de pe fața lui Pham?

Larson râse ușor.

– Da, da. Își atinse tâmpla sub orbite. Unul se odihnește chiar aici. Altele se aliniază după el și-mi stimulează precis nervul optic. E nevoie de mult exercițiu de ambele părți. Dar, dacă ai destule localizatoare Larson, se ocupă ele de toată treaba. Sunt capabile să redea imagini din orice direcție. Eu o aleg. Mișcă mâinile într-un gest neclar. Expresiile de pe fața ta îmi sunt limpezi ca lumina zilei, Pham Nuwen. Și mulțumită localizatoarelor de pe mâinile și ceafa ta, văd și înăuntrul tău. Îți aud inima bătând și plămânii respirând. Dacă mă concentrez puțin – își lăsă capul pe-o parte – pot estima fluxul sangvin din regiuni ale creierului tău… Ești cu

adevărat surprins, tinere.

Pham strânse din buze, furios pe el însuși. Celuilalt îi fusese de ajuns puțin peste o kilosecundă ca să-l măsoare. Dacă s-ar fi aflat într-un birou, departe de grădină și de întunericul tăcut, s-ar fi simțit mult mai sigur pe sine. Pham scutură din umeri.

– Localizatoarele dumneavoastră reprezintă de departe cel mai interesant element din stadiul actual al civilizației ytrice. Sunt foarte interesat de achiziționarea a câteva mostre, dar și mai interesat, de baza de programare și specificațiile de producție.

– În ce scop?

– Scopul e evident și irelevant. Contează ce vă pot oferi eu în schimb. Aparatura dumneavoastră medicală e mai săracă decât cea din Namqem sau Kielle.

Larson păru să încuviințeze tacit.

– E mai proastă decât cea pe care am avut-o înainte de Prăbușire. Nu am reușit să recuperăm vechile secrete.

– Mie mi-ați spus „tinere”, dar dumneavoastră ce vârstă aveți, domnule? Nouăzeci? O sută de ani?

Pham și oamenii lui studiaseră cu atenție rețeaua ytrică, evaluând știința medicală a localnicilor.

– Nouăzeci și unu de ani de-ai voștri, de câte treizeci de megasecunde fiecare, răspunse Larson.

– Ei, bine, domnule, eu am trăit până acum o sută douăzeci și șapte de ani. Bineînțeles, nu am socotit hibernoterapia. *Și arăt ca un tânăr.*

Larson tăcu îndelung. Pham era sigur că marcase. Poate că „magnații ăștia filosofi” nu erau chiar atât de greu de pătruns.

– Da, mi-ar plăcea să fiu tânăr din nou. Milioane de oameni ar cheltui enorm de mulți bani pentru asta. Ce ne poate oferi medicina ta?

– Un secol sau două, arătând așa cum vedeți că arăt eu. Două sau trei secole după aceea, îmbătrânind vizibil.

– A! E chiar mai mult decât am reușit noi înainte de Prăbușire. Dar cei foarte bătrâni vor arăta la fel de bătrâni și vor suferi la fel de mult ca orice bătrân. Corpul uman nu poate fi solicitat peste anumite limite lăuntrice.

Pham lăsă câteva clipe de liniște politicoasă, dar zâmbi în barbă. Da, medicina era totul. Pham va obține localizatoarele în schimbul unor aparate medicale avansate. Ambele părți vor beneficia de avantaje uluitoare. Magnatul Larson va trăi câteva secole în plus. Dacă avea noroc, ciclul actual al civilizației sale îl va depăși ca vârstă. Dar peste o mie de ani, când Larson avea să fie țărână, când civilizația lui avea să se prăbușească, așa cum se prăbușeau toți cei legați de ea, peste o mie de ani, Pham și ceilalți Qeng Ho vor zbura încă printre stele. Și tot vor mai avea localizatoarele Larson.

Larson scoase un sunet ciudat, moale. După o clipă, Pham își dădu seama că râdea și tușea în același timp.

– Vai, te rog să mă ierți. Poate că ai o sută douăzeci și șapte de ani, dar mintea ți-a rămas tânără. Te ascunzi în spatele întunericului și al unei fețe lipsite de expresie – nu te supăra. N-ai învățat să te deghizezi prea bine. Cu ajutorul localizatoarelor mele, îți verific pulsul și fluxul sangvin din creier… Te gândești că într-o zi o să dansezi pe mormântul meu, nu?

– Eu…

La naiba! Un expert, folosind cele mai invazive sonde, n-ar fi descoperit mai multe despre atitudinea cuiva. Larson ghicea – sau localizatoarele erau și mai prețioase decât crezuse Pham. Înfiorarea și precauția lui Pham frizau acum mânia. Celălalt își râdea de el. Atunci – de ce nu? – să-i spună adevărul:

– Într-un fel, da. Dacă acceptați târgul la care sper să ajungem, veți trăi atâția ani câți voi trăi eu. Dar eu sunt Qeng Ho. Dorm decenii întregi printre stele. Voi, civilizațiile de Clienți, sunteți efemere pentru noi. *Poftim! Asta ar trebui să-ți ridice tensiunea.*

– Domnule comandant de flotă, îmi amintești puțin de Fred, cel din iaz. Încă o dată, nu vreau să te jignesc. Fred e un luksterfiske.

Probabil se referea la creatura pe care o observase Pham scufundându-se în dreptul cascadei.

– Pe Fred îl interesează multe lucruri. Țopăie întruna de când ai venit, încercând să-și dea seama ce e cu tine. Vezi, acum stă la marginea iazului. Două tentacule cu înveliș protector gâdilă iarba la trei metri de picioarele tale.

Pham avu un șoc de uimire. Crezuse că sunt plante târâtoare. Urmări membrele subțiri până la apă... da, zări patru ochi la capătul tentaculelor, patru ochi care nu clipeau. Scânteiau galbeni în lumina palidă a arcului de pe cerul planetei Trygve.

– Fred a trăit foarte mult. Arheologii i-au găsit pedigriul, un mic experiment cu viața sălbatică nativă realizat tocmai înainte de Prăbușire. A fost animalul de companie al unui bogătaș, la fel de inteligent ca un brac. Fred însă e foarte bătrân. A supraviețuit Prăbușirii. A fost o legendă prin părțile astea. Ai dreptate, domnule comandant de flotă; dacă trăiești mult, vezi multe. În Evul Mediu, Dirby a fost mai întâi o ruină, apoi temelia unui regat măreț; lorzii lui au profitat de secretele epocii anterioare pentru propriul câștig. O vreme, pe panta asta a dealului a funcționat senatul conducătorilor. În timpul Renașterii, a fost o mahala, iar lacul de la poale, un canal deschis. Până și numele „Huskestrade", culmea adreselor locuințelor elitei moderne din Dirby, a însemnat cândva „Strada Latrinelor". Dar Fred a supraviețuit tuturor perioadelor. A fost legenda canalelor, iar până acum trei secole oamenii raționali i-au negat existența. Acum trăiește cu toate onorurile, în cea mai curată apă. În glasul bătrânului se simțea afecțiune. Așadar Fred a trăit mult și a văzut multe. Din punct de vedere intelectual, e activ, cât de activ poate fi un luksterftske. Ia seama cum ne privesc ochii lui mărgelați. El însă știe mult mai puține despre lume și viața lui decât știu eu din câtă istorie am citit.

– Nu se admite comparație. Fred e un animal prost.

– Ai dreptate. Ești un om cu minte genială și zbori printre stele. Trăiești de câteva sute de ani, dar anii aceștia cuprind o perioadă lungă cât viața lui Fred. Ce altceva mai vezi? Civilizațiile se nasc și se prăbușesc, dar toate civilizațiile tehnice cunosc cele mai însemnate secrete acum. Știu care mecanisme sociale funcționează în mod normal și care dau greș rapid. Cunosc mijloacele de a amâna dezastrele și de a scăpa de cele mai stupide catastrofe. Știu că, în ciuda celor de mai sus, fiecare civilizație se va prăbuși inevitabil. Echipamentul electronic pe care îl vrei de la mine poate nu există în afara Spațiului Uman, dar sunt convins că omul a inventat unul la fel de bun înainte și va inventa unul și mai târziu.

La fel stau lucrurile cu tehnologia medicală pe care presupui, și nu te înșeli, că o dorim de la tine. Omenirea ca ansamblu se află într-o stare constantă, chiar dacă domeniile noastre se extind încet. Da, față de tine, sunt ca o insectă în pădure, trăiesc o singură zi. Dar văd la fel de multe ca tine; trăiesc la fel de intens ca tine. Studiez istoria mea și relatările radio care navighează printre aștri. Văd orice soi de triumf și barbarism comis de voi, Qeng Ho.

– Noi adunăm tot ce e mai bun. Și, în mâinile noastre, tot ce e mai bun nu moare niciodată.

– Oare? În tinerețea mea, a mai venit o flotă comercială la Trygve Ytre. Nu semănau deloc cu tine. Aveau altă limbă, altă cultură. Comercianții interstelari sunt doar o nișă, nu o cultură.

Sura susținea același lucru. Aici, în grădina aceasta străveche, vorbele potolite cântăreau mai greu decât atunci când le rostea Sura Vinh; glasul lui Gunnar Larson parcă te hipnotiza.

– Acei primi comercianți nu aveau aerele tale, domnule comandant de flotă. Sperau să facă avere, pentru ca, în cele din urmă, să meargă în altă parte și să înființeze o civilizație planetară.

– Atunci nu vor mai fi comercianți.

– Așa este; poate că vor fi ceva mai mult. Ai vizitat multe sisteme planetare. Din lista de mărfuri încărcate pe navele tale, am văzut că ai petrecut mulți ani pe Namqem, destui cât să evaluezi o civilizație planetară. Sute de milioane de oameni locuiesc la câteva secunde-lumină unii de alții. Rețeaua locală care se întinde pe Trygve Ytre oferă fiecărui cetățean o imagine a Spațiului Uman pe care tu o vezi numai când intri în port… Mai mult decât orice, viața ta de comerciant printre stele este Ruritania Minții.

Pham nu recunoscu trimiterea, dar înțelese ce voia celălalt să spună.

– Domnule magnat Larson, mă mir că vreți să trăiți mai mult. Ați înțeles deja tot: un univers care nu mai progresează, în care toate mor și binele nu se acumulează.

Vorbele lui Pham exprimau și sarcasm, și sinceră nedumerire. Gunnar Larson deschisese ferestrele, iar imaginea era sumbră.

Un oftat, aproape imperceptibil.

– Nu prea citești, nu-i așa, fiule?

Ciudat. Pham nu credea că mai e sondat. Întrebarea sugera o distracție amară.

– Citesc suficient.

Sura se plânsese că Pham își irosea timpul cu manualele. Dar el pornise la drum cu întârziere și-și petrecuse viața încercând să recupereze cele pierdute. Și ce dacă educația lui era cam ciudată?

– Mă întrebi care e rostul lucrurilor. Fiecare trebuie să meargă pe drumul lui, domnule comandant de flotă. Fiecare drum cu avantajele lui, cu pericolele lui. Dar, pentru binele tău uman… ar trebui să mai chibzuiești: fiecare civilizație are vremea ei. Fiecare știință are limitele ei. Și fiecare dintre noi trebuie să moară, să trăiască mai puțin de cinci sute de ani. Dacă înțelegi cu adevărat aceste limite… atunci ești gata să te maturizezi, să știi ce anume contează. Larson tăcu câteva clipe. Da… ascultă liniștea, reluă el. E un dar să poți face asta. Prea mult timp se irosește în goană frenetică. Ascultă briza din lestras. Privește-l pe Freddy cum încearcă să ne priceapă. Ascultă cum râd copiii și nepoții tăi. Bucură-te de timpul pe care-l ai la dispoziție, indiferent cum îl primești și oricât de lung ar fi el.

Larson se lăsă pe spate în scaun. Părea că privește încremenit centrul discului planetei Trygve. Arcul de lumină a soarelui apus se contura slab și uniform în jurul discului. Fulgerele încetaseră de multă vreme; Pham bănui că se puteau vedea în funcție de unghiul de vizionare și de orientarea cumulonimbusului.

– Un exemplu, domnule comandant de flotă. Stai jos, simte și vezi: câteodată, la mijlocul eclipsei, ai parte de o frumusețe nemaipomenită. Urmărește centrul discului planetei Trygve.

Trecură câteva secunde. Pham se holba în sus. Latitudinile joase ale gigantei erau de obicei întunecate… Dar acum zări o nuanță roșie, inițial atât de vagă, încât crezu că e doar o plăsmuire. Lumina creștea gradat în intensitate, se făcea roșie, de un roșu aprins, ca oțelul de sabie când e încă prea rece pentru baros. O traversau panglici de întuneric.

– Lumina provine din adâncimile gigantei Trygve. Știi că primim căldură direct de la ea. Uneori, când canioanele de nori sunt orientate corespunzător și furtunile de deasupra lor încetează,

ochiul bate la mare adâncime. Îi vedem strălucirea cu ochiul liber.

Strălucirea se intensifică. Pham își plimbă privirea prin grădină. Se scălda în nuanțe de roșu, dar acum deslușea mai multe decât în lumina fulgerelor. Arborii înalți, abandonați deasupra iazului, făceau parte din cascadă, călăuzind apa în noi vârtejuri și lacuri. Nori de insecte se mișcau printre crengi și câteva clipe se auziră cântând. Fred ieșise cu totul din iaz. Stătea proptit pe înotătoare, iar tentaculele mai scurte se răsuceau în sus, spre lumina din cer.

Urmăriră spectacolul în liniște. Pham studiase giganta în multispectru în drumul de pe asteroizi spre Ytre. Acum nu zărea nimic nou. Întregul spectacol nu era altceva decât geometrie și temporizare întâmplătoare. Totuși… fiind legat de un singur loc, de un traseu imposibil de controlat de om, înțelese de ce se impresionau Clienții când universul socotea că venise clipa să-și mai dezvăluie din taine. Era ridicol, dar și pe el însuși îl străbătu un mic fior de teamă și admirație.

Apoi mijlocul lui Trygve se întunecă din nou și cântecul din copaci se stinse; spectacolul nu durase nicio sută de secunde.

Larson fu acela care sparse liniștea:

– Sunt singur că putem face afaceri, dragul meu tânăr-bătrân. Într-o măsură pe care n-ar trebui s-o precizez, chiar dorim tehnologia voastră medicală. Totuși, ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai răspunde la prima întrebare. Ce vei face cu localizatoarele Larson? Pentru cei nebănuitori, sunt un miracol al spionajului. Folosirea abuzivă duce la aplicarea universală a legii și la sfârșitul civilizației. Cui îi vei vinde?

Dintr-un anumit motiv, Pham îi răspunse sincer. Pe măsură ce limbul estic al gigantei se aprindea, îi explică viziunea lui despre imperiu, un imperiu al întregii Omeniri. Despre asta nu vorbea cu niciun Client. Despre asta vorbea numai cu anumiți Qeng Ho, cei mai inteligenți și mai flexibili. Nici aceștia nu acceptau tot planul. Majoritatea reacționau ca Sura, respingându-i scopul adevărat, dar foarte dornici să profite de pe urma unei culturi Qeng Ho veritabile…

– Așa că poate ne păstrăm localizatoarele pentru noi. Ne va

afecta comerțul, dar avem nevoie de un avantaj față de civilizațiile Cliente. Limba comună, planurile de călătorii sincronizate, bazele noastre de date publice – toate acestea vor face din Qeng Ho o cultură închegată. Însă șiretlicuri ca localizatoarele acestea ne vor duce pe noi cu un pas în față. La sfârșit, nu vom fi ocupanții întâmplători ai „nișei comerciale", ci cultura supraviețuitoare a Omenirii.

Larson păstră clipe lungi de liniște.

– Visul tău e nemaipomenit, fiule, îi spuse el. Îi dispăruse tonul amar din glas. O Ligă a Omenirii, care să înfrâneze roțile timpului. Îmi pare rău, dar nu cred că vom ajunge pe piscurile visului tău. La poale, pe pantele joase... acelea sunt minunate, poate accesibile. Vremurile luminoase ar putea fi mai luminoase și ar putea dura mai mult...

Client sau nu, Larson era un tip extraordinar. Dar, din anumite motive, era, ca Sura, legat la ochi. Pham se propti cu spatele pe banca din lemn moale.

– Ești dezamăgit, adăugă Larson după câteva secunde. M-ai respectat suficient ca să speri la mai mult. Judeci corect multe lucruri, domnule comandant de flotă. Ai o viziune extraordinar de clară pentru cineva din... Ruritania. Vorbea cu zâmbet în glas. Știi, arborele genealogic al familiei mele se întinde pe două mii de ani. Asta-i o clipită pentru un ochi de negustor, dar numai pentru că-și petrece majoritatea timpului în hibernoterapie. Și, pe lângă înțelepciunea pe care am adunat-o personal, eu și predecesorii mei am citit despre zeci de alte locuri și vremuri, despre o sută de alte lumi și o mie de alte civilizații. Câteva idei de-ale tale ar putea deveni realitate. Câteva idei de-ale tale sunt mai promițătoare decât oricare altele din Epoca Visurilor Destrămate. Cred că am niște viziuni care te-ar ajuta...

Stătură de vorbă până la sfârșitul eclipsei, când limbul estic deveni sclipitor, iar discul soarelui se modelă din adâncurile planetei și se ridică spre cerul liber, care căpăta o nuanță albastră. Și vorbiră în continuare. Acum era Gunnar Larson cel care avea mai multe de spus. Încerca să fie cât mai clar, iar Pham îi înregistra cuvintele. Dar poate că amineza nu era limba comună

perfectă la care se gândise; nu înțelegea o bună parte din ea.

În cadrul discuției, puseră la punct afacerea: întreaga aparatură medicală de pe lista lui Pham, în schimbul localizatoarelor lui Larson. Avură în vedere și alte articole – o mostră a insectelor care cântau la mijlocul eclipsei dar discuția decurse lin. Ambele părți aveau atâtea avantaje… iar Pham era copleșit de celelalte lucruri aflate de la Larson, de sfaturile care puteau fi inutile, dar răspândeau mirosul înțelepciunii.

Călătoria la Trygve Ytre se dovedise una dintre cele mai profitabile din cariera sa de comerciant, dar conversația cu misticul ytric, purtată în mediul negru-roșiatic, fusese cea care se întipărise mai adânc în memoria lui Pham Nuwen. Ulterior, avusese convingerea că Larson îi dăduse o substanță psihoactivă, altfel nu l-ar fi putut influența atât de ușor. Dar… poate că nu avea importanță. Gunnar Larson avusese idei bune, cel puțin acelea pe care Pham le înțelesese. Grădina și senzația de pace care o înconjura, acelea erau lucruri intense, impresionante. Întors de pe Trygve Ytre, Pham înțelesese pacea pe care o răspândea o grădină vie, înțelesese puterea simplei aparențe a înțelepciunii. Cele două se puteau îmbina. Biologicul era întotdeauna o marfă dificilă… dar acum putea deveni și altceva. Esența noilor Qeng Ho va fi etica ființelor vii. Fiecare vehicul care putea susține un parc ar trebui să aibă unul. Qeng Ho vor aduna cele mai însemnate ființe vii cu fanatism, așa cum procedau cu tehnologia. Acea parte din sfatul bătrânului fusese deosebit de clară. Qeng Ho vor avea reputația că înțeleg ființele vii, că sunt atașați etern de natură.

Așa se născuse tradiția parcului și a bonzaiului. Parcurile dădeau bătaie de cap, dar de-a lungul mileniilor scurse de la călătoria pe Trygve Ytre ajunseseră cea mai profundă și mai iubită tradiție Qeng Ho.

Și Trygve Ytre și Gunnar Larson? Larson murise cu milenii în urmă, desigur. Civilizația ytrică nu supraviețuise nici ea omului. Străbătuse o eră de aplicare a legii universale și de teroare distribuită. Foarte probabil, chiar localizatoarele lui Larson îi grăbiseră sfârșitul. Nici înțelepciunea, nici caracterul său de

nepătruns nu fuseseră de folos lumii sale.

Pham se foi în hamac. Amintirea lui Larson și a planetei Ytre îl tulbura întotdeauna. Timp irosit… cu excepția nopții de acum. În noaptea asta avea nevoie de starea care urmase acelei întâlniri. Avea nevoie de amintirea chinestezică a manipulării localizatoarelor. Camera trebuie să se fi umplut de ele. Care era tiparul de mișcare și dispoziție a trupului care le-ar determina să-i vorbească? Pham își acoperi mâinile cu învelitoarea hamacului. Pe dinăuntru, degetele începură să lucreze pe o tastatură imaginară. Sigur că așa ceva era prea evident. Până nu intra în legătură cu ele, tastele nu aveau efect. Oftă, își schimbă din nou ritmul respirației și al pulsului… și retrăi senzația de înfiorare din primele sesiuni de comunicare cu localizatoarele Larson.

O lumină de un albastru palid, o nuanță de albastru mai clară decât oricare alta, clipi la marginea câmpului său vizual. Pham întredeschise pleoapele. În cameră era întuneric ca în miez de noapte. Lumina panoului de hibernoterapie era prea slabă ca să reliefeze culorile. Nu se mișca nimic, doar hamacul plutea lin în suflul ventilatorului. Lumina albastră venise din altă parte. Din interiorul nervului optic. Pham închise ochii, repetând exercițiul de respirație. Lumina albastră pâlpâitoare reapăru. Era efectul unui fascicul sintetizat al unui sistem de localizatoare, ghidându-le pe cele descoperite de el la tâmplă și în ureche. Pe măsură ce comunicarea avansa, efectul se dovedi precar, cu nimic mai impresionant decât scânteile aleatorii pe care majoritatea oamenilor le ignoră tot timpul. Sistemul era programat să se dezvăluie cu multă prudență. De data asta Pham ținu ochii închiși și nu schimbă ritmul respirației, nici pulsul calm. Îndoi două degete în palmă. Trecu o secundă. Lumina pâlpâi din nou, în semn de răspuns. Pham tuși, așteptă, își mișcă brațul drept, doar așa. Pâlpâitul se repetă: o dată, de două ori, de trei ori… era un tren de impulsuri, numărând binar pentru el. Răspunse folosind codurile pe care le setase cu multă vreme în urmă.

Trecuse de modulul întrebare/răspuns. *Intrase în sistem!* Luminile care tremurau în spatele ochilor lui erau stimuli aproape aleatorii. Îi vor trebui niște kilosecunde ca să ajusteze rețeaua

localizatoarelor la precizia unui asemenea display. Nervul optic era, pur și simplu, prea mare, prea complex pentru imagini clare instantaneu. Nu-i nimic. Rețeaua comunica acum cu el în siguranță. Vechile personalizări ieșeau la iveală. Localizatoarele îi stabiliseră parametrii fizici; de acum înainte, putea vorbi cu ele în orice fel. Mai erau aproximativ trei megasecunde din garda lui actuală, timp destul să facă strictul necesar, să invadeze rețeaua flotei și să-și născocească o nouă acoperire. Cum va suna? Ceva rușinos, da. Un motiv rușinos pentru care „Pham Trinli" a făcut pe bufonul atâția ani. O poveste cu care Nau și Brughel să facă legătura și pe care s-o folosească împotriva lui. Care anume?

Un zâmbet i se furișă pe chip. *Zamle Eng, fie ca sufletul tău de negustor de sclavi să putrezească în Iad. Mi-ai provocat atâta durere. Poate îmi faci un bine după moarte.*

23

„Ora de știință pentru copii." Ce denumire nevinovată! Ezr reveni din lunga sa perioadă inactivă ca să descopere că devenise coșmarul lui personal. *Qiwi a promis; cum a putut permite să se întâmple așa ceva?* Dar orice spectacol în direct era un circ mai mare decât cel de dinainte.

Cel de astăzi putea fi cel mai rău. Cu puțin noroc, putea fi și ultimul.

Ezr își făcu de lucru prin barul lui Benny cam cu o mie de secunde înainte de spectacol. Până în ultima clipă, avusese de gând să-l urmărească din cameră, dar masochismul învinsese. Își găsi loc prin mulțime și ascultă pălăvrăgeala în liniște.

Barul lui Benny devenise centrul existenței lor în punctul L1. Funcționa de șaisprezece ani. Benny însuși urma un ciclu de gardă de douăzeci și cinci la sută; el și tatăl lui se ocupau de bar, ajutați de Gonle Fong și alții. Vechiul tapet făcuse bășici pe alocuri, iar în unele părți, iluzia tridimensională se distrusese. Nimic din bar nu era oficial; fusese fie însușit ilegal din alte locuri din norul L1, fie produs din diamant, gheață și zăpadă. Ali Lin crease chiar o matrice de fungi, care permitea cultivarea unui soi de lemn incredibil, cu fibre și ceva ce semăna cu inelele de creștere. La un moment dat, în lunga perioadă de absență a lui Ezr, barul și pereții fuseseră protejați cu panouri de lemn închis, lustruit. Era un spațiu confortabil, asemănător cu unul creat de Qeng Ho…

Pe mese erau gravate numele unor persoane pe care poate nu le văzuse de ani de zile, oameni ale căror gărzi nu se suprapuneau cu ale sale. Imaginea de deasupra barului era un exemplar permanent actualizat al graficului de gărzi al lui Nau. Ca în majoritatea situațiilor, emergenții foloseau notațiile Qeng Ho standard. O singură privire la grafic și vedeai câte megasecunde – de timp obiectiv sau personal – mai sunt până te întâlnești cu o anumită persoană.

În perioada inactivă a lui Ezr, Benny îmbunătățise Graficul de Gărzi. Acum arăta data actuală de pe planeta păianjenilor, în notația Trixiei: 60//21. Al 21-lea an al actualei generații de păianjeni, adică al șaizecilea ciclu solar de la întemeierea unei dinastii sau a alteia. Printre Qeng Ho circula o zicală: „Știi că ai stat prea mult când începi să folosești calendarul localnicilor." 60//21. Douăzeci și unu de ani de la Reaprindere, de la moartea lui Jimmy Diem și a celorlalți. După cifra generației și a anului, urmau numărul de zile și data în „ore" și „minute" în limba ladille, un sistem în baza șaizeci, pe care traducătorii nu catadicsiseră să-l explice niciodată. Iar acum, oricine venea la bar știa să citească datele respective la fel de ușor ca sistemul cronologic Qeng Ho. Știau precis în ce secundă va începe spectacolul Trixiei.

Spectacolul Trixiei. Ezr scrâșni tare din dinți. Un spectacol public cu sclavi. Cel mai rău era că nimănui nu-i păsa de asta. *Puțin câte puțin ne transformăm în emergenți.*

Jau Xin, Rita Liao și încă vreo șase cupluri – două dintre ele Qeng Ho – se îngrămădeau la mesele lor obișnuite, trăncănind despre ceea ce se va întâmpla astăzi. Ezr stătea la marginea grupului, fascinat și oripilat. În ziua de azi, până și unii emergenți îi erau prieteni. Jau Xin, de exemplu. Xin și Liao erau și ei orbiți de moralitatea emergentă, dar aveau și probleme sufletești, omenești. Și, câteodată, când se asigura că nu-l vede nimeni, Ezr citea altceva în ochii lui Xin. Jau era sclipitor, cu înclinații de savant. Dacă n-ar fi avut noroc cu loteria emergentă, zilele lui universitare s-ar fi oprit cu focalizarea. Majoritatea emergenților dădeau dovadă de gândire dublă, dar lui nu-i reușea niciodată.

– … atât de teamă că va fi ultimul spectacol.

Rita Liao arăta sincer tulburată.

– Nu te întrista, Rita. Nici măcar nu știm dacă e o problemă serioasă.

– De asta să fii sigură.

Gonle Fong apăru de sus, alunecând cu capul înainte. Împărți tuturor sticle cu „Gheață & Diamant".

– Cred că deviații… Se uită rușinată la Ezr. Cred că traducătorii au clacat, în sfârșit. Reclamele pentru emisiunea asta n-au nicio

logică.

– Nu, nu. Sunt foarte clare.

Intervenise un emergent, explicând foarte bine ce înseamnă „perversiunea defazării". Nu traducătorii erau de vină, ci neputința omului de a accepta bizarul.

„Ora de știință pentru copii" fusese una dintre primele transmisii vocale traduse de Trixia și ceilalți traducători. Corespondența formelor audio cu cele scrise și traduse anterior fusese un triumf. Primele spectacole, cele de acum cincisprezece ani obiectivi, constaseră în traduceri tipărite. Fuseseră discutate în barul lui Benny, dar cu același interes detașat cu care erau privite cele mai noi teorii ale deviaților despre Steaua Fluctuantă. Odată cu trecerea anilor, spectacolul ajunsese popular în sine. *Bine.* Dar la un moment dat, în ultimele cincizeci de megasecunde, Qiwi Lin lucrase mult cu Trud Silipan. Tot la nouă-zece zile, Trixia și traducătorii ceilalți erau scoși la expoziție, un spectacol în direct. Până acum, în garda asta, Ezr nu schimbase două vorbe cu Qiwi. *Mi-a promis că va avea grijă de Trixia. Ce spui cuiva care își încalcă o astfel de promisiune?* Nici acum nu-i venea să creadă că fata era o trădătoare. Dar se culca cu Tomas Nau. Poate se folosea de „poziția" ei ca să protejeze interesele Qeng Ho. Poate. La sfârșit, toate ieșeau numai în beneficiul lui Nau.

Ezr văzuse patru „reprezentații" până acum. Mai mult decât orice traducător uman, mult mai mult decât un sistem de mașinării, fiecare deviat punea suflet și făcea apel la limbajul trupului când interpreta.

„Rappaport Digby" era, în traducere, numele dat de deviați gazdei emisiunii. *(De unde găsesc numele astea idioate?* Oamenii încă își mai puneau această întrebare. Ezr știa că numele proveneau de la Trixia. Era unul din puținele lucruri pe care le putea discuta cu ea, cunoștințele lui despre Primul Clasicism. Câteodată îi cerea unele cuvinte noi. De fapt, Ezr însuși îi sugerase numele „Digby" cu ani în urmă. Cuvântul se potrivise cu un aspect sesizat de ea în trecutul acestui păianjen.) Ezr îl cunoștea pe traducătorul care-l juca pe Rappaport Digby. În afara spectacolului, Zinmin Broute era un deviat tipic, iritabil, cu idei

fixe, necomunicativ. Acum însă, întruchipându-l pe păianjenul Rappaport Digby, era amabil și guraliv, un profesor răbdător cu copiii… Parcă vedeai un zombi animat de sufletul altei persoane.

Fiecare gardă nouă vedea copiii păianjenilor puțin diferit. La urma urmei, majoritatea gărzilor urmau un ciclu de activitate de douăzeci și cinci la sută; copiii păianjenilor trăiau patru ani pentru fiecare un an trăit de cei din spațiu. Rita și alți câțiva asociară vocilor imaginile unor copii de om. Fotografiile erau împrăștiate pe tapetul barului. Copiii imaginari, cu nume alese de Trixia. „Jirlib" era scund, cu păr negru zburlit și un zâmbet răutăcios. „Brent" era mai solid, nu atât de tupeist ca fratele lui. Benny îi spusese lui Ezr că, mai demult, Ritser Brughel înlocuise fețele zâmbitoare ale puștilor cu imaginile unor păianjeni adevărați: trupul aproape lipit de pământ, scheletici, cu carcasă solidă – cópii după statuile văzute de Ezr când asolizase pe Arachna, completate cu imagini de rezoluție slabă captate de sateliții-spioni.

Vandalismul lui Brughel trecuse neluat în seamă; nu înțelegea ce se ascunde în spatele popularității „Orei copiilor". Însă Tomas Nau înțelegea, evident, și era foarte mulțumit că clienții lui Benny subliniau cea mai mare problemă a personalului cu care se confrunta micul lui regat. Într-o măsură mai mare decât Qeng Ho, emergenții se așteptaseră să trăiască în lux. Se așteptaseră ca resursele să fie interminabile, ca mariajele planificate acasă să ducă la copii și familii aici, în sistemul Fluctuantei…

Acum, toate acestea se amânaseră. *Avem și noi un tabu al defazării.* Cupluri ca Liao și Xin nu aveau decât visurile lor pentru viitor – și cuvintele și gândurile copiilor reieșite din traducerea „Orei copiilor".

Oamenii constataseră că toți copiii aveau aceeași vârstă încă dinainte de spectacolele în direct. Îmbătrâneau cu fiecare an arachnean, dar, când apăreau copii noi în spectacol, aveau vârsta celor înlocuiți. Cele dintâi traduceri fuseseră lecții despre magnetism și electricitate statică, fără matematică. Mai târziu, se introduseseră metodele de analiză și cantitative.

Cu aproximativ trei ani în urmă, se petrecuse o schimbare discretă, remarcată în rapoartele scrise ale deviaților și sesizată

imediat, instinctiv, de Jau Xin și Rita Liao: „Jirlib” și „Brent” apăruseră în spectacol. Fuseseră prezentați ca orice alți copii, dar traducerile Trixiei îi făceau să pară mai tineri decât ceilalți. Gazda, Digby, nu comentase niciodată diferența, iar aspectele matematice și științifice în general deveniseră mai complexe.

„Mica Victory” și „Gokna” erau cele mai noi achiziții ale distribuției, noi în garda actuală. Ezr o văzuse pe Trixia în rolul lor. Vocea îi tresărea de nerăbdare copilărească; câteodată, pufnea în râs. Fotografiile Ritei îi arătau pe cei doi păianjeni drept copii de șapte ani, râzând. Prea se potriveau toate la fix. De ce ar trebui să scadă vârsta medie a copiilor din emisiune? Benny susținea că există o explicație evidentă. „Ora copiilor” probabil că avea alt producător. Acum i se atribuia omniprezentului Sherkaner Underhill scrierea conținutului lecțiilor. Și Underhill se pare că era tatăl tuturor copiilor nou-veniți în emisiune.

Când Ezr revenise din hibernoterapie, spectacolul umplea barul până la refuz. Ezr urmărise patru reprezentații, fiecare un film de groază pentru el. Apoi, pauză. „Ora copiilor” nu se mai difuzase de douăzeci de zile. În schimb, se făcuse un anunț sumbru: „Pe baza numeroaselor ipoteze venite din partea ascultătorilor, proprietarii acestui post de radio au stabilit că familia lui Sherkaner Underhill practică perversiunea defazării. Până la rezolvarea acestei situații, emisiunea «Ora de știință pentru copii» se suspendă.” Broute citise anunțul cu o voce foarte diferită de cea a lui Rappaport Digby. Noua voce era dură, distantă și plină de indignare.

Măcar o dată, stranietatea Arachnei învinsese speranțele deșarte. Așadar, tradiția păianjenilor permitea nașterea copiilor numai la începutul Soarelui Nou. Generațiile erau strict separate, fiecare mergând prin viață într-un grup de aceeași vârstă. Oamenii doar bănuiau motivul acestei tradiții, dar se pare că „Ora copiilor” mascase violarea gravă a unui tabu fundamental. Programul fusese anulat o dată, de două ori. Barul lui Benny se întristase și se golise; Rita spunea că va da jos fotografiile alea nevinovate. Iar Ezr începu să spere că circul va lua sfârșit.

Dar spera la prea mult. Cu patru zile în urmă, tristețea se evaporase dintr-odată, chiar dacă misterul nu fusese dezlegat.

Posturile de radio din toată Concordia anunțară că un purtător de cuvânt al Bisericii Întunericului se va întâlni cu Sherkaner Underhill într-o dezbatere despre „cât de potrivită” este emisiunea. Trud Silipan promisese că deviații vor fi pregătiți, gata să traducă acest nou format de spectacol.

Acum, ceasul lui Benny număra invers secundele până la ediția specială a „Orei copiilor”.

La locul său obișnuit, în partea opusă a barului, Trud Silipan ignora suspansul. El și Pham Trinli vorbeau în șoaptă. Cei doi erau prieteni de pahar constanți, punând la cale afaceri de proporții care niciodată nu duceau nicăieri. Ciudat, am crezut că Trinli e un fanfaron cu gura mare. „Localizatoarele magice” nu fuseseră un bluf; Ezr remarcase particulele de praf. Nau și Brughel începuseră să le folosească. Pham Trinli aflase cumva un secret al localizatoarelor care lipsise din secțiunile cele mai ascunse ale bibliotecii flotei. Poate că Ezr Vinh era singurul care-și dăduse seama, dar Pham Trinli nu era chiar un măscărici. Ezr înțelegea tot mai bine că bătrânul nu era prost deloc. Biblioteca flotei gemea de secrete; era normal, într-o arhivă atât de vastă și de veche. Dar un secret atât de important să fie cunoscut de acest om… Pham Trinli probabil că avea mulți ani în spate.

– Hei, Trud! strigă Rita, arătând spre ceas. Unde-ți sunt deviații?

Tapetul barului arăta în continuare pădurile unei rezervații naturale de pe Balacrea.

Trud Silipan se ridică de la masă și pluti în jos, în fața mulțimii.

– E-n regulă, prieteni. Tocmai am fost anunțat. Radio Princeton a început introducerea la „Ora copiilor”. Doamna director Reynolt îi va aduce pe deviați într-o clipă. Încă se sincronizează cu fluxul de cuvinte.

Iritarea lui Liao se topi.

– Excelent! Bună treabă, Trud!

Silipan făcu o reverență, acceptând osanalele, deși nu realizase nimic remarcabil.

– Peste câteva momente, ar trebui să aflăm ce ciudățenii a făcut acest Sherkaner Underhill cu copiii lui… Lăsă capul pe-o parte,

ascultând informațiile primite pe canalul privat. Iată-i pe traducători!

Pădurea umedă, albastră-verzuie, dispăru. Porțiunea din încăpere în care se afla barul propriu-zis păru că se extinde într-una dintre sălile de ședințe de pe Hammerfest. Anne Reynolt apăru strecurându-se din dreapta, cu silueta distorsionată din cauza unghiului de perspectivă; partea aceea de tapet pur și simplu nu tolera imagini tridimensionale. În spatele femeii veniră doi tehnicieni și cinci deviați… persoane focalizate. Una dintre ele era Trixia.

Acesta era momentul când lui Ezr îi venea să urle sau să fugă într-un loc întunecos și să pretindă că lumea nu există. În mod normal, emergenții îi ascundeau pe deviați în sistemele lor, de parcă s-ar fi rușinat oarecum din cauza lor. În mod normal, emergenților le plăcea să obțină rezultate de la displayurile computerelor și de la vizoare, toate graficele și datele filtrate. Benny îi spusese că, la început, spectacolul lui Qiwi se rezumase la vocile deviaților transmise în bar. Apoi Trud le povestise tuturor că traducătorii interpretau propriu-zis un rol și spectacolul deveni vizual. Bineînțeles, deviații nu aveau cum să intuiască limbajul trupului dintr-o transmisie audio. Asta nu părea să conteze; jocul traducătorilor putea fi o aiureală, dar asta voiau șacalii din jurul lor.

Trixia purta o uniformă largă, de toată ziua. Părul îi flutura pe jumătate încâlcit. Ezr i-l întinsese cu pieptenul cu nici 40 de kilosecunde mai devreme. Fata se smulse din brațele îngrijitorilor și se prinse de marginea unei mese. Se uita în toate părțile și vorbea singură. Se șterse pe obraz cu mâneca de la uniformă și se așeză pe un scaun fix. Ceilalți făcură la fel, arătând la fel de pierduți. Majoritatea purtau vizoare. Ezr știa ce văd și ce aud: transducția medie a limbii păianjenilor. La atât se limita universul Trixiei.

– Suntem sincronizați, doamnă director, o anunță unul dintre tehnicieni pe Reynolt.

Directorul emergent al Departamentului de Resurse Umane pluti încet spre șirul de sclavi, mutându-i pe deviații care se

fâțâiau încoace și încolo, din motive pe care Ezr nu le înțelegea. După atâta vreme, știa că femeia are un talent special. Era o scârbă cu ochi de piatră, dar știa cum să scoată rezultatele maxime de la deviați.

– În regulă, pune-i la treabă.

Se ridică, dându-se la o parte din drum. Zinmin Broute se ridicase de pe scaun și vorbea deja cu glasul lui grav de crainic:

– Sunt Rappaport Digby și vă invit să ascultați „Ora de știință pentru copii”…

Tati îi duse pe toți la postul de radio în ziua aceea. Jirlib și Brent stăteau pe partea de sus a mașinii, cu mină de adulți cât se poate de serioși, și semănau destul de mult cu semenii lor normali ca să nu atragă atenția. Rhapsa și Micul Hrunk erau încă destul de mici ca să se cațere pe blana lui tati; mai aveau un an până să refuze să li se mai spună bebelușii familiei.

Gokna și Mica Victory stăteau în spate, fiecare pe stinghia ei. Victory se uita afară prin sticla fumurie, la străzile din Princeton. Evenimentul o făcea să se simtă de spiță regească. Înclină ușor capul în direcția surorii sale; poate că Gokna era servitoarea ei.

Gokna pufni îngâmfată. Semănau destul de mult ca să gândească și ea același lucru, ea fiind însă Marele Conducător.

– Tati, dacă ai emisiune astăzi, noi de ce-am mai venit?

Tati râse.

– Păi, nu se știe niciodată. Biserica Întunericului crede că deține Dreptatea. Dar mă întreb dacă reprezentanta ei cunoaște vreun copil defazat. Cu toată indignarea ei, ar putea fi simpatică. Doar n-o să scuipe foc spre niște micuți numai pentru că nu au vârsta potrivită.

Era o posibilitate. Victory se gândi la unchiul Hrunk, care nu suporta ideea familiei lor… dar, în același timp, îi iubea.

Mașina străbătea străzi aglomerate spre bulevardul din cealaltă parte a orașului, care ducea la stația radio de pe dealuri. Postul Princeton era cel mai vechi din oraș – tati zicea că transmitea dinainte de ultima perioadă de Întuneric, când era post militar. În generația actuală, proprietarii construiseră pe fundația originală.

Și-ar fi putut muta studiourile în oraș, dar făceau caz de măreața lor tradiție. Așa că drumul la postul de radio era incitant, în jurul unui deal nemaipomenit de înalt, mult mai înalt decât cel pe care locuiau ei. Afară, se mai vedea chiciură pe pământ. Victory se împinse pe stinghia lui Gokna și se aplecară amândouă în afară ca să vadă mai bine. Iarna era în toi și se apropiau Anii de Mijloc ai Soarelui, dar nu vedeau chiciură decât a doua oară în viața lor. Gokna întinse o mână spre răsărit.

– Uite, suntem destul de sus… se văd Colțoasele!

– Și e zăpadă pe ele!

Cele două strigară deodată. Dar sclipirea aceea de o clipă fusese doar culoarea chiciurii de dimineață. Vor mai trece vreo doi ani până când va cădea prima zăpadă în zona Princeton, chiar dacă era miezul iernii. Cum ar fi să se plimbe prin zăpadă? Cum ar fi să cadă în nămeți? Preț de-o clipă, cele două meditară la întrebări, uitând evenimentele zilei – dezbaterea de la radio care acaparase pe toată lumea, chiar și pe general, în ultimele zece zile.

La început, tuturor puștilor, mai ales lui Jirlib, le fusese frică de dezbatere.

– E ultima emisiune, le spusese fratele cel mare. Publicul a aflat despre noi.

Generalul venise de la Comandamentul Teritorial special ca să le spună că nu aveau motiv de îngrijorare, iar tati se va ocupa de plângeri. Dar nu le spusese și că se va relua emisiunea. Generalul Victory Smith era obișnuită cu ședințele de informare a soldaților și ofițerilor. Gokna și Victory se gândiră că panica legată de emisiune o agita pe mami mai mult decât orice aventură din timpul războiului din umbra trecutului.

Tati era singurul care nu căzuse pradă mâhnirii.

– Asta aștept de atâta vreme, îi spuse lui mami, când ea veni de la Comandamentul Teritorial. De mult era cazul să ieșim în public. Dezbaterea asta va scoate multe la iveală.

Despre aceleași idei vorbea și mami, dar în gura lui tati sunau mai vesele. În ultimele zece zile, se jucase cu fetele mai mult decât altădată.

– Voi sunteți expertele mele în dezbaterea asta, deci îmi pot

petrece toată vremea cu voi, făcându-mi sârguincios datoria în același timp.

Se clătinase leneș într-o parte și-n alta, pretinzând că lucrează la o treabă invizibilă. Bebelușilor le plăcuse la nebunie, iar Jirlib și Brent se molipsiră până și ei de optimismul tatălui lor. Generalul plecase în sud cu o seară înainte; ca de obicei, avea mult mai multe griji pe cap, în afara problemelor de familie.

Vârful Dealului Radioului depășea vârfurile copacilor. Arbuști scunzi de grozamă acopereau pământul în jurul parcării circulare. Copiii ieșiră din mașină, mirându-se de răcoarea care încă se simțea în aer. Mica Victory simți o arsură necunoscută în toate căile respiratorii, de parcă... de parcă se forma chiciură în ele. Se putea așa ceva?

– Haideți, copii. Gokna, nu te holba.

Tati și cei doi fii mai mari conduseră ceata pe vechile trepte late ale clădirii. Piatra era scobită și nelustruită, ca și cum proprietarii voiau ca oamenii să creadă că reprezintă o tradiție străveche.

În interior, pereții erau decorați cu fotografii imprimate, portrete ale proprietarilor și ale inventatorilor radioului (aceleași persoane, în cazul de față). Toți, în afară de Rhapsa și Hrunk, mai văzuseră clădirea. Jirlib și Brent participau la program de doi ani, luând locul copiilor normali când tati cumpărase franciza emisiunii. Amândoi păreau mai mari decât erau în realitate, iar Jirlib avea inteligența unui adult. Nimeni nu le bănuise adevărata vârstă. Tati se cam enervase din cauza asta.

– Vreau ca păianjenii să-și dea seama singuri, dar sunt prea proști ca să se gândească la adevăr!

Așa că, în cele din urmă, le aduse pe Gokna și pe Mica Victory în emisiune. Fusese distractiv să te prefaci mai bătrân cu niște ani, să te iei după scenariile stupide pe care le foloseau în emisiune. Iar domnul Digby era simpatic, chiar dacă nu era un savant adevărat.

Cu toate acestea, și Gokna și Mica Victory aveau voci foarte tinere. Până la urmă, cineva se îndoise de seriozitatea tuturor emisiunilor difuzate la radio, dându-și seama că pe la urechile ascultătorilor se flutura un tip abominabil de perversiune. Însă

Radio Princeton era proprietate particulară și, mai important, deținea propria zonă spectrală și beneficia de interferențe cu benzile apropiate. Proprietarii erau păianjeni din generația 58, care încă-și numărau banii. Dacă Biserica Întunericului nu iniția un boicot eficient din partea ascultătorilor, Radio Princeton avea să mențină „Ora copiilor". Așa s-a ajuns la ideea unei dezbateri.

– A, doctor Underhill, ce plăcere!

Madame Subtrime ieși clătinându-se din cubiculul ei. Directoarea postului era numai picioare și mâini ascuțite, cu corpul doar o idee mai mare decât capul. Gokna și Viki se prăpădeau de râs imitând-o.

– Nici nu vă închipuiți cât interes a stârnit dezbaterea. Transmitem și pe Coasta de Reaprindere, iar emisiunea va fi reluată pe unde scurte. Fără exagerare, avem ascultători pretutindeni

Fără exagerare... Pe ascuns, Gokna o îngână strâmbându-se. Cât se poate de serioasă, Viki se făcu că n-o vede.

Tati înclină din cap spre directoare.

– Mă bucur că sunt atât de popular, doamnă.

– Da, da, într-adevăr! Sponsorii se omoară între ei pentru pauzele publicitare. Pur și simplu se omoară. Zâmbi către copii. Am aranjat să urmăriți emisiunea din cabina inginerilor.

Știau toți ce însemna asta, dar o urmară ascultători, ascultând-o cum vorbește ca o moară stricată. Niciunul nu știa ce credea Madam Subtrime despre ei. Jirlib susținea că nu-i proastă deloc, că moara stricată era de fapt o numărătoare de bani. „Știe până la ultimul bănuț cât se câștigă de pe urma paingilor bătrâni, dacă șochezi publicul." Poate, dar Viki o simpatiza oricum și chiar îi ierta glasul pițigăiat și vorbăria. Prea mulți oameni se cramponau de propriile convingeri și nu știau ce înseamnă flexibilitatea.

– Didi e de serviciu la ora asta. O cunoașteți.

Madame Subtrime se opri la intrarea în cabina inginerilor. Deabia atunci observă bebelușii scoțându-și capul din blana lui Underhill.

– Vai de mine, dar chiar aveți de toate vârstele, nu-i așa? Eu... O să fie în siguranță cu copiii dumneavoastră? Nu știu cine

altcineva ar putea avea grijă de ei.

– E în regulă, doamnă. Am de gând să-i prezint pe Rhapsa și pe Micul Hrunk reprezentantei Bisericii.

Madame Subtrime îngheță. În clipa următoare, picioarele și mâinile îi înlemniră deodată. Era prima oară că Viki o vedea cu adevărat surprinsă. Apoi trupul i se relaxă într-un zâmbet moale, larg.

– Dr. Underhill! V-a mai spus cineva că sunteți un geniu?

Tati îi zâmbi și el.

– Nimeni n-a avut un motiv atât de serios... Jirlib, ai grijă să rămână toată lumea în cameră cu Didi. Dacă voi dori să ieșiți, vă dau de știre.

Micuții urcară în cabina inginerilor. Pe stinghia ei obișnuită, Didire Ultmot se apleca asupra comenzilor. Un perete de sticlă groasă separa încăperea de studioul de înregistrare. Era izolată acustic și nici nu se vedea nimic prin ea. Copiii se apropiară de sticlă. Cineva se cocoțase deja pe scenă.

Didire le făcu semn din mână.

– E reprezentanta Bisericii. A venit cu o oră mai devreme.

Didi se purta ca de obicei, puțin nerăbdătoare. O tânără atrăgătoare, de douăzeci și unu de ani, nu neapărat sclipitoare, ca unii studenți de-ai lui tati, dar deșteaptă. Era tehnician-șef la Radio Princeton. La paisprezece ani, fusese operator în orele de maximă audiență și se pricepea la electrotehnică la fel de bine ca Jirlib. Da fapt, voia să devină inginer electronist. Toate acestea ieșiseră la iveală la prima întâlnire cu Jirlib și Brent, la prima lor emisiune. Viki își aminti ce ciudat se purtase Jirlib când le povestise despre întâlnirea aceea; băiatul o venerase pe Didire. Pe atunci, ea avea nouăsprezece ani, iar el doisprezece... însă era mare pentru vârsta lui. Didi își dăduse seama că era defazat după numai două emisiuni. Considerase surpriza drept o insultă deliberată, personală. Bietul Jirlib umblase câteva zile de parcă ar fi avut picioarele rupte. Dar îi trecuse; la urma urmei, în viitor avea să fie respins și mai urât.

Îi trecuse și lui Didire. Câtă vreme Jirlib se ținea la distanță, se purta politicos cu el. Și, câteodată, când uita, era mai amuzantă

decât orice persoană din generația actuală pe care o cunoștea Viki. Când nu se aflau în studio, le lăsa pe Viki și pe Gokna să stea pe stinghia ei, ca s-o vadă cum reglează butoanele. Didi era foarte mândră de panoul ei de comandă. Arăta la fel de complicat ca unele aparate din Casa de pe Deal, doar că avea cadru de lemn, nu de tablă.

– Ce hram poartă cucoana asta de la Biserică? întrebă Gokna.

Ea și Viki își lipiseră ochii principali de peretele din sticlă. Sticla era atât de groasă, încât multe culori nu treceau prin ea. Străina cocoțată în studio putea foarte bine să fie moartă, în ciuda nuanțelor de infraroșu îndepărtat.

Didi scutură din umeri.

– O cheamă Onorata Pedure. Vorbește caraghios. Cred că-i ocultă. Vedeți șalul ăla de cleric pe care-l poartă? Nu dați vina pe ceea ce vedeți din cabina de emisie: e într-adevăr foarte închis, are cele mai închise nuanțe de roșu.

Hmm. Scump. Mama avea o uniformă de gală la fel, numai că puțini o vedeau purtând-o.

Un zâmbet malițios străbătu înfățișarea lui Didi.

– Fac pariu c-o să vomeze când vede bebelușii din blana tatălui vostru.

De unde atâta noroc? Când, peste câteva secunde, apăru Sherkaner Underhill, Onorata Pedure se crispă în sutană. În clipa următoare, Rappaport Digby țopăi prin studio și luă o cască. Digby se ocupa de „Ora copiilor” de la bun început, dinainte de a veni Jirlib și Brent. Era un excentric, iar Brent susținea că făcea parte dintre proprietarii postului de radio. Viki nu-l credea, nu după felul în care-l punea la punct Didi.

– Atenție, toată lumea! Vocea lui Didi se auzi amplificată. La auzul cuvintelor vorbitorului, tati și Onorata Pedure își îndreptară amândoi ținuta. Începem în cincisprezece secunde. Sunteți gata, maestre Digby, sau să simulez o pană de emisiune?

Digby stătea cu nasul vârât într-un teanc de notițe.

– N-ai decât să râzi cât vrei, dar timpul de emisie e scump. Într-un fel sau altul, voi…

– Trei, doi, unu…

Didi își opri difuzorul și întinse o mână lungă și ascuțită în direcția lui Digby.

Păianjenul începu să vorbească imediat, de parcă până atunci ar fi stat ca pe spini. Rosti curgător, cu obișnuitul glas demn, marca emisiunii de peste cincisprezece ani:

– Sunt Rappaport Digby și vă invit să ascultați „Ora de știință pentru copii”…

Când traducea, Zinmin Broute nu se mai foia și nu mai tresărea. Se uita drept înainte și zâmbea sau se încrunta, exprimând sentimente care păreau naturale. Și poate că erau naturale, pentru o creatură blindată de pe Arachna. Din când în când, avea mici ezitări, o pauză în conversia intermediară. Foarte rar întorcea capul, poate când o replică importantă apărea decentrat pe vizorul lui. Dar, dacă nu știai ce să cauți, individul vorbea la fel de fluent ca orice crainic care-și citește notițele în limba maternă.

Broute-Digby începu cu un scurt istoric elogios la adresa emisiunii, apoi descrise necazul abătut asupra ei în ultimele zile. „Defazare”, „odrasle perverse”. Broute turuia cuvintele de parcă le știa de când lumea.

– În această după-amiază, reluăm emisiunea, așa cum am promis. Acuzațiile aduse în ultimele zile sunt grave. Doamnelor și domnilor, aceste acuzații sunt adevărate în sine.

Urmă o pauză dramatică de trei secunde, apoi:

– Așadar, dragi prieteni, poate vă întrebați cum de am avut curajul – sau neobrăzarea – să revenim. Pentru a vă răspunde, vă rog să ascultați ediția din după-amiaza aceasta a „Orei copiilor”. Continuarea emisiunii depinde în mare măsură de reacțiile dumneavoastră la ceea ce veți auzi astăzi…

Silipan pufni.

– Ce avar ipocrit!

Xin și ceilalți îi făcură semn să tacă. Trud alunecă lin și se așeză lângă Ezr. Se mai întâmplase și altădată; credea că, dacă Ezr stă la margine, înseamnă că vrea să-i asculte analiza.

Dincolo de tapet, Broute îi prezenta pe invitații la dezbatere.

Silipan își ancoră un computer de genunchi și-l deschise. Era un instrument emergent grosolan, dar avea suport deviat și asta îl făcea mai eficient decât orice aparat creat de Omenire. Apăsă tasta Explicație și primi informații de la un glas subțire: „Oficial, Onorata Pedure reprezintă Biserica Întunericului. În realitate…" Vocea din computerul lui Trud se opri; probabil că hardware-ul scotocea prin bazele de date. „… Pedure e o străină pe teritoriul Concordiei. Probabil e agent al guvernului Frăției."

Xin se uită în jur, pierzând șirul vorbelor lui Broute-Digby.

– Futu-i, ăștia sunt niște fundamentaliști înrăiți. Underhill știe chestia asta?

Vocea din computerul lui Trud răspunse:

– E posibil. „Sherkaner Underhill" are legături strânse cu comunicațiile de securitate din Concordia… Până acum, nu am descoperit trafic de mesaje militare care să analizeze dezbaterea, dar civilizația păianjenilor nu are automate moderne. E posibil să ne scape niște amănunte.

Trud se adresă computerului:

– Am o sarcină de fundal de prioritate redusă pentru tine. De ce s-ar interesa Frăția de dezbatere? Se uită la Jau și scutură din umeri. Nu știu dacă o să primim răspuns. Se cam aglomerează treburile.

Broute mai avea puțin și termina prezentările. Pe Onorata Pedure o interpreta o oarecare Xopi Reung, o emergentă mignonă. Ezr îi știa numele de pe listele de serviciu și din discuțiile cu Anne Reynolt. *Mă întreb dacă mai știe cineva de aici cum o cheamă.* Jau și Rita sigur nu știau. Trud, da, așa cum un păstor din epoca primitivă știa cum le cheamă pe oile lui. Xopi Reung era tânără; fusese scoasă din hibernoterapie ca să înlocuiască ceea ce Silipan numea un „rateu provocat de senilitate". Reung era de gardă de patruzeci de megasecunde. Răspundea de învățarea altor limbi vorbite de păianjeni, mai ales oculta. Și era a doua pe lista celor mai buni traducători din limba „standard" vorbită în Concordia. Într-o zi, putea foarte bine s-o depășească pe Trixia. Într-o lume normală, Xopi Reung ar fi fost un intelectual de elită, renumită în sistemul ei solar. Dar fusese aleasă de Loteria Comandorilor. Dacă

Xin, Liao și Silipan duceau un trai conștient, Xopi Reung făcea parte din automatele din pereți, invizibilă, cu excepția unor circumstanțe speciale.

Xopi Reung rosti:

– Mulțumesc, maestre Digby. Radioul din Princeton se mândrește că ne oferă timp pentru această discuție.

Cât făcuse Broute prezentările, lui Reung îi fugiseră ochii în toate direcțiile, ca o pasăre speriată. Poate că nu avea vizorul reglat sau prefera să-și distribuie replicile importante pe tot câmpul vizual. Dar când începu să vorbească, în priviri i se citi o expresie sălbatică.

– Nu-i grozavă traducerea, se plânse cineva.

– Nu uita că e nouă, spuse Trud.

– Sau Pedure asta vorbește ciudat. Ai zis că e străină.

Reung-Pedure se aplecă peste masă. Rosti cu glas gros, catifelat:

– Acum douăzeci de zile, am descoperit cu toții punga de puroi a corupției în vorbele pe care milioane de persoane le primeau de ani de zile în casele lor, le găzduiau în urechile soților și copiilor lor.

Aberă în același stil câteva minute, rostind propoziții încâlcite, convinsă că deține adevărul absolut. Apoi spuse:

– Așadar se cuvine ca Radioul din Princeton să ne dea ocazia să purificăm aerul comunității.

Se opri.

– Eu… Eu… Eu…

Parcă nu-și găsea cuvintele. În clipa următoare își reveni, se foi, lăsă capul pe-o parte. Brusc, lovi masa cu palma. Se lăsă în scaun și tăcu.

– V-am zis că nu-i bună de traducător.

24

Cu mâinile și picioarele din față proptite de perete, Viki și Gokna reușeau să stea cu ochii lipiți de sticlă. Era o poziție incomodă și cele două mișunau înainte și înapoi la baza geamului.

– Mulțumesc, maestre Digby. Radioul din Princeton se mândrește că…

Bla, bla, bla.

– Se exprimă caraghios, remarcă Gokna.

– Ți-am zis eu. E străină.

Didire vorbea distrată. Era ocupată cu reglări de subtilitate ale instrumentelor. Nu acorda prea multă atenție celor spuse în studio. Brent urmărea emisiunea impasibil, în vreme ce Jirlib ba se ducea la geam, ba mergea cât mai aproape de Didi. Se lecuise să-i dea sfaturi tehnice, dar tot îi plăcea să stea în vecinătatea ei. Uneori îi punea câte-o întrebare naivă. Așa o determina să-i vorbească, dacă nu avea de lucru.

Gokna îi zâmbi larg lui Viki.

– Nu. Am vrut să zic că „Onorata Pedure" vorbește de parcă ar spune bancuri proaste.

– Hm…

Viki nu era atât de sigură. Pedure purta îmbrăcăminte stranie, bineînțeles. Fata nu mai văzuse haine bisericești decât în cărți. O mantie fără formă, care cădea drept pe ambele părți ale corpului, acoperindu-l, în afară de cap și burdihan. Dar străina emana o forță ascunsă. Viki știa ce crede lumea despre copiii ca ea. Pedure nu era decât susținătoarea permanentă a acestei viziuni, nu? Dar discursul ei sugera amenințare…

– Crezi că e convinsă de ceea ce spune?

– Sunt sigură. De-asta e atât de caraghioasă. Vezi cum zâmbește tati?

Sherkaner Underhill se cocoțase în partea opusă a studioului, mângâindu-și bebelușii în liniște. Încă nu spusese nimic, dar zâmbea discret. Două perechi de ochi se ridicară temători din

blana lui. Rhapsa și Hrunk nu înțelegeau prea bine ce se petrece, însă arătau speriați.

– Bieții bebeluși, observă și Gokna. Sunt singurii pe care-i poate speria. Fii atentă! O să-i arăt un Zece Onoratei Pedure.

Fugi de la geam la perete, apoi se urcă pe suportul de benzi audio. Fetele aveau șapte ani, erau mult prea mari pentru acrobații. *Ups!* Stativul nu era fixat. Se depărtă clătinându-se de perete, iar benzile și celelalte obiecte conexe alunecară la marginea rafturilor. Gokna ajunse în vârf înainte ca altcineva, în afară de Viki, să-și dea seama de ce se întâmplă. De acolo sări, apucând partea de sus a geamului. Restul trupului se lipi de sticlă cu un pleosc. O clipă, realiză un Zece perfect, turtit pe lățimea geamului. De partea cealaltă, Pedure se holba la ea stupefiată. Cele două fete se stricară de râs. Nu se întâmpla deseori să-ți reușească un Zece perfect și să-ți fâlfâie chiloțeii pe sub ochii țintei tale.

– *Termină!* Didi șuieră monoton. Mâinile i se mișcau frenetic pe reglaje. Asta e ultima oară când mai intrați în cabina mea, rahați cu ochi! Jirlib, treci aici! Spune-le surorilor tale să-și țină gura sau scoate-le de-aici. Nu vă mai înghit prostiile!

– Da, da. Îmi pare foarte rău.

Lui Jirlib chiar îi părea rău. Fugi și-o smulse pe Gokna de pe peretele de sticlă. În clipa următoare, Brent veni după el, trăgând-o pe Victory.

Jirlib nu era furios, doar necăjit. O ținu pe Gokna foarte aproape de capul său:

– Trebuie să faceți liniște. Măcar o dată, fiți cuminți.

Viki își zise că era necăjit pentru că Didi se înfuriase pe el. Dar chiar nu avea importanță. Goknei îi pierise cheful de râs. Întinse una dintre mâinile pentru mâncat spre burta fratelui ei și șopti:

– Bine. O să fiu cuminte tot restul emisiunii. Promit.

În spatele lor, Viki o văzu pe Didi vorbind, probabil că în casca lui Digby. Nu auzi ce spunea, dar bărbatul o aprobă tacit. O potolise pe Pedure și acum continua cu prezentarea lui tati. Agitația din partea aceasta a sticlei nu avusese niciun ecou de partea cealaltă. Într-o zi, Viki și Gokna aveau să dea serios de necaz, dar până la aventura aceea mai era mult.

Xopi se așeză în confuzia generală. De obicei, deviații încercau să prezinte spectacolul în timp real. Silipan susținea că asta nu era decât parțial cerința lui, pentru că traducătorilor le plăcea oricum să se sincronizeze cu fluxul de cuvinte. Într-un fel, le plăcea să joace. Astăzi însă nu se descurcau prea bine.

În cele din urmă, Broute își reveni și-i făcu lui Sherkaner Underhill o prezentare destul de fluentă.

Sherkaner Underhill. Îl traducea Trixia Bonsol. Cine altcineva? Ea descifrase prima limba scrisă a păianjenilor. Jau îi spusese lui Ezr că, în primele spectacole, Trixia jucase toate rolurile: voci de copii, de bătrâni, de ascultători care puneau întrebări prin telefon. Mai târziu, deveniseră fluenți și alți deviați și se ajunsese la un consens de stil, dar tot ei îi reveneau cele mai dificile roluri.

Sherkaner Underhill: primul nume de păianjen cunoscut. Underhill apărea în nenumărate emisiuni de radio. Inițial, avuseseră impresia că era autorul a două treimi din invențiile revoluției industriale. Acea concepție greșită dispăruse: „Underhill" era un nume obișnuit și, de câte ori se făcea trimitere la el, reieșea că un student de-al lui făcea toată treaba. Deci tipul probabil că era un birocrat, fondatorul Institutului Princeton, unde învățau studenții lui. Dar, de când păianjenii inventaseră releele de microunde, sateliții-spioni sugeau un flux crescător de secrete naționale ușor de decriptat. Identificatorul „Sherkaner Underhill" apărea în douăzeci la sută din traficul de securitate maximă din Concordia. Evident, aveau de-a face cu o denumire de instituție… Evident… până când aflară că Sherkaner Underhill avea copii și îi aducea în emisiunea de la radio. Deși nu-l descifraseră complet, „Ora copiilor" avea substrat politic. Fără îndoială, Tomas Nau urmărea spectacolul din Hammerfest. *Oare Qiwi e cu el?*

Trixia vorbi:

– Mulțumesc, maestre Digby. Sunt foarte fericit că mă aflu aici în după-masa asta. E timpul pentru o discuție deschisă pe marginea acestor chestiuni. De fapt, sper că ne ascultă și tinerii – atât cei defazați, cât și ce normali. Știu că ai mei mă ascultă.

Privirea pe care Trixia o îndreptă spre Xopi era una relaxată și

încrezătoare. Totuși, vocea îi tremura ușor. Ezr îi studie chipul. Câți ani avea Trixia acum? Graficele de gărzi complete ale deviaților erau strict secrete, probabil pentru că mulți erau ținuți activi permanent. Ți-ar trebui o viață să asimilezi cât a asimilat Trixia. Cel puțin în ultimii trei ani, de câte ori intra Ezr de gardă, o găsea și pe ea lucrând. Arăta cu zece ani mai bătrână decât înainte de focalizare. Iar când îl interpreta pe Underhill, arăta și mai bătrână.

Trixia vorbea în continuare:

– Dar aș dori să corectez un aspect menționat de doamna Pedure. Nu am complotat să ținem ascunsă vârsta acestor copii. Cei doi fii mai mari ai mei, care acum au paisprezece ani, participă la emisiune de ceva vreme. E normal să participe, iar din scrisorile pe care le-au primit, știu că sunt foarte populari printre copiii generației actuale și părinții lor.

Xopi coborî ochii spre masă, la Trixia:

– Și asta pentru că nu și-au declarat vârsta, desigur. La radio nu sesizezi diferențele minore. La radio, unele… obscenități… trec neobservate.

Trixia râse:

– Așa este. Dar vreau ca ascultătorii noștri să se gândească la asta. Cei mai mulți îi simpatizează pe Jirlib, Brent, Gokna și Viki. Faptul că i-au cunoscut pe copiii mei „orbește”, la radio, demonstrează un adevăr care altfel le-ar fi scăpat: defazații sunt la fel de decenți ca toată lumea. Repet, nu am ascuns nimic. În cele din urmă… ei, bine, în cele din urmă, faptele au devenit atât de clare, încât nu le-a mai putut ignora nimeni.

– Atât de șocante, vreți să spuneți. Copiii din al doilea cuib al dumneavoastră nu au nici șapte ani. Această obscenitate nici măcar radioul n-o poate ascunde. Iar când ne-am întâlnit aici, în studio, am văzut că aveți doi nou-născuți în blană. Spuneți-mi, domnule, răul pe care-l faceți nu are nicio limită?

– Doamnă Pedure, care rău? Publicul nostru îi ascultă pe copiii mei de peste doi ani. Îi cunosc pe Jirlib, Brent, Viki și Gokna ca pe niște copii adevărați și plăcuți. Îi vedeți pe Micul Hrunk și Rhapsa privindu-vă de pe umerii mei… Trixia se opri pentru a-i da timp celeilalte să arunce o privire. Știu că vă doare să vedeți bebeluși

care mai au atât de mult până la Anii Palizi. Dar peste un an sau doi vor fi destul de mari ca să vorbească și am de gând ca „Ora copiilor" să-i includă pe copiii mei de toate vârstele. De la o emisiune la alta, publicul nostru va constata că acești micuți sunt la fel de merituoși ca aceia născuți la sfârșitul Anilor Palizi.

– Absurd! Planul dumneavoastră va reuși numai dacă vă lingușiți treptat pe lângă persoane cumsecade, obligându-i să accepte renunțarea la moralitate, până când...

– Până când...? întrebă Trixia, zâmbind amabil.

– Până când... Până când...

Ezr observă că, în spatele vizorului pe jumătate șters, Xopi se holba disperată.

– Până când persoanele cumsecade îi vor tolera pe împuțiții ăia născuți aiurea, pe care-i cari în spinare!

Se ridică de pe scaun și începu să dea din mâini în direcția Trixiei.

Trixia zâmbea în continuare.

– Într-un cuvânt, draga mea Pedure, „da". Chiar și dumneavoastră înțelegeți că ar putea fi acceptați. Dar copiii defazați nu sunt niște împuțiți. Nu au nevoie de o primă perioadă de Întuneric ca să primească un suflet. Sunt ființe care pot deveni păianjeni adorabili prin puterile lor. Pe măsură ce vor trece anii, „Ora copiilor" va demonstra tuturor acest lucru, poate și ție.

Xopi se așeză. Semăna foarte mult cu un participant la o dezbatere care a încasat un bobârnac și caută o altă linie de atac.

– Văd că apelul la decență nu are niciun ecou în dumneavoastră, domnule Underhill. Și s-ar putea ca printre ascultătorii noștri să existe ființe slabe de înger care trec la perversiune din cauza abordării dumneavoastră treptate. Oricine are înclinații imorale, cu asta suntem amândoi de acord. Dar avem și înclinații morale, înnăscute. Tradiția ne îndrumă pe care dintre cele două să le urmăm... dar văd că tradiția nu valorează nimic pentru cei ca tine. Ești om de știință, nu-i așa?

– Hm, ba da.

– Și unul dintre Cei Patru Călători prin Întuneric?

– ... Da.

– Publicul nostru poate nu-și dă seama că o persoană atât de distinsă se află în spatele „Orei copiilor”. Ești unul dintre cei care au văzut Miezul Întunericului. Pentru tine, nimic nu mai e un mister.

Trixia vru să replice, dar Xopi-Pedure se băgă peste ea:

– Asta, după părerea mea, explică mare parte din defectul tău. Ești orb la efortul generațiilor anterioare, la descoperirea treptată a ceea ce e fatal și sigur printre păianjeni. Legea morală există din anumite motive, domnule! Fără ea, cei harnici și strângători vor fi prădați de leneși la sfârșitul Anilor Palizi. Fără ea, cei inocenți în adâncul sufletelor lor vor fi masacrați de prima trezire. Toți ne dorim lucruri mari, dar unele dintre ele sunt cele mai distructive dintre toate dorințele.

– Ceea ce ați spus ultima oară e adevărat, doamnă Pedure. Ce urmăriți să demonstrați?

– Că regulile există din anumite motive, mai ales cele împotriva defazaților. În calitate de Călător prin Întuneric, tratați lucrurile cu lejeritate, dar și dumneavoastră trebuie să știți că Întunericul e marele purificator. V-am ascultat copiii. Astăzi, înainte de a intra în emisie, i-am urmărit în cabina de emisie. Secretul dumneavoastră e scandalos, dar nu e de mirare. Cel puțin unul dintre ei – cel numit Brent? – e cretin, nu-i așa?

Xopi se opri, dar Trixia nu-i răspunse. Privea fix; nu se agita să țină pasul cu replicile datelor din straturile intermediare. Dintr-odată, Ezr sesiză cea mai stranie schimbare de perspectivă, ca o schimbare lăuntrică, dar infinit mai intensă. Nu era determinată de cuvintele traducătoarelor, nici de emoția din spatele lor. Era… liniștea. Pentru prima oară, Ezr realiză că un păianjen e o ființă, o ființă care poate fi rănită.

Liniștea se prelungi câteva secunde.

Chicoti Silipan.

– Asta confirmă multe presupuneri. Păianjenii puiază cu nemiluita și pe urmă Mama Natură omoară puii slabi în perioada de Întuneric. Ingenios.

Liao făcu o grimasă.

– Da, probabil. Puse mâna pe umărul soțului ei.

Zinmin Broute sparse tăcerea brusc:

– Maestre Underhill, vreți să răspundeți la întrebarea Onoratei Pedure?

– Da. Vocea Trixiei tremura mai tare decât înainte. Brent nu e cretin. Nu vorbește mult și învață altfel decât alți copii. Glasul se înveseli, se simți chiar un zâmbet. Inteligența e un lucru remarcabil. Eu văd în Brent…

Xopi o întrerupse:

– Eu văd în Brent ratatul defazat clasic. Dragi prieteni, știu că puterea Bisericii se clatină în această generație. Au loc atâtea schimbări, iar vechile tradiții sunt considerate tiranice. În vremurile trecute, un copil ca Brent se năștea numai în cătunele împădurite, unde se practicau dintotdeauna barbarismul și perversiunea. În vremurile trecute, era ușor de explicat: „Părinții au fugit de Întuneric, lucru pe care nici animalele nu l-ar fi făcut. L-au adus pe bietul Brent pe lume ca să trăiască o viață de handicapat câțiva ani, și demni sunt ei de ură pentru cruzimea lor." Dar în vremurile noastre, un intelectual ca Underhill – o mișcare din cap în direcția Trixiei – e cel care comite un asemenea păcat. Te face să iei tradiția în râs, iar eu trebuie să lupt împotriva lui cu propriile lui motive. Uitați-vă la copilul ăsta, maestre Underhill. Câți alții ca el ai mai făcut?

Trixia:

– Toți copiii mei…

– A, da. Fără îndoială că au mai existat și alți ratați. Noi știm de șase. Câți mai sunt? Îi omori pe cei de-a dreptul nereușiți? Dacă lumea se ia după perversiunea dumitale, civilizația va muri înainte de următoarea perioadă de Întuneric, sufocată de hoarde de paingi neizbutiți și monstruoși.

Pedure continuă în aceeași manieră o vreme. De fapt, ea venea cu plângeri concrete: deformații congenitale, suprapopulare, omoruri impuse, revolte în refugii la începutul Întunericului – toate acestea ar urma să se întâmple dacă ar exista o mișcare favorabilă nașterilor defazate. Xopi turui până când rămase fără respirație.

Broute se întoarse către Trixia-Underhill.

– Și replica dumneavoastră?

Trixia:

– O, e bine să poți da replica.

Trixia zâmbea din nou, vorbind pe un ton la fel de lejer ca la începutul emisiunii. Dacă Underhill fusese dat peste cap de atacul la adresa fiului său, poate că discursul prelung al Pedurei îi dăduse timp să-și revină.

– Mai întâi de toate, toți copiii mei trăiesc. Nu am decât șase. Asta nu ar trebui să mire pe nimeni. E greu să concepi copii defazați. Sunt convins că știe toată lumea. De asemenea, e foarte greu să hrănești bebeluși defazați până când le cresc ochii. Natura preferă într-adevăr ca puii să se nască înainte de lăsarea Întunericului.

Xopi se aplecă în față, vorbind cu glas puternic:

– Luați aminte, prieteni! Underhill tocmai a recunoscut că a comis o crimă împotriva naturii!

– În niciun caz. Evoluția ne-a determinat să supraviețuim și să prosperăm în Natură. Dar vremurile se schimbă…

Xopi, pe ton sarcastic:

– Deci vremurile se schimbă? Știința te-a făcut un călător prin Întuneric, iar acum ești mai puternic decât Natura?

Trixia râse:

– O, încă fac parte din Natură. Chiar și înainte de nașterea tehnologiei. Știai că acum zece milioane de ani, soarele parcurgea un ciclu mai scurt decât un an?

– Fantezii. Cum ar putea creaturile să trăiască…

– Într-adevăr, cum? Zâmbetul Trixiei se lărgi și în glas i se strecură o undă de triumf. Dar datele despre fosilele dezgropate sunt foarte clare. Acum zece milioane de ani, ciclul era mult mai scurt și variația în strălucire mult mai slabă. Nu era nevoie de refugii și hibernare. Pe măsură ce ciclul lumină-întuneric s-a prelungit și a devenit mai neprielnic, toate creaturile supraviețuitoare s-au adaptat. Îmi închipui că a fost un proces anevoios. Au fost necesare multe schimbări majore. Și acum…

Xopi o întrerupse tăind aerul cu mâna. Oare inventa gesturile sau i le sugera transmisiunea păianjenilor?

– Chiar dacă nu sunt fantezii, tot n-au fost încă demonstrate.

Domnule, nu te voi contrazice în privința evoluției. Există oameni de bun-simț care cred în ea, dar eu o consider pură speculație, nu baza deciziilor de viață și moarte.

– *Ura!* Punct câștigat de tati!

Cocoțate deasupra lui Brent și Jirlib, cele două fete schimbară comentarii șoptite. Când Didire nu se uita, strâmbau din burtă către Onorata Pedure. După Zecele acela nu obținuseră nicio reacție, dar se simțeau bine să-i arate cucoanei ce părere aveau despre ea.

– Nu-ți face griji, Brent. Tati o să-i vină de hac lui Pedure asta.

Brent fusese mai tăcut decât de obicei.

– Am știut că se va întâmpla așa. Nu era destul de greu? Acum tati va trebui să dea explicații și despre mine.

De fapt, tati mai că se pierduse când Pedure îl făcuse pe Brent cretin. Viki nu-l văzuse niciodată atât de disperat. Dar acum recupera terenul pierdut. Viki crezuse că Pedure era o neștiutoare, dar știa unele lucruri de care îi pomenea tati. Nu-i nimic. Onorata nu era atotcunoscătoare; în plus, tati are dreptate.

Și acum trecuse cu adevărat la atac:

– E ciudat că tradiția nu acordă mai multă atenție trecutului, doamnă Pedure. Nu-i nimic. Schimbările aduse de știință în actuala generație vor fi atât de importante, încât mai bine mă folosesc de ele ca să dau exemple. Natura a impus anumite strategii… ciclul generațiilor e una dintre ele, sunt de acord cu asta. Dacă nu le-ar fi impus, noi n-am fi existat. Dar gândește-te la ce s-a irosit, doamnă. Toți copiii noștri sunt în același stadiu de viață în fiecare an. Odată depășit acest stagiu, instrumentele cu care învață zac nefolosite până vine generația următoare. Nu mai e nevoie de atâta risipă. Știința…

Onorata Pedure scoase un hohotit fluierat, plin de sarcasm și uimire.

– Deci o recunoști! Plănuiești ca defazarea să ajungă un mod de viață, nu un păcat izolat.

– Dar bineînțeles! sări tati. Vreau ca oamenii să știe că trăim într-o eră diferită. Vreau ca oamenii să aibă libertatea de a face

copii în orice etapă a soarelui.

– Da. Intenționezi să ne invadezi. Spune-mi, Underhill, ai deschis deja școli secrete pentru defazați? Există deja sute sau mii de odrasle ca ale tale, care așteaptă să le acceptăm?

– Păi, nu. Până acum, nu am găsit tovarăși de joacă pentru copiii noștri.

În decursul anilor, toți copiii își doriseră prieteni de joacă. Mama îi căutase, dar zadarnic. Gokna și Viki trăseseră concluzia că defazații trebuie să fie foarte bine ascunși… sau foarte rari. Uneori, Viki se întreba dacă nu cumva erau blestemate; tare greu găseai pe cineva ca ele.

Onorata Pedure se lăsă pe stinghie, zâmbind aproape prietenos.

– Acest lucru mă bucură, maestre Underhill. Există oameni de bună-cuviință și în vremurile noastre, iar perversiunea ta e rară. Totuși, „Ora copiilor" continuă să fie populară, deși cei născuți normal au acum peste douăzeci de ani. Emisiunea ta e o ispită care nu exista înainte. În consecință, schimbul nostru de păreri este extrem de important.

– Într-adevăr, așa consider și eu.

Onorata Pedure lăsă capul pe-o parte. Afurisit noroc! Cucoana își dăduse seama că tati vorbea serios. Dacă îl făcea să se lanseze în speculații… ajungea pe un teren alunecos. Rosti următoarea întrebare pe un ton sincer curios:

– Mi se pare, domnule Underhill, că înțelegi legea morală. O socotești, poate, ca pe legea artei creative, menită să fie încălcată de marii gânditori ca tine?

– Mari gânditori! Aiurea!

Dar întrebarea aprinse imaginația lui tati, abătându-l de la retorica persuasivă.

– Știi, Pedure, nu m-am gândit niciodată la legile morale din punctul ăsta de vedere. Ce idee interesantă! Sugerezi că ar putea fi ignorate de cei care au… Ce? Înclinație înnăscută spre bunătate? Doar nu… Deși mărturisesc că sunt un ignorant când vine vorba de argumente morale. Îmi place să mă joc și-mi place să gândesc. Călătoria prin Întuneric a fost o aventură distractivă, dar în aceeași măsură importantă pentru efortul de război. Știința va

determina o modificare remarcabilă în viitorul apropiat al neamului păianjenilor. Mă distrez extraordinar cu aceste lucruri și vreau ca publicul – inclusiv experții în gândirea morală – să înțeleagă consecințele acestei schimbări.

– Așa este, spuse Onorata Pedure. Sesizai sarcasmul numai dacă ascultai cu urechi suspicioase, cum făcea Mica Victory. Și are cumva știința de gând să înlocuiască Întunericul, marele purificator și marea taină?

Tati făcu gesturi de ignorare cu mâinile pentru mâncat. Părea să fi uitat că vorbește la radio.

– Știința va face Întunericul la fel de inofensiv ca noaptea care vine la sfârșitul fiecărei zile.

În cabina de emisie, Didi chiui scurt. Era pentru prima oară când Viki o auzea reacționând la transmisiile pe care le supraveghea. Dincolo, în studio, Rappaport Digby stătea țanțoș, de parcă i-ar fi înfipt cineva o suliță în dos. Tati nu observă, iar replica Pedurei veni calmă, de parcă discutau dacă va ploua sau nu:

– O să trăim și-o să muncim pe toată perioada Întunericului, ca și cum ar fi doar o noapte lungă?

– Da! La ce crezi că se referă toate discuțiile despre puterea nucleară?

– Atunci vom fi cu toții Călători prin Întuneric, nu vor mai exista mistere, nu vor mai exista refugii în care să se odihnească mintea păianjenilor. Știința se va ocupa de toate.

– Prostii! Pe lumea asta mică, nu va mai exista beznă. Întuneric, da, va fi întotdeauna. Ieși la plimbare diseară, doamnă Pedure. Privește în sus. Suntem înconjurați de Întuneric, mereu vom fi. Și, așa cum Întunericul nostru e înlocuit, odată cu trecerea vremii, de un Soare Nou, tot așa un Întuneric mai mare e înlocuit de milioane și milioane de stele. Gândește-te! Dacă ciclul soarelui nostru a fost mai demult mai scurt de un an, atunci înseamnă că și mai demult soarele a strălucit tot timpul. Am studenți care sunt convinși că majoritatea stelelor sunt exact ca soarele nostru. Vrei un refugiu trainic, pe care păianjenii să se poată baza? Pedure, există un refugiu în cer, și acest refugiu se întinde la nesfârșit.

Și așa, tati porni în călătoria lui spațio-temporală. Până și absolvenții se plictiseau când începea s-o ia razna; numai un grup de nebuni dedicați se specializa în astronomie. Era un domeniu cu susu-n jos. Pentru majoritatea oamenilor, ideea că niște lumini stabile, ca stelele, ar semăna cu soarele reprezenta un salt de credință mai mare decât cerea orice religie.

Digby și Onorata Pedure ascultau cu gura căscată în timp ce tati își aprofunda teoria prin extrapolări tot mai îndrăznețe. Lui Digby îi plăcuse întotdeauna partea științifică a emisiunii, iar de data asta era ca hipnotizat. Pedure, în schimb… șocul îi trecuse repede. Fie că mai auzise teoria lui tati, fie că o abătea de la drumul pe care voia ea să meargă.

Ceasul din cabină arăta că se apropie orgia mesajelor comerciale care încheiau întotdeauna emisiunea. Se pare că tati va avea ultimul cuvânt… însă Viki era convinsă că Onorata Pedure se uita la ceas mai intens decât la orice alt obiect din studio, așteptând clipa strategică aleasă cu precizie.

Atunci reprezentanta clerului își trase microfonul mai aproape și vorbi destul de tare ca să-i întrerupă lui Sherkaner șirul gândurilor.

– Foarte interesant, dar colonizarea spațiului dintre stele se va petrece cu siguranță după generația actuală.

Tati făcu un gest de ignorare.

– Poate, dar…

Onorata Pedure continuă pe un ton savant și afectat:

– Deci marea schimbare din vremurile noastre constă doar în cucerirea următoarei perioade de Întuneric, cea care încheie acest ciclu al soarelui?

– Corect. Noi – toți cei care auzim această emisiune – nu vom mai avea nevoie de refugii. Aceasta este promisiunea puterii nucleare. Toate marile orașe vor avea suficientă energie ca să se încălzească mai mult de două secole, până se ridică Întunericul. Așa că…

– Înțeleg. Deci trebuie planificate construcții pe scară largă care să împrejmuiască orașele?

– Da, și fermele. Și va trebui să asigurăm…

– Deci acesta este și motivul pentru care vrei încă o generație de adulți. De asta insiști asupra nașterilor defazate.

– Păi, nu tocmai. E doar o caracteristică a noii si…

– Deci Concordia va intra în următoarea perioadă de Întuneric cu sute de milioane de Călători prin Beznă. Dar cu restul lumii cum rămâne?

Tati parcă își dădu seama că era condus spre ape tulburi.

– A… dar alte țări cu tehnologie avansată ar putea proceda la fel. Cele mai sărace își vor păstra refugiile convenționale și se vor trezi mai târziu.

Pedure își puse oțel în glas, întinzând, în sfârșit, capcana:

– „Se vor trezi mai târziu." În timpul Marelui Război, patru Călători prin Întuneric au doborât cea mai puternică națiune din lume. În următoarea perioadă de Întuneric, vor exista milioane de asemenea Călători. Asta mi se pare că seamănă foarte mult cu pregătirea celui mai crâncen masacru al refugiilor din istorie.

– Nu, nu e deloc așa. Noi n-am…

– Doamnă, domnule, îmi pare rău, timpul nostru a expirat.

– Dar…

Digby ridică vocea și acoperi obiecțiile lui tati:

– Vreau să vă mulțumesc amândurora că ați fost alături de noi astăzi și… bla, bla, bla.

În studio, Pedure se ridică imediat ce Digby își încheie discursul final. Microfoanele erau oprite și Viki nu mai auzea ce se vorbește. Reprezentanta clerului schimba amabilități cu crainicul. În partea cealaltă, tati arăta foarte nedumerit. Când Onorata Pedure trecu pe lângă el, se ridică și o urmă afară din studio, vorbindu-i cu însuflețire. Pedure nu-i oferi decât un zâmbet arogant.

În spatele lui Viki, Didi regla cea mai importantă parte a transmisiei, reclamele. În cele din urmă, întoarse privirea de la butoane. Părea cam șocată.

– Știi, tati al tău are niște… idei foarte… stranii.

Urmă o succesiune de acorduri care puteau fi muzică însoțită de cuvintele: „Mâinile ascuțite sunt mâini fericite. Conserve gustoase cu desene voioase…"

Câteodată, reclamele păianjenilor erau atracția programelor oferite de Radio Princeton. Soluții după năpârlire, farduri de ochi, pantaloni mulați – înțelegeai la ce folosesc multe produse, deși reclamele nu aveau nicio logică. Altele erau doar niște cuvinte fără sens, mai ales dacă nu mai auzisei de produsul respectiv sau traduceau traducători de rangul doi.

Astăzi venise rândul lor. Reung, Broute și Trixia stăteau și se foiau pe scaune, deconectați de la fluxul de semnale. Îngrijitorii lor apăruseră deja ca să-i dea jos de pe scenă. Astăzi, mulțimea din barul lui Benny ignora și reclamele.

– N-a fost așa de distractiv ca emisiunea cu copii, dar…

– Ai sesizat abordarea despre zborul spațial? Mă întreb dacă afectează Graficul. Dacă…

Ezr nu era atent la discuții. Rămase cu ochii ațintiți la perete, iar pălăvrăgeala devenise un bâzâit îndepărtat. Trixia arăta mai rău decât de obicei. Ochii îi tremurau a disperare. Ezr avusese de multe ori aceeași impresie și tot de atâtea ori îi explicase Anne Reynolt că un asemenea comportament nu sugera decât nerăbdarea de a se apuca iar de treabă.

– Ezr?

O mână îl atinse ușor pe mânecă. Era Qiwi. La un moment dat, în timpul spectacolului, se strecurase în bar. O făcuse și altădată. Se așeza în tăcere, urmărind reprezentația. Acum avea tupeul să se poarte ca o prietenă.

– Ezr, eu…

– Scutește-mă.

Ezr îi întoarse spatele.

Așa că se uita exact la Trixia când se petrecu evenimentul: îngrijitorii îl scoseseră pe Broute din încăpere. În timp ce o conduceau pe Xopi Reung pe lângă Trixia, ea scoase un țipăt, sări de pe scaun și-i trase un pumn în față femeii mai tinere. Xopi se răsuci, smucindu-se din strânsoarea îngrijitorului. Se uită mirată la sângele care-i curgea din nas, apoi îl șterse cu mâna. Celălalt îngrijitor o prinse pe Trixia, care urla, înainte să atace a doua oară. Strigătele ei se furișară pe canalul audio general:

– Pedure rea! Mori! Mori!

– Vai de mine… Aflat lângă Ezr, Trud Silipan sări de pe scaun și-și croi drum spre intrarea în bar. Pe Reynolt o s-o apuce crizele. Tre' s-o tund în Hammerfest.

– Vin și eu.

Ezr țâșni frecându-se de Qiwi și plonjă spre ușă. Barul amuți o clipă, apoi oamenii începură iar să vorbească…

… dar, urmându-l pe Silipan, Ezr aproape că nu-i mai auzea. Avansară repede spre coridorul principal, ca să ajungă la taxiuri. În ecluză, Silipan tastă ceva pe agendă, apoi se răsuci.

– Voi doi ce vreți?

Ezr privi peste umăr și văzu că Pham Trinli venise în urma lor.

– Trebuie să vin, Trud. Trebuie s-o văd pe Trixia.

Și Trinli părea îngrijorat.

– Asta o să ne strice înțelegerea, Silipan? Trebuie să ne asigurăm că…

– Futu-i! Da, trebuie să ne gândim la consecințe. Bine. Hai cu mine. Se uită la Ezr. Dar tu, tu nu ai cu ce să ne ajuți.

– Vin și eu, Trud.

Ezr se pomeni la mai puțin de zece centimetri de Silipan, cu pumnii ridicați.

– Bine, bine! Dar să nu-mi stai în drum.

În clipa următoare, încuietoarea pâlpâi verde. Se îmbarcară și țâșniră din habitat. Conglomeratul era un morman uriaș luminat de soare, de o parte a discului albastru al Arachnei.

– Futu-i! Să se întâmple una ca asta când sunt în partea cealaltă! Taxi!

– Domnule?

– La Hammerfest, cu cea mai mare viteză.

În mod normal, ar fi trebuit să gâdile puțin hardware-ul taxiului, dar automatul recunoscu vocea și tonul lui Silipan.

– Să trăiți!

Taxiul țâșni la aproximativ o zecime de *g*. Silipan și ceilalți căutară suporturi și se fixară pe jos. În fața lor, conglomeratul creștea tot mai mare.

– E nasol de tot, știați? Reynolt o să spună că n-am stat la post.

– Păi, și ai stat?

Trinli se fixase chiar lângă Silipan.

– Bine-nțeles că nu, dar n-ar trebui să conteze. Ce naiba, un îngrijitor ar fi trebuit să fie destul pentru toată echipa de traducători căcănari. Acum eu o să pic de fraier.

– Dar Trixia e bine?

– De ce a explodat Bonsol așa? întrebă Trinli.

– Habar n-am. Știi că se ceartă și sar la bătaie, mai ales cei din aceeași specialitate. Dar acum a pocnit-o damblaua din senin.

Silipan tăcu dintr-odată. Se uită în vizor câteva momente lungi.

– O să se rezolve. O să se rezolve. Fac pariu că se mai transmitea de la sol. Știi, un microfon uitat deschis, o eroare în coordonarea emisiunii. Poate că Underhill i-a tras una celuilalt păianjen. Asta ar clasifica criza lui Bonsol drept „traducere validă”… Fir-ar să fie!

Silipan era acum foarte îngrijorat, căutând explicații întâmplătoare. Trinli se prefăcu prea tâmp ca să observe. Zâmbi larg și-l bătu ușor pe umăr.

– Nu te mai ambala. Știi că Qiwi Lisolet e băgată în înțelegere. Asta înseamnă că Nau vrea ca deviații să fie folosiți mai intens. O să spunem că erai în habitat și-mi explicai mie niște amănunte.

Taxiul execută o răsucire completă, frânând pentru aterizare. Conglomeratul și Arachna făcură tumbe pe cer.

25

N-o zăriră pe Onorata Pedure când plecară de la radio. Tati era cam abătut, dar zâmbi și râse când micii lui păianjeni spuseră cât de mult le-a plăcut cum a vorbit la emisiune. Nici n-o certă pe Gokna pentru Zecele ăla. Brent stătu în față cu tati în drum spre Casa de pe Deal.

Gokna și Victory nu prea vorbiră în mașină. Amândouă știau că toată lumea se prefăcea.

Când ajunseră acasă, mai erau două ore până la masă. Bucătăresele spuseră că generalul Smith se întorsese de la Comandamentul Teritorial și va lua cina împreună cu ei. Gokna și Viki avură un schimb de priviri. *Mă întreb ce-i va spune mami lui tati.* Cele mai savuroase momente nu vor avea loc la cină. *Hm... Și ce-i de făcut în restul după-amiezii?* Surorile se despărțiră, jucându-se de-a mersul în recunoaștere pe coridoarele spiralate ale casei. Existau încăperi – nenumărate încăperi – care rămâneau mereu închise.

De la unele dintre ele nu reușiseră încă să fure cheia. Acolo își ținea lucrurile generalul, deși cele mai importante se găseau la Comandamentul Teritorial.

Viki merse și cercetă în biroul lui tati de la parter și în bufetul tehnicienilor, dar foarte scurt. Putea pune prinsoare cu Gokna că tati nu se ascundea, dar își dădu seama că astăzi „nu se ascunde" înseamnă „greu de găsit". Trase o tură prin laboratoare, dădu peste urmele tipice ale trecerii lui, studenți în diverse faze de confuzie și iluminare subită, șocantă. („Zăpăceala Underhill" îi spuneau studenții: dacă erai nedumerit, existau șanse ca tati să fi spus ceva demn de laudă. Dacă te pomeneai lămurit brusc, probabil că tati te păcălise și se păcălise și pe el cu o explicație facilă.)

Noul laborator de semnale se găsea aproape de vârful casei, sub un acoperiș plin de antene experimentale. Îl prinse pe Jaybert Landers coborând treptele. Păianjenul nu prezenta simptomele

zăpăcelii Underhill. Păcat.

– Salut, Jaybert. L-ai văzut pe…

– Da, amândoi sunt înăuntru.

Arătă cu o mâna peste umăr.

Aha! Dar Viki nu se strecură imediat pe lângă el. Dacă generalul era deja înăuntru, poate că ar trebui să obțină niște informații de la distanță.

– Ce se mai întâmplă, Jaybert?

Bineînțeles, Jaybert crezu că întrebarea se referă la munca lui.

– Afurisită treabă. Azi-dimineață mi-am aliniat antena la legătura Comandamentului Teritorial. La început, alinierea a mers, dar pe urmă am sesizat perioade de cincisprezece secunde în care parcă ar fi fost două stații pe linia de vizibilitate directă. Am vrut să-l întreb pe tatăl tău…

Viki coborî după el două-trei trepte, scoțând sunete aprobatoare când celălalt se lansă într-un discurs neinteligibil despre stagii de amplificare și defecte temporare de aliniere. Sigur că Jaybert fusese foarte bucuros să atragă imediat atenția lui tati și sigur că tati fusese încântat să găsească o scuză ca să se pitească în laboratoarele de semnale. Dar a apărut mami…

Viki îl lăsă pe Jaybert la parter, în cubicului său, apoi urcă scările înapoi, de data asta ocolind pe la intrarea de serviciu a laboratorului. Zări lumină la capătul coridorului. Aha! Ușa era întredeschisă. Auzi vocea generalului. Se furișă pe coridor spre ușă.

– Pur și simplu nu înțeleg, Sherkaner. Ai o minte strălucitoare. Cum poți să te comporți ca un idiot?

Junioara Victory șovăi, gata să se retragă din coridorul întunecat. N-o mai auzise pe mami atât de supărată. O… durea. Dar Gokna ar fi dat orice să audă raportul lui Viki. Așa că înaintă cu grijă, și întoarse capul într-o parte ca să se uite prin ușa crăpată. Laboratorul arăta așa cum și-l amintea, plin de osciloscoape și aparate de înregistrare de mare viteză. Câteva dintre instrumentele lui Jaybert erau descoperite, dar se pare că mami sosise înainte ca el și tati să treacă la dezmembrarea lor. Mami stătea în fața lui tati, așa că el n-avea cum s-o vadă cu ochii

cei mai buni. *Și fac pariu că mă aflu aproape de punctul mort al vederii mamei.*

– … Chiar atât de jalnic am fost? întrebă tati.

– Da!

Sherkaner Underhill mai avea puțin și se topea sub privirile de foc ale generalului.

– Nu știu. Cucoana m-a prins cu garda jos. Remarca ei despre micul Brent… Am știut că se va lega de el. Tu și cu mine am vorbit despre asta. Am discutat și eu cu Brent. Totuși, m-a dat gata. M-am pierdut.

Mami scuturǎ din mânǎ, ignorându-i comentariul.

– Nu asta a fost problema, Sherk. I-ai dat o replică pe măsură. Durerea ta a ieșit la iveală în stilul afectuos, patern, în care te-ai exprimat. Cu toate astea, peste câteva minute te-a făcut praf…

– În afară de partea cu astronomia. N-am spus decât lucruri pe care le-am plănuit pentru emisiune în anul viitor.

– Dar le-ai turuit pe toate deodată!

– … Știu. Pedure a început să se exprime ca un individ curios, inteligent. Ca Hrunk sau alții de aici, din Casa de pe Deal. A ridicat niște chestiuni interesante și m-a luat valul. Și știi ceva? Chiar și acum… Pedure asta e deșteaptă și flexibilă. Dacă aș fi avut timp, cred că aș fi convins-o.

Generalul scoase un hohot ascuțit, plin de amărăciune.

– Pe Zeul Adâncurilor, ești un prost! Sherk, eu… Mami întinse mâna spre tati. Iartă-mă. Nici pe subordonații mei nu-i mustruluiesc așa ca pe tine.

Tati scoase un sunet afectuos, ca atunci când vorbea cu Rhapsa sau cu Micul Hrunk.

– Știi din ce cauză, draga mea. Mă iubești la fel de mult ca pe tine. Și știu cât de tare te mustruluiești pe tine însăți.

– Dar numai în mintea mea. În tăcere, pe dinăuntru.

Se făcu liniște o vreme și Mica Victory își dori să fi pierdut concursul de recunoaștere cu Gokna. Dar când mami vorbi din nou, o făcu pe un ton obișnuit:

– Amândoi am dat-o în bară. Își desfăcu bagajul și scoase din el niște hârtii. Anul viitor, „Ora copiilor” urma să prezinte avantajul și

posibilitatea vieții pe Întuneric, odată cu primele contracte de construcție. Știam că într-o zi se vor ivi consecințe de ordin militar, dar nu le așteptam atât de repede.

– Acum vorbim de consecințe militare?

– Manevre ostile, cel puțin. Știi că Pedure este din Ocultia.

– Bineînțeles. O dă de gol accentul.

– Acoperirea ei e bună, în parte pentru că e adevărată. Onorata Pedure e Prelat de Rangul III în Biserica Întunericului. Dar și agent de rang mijlociu în Acțiunea Domnului.

– Frăția.

– Exact. Am întreținut relații de prietenie cu oculții de la război încoace, dar Frăția vrea să schimbe situația. Deține deja controlul efectiv asupra câtorva state minore. E o sectă legitimă a Bisericii, dar…

Pe coridor, în spatele micuței Victory, cineva aprinse lumina. Mami ridică o mână și rămase nemișcată. *Ups!* Poate că observase o siluetă vagă, crestături și adâncituri familiare în carcasă. Fără să se întoarcă, Smith întinse un braț lung în direcția celei care trăgea cu urechea.

– Victory! Închide ușa și treci în camera ta!

– Da, mamă, rosti junioara cu glas stins, rușinată.

În timp ce închidea ușa de serviciu, auzi un ultim comentariu:

– Fir-ar să fie! Cheltuiesc cincizeci de milioane pe an pe siguranța transmisiunilor și propria mea fiică încearcă să-mi intercepteze convorbirile…

Clinica de sub Hammerfest gemea de lume. Când Pham o vizitase înainte, nu-i văzuse decât pe Trud și, din când în când, pe câte un alt tehnician și unul-doi „pacienți”. Astăzi… ei, bine, astăzi o grenadă de mână ar fi provocat un haos mai mare printre emergenți, dar nu cu mult mai mare. Ambele unități RMN lucrau. Unul dintre îngrijitori o pregătea pe Xopi Reung pentru radiografie; femeia gemea, zvârcolindu-se, în ciuda eforturilor lui. Într-un colț, Dietr Li – fizicianul? – bombănea de unul singur, legat.

Reynolt își fixase un picior de un suport din tavan, ca să se apropie de unitatea RMN fără să stea în calea tehnicienilor. Nu se

uită la ei când intrară.

– În regulă, introducerea e completă. Ține brațele nemișcate.

Tehnicianul își aduse pacientul în mijlocul camerei. Era Trixia Bonsol; se uită în jur, evident, fără a recunoaște pe nimeni, apoi începu să suspine disperată.

– Ați defocalizat-o! strigă Vinh, împingându-i la o parte pe Trud și pe Trinli.

Dintr-o singură mișcare, Pham se fixă și-l prinse, iar Vinh ricoșă înapoi, lovindu-se ușor de perete.

Reynolt se uită în direcția lui Vinh.

– Taci sau ieși afară, îi spuse, apoi mișcă din mână spre Bil Phuong. Adu-o pe doctor Reung. Vreau…

Trecu la jargon. Un birocrat obișnuit i-ar fi scos urgent afară. Lui Anne Reynolt chiar nu-i păsa, câtă vreme nu-i stăteau în cale.

Silipan pluti înapoi la Pham și Vinh. Arăta abătut și posac.

– Da, ține-ți gura, Vinh. Se uită la displayul unității RMN. Bonsol e tot focalizată. I-am dezactivat doar capacitățile lingvistice. Așa o să ne fie mai ușor s-o… tratăm.

Se uită nesigur la Bonsol. Femeia se încovrigase atât cât îi permiteau legăturile. Suspina încontinuu, disperată și nemângâiată.

Vinh se zbătu puțin în strânsoarea lui Pham, apoi se calmă, dar rămase cu un tremur pe care numai Pham îl simțea. Pentru o clipă, avu impresia că Vinh se pregătea să strige, dar băiatul se răsuci, întoarse ochii de la Trixia și strânse pleoapele.

Vocea lui Nau răsună în cameră:

– Anne? Am pierdut trei fire de analiză de la întrerupere. Știi cumva…

Reynolt îi răspunse pe tonul cu care i se adresase lui Vinh:

– Lasă-mi o kilosecundă. Am cel puțin cinci cazuri de virus denaturat.

– Doamne… ține-mă la curent, Anne.

Reynolt se adresă imediat altcuiva:

– Horn! Care-i treaba cu doctor Li?

– E rațional, doamnă; l-am ascultat. S-a întâmplat ceva în timpul spectacolului și…

Reynolt traversă camera spre Dietr Li, fără a se sinchisi de tehnicieni, deviați și aparate.

– E ciudat. N-ar fi trebuit să apară diafonie între fizică și emisiunea radio.

Tehnicianul lovi încet cardul atașat de bluza lui Li.

– Jurnalul lui zice că a auzit traducerea.

Pham observă că Silipan își înăbușea emoțiile. Să fi fost una dintre greșelile lui? La dracu! Dacă tipul cădea în dizgrație, cine i-ar mai da informații despre focalizare?

Reynolt însă nu-l observă pe tehnicianul care lipsise nemotivat. Se aplecă mai aproape de Dietr Li și-i ascultă bolboroseala.

– Ai dreptate, constată ea. A rămas blocat în discursul păianjenului despre Fluctuantă. Nu cred că e denaturat. Ține-l sub supraveghere și anunță-mă dacă o ia razna.

Alte voci se auziră din perete. Erau focalizate:

– Laboratorul de la Mansardă douăzeci la sută fază nefuncțional… cauză probabilă: reacții de specialități încrucișate la fluxul audio ID2738 „Ora copiilor”… Instabilități neamortizate…

– V-am auzit. Pregătiți-vă de închidere.

Reynolt se răsuci spre Trixia Bonsol. Se uită lung la femeia care plângea, cu o privire care îmbina interesul profund cu detașarea totală. Brusc, se întoarse spre Trud Silipan și-l săgetă din ochi.

– Tu! Treci aici.

Trud țopăi prin cameră până ajunse lângă ea.

– Da, doamnă! Da, doamnă!

Măcar de data asta nu i se ghici sarcasm în voce. Poate că Reynolt nu știa ce înseamnă răzbunarea, dar ea dădea sentințele puse în aplicare de Nau și Brughel.

– Verificam eficiența traducerilor, doamnă, cât de bine o înțeleg ignoranții – mai exact clienții din barul lui Benny.

Reynolt nici nu-i ascultă scuza.

– Formează o echipă offline. Vreau să se verifice jurnalul doctorului Bonsol.

Se apropie mai mult de Trixia, cercetând-o din priviri. Traducătoarea se oprise din plâns. Ghemuită, o scuturau spasmele.

– Nu cred că pe asta o mai putem salva, adăugă atunci Reynolt.

Ezr se smuci în brațele lui Pham, gata să înceapă din nou să strige. Apoi se uită ciudat la Pham și nu spuse nimic. Pham slăbi strânsoarea și-l bătu ușor pe umăr.

Cei doi urmăreau scena în tăcere. „Pacienții" veneau și plecau. Câtorva li se dezactivară din capacități. Când ieși din unitatea RMN, Xopi Reung arăta ca Trixia Bonsol. În ultimele gărzi, Pham avusese nenumărate ocazii să-l urmărească pe Silipan la treabă și să-i stoarcă informații despre proceduri. Aruncase chiar o privire într-un manual de focalizare. Dar acum era prima dată când vedea clar cum lucrează Reynolt și tehnicienii.

Se petrecuse ceva groaznic, fără îndoială: denaturarea virusului minții. Încercând să găsească o soluție, Reynolt deveni mai umană decât o văzuse Pham vreodată. Unele aspecte ale misterului se rezolvară pe loc. Interogarea lansată de Trud chiar la începutul dezbaterii generase o căutare prin diverse specialități. Acesta era motivul pentru care ascultaseră dezbaterea atâția deviați. Analiza lor decursese foarte normal câteva sute de secunde, dar, pe măsură ce se postau rezultatele, traducătorii începuseră să comunice între ei foarte intens. În mod normal, era vorba de consultare, decideau asupra cuvintelor pe care le rosteau cu glas tare. De data asta, nu scoseseră decât aiureli. Mai întâi Trixia, apoi și ceilalți începuseră s-o ia razna, structura creierului lor indicând denaturarea necontrolată a virusului. Dezastrul se produsese înainte ca Trixia s-o atace pe Xopi Reung, dar atacul fusese doar începutul denaturărilor masive. Indiferent ce anume se comunica în rețeaua deviaților, se genera o cascadă de izbucniri similare. Înainte de evaluarea exactă a situației, erau afectați aproximativ douăzeci la sută din deviați, virusul din creierul lor scăpând de sub control și inundându-i cu substanțe psihoactive și toxine.

Deviații navigatori nu fuseseră afectați. Spionii lui Brughel, doar în mică măsură. Pham urmărea tot ce făcea Reynolt, încercând să rețină fiecare detaliu, fiecare indiciu. *Dacă aș putea face și eu așa ceva rețelei de sprijin, dacă oamenii lui Brughel ar putea fi scoși din funcție…*

Anne Reynolt era peste tot. Fiecare tehnician îi cerea părerea.

Ea fu aceea care-i salvă pe majoritatea deviaților lui Ritser; ea fu aceea care reuși reluarea operațiunilor limitate din Mansardă. Iar Pham trase concluzia că, fără ea, nu s-ar fi recuperat nimic. În sistemul solar emergent, colapsul unui deviat era un inconvenient ocazional. Existau universități care furnizau înlocuitori, sute de clinici pentru focalizarea specialiștilor nou-creați. Aici, la douăzeci de ani-lumină de civilizația emergentă, era altă poveste. Aici, micile defecțiuni puteau scăpa de sub control... și, fără un manager cu calități supraomenești, fără Anne Reynolt, operațiunea lui Tomas Nau s-ar fi dus de râpă.

Xopi Reung muri la scurtă vreme după ce o scoaseră din unitatea RMN. Reynolt lăsă la o parte reluarea activității din Mansardă și petrecu clipe de agitație maximă cu traducătoarea. De data asta, nu mai avu succes. Peste o sută de secunde, virusul denaturat îi afectase trunchiul cerebral... iar restul nu mai conta. Reynolt se uită încruntată la trupul nemișcat încă o secundă. Apoi le făcu semn tehnicienilor să-l scoată afară.

Pham urmări cum o scoteau pe Trixia din clinică. Trăia; Reynolt însăși mergea în fața celui care o purta.

Trud Silipan o urmă spre ușă. Își aminti brusc de cei doi vizitatori. Se întoarse și le făcu semn să-l urmeze.

– În regulă, Trinli. Spectacolul s-a terminat.

Silipan era ursuz și palid. Încă nu se cunoștea cauza exactă a denaturării virusului; o interacțiune bizară între deviați. Faptul că Trud umblase în rețeaua lor – lansase o interogare la începutul a dezbaterii – n-ar fi trebuit să fie altceva decât o simplă utilizare a resurselor.

Dar pe Trud îl păștea un mare ghinion. Deși nu interogarea lui stârnise dezastrul, avea legătură cu el. Într-o operațiune Qeng Ho, interogarea ar fi constituit un indiciu suplimentar. Din nefericire, emergenții foloseau metode post-hoc când defineau păcatul.

Pham și Vinh urcară din măruntaiele habitatului Hammerfest singuri, deși îi însoțeau, fără îndoială, spionii lui Brughel. Vinh tăcea. Într-un fel, astăzi primise cea mai mare lovitură de ani de zile, poate de la moartea lui Jimmy Diem. Pentru un descendent

atât de îndepărtat de Pham, Ezr avea un chip prea familiar. Îi amintea de Ratko Vinh tânăr; semăna mult cu Sura la față. Nu era un gând plăcut. *Poate că subconștientul încearcă să-mi spună ceva... Da.* Nu doar în clinică, ci de-a lungul întregii sale perioade de gardă. Din când în când, puștiul se uita la el... cu o privire care sugera mai degrabă cumpănire decât dispreț. Pham aruncă o privire înapoi, încercând să-și aducă aminte cum se comportase personajul Trinli. Sigur că era riscant să manifești atâta interes pentru focalizare. Dar îl acopereau șmecheriile lui Trud. Nu, și când stăteau în clinică și mintea lui Pham se concentrase exclusiv pe Reynolt și pe enigma Bonsol – și atunci era sigur că nu arătase altfel decât puțin năucit, un bătrân șarlatan, îngrijorat că nenorocirea petrecută îi va da peste cap înțelegerea făcută cu Trud. Totuși, acest Vinh îl citise în profunzime. Cum reușise? Și ce era de făcut?

Ieșiră din coridorul vertical principal și o luară în jos, pe rampa care ducea la ecluza taxiurilor. Pe tavan, pe pereți, pe podea, numai frizele focalizaților. Pe alocuri, pereții fuseseră subțiați. Lumina albastră, lumina Arachnei, pătrundea prin cristal, mai închisă, mai deschisă, în funcție de adâncimea scobiturii. Pentru că Arachna era permanent luminată din L1 și conglomeratul era menținut într-o fază fixă față de soare, lumina era aceeași de ani de zile. Poate că ar fi fost o vreme când Pham Nuwen s-ar fi îndrăgostit de arta aceea, dar acum știa cum fusese creată. Gardă după gardă, el și Trud Silipan coborau pe rampă și-i vedeau pe muncitori cioplind. Nau și Brughel storseseră ultima picătură de viață din deviații fără școli înalte ca să termine lucrarea asta de artă. Pham bănui că cel puțin doi muriseră de bătrânețe. Ceilalți muriseră și ei, poate în timp ce finisau cioplirea coridoarelor mai neînsemnate. *Când voi ajunge eu la putere, lucrurile se vor schimba.* Focalizarea era o grozăvie. Nu trebuia folosită decât la mare nevoie.

Cei doi străbătură un coridor lateral, cu lambriuri din lemnul produs în rezervoare. Fibra făcea vârtejuri line, urmând curba coridorului care ducea la apartamentul lui Tomas Nau.

Și iat-o pe Qiwi Lin Lisolet. Poate că-i auzise venind. Mai degrabă îi văzuse părăsind clinica. În orice caz, îi așteptase destul

de mult, pentru că stătea cu picioarele pe podea, ca într-un mediu cu gravitație normală.

– Ezr, te rog, nu putem vorbi o clipă? N-am vrut să te simți rănit de spectacolele…

Vinh plutise înaintea lui Pham, avansând calm. Ridică brusc capul când o văzu pe Qiwi. Inițial, lăsă impresia că va trece pe lângă ea. Apoi ea îi vorbi.

Vinh se împinse cu putere de perete, plonjând cu viteză direct spre ea. Era o mișcare de-a dreptul ostilă, ca și cum ți-ai plimba pumnul pe sub nasul cuiva.

– Liniștește-te! izbucni Pham și se obligă să stea deoparte, mimând neputința.

Îl mai ținuse o dată în loc pe băiat în ziua respectivă și, de data asta, scena va fi clară pentru spioni. Pe lângă asta, Pham o văzuse pe Qiwi lucrând afară. Era într-o formă mai bună decât oricine altcineva din L1, o acrobată înnăscută. Poate că nu i-ar strica lui Vinh să afle că nu-și putea vărsa nervii pe ea.

Dar Qiwi nu se apără, nici nu clipi. Vinh se răsuci și-i trase o palmă atât de tare, încât se răsuciră amândoi, mărind distanța dintre ei.

– Da, o să vorbim!

Spumega de furie. Se năpusti din nou asupra ei și o pălmui a doua oară. Qiwi tot nu se apără, nici măcar nu ridică mâna ca să-și protejeze fața.

Pham Nuwen se împinse în față fără să mai stea pe gânduri. O voce ascunsă într-un colț îndepărtat al minții sale îl lua în râs, pentru că risca masca pe care o purta de ani de zile numai ca să apere o ființă nevinovată. Dar aceeași voce îl și aplauda.

Plonjarea lui Pham se transformă într-o piruetă involuntară; fără să vrea, îl lovi cu umărul pe Vinh în stomac și-l lipi de perete. Ieșiți din câmpul vizual al camerelor, îi trase un cot. În clipa următoare impactului, Vinh se pocni cu capul de perete. Dacă s-ar fi aflat în coridoarele de diamant cioplit, s-ar fi lovit zdravăn. Dar, cum nu se aflau acolo, când Vinh se depărtă de perete, flutură vlăguit din mâini. Din cap îi săreau mici stropi de sânge.

– Bate-te cu cei la fel de tari ca tine, Vinh! Vierme laș și

nemernic ce ești. Voi, marile familii de comercianți, sunteți toate-o apă și-un pământ!

Pham se înfuriase într-adevăr, dar și pe el, pentru că-și risca acoperirea.

Vinh își revenea treptat. Se uită la Qiwi, aflată la patru metri distanță. Fata îi răspunse cu o privire șocată și hotărâtă deopotrivă. Apoi Vinh se uită la Pham și bătrânul se înfioră. Camerele lui Brughel poate că nu captaseră toate detaliile încăierării, dar puștiul știu cât de calculat fusese atacul lui Pham. Cei doi se fixară o clipă, apoi Vinh se smulse din strânsoarea brațelor lui și o luă iute în jos pe rampă, spre ecluza taxiurilor. Era retragerea unui bărbat rușinat și bătut. Dar Pham îi văzuse privirea; trebuia să ia măsuri în privința lui Ezr Vinh.

Qiwi porni după Vinh, dar se opri după zece metri. Pluti până la intersecția coridoarelor, apoi se uită lung în direcția în care plecase el.

Pham se apropie de ea. Știa că trebuie să dispară de acolo. Fără îndoială că acum îl urmăreau mai multe camere și nu se pricepea prea bine să-și joace rolul în fața lui Qiwi. Ce să-i spună ca să poată pleca în siguranță?

– Nu te teme, puștoaico. Vinh nu merită. N-o să se mai lege de tine, ți-o garantez.

Fata se întoarse cu fața spre el. Doamne, ce mult semăna cu mama ei! Nau o exploata gardă după gardă.

Avea lacrimi în ochi. Pham nu văzu tăieturi sau sânge, dar începeau să se formeze vânătăi pe pielea ei închisă.

– N-am vrut să-l rănesc. Doamne, nu știu ce mă fac dacă Trixia m-moare!

Își trecu mâinile prin părul negru, tuns scurt. Matură sau nu, arăta la fel de pierdută ca în primele zile după „atrocitatea" Diem. Era atât de singură, încât se încredea în treanca-fleanca de Pham Trinli.

– Când... Când eram mică, îl admiram pe Ezr Vinh mai mult decât pe oricine altcineva, în afară de părinții mei. Se uită la Pham; zâmbi tremurat, dureros. Voiam atât de mult să aibă o părere bună despre mine. Pe urmă ne-au atacat emergenții, Jimmy

Diem i-a omorât pe mama și pe ceilalți… Suntem toți într-o barcă de salvare foarte mică. Nu trebuie să mai moară nimeni. Mișcă iute din cap. Știai că Tomas n-a mai intrat în hibernoterapie de la masacrul Diem? În toți acești ani, a trăit fiecare secundă. E atât de serios, de harnic. Crede în focalizare, dar e deschis și altor metode. Îi spunea lui Pham ceea ce ar fi vrut să-i spună lui Ezr. Barul lui Benny n-ar exista fără Tomas. Nici comerțul și nici bonzaiurile n-ar exista fără el. Încetul cu încetul, îi facem pe emergenți să ne înțeleagă modul de viață. Într-o zi, Tomas îi va putea elibera pe tata, pe Trixia și pe toți focalizații. Într-o zi…

Pham vru să întindă mâna și s-o mângâie. Cu excepția criminalilor, Pham Nuwen era singurul care știa ce se întâmplase cu Jimmy Diem, ce făceau Nau și Brughel cu Qiwi Lin Lisolet. Ar trebui s-o mustre zdravăn și să plece, dar nu se simți în stare. În schimb, rămase pe loc, stingher și buimac. *Da. Într-o zi. Într-o zi, copila mea, vei fi răzbunată.*

26

Apartamentul lui Brughel și postul lui de comandă se aflau pe *Mâna Invizibilă.* Se întreba deseori cum de găsiseră speculanții denumirea asta perfectă, două cuvinte care să exprime esența securității. În orice caz, *Mâna* avea fuzelajul cel mai puțin avariat dintre toate navele, Qeng Ho sau emergente. Cabinele echipajului de zbor erau solide. Propulsia principală probabil suporta o valoare de 1 *g* câteva zile la rând. De la cucerirea comercianților, sistemele de comunicare și ECM de pe navă fuseseră reutilate după standardele focalizaților. Aici, pe *Mâna Invizibilă,* Brughel era un fel de zeu.

Din păcate, izolarea fizică nu te ferea de virusul denaturat. Denaturarea era provocată de un dezechilibru emoțional. Adică se putea propaga în rețelele de comunicare, deși asta se întâmpla numai între deviați care cooperau strâns. Acasă, în lumea civilizată, denaturarea era ceva obișnuit, o abatere de nivel mediu, încă un motiv să ai disponibili înlocuitori proaspeți. Aici, la dracu-n praznic, era o amenințare mortală. Ritser aflase despre denaturare odată cu Reynolt, dar el nu-și permisese să-i scoată din funcție pe deviații lui. Ca de obicei, Reynolt îi oferea servicii de mâna a doua, dar se descurca. Își împărțiseră spionii în grupuri mici, operate separat unele de altele. Informațiile primite erau fragmentate, jurnalele lor necesitau o analiză ulterioară temeinică. Dar nu pierduseră nimic important… și, până la urmă, aveau să recupereze toate detaliile.

În primele douăzeci de kilosecunde, Ritser pierdu trei spioni din cauza virusului denaturat. Îl puse pe Omo să-i dezactiveze pe aceia și să-i țină pe restul în funcție. Coborî pe Hammerfest și discută îndelung cu Nau. Se pare că Reynolt pierdea încă cel puțin șase oameni, inclusiv o mare parte din traducători. Comandorul se arătă impresionat de puținele pagube suferite de Brughel.

– Menține-ți oamenii în funcție, Ritser. Anne crede că

traducătorii au început să țină cu unul sau celălalt păianjen implicat în dezbaterea aia cretină, că denaturarea s-a produs din cauză că a luat amploare obișnuita neînțelegere dintre deviați. E posibil, însă dezbaterea a fost îndepărtată de centrul focalizării traducătorilor. Imediat ce se stabilizează situația, vreau să-ți verifici înregistrările secundă cu secundă și să scotocești după evenimente suspecte.

După alte șaizeci de secunde, Brughel și Nau căzură de acord că trecuse criza, cel puțin în ce-i privea pe deviații din departamentul de securitate. Sergentul Omo îi puse din nou pe spioni să se consulte cu oamenii lui Reynolt, dar printr-o legătură cu buffer. Începu o scanare detaliată a trecutului imediat. Într-adevăr, dezastrul afectase operațiunea lui Brughel, deși foarte scurt. Aproximativ o mie de secunde pierduseră complet securitatea emisiei. La o investigație mai atentă, reieși că nu avusese loc nicio transmisie către un sistem exterior: secretul lor îndelungat era în siguranță. Local, strigătele traducătorilor trecuseră de controale, dar păianjenii nu le băgaseră de seamă; deloc surprinzător, din moment ce transmisiile haotice ar fi fost considerate zgomot trecător.

La sfârșit, Ritser fu obligat să tragă concluzia că denaturarea fusese un mare ghinion. Însă printre aspectele minore se strecurau amănunte savuroase.

În mod normal, Ritser stătea pe puntea *Mâinii Invizibile*, care îi oferea o perspectivă de control asupra conglomeratului și a Arachnei îndepărtate. Cum Ciret și Marli dădeau o mână de ajutor pe Hammerfest, rămaseră numai Tan și Kal Omo să se ocupe de aproape o sută de spioni. Așa că astăzi se făcea și el că lucrează la detaliile operațiunii împreună cu Omo și Tan.

– Vinh a acționat trei semnalizatoare de securitate în garda asta, domnule vicecomandor. De două ori în timpul denaturării.

Plutind deasupra lui Omo, Ritser se uită la deviații de gardă. O treime dormeau în scaun. Restul erau scufundați în fluxuri de date, verificând jurnalele, corelând rezultatele cu focalizații lui Reynolt de pe Hammerfest.

– Ia să vedem, cu ce-l ai la mână?

– Acestea sunt imagini analizate de camere în laboratorul lui Reynolt și pe un condor vecin cu apartamentul comandorului Nau.

Imaginile se derulară rapid, reliefate când spionii sesizaseră un limbaj al corpului ieșit din comun.

– Nimic pe față?

Pe fața ascuțită a lui Omo se instală un zâmbet răutăcios.

– Multe lucruri condamnabile acasă, dar nu sub actualul RdOI.

– Puteam să jur.

Încălcarea Regulamentului de Ordine Interioară al lui Nau ar fi fost destul pentru ca Vinh să fie îndepărtat imediat din orice teritoriu emergent. De douăzeci de ani încoace, comandorul trecea cu vederea de câte ori porcii ăștia de speculanți săreau calul, corupându-i pe cei ce respectau legea. La început, Ritser își ieșise din minți. Acum… Acum înțelegea. Tomas avea dreptate în multe privințe. Nu-și mai permiteau distrugeri. Iar dacă-i lăsau pe oameni să vorbească, obțineau informații cu grămada, secrete pe care le puteau folosi când se mai strângea lațul.

– De data asta ce-i diferit?

– Cele două evenimente se corelează la analiștii Șapte și Opt.

Șapte și Opt erau deviații de la capătul primului rând. Poate că avuseseră nume în copilărie, dar asta fusese demult, înainte de a intra la Academia de Poliție. Nume neserioase și titluri ca „doctor” se folosesc în activitățile civile, nu într-o secție de poliție serioasă.

– Vinh e atras de ceva care-i amplifică starea normală de anxietate. Uitați-vă la direcția capului.

Ritser nu înțelese nimic, dar treaba lui era să conducă, nu să înțeleagă detalii juridice. Omo continuă:

– Îl urmărește pe Trinli plin de suspiciune. La fel se întâmplă și pe coridor, lângă ecluza de taxiuri.

Brughel răsfoi indexul video al vizitei lui Vinh pe Hammerfest.

– În regulă. S-a bătut cu Trinli. L-a hărțuit pe Trud Silipan. Doamne… – Brughel nu-și putu reține râsul – a atacat-o pe târfa lui Nau. Dar zici că semnalizatoarele de securitate sunt pentru contact vizual și limbajul corpului?

Omo scutură din umeri.

– Comportamentul vizibil al individului se potrivește cu problemele lui, domnule.

Deci Qiwi Lisolet a primit două palme chiar în ușa lui Tomas Nau. Ritser se pomeni că zâmbește la ironia întâmplării. În toții anii ăștia, Tomas o păcălise pe curvuliță. Spălările periodice ale creierului ajunseseră momente de desfătare în viața lui Ritser, mai ales după ce-i văzuse reacția la un anumit material video. Totuși, nu putea să nu-și recunoască invidia. El, Ritser Brughel, n-ar fi reușit să susțină o mascaradă, nici prin spălarea creierului. Nici pe femeile lui nu știa să le păstreze. Cu vreo doi ani în urmă, fusese nevoit să se ducă la Tomas și să se dea bine pe lângă el ca să obțină alte păpușele. Ritser le epuizase pe cele mai atrăgătoare. Uneori avea noroc, cum avusese cu Floria Peres. Ea ar fi sesizat că Qiwi fusese spălată pe creier; inginer chimist sau nu, trebuise s-o lichideze. Dar și norocul avea limite… iar Exilul avea să dureze încă mulți ani. Gândul era apăsător și persistent, așa că îl alungă hotărât.

– Bine. Deci tu zici că Șapte și Opt consideră că Vinh ascunde ceva ce nu exista în conștiința lui înainte, cel puțin nu atât de intens.

Acasă, în lumea civilizată, n-ar fi fost nicio problemă. L-ar fi arestat pe infractor și ar fi stors răspunsurile de la el. Aici… Ei, bine, când avuseseră aici ocazia de a stoarce răspunsuri, aflaseră extrem de puține lucruri. Prea mulți Qeng Ho aveau blocaje eficiente și prea mulți nu puteau fi infectați corespunzător cu virusul minții.

Rulă incidentele reliefate.

– Hm… Crezi că și-a dat seama că Trinli e, de fapt, Zamle Eng?

Speculanții erau nebuni; tolerau orice fel de corupție, dar îl urau din tot sufletul pe unul de-ai lor pur și simplu pentru că făcea comerț cu carne vie. Ritser își mișcă buzele a dezgust. *Futu-i, cât am decăzut. Șantajul era o armă potrivită printre comandori, dar teroarea ar trebui să fie de-ajuns pentru indivizi ca Pham Trinli.* Răsfoi încă o dată dovezile lui Omo. Erau foarte neconvingătoare.

– Uneori mă întreb dacă nu am stabilit prea jos pragul de declanșare al spionilor noștri.

Omo îi sugerase asta mai demult. Totuși, sergentul era prea deștept ca să-și arate satisfacția.

– E posibil, domnule. Pe de altă parte, dacă n-ar exista probleme asupra cărora să decidă șefii, n-ar mai fi nevoie de oameni adevărați.

Viziunea unui comandor care conduce un univers de focalizați era pură ficțiune.

– Știți ce mi-aș dori, domnule vicecomandor Brughel?

– Ce?

– Să aducem pe Hammerfest localizatoarele acelea independente. Nu-i normal ca sistemul de siguranță din propriul nostru spațiu să fie mai slab decât cel din habitatul Qeng Ho. Dacă incidentele acestea s-ar fi petrecut la bordul habitatului, am fi aflat tensiunea lui Vinh, pulsul lui... La naiba, dacă s-ar monta localizatoarele pe scalpul subiectului, i-am face și EEG-ul. Cu procesoarele de semnal ale speculanților și deviații noștri, am putea citi gândurile afurisitului de subiect.

– Da, știu.

Localizatoarele Qeng Ho erau o îmbunătățire aproape miraculoasă față de fostele standarde de impunere a legilor. Existau sute de mii de localizatoare de un milimetru în habitatul speculanților, probabil se găseau cu sutele în spațiile deschise din Hammerfest de când Nau relaxase regulile fraternității. Nu trebuia decât să reprogrameze sistemul utilitar de pe Hammerfest pentru impulsuri de microunde și raza de acțiune a localizatoarelor s-ar extinde automat. Ar putea renunța la camere și alte echipamente rudimentare.

– O să ridic problema din nou în fața comandorului Nau, spuse Brughel.

Programatorii lui Anne studiau localizatoarele speculanților de peste doi ani, căutând zadarnic găselnițe ascunse.

Între timp...

– Ezr Vinh e din nou la bordul habitatului acum, înconjurat de toate localizatoarele pe care le-ai visat. Îi zâmbi larg lui Omo. Redirecționează încă doi spioni spre el. Hai să vedem ce arată o analiză mult mai serioasă.

Ezr depăși criza fără să mai clacheze. De pe Hammerfest plecau rapoarte regulate. Virusul denaturat fusese oprit. Xopi Reung și încă opt focalizați muriseră. Alți trei erau „foarte afectați". *Dar Trixia era marcată ca „revenită la serviciu, în stare perfectă".*

În barul lui Benny se făceau speculații peste speculații. Rita era sigură că denaturarea era un colaps aproape accidental.

– Îi aduceau în secția mea din Balacrea tot la doi ani; o singură dată am descoperit cauza. E prețul pe care-l plătești pentru relația strânsă dintre deviați.

Însă ea și Jau se temeau că, din cauza virusului denaturat, nu se vor mai prezenta nici traduceri audio amânate ale „Orei copiilor". Gonle Fong zise că nu contează, că Sherkaner Underhill oricum a fost înfrânt la dezbaterea aceea stranie cu Pedure și că n-o mai aibă ce emisiuni să se traducă. Trud Silipan lipsea de la discuții; poate lucra, măcar acum, o schimbare… În compensație, Pham Trinli veni cu amănunte despre teoria lui Silipan, zicând că Trixia interpretase o luptă adevărată și că asta precipitase denaturarea. Ezr îi ascultă pe toți împietrit, în tăcere.

Intra de serviciu peste patruzeci de kilosecunde; se întoarse în apartamentul lui mai devreme. Va mai trece o vreme până când va putea intra din nou în barul lui Benny. Se întâmplaseră atât de multe lucruri, toate rușinoase, dureroase sau periculos de enigmatice. Pluti prin cameră în semiîntuneric, pus la prăjit pe frigarea Iadului. Se va gândi neputincios la o problemă o vreme… apoi va scăpa în brațele alteia, la fel de tulburătoare, și apoi în brațele alteia… pentru ca, în cele din urmă, să revină la teroarea celei dintâi.

Qiwi. Ea era rușinea lui. O lovise de două ori. Tare. *Dacă n-ar fi intervenit Pham Trinli, oare aș fi bătut-o în continuare?* Prăpastia ororii se deschidea în fața lui, așa cum nu și-o imaginase niciodată. Da, întotdeauna se temuse că într-o zi va face o boacănă, va da dovadă de lașitate, dar… astăzi descoperise ceva în el, ceva total deplasat. Qiwi contribuise la transformarea Trixiei într-o caricatură. Absolut. Dar nu era singura. Și, da, Qiwi se bucura de tratament special din partea lui Tomas Nau… dar,

Doamne, fusese un copil când începuse toată grozăvia asta… *De ce m-am luat de ea?* Pentru că îi dăduse cândva impresia că i-ar păsa? Pentru că n-a vrut să riposteze? Pe asta insista vocea nemiloasă din subconștient. În esență, poate că Ezr Vinh nu era doar incompetent și deplorabil, poate era pur și simplu un gunoi. Mintea i se învârti în jurul acestei concluzii, apropiindu-se tot mai mult de ea, până când găsi o portiță de scăpare spre…

Pham Trinli. El era misterul. Trinli acționase de două ori ieri și în ambele dăți îl ajutase pe Ezr să nu se poarte ca un tâmpit și un nemernic și mai mare. Pipăi crusta de sânge de pe cap, în locul în care se lovise când Trinli îl atacase „stângaci” și-l izbise de perete. Ezr îl văzuse pe Trinli în sala de gimnastică din habitat. Lucra serios, dar nu era într-o formă extraordinară. Nici timpul său de reacție nu era grozav. Dar știa să se miște, să provoace accidente. Privind retrospectiv, își aminti și alte ocazii în care Pham Trinli se aflase la locul potrivit… Parcul habitatului, imediat după masacru. *Ce mi-a spus, de fapt, bătrânul?* Nu dezvăluise nimic în fața camerelor, nici măcar nu reușise să-i atragă atenția, dar ceva din vorbele sale îi trezise convingerea că Jimmy Diem fusese ucis, că nu purta vina pe care i-o punea în cârcă Nau. Pham era fanfaron, egoist și incompetent, dar… Ezr răsuci în minte toate detaliile, lucruri pe care poate că el le remarca, dar altora le scăpau. Poate că avea halucinații din cauza disperării. Când pierzi speranța că vei mai găsi o soluție, nebunia se apropie de tine târâș. Ieri, ceva se rupsese în el…

Trixia. Ea era motivul durerii, al furiei și al temerilor lui. Ieri, Trixia fusese la un pas de moarte, cu trupul torturat și convulsionat, ca al lui Xopi Reung. Dacă nu mai rău… Își aminti expresia ei când ieșise din unitatea RMN. Trud spusese că-i anulaseră temporar capacitățile de lingvist. Ar fi fost un motiv de disperare să piardă singurul lucru care mai avea rost pentru ea. Poate că Trud îl mințise, așa cum, bănuia el, îl mințeau în multe privințe Reynolt, Nau și Brughel. Poate că Trixia fusese defocalizată pe termen scurt și, privind în jur, se văzuse îmbătrânită și înțelesese că i se furase viața. Iar eu nu voi afla niciodată. *O voi*

urmări mai departe, an după an, neputincios, copleșit de mânie și... tăcut. Trebuia să existe cineva pe care să-l lovească, să-l pedepsească...

Și uite-așa se învârtea frigarea Iadului și ajungea iar la Qiwi.

Trecură două kilosecunde, apoi patru. Timp destul încât să răsucească pe toate părțile probleme fără soluție. Mai pățise așa de câteva ori și fusese oribil. Uneori, frigarea se învârtea toată noaptea. Alteori, doborât de oboseală, adormea, iar somnul punea capăt chinului. În noaptea asta, când mintea îi fugi a *n*-a oară la Pham Trinli, se enervă. Și ce dacă era nebun? Dacă nu avea la dispoziție decât himere, atunci *să pună mâna pe ele!* Se sculă și-și montă vizorul. Petrecu secunde apăsătoare până când trecu de rutina de acces în bibliotecă. Încă nu se obișnuise cu interfața I/O emergentă primitivă și mai trebuiau activate opțiunile de personalizare. Dar apoi se luminară ferestrele în jurul lui, afișând textul ultimului raport pe care-l pregătea pentru Nau.

Deci, ce știa despre Pham Trinli? Mai ales ce știa el și le scăpase lui Nau și Brughel? Individul avea abilități neobișnuite în lupta directă, adică știa să atace. Și-și ascundea de emergenți abilitatea; juca un joc cu ei... Iar după ziua de azi, probabil știa că Vinh aflase despre acest joc.

Poate Trinli nu era decât un criminal care îmbătrânea și se lupta ca să se amestece printre ceilalți și să supraviețuiască. Dar atunci cum rămânea cu localizatoarele? Îi dezvăluise lui Tomas Nau secretul lor, iar secretul îi crescuse acestuia puterea de o sută de ori. Automatele, cât firele de praf, se găseau peste tot. Acolo, pe încheietura degetului, putea fi o sclipire de transpirație, dar și un localizator. Micile sclipiri și particule raportează poziția brațelor, a degetelor, unghiul capului. Spionii lui Nau le aflau pe toate.

Asemenea abilități nu apăreau înregistrate în biblioteca flotei, nici la nivelurile accesibile cu parole speciale. Așadar, Pham Trinli cunoștea secrete îngropate adânc în trecutul Qeng Ho. Și, foarte probabil, elementele pe care i le dezvăluise lui Tomas Nau nu erau decât o acoperire pentru... *pentru ce?*

Ezr medită la întrebare câteva momente și nu ajunse nicăieri.

Gândește-te la el. Pham Trinli. Un bătăuș bătrân. Cunoștea secrete mai importante decât cele din flota Qeng Ho. Foarte probabil, participase alături de Pham Nuwen, Sura Vinh și Consiliul de la Gap la întemeierea civilizației Qeng Ho moderne. Nu era imposibil, nici măcar foarte rar. În misiunile comerciale prelungi, comercianții parcurgeau o mie de ani în timp obiectiv. Părinții lui Vinh avuseseră unul sau doi prieteni care se plimbaseră pe Bătrânul Pământ. Cu toate acestea, era extrem de improbabil ca oricare dintre ei să aibă acces la straturile de bază ale automatelor Qeng Ho.

Nu, dacă Trinli era ceea ce sugera judecata morbidă a lui Ezr, atunci ar trebui să fie o figură istorică. Cine anume?

Degetele lui Vinh se mișcară pe tastatură. Sarcina lui actuală era o bună acoperire pentru întrebarea pe care voia s-o pună. Nau manifesta un interes neobosit față de orice ținea de Qeng Ho. Vinh trebuia să-i scrie rezumate și să propună piste de cercetare pentru deviați. Oricât de maleabil și diplomat părea Nau, Ezr realizase demult că avea o doză de nebunie mai mare decât Brughel. Nau studia pentru a conduce cândva.

Ai mare grijă. Locurile în care voia să caute trebuiau să fie pe deplin justificate de cerințele raportului la care lucra. Colac peste pupăză, trebuia să mențină un tipar aleatoriu al unor trimiteri absolut irelevante. Ia să-i vadă el pe spionii ăia cum încearcă să-i descopere adevăratele intenții!

Avea nevoie de o listă: bărbați Qeng Ho, în viață la începutul civilizației Qeng Ho moderne, care nu fuseseră declarați morți la momentul când expediția comandantului Park plecase de pe Triland. Lista se reduse considerabil când îi elimină pe bărbații aflați la distanță de acest colț al Spațiului Uman. Se reduse și mai mult când ceru ca ei să fi fost prezenți la Brisgo Gap. Conjuncția a cinci funcții booleane, rezultatul unei comenzi rostite sau al unui șir de taste apăsate succesiv – dar Ezr nu-și permitea ceva atât de simplu. Fiecare funcție deveni parte a unei căutări separate, în sprijinul celor necesare pentru raportul său. Rezultatele fură distribuite pe pagini întregi de analiză, un nume aici, unul, dincolo. Planetariul plutind pe tavan arăta că peste nici

cincisprezece kilosecunde zorii vor lumina pereții apartamentului… dar obținuse lista.

Oare avea vreun rost? Câteva nume, unele fără sonoritate și fără relevanță. Funcțiile booleene erau și ele neclare. Rețeaua interstelară Qeng Ho era imensă, dintr-un anumit unghi cea mai complexă structură din istoria Omenirii. Dar era învechită, neactualizată de ani de zile, de secole întregi. Iar Qeng Ho se mințeau câteodată între ei, mai ales când distanțele erau scurte și confuzia favoriza un avantaj comercial. Câteva nume. Câți și cine anume? Până și scanarea listei mergea extrem de încet, altfel spionii ascunși s-ar fi prins imediat. Recunoscu unele persoane: Tran Vinh.21, nepotul Surei Vinh și întemeietorul ramurii din care făcea parte familia lui Ezr; regele Xen.03, militarul-șef al Surei la Brisgo Gap. Xen nu putea fi Trinli. Nu avea decât 120 de centimetri înălțime și cam tot atâta în lățime. Alte nume aparțineau unor oameni care nu cunoscuseră faima. Jung, Trap, Park… Park?

Vinh nu-și putu reține surpriza. Dacă deviații lui Brughel ar revedea înregistrările, s-ar sesiza imediat. Afurisitele de localizatoare probabil că-ți luau pulsul, chiar tensiunea. *Dacă-și dau seama că sunt uimit, o să facă tam-tam.* „Pe Zeul tuturor comercianților!”, șopti Vinh, afișând imaginile și materialul bio pe toate ferestrele. Chiar semăna cu S.J. Park, comandantul flotei plecate în misiune spre Steaua Fluctuantă. Își amintea de el din copilărie; acel Park nu arătase atât de bătrân… De fapt, unele biodate de-ale lui erau vagi. Iar datele ADN nu corespundeau cu Park cel de mai târziu. Hm… Destul să distragă atenția lui Nau și Reynolt; ei nu aveau experiența directă a lui Ezr cu afacerile de culise ale familiei. Dar S.J. Park de la Brisgo Gap – cu două mii de ani în urmă – fusese căpitan de navă. Se însurase cu Ratko Vinh. Urmase un scandal legat de un contract de căsătorie neonorat. După aceea, nimic.

Vinh cercetă două piste clare legate de Park, apoi renunță, așa cum faci când afli un amănunt surprinzător, dar nu în stare să dărâme universul. Celelalte nume de pe listă… îi luă încă o kilosecundă să le parcurgă și niciunul nu suna familiar. Revenea întruna la S.J. Park și se panică. *Cât de bine mă poate citi*

dușmanul? Se uită la fotografii cu Trixia, cedă în brațele durerii obișnuite; făcea asta deseori, înainte de a se duce, în sfârșit, la culcare. Plângea, dar mintea îi lucra febril. Dacă nu se înșela în privința lui Park, atunci bărbatul avea rădăcini foarte, foarte departe în trecut. Nu-i de mirare că părinții lui îl trataseră altfel decât pe un simplu căpitan de navă cu contract. Doamne, poate a călătorit cu Pham Nuwen în capătul celălalt al lumii. După Brisgo Gap, după ce Nuwen atinsese culmea bogăției, plecase cu o flotă uriașă spre capătul opus al Spațiului Uman. Un fapt tipic pentru Nuwen. Capătul celălalt era la cel puțin patru sute de ani-lumină. Detaliile comerciale din mediul acela se perimau până când ajungeau aici. Iar ruta pe care și-o propusese Nuwen îl ducea prin cele mai vechi regiuni ale Spațiului Uman. După secole întregi de la plecarea lui, rețeaua Qeng Ho raporta în continuare progresul Prințului din Canberra, al flotelor sale, când mai mari, când mai mici. Apoi relatările se răriseră și de multe ori le lipseau informațiile sigure. Probabil că Nuwen nu și-a îndeplinit scopul nici pe jumătate. În copilărie, Ezr și prietenii lui se jucau deseori de-a Prințul Rătăcit. Se puteau imagina diverse finaluri, unele aventuroase, alte sumbre, altele – cele mai probabile – presupuneau bătrânețea și o serie de eșecuri în afaceri, nave pierdute din cauza falimentului de-a lungul a zeci de ani-lumină. Iar flota nu se mai întorsese niciodată.

Dar o parte din ea s-ar fi putut întoarce. Un om aici, altul, dincolo, sătui de o călătorie care-i scoate pentru totdeauna din vremea lor. Cine să știe care dintre ei s-a întors? Mai mult ca sigur, S.J. Park știa. Mai mult ca sigur, S.J. Park știa sigur cine e Pham Trinli și îi protejase identitatea. Ce persoană din epoca Brisgo Gap ar putea fi atât de importantă, atât de renumită...? S.J. Park fusese loial cuiva din epoca respectivă. Cui?

Atunci își aminti Ezr că-l auzise pe comandantul Park alegând personal numele navei sale portdrapel. *Pham Nuwen.*

Pham Trinli. Pham Nuwen. Prințul Rătăcit din Canberra.

Și iată ca eu, în sfârșit, am înnebunit complet. Biblioteca i-ar anula concluzia într-o secundă. Da, dar asta nu i-ar demonstra netemeinicia; dacă avea dreptate, biblioteca s-ar dovedi o minciună

rafinată. *Da, sigur…* De asemenea halucinații ale disperării trebuia el să se ferească. Dacă îți faci speranțe destul de mari, siguranța scoate capul. *Cel puțin pe mine m-a dat jos de pe frigare!*

Era foarte târziu. Se mai uită puțin la fotografiile Trixiei, rătăcind printre amintiri triste. În sinea lui, se calmase. N-o să mai apară alarme false, dar avea în față ani de zile, o viață de căutări răbdătoare. O să găsească el o portiță de scăpare și, când o va găsi, va ști că nu e o farsă a imaginației.

Veni somnul și, odată cu el, obișnuitele vise tulburătoare și noul sentiment de rușine, amestecat acum cu nebunia lui recentă. În cele din urmă, în timp ce plutea în bezna apartamentului său, îl cuprinse un soi de pace. Uită de toate gândurile.

Atunci urmă alt vis, atât de real, încât nu se îndoi de el decât la sfârșit. Luminițe îi sclipeau în ochi, dar numai când îi închidea. Dacă-i deschidea și stătea în capul oaselor, camera se întuneca imediat. Culcat pe spate, cu ochii închiși, luminițele apăreau din nou.

Îi vorbeau, într-un joc al semnalelor. În copilărie se jucase mult așa, țopăind pe-afară din piatră-n piatră. În noaptea asta se repeta întruna un singur tipar, iar în starea de visare în care se afla Vinh, înțelesul lui ieși la iveală aproape fără efort:

– MIȘCĂ DIN CAP DACĂ MĂ ÎNTLG… MIȘCĂ…

Vinh scoase un geamăt de uimire… apoi tiparul se schimbă:

– TACI TACI TACI… se repeta întruna. Apoi încă o schimbare: MIȘCĂ DIN CAP DACĂ MĂ ÎNTLG…

Și asta era ușor. Vinh mișcă din cap o fracțiune de centimetru.

– OK. FĂ-TE CĂ DORMI. STRÂNGE PMNL. MȘC DGTL ÎN PLM.

După atâția ani, conspirația se năștea prea ușor. Nu trebuia decât să pretinzi că palma ta e o tastatură și să comunici cu ceilalți conspiratori tastând. Normal! Ținea mâinile sub pătură, deci nu-l vedea nimeni! Ar fi râs cu gura până la urechi, atât de inteligentă i se părea ideea, dar nu-i stătea în fire. Acum era limpede ca lumina zilei cine venise să-i salveze. Strânse pumnul și tastă:

– TE SLT PRNȚ ÎNTLPT. DE CE AI ÎNTRZT ATÂT?

O vreme, sclipirile încetară. Mintea lui Ezr aluneca ușor într-un somn adânc. Apoi:

– AI ȘTIUT DNTE DE NPTEA ASTA? CE PRST SNT. Încă o pauză lungă. PR FT RĂU. AM CRZT CĂ EȘTI DSTRS.

Vinh dădu din cap pentru sine, puțin mândru. Poate că într-o zi Qiwi îl va ierta, Trixia va reveni la o viață normală și…

– OK, tastă Ezr. CȚI OMNI AVM?

– SECRET. NMAI EU ȘTIU. FICRE PTE VB, DAR NU SE CNSC ÎNTRE EI. Pauză. NMAI TU AI AFLT ÎN NPT ASTA.

Aha! Conspirația aproape perfectă. Membrii puteau colabora, dar numai Prințul îi putea trăda. Va fi mult mai ușor de acum înainte.

– SNT FT OBST ACM. VRAU SĂ DRM. VBM MAI TRZ.

Pauză. Oare atât de ciudată fusese întrebarea lui? Nopțile sunt făcute ca să dormi.

– OK. MAI TRZ.

Când, în sfârșit, părăsi starea de conștiență, Vinh se cuibări mai adânc în hamac și zâmbi în sinea lui. Nu era singur. Și, în toată vremea asta, secretul fusese la un pas de el. Uluitor!

A doua zi de dimineață, Vinh se trezi odihnit și cuprins de o bucurie stranie. Ei? Ce făcuse ca să merite asta?

Intră în sacul de duș și se umblu de clăbuci. Ieri fusese o zi sumbră, odioasă. Realitatea amară îl pătrunse din nou, dar lent… Da, avusese un vis. Nimic ieșit din comun, dar cele mai multe din visele lui îl dureau prea tare când își amintea de ele. Comută dușul pe uscare și rămase sub jeturile de aer. Ce visase ultima oară?

Da! Fusese încă unul dintre visele acelea în care evada miraculos, dar de data asta n-o sfârșise rău. Nau și Brughel nu săriseră din ascunzătoare în ultimul moment.

Și ce armă secretă folosise? Of, obișnuita lipsă de logică a viselor, o vrajă care-i transformase mâinile în legături de comunicare cu conspiratorul-șef. Pham Trinli? Ezr chicoti. Unele vise sunt mai absurde decât altele; ce ciudat că acesta din urmă îi dădea o senzație de liniște.

Se îmbrăcă și porni pe coridoarele habitatului, avansând ca

întotdeauna în mediul imponderabil – împingea, trăgea, țopăia la colțuri, se clătina ca să nu se ciocnească de cei care mergeau mai încet sau în alte direcții. *Pham Nuwen. Pham Trinli.* Probabil că miliarde de oameni aveau același prenume. I se furișară din nou în minte amintirile nopții trecute, când căutase în bibliotecă, și nebuniile la care se gândise înainte de culcare.

Dar adevărul despre comandantul Park nu fusese un vis. Când ajunse la salonul de zi, se mișca mult mai încet.

Intră cu capul înainte și-l salută pe Hunte Wen, aflat la ușă. Atmosfera era destul de relaxată. Constată imediat că Reynolt îi pusese pe deviații ei din nou la treabă; nu se mai înregistrase niciun conflict. Pe partea opusă a tavanului, Pham Trinli ținea un discurs pompos despre cauza denaturării și explica de ce trecuse pericolul. Acesta era acel Pham Trinli cu care avea de-a face câteva kilosecunde ori de câte ori li se suprapuneau gărzile, în fiecare perioadă activă de după ambuscadă. Dintr-odată, visul și căutarea în bibliotecă redeveniră aceeași viziune absurdă de dinainte.

Probabil că Trinli îl auzise salutându-l pe Hunte. Moșneagul prefăcut se întoarse și aruncă o privire în capătul încăperii, spre Vinh. Nu spuse nimic, nu mișcă din cap. Dacă un spion ar fi urmărit exact la cine se uită, n-ar fi însemnat nimic. Însă pentru Ezr Vinh momentul acela dură o eternitate. În acel moment, bufonul din Pham Trinli dispăruse. Nici urmă de fanfaronadă pe chipul lui, doar o forță unică și o recunoaștere a conversației lor bizare din noaptea trecută. Nu fusese un vis. Comunicarea nu fusese o vrajă. Acest bătrân era cu adevărat Prințul Rătăcit din Canberra.

27

– Dar e prima zăpadă. Nu vrei s-o vezi?

Victory scoase un smiorcăit care nu impresionă pe nimeni, în afară de fratele ei mai mare.

– Te-ai mai jucat în zăpadă.

Da, sigur, când tati i-a dus în excursie departe, în nord.

– Dar, Brent! Asta e prima zăpadă la Princeton. A zis la radio că le-a acoperit pe Colțoase.

Brent era absorbit de ansamblurile lui de cuie și butuci, suprafețe lucioase care deveneau tot mai complicate. Singur, nu i-ar fi trecut prin cap să se furișeze afară din casă. Continuă să lucreze la proiectele lui câteva secunde, ignorându-și sora. De fapt, așa se purta Brent în fața neașteptatului. Se pricepea foarte bine să lucreze cu mâinile, dar nu prea avea idei. Pe lângă asta, era foarte rușinos – nesociabil, spuneau adulții deseori. Nu mișcă din cap, dar Viki știa că se uită la ea. Mâinile nu-i stăteau o clipă în loc, se încrucișau înainte și înapoi pe suprafața machetei, uneori construind, alteori stricând. În cele din urmă, spuse:

– N-avem voie să ieșim afară fără să-i spunem lui tati.

– Pfui! Știi că doarme mult. Dimineața asta e cea mai friguroasă de până acum, dar o s-o ratăm dacă nu ieșim acum. Hei, știu ce să fac, îi las un bilet.

Sora ei, Gokna, ar fi contrazis-o de zece ori, iar în cele din urmă ar fi învins-o cu raționamentul ei inteligent. Fratele ei, Jirlib, s-ar fi supărat că vrea să-l manipuleze. Dar Brent nu protestă; în schimb, se întoarse la macheta lui sofisticată câteva minute; în același timp, se uita la sora sa, studia tiparul de cuie și butuci care ieșea din mâinile lui și arunca un ochi la glazura de chiciură de pe crestele din apropiere. Dintre toți frații și surorile, el era singurul care nu voia să meargă afară. Însă era singurul pe care-l găsise Viki în dimineața asta și semăna mai mult cu un adult decât Jirlib.

După alte câteva minute, spuse:

– Păi, să mergem, dacă așa vrei.

Victory zâmbi în sinea ei; de parcă n-ar fi știut că-l va convinge… Mai greu va fi să treacă de căpitanul Downing… dar nu foarte greu.

Era dimineață, devreme. Soarele nu lumina încă străzile de sub Casa de pe Deal. Victory savura fiecare gură de aer, înțepăturile ușoare pe care le simțea de-o parte și de alta a pieptului când inspira aerul rece. Bobocii fierbinți și zânele pădurii se țineau încă bine de crengile copacilor; poate nici nu vor coborî astăzi. Dar erau și alte lucruri de văzut, despre care până atunci ea doar citise. Viermi de cristal ieșeau din scobiturile cele mai reci. Bravii pionieri nu vor rezista mult; Viki își aminti de emisiunea pe care o făcuse despre ei anul trecut. Micuții mureau dacă frigul nu ținea toată ziua. Dar trebuia să fie și mai frig ca să apară soiul cu rădăcini.

Țopăia veselă prin gerul dimineții, ținând fără dificultate ritmul cu pașii mai lenți și mai lungi ai fratelui ei. La ora asta matinală nu ieșea nimeni pe-afară. În afară de zgomotele îndepărtate ale constructorilor, erau singuri în imaginația ei, orașul era pustiu. Oare cum va fi în anii următori, când frigul nu va mai pleca și nu vor putea ieși afară decât cum făcuse tati în războiul cu oculții? Tot drumul până la poalele dealului, Viki nu se gândi la altceva, țesând din fiecare amănunt al dimineții geroase o aventură fantastică. Brent o asculta și, din când în când, îi oferea câte-o sugestie de care prietenii adulți ai lui tati tare s-ar fi mirat. Băiatul nu era prost deloc și chiar avea imaginație.

Mai aveau patruzeci și cinci de kilometri până la Colțoase, dincolo de palatul regelui, în capătul celălalt al Princetonului. N-aveau cum să meargă până acolo. Dar astăzi o mulțime de păianjeni voiau să călătorească până la munții din apropiere. Prima zăpadă aducea un festival grandios în toate regiunile, deși, bineînțeles, nimeni nu știa când va cădea. Viki știa că, dacă tati ar fi știut când va cădea prima zăpadă, s-ar fi sculat mai repede și mami s-ar fi întors de la Comandamentul Teritorial. Excursia ar fi fost un mare eveniment de familie, dar în niciun caz n-ar fi fost o aventură.

Un fel de aventură începu când ajunseră la poalele dealului. Brent avea șaisprezece ani și era destul de bine făcut pentru vârsta lui. Putea trece drept un copil născut normal. Mai ieșise din casă de unul singur destul de des. Îi spuse că știe unde opresc autobuzele. Astăzi nu circula niciunul și nici nu era cine știe ce trafic. Oare toată lumea plecase la munte?

Brent merse de la o stație de autobuz la alta, devenind tot mai agitat. Viki îl urmă în tăcere și măcar de data asta nu veni cu nicio propunere; Brent era deseori pus la punct, așa că rareori își manifesta cunoștințele. Îl durea când, în cele din urmă, spunea ceva – chiar dacă unei surori mai mici – și apoi se dovedea că se înșela. Când se înșelă a treia oară, Brent se lăsă la pământ. Viki crezu că voia să aștepte autobuzul – o variantă absolut enervantă pentru ea. Plecaseră de acasă cu mai mult de o oră în urmă și nu văzuseră încă niciun autobuz local. Poate că va trebui să ia ea frâiele în mână… Dar, după un minut, Brent se ridică și începu să traverseze strada.

– Pun rămășag că muncitorii de la Marile Săpături n-au primit liber azi. Nu-i decât un kilometru și ceva spre sud până la ele. Acolo vin întotdeauna autobuzele.

Ha! Exact asta voia să propună și Viki. Bine că s-a dovedit răbdătoare.

Pe stradă se mai vedeau încă umbrele dimineții. Era mijlocul iernii în Princeton. Pe ici, pe colo, în colțurile mai întunecoase, chiciura era atât de deasă, încât putea fi luată drept zăpadă. Dar porțiunea pe care o străbăteau acum nici măcar nu era îngrijită. Nu creșteau decât niște buruieni obraznice și plante târâtoare. În zilele fierbinți dintre furtuni, locul ar fi gemut de musculițe și creaturi însetate.

Pe partea cealaltă a străzii se înălțau depozite cu mai multe etaje. Aici nu mai era atâta liniște. Pământul huruia și duduia de zgomotul săpătorilor nevăzuți. Camioane cu marfă veneau și plecau din zonă. Tot la câțiva metri, o parcelă de pământ era izolată de restul zonei, accesibilă numai echipelor de constructori. Viki îl trase pe Brent de brațe, îndemnându-l să se târască pe sub baricade.

– Hei, tatăl nostru e motivul pentru toate astea. Meritățm să vedem!

Brent n-ar fi acceptat niciodată o asemenea judecată, dar surioara lui trecuse deja de semnul cu trecerea interzisă. Trebuia s-o urmeze, măcar ca s-o apere.

Se târâră pe lângă niște grămezi înalte de oțel pentru armături și zidărie. Locul emana forță și stranietate. În Casa de pe Deal stăpânea ordinea și siguranța… Aici… aici Viki descoperi nenumărate ocazii să te zgârii la picioare sau să te tai la ochi. Păi, dacă te împiedicai de una dintre plăcile alea verticale, cădea peste tine și te turtea. În mintea ei, toate posibilitățile erau limpezi… și incitante. Își croiră drum cu grijă spre buza unui cheson de beton, ferindu-se de privirile muncitorului și de diversele ocazii interesante de accidente fatale.

Două șiruri de frânghie alcătuiau balustrada. *Dacă nu vrei să mori, să nu cazi!* Viki și fratele ei se lăsară aproape de pământ și ițiră capetele peste buza prăpastiei. La început nu văzură nimic. Aerul cald care se ridica aducea cu el miros de ulei ars și metal încins. Simțiră o mângâiere și o palmă în același timp. Și zgomotele: muncitori care strigau, metal frecat de metal, motoare și un șuierat necunoscut. Viki își trase capul, lăsându-și toți ochii să se obișnuiască cu întunericul. Zări lumină, dar nu semăna cu cea de zi sau din timpul nopții. Văzuse lămpi cu arc electric în laboratoarele lui tati. Cele de aici erau imense: stilouri de lumină incandescente din zonele ultra și ultra-îndepărtate ale spectrului electromagnetic – culori pe care nu le vezi strălucind decât pe discul soarelui. Culoarea se împrăștia pe lângă muncitorii protejați de căști, răspândind picături scânteietoare în susul și-n josul puțului…

Alte lumini, mai puțin spectaculoase, mai potolite, lămpi electrice, risipeau pete blânde pe ici, pe colo. Mai erau încă doisprezece ani înainte de Întuneric, și ei deja construiau un oraș întreg acolo, jos. Bulevarde din piatră, tuneluri uriașe care porneau din peretele puțului. Iar în tuneluri Viki deslușI găuri întunecoase… rampe care duceau la săpături mai puțin adânci? Clădirile, casele și grădinile vor fi gata mai târziu, dar peșterile

erau majoritatea săpate. Viki simți o atracție necunoscută, atracția naturală, protectoare a unui refugiu. Dar construcția la care lucrau muncitorii aceia era de o mie de ori mai valoroasă decât un refugiu obișnuit. Dacă nu voiai decât să dormi congelat în toată perioada Întunericului, aveai nevoie de spațiu pentru bazinul de dormit și ascunzătoarea cu provizii. Acestea existau deja în refugiul orășenesc de sub vechiul centru – existau acolo de aproape douăzeci de generații. Construcția nouă de sub ochii ei era pentru a locui în ea treaz. În unele locuri, unde se putea asigura închiderea ermetică, construcția se ridica la nivelul solului. În alte regiuni, se făceau săpături la sute de metri adâncime, reversul clădirilor care se conturau pe cerul Princetonului.

Căzută în visare, Viki nu-și putea lua ochii de la viitoarea construcție. Până acum, fusese o poveste din viitorul îndepărtat. Mica Victory citise despre ea, îi auzise pe părinți vorbind despre ea și ascultase emisiuni la radio despre ea. Știa că ea era motivul principal pentru care mulți păianjeni îi urau familia. Din cauza ei și pentru că erau defazați nu aveau voie să iasă din casă singuri. Tati putea să tot vorbească despre evoluție și despre cât de important e ca un copil să aibă voie să riște, pentru că altfel nu se dezvolta geniul în supraviețuitori. Necazul era că nu vorbea serios. De câte ori încerca Viki să se apuce de o activitate cât de puțin riscantă, tati devenea exagerat de protector și proiectul se transforma într-o pătură căptușită pentru siguranță.

Viki se pomeni chicotind încet.

– Ce-i? o întrebă fratele ei.

– Nimic. Mă gândeam doar că azi o să vedem lumea așa cum e – cu sau fără tati.

Pe Brent îl apucă stânjeneala. Dintre toți frații și surorile lui, el lua regulile cel mai în serios și se simțea groaznic când le încălca.

– Cred că ar trebui să plecăm acum. Sunt muncitori la suprafață și se apropie de noi. Pe lângă asta, cât o să mai țină zăpada?

Mormăituri.

Viki se trase înapoi și-l urmă pe fratele ei prin labirintul de grămezi uriașe care umpleau șantierul. În clipa aceea, nici măcar

perspectiva nămeților nu mai era o atracție irezistibilă.

Prima surpriză adevărată din ziua aceea veni când cei doi dădură, în sfârșit, peste o stație a unui autobuz care circula. Puțin mai departe de mulțime îi văzură pe Jirlib și pe Gokna. De-asta nu-i găsise de dimineață. O șterseseră de acasă fără ea! Viki traversă timidă piața spre ei, încercând să nu pară deloc tulburată. Gokna zâmbea cu îngâmfarea obișnuită. Jirlib avu bunul-simț să se simtă stânjenit. El și Brent erau cei mai mari și ar fi trebuit să aibă destulă minte ca să împiedice aventura. Cei patru se depărtară la câțiva metri de mulțimea care se holba la ei și-și puseră toți mintea la contribuție.

Bâzâituri, mormăituri. Domnișoara îngâmfare:

– De ce-ați întârziat atâta? V-au împiedicat subordonații lui Downing?

Viki:

– Nici n-am crezut c-o să îndrăznești să încerci. Am făcut o groază de lucruri în dimineața asta.

Domnișoara îngâmfare:

– De exemplu?

Viki:

– De exemplu, am vizitat Noul Subteran.

Domnișoara îngâmfare:

– Păi…

Jirlib:

– Ia țineți-vă gura, amândouă. Niciuna dintre voi n-ar trebui să se afle aici.

– Dar suntem celebrități de radio, Jirlib, se mândri Gokna. Lumea ne iubește.

Jirlib veni mai aproape de ele și vorbi în șoaptă:

– Termină. Pentru fiecare trei păianjeni cărora le place „Ora copiilor” se găsesc alți trei pe care să-i îngrijoreze… și încă patru tradiționaliști care ne urăsc de moarte.

„Ora copiilor” fusese cea mai mare distracție pentru Viki; dar nu mai era la fel de când cu Onorata Pedure. Acum că lumea le cunoștea vârsta, simțeau că trebuie să demonstreze ceva. Găsiseră

chiar alți defazați, dar niciunul nu se dovedise potrivit pentru emisiune. Viki și Gokna nu se împrieteniseră cu alți copii, nici cu perechea de vârsta lor. Erau copii ciudați și neprietenoși – stereotipul defazaților. Tati zicea că era din cauza educației lor, a anilor petrecuți ascunși. De asta le era cel mai frică. Viki nu vorbea despre asta decât cu Gokna și numai în șoaptă, în toiul nopții. Dacă Biserica avea dreptate? Poate ea și Gokna doar își închipuiau că aveau suflet.

Cei patru lăsară un minut de liniște, meditând la spusele lui Jirlib. Apoi Brent întrebă:

– Voi de ce ați venit aici, Jirlib?

Dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva, întrebarea ar fi fost o provocare, dar Brent nu știa ce înseamnă cearta. Întrebase din pură curiozitate, voia doar o lămurire.

Astfel pusă, întrebarea îl săgetă pe Jirlib mai adânc decât orice ironie.

– Păi... ăăă... mă duc în centru. La Muzeul Regal s-a deschis o expoziție despre Distorsiunile lui Khelm... Eu nu sunt o problemă. Arăt la fel de mare ca un păianjen normal.

Avea dreptate. Nu era la fel de bine clădit ca Brent, dar prin crăpăturile jachetei se vedea că-i crește deja blana. Viki însă n-avea de gând să-l lase să scape așa de ușor. Împunse aerul cu mâna în direcția Goknei.

– Și asta ce e? Tarantula ta de companie?

Mica domnișoară îngâmfare zâmbi dulce. Jirlib era întruchiparea furiei.

– Voi doi străbateți zone periculoase, știați?

Oare cum de-l păcălise Gokna s-o ia cu el? Întrebarea stârni în Viki un interes profesional. Ea și Gokna se pricepeau de departe cel mai bine să-i manipuleze pe alții. De asta nu se înțelegeau deloc între ele.

– Ieșirea noastră măcar are un motiv intelectual, spuse Gokna. Voi ce scuză aveți?

Viki își flutură mâinile pentru mâncat în fața surorii ei.

– Mergem să vedem zăpada. E o experiență educativă.

– Ha! Nu vreți decât să vă tăvăliți prin ea.

– Gura. Jirlib înălță capul și-i studie pe cei ce așteptau în stația de autobuz. Ar trebui să mergem cu toții acasă.

Gokna adoptă stilul persuasiv:

– Dar, Jirlib, asta ar fi mai grav. E mult de mers până acasă. Hai să luăm autobuzul până la muzeu – uite, vine chiar acum.

Sincronizarea era perfectă. Un autobuz expres tocmai cotise pe arteră în susul dealului. Nuanțele de infraroșu apropiat indicau că face bucla spre centru.

– Până vedem ce-i de văzut la muzeu, fanaticii zăpezii se vor întoarce în oraș și o să vină un expres care să ne ducă direct acasă.

– Hei, n-am bătut drumul până aici ca să văd cine știe ce făcături de pe alte lumi. Vreau să văd zăpada.

Gokna scutură din umeri.

– Păcat. Dar poți oricând să-ți bagi capul într-o cutie cu gheață când ajungem acasă.

– Eu…

Viki sesiză că Jirlib ajunsese la capătul răbdării și ea nu mai avea contraargumente solide. Un singur cuvânt să-i spună lui Brent și, vrând-nevrând, Viki s-ar pomeni dusă acasă.

– … ce zi frumoasă pentru o vizită la muzeu.

Jirlib zâmbi amărât.

– Da, și când ajungem parcă văd că dăm peste Rhapsa și Micul Hrunk, care le-au îmbrobodit pe gărzi să-i ducă până acolo cu mașina.

Viki și Gokna se puseră pe râs. Micuții nu mai erau bebeluși, dar tot se țineau după tati ziua-ntreagă.

Cei patru se înapoiară la marginea mulțimii și se urcară ultimii în expres… Ei, asta e. În patru erau mai în siguranță decât în doi, iar Muzeul Regal se afla într-o zonă sigură a orașului. Și dacă i-ar fi prins tati, i-ar fi scuzat faptul că aveau un plan clar și că erau prudenți. Cât despre zăpadă, o să cadă întruna, tot restul vieții lor.

Autobuzele expres publice nu semănau deloc cu mașinile și avioanele văzute de Viki. Lumea se înghesuia în ele. O rețea de frânghii – parcă erau plasele de joacă pentru copii – atârna în

straturi spațiate la un metru și jumătate pe toată lungimea autobuzului. Pasagerii își întindeau cu nesimțire brațele și picioarele pe toată rețeaua și atârnau vertical de frânghii. Așa începeau mai mulți, dar era o prostie. Numai șoferul stătea pe o stinghie.

Autobuzul n-ar fi fost atât de aglomerat, însă ceilalți pasageri nu știau cum să se ferească mai tare de copii. *Foarte bine, n-au decât să se zbârcească toți. Nu-mi pasă.* Întoarse capul de la ei și începu să cerceteze străzile pe lângă care treceau.

Cum toată munca se desfășura sub pământ, nimeni nu mai reparase străzile. Rețeaua de frânghii se clătina de câte ori autobuzul dădea peste-o ridicătură sau o groapă. Apoi începu să meargă mai lin. Intrau în zona cea mai luxoasă din centrul nou. Viki recunoscu o parte din însemnele de pe turnuri, corporații ca Under Power și Regency Radionics. Unele din cele mai mari firme din Concordia nici n-ar fi existat dacă n-ar fi fost tatăl ei. Se simțea mândră când vedea atâta lume intrând și ieșind din clădirile lor. Tati era important pentru mulți păianjeni, în sensul bun al cuvântului.

Brent se balansă pe funie și-și apropie capul de Viki.

– Cred că suntem urmăriți.

Jirlib auzi și el șoaptele și înțepeni pe frânghie.

– Ce? Unde?

– Agenții ăia doi de la Trafic. I-am văzut parcați lângă stația de autobuz.

Viki simți un scurt fior de teamă, apoi de ușurare.

– Fac pariu că n-am păcălit pe nimeni în dimineața asta. Tati ne-a lăsat să plecăm iar subordonații căpitanului Downing ne urmăresc cum le place lor întotdeauna.

– Mașinile astea nu seamănă deloc cu cele obișnuite, remarcă Brent.

28

Muzeul Regal se afla lângă stația din centru a expresului. Viki și frații ei coborâră exact pe treptele clădirii.

La început, Viki și Gokna rămaseră fără cuvinte, cu ochii în sus, la arcada curbă de piatră. Făcuseră o emisiune despre muzeu, dar nu-l mai vizitaseră niciodată. Clădirea avea numai trei etaje, o pitică pe lângă structurile timpurilor moderne. Totuși, muzeul însemna mai mult decât toți zgârie-norii. În afară de fortificații, era cea mai veche clădire cu suprafața intactă din Princeton. De fapt, de ultimele cinci cicluri ale soarelui, era muzeul principal al Regalității. Fusese renovat pe alocuri și extins, dar una dintre tradițiile locului cerea să se păstreze neschimbată viziunea regelui Brațe-Lungi. Exteriorul se înclina într-o arcadă, asemenea secțiunii răsturnate a unei aripi de avion. Arcada era invenția a doi arhitecți care trăiseră cu două generații înainte de era științifică. Vechile clădiri de la Comandamentul Teritorial nici nu se comparau cu aceasta; le protejau pereții văii adânci. Viki se gândi cum arată locul în primii ani când se trezește soarele la viață: muzeul se face mic sub vânturile care bat cu viteza sunetului, soarele arde ca un cuptor din iad în toate culorile, de la roșul cel mai aprins la cel mai șters. De ce a construit regele Brațe-Lungi chiar la suprafață? Ca să înfrunte Întunericul și Soarele, bineînțeles. Ca să se ridice deasupra ascunzătorilor din adâncuri și să conducă.

– Hei, voi două! Ați adormit, ce faceți acolo? se răți Jirlib la fete.

El și Brent le priveau de la intrare. Surorile se cățărară pe trepte și măcar de data asta nu veniră cu o replică deșteaptă.

Jirlib merse mai departe, bolborosind ceva despre tăntălăi care visează cu ochii deschiși. Brent rămase în urma celor trei, dar se ținea aproape.

Ajunseră la intrarea umbroasă și zgomotele orașului se stinseră în spatele lor. Doi soldați de-ai regelui – garda ceremonială –

stăteau cocoțați în nișe mascate de-o parte și de alta a ușii. Adevăratul gardian, vânzătorul de bilete, era mai în față. Pe zidurile străvechi din spatele chioșcului atârnau afișe cu expozițiile curente. Jirlib se foi în jurul unei „concepții artistice" rotunde ce reda o Distorsiune Khelm. Iar acum Viki înțelese cum de ajunseseră să fie expuse în Muzeul Regal asemenea prostii. Nu era vorba doar de Distorsiuni. În acest sezon, tema muzeului se intitula „Știința trăsnită sub toate aspectele". Afișele făceau reclamă la expoziții care ilustrau vrăjitoria în refugii, fenomenul combustiei spontane, videomanția și – să bată tobele! – Distorsiunile lui Khelm. Dar Jirlib ignoră compania în care se afla pasiunea lui. Pentru el, era destul că un muzeu se gândise, în sfârșit, s-o onoreze.

Exponatele temei curente se găseau în aripa cea nouă. Aici, tavanul era înalt și niște conducte cu oglinzi risipeau lumina darnică a soarelui în conuri nebuloase pe podeaua de marmură. În afară de cei patru copii, nu prea mai era lume, iar locul avea o acustică bizară: sunetele nu se întorceau în ecou, ci se amplificau. Când nu vorbeau, până și lipăitul picioarelor se auzea tare. Era mai eficient decât plăcuțele cu „Păstrați liniștea!". Pentru Viki, Distorsiunile erau niște șarlatanii incredibile. Tati se distra pe seama lor – „sunt ca religia, dar nu te înspăimântă". Din păcate, Jirlib nu avea ochi decât pentru șarlatanii. Nu-l interesa că Gokna era atât de absorbită de exponatul combustiei interne, mai-mai să ia foc ea însăși, nici că Viki voia să vadă tuburile incandescente cu imagini din sala videomanției, ci merse ață la secțiunea Distorsiunilor. El și Brent avură grijă ca surorile lor să-i urmeze.

Ei, asta e. În fond, pe Viki o intrigaseră întotdeauna Distorsiunile. Pe Jirlib îl fermecau de nici nu mai știa când; acum vor avea, în sfârșit, ocazia să le vadă cu ochii lor.

La intrarea în sală, exponatele, foraminifere de diamant, se întindeau de la podea până la tavan. Oare câte tone de reziduuri se filtraseră ca să se găsească asemenea specimene perfecte? Diversele tipuri erau etichetate cu atenție, conform teoriilor științifice cele mai pertinente, dar micile schelete de cristal

fuseseră poziționate artistic în tăvițe, în spatele unor lupe: în lumina soarelui, foraminiferele scânteiau în constelații de cristal ca niște tiare cu giuvaiere bătute, brățări și mantii. Colecția lui Jirlib își pierdea orice valoare în fața lor. Pe masa din centru, vizitatorii interesați puteau examina foraminiferele la microscop. Viki se uită prin lentile. Mai văzuse foraminifere, dar acestea erau intacte și de o varietate uluitoare. Majoritatea aveau șase secțiuni simetrice, însă unele aveau acele mici cârlige și baghete de care se folosiseră cândva creaturile vii ca să se deplaseze în mediul lor microscopic. În lume nu mai trăia nici măcar o singură creatură cu schelet de diamant, muriseră de peste cincizeci de milioane de ani. Totuși, în unele roci sedimentare, stratul de foraminifere de diamant era gros de zeci de metri; în est, era un combustibil mai ieftin decât cărbunele. Cele mai mari creaturi nu erau nici cât un purice, dar cândva, demult, fuseseră cele mai comune animale de pe pământ. Apoi, cu aproximativ cincizeci de milioane de ani în urmă – bum! N-au mai rămas decât scheletele lor. Unchiul Hrunkner zicea că ăsta era un lucru la care să se gândească atunci când tati venea cu idei care depășeau orice limite raționale.

– Hai, hai!

Jirlib petrecea ore întregi cu propria lui colecție de foraminifere, dar azi nu acordă impozantei Expoziții a Regelui nici treizeci de secunde; pe ușile îndepărtate scria Distorsiunile lui Khelm. Cei patru țopăiră în vârfurile picioarelor spre intrarea întunecată, neîndrăznind nici să șușotească între ei. În sală, un singur con de lumină bătea pe mesele centrale. Pereții se scufundau în umbre, luminați ici, colo de lămpi în culori extreme.

Cei patru avansară în liniște. Gokna scoase un mic strigăt de surpriză. Deslușii trei siluete în întuneric… mai mult înalte decât lungi, ca un adult normal. Se clătinau pe trei picioare fusiforme și țineau picioarele din față și brațele ridicate, ca ramurile unui Revoluționar Înălțat. Exact așa pretindea Khelm că arătau Distorsiunile lui, iar pe întuneric promiteau mai multe detalii celui care s-ar apropia de ele.

Viki citi cuvintele care sclipeau sub fiecare siluetă și zâmbi în barbă.

– Chestii fierbinți, ce zici? o întrebă pe sora ei.

– Da, nici nu mi-aș fi închipuit… – răspunse sora ei, apoi citi descrierile. Fir-ar, alte afurisite de falsuri.

– Nu sunt falsuri, ci reconstrucții recunoscute, spuse Jirlib.

Dar Gokna îi simți dezamăgirea din glas. Se plimbară încet prin sala întunecoasă, privind atent sclipirile cețoase. Timp de câteva minute, formele închipuiră misterul amăgitor care plutea la un pas de ei, imposibil de înțeles. Văzură toate cele cincizeci de tipuri rasiale descrise de Khelm. Însă acestea erau modele rudimentare, luate de la vreun furnizor viclean. Jirlib se întrista pe măsură ce trecea de la un exponat la altul și citea explicația de sub fiecare. Descrierile erau amănunțite: „Cele mai vechi rase dinaintea noastră… creaturi care au bântuit pe teritoriul Arachnei în vremuri străvechi… Refugiile cele mai adânci ar putea conține încă sămânța lor, așteptând să pună iar stăpânire pe lume." Ultima plăcuță explica o reconstrucție care semăna cu o tarantulă monstruoasă, așezată în așa fel încât să pară că vrea să-l muște de cap pe vizitator. Era o făcătură, și-ar fi dat seama până și fratele și sora mai mică ai lui Viki. Chundra Khelm recunoștea că „situl lui pierdut" era sub straturile de foraminifere. Admițând că Distorsiunile au existat, dispăruseră oricum de cel puțin cincizeci de milioane de ani, cu milioane de ani înainte de apariția primelor protoarahnide.

– Cred că-i o bătaie de joc, Jirl, spuse Viki.

Măcar de data asta nu-l tachină. Nu-i plăcea când străinii îi luau în derâdere familia, chiar neintenționat.

Jirlib se scutură, aprobând-o:

– Da, ai dreptate. Cu cât mergem mai departe, cu atât sunt mai caraghioase. Ha, ha… Se opri în fața ultimului exponat. Se recunoaște deschis! Uite ce scrie aici: „Dacă ați ajuns până aici, înțelegeți cât de prostești sunt pretențiile lui Chundra Khelm. Dar ce sunt Distorsiunile, atunci? Falsuri de la un sit de săpături plasat, în mod convenabil, greșit? Sau o trăsătură naturală rară a rocilor metamorfice? Răspunsul dați-l dumneavoastră…"

Se întrerupse, mutându-și atenția spre grămada de pietre strălucitoare din mijlocul sălii, până atunci ascunse vederii de o

despărțitură.

Jirlib execută un salt legănat, țopăind spre exponatul sclipitor. Tremura de emoție când se aplecă spre grămadă. Fiecare rocă era expusă separat. Fiecare rocă se vedea clar în toate culorile lumii solare. Păreau simple bucăți de marmură nefinisată. Jirlib oftă, dar de admirație.

– Acestea sunt adevăratele Distorsiuni, cele mai bune pe care le-a găsit cineva, în afară de Chundra Khelm.

Dacă ar fi fost lustruite, unele roci ar fi arătat frumos. Aveau vârtejuri care aduceau mai mult la culoare cu cărbunele, decât cu marmura. Dacă-ți dădeai frâu liber imaginației, semănau puțin cu niște forme regulate întinse și deformate. Dar tot nu aduceau cu nicio creatură care să fi fost vie cândva. În capătul îndepărtat al grămezii se afla o piatră tăiată meticulos în fâșii de douăzeci și cinci de centimetri, atât de subțiri, încât trecea lumina prin ele. Un teanc de o sută de fâșii stătea pe un cadru de oțel, cu o mică distanță între fiecare bucată. Dacă te apropiai foarte tare și mișcai din cap în sus și-n jos, obțineai o vedere tridimensională a tiparului distribuit pe roci. Se ridica și un vârtej scânteietor din pulbere de diamant, asemănător cu foraminiferele, dar cam pătat. Iar în jurul diamantului se întindea un soi de pânză de fisuri astupate cu o substanță închisă la culoare. Era o minunăție. Jirlib stătea cu capul lipit de cadrul de oțel, clătinându-se înainte și înapoi, ca să vadă cum străbate lumina prin toate fâșiile.

– Asta a fost cândva o creatură vie. Sunt convins, sunt sigur, zise el. De un milion de ori mai mare decât orice foraminifere, dar bazată pe aceleași principii. Of, dacă am vedea cum arăta înainte de a fi ruptă…

Era același model khelmic, numai că, de data asta, real. Până și Gokna se minuna în fața lui; dar va mai trece puțin până se va apropia și Viki de el. Fata se plimbă în jurul grămezii centrale, se uită la microscop, citi restul explicațiilor. Să lăsăm batjocura și statuile alea false la o parte – aveau în față cel mai grăitor exemplu de Distorsiuni. Într-un fel, Jirlib ar trebui să fie descurajat. Chiar dacă au fost vii odată, nu prezentau nici urmă de inteligență. Dacă Distorsiunile erau ceea ce voia Jirlib, creațiile lor ar fi trebuit să fie

uluitoare. Atunci unde sunt mașinile, unde sunt orașele lor?

Se auzi un oftat. Viki se depărtă în liniște de Gokna și Jirlib. Era în spatele lor, ar fi văzut-o dacă s-ar fi întors, numai că erau atât de prinși de distorsiunea translucidă, încât nici n-o băgară în seamă. Ce-ar fi să se strecoare în sala cealaltă, la videomanție? Atunci îl văzu pe Brent. El nu era distras de exponate. Băiatul se chircise în spatele unei mese, într-unul dintre cele mai întunecate unghere, exact lângă ușa pe care voia ea s-o șteargă. Nici nu l-ar fi observat, dacă nu i-ar fi lucit ochii de la lămpile colorate. Din locul lui, Brent putea să pândească ambele intrări și, în același timp, să vadă ce fac ei la mesele din mijloc.

Viki se clătină zâmbindu-i și se deplasă spre ieșire. Brent nu se mișcă și n-o chemă înapoi. Poate că avea chef de stat la pândă sau pur și simplu visa cu ochii deschiși la jucăriile lui de constructor. Câtă vreme fata stătea în raza lui vizuală, nu cârâia. Viki trecu pe sub arcada înaltă și pătrunse în sala videomanției.

Expoziția începea cu picturi și mozaicuri vechi de câteva generații. Ideea videomanției apăruse cu mult înaintea vremurilor moderne, pe baza superstiției că, dacă reușeai să redai imaginea perfectă a dușmanilor tăi, atunci aveai putere deplină asupra lor. Ideea generase numeroase lucrări de artă, inventarea unor vopsele și formule de amestecuri noi. Și astăzi, cele mai bune tablouri erau doar o umbră a ceea ce vedea un ochi de păianjen. Videomanția modernă susținea că știința poate produce imaginea perfectă, împlinind astfel visuri străvechi. Tati zicea că toată povestea era caraghioasă.

Viki se plimbă printre suporturile înalte cu videotuburi. O sută de naturi moarte, neclare și vagi… dar cele mai avansate tuburi aveau culori pe care le vedeai numai în lumină extremă și în soare. În fiecare an videotuburile se perfecționau. Lumea vorbea chiar despre radiopictură. Asta o fascina pe Mica Victory – la naiba cu prostia aia de control mintal.

În capătul îndepărtat al coridorului se auziră voci, sporovăială veselă. Să fie Rhapsa și Hrunk? Viki împietri de uimire. Trecură câteva secunde… și doi bebeluși apărură țopăind spre intrare. Fata își aminti că Jirlib glumise pe seama ideii că Rhapsa și Hrunk o

să-și facă și ei apariția la muzeu. Preț de-o clipă, crezu că avusese dreptate. Dar în sală intrară doi străini, iar bebelușii erau mai tineri decât fratele și sora ei mai mici.

Viki chicoti entuziasmată și alergă spre copii. Adulții – părinții? – înghețară, apoi își traseră odraslele și se răsuciră, vrând să se retragă.

– Stați! Stați, vă rog frumos! Nu vreau decât să stăm de vorbă.

Viki începu să meargă normal și ridică mâinile în semn de zâmbet prietenos. Ghici că Gokna și Jirlib plecaseră din sala Distorsiunilor și se aflau în spatele ei, privind-o șocați.

Părinții se opriră și se întoarseră lent înapoi. Și pe Gokna, și pe Viki se vedea clar că erau defazate. Asta se pare că le dădu curaj celor doi.

Vorbiră câteva minute, o conversație formală. Trenchet Suabisme era planificatoare, iar soțul ei, topograf, și amândoi lucrau la Noua Construcție Mondială.

– Astăzi ni s-a părut o zi potrivită pentru vizitat muzeul, dacă majoritatea celor care au liber s-au dus la munte să se joace în zăpadă. Așa v-ați gândit și voi?

– Da, sigur, răspunse Gokna, deși spunea adevărul numai despre ea și Jirlib. Dar ne bucurăm foarte mult că v-am cunoscut pe dumneavoastră… și pe copiii dumneavoastră. Cum îi cheamă?

Era foarte ciudat să întâlnești străini care păreau mai familiari decât oricine altcineva, în afară de familie.

Trenchet și Alendon simțeau la fel. Copiii se zvârcoleau și protestau la ei în brațe, refuzând să se retragă pe spatele lui Alendon. După câteva minute, părinții îi așezară pe podea. Din două salturi fiecare, ajunseră în brațele lui Viki și Gokna. Se cățărară pe ele, ciripind prostioare și privind peste tot curioși, cu ochii lor miopi de bebelași. Cel care se urcase pe Viki – o fetiță, Alequere – nu avea nici doi ani. Parcă nici Rhapsa, nici Hrunk nu fuseseră atât de drăguți. Bineînțeles, când ei aveau doi ani, Viki avea numai șapte și nu știa ce să facă pentru a atrage mai multă atenție. Copiii aceștia nu semănau deloc cu defazații ursuzi pe care-i cunoscuseră până acum.

Cel mai stânjenitor lucru fu reacția adulților când aflară cine

sunt Viki și frații ei. Trenchet Suabisme rămase o secundă cu gura căscată.

– Ar... ar fi trebuit să ne dăm seama. Cine altcineva ați fi putut fi?... Știi, în adolescență, ascultam emisiunile voastre la radio. Păreați foarte tineri, singurii defazați pe care i-am auzit vreodată. Mi-a plăcut foarte mult emisiunea.

– Da, spuse și Alendon. Zâmbi când Alequere se furișă în buzunarul jachetei lui Viki. Când am auzit despre voi, eu și Trenchet ne-am gândit să avem și noi copiii noștri. Nu ne-a fost ușor; am pierdut primul cuib de bebeluși. Dar, odată ce fac ochi, sunt grozav de drăguți.

Bebelușul scotea chițăituri de încântare în timp ce mișuna prin jacheta lui Viki. În cele din urmă, reuși să scoată afară capul, dând din mânuțele pentru mâncat.

Viki se întinse și-o gâdilă pe mâini. Era mândră că mesajul lui tati fusese ascultat și înțeles, dar...

– ... e trist că trebuie să te ferești de mulțime. Aș vrea să fie mai mulți ca dumneavoastră și copiii dumneavoastră.

Surprinzător, Trenchet chicoti.

– Vremurile se schimbă. Tot mai mulți păianjeni speră să rămână treji în Întuneric; încep să-și dea seama că trebuie schimbate niște reguli. Vom avea nevoie de copii mari printre noi, ca să ne ajute să terminăm construcția. Mai cunoaștem două cupluri în Lumea Nouă care încearcă să aibă copii defazați. Îl bătu pe umăr pe soțul ei. Nu vom fi singuri la nesfârșit.

Entuziasmul o cuprinse și pe Viki. Alequere și celălalt copilaș – Birbop? – erau la fel de drăguți ca Rhapsa și Hrunk, dar aveau și ceva diferit. Acum, în sfârșit, vor cunoaște mulți copii. Pentru Viki, era ca și cum ar fi deschis o fereastră și ar fi văzut toate culorile soarelui.

Se plimbară prin sala videomanției, Gokna și Trenchet Suabisme discutând mai multe posibilități. Gokna susținea cu tărie transformarea casei de pe deal în loc de întâlnire a familiilor defazate. Viki se cam îndoia că tata sau generalul vor fi de acord, deși din motive diferite. Dar, per total... se găsea o soluție; așa era logic din punct de vedere strategic. Viki îi urma pe ceilalți fără să

fie prea atentă. Se amuza zgâlțâind-o pe micuța Alequere. Era mult mai distractiv decât joaca în zăpadă.

Peste toată sporovăiala, Viki auzi ticăit distant de picioare pe marmură. Patru indivizi? Cinci? Se apropiau de aceeași intrare pe care venise și Viki doar cu câteva minute în urmă. Oricine era, va avea o surpriză – șase defazați, de la bebeluși la adulți.

Patru dintre nou-veniți erau adulți de generația actuală, bine clădiți, ca oamenii din forțele de securitate ale lui mami. Nu se opriră și nici nu se arătară surprinși la vederea copiilor. Purtau aceleași haine de serie pe care le vedea Viki în Casa de pe Deal. Șefa era o muiere aspră, din ultima generație, ofițer inferior. Ar fi trebuit să se simtă ușurată; probabil că erau indivizii pe care îi văzuse Brent din autobuz. Dar nu-i recunoștea…

Șefa îi cuprinse pe toți cu privirea, apoi făcu un gest familiar spre Trenchet Suabisme.

– Ne ocupăm noi de aici. Generalul Smith vrea să-i ducem pe toți copiii înapoi în perimetrul de siguranță…

– C-ce? Nu înțeleg?

Suabisme ridică brațele nedumerită.

Cei cinci străini avansară ferm, șefa dând din cap mulțumită. Dar explicațiile ei nu aveau nicio logică:

– Două gărzi nu sunt destule pentru toți copiii. După ce ați plecat, am primit un pont, cică ar fi probleme.

Doi indivizi se strecurară încet între copii și părinții Suabisme. Viki fu împinsă brutal spre Jirlib și Gokna. Subordonații lui mami nu se purtaseră niciodată așa.

– Îmi pare rău, e o urgență…

Se petrecură mai multe lucruri deodată, confuze și ilogice. Și Trenchet, și Alendon se puseră pe țipat, panicați și nervoși. Cei doi zdrahoni îi împingeau departe de copii. Unul duse mâna în coșul pe care-l căra.

– Hei, ne-a scăpat unul.

Brent.

Sus de tot, ceva se mișca. Expoziția de videomanție era alcătuită din două suporturi de tuburi. Unul dintre ele se clătină grațios și neiertător, risipind șuvoaie de scântei și pocnete de metal

spart. Viki îl zări scurt pe Brent depărtându-se de vârful suportului, chiar deasupra dezastrului.

Podeaua se făcu bucăți lângă ea când căzu suportul. Videotuburile făcură implozie, lansând zgomote de tensiune necontrolată. Suportul căzuse între Viki și familia Suabisme, tocmai în capul străinilor. Văzu sânge scurgându-se pe marmură. Două mâini inerte ieșiră de sub suport; sub ele se zărea o armă automată.

Apoi timpul își reluă cursul. Viki fu apucată de mijloc și ridicată deasupra dezastrului. Gokna și Jirlib strigau în partea cealaltă a răpitorului. Se auzi un scârțâit înăbușit. Gokna țipă și Jirlib tăcu.

– Doamnă conducător de echipă, cum rămâne cu…

– Nu contează. I-am luat pe toți șase. Dați-i drumul. Dați-i drumul!

În timp ce era scoasă din sală, Viki aruncă o privire înapoi. Dar străinii își lăsară cei doi tovarăși morți în urmă și ea nu văzu nimic în spatele suportului, unde ar fi trebuit să fie familia Suabisme.

29

Hrunkner Unnerby nu avea să uite niciodată după-amiaza aceea. De când o cunoștea pe Victory Smith, era prima oară că o vedea gata să-și piardă controlul. Apelul veni imediat după prânz, prin microunde, Sherkaner Underhill ignorând toate prioritățile militare cu vestea răpirii. Generalul Smith îl scoase pe Sherkaner de pe linie și-și chemă personalul la o ședință de urgență. Hrunkner Unnerby trecu brusc din poziția de șef de proiecte la cea de... un soi de sergent. Îi pregăti tripropulsorul pe linia de decolare. El și personalul inferior verificară situația securității de fundal. N-avea de gând să-l lase pe general să riște. Dușmanului îi place să provoace asemenea situații de urgență; când crezi că nu mai contează nimic altceva decât urgența, atunci lovește ținta pe care o urmărește el, de fapt.

Tripropulsorul îi duse de la Comandamentul Teritorial la Princeton în mai puțin de două ore. Dar aparatul de zbor nu era un centru de comandă aerian; așa ceva depășea bugetul actual. Așadar, generalul petrecuse două ore numai cu o conexiune radio de mică viteză. Adică două ore fără legătură cu centrul de control de la comandament și cu cel de la Princeton. Două ore de ascultat rapoarte fragmentare și de a încerca să coordoneze un răspuns. Două ore frământate de chin, furie și nesiguranță. Aterizară la mijlocul după-amiezii, apoi le mai trebui o oră până la Casa de pe Deal.

De-abia se opri mașina lor, că Sherkaner Underhill deschise imediat portierele, îndemnându-i să se grăbească. Îl prinse pe Unnerby de braț și se adresă generalului pe după el:

– Mulțumesc că l-ai adus pe Hrunkner. Am nevoie de voi amândoi.

Apoi îi conduse prin foaier, trăgându-i în vizuina lui de la parter.

În decursul timpului, Unnerby îl urmărise pe Sherkaner în diferite situații complicate: convinsese Comandamentul Teritorial

de ideile lui în toiul războiului cu oculții, călăuzise o expediție prin Apogeul Întunericului, pusese tradiții sub semnul întrebării. Nu câștiga întotdeauna, dar era întotdeauna plin de surprize și deborda de imaginație. Pentru el, totul era un mare experiment și o aventură extraordinară. Chiar dacă eșua, făcea din eșecuri experimente mai interesante. Dar astăzi… astăzi Sherkaner aflase ce e disperarea. Întinse brațele spre Smith, tremurând din cap și din brațe mai pronunțat ca niciodată.

– Trebuie să găsim o cale de a-i aduce acasă. Trebuie. Am calculatoare și conexiunea prin microunde cu Comandamentul Teritorial – toate resursele care îl serviseră eficient în trecut. Pot să-i aduc înapoi în siguranță. Știu că pot.

Smith împietri o secundă. Apoi se apropie de el, îl prinse cu un braț pe după umeri și-l mângâie pe blană. Îi vorbi blând, dar ferm, ca un soldat care-și încurajează tovarășul când îi vorbește de camarazii pierduți:

– Nu, dragul meu. Nu poți să faci mai mult decât atât.

Afară, după-amiaza se transforma în seară. Vântul șuiera subțire prin ferestrele întredeschise, iar ferigile se clătinau înainte și înapoi pe pervazurile de cuarț. Din nori și din tufișuri se strecura doar o umbră verde-închis.

Generalul se proptea cu capul de al lui Sherkaner. Cei doi stăteau și se uitau unul la altul. Unnerby simțea ecouri de teamă și rușine răsunând când într-unul, când în celălalt. Dintr-odată, Sherkaner se prăbuși spre ea și-o cuprinse cu brațele. Suspinul fin al lui Sherkaner se armoniză cu vântul – singurele sunete din cameră. După o clipă, Smith ridică o mână din spate și-i făcu semn discret lui Hrunkner să plece.

Unnerby încuviință tacit spre ea. Covorul adânc era plin de jucării – ale lui Sherkaner și ale copiilor – dar păși atent și reuși să iasă din cameră în liniște.

Amurgul se făcu repede noapte, și pentru că se apropia furtuna, și pentru că soarele apusese. Unnerby nu sesiză schimbarea vremii, postul de comandă din casă avea doar niște ferestre mici, înghesuite. Smith apăru la jumătate de oră după el.

Răspunse la salutul subordonaților, apoi se strecură pe stinghie, lângă Hrunkner. El mișcă din mâini întrebător. Ea scutură din umeri.

– Sherk o să-și revină, sergent. E cu absolvenții lui, fac tot ce pot. Noi cum stăm?

Unnerby împinse un teanc de interviuri peste masă, în direcția ei.

– Căpitanul Downing și echipa lui sunt încă aici, dacă vreți să vorbiți cu ei personal, dar noi, toți – tot personalul venit de la Comandamentul Teritorial – credem că nu au niciun amestec. Copiii au fost, pur și simplu, prea deștepți.

Copiii făcuseră de rușine o întreagă echipă de securitate. Da, locuiseră cu echipa respectivă multă vreme, cunoșteau obiceiurile membrilor ei, se împrieteniseră cu ei. Și, până acum, amenințarea exterioară fusese o chestiune teoretică, zvonuri ocazionale. Toate au decurs în favoarea copiilor când s-au hotărât să plece la plimbare… Însă echipa de securitate fusese alcătuită de personalul generalului Victory Smith. Membrii ei erau inteligenți, devotați; sufereau la fel de mult ca Sherkaner Underhill.

Smith împinse rapoartele înapoi.

– În regulă. Daram și echipa lui să treacă înapoi la treabă. Dă-le de lucru. Ce noutăți aduc rapoartele de căutare?

Le făcu semn celorlalți subordonați să se apropie și ea însăși deveni foarte ocupată.

Postul de comandă de acasă avea hărți bune, un tablou al situației reale. Grație conexiunii prin microunde, îl dubla pe cel de la Comandamentul Teritorial. Din păcate, nu oferea avantajul special de comunicare în Princeton. Problema se va rezolva în câteva ore. În cameră era un du-te-vino. Mulți veniseră de la Comandamentul Teritorial și nu se implicaseră în harababura zilei. Lucru bun, pentru că prezența lor mai ușura disperarea și oboseala de pe chipurile unora.

Apăreau piste. Se făceau progrese… și încurajatoare, și de rău augur.

Șeful operațiunilor de contrainformații care se ocupa de Frăție apăru peste o oră. Rachner Thract era nou în funcție, un păianjen

tânăr, imigrant din Ocultia. O combinație ciudată pentru poziția lui. Părea foarte inteligent, mai degrabă tipicar decât auster. Poate că asta era spre bine; numai Dumnezeu știa câtă nevoie aveau de oameni care să înțeleagă Frăția. Ce s-a ales de valorile tradiționale? În Marele Război, membrii Frăției erau schismatici minori în cadrul imperiului ocult și susțineau în secret Concordia. Dar Victory Smith îi considera următoarea amenințare gravă – sau poate asta era din cauză că îi suspecta în general pe tradiționaliști.

Thract își lăsă pelerina de ploaie pe cuier și deschise coșul pe care-l căra. Puse documentele în fața șefei sale.

– Frăția e vârâtă până-n gât în povestea asta, doamnă general.

– Oare de ce nu mă mir? rosti Smith.

Unnerby știa cât de obosită trebuia să fie, deși arăta odihnită, ca de obicei. Aproape ca de obicei. Era calmă, politicoasă, ca la orice ședință cu personalul. Punea întrebări inteligente, ca întotdeauna. Dar Unnerby sesiză la ea o diferență: era cam distrasă. Nu din cauza încordării, ci pentru că mintea îi fugea în altă parte și cădea pe gânduri.

– Cu toate acestea, azi-dimineață implicarea Frăției nu era decât o posibilitate îndepărtată. Ce s-a schimbat, Rachner?

– Două interviuri și două autopsii. Paingii omorâți aveau o condiție fizică de invidiat, deși nu erau atleți; s-au găsit urme de răni vechi în chitina lor, chiar și o gaură de glonț cusută.

Victory scutură din umeri.

– E clar că a fost o treabă de profesioniști. Știm de existența amenințărilor interne, de facțiunile tradiționaliste extremiste. Poate angajează indivizi competenți.

– Poate, dar a fost mâna Frăției, nu a tradiționaliștilor locali.

– Există dovezi serioase? întrebă Unnerby, cam rușinat de sentimentul său de ușurare.

– Hm…

Thract medită și la întrebare, și la cel care-o pusese. Nu se putea hotărî ce loc ocupa Unnerby, un civil căruia lumea i se adresa cu „sergent”, în ierarhia de comandă. *Obișnuiește-te cu ideea, fiule.*

– Frăția face mare caz de rădăcinile ei religioase, dar până acum

n-a intervenit în afacerile noastre interne. S-a limitat să sponsorizeze facțiunile tradiționaliste locale. Dar azi… azi a întrecut măsura. Răpitorii sunt profesioniști de-ai Frăției. S-au străduit cât au putut să nu fie depistați, dar n-au luat în calcul laboratorul nostru de medicină legală. De fapt, să știți că s-a făcut un test inventat de unul dintre studenții soțului dumneavoastră. Vedeți, tipul de polen din căile respiratorii e străin; pot chiar să vă spun de la ce bază a Frăției au plecat cei doi. Nu erau în țară de mai mult de două săptămâni.

Smith îl aprobă tacit.

– Dacă ar fi fost mai lungă perioada, polenul ar fi dispărut?

– Exact, absorbit de sistemul imunitar și apoi eliminat, zic tehnicienii. Dar și așa, tot ne-am fi dat seama. Vedeți, dușmanul a avut ghinion mai mare decât noi astăzi. Au lăsat în urmă doi martori vii…

Thract ezită, evident amintindu-și că nu era o ședință obișnuită, că, pentru Smith, definiția obișnuită pentru succesul unei operațiuni putea să însemne un eșec de proporții catastrofale.

Generalul se făcu că nu aude.

– Da, familia aceea. Cei care au venit cu copiii la muzeu.

– Întocmai, doamnă. Și ei sunt unul dintre motivele pentru care dușmanul a dat-o în bară. Colonelul Underville – comandantul operațiunilor interne – i-a pus pe subordonații lui să stea de vorbă cu ei toată după-amiaza; se dau peste cap ca să ne ajute. Ați auzit deja ce a aflat colonelul de la ei, că unul dintre fiii dumneavoastră a dărâmat un exponat și i-a omorât pe doi dintre răpitori.

– Și că toți copiii trăiau când au fost răpiți.

– Da. Însă Underville[1] a mai aflat ceva. Acum suntem aproape siguri… Răpitorii aveau de gând să vă răpească toți copiii. Când i-au văzut pe micuții Suabisme, au presupus că sunt ai dumneavoastră. Știți, nu sunt atât de mulți defazați pe lume. Așa că au presupus că familia Suabisme e echipa noastră de securitate.

Dumnezeule din pământul cel rece! Unnerby se uită pe ferestrele

1 *Underville* – oraş subteran, în limba engleză (n. tr.).

înguste. Era mai multă lumină, dar numai datorită efectului actinic al lămpilor de siguranță. Vântul bătea mai îndrăzneț, împrăștia stropi scânteietori pe geamuri și îndoia ferigile. Se aștepta o furtună cu fulgere în noaptea respectivă.

Deci Frăția a dat-o-n bară pentru că avea o părere prea bună despre securitatea din Concordia. Normal, au presupus că cineva trebuia să-i însoțească pe copii.

– Am aflat foarte multe de la cei doi civili, doamnă general. Ce poveste au inventat răpitorii când au pătruns în muzeu, niște întorsături de frază după ce lucrurile s-au precipitat… N-au avut de gând să lase martori în urmă. Familia Suabisme e cea mai norocoasă din Princeton, chiar dacă ea nu vede lucrurile așa. Cei doi uciși de fiul dumneavoastră îi împingeau pe părinții Suabisme ca să-i îndepărteze de copii. Unul avea o armă automată scoasă din toc și arma avea siguranțele trase. Colonelul Underville crede că misiunea inițială era să vă răpească toți copiii și să-i omoare pe martori. Civilii morți și balta de sânge apăreau în scenariul lor pentru că puteau de vina pe facțiunile noastre tradiționaliste.

– În cazul ăsta, de ce să nu lase în urmă și doi copii morți? Așa ar fi fugit mai ușor.

Victory puse întrebarea calm, dar în glasul ei se simțea răceala.

– Nu știm, doamnă. Dar colonelul Underville crede că n-au părăsit încă țara, poate nici Princetonul.

– Serios? Scepticismul se lupta cu speranța. Știu că Belga a luat măsuri într-un timp extraordinar de scurt… și că dușmanul a avut și el problemele lui. În regulă. Asta va fi prima ta operațiune de amploare din țară, Rachner, dar vreau să lucrezi mână în mână cu Agenția de Informații Interne. Și va trebui să implici poliția municipală și comercială.

Clasicul anonimat al Spionajului Concordiei o să cam sufere în următoarele zile.

– Încearcă să te porți frumos cu colegii de la municipală și comercială. Nu s-a declarat stare de război. Ar putea face mult rău Coroanei.

– Am înțeles, doamnă general. Colonelul Underville și cu mine am mobilizat patrule care să colaboreze cu poliția municipală.

Când se vor instala legăturile telefonice, vom avea un fel de post de comandă comun cu ei aici, în Casa de pe Deal.

– Foarte bine... Cred că ai fost tot timpul cu un pas înaintea mea, Rachner.

Thract zâmbi în timp ce se ridică în picioare.

– O să vă aducem copilașii înapoi, doamnă.

Smith vru să-i spună ceva, dar văzu două căpșoare trăgând cu ochiul pe după tocul ușii.

– Știu, Rachner. Și-ți mulțumesc.

Thract se depărtă de masă și în cameră se lăsă liniștea o vreme. Mezinii Underhill, poate singurii rămași în viață, intrară timizi, urmați de șeful echipei de pază și de trei soldați. Căpitanul Downing căra o umbrelă închisă, dar se vedea limpede că Rhapsa și Micul Hrunk nu profitaseră de ea. Jachetele lor erau ude leoarcă și pe chitina lor neagră și lucioasă sclipeau picuri de ploaie.

Victory nu reuși să le zâmbească. Se uită la hainele lor ude și la umbrelă.

– Ați tras o fugă primprejur?

Răspunse Rhapsa, un drăcușor împielițat pe care Hrunkner nu-l auzise niciodată vorbind atât de sfios:

– Nu, mami. Am fost cu tati, dar acum e ocupat. Am stat cu căpitanul Downing, între el și ceilalți...

Se opri și-și lăsă capul timidă pe-o parte, spre protectorul ei.

Tânărul luă poziția de drepți, dar arăta ca un soldat care tocmai luptase în prima sa bătălie și cunoscuse înfrângerea.

– Vă rog să mă iertați, doamnă. Eu am hotărât să nu deschid umbrela. Am vrut să pot vedea în toate direcțiile.

– Foarte bine, Daram, spuse generalul. Și... ai făcut bine că i-ai adus aici.

Smith tăcu, uitându-se o clipă la copiii ei. Rhapsa și Micul Hrunk o priviră și ei, fără să facă o mișcare. Apoi, de parcă cineva ar fi răsucit un buton, cei doi începură să fugă prin cameră și să țipe cu glas pițigăiat. Nu se mai vedeau decât mâini și picioare care se cățărau pe Smith, îmbrățișând-o ca pe-un tată. Acum că bariera reținerii se dărâmase, se puseră serios pe plâns și pe pus întrebări. Avea vreo veste despre Gokna, Viki, Jirlib și Brent? Ce se va

întâmpla acum? Și nu voiau să rămână singuri.

Se potoliră după câteva momente. Smith înclină din cap spre micuți, iar Unnerby se întrebă oare la ce s-o fi gândind. Mai avea încă doi copii. Indiferent de ghinionul sau de incompetența din ziua respectivă, alți doi copii fuseseră răpiți în loc de mezinii ei. Smith ridică o mână în direcția lui Unnerby.

– Hrunkner, vreau să te rog ceva. Găsește familia Suabisme. Întreab-o… oferă-i ospitalitatea mea. Dacă ar vrea să aștepte în Casa de pe Deal până se termină totul… aș fi onorată.

Se aflau undeva la înălțime, într-un fel de puț de ventilator.

– Nu, nu e un puț de ventilator! exclamă Gokna. Alea au tot soiul de țevi și cabluri.

Nu se auzea niciun huruit de pale, doar șuierul constant al vântului. Viki se concentră ca să vadă ce se află exact deasupra capului ei. DeslușI o fereastră cu grilaj la vreo cincisprezece metri mai sus, prin care lumina zilei se răspândea pe zidurile de metal ale puțului. Aici, la fund, copiii stăteau în semiîntuneric, dar tot vedeau rogojinile pentru dormit, toaleta chimică, podeaua de metal. Închisoarea lor se încălzea odată cu ziua care creștea. Gokna avea dreptate. Făcuseră suficiente cercetări acasă la ei ca să știe cum arată un subsol tehnic. Dar ce altceva să fie acest loc?

– Ia uitați-vă ce de cârpeli!

Arătă cu braț spre discurile sudate pe pereți cu stângăcie pe ici, pe colo.

– Poate că e un loc părăsit. Nu, poate e în construcție!

– Da, aprobă Jirlib. Sudurile sunt proaspete. N-au făcut decât să acopere găurile de acces, treabă de-un ceas, nu mai mult.

Gokna încuviință. Nici măcar nu încercă să aibă ultimul cuvânt. Atâtea se schimbaseră de dimineață! Jirlib nu mai făcea pe arbitrul distant și morocănos al disputelor dintre ei. Era mai încordat ca de obicei și Viki știa că se simte amarnic de vinovat. El și Brent erau cei mai mari și din cauza lui pățiseră ce pățiseră. Dar nu-și arăta durerea, ci era mai răbdător decât fusese vreodată.

Iar când vorbi, surorile lui îl ascultară. Chiar dacă nu puneai la socoteală că era aproape adult, se vedea cât colo că e cel mai

inteligent dintre ei.

– Cred că știu exact unde ne aflăm.

Îl întrerupseră bebelușii, care începură să se agite pe spatele lui. Blana lui Jirlib nu era destul de groasă ca să stea comod în ea și începea deja să miroase urât. Alequere și Birbop ba întrebau de părinți, ba te călcau pe nervi cu tăcerea lor și atunci pișcau zdravăn spatele bietului Jirlib. Se pare că acum aveau iar chef de gălăgie. Viki întinse brațele și-l luă pe Alequere în brațe.

– Și unde e asta? întrebă Gokna, fără urmă de arțag în voce.

– Vezi pânzele de paingi zburători? Jirlib arătă în sus, spre peticele proaspete de mătase care fluturau în adierea care se simțea prin grilaj. Fiecare are modelul ei. Cele de aici țin de zona Princeton, dar țesătorii lui își fac cuib în cele mai înalte locuri. Casa de pe Deal nici nu-i destul de înaltă pentru ei. Eu zic că suntem tot în oraș și undeva atât de sus, încât să fim vizibili de la kilometri distanță. Ne aflăm fie în cartierul dealurilor, fie în zgârie-norul acela nou din centru.

Alequere începu iar să plângă. Viki o legănă cu blândețe înainte și înapoi. Așa îl înveselea întotdeauna pe Micul Hrunk, dar… Miracol! Alequere se opri din plâns. Poate că era atât de obosită, încât nu mai putea scoate zgomote. Nu, după câteva secunde schiță un zâmbet și se răsuci în brațele ei ca să vadă peste tot. Ce copil cuminte! O mai legănă puțin, apoi rosti:

– Bine. Poate că ne-au învârtit cu mașina în cerc, dar chiar în centru să fim? Am auzit avioane, dar de ce nu se aud zgomotele străzii?

– Sunt peste tot.

Brent vorbi pentru prima oară de la răpire. Lent și tont, ăsta era Brent. Și singurul dintre ei care ghicise ce se întâmpla de dimineață. El se izolase de ceilalți și se ascunsese în întuneric. Era mare cât un adult; cățăratul pe suport, deasupra dușmanilor, l-ar fi putut lăsa invalid. Când au fost târâți pe la intrarea de serviciu în muzeu, Brent șchiopătase și nu scosese o vorbă. Nu vorbise nici în mașină, doar dăduse din mâini când Jirlib și Gokna îl întrebaseră dacă e teafăr.

De fapt, își rupsese un picior din față și se lovise la cel puțin

încă unul, dar nu voia să-i lase să se uite la răni. Viki îl înțelese. S-ar simți la fel de rușinat ca Jirlib – și mai inutil. La început, stătuse singur, chircit și posac, apoi, după ce petrecuseră o oră în captivitate, începuse să șchiopăteze pe ici, pe colo, bătând și lovind în metal. Din când în când, se trântea cu burta la podea, ca și cum se prefăcea mort sau copleșit de disperare. Exact așa stătea și acum.

– Voi nu auziți? întrebă el din nou. Ascultatul cu burta.

Viki nu se mai jucase jocul de ani de zile. Dar ea și frații ei îl imitară, lipindu-se de podea, fără să se arcuiască deloc. Nu se simțeau prea comod și nici nu aveau de ce să se sprijine. Alequere sări din brațele fetei. Birbop se luă după ea. Cei doi mișunară de la un copil la altul, împungându-i. În scurtă vreme începură să chicotească.

– Sst, sst! șopti Viki.

Nu făcu decât să-i întărâte. Cât se rugase ea să se mai înveselească micuții, pentru ca acum să vrea să tacă puțin! Încercă să nu se mai gândească la ei și să se concentreze. Hm… Nu era un sunet clar, nu pentru urechile din capul fetei, în orice caz, dar îl percepea cu burta. Un zumzet constant… și alte vibrații, care când veneau, când plecau. Ha! Un semn de viață trepidantă, pe care o simțeai în vârful picioarelor când te plimbai prin centru! Acolo! Scrâșnetul inconfundabil al frânelor puse de o mașină care opri brusc.

Jirlib chicoti.

– Cred că am rezolvat problema! S-au crezut ei deștepți cu lada aceea închisă pentru marfă, dar noi tot am aflat unde suntem.

Viki se ridică într-o poziție mai confortabilă și avu un schimb de priviri cu Gokna. Jirlib era el mai inteligent, însă când venea vorba de șiretenie, nu le ajungea pe surorile sale. Gokna îi replică amabil, și ca să fie politicoasă, dar și pentru că un ton potrivit i-ar fi determinat pe bebeluși să intre iar în ascunzătoare.

– Jirl, nu prea cred că voiau să ascundă ceva de noi.

Jirlib mișcă din cap spre spate – un gest în stilul „fratele știe mai bine”. Atunci îi sesiză intonația.

– Gokna, ne-ar fi putut aduce aici în cinci minute. În schimb,

am mers mai mult de o oră. Ce…

– Cred că au vrut să se ferească de echipele de securitate ale lui mami. Paingii ăștia au venit cu mai multe mașini; le-am schimbat de două ori, nu uita. Poate că au încercat să iasă din oraș, dar și-au dat seama că nu vor reuși. Viki arătă spre locul în care se aflau. Dacă au minte, cât de cât, o să știe că am văzut mult prea multe.

Viki încerca să vorbească pe un ton jovial. Birbop și Alequere se duseseră la Brent și acum îi scotoceau prin buzunare.

– I-am putea identifica, Jirlib. I-am văzut și pe șofer, și pe doamnă în zona unde se încarcă marfă în muzeu.

Apoi îi povesti despre arma automată pe care o văzuse pe podea. O expresie de groază trecu pe fața lui Jirlib.

– Doar nu crezi că sunt tradiționaliști care încearcă să le facă greutăți lui mami și lui tati?

Și Viki, și Gokna făcură semn că nu cred asta. Gokna spuse:

– Cred că sunt soldați, Jirl, indiferent ce spun ei.

În realitate, copiii nu auziseră decât minciuni peste minciuni. Când își făcuseră apariția în sala de videomanție, răpitorii spuseseră că fac parte din trupele de securitate ale mamei. Dar când îi azvârliseră aici, vorbiseră ca tradiționaliștii: copiii erau un exemplu foarte urât pentru păianjenii cumsecade. Nu li se va face rău, dar perversiunea părinților lor va fi dată în vileag. Asta ziseră, însă atât Gokna, cât și Viki sesizaseră că le lipsea patima. Majoritatea tradiționaliștilor de la radio scoteau foc pe gură când vorbeau; celor pe care-i mai văzuseră ele li se făcuse de-a dreptul scârbă la vederea defazaților. Dar răpitorii lor se purtaseră cu indiferență; în ciuda vorbelor aprinse, era clar că pentru ei copiii nu însemnau decât o încărcătură. Viki remarcase numai două sentimente ascunse în spatele profesionalismului lor. Șefa era cu adevărat iritată că Brent îi făcuse praf doi păianjeni… și, din când în când, parcă regreta soarta copiilor.

Viki îl văzu pe Jirlib tresărind când își dădu seama de implicații, dar băiatul nu spuse nimic. Două hohote îi întrerupseră firul gândurilor sumbre. Lui Alequere și Birbop nu le mai păsa de Gokna, Viki sau Jirlib. Descoperiseră funia cu care se juca Brent și pe care-o ținea ascunsă în jachetă. Alequere sări în spate, arcuind

funia în aer. Birbop sări și el ca s-o prindă și alergă în cerc în jurul lui Brent, ca și cum ar fi vrut să-l lege de picioare.

– Hei, Brent, am crezut că ești prea mare ca să te mai joci cu funia, zise Gokna, încercând să-l tachineze cu veselie forțată.

Brent răspunse cu greu, pe ton defensiv:

– Mă plictisesc fără cuiele și butucii mei. Cu funia poți să te joci oriunde.

Brent era cum era, dar se pricepea de minune să facă modele din funie. Când era mai mic, se culca pe spate și, folosindu-se de toate brațele și picioarele, chiar și de mâinile pentru mâncat, țesea modele din ce în ce mai complicate – una dintre pasiunile lui prostești și complicate, la care ținea foarte mult.

Birbop luă vârful funiei de la Alequere și fugi cu ea trei-patru metri pe perete, profitând sprinten de fiecare punct de sprijin, așa cum numai micuții știu să facă. Șerpui funia spre sora lui, provocând-o să-l tragă jos. Când fata încercă, el smulse funia înapoi și se cățără încă un metru, doi. Așa se juca și Rhapsa, poate puțin mai sprintenă ca el.

– Nu așa de sus, Birbop, o să cazi! strigă Viki.

Parcă vorbise tati. Pereții se înălțau sus de tot deasupra prichindelului. În vârf, la cincisprezece metri distanță, se afla fereastra cea mică. Viki o văzu pe Gokna tresărind de surpriză în spatele ei.

– Te gândești la ce mă gândesc și eu? o întrebă.

– P-probabil. Când era mică, Rhapsa se putea urca până sus.

Răpitorii lui nu se dovedeau așa de inteligenți cum se considerau. Oricine are grijă de bebeluși știe mai bine ce sunt capabili să facă. Însă ambii răpitori erau tineri din generația actuală.

– Dar dacă o să cadă…

Dacă o să cadă, n-o să fie nicio plasă de sprijin, nici măcar un covor moale. Un micuț de doi ani are între șapte și zece kilograme. Prichindeilor le place la nebunie să se cațere, ca și cum își dau seama că, odată ce cresc și se îngrașă, nu mai pot să urce decât scări și să facă salturile cele mai mici. Bebelușii cad fără să se lovească de la distanțe mult mai mari decât adulții, dar pot să

moară dacă alunecă de la o distanță prea mare. Ei însă nu știu lucrul ăsta. Birbop n-avea nevoie de prea multe încurajări ca să se cațere până la fereastră. Avea toate șansele să reușească…

Altă dată, Viki și Gokna ar fi trecut imediat la acțiune, dar acum era viața altcuiva la mijloc. Cele două se priviră scurt.

– Nu… Nu știu ce să zic, Viki.

Și dacă nu făceau nimic? Micuții ar fi uciși odată cu ei. Orice hotărau, îi pândeau consecințe înfricoșătoare. Dintr-odată, pe Viki o cuprinse frica, cea mai mare frică din viața ei; se deplasă pe podea până în dreptul lui Birbop cel zâmbitor. Ridică brațele ca și cum ar fi avut o viață a lor, ca să-l convingă să coboare. Apoi se forță să le lase jos, se forță să-i vorbească cu glas vesel, aţâţător:

– Salut, Birbop! Te crezi în stare să cari funia până la fereastra aia?

Birbop lăsă capul pe-o parte și ridică ochii de bebeluș.

– Bineînțeles.

Și porni imediat, mișunând de la petice sudate la îmbinările țevilor, tot mai sus. *Îți rămân datoare, prichindelule, chiar dacă tu nu știi.*

Pe podea, Alequere făcea scandal că Birbop se bucura de atenția tuturor. Trase tare de funie, lăsându-l pe fratele ei să atârne la șase metri înălțime, în trei brațe, de un pervaz îngust. Gokna o ridică de pe podea și de lângă funie și-o dădu în grija lui Jirlib.

Viki încercă să-și alunge senzația de groază; se uita la micuțul care urca din ce în ce mai sus. Și dacă ajungem la fereastră, ce facem? Aruncăm bilețele? Dar nu aveau cu ce să le scrie și nu știau unde sunt sau în ce direcție ar duce vântul biletele… Brusc, își dădu seama că un lucru putea rezolva două probleme.

– Brent, jacheta.

Scuturară din mâini, făcând semn Goknei să-l ajute să și-o dea jos.

– Asta e!

Gokna trăgea deja de mâneci și de pantaloni. Brent tresări de uimire, apoi pricepu imediat și o ajută și el. Jacheta lui era aproape la fel de mare ca a lui Jirlib, dar nu avea despicături în

spate. Cei trei o întinseră între ei și se deplasară când într-o parte, când într-alta, încercând să urmărească mișcările laterale ale curajosului cățărător Birbop. Poate, chiar dacă ar fi să cadă... Soluția lor funcționa întotdeauna în cărțile cu aventuri. Dar stând acolo și plimbând jacheta, reușita lor părea de-a dreptul imposibilă.

Alequere scâncea în continuare, încercând să scape din strânsoarea lui Jirlib. Birbop râdea de ea. Era încântat să fie în centrul atenției, să facă un lucru pentru care altă dată ar fi fost mustruluit. Urcase doisprezece metri. Acum avansa mai încet, nu prea avea de ce să se sprijine cu mâinile și cu picioarele; era sub armăturile ventilatorului principal. De două ori mai-mai să scape funia în timp ce-o trecea dintr-o mână într-alta. Se agăță de un ieșind foarte îngust și sări lateral în sus, acoperind metrul pe care-l mai avea de parcurs, și cu o mână apucă grătarul ferestrei. În clipa următoare, trupul lui se vedea în lumină.

Având numai doi ochi, și aceia în față, micuții trebuiau să se întoarcă din tot corpul ca să vadă în spate. Birbop se uită în jos pentru prima oară. Râsul triumfător îi îngheță când văzu cât de sus urcase, atât de sus, încât până și instinctele lui de bebeluș îl avertizară de pericol. Părinții aveau motive să nu te lase să te cațeri cât de departe voiai. Brațele și picioarele lui Birbop strânseră instinctiv grătarul.

Ceilalți nu reușiră să-l convingă că nimeni nu putea să-l ajute și că trebuia să coboare singur. Viki nu se gândise că asta ar fi o problemă. Când Rhapsa și Micul Hrunk se urcau pe înălțimi riscante, niciunul nu se temea să se dea jos.

Tocmai când părea că Birbop nu se mai putea mișca, sora lui se opri din plâns și începu să râdă de el. După aceea, nu le fu greu să-l convingă să treacă sfoara printre gratii și să se folosească de ea ca de-un scripete ca să-și ușureze coborârea.

Ideea să alunece pe funie în joacă le venea celor mai mulți bebeluși automat; poate era o reminiscență animală. Birbop se lăsă în jos cuprinzând funia de coborâre cu cinci membre și ținând-o în loc cu alte trei pe cea de urcare. Însă după ce străbătu câțiva metri și văzu ce ușor funcționează scripetele, se ținu doar în

trei brațe, apoi în două. Se împingea de perete cu picioarele, zburând în jos ca o tarantulă la atac. Pe podea, Viki și ceilalți țopăiau când ici, când colo, încercând zadarnic să mențină așa-zisa plasă sub el… până când prichindelul ajunse, în sfârșit, jos.

Acum aveau o buclă de funie care se întindea de jos până la gratiile ferestrei și înapoi. Lucea și tremura din cauza încordării la care fusese supusă.

Gokna și Viki se certară care dintre ele să facă următorul pas. Câștigă Viki; avea sub patruzeci de kilograme, deci era cea mai ușoară. Trase de funie și se clătină pe ea, în timp ce Brent și Gokna rupeau căptușeala de mătase a jachetei. Căptușeala era vopsită cu buline roșii și ultra. Și mai bine, era alcătuită din straturi împăturite; o rupseră pe la cusături și obținură un fel de steag ușor ca o pană, dar cu latura de peste patru metri. Sigur îl va zări cineva.

Gokna făcu din el un pătrat uniform și i-l dădu lui Viki.

– Crezi c-o să țină funia?

– Sigur.

Poate. Era alunecoasă și flexibilă, ca orice funie de joacă – ce se va întâmpla când o va întinde la maximum?

Cuvintele lui Brent o încurajară mai mult decât orice iluzii de-ale ei:

– Cred că o să țină. Îmi place să atârn lucruri la proiectele mele. Am luat-o din laboratorul de mecanică.

Viki își scoase și ea jacheta, apucă steagul improvizat cu mâinile pentru mâncat și începu să urce. Cu ochii din spate, îi văzu pe ceilalți cum se fac tot mai mici, alcătuind un model în jurul „plasei de siguranță”. Halal sprijin, dacă ar fi să cadă acolo cineva așa de greu ca ea. Se clătina, urcând peretele pas cu pas. De fapt, era ușor. Nici unui adult bine dezvoltat nu i-ar fi venit greu să urce pe verticală cu două funii de sprijin, câtă vreme rezistau. Se uita la funie și la perete, dar în aceeași măsură privea la ușa de dedesubt. Ciudat, nu se gândise până atunci că i-ar putea întrerupe cineva. Dar mai avea puțin și reușea. Însă reușita i-ar fi zadarnică dacă unuia dintre bandiți îi trecea prin cap să-i verifice chiar acum. Încă doi-trei metri…

Își strecură degetele printre gratii și se ridică. Nu avea unde să se cocoațe, iar gratiile erau prea dese, nici un bebeluș nu se putea furișa printre ele – dar ce priveliște! Se aflau în vârful uneia dintre noile clădiri gigantice, înaltă de cel puțin treizeci de etaje. Cerul înnorat stătea să se prăbușească peste ea, iar vântul mătura aerul pe la fereastră. În jos nu vedea bine din cauza umerilor clădirii, dar orașul Princeton i se întindea în fața ochilor ca o machetă minunată. Vedea bine o stradă, autobuze, automobile, trecători. Dacă s-ar uita în direcția ei... Desfășură căptușeala și o vârî printre gratii, gata-gata să i-o smulgă vântul. O prinse mai bine, rupând materialul cu mâinile ei ascuțite. Ce material subțire! Încet, cu grijă, trase de capete și le legă în patru locuri. Acum vântul întinse pătratul colorat din partea aceea de clădire. Materialul fâlfâi, uneori acoperind fereastra, alteori căzând pe piatra de dedesubt.

O ultimă privire spre libertate: acolo unde pământul se întâlnea cu norii, dealurile orașului dispăreau în beznă. Dar Viki vedea destul ca să se orienteze: un deal, mai scund ca altele, cu străzi și clădiri în spirală. Casa de pe Deal! Își vedea casa!

Viki coborî de la fereastră bucuroasă nevoie mare. Până la urmă, tot vor învinge! Împreună cu ceilalți, trase funia lucioasă și-o ascunse în buzunarul lui Brent. Se așezară în întunericul tot mai des, întrebându-se când vor apărea din nou gardienii lor și ce să facă atunci. După-amiază, se lăsă un întuneric negru ca smoala și se porni ploaia. Totuși, steagul fâlfâia încurajator în bătaia vântului.

Puțin după miezul nopții, furtuna desfăcu nodurile și steagul o luă la goană prin beznă.

30

Dreptul de Petiție către comandor era o tradiție convenabilă. Avea chiar o bază în faptele istorice, deși Tomas Nau era convins că, în urmă cu secole, în Era Flagelului, singurele petiții acceptate erau în scop de propagandă. În vremurile moderne, manipularea petițiilor fusese metoda preferată a unchiului Alan de a-și menține popularitatea și de a submina facțiunile rivale.

Era o tactică deșteaptă, câtă vreme nu repetai greșeala lui Alan de a permite asasinilor să scrie petiții. În cei douăzeci și patru de ani de la sosirea în sistemul Fluctuantei, Tomas Nau aprobase în jur de douăsprezece petiții. Cea de astăzi era prima care susținea „cât de important e timpul".

Nau se uită peste masă la cei cinci petiționari. Corecție: reprezentanți ai petiționarilor. Pretindeau că-i susțin o sută de oameni, la numai optzeci de kilosecunde de când fuseseră anunțați. Nau zâmbi și le făcu semn din mână să ia loc.

– Domnule pilot-șef Xin. Ești senior, cred. Te rog să explici petiția.

– Am înțeles, domnule comandor.

Xin aruncă o privire la prietena lui, Rita Liao. Amândoi erau emergenți din lumea de acasă, din familii care contribuiau cu focalizați și adepți de peste trei sute de ani. Așa se întărea coloana vertebrală a emergenților și, teoretic, ei ar trebui să fie ușor de condus. Dar – vai! – nimic nu era ușor aici, la douăzeci de ani-lumină de civilizație. Xin tăcu în secunda următoare. Aruncă o privire agitată spre Kal Omo. Acesta îi răspunse cu o expresie rece, iar Nau își dori dintr-odată să-și fi găsit timp ca să fie informat de sergentul lui. Cum Brughel era în hibernoterapie, nu avea pe cine să dea vina dacă trebuia să respingă petiția.

– Așa cum știți, domnule comandor, mulți dintre noi lucrează la analizele de sol. Și mai mulți sunt interesați, în general, de păianjenii pe care-i urmărim…

Nau îi oferi un zâmbet amabil.

– Știu. Vă petreceți vremea în barul lui Benny și ascultați traducerile.

– Da, domnule. Aăă… Ne plac foarte mult „Ora copiilor” și unele traduceri ale poveștilor. Ne ajută la analiza noastră. Și… își aruncă ochii undeva departe, în gol. Nu știu. Păianjenii trăiesc într-o lume adevărată acolo, jos, chiar dacă nu sunt oameni. În comparație cu noi, par mai… – Nau fu convins că va spune reali –, adică am ajuns să-i simpatizăm pe câțiva dintre copiii lor.

Așa cum am planificat. Traducerile în direct erau sub cenzură acum. Nu descoperiseră niciodată cauza denaturării virusului minții, nici măcar dacă avusese legătură cu spectacolul în direct. Anne considera că riscul prezent nu era mai mare decât cel implicat de celelalte operațiuni ale lor. Nau se întinse spre dreapta și atinse ușor mâna lui Qiwi. Ea îi zâmbi. Copiii păianjeni erau importanți. Nu ar fi înțeles asta fără Qiwi Lisolet. Fata îi fusese de folos de atâtea ori! Urmărind-o, vorbindu-i, înșelând-o… Câte avea de învățat! Copiii adevărați le-ar seca resursele din L1, dar trebuia găsit ceva care să le înlocuiască. Qiwi, cu planurile și cu visurile ei, îi arătase cum.

– Tuturor ne sunt dragi micii păianjeni, domnule pilot-șef. Oare petiția ta are legătură cu răpirea lor?

– Da, domnule. Au trecut șaptezeci de kilosecunde de la răpire. Păianjenii din Concordia își utilizează la maximum echipamentele de comunicare și resursele de spionaj. Pe ei nu-i ajută cu nimic, dar deviații noștri află foarte multe din asta. Conexiunile prin microunde din Concordia gem de mesaje interceptate de la Frăție. În general, încriptarea mesajelor Frăției e de tip algoritmic, nu pe baza unor chei aleatorii. Concordia nu poate sparge codurile, dar, pentru noi, algoritmii sunt simpli. În ultimele patruzeci de kilosecunde, noi – eu – am folosit traducătorii și analiștii noștri. Cred că știu unde sunt ținuți copiii. Cinci analiști sunt aproape siguri că…

– Cinci analiști, trei traducători și o parte din sistemul de spionaj de pe *Mâna Invizibilă*. Vocea lui Reynolt era puternică și implacabilă peste cea a lui Xin. În plus, pilotul-șef Lin folosește aproape o treime din hardware.

Omo îi sări lui Reynolt în ajutor, de parcă ar fi cântat împreună într-un cor. Nau nu mai auzise un asemenea concert dat de Reynolt și departamentul de securitate:

– Mai mult, asta nu s-ar putea întâmpla dacă pilotul-șef și alți șefi privilegiați n-ar folosi codurile resurselor de urgență.

Sergentul Omo îi fulgeră cu privirea pe petiționari. Ei se făcură mici, emergenții chiar mai speriați decât Qeng Ho. *Abuz de resurse ale comunității.* Păcatul capital. Nau zâmbi în barbă. Brughel i-ar fi înspăimântat și mai tare, dar mergea și Omo.

Comandorul ridică mâna și făcu liniște în sală.

– Am înțeles, domnule sergent. Vreau un raport de la tine și de la Reynolt despre orice pagube de durată care ar rezulta din… – nu va spune chiar acele cuvinte – activitatea asta.

Păstră un moment de tăcere, modelându-și expresia feței, de parcă ar fi vrut să ascundă bătălia care se dă în mintea unui om drept, care încearcă să împace dorințele indivizilor cu nevoile pe termen lung ale comunității. Simți cum îl strânge Qiwi de mână.

– Domnule pilot-șef, ești conștient că nu putem să ne demascăm prezența?

Xin arăta de-a dreptul intimidat.

– Da, domnule comandor.

– Dintre toți, tu ar trebui să știi cel mai bine cât de precară e poziția noastră aici. După bătălie, am rămas fără focalizați și fără personal suficient. După denaturarea de acum câteva gărzi, numărul focalizaților a scăzut și mai mult. Nu deținem echipament suficient, avem puține arme și capacități de transport intern. Am putea sperja o facțiune de păianjeni sau ne-am putea alia cu alta, dar cu riscuri imense. Pentru noi, calea cea mai sigură e cea pe care o urmăm de la Masacrul Diem încoace: stăm la pândă și așteptăm. Mai sunt foarte puțini ani până la începutul Erei Informatice pe Arachna. Până la urmă, vom introduce automate umane în rețelele păianjenilor. Până la urmă, păianjenii vor avea o civilizație capabilă să ne ajute la repararea navelor noastre, una pe care o vom putea conduce în siguranță. Până atunci… până atunci, nu îndrăznim să trecem la acțiune.

Nau cercetă cu privirea fiecare petiționar în parte. Xin, Liao,

Fong. Trinli stătea mai izolat, de parcă voia să arate că a încercat să-i convingă pe ceilalți să se răzgândească. Ezr Vinh intrase în hibernoterapie, altfel sigur ar fi fost prezent. După socoteala lui Ritser Brughel, toți erau o pacoste. Cu fiecare gardă, mica lor capsulă se îndepărta tot mai mult de normele unei comunități emergente. Parțial din cauza circumstanțelor disperate, parțial din cauza asimilării Qeng Ho. Chiar înfrânți, speculanții aveau o atitudine dăunătoare. Da, după standardele civile, oamenii ăștia aduceau numai necazuri, dar, fără ei, fără Qiwi, misiunea lor nu ar fi fost posibilă.

O vreme, nimeni nu vorbi. Din ochii Ritei Liao țâșneau lacrimi. Gravitația infimă din Hammerfest nu era destulă ca să le facă să se scurgă pe obraji. Jau Xin lăsă capul în jos, a supunere:

– Am înțeles, domnule comandor. Ne retragem petiția.

Nau încuviință politicos din cap. Nu se vor da pedepse și s-a impus o idee esențială.

Apoi Qiwi îl bătu pe mână. Îi zâmbea larg!

– De ce să nu transformăm ocazia asta într-un test al activităților noastre de mai târziu? Într-adevăr, nu ne putem dezvălui prezența, dar uite ce a făcut Jau. Pentru prima oară, folosim sistemul de spionaj al păianjenilor. Automatele lor mai au douăzeci de ani până la progresul din Era Informatică, dar computerele lor avansează mai rapid decât în Era Zorilor de pe Pământ. Până la urmă, traducătorii lui Anne tot vor insera date în sistemele lor, de ce să nu înceapă de pe-acum? Ar trebui să ne amestecăm și să experimentăm puțin câte puțin în fiecare an.

În ochii lui Xin miji speranța, dar în cuvintele lui se strecura neîncrederea:

– Oare sunt chiar atât de înapoiați? Anul trecut tocmai au lansat primul satelit. Nu au rețele universale, nu au niciun fel de rețea de localizatoare. Cu excepția conexiunii aceleia jalnice de la Princeton la Comandamentul Teritorial, nu au nici măcar o rețea de calculatoare. Atunci, cum să inserăm date în sistemul lor?

Exact, cum?

Qiwi însă își păstră zâmbetul. O făcea să arate atât de tânără, ca în primii ani când o avusese Nau.

– Ai spus că Concordia a interceptat mesaje de-ale Frăției în legătură cu răpirea?

– Sigur că da. Așa am aflat ce se petrece. Dar spionajul Concordiei nu poate sparge codurile Frăției.

– Încearcă să spargă mesajele interceptate?

– Da. Câteva dintre computerele lor cele mai puternice – mari cât o casă – lucrează în draci la ambele capete al conexiunii Princeton – Comandamentul Teritorial. Le-ar trebui milioane de ani să afle cheia de decriptare… Of. Xin făcu ochi și mai mari. Putem să-i ajutăm pe păianjeni fără să-și dea seama?

Lui Nau îi căzu fisa aproape în același timp. Întrebă în aer:

– Informații: cum își generează cheile de testare?

O voce îi răspunse după o secundă:

– Alegeri pseudoaleatorii, modificate după ceea ce știu matematicienii lor despre algoritmii Frăției.

Qiwi citi ceva pe vizorul ei.

– Concordia experimentează calculul distribuit în toată conexiunea. E penibil, din moment ce nu sunt nici zece calculatoare în toată rețeaua. Dar noi avem doisprezece sateliți spioni care trec peste liniile de vizare ale conexiunii lor prin microunde. Ne-ar fi ușor să scotocim după informații despre ce se întâmplă între relee. Doar așa aveam de gând să inserăm primele noastre date. În cazul ăsta, o să facem mici modificări când păianjenii trimit chei de testare. Ajungem la câteva sute de biți, cu tot cu cadre.

Reynolt:

– În regulă. Chiar dacă vor face investigații ulterioare, vor crede că e vorba de erori plauzibile. Dacă modificăm mai mult decât o singură cheie, eu zic că e prea periculos.

– O cheie va fi suficientă, dacă e în sesiunea potrivită.

Qiwi se uită la Nau.

– Tomas, ar putea funcționa. Riscul e scăzut și noi oricum ar trebui să experimentăm luarea de măsuri active. Știi că păianjenii sunt tot mai atrași de activitățile din spațiu. Poate vom fi obligați să intervenim foarte intens, cât de curând.

Îl bătu pe umăr, mai lingușitoare ca altădată. Oricât de veselă

se arăta Qiwi, povestea implica o miză emoțională și pentru ea.

Dar avea dreptate. Ar putea fi momentul ideal pentru deviații lui Anne. Era vremea să facă pe generosul. Nau îi zâmbi și el fetei.

– Foarte bine, doamnelor și domnilor. M-ați convins. Anne, ocupă-te să se dezvăluie o cheie. Cred că domnul pilot-șef Xin îți poate indica sesiunea esențială. Dă acestei operațiuni prioritate maximă temporară în următoarele patruzeci de kilosecunde și, retroactiv, în ultimele patruzeci.

Deci Xin, Liao și ceilalți petiționari scăpaseră oficial din încurcătură.

Nu se bucurară pe față, dar Nau le simți entuziasmul și recunoștința mizerabilă când se ridicară și alunecară afară din încăpere.

Qiwi porni după ei, apoi se întoarse brusc și-l sărută pe Nau pe frunte.

– Mulțumesc, Tomas.

Apoi fugi după ceilalți.

Comandorul se răsuci către singurul vizitator rămas, Kal Omo:

– Ține-i sub supraveghere, sergent. Mă tem că lucrurile se vor complica mai mult de acum înainte.

În timpul Marelui Război, Hrunkner Unnerby avusese perioade când nu dormise zile la rând, fiind în priză tot timpul. Noaptea asta trecuse mai grea decât toate. Numai Dumnezeu știa cât de grea fusese pentru general și Sherkaner. Odată liniile telefonice instalate, Unnerby își petrecu mai tot timpul în postul de comandă comun, aflat pe hol, puțin mai jos de sala de securitate. Lucră cu poliția locală și cu echipa de comunicații a lui Underville, încercând să afle zvonurile din oraș. Generalul era într-un continuu du-te-vino, întruchiparea agitației ținute în frâu. Dar Unnerby știa că fosta lui șefă ajunsese cu nervii la limită. Se ocupa de prea multe, se implica în orice, important sau nu. Ce naiba, plecase de trei ore cu una dintre echipele de teren.

O dată, Unnerby merse să vadă ce face Underhill. Îl găsi pe Sherk scufundat în laboratorul de semnale, chiar sub vârful dealului. Vina îl apăsa greu, întunecând fericirea cu care geniul

din el însufleţea orice problemă. Dar se străduia din toate puterile, înlocuind entuziasmul neînfrânt cu obsesia. Tasta ca un turbat în faţa calculatoarelor şi asimila tot ce găsea. Orice făcea el, lui Unnerby i se părea o prostie.

– E matematică, nu inginerie, Hrunk.

– Da, teoria numerelor, preciză doctorul în matematică, tipul cu aspect dezordonat în laboratorul căruia se aflau. Căutăm... Se aplecă în faţă, scufundat în tainele propriei sale programări. Încercăm să spargem mesajele încriptate pe care le-am interceptat.

Se referea la fragmentele de semnal detectate în zona Princeton imediat după răpire.

– Dar nici măcar nu ştim dacă sunt de la răpitori, se plânse Unnerby. Eu, dacă aş fi membru al Frăţiei, aş folosi chei aleatorii, nu o simplă încriptare cu o cheie.

Jaybert şi cum-îl-mai-chema scutură din umeri şi-şi văzu de treabă. Sherkaner nu spuse nimic, dar arăta distrus. Mai mult de atât nu putea face.

Aşa că Unnerby se întoarse la postul de comandă comun, unde măcar aveai iluzia progresului.

Smith se întoarse la o oră după răsăritul soarelui. Răsfoi rapoartele negative cu gesturi nervoase.

– Am lăsat-o pe Belga în oraş, cu poliţia locală. Fir-ar să fie, echipamentul ei de comunicare nu e mai bun decât cel local.

Unnerby se frecă la ochi, încercând zadarnic să mascheze oboseala pe care numai un somn bun ar fi alungat-o.

– Mă tem că doamnei colonel Underville nu-i prea plac aparatele astea sofisticate.

În orice altă generaţie, Belga s-ar fi descurcat de minune. În aceasta... ei, bine, în aceasta nu era singura care nu se acomoda cu noua eră măreaţă.

Victory Smith se aşeză lângă bătrânul ei sergent.

– Dar a ţinut presa la distanţă de noi. Ce veşti ai de la Rachner?

– E în centrul de securitate din Concordia.

În realitate, tânărul maior nu se încredea în Unnerby.

– E absolut convins că e o operaţiune tipică pentru Frăţie. Nu ştiu ce să zic. E şi ea implicată, dar... ştii că funcţionarul de la

muzeu e un tradiționalist? Iar paingul care lucra în zona de încărcare de la muzeu a dispărut. Belga a aflat că și el e tradiționalist.

Smith vorbea calmă, gânditoare. Mai târziu, mult mai târziu, privind retrospectiv, Hrunkner își va aminti că, în pofida tonului potolit, în trupul generalului se încorda fiecare celulă.

Din nefericire, Hrunkner Unnerby era pierdut în propriul univers. Toată noaptea urmărise rapoarte și se holbase în bezna răscolită de vânt. Toată noaptea se rugase adâncimilor celor mai reci ale pământului pentru Mica Victory, Gokna, Brent și Jirlib. Vorbi amărât, mai mult pentru sine:

– I-am urmărit cum se fac mari, păianjeni adevărați, copii pe care oricine i-ar iubi. Au și ei suflete.

– Ce vrei să spui?

Tonul dur al lui Victory nu sparse armura oboselii lui Hrunkner. Peste ani de zile, avea să-și amintească această discuție, acest moment unic, să-și imagineze în ce fel ar fi putut să evite nenorocirea. Dar prezentul nu simțea privirea disperată a viitorului și el mormăi în continuare:

– Nu e vina lor că au venit pe lume defazați.

– Adică nu e vina lor că i-au omorât concepțiile mele moderne riscante?

Nici suferința, nici extenuarea nu-l ferira de șuieratul tăios din vocea lui Smith. O văzu cum tremură.

– Nu, eu am vrut să…

Dar era prea târziu și nu-și mai putea lua vorba înapoi.

Smith se ridică în picioare. Îl plesni cu un singur braț lung peste cap, ca un bici.

– Ieși afară!

Unnerby se dădu înapoi, clătinându-se. O durere ascuțită îi săgetă ochii din dreapta. Din celelalte părți îl urmăreau ofițeri de toate gradele, împietriți de uimire.

Smith avansă spre el.

– Tradiționalistule! Trădătorule! Izbi aerul cu mâinile la fiecare cuvânt, stăpânindu-se cu greu să nu-l lovească. Ani la rând te-ai

prefăcut prieten cu noi, dar întotdeauna ne-ai disprețuit și ne-ai detestat. Destul!

Se opri în loc și lăsă brațele jos. Hrunkner știu atunci că-și învinsese furia și că acum îi vorbea rece, calmă și chibzuită… și asta îl duru mai tare decât rana de la ochi.

– Strânge-ți boarfele de moralist și cară-te. Acum.

Nu o mai văzuse așa decât o dată sau de două ori, în timpul războiului, când, ajunși în situații fără ieșire, ea tot nu cedase. Fără argumente, fără înduplecare. Unnerby lăsă capul în jos, înăbușindu-și vorbele pe care ar fi vrut să le rostească cu disperare. *Îmi pare rău. N-am avut niciun gând rău. Îi iubesc pe copiii tăi.* Dar era prea târziu, cuvintele n-ar fi schimbat nimic. Hrunkner se răsuci, trecu în viteză pe lângă personalul mut de uimire și părăsi încăperea.

Când Rachner Thract auzi că Smith revenise în clădire, sosi în fugă la postul de comandă comun. Acolo ar fi trebuit să petreacă noaptea, *dar să fiu al naibii dacă-i las pe cei de la interne și pe polițaii locali să se holbeze la mesajele încriptate.* Slavă Domnului, operațiunea separată reușise. Avea informații esențiale pentru șefă.

Dădu peste Hrunkner Unnerby în drum. Bătrânul sergent renunțase la postura de zbir. Mergea clătinat pe hol, iar în dreapta capului i se lățea o crestătură lăptoasă.

Thract îl salută din mână.

– Te simți bine?

Dar Unnerby trecu pe lângă el ignorându-l, așa cum l-ar fi ignorat pe un fermier un struțel fără cap. Maiorul vru să se întoarcă după bătrânul paing, apoi își aminti că se grăbește și porni mai departe spre postul de comandă.

În sală domnea o liniște de refugiu… sau de mormânt. Funcționarii și analiștii stăteau nemișcați. Când Rachner traversă încăperea spre generalul Smith, își reluară imediat activitățile, amintindu-și subit că au de lucru.

Smith răsfoia un jurnal de operațiuni, puțin prea repede ca să înțeleagă ceva din el. Îi făcu semn să se așeze pe stinghie, lângă ea.

– Underville a găsit dovezi ale implicării locale, dar tot nu avem probe solide.

Vorbea pe un ton obișnuit, dezmințind sau ignorând liniștea înspăimântătoare de până atunci.

– Ai noutăți? Vreo reacție de la „prietenii" noștri din Frăție?

– Foarte multe reacții, doamnă general. Până și aspectele de suprafață sunt contrariante. Cam la o oră după ce s-a aflat despre răpire, Frăția a început cu propaganda, țintind în special statele independente mai sărace. Răspândește teama de „crimele de după lăsarea Întunericului", dar mai intens ca de obicei. Susține că răpitorii sunt niște păianjeni cumsecade, care își dau seama că elementele netradiționale au ajuns să domine în Concordia…

Se lăsă iar liniștea. Victory Smith vorbi puțin cam tăios:

– Da, știu ce spune Frăția. Așa m-aș și aștepta să reacționeze la răpiri.

Poate că maiorul ar fi trebuit să-i dea vestea bună mai întâi.

– Da, doamnă, deși au reacționat puțin prea repede. Sursele noastre obișnuite n-au mai auzit de răpiri până acum, dar se pare că ele sunt doar un semn că facțiunea Măsurile Extreme a dobândit controlul decisiv asupra Frăției. De fapt, cel puțin cinci Extremiști au fost executați ieri, „moderați" precum Klingtram și Sangst și, din nefericire, incompetenți ca Droobi. Cei rămași sunt mai inteligenți și mai atrași de risc decât înainte…

Smith se lăsă pe spate, uluită.

– Înțeleg…

– N-a trecut nici jumătate de oră de când am aflat, doamnă. I-am pus la treabă pe toți analiștii din regiune. N-am depistat nicio activitate militară.

Reuși să-i atragă atenția pentru prima oară.

– E logic. Mai trebuie să treacă mulți ani până când ar putea beneficia de pe urma unui război.

– Așa este, doamnă general. Strategia principală a Frăției este probabil tot aceea de a aduce la sapă de lemn țările dezvoltate înainte de lăsarea Întunericului și apoi de a lupta împotriva oricui a rămas treaz… Doamnă, avem și informații mai puțin sigure.

Simple zvonuri, numai că unul dintre agenții lui, care lucra sub

acoperire în refugii, murise pentru a le afla.

– Se pare că Pedure e șefa operațiunilor externe ale Frăției. O mai țineți minte. Am crezut că e agent inferior. Aparent, e mai deșteaptă și are mâinile mai pătate de sânge decât am bănuit. Probabil că ea a ordonat răpirea. S-ar putea să fie șefa Extremiștilor. În orice caz, i-a convins că dumneavoastră, dar mai ales Sherkaner Underhill, sunteți cheia succesului strategic din Concordia. Asasinarea dumneavoastră ar fi dificilă, iar pe soțul dumneavoastră l-ați protejat foarte bine. Răpirea copiilor deschide…

Generalul bătu darabana pe masa de discuții.

– Continuă, domnule maior.

Prefă-te că vorbim despre copiii altcuiva.

– Doamnă, Sherkaner Underhill și-a spus la radio de multe ori părerile și ce preț mare pune pe fiecare copil. Ceea ce am auzit eu – de la agentul care-și compromisese acoperirea ca să transmită informațiile – este că Pedure nu vede nimic rău în răpirea copiilor, ci numai avantaje. În cel mai bun caz, spera să vă scoată toți copiii din Concordia și apoi să vă joace pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră o perioadă de… ani de zile, poate. Bănuiește că nu veți putea să vă mențineți poziția cu un asemenea conflict la mijloc.

– Dacă ar fi omorâți pe rând, începu Smith, și ni s-ar trimite bucăți din ei… își pierdu vocea. Ai dreptate în legătură cu Pedure. Ea ar ști cum să ne joace pe Sherkaner și pe mine. Bine, vreau ca tu și Belga să…

Unul dintre telefoanele de pe birou, o linie de interior, începu să țârâie. Victory Smith întinse două brațe lungi peste masă și ridică receptorul.

– Smith.

Ascultă un minut, apoi fluieră încet.

– Ce-au făcut? Bine, Sherkaner, te cred. Da, Jaybert a făcut bine că i l-a dat lui Underville.

Închise telefonul, apoi i se adresă lui Thract:

– Sherkaner a găsit cheia. A descifrat mesajele radio interceptate azi-noapte. Se pare că micuții sunt prizonieri în

Turnul Pieței, în centru.

Acum începu să sune telefonul lui Thract. Apăsă tasta Difuzor și spuse:

– Thract la aparat.

Vocea Belgăi Underville se auzi slabă, îndepărtată:

– Serios? Păi, oprește-i! Apoi mai tare: Thract? Ascultă-mă. Sunt ocupată până peste cap. Am primit un telefon de la tehnicienii tăi vrăjitori care mi-au spus că victimele sunt prizoniere la ultimul etaj din Turnul Pieței. Măi, voi sigur sunteți păianjeni adevărați?

Thract:

– Nu sunt tehnicienii mei. Informațiile sunt importante, doamnă colonel, indiferent de sursa lor.

– Fir-ar, aveam deja o pistă. Poliția municipală a depistat un steag de mătase agățat de turnul Băncii din Princeton. Era cam la un kilometru distanță de Turnul Pieței. Era materialul de jachetă pe care ni l-a descris Downing.

Smith se aplecă spre microfon:

– Belga, nu era nimic prins de el? Niciun bilet?

Belga Underville ezită o clipă. Thract și-o închipui cum încearcă să-și țină firea. N-o deranja să se plângă prietenilor de „tehnologia aia cretină", dar nu când Smith era și ea pe fir.

– Nu, doamnă general. Era cam ferfenițit. Uitați, tehnicienii s-ar putea să aibă dreptate, dar Turnul Pieței e un loc aglomerat. O să trimit o echipă la etajele inferioare, să se dea drept clienți. Dar…

– Bine. Fără alarmă; apropiați-vă în liniște.

– Doamnă, cred că turnul pe care am găsit steagul e o alegere mai potrivită. E aproape gol și…

– Bine. Verificați-le pe amândouă.

– Am înțeles, doamnă. Polițiștii sunt o problemă. Au plecat de capul lor, cu sirenele pornite și cu toată hărmălaia de rigoare.

Cu o seară înainte, Smith îi ținuse lui Thract o predică despre puterea poliției locale. Însă era o putere economică și politică.

– Au plecat deja? Întoarce-i! Îmi asum eu responsabilitatea pentru asta.

Îi făcu un semn lui Thract.

– Plecăm în centru.

31

Shynkrette patrula în „postul ei de comandă". Să mai vorbești de noroc… Inițial, misiunea de pândă și atac fusese planificată pe o sută de zile. Cu toate astea, umflaseră țintele la nici zece zile după infiltrare. Toată operațiunea fusese o combinație incredibilă de accidente și rateuri. Ce altceva mai era nou? Promovarea se obținea când aveai succes în situații reale, iar Shynkrette trecuse prin clipe și mai grele. Barker și Fremm se făcuseră terci din cauza ghinionului și a neatenției. Poate că greșeala cea mai gravă a fost să lase martorii în viață – cea mai gravă greșeală care putea fi pusă în cârca ei. Pe de altă parte, furaseră șase copii, dintre care cel puțin patru erau țintele lor. Nu fusese mare lucru să fugă din muzeu, dar schimbul de la aeroport dăduse chix. Securitatea locală se mișcase puțin prea repede – poate tot din cauza martorilor supraviețuitori.

Spațiul acesta de birouri încercuia Turnul Pieței, înalt de douăzeci și cinci de etaje. Oferea o vedere excelentă asupra activității din oraș, însă nu puteai privi în jos. Pe de-o parte, se aflau în capcana perfectă aici

– Cine s-a mai ascuns vreodată sus, aproape de cer? Pe de altă parte…

Shynkrette se opri în spatele sergentului ei.

– Ce zice Trivelle, Denni?

Sergentul își luă telefonul de pe cap.

– Holul de la parter e aglomerat ca de obicei. Are niște vizitatori veniți cu afaceri. Un boșorog tembel și niște păianjeni din ultima generație. Vor să închirieze spațiu pentru birouri.

– În regulă. Se pot uita la apartamentele de la etajul al treilea. Dacă vor să vadă și altele, să mai vină o dată mâine.

Mâine, cu voia Adâncurilor, Shynkrette și echipa ei vor fi demult plecați. Ar fi plecat azi-noapte, dacă n-ar fi venit furtuna. Echipa de Operațiuni Speciale a Frăției știa să folosească elicopterele într-un fel la care militarii Concordiei nici nu visau… Dacă se vor

dovedi norocoși și competenți încă o zi-două, echipa ei se va întoarce acasă cu premiul. Cartea doctrinelor Frăției făcea mare caz de asasinate și decapitări. Cu operațiunea asta, Onorata Pedure scria un nou capitol, experimental. Măiculiță, ce putea face Pedure cu copiii ăia! Shynkrette nici nu voia să se gândească la asta. Intrase în cercul intim al Pedurei după Marele Război și, în consecință, se îmbogățise. Dar prefera oricând să facă treaba ordonată de Pedure pe teren decât să stea cu ea în camerele de tortură ale Frăției. Lucrurile puteau foarte ușor să… ia o altă întorsătură… în camerele alea. Și moartea venea foarte lent acolo.

Shynkrette se plimbă dintr-o încăpere într-alta, scrutând străzile cu o lupă… Drace, un convoi de poliție cu luminile de urgență aprinse. Recunoscu dispozitivele speciale de pe camioane. Era echipa de „armament greu" a poliției. Marea lor reușită era să-i sperie pe infractori ca să se predea. Luminile – sirenele vor porni și ele imediat – făceau parte din recuzita de intimidare. De data asta, poliția făcuse o mare greșeală. Shynkrette o luase deja la fugă prin cercul de birouri, trăgându-și mica armă de pe spate.

– Sergent! Mergem sus.

Surprins, Denni înălță capul.

– Trivelle spune că aude sirene, dar nu crede că vin în direcția asta.

O coincidență? Voia poliția să sperie pe altcineva cu armele? Shynkrette oscilă, într-un rar moment de nehotărâre. Denni ridică o mână și continuă:

– Dar mai spune că trei dintre bătrâni au părăsit turul comercial. Poate s-au dus la toaletă.

Gata cu nehotărârea; Shynkrette îi făcu semn sergentului să se ridice în picioare.

– Spune-i lui Trivelle să se evapore. Dacă poate. Trecem la Alternativa Cinci.

Întotdeauna exista un Plan Alternativ, așa se glumea în cadrul Operațiunilor Speciale. Avuseseră o garanție. Era foarte probabil că puteau părăsi clădirea, amestecându-se apoi în marea de civili. Caporalul Trivelle avea șanse mai puține, dar el nu știa prea multe, așa că nu conta. Nu vor da chix cu misiunea. Dacă se îngrijeau de

un ultim aspect, putea chiar trece drept o reușită.

În timp ce goneau în sus, pe scările centrale, Denni își trase și el arma și un cuțit. Succesul Alternativei Cinci presupunea un ocol de câteva minute, timp destul ca să-i omoare pe copii. Timp destul ca să iasă o treabă murdară. Pedure credea că așa va cădea capul cuiva din Concordia. Lui Shynkrette i se părea o nebunie, dar ea nu cunoștea toate amănuntele. La sfârșitul războiului, contribuise la măcelărirea indivizilor adormiți dintr-un refugiu. Nimic mai urât decât așa ceva, dar stocurile furate finanțaseră revenirea Frăției.

Ce naiba, probabil le făcea copiilor un serviciu: ratau întâlnirea cu Onorata Pedure.

Brent stătuse toată dimineața lipit de podeaua de metal. Arăta la fel de descurajat ca Viki și Gokna. Jirlib măcar avea ocupație, îi alina pe bebeluși. Micuții își manifestau nemulțumirea cât puteau de zgomotos și nu voiau să aibă de-a face cu cele două surori. Nimeni nu mâncase nimic de ieri după-masă.

Nici măcar nu mai aveau ce să pună la cale. Când se crăpă de ziuă, înțeleseră că steagul lor salvator dispăruse. Mai făcură o încercare, dar de data asta zburără după nici jumătate de oră. După aceea, Gokna și Viki petrecură trei ore țesând funia în modele complicate printre cioturile țevilor de deasupra singurei intrări din încăpere. Brent le ajutase foarte mult, era maestrul nodurilor și-al modelelor. Oricine voia să intre pe acolo cu intenții rele avea să aibă o surpriză foarte neplăcută. Dar dacă vizitatorii lor veneau înarmați, la ce le mai folosea? La întrebarea aceea, Brent se retrase din discuție și se trânti cu burta pe podeaua rece.

Deasupra lor, o dâră luminoasă îngustă se târa centimetru cu centimetru pe pereții înalți ai închisorii. Trebuie să fie aproape ora prânzului.

– Aud sirene, zise Brent dintr-odată, după o oră de tăcere. Întindeți-vă pe jos și ascultați.

Gokna și Viki se conformară. Jirlib le ceru bebelușilor să facă liniște, dar își bătu gura degeaba.

– Le aud și eu.

– Sunt sirenele poliției, Viki. Auzi cum fac, bum, bum?

Gokna sări și o luă la goană spre ușă.

Viki rămase încă un minut la podea.

– Liniște, Gokna!

Și bebelușii se potoliră. Se auziră și alte sunete: huruitul palelor undeva mai jos în clădire, zgomotele străzii… dar și răpăitul sacadat al multor picioare urcând scările.

– Sunt aproape, spuse Brent.

– V-vin după noi…

– Da. Brent făcu o pauză în stilul lui tâmpit. Aud și alți pași, mai slabi sau mai îndepărtați.

Nu conta. Viki fugi spre ușă și se urcă pe perete, după Gokna. Punea la cale un plan vrednic de milă, dar nu aveau ce altceva să facă. Mai devreme, Jirlib susținuse că, fiind mai mare, el trebuia să se clatine în jos. Da, dar ea nu era decât o singură țintă și cineva trebuia să-i ferească pe prichindei de gloanțe. Așa că Viki și Gokna stăteau pe perete la un metru și jumătate deasupra ușii, de-o parte și de alta a ei, agățate de modelul complicat țesut din funia lui Brent.

Acesta se ridică și fugi în partea dreaptă a ușii. Jirlib se dădu și el la o parte cât putu de mult. Îi strânse pe copii în brațe și nu mai încercă să-i potolească. Însă ei tăcură brusc. Poate înțelegeau ce se întâmplă. Poate așa le spunea instinctul.

Viki simți pașii iuți prin perete. Doi păianjeni. Unul îi șopti ceva celuilalt. Nu auzi cuvintele, dar o recunoscu pe șefa răpitorilor. O cheie se răsuci în ușă. În stânga ei, pe podea, Jirlib îi așeză pe micuți în spatele său. Cei doi stătură cuminți, fără să facă o mișcare, iar Jirlib se întoarse spre ușă, pregătit de atac. Viki și Gokna se ghemuiră mai jos pe perete. Răsuciseră de funie cât de tare le stătuse în puteri. Se priviră încă o dată, ultima oară. Din cauza lor intraseră ceilalți în bucluc. Ele riscaseră viața unui martor nevinovat, încercând să scape. Acum venise vremea lor să se sacrifice.

Ușa se deschise lin, metal frecându-se de metal. Brent se încordă, gata să sară.

– Vă rog, nu-mi faceți rău, se milogi el, cu glasul lui monoton și trist.

Brent nu știa să se prefacă sub nicio formă, însă vorbi cu tonul cuiva gata să leșine de frică.

– N-o să vă facem niciun rău. Vrem să vă mutăm într-un loc mai bun și să vă dăm de mâncare. Ieșiți afară. Șefa părea bine intenționată. Ieșiți afară, repetă ea puțin mai aspru.

Oare chiar își imagina că-i poate înhăța fără să-și șifoneze jacheta? Liniște… Apoi Viki auzi un oftat de iritare. Lucrurile se precipitară.

Gokna și Viki plonjară cu toată puterea. Nu erau mai sus de un metru și jumătate. Fără funie, și-ar fi zdrobit capetele de podea. Dar elasticul le smulse înapoi, cu capul în jos, și le împinse prin ușa deschisă.

Gloanțele țâșniră dintr-o parte, căutându-l pe Brent.

Viki zări un cap și brațe și un fel de armă. Se izbi cu spatele de șefa răpitorilor și o trânti la podea. Arma zbură cât colo. Însă celălalt păianjen stătea la câțiva metri în spate. Gokna îl lovi în umerii tari și se prinse de el. Păianjenul reuși s-o împingă la o parte. Arma scuipă foc o singură dată, spulberând-o pe Gokna. Peretele se umplu de sânge și fărâme din corpul ei.

Atunci Brent se năpusti asupra criminalului.

Șefa răpitorilor țâșni de sub Viki, izbind-o de partea de sus a ușii. Lumea din jur se întunecă și se clătină. Viki auzi alte focuri de armă și voci venind de undeva, departe.

32

Viki nu fusese rănită prea tare. Sângerase puțin pe dinăuntru, dar doctorii opriră imediat hemoragia. Jirlib încasase multe crestături și avea câteva brațe răsucite. Bietul Brent suferea cel mai mult.

După ce maiorul acela ciudat, Thract, termină cu întrebările, Viki și Jirlib îl vizitară pe fratele lor la infirmeria din casă. Tati era deja acolo, cocoțat lângă pat. Trecuseră aproape trei ore de la eliberarea lor; tati nu-și revenise încă.

Brent zăcea în așternuturi adânci, cu o sticlă de apă la îndemână. Lăsă capul pe-o parte când îi văzu intrând și încercă să le zâmbească.

– Sunt bine.

Două picioare rupte și vreo două găuri de gloanțe.

Jirlib îl bătu frățește pe umăr.

– Unde-i mami? întrebă Viki.

Tati clătină din cap nesigur.

– E în casă. A promis că vine să vă vadă diseară. S-au întâmplat foarte multe. Știi că nu v-au răpit niște nebuni, nu?

Viki încuviință. Prin casă mișunau mai mulți păianjeni din trupele de securitate decât înainte, iar soldații în uniformă se vedeau și afară. Subordonații maiorului Thract le puseseră nenumărate întrebări despre răpitori, despre stilul lor, despre cum se purtau unii cu alții și cum vorbeau. Încercaseră chiar s-o hipnotizeze pe Viki, ca să scoată de la ea ultima fărâmă de amintire. Fata i-ar fi putut scuti de deranj. Ea și Gokna încercaseră ani la rând să se hipnotizeze una pe alta, fără să reușească.

Niciun răpitor nu supraviețuise; Thract bănuia că cel puțin unul dintre ei își luase viața ca să nu fie prins.

– Generalul trebuie să descopere cine a stat în spatele răpirii și în ce fel va schimba ea modul în care Concordia își tratează dușmanii.

– Frăția a fost, zise Viki fără să clipească.

Nu avea nicio dovadă, în afară de aerul de soldați al răpitorilor. Dar citea ziarele, la fel ca toată lumea, iar tati spunea destule despre riscurile cuceririi Întunericului.

Underhill înălță din umeri la bănuiala ei.

– Probabil. Cel mai important lucru pentru familia noastră e că lucrurile s-au schimbat.

– Da. Viki se emoționă. Tati! Sigur că s-au schimbat. Cum să mai fie la fel?

Jirlib lăsă capul în jos până când și-l propti de stinghia lui Brent.

Underhill parcă se adunase pe dinăuntru.

– Copii, îmi pare așa de rău. N-am vrut să suferiți. N-am vrut să…

– Tati, Gokna și cu mine ne-am furișat din casă. Taci, Jirlib. Știu că ești cel mai mare, dar întotdeauna reușeam să te îmbrobodim.

Avea dreptate Viki. Surorile apelau uneori la mândria fratelui lor, alteori la pasiunile lui de intelectual – expoziția cu Distorsiuni –, alteori pur și simplu profitau de afecțiunea lui pentru ele. Iar Brent avea și el slăbiciunile lui.

– Gokna și cu mine suntem de vină. Fără ambuscada lui Brent de la muzeu, am fi fost morți cu toții acum.

Underhill făcu un gest de contrazicere.

– Of, mică Victory, fără tine și Gokna, salvatorii voștri ar fi ajuns cu un minut prea târziu. Ați fi murit toți. Gokna…

– Dar Gokna e moartă!

Dintr-odată, armura care-i ținea sentimentele în frâu se sparse și Viki se lăsă copleșită de ele. Țipă în loc să vorbească și fugi din infirmerie. O luă la goană pe hol spre scările centrale, ocolindu-i pe soldați și pe locuitorii obișnuiți ai casei. Câțiva întinseră brațele spre ea s-o prindă, dar o voce strigă din spate și o lăsară să treacă.

Fugi tot mai sus, pe lângă laboratoare și clase, pe lângă atriumul în care se jucau, unde îl cunoscuseră pe Hrunkner Unnerby.

În vârful casei era micul pod triunghiular pe care ea și Gokna îl

ceruseră pentru ele, se rugaseră să-l primească și plănuiseră cum să-l aranjeze. Unora le plac adâncurile, altora – înălțimile. Tati întotdeauna tindea spre înălțimi, iar fetelor lui le plăcea să privească în jos de pe stinghii. Nu era cel mai înalt loc din Princeton, dar lor le fusese suficient.

Viki năvăli în pod și trânti ușa. În prima clipă, ameți din cauza urcușului neîntrerupt. Apoi… Privi în jur și îngheță. Văzu căsuța paingilor zburători, ajunsă enormă în ultimii cinci ani. Pe măsură ce iernile se făceau tot mai reci, își pierdea farmecul; nu mai puteau pretinde că micile creaturi sunt păianjeni când le mijeau aripile. Mișunau cu zecile printre cutiile cu mâncare. Aripile lor în nuanțe închise și albastre arătau ca un model pe pereții casei. Ea și Gokna se certaseră întruna care dintre ele să fie stăpâna casei.

Se certaseră pentru orice. Acolo, lângă perete, stătea casa pentru păpuși din rachetă pe care Gokna o adusese de jos. Fusese a ei, dar și pentru ea se ciondăniseră.

Urmele Goknei erau pretutindeni. Ea n-o să mai vină aici niciodată. N-o să mai stea de povești, n-o să se mai ia la harță. Viki vru să se întoarcă și să fugă din pod. Parcă îi scobise cineva o parte din corp, îi smulsese brațele și picioarele. Viki se ghemui și începu să tremure.

Tații și mamele nu sunt același soi de păianjeni. Din câte își dădeau seama copiii, lucrul era valabil și pentru familiile normale. Tati stătea acasă tot timpul. El era cel care avea o răbdare nemărginită, cel de la care obțineau favoruri în plus. Dar Sherkaner Underhill avea și el firea lui, sigur nu una obișnuită: considera fiecare regulă a naturii și a culturii drept un obstacol pe care să-l studieze și cu care să experimenteze. În orice faptă a lui se ascundeau umorul și inteligența.

Mamele – a lor, în orice caz – nu erau prin preajmă tot timpul și nu te puteai baza că-ți îndeplinesc orice rugăminte copilărească. Generalul Victory Smith stătea destul de des cu copiii ei, o zi din zece la Princeton și mult mai multe când mergeau ei în vizită la Comandamentul Teritorial. Era prezentă când trebuiau stabilite reguli, cele pe care până și Sherkaner Underhill ezita să le încalce.

Și era prezentă de câte ori făceai câte-o boacănă mare, mare de tot.

Nu știa cât trecuse de când stătea adunată și până când auzi pe scări pași venind spre camera ei. Sigur nu se făcuse jumătate de oră; în spatele ferestrelor, după-amiaza se vedea încă rece și frumoasă.

Cineva bătu încet la ușă.

– Junioaro? Putem sta de vorbă?

Mami.

O străbătu o senzație ciudată: o primi bucuroasă. Tati putea ierta, întotdeauna ierta… dar mami va înțelege prin ce clipe groaznice a trecut.

Viki deschise ușa și se dădu în spate cu capul plecat.

– Am crezut că ai de lucru până diseară.

Atunci observă că Victory Smith purta uniformă, jacheta aceea neagră ca smoala cu mâneci și petlițele ultraviolet cu roșu. Nu-l mai văzuse pe general în uniformă în Princeton; și la Comandamentul Teritorial o îmbrăca doar la ocazii, când dădea raportul anumitor superiori.

Generalul păși încet în cameră.

– Am… Am hotărât că am ceva mai important de făcut.

Îi făcu semn micii Victory să se așeze lângă ea. Viki se supuse, simțind că se calmează pentru prima oară de când începuse toată nenorocirea. Generalul o cuprinse ușor cu două brațe pe după umeri.

– S-au făcut… greșeli grave. Știi că și tatăl tău, și eu suntem de acord în privința asta.

– Da, da!

– N-o putem aduce înapoi pe Gokna. Dar ne putem aminti de ea, o putem iubi și putem corecta greșelile care au dus la întâmplarea asta groaznică.

– Da!

– Tatăl tău… Eu… am considerat că trebuie să vă ținem deoparte de problemele mai serioase, măcar până mai creșteți. Acum însă îmi dau seama că v-am expus unui risc enorm.

– Nu! Mami, nu înțelegi? Eu, eu și… și Gokna am fost cele care au încălcat regulile. L-am dus de nas pe căpitanul Downing. Pur și

simplu n-am crezut că se pot întâmpla lucrurile de care ne-ați prevenit tati și cu tine.

Generalul o bătu ușor pe umeri. Era fie surprinsă, fie brusc supărată, Viki nu-și dădu seama. Mami păstră câteva clipe lungi de tăcere, apoi continuă:

– Ai dreptate. Sherkaner și cu mine am greșit… dar ați greșit și voi două. Niciuna dintre voi nu a vrut să facă rău… dar acum știi că intenția nu e suficientă. Totuși, gândește-te, Victory. Odată ce ai văzut că lucrurile au luat o întorsătură periculoasă, te-ai purtat extraordinar, mai bine decât mulți păianjeni cu pregătire profesională. Ai salvat viața copiilor Suabisme…

– Am riscat-o pe a micului Birbop ca să…

Smith scutură din umeri nervoasă.

– Da. Iată o lecție dură pentru tine, fiica mea. Mi-am petrecut toată viața încercând să mă obișnuiesc cu o asemenea lecție.

Generalul tăcu din nou, lăsând impresia că mintea îi rătăcește undeva, cândva. Lui Viki îi trecu prin cap că și mami greșește; n-o spunea doar din politețe. Copiii îl admirau pe general de când se știau pe lume. Nu vorbea despre serviciu, dar ei știau destule ca să-și dea seama că mama lor era eroina multor romane de aventuri. Acum Viki începu să priceapă ce însemna asta. Veni mai aproape de mama ei.

– Viki, în clipele de tensiune maximă, tu și Gokna ați făcut ce trebuia. Toți patru ați făcut ce trebuia. Am plătit un preț teribil, dar dacă nu învățăm… dacă nu învățați din asta, atunci înseamnă că, într-adevăr, am greșit foarte mult.

Atunci înseamnă că Gokna a murit degeaba.

– Schimbările exterioare nu sunt prea mari. O să vă iau profesori de artă militară, poate chiar de instruire fizică. Dar tu și frații tăi mai mici mai aveți multe cărți de citit. Programul vostru va rămâne aproximativ același. Schimbarea majoră se va petrece în mintea voastră, în felul în care vă tratăm noi. Pe lângă învățătură, există riscuri imense și foarte serioase cu care va trebui să vă obișnuiți. Să sperăm că nu vor fi prea dese, așa cum s-a întâmplat cu grozăviile din dimineața asta, dar primejdiile viitoare sunt mult mai mari. Îmi pare rău, trăim vremuri mai riscante decât oricând.

– Dar și posibilitățile sunt mai multe.

Tati spunea asta mereu. Ce părere avea generalul, acum?

– E-adevărat. Și tocmai din acest motiv am făcut amândoi ce am făcut. Dar e nevoie de mai mult decât speranță și optimism ca să obții ceea ce dorește Sherkaner. Până atunci, vor trece ani din ce în ce mai primejdioși. Ce s-a întâmplat azi n-a fost decât începutul. E posibil ca vremurile cumplite să vină când voi fi foarte bătrână. Iar tatăl vostru e mai în vârstă ca mine cu jumătate de generație…

Am spus că voi patru v-ați descurcat bine. Mai mult, ați format o echipă. Te-ai gândit vreodată că toată familia ta e o echipă? Avem un avantaj special față de majoritatea celorlalți: nu suntem toți din aceeași generație, nici măcar din două generații. Suntem fiecare din alta, de la Micul Hrunk la tatăl vostru. Suntem devotați unul altuia. Și cred că suntem foarte talentați.

Viki îi zâmbi mamei sale.

– Niciunul dintre noi nu-i la fel de deștept ca tati.

Victory râse.

– Păi, da. Sherkaner e unic.

Fata se puse pe analizat:

– De fapt, cu excepția lui Jirlib, niciunul dintre noi nu e de aceeași clasă ca studenții lui tati. Pe de altă parte, eu și G-Gokna semănăm cu tine, mami. Putem… Pot să fac planuri cu păianjeni și lucruri. Cred că Rhapsa și Micul Hrunk o să fie undeva pe la mijloc, când mai cresc. Iar Brent nu e prost, îi mergea mintea într-un fel neașteptat. Nu se înțelege cu alții, dar e, de la natură, cel mai suspicios dintre noi. Întotdeauna ne păzește spatele.

Generalul zâmbi.

– O să se descurce. Acum ați mai rămas cinci, Viki. Șapte, dacă ne socotești pe mine și pe Sherkaner. O echipă. Aprecierile tale sunt corecte. Ceea ce nu știi e cum stați voi în comparație cu restul lumii. Dă-mi voie să-ți spun părerea mea obiectivă, profesională: puteți fi cei mai buni. Am vrut să amânăm câteva lucruri până peste câțiva ani, dar ne-am răzgândit. Dacă e să vină vremurile de care mă tem eu, vreau ca voi cinci să știți ce se întâmplă. La nevoie, vreau să fiți în stare să faceți ce trebuie atunci când toți ceilalți sunt disperați.

Mica Victory era destul de mare ca să știe ce înseamnă jurământul și ierarhia militară.

– Toți ceilalți? Eu…

Arătă spre petlițele de pe umerii mamei.

– Da. Trăiesc fiind devotată Coroanei. Vreau să spun că poate vor veni momente când – pe termen scurt – a servi Coroana înseamnă a face lucruri neștiute în lanțul de conducere ierarhic. Smith îi zâmbi copilei sale. Unele romane de aventuri spun adevărul, Viki. Conducătoarea Agenției de Informații din Concordia are autoritatea ei specială… Vai de mine, am amânat destul alte întâlniri. O să stăm din nou de vorbă, foarte curând, noi toți.

După plecarea generalului, Viki se plimbă prin dormitorul ei din vârful dealului. Era tot ametită, dar n-o mai treceau fiori de groază. Avea la ce să se gândească și la ce să spere. Ea și Gokna se jucaseră întotdeauna de-a spionii. Dar mami nu vorbea despre munca ei și se ridica atât de sus în comparație cu un militar obișnuit, încât i se părea un vis prostesc să încerce să-i calce pe urme. Spionaj industrial, poate cu firme ca aceea înființată de Hrunkner Unnerby, suna mai realist. Acum…

Viki se jucă puțin cu căsuța Goknei. Ea și sora ei nu vor mai avea cum să se certe pentru planurile de viitor. Echipa mamei suferise prima pierdere. Cu toate astea, știa că e o echipă: Jirlib, Brent, Rhapsa, Micul Hrunk, Viki, Victory și Sherkaner. Vor învăța să dea tot ce e mai bun din ei. *Iar la sfârșit, atât va fi destul.*

33

Pentru Ezr Vinh, anii treceau repede, și nu doar pentru că făcea de gardă un sfert dintr-un ciclu. De la ambuscadă și masacru se scursese aproximativ o treime din viața lui. În sinea lui, își promisese că va petrece acești ani cu nemărginită răbdare, fără a renunța nicio clipă să lupte pentru distrugerea lui Tomas Nau și să recucerească ceea ce mai rămăsese. Ani care, crezuse el, se vor scurge într-o suferință nesfârșită.

Da… își jucase rolul cu nemărginită răbdare. Și avusese parte de chinuri… și de rușine. Totuși, teama lui era, de cele mai multe ori, o senzație distantă. Și, cu toate că nu știa toate amănuntele, numai gândul că lucra pentru Pham Nuwen îi dădea siguranța că, până la urmă, ei vor triumfa. Dar cea mai mare surpriză, permanent prilej de introspecție tulburătoare, era că anii trecuți îi aduseseră cele mai multe satisfacții. Oare de ce?

Comandorul Nau folosea cu multă chibzuință automatele medicale rămase, și punea de gardă „funcțiile" critice, ca traducătorii, în majoritatea timpului. Trixia trecuse de patruzeci de ani. Ezr o vedea în fiecare zi când era de gardă, iar micile schimbări de pe fața ei îi sfâșiau inima.

Trixia suferea însă și alte schimbări care îl făceau să creadă că prezența lui și timpul scurs i-o aduceau cumva înapoi.

Când venea devreme în cămăruța ei din Mansarda din Hammerfest, ea tot îl ignora. O dată însă, ajunse cu o sută de secunde întârziere. Trixia stătea cu fața la ușă.

– Ai întârziat, îi spuse pe tonul cu care și-ar fi exprimat Anne Reynolt nerăbdarea.

Toată lumea știa că focalizații erau obsedați de punctualitate. Trixia îi remarcase absența.

Ezr mai observă un amănunt: Trixia începea să se ocupe de înfățișarea ei. Avea părul periat pe spate, aproape ordonat, când venea el pentru sesiunile de lucru comune. Acum, de cele mai

multe ori, nu mai conversau despre un singur lucru… cel puțin dacă era atent când alegea subiectele.

Astăzi, Ezr intră în cămăruța ei la timp, dar cu dulciuri de contrabandă – două prăjiturele din barul lui Benny.

– Pentru tine.

Îi întinse o prăjitură. Mirosul umplu camera. Trixia se holbă la mâna lui ca și cum ar fi studiat un gest nepoliticos. Pe urmă dădu din mână a lehamite.

– Trebuia să aduci traducerile Curente-plus-unu.

Of… Lăsă prăjitura în spațiul de lucru din preajma ei.

– Le-am adus.

Se așeză la locul său obișnuit de lângă ușă, cu fața la ea. Astăzi, lista nu era prea lungă. Focalizarea făcea miracole, dar fără o umbră de simț practic, grupele de specialiști se pierdeau analizând numai ce-i interesa pe ei. Ezr și ceilalți citeau rezumatele activității focalizate și încercau să descopere dacă specialiștii descoperiseră, în afară de fixațiile lor, elemente care să atragă atenția și altora. Acestea se raportau mai sus, lui Nau, și se returnau cu solicitări de analize suplimentare.

Astăzi, Trixia răspunse cerințelor fără probleme, deși protestase enervată la câteva dintre ele:

– Pierdere de timp.

– Am vorbit cu Rita Liao. Programatorii ei sunt extrem de încântați de ceea ce le-ai dat. Au programat o suită de aplicații financiare și software de rețea care vor rula perfect pe noile microprocesoare ale păianjenilor.

Trixia încuviință în tăcere.

– Da, da. Vorbesc cu ei în fiecare zi.

Traducătorii se înțelegeau de minune cu programatorii de coduri simple și cu deviații financiari/juridici. Asta, bănuia Ezr, pentru că traducătorii nu cunoșteau domeniile respective și, invers, nici programatorii nu aveau habar de traducere.

– Rita vrea să înființeze o companie la sol, ca să vândă programele. Ar trebui să le depășească pe toate cele locale și vrem să saturăm piața cu ele.

– Da, da. I-am găsit deja o denumire: Prosperity Software

Incorporated. Dar e cam devreme.

Ezr discută mai mult cu ea despre acest subiect, încercând să obțină o estimare realistă pentru Rita Liao. Trixia colabora cu deviații care lucrau la strategia de inserare, deci opinia lor comună era, probabil, foarte pertinentă. În ciuda cunoștințelor și a planificării perfecte, să faci toată treaba într-o rețea de calculatoare depindea de cât de avansată era rețeaua. Vor mai trece măcar cinci ani până la dezvoltarea unei piețe de software și puțin mai mulți până când păianjenii își vor lansa rețeaua publică. Până atunci, nu aveai cum să devii un jucător principal pe piață. Chiar și acum, singurele manipulări consecvente vizau rețeaua militară a Concordiei.

Ezr atinse prea repede ultimul punct de pe listă. Poate părea minor, dar, din lunga lui experiență, știa că naște probleme.

– Un subiect nou, Trixia, dar ține, de fapt, de traducere: culoarea „selin". Am observat că folosești încă acest termen la descrierea scenelor vizuale. Fiziologul…

– Kakto.

Trixia miji ochii. Când interacționau deviații, în mod normal fie se năștea între ei o legătură telepatică, fie se detestau din tot sufletul, cu ostilitatea întâlnită de obicei numai la eroii din romanele de dragoste pentru intelectuali. Norm Kakto și Trixia oscilau între cele două stări.

– Da. Ăăă… deci, dr. Kakto mi-a ținut o predică lungă despre natura văzului și spectrul electromagnetic și m-a asigurat că această culoare, selin, nu corespunde unei reprezentări logice.

Trixia se încruntă și, preț de-o clipă, arătă mult mai bătrână decât îi plăcea lui Ezr s-o vadă.

– Cuvântul există. L-am ales eu. Contextul trimitea…

Se încruntă mai tare. De multe ori, ceea ce părea o greșeală de traducere se dovedea a fi, dacă nu o redare corectă, cel puțin un indiciu al unui aspect nerecunoscut din realitatea păianjenilor. Dar traducătorii focalizați, chiar și Trixia, se puteau înșela. În primele ei texte, când ea și colegii ei încă tatonau un peisaj lingvistic necunoscut, apăreau sute de traduceri superficiale; mare parte din ele fuseseră abandonate ulterior.

Problema era că deviații nu renunțau prea ușor la fixațiile lor.

Trixia mai avea puțin și se enerva. Nu dădea semne de iritare maximă. Se încrunta deseori, dar nu ca acum. Și, chiar dacă tăcea, lucra neîncetat pe tastatură. De data asta însă, analiza venită ca răspuns se împrăștie de pe vizorul ei pe pereți. Începu să respire mai repede în timp ce răsucea critica în minte pe toate părțile, pe rețeaua atașată. Nu avea niciun contraargument.

Ezr o atinse pe umăr.

– O întrebare complementară, Trixia. Am discutat mai mult cu Kakto despre culoarea asta, selin.

De fapt, Ezr îi tocase nervii lui Kakto. De cele mai multe ori, numai așa reușeai să lucrezi cu un specialist deviat: insistă pe specialitatea lui și pe problema în cauză și pune-i aceeași întrebare în mai multe feluri. Fără o oarecare pricepere și puțin noroc, discuția se încheia imediat. Ezr nu era expert în această tehnică nici după șapte ani de gardă, dar până la urmă îl determinase pe Norm Kakto să vină cu alternative.

– Ne-am întrebat dacă nu cumva păianjenii au un asemenea surplus de metode vizuale încât creierul lor e obligat la acces multiplu… știi, o fracțiune de secundă într-un regim spectral, următoarea în altul. Poate că văd… nu știu… un fel de efect de undă.

Kakto respinsese ideea ca absurdă, spunând că, și dacă creierul păianjenilor își temporiza simțul vizual, percepția ar fi tot continuă la nivel conștient.

În timp ce Ezr vorbea, Trixia nu făcu nicio mișcare, doar tastă. Ochii ei, de obicei în permanentă agitație, se fixară îndelung… în ochii lui Ezr. El nu spunea banalități, ci un lucru care ținea de centrul focalizării ei. Apoi întoarse privirea, apelă softul de recunoaștere vocală și apăsă tastele mai nervoasă. După câteva secunde, își plimbă ochii prin cameră, urmărind fantome vizibile numai în vizorul ei.

– Sigur că da! exclamă ea brusc. Asta-i explicația. Nu m-am gândit la ea înainte… contextul m-a făcut să aleg cuvântul, dar…

Pe pereți se răspândeau date și poziții, vizibile pentru amândoi. Ezr încercă să țină ritmul cu ele, dar vizorul lui nu avea acces la

rețeaua Hammerfest; trebuia să urmărească gesturile vagi ale Trixiei ca să știe de unde citează.

Ezr se pomeni că zâmbește larg. Trixia se purta aproape normal, deși își manifesta frenetic triumful.

– Uite! Cu excepția unui singur caz de suprasolicitare dureroasă, fiecare utilizare a cuvântului „selin" implică aer curat, umiditate redusă și un interval larg de luminozitate intensă. În acele situații, culoarea… vetmoot3… – trecu la jargonul intern, limbajul inaccesibil al traducătorilor focalizați – se schimbă stilul limbajului. Aveam nevoie de un cuvânt special și „selin" e foarte potrivit.

Ezr asculta și urmărea. Își imagina percepția mintală a Trixiei, noile conexiuni care, fără îndoială, îmbunătățeau traducerile ulterioare. Da, părea adevărat. Emergenții nu se puteau plânge de culoarea „selin".

În ansamblu, sesiunea se dovedi reușită. Apoi Trixia îi făcu o surpriză extraordinară. Fără să se oprească din vorbit, ridică o mână de pe tastatură și o întinse lateral, spre prăjitură. O scoase din suport și rămase uimită văzând spuma și simțind aroma, ca și cum și-ar fi dat seama dintr-odată ce era prăjitura și ce plăcere îți făcea s-o mănânci. O vârî pe toată în gură, iar glazura subțire i se împrăștie în stropi colorați pe buze. Ezr crezu că se îneacă, dar Trixia râse de bucurie, mestecă, înghiți și apoi scoase un oftat de mulțumire. După atâția ani, era prima dată când o vedea fericită și din alt motiv, în afară de preocuparea ei focalizată. Câteva secunde nici nu mai tastă.

– Deci. Mai departe?

Ezr se dezmetici cu greu.

– Da, ăăă…

Nu mai era nimic de discutat pe listă. Dar ce bucurie! Delicatesa făcuse un miracol.

– Încă un l-lucru, Trixia. Ceva ce ar trebui să știi. *Poate că, în sfârșit, vei înțelege.* Nu ești o mașină. Ești o ființă umană.

Dar cuvintele nu avură niciun impact. Poate nici nu le auzise. Degetele îi fugeau din nou pe taste și privea imaginile din vizor, pe care el nu le vedea. Ezr așteptă puțin, dar și dramul de atenție pe

care i-l acordase Trixia dispăru. Oftă și se retrase în pragul cămăruței.

Apoi, după zece-cincisprezece secunde, Trixia ridică ochii subit. Avea o expresie nouă pe figură, de data asta una de mirare.

– Serios? Nu sunt o mașină?

– Nu. Ești o ființă.

– Aha.

Același dezinteres. Se răsuci la loc spre tastatură, șușotind prin conexiunea vocală către familia ei de deviați invizibili. Ezr se furișă afară în tăcere. În primii ani, ar fi fost dărâmat sau cel puțin șocat să fie ignorat atât de brutal. Dar… așa ceva era normal la un deviat. Iar el penetrase zidul acestei normalități. Se târî înapoi pe coridoarele înguste. De obicei, pasajele subțiri, în care de-abia îți încăpeau umerii, îl călcau pe nervi. Tot la doi metri dădeai peste o ușă, la dreapta, sus, la stânga, jos. Dacă se crea panică? Dacă se impunea evacuarea? Astăzi, însă… auzi ecouri și-și dădu seama că fluieră.

Anne Reynolt îl interceptă când intră în coridorul vertical principal din Hammerfest. Arătă cu degetul spre cutia din spatele lui.

– O iau eu.

Drace! Avusese de gând să-i lase Trixiei și a doua prăjitură. Îi dădu cutia lui Reynolt.

– A mers bine. O să vezi în raportul meu…

– Întocmai. Vreau să ascult raportul chiar acum.

Reynolt arătă spre gaura de o sută de metri. Apucă un suport de perete, se răsuci cu capul în jos și-și dădu drumul. Ezr o urmă. Când treceau pe lângă deschizăturile din cheson, lumina Fluctuantei sclipea printr-un strat fin de cristal de diamant. Apoi ajunseră iar la lumina artificială, pătrunzând tot mai adânc în Diamantul Unu. Mozaicul gravat arăta la fel de proaspăt ca în ziua în care fusese făcut, dar pe ici, pe colo se vedeau urme de mâini și picioare pe lucrătură. Nu mai existau prea mulți deviați necalificați ca să întrețină perfecțiunea emergentă. Ajunși la capăt, cotiră, tot în coborâre, dar plutind pe lângă birouri și laboratoare aglomerate – toate bine cunoscute lui Ezr acum. Clinica pentru deviați. Nu

intrase în ea decât o dată. Era bine păzită, atent supravegheată, dar nu de nepătruns. Pham mergea regulat acolo, fiind bun prieten cu Trud Silipan. Dar Ezr o evita. Acolo se furau suflete.

Biroul lui Reynolt se afla dintotdeauna în același loc, la capătul tunelului cu laboratoare, în spatele unei uși simple. „Directorul Resurselor Umane" se așeză pe scaun și deschise cutia luată de la Ezr.

Vinh se prefăcu că nu e tulburat. Aruncă o privire prin birou. Nimic nou: aceiași pereți zgrunțuroși, aceleași containere și același echipament aparent mobil alcătuiau mobilierul. Chiar dacă n-ar fi aflat, Ezr ar fi ghicit demult că Reynolt era și ea focalizată. O deviată miraculoasă, centrată pe oameni, dar tot o deviată.

Femeia nu se arătă mirată de conținutul cutiei. Când mirosi delicatesa, avu expresia unui tehnician bacteriolog care examinează fermenții din sedimente.

– Foarte aromată. Dulciurile și mâncarea nesănătoasă nu se află pe lista de alimente permise, domnule Vinh.

– Îmi pare rău. Am vrut să-i duc un cadou… o recompensă. Nu o fac prea des.

– Așa este. De fapt, n-ai mai făcut-o niciodată. Îl fulgeră din priviri, apoi întoarse capul. Au trecut treizeci de ani, domnule Vinh. Șapte ani din viața ta i-ai petrecut de gardă. Știi că deviații nu răspund la astfel de „recompense"; sistemul motivațional se include în aria lor de focalizare și e atașat, în plan secundar, proprietarilor lor. Nu… Cred că tot mai urmărești în secret să trezești dragostea în dr. Bonsol.

– Cu un desert dulce?

Reynolt îi zâmbi scurt, malițios. Sarcasmul lui nu l-ar fi atins pe un deviat oarecare. N-o afectă pe Reynolt, dar femeia totuși îl sesiză.

– Cu mirosul, poate. Îmi închipui că ai fost la cursuri de neurologie Qeng Ho… ai aflat câte ceva despre procesele olfactive care au acces independent la centrii superiori. Hm?

Ochii femeii îl fixară cum fixează acul gândacii într-un insectar.

Exact așa se spunea la cursurile de neurologie. Iar Trixia nu

mirosise o prăjitură de când fusese deviată. Preț de-o clipă, zidurile din jurul sinelui Trixiei se transformaseră în voaluri transparente. În aceeași clipă, el reușise să-l atingă.

Ezr scutură din umeri. Reynolt era atât de tranșantă! Dacă s-ar fi deranjat vreodată să-l cerceteze, l-ar fi citit până în străfunduri. Probabil că era suficient de inteligentă încât să-l citească și pe Pham Nuwen. Pe cei doi îi salva numai faptul că nu reprezentau preocuparea ei principală. *Dacă Ritser Brughel ar avea un spion pe jumătate la fel de eficient, Pham și cu mine am fi fost deja morți.*

Reynolt întoarse capul de la el și urmări fantome în vizor.

– Comportamentul tău deplasat nu a provocat nicio pagubă. Focalizarea presupune rezistență, în mai multe feluri. Poate ai impresia că observi schimbări la dr. Bonsol, dar gândește-te: în ultimii câțiva ani, toți traducătorii cei mai buni au început să simtă emoții sintetice. Dacă le afectează performanțele, îi ducem la clinică pentru mici reglaje… Dar, dacă mai încerci vreodată s-o manipulezi pe dr. Bonsol, îți voi interzice s-o mai vezi.

O amenințare neîndoielnic eficientă, și totuși Ezr încercă să râdă.

– Cum, fără amenințări cu moartea?

– Iată evaluarea mea, domnule Vinh: cunoștințele tale despre civilizația Erei Zorilor te fac extrem de valoros. Ești o interfață eficientă între cel puțin patru dintre grupurile mele și știu că domnul comandor îți ascultă sfaturile. Dar să nu comiți greșeli: mă descurc și fără tine în departamentul de traduceri. Dacă mai încerci să mă duci de nas, nu o vei mai vedea pe dr. Bonsol până la încheierea misiunii.

Cincisprezece ani? Douăzeci?

Ezr o privi lung, sesizându-i fermitatea din voce. Ce creatură implacabilă era! Se întrebă, nu pentru prima oară, ce fel de om fusese înainte. Nu era singurul care-și punea întrebarea. Trud Silipan îi încânta pe clienții lui Benny cu speculațiile lui. Clica Xevalle fusese cândva a doua ca putere în spațiul emergent; Trud susținea că Reynolt deținuse un rang înalt. Cândva, e posibil să fi fost un monstru mai atroce decât Tomas Nau. Cel puțin o parte din clică fusese pedepsită, zdrobită de propriii oameni. Anne Reynolt

decăzuse mult, de la un Satan notoriu la unealta lui Satan.

Că era mai bună, că era mai rea decât înainte, pentru Ezr reprezenta un pericol.

În noaptea aceea, singur pe întuneric, Ezr îi descrise întâlnirea lui Pham Nuwen.

– Am senzația că, dacă Reynolt se transferă vreodată în sectorul operațiunilor lui Brughel, o să ne prindă în câteva kilosecunde.

Chicotitul lui Nuwen sună ca un bâzâit distorsionat în urechea lui Ezr.

– Transferul nu se va întâmpla niciodată. E singura care ține în frâu operațiunile deviaților. A condus patru sute de tipuri de focalizați de interfață înainte de ambuscadă. Și acum *bâzzz bâzzz...*

– Mai spune o dată.

– Am zis că acum se sprijină pe ajutor necalificat.

Bâzâitul, care nu era o voce, întrerupea câteodată conversația. Ezr trebuia să-l roage pe Nuwen să-și repete vorbele de două-trei ori. Dar era mult mai bine decât vorbitul prin semnale de la început. Acum, când Ezr pretindea că se culcă, avea un singur localizator de un milimetru înfipt adânc în ureche. Auzea mai mult bâzâituri și șuierături, dar, cu destul antrenament, ghicea cuvintele din spatele lor. Localizatoarele erau împrăștiate în toată camera lui, în tot habitatul Hammerfest. Deveniseră instrumentele principale ale lui Nau și Brughel.

– Totuși, poate că n-ar fi trebuit să încerc trucul cu delicatesa.

– ... Poate. Eu n-aș fi încercat nimic fățiș. *Dar Pham Nuwen nu era îndrăgostit de Trixia Bonsol.* Am mai vorbit despre asta. Deviații lui Brughel sunt mai puternici decât orice dispozitiv de siguranță pe care ni l-am imaginat noi, Qeng Ho. Adulmecă întruna și știu să citească indivizi... – Ezr nu înțelese cuvântul, „naiv"? „inocent"?, și nu avu chef să-i ceară să-l repete – ca tine. Recunoaște. Știu sigur că n-ai înghițit povestea cu masacrul Diem. Știu că le ești ostil. Știu că pui sau ai vrea să pui ceva la cale. Sentimentele tale pentru Bonsol sunt o acoperire, o minciună mai ușor de ascuns decât una mai zdravănă. Ca mine, cu Zamle Eng al meu.

– Da… *Dar cred c-o s-o las mai moale o vreme.* Deci nu crezi că Reynolt e o amenințare serioasă?

Ezr nu auzi decât bâzâituri și șuierături; poate că Pham tăcea. Apoi:

– Vinh, eu cred exact opusul. Pe termen lung, e cea mai gravă amenințare cu care ne vom lupta.

– Dar nu e la departamentul de securitate.

– Nu, dar îi întreține pe spionii lui Brughel, le ciupește bietele creierașe când încep s-o ia pe arătură. Phuong și Hom se ocupă numai de cazurile ușoare; Trud pretinde că le știe pe toate, dar nu face decât să-i respecte indicațiile. În plus, Reynolt are opt programatori care scormonesc prin codul flotei noastre. Trei buchisesc încă la localizatoare. Până l-a urmă o să-și dea seama că i-am tras pe sfoară… *bzzz mormăieli…* Doamne! Câtă putere are Nau!

Pham nu se mai auzi și rămase doar zgomotul de fond.

Ezr scoase mâna de sub pătură și-și duse un deget în ureche, înfigând localizatorul mai adânc.

– Ce-ai spus? Mai ești acolo?

– *Bzzz…* Da. Despre Reynolt: e primejdioasă. Într-un fel sau altul, trebuie înlăturată.

– S-o omorâm?

Cuvintele i se opriră lui Ezr în gât. Îi detesta din suflet pe Nau, pe Brughel și sistemul de focalizare, dar nu și pe Anne Reynolt. Așa limitată în acțiune cum era, se îngrijea de sclavi. Indiferent ce fusese înainte, acum era doar o unealtă.

– Sper că nu! Poate… dacă Nau ar mușca momeala cu localizatoarele, dacă ar începe să le folosească în Hammerfest, atunci am avea aceeași siguranță și acolo ca și aici. Dacă asta se întâmplă înainte ca deviații ei să-și dea seama că e o cursă…

– Dar întârzierea nici nu urmărește altceva decât să-i dea timp lui Reynolt să studieze localizatoarele.

– Da… Nau nu-i tâmpit. Nu te îngrijora. Țin lucrurile sub ochi. Dacă Reynolt se apropie prea mult, o să… mă ocup eu de ea.

Ezr încercă să-și imagineze ce i-ar putea face Pham lui Reynolt, dar pe urmă își scoase gândul din minte. Chiar după două sute de

ani, în familia Vinh tot mai exista afecțiune pentru amintirea lui Pham Nuwen. Ezr își aminti fotografiile din cabinetul tatălui său, poveștile auzite de la mătușa lui. Nu toate se găseau în arhivele Qeng Ho. Asta însemna că nu erau adevărate sau că reprezentau doar amintiri intime, ce credeau străbunica Sura și copiii ei despre Pham Nuwen. L-au iubit nu doar pentru că a întemeiat civilizația Qeng Ho modernă sau pentru că era străbunicul familiilor Vinh. Însă unele povești îi scoteau în evidență o față dură.

Ezr deschise ochii și scrută în liniște bezna. Licăriri nocturne discrete luminau uniforma care plutea în sac și prăjiturica neatinsă de pe birou. Realitatea.

– Ce poți face cu localizatoarele, Pham?

Liniște. Pârâituri vagi.

– Ce pot face? Păi, Vinh, nu pot ucide cu ele... nu direct. Dar folosesc și la altceva decât la conexiunea asta audio mizerabilă. E nevoie de antrenament; trebuie să vezi unele trucuri. – Pauză lungă. – La dracu, trebuie să le înveți. Ar putea exista perioade când sunt inaccesibil și ele sunt singurele care-ți salvează acoperirea. Ar trebui să discutăm față în față...

– Hă? Față-n față? Cum?

De zeci, poate de mii de ori complotaseră el și Pham Nuwen ca în noaptea asta, ca doi prizonieri bătând anonimi în zidurile temniței. În public, se întâlneau mai rar decât în gărzile anterioare. Nuwen zicea că Ezr nu știa să-și controleze privirea și limbajul trupului, că spionii îl vor ghici. Acum...

– Aici, în habitat, Brughel și deviații lui depind de localizatoare. În spațiile dintre balon și carcasă sunt camere nefuncționale. Dacă ne întâlnim acolo din întâmplare, n-o să aibă cu ce contrazice ceea ce le vâr eu sub nas prin localizatoare. Problema e, sunt convins, că spionii se bazează în principal pe statistici. Cândva, am condus departamentul de securitate al unei flote, am fost un soi de Ritser, dar puțin mai blând. Aveam programe care evidențiau comportamentul suspect: cine nu era vizibil și când, conversații ieșite din comun, avarii la echipamente. A funcționat foarte bine, chiar dacă nu i-am prins pe răufăcători în flagrant delict. Deviații plus computerele ar trebui să fie de o mie de ori mai buni. Fac

pariu că au statistici vechi de la începutul lui L1. Pentru ei, comportamentele inofensive se tot adună și, într-o bună zi, Ritser Brughel dă peste dovezi indirecte. Și atunci suntem morți.

Pe Dumnezeul Comerțului!

– Dar am putea scăpa cu aproape orice!

Oricând depindeau emergenții de localizatoarele Qeng Ho.

– Poate. O dată. Strunește-te.

Cu tot bâzâitul, Ezr auzi râsul lui Pham.

– Când ne putem întâlni?

– Într-un moment în care efectul asupra analiștilor deviați ai lui Ritser e minim. Să vedem… Ies din gardă în mai puțin de două sute de kilosecunde. O să fiu la jumătatea gărzii următoare data viitoare când ești și tu de serviciu. O să aranjez să ne vedem imediat după aceea.

Ezr oftă. *Încă un an și jumătate.*

Dar întâlnirea lor nu era atât de îndepărtată ca altele. O să reziste.

34

La început, barul lui Benny fusese ilegal, dovada clară a unei rețele extinse de tranzacții pe piața neagră – infracțiuni majore, după standardele emergente; în limba nesă a civilizației Qeng Ho, expresia „piață neagră" exista, dar numai pentru a denota „comerț pe care trebuie să-l desfășori pe ascuns pentru că îi ofensează pe Clienții locali". În comunitatea mică din jurul conglomeratului n-aveai cum să faci comerț sau să dai mită în secret. În primii ani, numai implicarea lui Qiwi Lisolet protejase barul. Acum… Benny Wen zâmbi în barbă în timp ce stivuia băuturile și mâncarea în suport. Se ocupa singur de bar tot timpul de câte ori era de gardă. Și, mare noroc, tatăl lui se putea descurca și el când Benny și Gonle intrau în hibernoterapie. Hunte Wen rămăsese același tip aiurit și de treabă, care nu-și recâștigase competența în fizică. Dar ajunsese să-i placă să se îngrijească de bar. Când se ocupa de el singur, se petreceau ciudățenii, uneori rateuri caraghioase, alteori îmbunătățiri nemaipomenite. Odată se milogise la rafinărie și primise lac parfumat. Mirosul nu deranja în cantități mici, dar, odată lacul întins pe pereții barului, împrăștiase o duhoare groaznică. O vreme, centrul de socializare al habitatului se mutase în salonul cel mai mare. Altă dată, cu patru ani obiectivi în urmă, Hunte folosise biletele de plată adunate într-o gardă și tatăl lui Qiwi inventase un soi de viță rezistentă în imponderabilitate, cu ecosistemul corespunzător, cu care se decoraseră pereții barului și mobila. Locul se transformase într-un parc splendid.

Plantele și florile au rămas, deși Hunte intrase de doi ani în hibernoterapie.

Benny se deplasă de la tejghea în sus, într-un circuit lung prin pădurea de verdeață. Împărți băutură și mâncare clienților, primind în schimb bilete de plată. Benny așeză un balon-pahar de bere „Gheață & Diamant" și un recipient cu mâncare în fața lui Trud Silipan. Silipan îi strecură o promisiune-de-favoruri, cu obișnuita lui expresie infatuată. Își zise, evident, că promisiunea

nu valora nimic, plătea numai pentru că așa era convenabil.

Benny se rezumă să zâmbească și-și văzu de ceilalți clienți. Cine era el, să facă scandal? Pe deasupra, Trud Silipan avea dreptate, într-un fel. Dar, de la primele gărzi, foarte puține servicii fuseseră respinse categoric. Că încercase să scape de ele, da, se mai întâmplase. Singurele favoruri pe care le putea oferi Trud erau gărzile cu focalizații, însă el se fofila întruna când trebuia să-și respecte obligațiile, zicând ba că n-a găsit specialiștii potriviți, ba că nu petrecea destul timp cu deviații ca să primească răspunsurile potrivite. Dar până și el își spăla obrazul destul de des, ca atunci când îl pusese pe Ali să conceapă vița. Căci în spatele farsei cu favorurile toată lumea știa că stă Tomas Nau, care, în propriul interes sau din dragoste pentru Qiwi, declarase ferm că economia subterană Qeng Ho se află sub protecția lui.

– Salut, Benny! Aici, sus! Jau Xin îi făcu semn de la masa de sus, cea a „societății de dezbateri". Gardă după gardă, în jurul ei se adunau aceiași oameni. De obicei, gărzile se mai suprapuneau cât de cât, suficient ca, deși clienții erau mereu diferiți, ei să stea tot acolo și să dezbată „cum se va termina". De gardă acum erau Xin și, desigur, Rita Liao, cinci sau șase fețe familiare și – aha! – cineva care chiar se pricepea la ce făcea:

– Ezr! Am crezut că mai sunt patru sute de kilosecunde până apari.

Drace, cât ar fi vrut să stea și să asculte liniștit!

– Salut, Benny!

Ezr afișă zâmbetul său larg. Ciudat, când nu vedeai pe cineva o vreme, schimbările de demult îți săreau în ochi imediat. Ca Benny, Ezr era încă tânăr. Dar nu mai era niciunul copil. Lui Ezr îi apăruseră încrețituri foarte discrete în dreptul ochilor. Și, când vorbea, o făcea cu o încredere pe care n-o afișase pe vremea când fuseseră amândoi în echipajul lui Jimmy Diem.

– Nimic solid pentru mine, Benny. Stomacul meu încă protestează că a fost dezgheț at. S-a petrecut o schimbare de patru zile în program.

Arătă spre displayul cu graficul de gărzi, pe peretele de lângă tejghea. Era actualizat, evident, mascat de o grămadă de alte

modificări minore.

– Se pare că Anne Reynolt are nevoie de mine.

Rita Liao zâmbi.

– Asta e în sine un motiv de întâlnire la Societatea de Dezbateri.

Benny le împărți baloanele-pahar și mâncarea care plutea în suportul din spatele lui. Înclină din cap spre Ezr.

– Îți aduc ceva care să-ți aline carcasa proaspăt decongelată.

Ezr îl urmări pe Benny Wen cum se întoarce la tejghea și la preparatele culinare. Probabil că-i va da ceva care să nu-i deranjeze stomacul. Cine-ar fi zis că va sfârși așa? Cine-ar fi zis asta despre oricine altcineva? Măcar Benny rămăsese comerciant, deși la scară dureros de mică. Și eu… ce sunt? Un conspirator cu o acoperire atât de bună, încât uneori îl păcălea pe el însuși. Ezr stătea lângă trei Qeng Ho și patru emergenți. Cu unii emergenți se înțelegea mai bine decât cu ai lui. Nu era de mirare că lui Tomas Nau îi mergea ca pe roate. Îi cooptase pe toți la un loc, chiar atunci când credeau că urmează calea comercianților. Nau le ciuntise mințile cu sclavia lui numită focalizare. Poate că așa era cel mai bine, pentru că prietenii lui Ezr erau protejați de ororile lui Nau și Brughel, iar Nau și Brughel scăpau de grija că ar mai exista Qeng Ho care să comploteze împotriva lor.

– De ce-ai ieșit mai devreme din congelator, Ezr?

Vinh scutură din umeri.

– Habar n-am. Mă duc pe Hammerfest în câteva kilosecunde.

Orice-ar fi, sper să nu-mi dea peste cap întâlnirea cu Pham.

Trud Silipan se ridică prin spațiile din podea și se așează pe un scaun liber.

– Nu-i cine știe ce, un conflict între traducători și deviații-specialiști în științele exacte. L-am aplanat azi, ceva mai devreme.

– Și de ce-a schimbat Reynolt programul lui Ezr?

Silipan își dădu ochii peste cap.

– Ei, doar o știți pe Reynolt. Nu te supăra, Ezr, dar ea crede că, tu fiind specialist în Era Zorilor, nu ne putem descurca și fără tine.

Cum să nu, gândi Ezr, amintindu-și de ultima lui întâlnire cu directorul Departamentului de Resurse Umane.

– Pun rămășag că are legătură cu Golful Calorica, spuse Rita.

Copiii sunt acolo acum, știi.

Când vorbea despre „copii”, se referea la păianjenii de la vechea „Oră de știință”.

– Nu mai sunt copii, o corectă Xin blând. Junioara Victory e o fe… o tânără adultă.

Liao scutură nervoasă din umeri.

– Rhapsa și Micul Hrunk tot în categoria copii se includ. S-au mutat toți la Calorica.

Urmă o pauză penibilă. Aventurile anumitor păianjeni erau pentru unii o adevărată dramă; pe măsură ce treceau anii, detaliile se acumulau cu ușurință. Și alte familii erau urmărite de fanii păianjenilor, dar familia Underhill era cea mai populară. Rita era de departe cel mai mare fan al ei și uneori se manifesta prea pe față.

Trud neglija acțiunile jalnice din planul secundar.

– Nu, Calorica e o cacealma.

Xin râse.

– Hei, Trud, există o rampă de lansare la sud de Calorica. Păianjenii lansează sateliți.

– Nu, nu, am vrut să spun că povestea cu cavoritul e o făcătură. De-asta l-au scos pe Ezr mai iute din congelator. Observă reacția lui Ezr și rânji larg. Recunoști cuvântul.

– Da, e…

Trud vorbi peste el, neinteresat de clasicele banalități:

– Încă o referință excentrică de-a traducătorilor, mai obscură decât restul. Deci, acum un an, niște păianjeni foloseau minele abandonate de pe platoul înalt de la sud de Calorica, încercând să găsească o diferență între masa gravitațională și masa inerțială. Asta te face să te întrebi cât de deștepte sunt creaturile astea, la urma urmei.

– Nu poți spune că e o idee stupidă, interveni Ezr, până nu faci experimente ca s-o dovedești.

Își aminti de proiect. Se implicaseră în el mai ales savanții oculți. Rapoartele lor fuseseră mai degrabă inaccesibile. Traducătorii lor nu stăpâneau limba ocultă la fel de bine ca limbile vorbite în Concordia. Xopi Reung și alți doi deviați ar fi vorbit-o

fluent, dar muriseră când li se denaturase virusul minții.

Trud făcu un gest de ignorare.

– Stupid e că păianjenii au găsit, până la urmă, o diferență. Și s-au lăudat cu prostia lor, au pretins că au descoperit antigravitația pe platformele înalte.

Ezr aruncă o privire către Jau Xin.

– Ai auzit de lucrurile astea?

– Cred că da... Jau își luă o mină gânditoare. Cică povestea fusese ținută la secret până atunci. Reynolt m-a pus să lucrez cu deviații de vreo două ori. Au vrut să afle detalii despre anomaliile orbitale din sateliții noștri spioni. Înălță din umeri. Bineînțeles că există anomalii. Așa obții hărțile de densitate din primul strat de sol.

– Păianjenii care au făcut descoperirea, continuă Trud, nu s-au bucurat de faimă decât aproximativ o megasecundă, până când și-au dat seama că nu au cum s-o multiplice. Au retractat acum câteva kilosecunde. Chicoti. Ce idioți! Într-o civilizație umană, pretenția lor n-ar fi rezistat nicio zi.

– Păianjenii nu sunt proști, rosti Rita.

– Și nici incompetenți, completă Ezr. Da, majoritatea societăților umane ar privi raportul unei asemenea descoperiri cu mult scepticism. Dar oamenii au o experiență științifică de opt mii de ani. Chiar și o civilizație prăbușită, dacă ar fi destul de avansată să studieze astfel de probleme, ar avea ruine de biblioteci care să conțină moștenire umană.

– Da, așa-i. Orice fac păianjenii, o fac prima oară.

– Dar e adevărat, Trud! Știm că sunt la început. Nu avem decât un singur exemplu asemănător: cum ne-am ridicat noi pe Bătrânul Pământ. Și sunt atâtea locuri pe care oamenii începuturilor le-au înțeles greșit.

– În fond, le facem o favoare că-i cucerim, interveni și Ario Dinh, un Qeng Ho.

Rostise afirmația cu infatuarea morală a unui emergent. Ezr mișcă din cap șovăitor.

– Da, strămoșii noștri din Era Zorilor au avut mare noroc că au scăpat din capcana unei planete unice. Iar geniile păianjenilor nu

sunt cu nimic superioare vechilor oameni. Gândiți-vă la individul ăsta, Underhill. Studenții lui au pus pe roate o grămadă de invenții, dar…

– Dar e plin de superstiții, îl completă Trud.

– Exact. Nu are noțiunea de limite ale proiectării software și de limitele pe care asta le impune hardware-ului. Crede că până la nemurire și calculatoare cu puteri dumnezeiești mai e un pas, că mai trebuie să progreseze foarte puțin. E o bibliotecă ambulantă de visuri destrămate.

– Vedeți?! Iată adevăratul motiv pentru care ești favoritul lui Reynolt. Știi în ce fantezii ar crede păianjenii. Când va veni momentul să-i cucerim, asta va fi foarte important.

– Când va veni momentul…

Jau Xin zâmbi cu colțul gurii. La peretele îndepărtat, lângă graficul de gărzi, Benny avea o fereastră de făcut pariuri despre când se va termina totul. Să ghicească momentul când vor ieși din ascunzătoare, când va lua sfârșit Exilul – iată eternul subiect de dezbatere din bar.

– Sunt peste treizeci de ani de când a răsărit soarele. Eu stau mult pe-afară, știți, aproape la fel de mult ca și Qiwi Lisolet și echipajele ei. Soarele a început să scadă. Mai sunt doar câțiva ani până se va întuneca din nou. Și păianjenii au un termen-limită. Pun prinsoare că intră în Era Informatică în nici zece ani.

– Nu ne e suficient ca să-i cucerim fără violență, remarcă Ario.

– Nu. Dar la sfârșit, alte lucruri ar putea să ne forțeze mâna. Păianjenii au inițiat un program spațial. În zece ani, operațiunile noastre – prezența noastră aici, în punctul L1 – ar putea fi imposibil de ascuns.

Trud:

– Și ce dacă? Dacă fac pe îngâmfații, le venim de hac.

Jau:

– Și ne tăiem craca de sub picioare, omule.

– Ați luat-o pe arătură amândoi, spuse Ario. Fac prinsoare că nu mai avem nici zece bombe. Le-am folosit pe toate unii împotriva celorlalți cu ceva timp în urmă…

– Avem arme cu energie direcționată.

– Da, dacă am fi pe orbită apropiată. Ascultați-mă pe mine, am putea merge la bluf, dar…

– Am putea arunca epavele noastre în capul ticăloșilor.

Ezr făcu un schimb de priviri cu Rita Liao. Ultima afirmație o făcu să spumege. Ea și Jau, și majoritatea celor de la masă considerau păianjenii ființe. Acesta era triumful Trixiei. Emergenții, cel puțin cei din afara cercului lui Nau, nu se împăcau cu ideea de megagenocid. În orice caz, Jau Xin avea dreptate: indiferent dacă emergenții aveau sau nu arme de foc, țelul așteptării era de a crea un Client care să repună misiunea pe picioare. Distrugerea păianjenilor avea sens numai pentru smintiți ca Ritser Brughel.

Ezr se lăsă pe spate, renunțând să mai intervină în ceartă. Văzuse numele lui Pham pe graficul de gărzi; peste câteva zile aveau să se întâlnească față în față. *Ia-o încet, ai răbdare, nu-i nicio grabă.* În regulă. Spera ca Societatea de Dezbateri să treacă la un subiect mai interesant, deși chiar aiurelile de acum erau un fond familiar agreabil. Nu pentru prima oară, își dădea seama că avea un fel de familie, o familie care se certa la nesfârșit pe marginea acelorași probleme. Se înțelegea cu emergenții și ei se înțelegeau cu el. Un trai aproape normal… Se uită prin pânza de liane care umplea spațiul din jur. Florile chiar aveau un miros vag, dar nici nu se compara cu putoarea de lac încercată de Hunte mai demult. Ah! Se deschise o vedere clară printre flori și frunze, spre locul lui Benny de pe podeaua barului. Ezr îi făcu semn. Poate că stomacul lui va suporta mâncare normală, până la urmă. Atunci zări niște pantaloni în carouri și o bluză cu modele fractalice.

Qiwi.

Ea și Benny erau adânciți în negocieri. Benny arătă spre porțiunea mizerabilă de tapet care se întindea pe peretele din partea de jos a barului. Qiwi încuviință, consultând o listă. Atunci probabil că simți privirea lui Ezr. Se răsuci și salută grupul făcând semn din mână. E atât de frumoasă! Ezr întoarse capul, întristat brusc. Odinioară, Qiwi fusese puștoaica neobrăzată care-l scotea din pepeni. Odinioară, Qiwi se purtase ca o trădătoare, abuzându-i pe deviați. Și, odinioară, el o lovise în mod repetat… își aminti

furia, ce bine se simțise să-i răzbune pe Jimmy Diem și pe Trixia Bonsol. Dar Qiwi nu era o trădătoare; Qiwi era o victimă fără să știe. Dacă Pham nu se înșela în legătură cu spălarea creierului – și nu se înșela –, grozăvia se potrivea perfect cu celelalte piese ale tabloului de ansamblu și atunci Qiwi era o victimă peste puterea de imaginație a unui om. Lovind-o, Ezr aflase un lucru despre el însuși. Aflase că bunul-simț al lui Ezr Vinh era, probabil, de suprafață. Că autocunoașterea o putea ține ascunsă mai tot timpul. Că ar fi capabil să facă bine, deși în adâncul sufletului e un nemernic… Însă când o vedea pe Qiwi și când îl vedea și ea pe el… atunci era imposibil să-și uite fapta mârșavă.

– Salut, Qiwi! Rita îi observase salutul. Ai un minut liber? Vreau să ne lămurești în legătură cu un lucru.

Qiwi zâmbi larg.

– Vin imediat.

Se întoarse din nou spre Benny. El încuviință tăcut și-i dădu un teanc de bilete de favoruri. După aceea, fata se împinse în sus, prin perdeaua de viță. Trăgea plasa lui Benny, plină cu bere și gustări. De fapt, făcea treaba lui Benny. Așa proceda ea. Se implica în afacerile ilegale, cu șmecherii care asigurau un trai confortabil. Ca Benny, nu ezita să dea o mână de ajutor, să muncească. Și, în același timp, trăgea cu urechea pentru comandor; aducea un dram de dulceață regimului impus de Nau, lucru pe care emergenți ca Jau Xin nu-l recunoșteau conștient. Dar se vedea în ochii lor că o admirau.

Qiwi îi zâmbi lui Ezr.

– Bună, Ezr. Benny s-a gândit că mai vrei.

Trase containerul și-l lipi de masă în fața lui. Ezr încuviință în tăcere, incapabil s-o privească în ochi.

Rita începuse deja să pălăvrăgească; poate că nu observase nimeni stinghereala lui.

– Nu vrem să aflăm vești din interior, Qiwi, dar care-i ultima estimare a datei finale?

Qiwi zâmbi.

– Părerea mea? Doisprezece ani în exterior. Progresul păianjenilor cu zborurile spațiale s-ar putea să ne devanseze forțat

acțiunile.

– Da. Rita îi aruncă o privire lui Jau. Ne întrebam și noi. Să zicem că nu reușim să aflăm totul din rețeaua lor de calculatoare. Să zicem că trebuie să ținem partea cuiva, să ajutăm o putere împotriva alteia. Pe cine am susține?

35

Diamantul Unu avea peste două sute de metri lungime și cam tot atât în lățime, fiind de departe cea mai mare dintre stâncile conglomeratului. În timp, în cristalul aflat exact dedesubtul habitatului Hammerfest se săpase un labirint de peșteri. În straturile superioare se găseau laboratoarele și birourile. Sub ele, încăperile private ale lui Tomas. Iar sub ele, cea mai nouă adăugire la arhitectura inversată: un vid lenticular, lat de peste două sute de metri. Crearea lui uzase majoritatea excavatoarelor termice, dar Qiwi nu obiectase. În parte, fusese ideea ei.

Siluetele lor umane se pierdeau în spațiul imens.

– Nu-i așa că-i impresionant? întrebă Qiwi, zâmbindu-i lui Tomas.

Nau se uita direct în sus, copleșit de uimire. Asta nu se întâmpla des. Nu observase încă, dar își pierduse echilibrul și aluneca lent înapoi.

– Eu… Da. Nici simulările din vizoare nu l-au arătat la valoarea lui.

Qiwi râse și-l împinse din spate.

– Recunosc: nu am luminat simulările.

Arcuri actinice zăceau îngropate în crestăturile anecoide din tavan. Lămpile transformau cerul într-o gemă sclipitoare. Reglându-le intensitatea, obțineai aproape orice efect luminos, întotdeauna cu nuanțe de curcubeu.

În dreapta lui Qiwi, tata se holba și el, dar nu extaziat, și nu în sus. Ali Lin stătea în mâini. Ignora urmele de gravitație în timp ce împungea suprafața cu textură pietroasă lăsată de excavatoare în podeaua de diamant.

– Nu e nimic viu aici, absolut nimic, constată el, încruntat.

– Va fi cel mai mare parc construit vreodată, tată. O suprafață virgină pe care s-o prelucrezi.

Trăsăturile tatei se îmblânziră. *O să lucrăm la el împreună, tata.*

Poți să mă înveți lucruri noi. Parcul ar trebuie să fie destul de mare pentru animale adevărate, chiar pentru pisoii zburători. Pisoii erau mai degrabă vis decât amintire, din vremurile petrecute de mama, tata și Qiwi în habitatul punct-de-plecare de pe Triland.

– Sunt atât de bucuros că m-ai împins de la spate, Qiwi, spuse Tomas. Eu n-am vrut decât să îmbunătățim mijloacele de siguranță, dar tu mi-ai oferit un miracol.

Oftă și-i zâmbi fetei. O mângâie pe spate, deasupra șoldurilor.

– O să fie un parc uriaș, Tomas, și după standardele Qeng Ho. Nu cel mai mare, dar…

– Dar cel mai reușit, probabil.

Nau se aplecă peste Qiwi și-l bătu pe Ali pe umăr.

– Da.

Da, va fi cel mai reușit. Tata e cel mai priceput peisagist. De cincisprezece ani încoace, era focalizat pe specialitatea lui. În fiecare an, crease noi miracole. Bonzaii și microparcurile sale le depășiseră deja pe cele mai frumoase din Namqem. Până și biologii emergenți focalizați erau la fel de buni ca maeștrii Qeng Ho, acum că aveau acces la biblioteca vie a flotei.

Iar la finalul Exilului, când vei fi, în sfârșit, liber, vei afla ce splendori ai creat.

Nau își plimbă privirea înaintea și înapoia peșterii goale, scânteietoare. Probabil că-și imagina viitoarele peisaje – savane, păduri tropicale răcoroase, lunci în munți. Nici Ali, cu priceperea lui magică, nu putea realiza mai mult de un ecosistem o dată, dar existau variante…

– Ce-ai zice de un lac? întrebă Qiwi surâzând.

– Ce?

– Cod „apă-ud”, în biblioteca mea de proiecte.

Qiwi își reglă vizorul conform proiectului.

– Aăă… nu mi-ai zis nimic de asta!

Peste suprafața de diamant se suprapuse una dintre pădurile lui Ali, dar în mijlocul peșterii apăru un lac care se întindea și se întindea, până la munți insulari ridicați, în aparență, la distanță de kilometri. O barcă tocmai părăsea locul de ancorare de la poalele unui deal.

– Doamne, e moșia unchiului meu din North Paw, spuse Tomas, după câteva clipe de liniște. Am petrecut multe veri acolo.

– Știu. Am luat-o din biografia ta.

– E superb, Qiwi, chiar dacă imposibil.

– Nu-i imposibil. Avem o grămadă de apă deasupra; peștera va fi un bun loc de stocare pentru o parte din ea. Arătă cu mâna în depărtare, unde lacul se întindea nemărginit. Săpăm puțin în zona opusă a peșterii și abatem lacul pe lângă perete. Găsim noi destul tapet pentru imagini realiste.

Aici se putea să se înșele. Tapetul video din epave fusese foarte avariat de vid. Nu-i nimic. Lui Tomas îi plăcea să poarte vizor, iar pentru cei ce nu participau la imagini, se putea picta decorul îndepărtat.

– Nu la asta m-am referit. Nu putem avea un lac adevărat, nu în mediu microgravitațional. La orice cutremur, cât de mic, s-ar inunda pereții.

Qiwi zâmbi larg.

– În asta constă surpriza. Pot s-o fac, Tomas! Avem mii de servovalve pe epave, mai multe decât sunt necesare. Le așezăm pe fundul lacului și le operăm printr-o rețea de localizatoare. Ar fi ușor să amortizezi valurile, să ții lacul sub control.

Tomas râse.

– Ție chiar îți place să stabilizezi ce e menit să fie instabil, nu-i așa, Qiwi? Păi... ai făcut-o cu conglomeratul, de ce să n-o faci și cu lacul?

Fata înălță din umeri.

– Sigur că pot. Dacă e restricționat malul, îmi ajung și localizatoarele emergente singure.

Tomas se răsuci s-o privească. Nu mai vedea splendori în fața ochilor. Revenise în lumea searbădă a peșterii de diamant. Dar văzuse minunea și îi plăcuse.

– O să fie extraordinar... spuse el. Resurse nenumărate și o grămadă de muncă.

Muncă depusă de nedeviați, adică. Nici Tomas Nau nu-i considera pe focalizați oameni.

– N-o să întrerupă activitățile esențiale. Valvele sunt o nimica

toată. Localizatoarele prisosesc. Iar oamenii îmi datorează o căruță de favoruri.

După o vreme, Nau îi conduse pe femeia lui și pe deviat afară din peșteră. Qiwi îl surprindea încă o dată, de data asta mai spectaculos. La dracu'! Încă un motiv pentru care aveau nevoie de localizatoare în Hammerfest. Oamenii lui Reynolt încă nu terminaseră cu evaluarea lor; cât de greu putea fi? *Las-o pe mai târziu.* Qiwi zicea că lacul se putea controla și cu localizatoare emergente.

Urcară împreună prin straturile inferioare, răspunzând la saluturile diverșilor tehnicieni, și emergenți, și foști Qeng Ho. Îl lăsară pe Ali Lin în parcul-grădină, atelierul lui. Tatăl lui Qiwi nu era închis în celulele-fagure din Mansardă. Specialitatea lui necesita spații deschise și ființe vii. Cel puțin așa îi prezentase Tomas Nau situația lui Qiwi. O explicație plauzibilă, însemnând că fata nu avea acces permanent la activitățile obișnuite ale focalizaților și, în consecință, se amâna inevitabila clipă în care va înțelege adevărul.

– Trebuie să mergi în habitat, Qiwi?

– Da, mă așteaptă niște comisioane. Și niște prieteni.

Fata trebuia să se ocupe de comerțul ei, să colecționeze favoruri.

– Bine.

O purtă într-un sărut prelung, pe toată lungimea holului cu birouri. Ce mai contează…

– Te-ai descurcat excelent, iubito!

– Mulțumesc.

Îi surâse, beată de fericire. Trecuse de treizeci de ani, și tot avea nevoie de aprobarea lui.

– Ne vedem diseară.

Qiwi urcă prin tunelul central, ridicând o mână după cealaltă, din ce în ce mai repede, trecând ca fulgerul pe lângă celelalte persoane. Încă se antrena zilnic, într-o centrifugă de gravitație 2 *g*, încă exersa artele marțiale mortale. Atât mai rămăsese din influența mamei sale, cel puțin aparent. Fără îndoială, mare parte

din energia care o stimula era un efort idealizat depus pentru a face pe plac mamei sale dispărute.

Nau privi în sus, nepăsător la afluxul de indivizi care coborau pe lângă el; se vor da la o parte din fața lui. Urmări silueta lui Qiwi micșorându-se pe măsură ce înainta prin tunel.

După Anne Reynolt, Qiwi era cel mai prețios bun al său. Pe Reynolt o moștenise; însă Qiwi reprezenta un triumf personal, o persoană nefocalizată, genială, care lucrase pentru el cu abnegație toți anii aceștia. S-o aibă în proprietatea lui, s-o manipuleze – iată o provocare niciodată plictisitoare. Plus că exista întotdeauna o umbră de primejdie. Fata avea forța și repeziciunea necesare cel puțin pentru a ucide cu propriile mâini. Nu înțelese asta în anii trecuți, dar atunci nici nu-și dădea seama cât de prețioasă era posesiunea lui.

Da, un triumf, dar Tomas Nau era suficient de realist ca să știe că avusese și mare noroc. O posedase pe Qiwi pentru prima oară la vârsta și la momentul potrivite, când era destul de matură ca să fi asimilat în profunzime experiența Qeng Ho, dar și destul de tânără ca să fie marcată de Masacrul Diem. În primii zece ani de Exil, îl prinsese cu minciuna doar de trei ori.

Un rânjet scurt îi schimonosi buzele. Qiwi credea că ea îl schimbă pe el, că îi demonstrase cât de eficiente sunt metodele libertății. Ei, bine, avea dreptate. La început, când permisese economia ilegală, o făcuse jucându-se cu fata, dintr-o slăbiciune trecătoare. Dar economia ilegală funcționa. Până și textele Qeng Ho susțineau că piețele libere ar trebui să-și piardă rostul într-un mediu atât de restrâns și limitat ca acesta. Totuși, an după an, speculanții veneau cu îmbunătățiri – chiar pentru operațiuni pe care Nau le-ar fi solicitat oricum. Așa că acum, când Qiwi îl asigurase că oamenii îi cereau favoruri, că vor lucra din greu ca să construiască parcul acela imens – *ce mama naibii, chiar vreau parcul ăla!* –, Tomas Nau nu râsese pe la spate. Qiwi avea dreptate: oamenii – inclusiv emergenții – aveau să lucreze mai cu sârg la parc mai degrabă pentru că îi erau datori lui Qiwi, decât pentru că Tomas Nau era comandor și avea puterea să-i elimine.

Qiwi se vedea măruntă de tot în capătul tunelului. Se întoarse

spre el și-i trimise un salut. Nau îi făcu și el din mână, iar ea dispăru în jos, spre un alt tunel, care ducea la taxiuri.

Comandorul rămase încă un minut, cu privirea în sus și cu zâmbetul pe față. Qiwi îl învățase puterea libertății conduse. De la unchiul Alan și clica Nauli moștenise puterea asupra sclavilor focalizați. Iar Steaua Fluctuantă...? Cu cât aflau mai multe despre ea și despre planeta ei, cu atât i se întărea convingerea că ascundea miracole, nu neapărat comorile la care se așteptau, ci altele, mult mai impresionante. Biologia, fizica, orbita galactică îndepărtată a sistemului stelar... implicațiile lor depășeau, pur și simplu, capacitatea de înțelegere a analiștilor, stimulându-i intuiția.

Iar peste câțiva ani, păianjenii îi vor pune la dispoziție o ecologie industrială cu ajutorul căreia o să le valorifice pe toate.

Niciodată în istoria Omenirii nu mai existase un loc sau un timp care să ofere omului o asemenea ocazie. Acum douăzeci și cinci de ani, un Tomas Nau mai tânăr tremura în fața incertitudinii. Însă anii trecuseră și, pas cu pas, înfruntase greutățile și le înfrânsese. Pe Arachna creșteau semințele unei dinastii mai puternice decât oricare alta. Da, va mai trece mult până atunci, un secol, dacă nu două, dar la sfârșit el de-abia va ieși din evul mediu Qeng Ho. Ar putea să elimine clicile emergente. În acest capăt al Spațiului Uman se va întinde cel mai mare imperiu din istorie. Legenda lui Pham Nuwen va păli în fața strălucirii lui Tomas Nau.

Și Qiwi? Aruncă o ultimă privire după ea. Spera să reziste până la sfârșitul Exilului. Mai erau multe lucruri cu care putea să-l ajute când cucereau lumea păianjenilor. Dar masca lui se subția. Spălarea creierului nu era perfectă; Qiwi recupera mai rapid decât în primii ani. Fără a distruge porțiuni largi din țesutul cerebral, Anne nu putea elimina ceea ce numea „ponderea neuronală reziduală". Și, bineînțeles, apăreau contradicții pentru care amnezia de hibernoterapie nu avea o justificare plauzibilă. Până la urmă, cu toată manipularea lui abilă... Cum să-i explice de ce nu și-a respectat promisiunea de dezrobire a deviaților? Cum să-i explice măsurile luate împotriva păianjenilor sau programele de

înmulțire umană care vor fi necesare? Nu. Inevitabil, dar regretabil, va trebui să scape de ea. Dar și așa, tot se va folosi de ea. Ar fi posibil să aibă copii. Căci, într-o zi, comandorul va avea nevoie de moștenitori.

Qiwi apăru în barul lui Benny peste două mii de secunde. La bar era chiar Benny în garda asta. Excelent. Era barmanul ei preferat. Se târguiră o vreme pentru nevoile lui.

– Doamne, Benny! Mai vrei tapet? Să știi că și alte proiecte au nevoie de el.

De exemplu, un anumit parc de sub Hammerfest.

Benny scutură din umeri.

– Convinge-l pe comandor să permită imaginile consensuale și n-o să mai am nevoie de tapet. Asta de-aici se distruge. Vezi?

Arătă spre podea, de unde imaginea Arachnei era nelipsită. Qiwi observă semnele unei furtuni care va cădea peste Princeton în câteva kilosecunde; driverele de display sigur funcționau încă. Dar se vedeau și distorsiunile și petele colorate.

– Bine, mai putem să rupem câte ceva de pe *Mâna Invizibilă,* dar o să te coste.

Ritser Brughel o să facă o criză de nervi cu spume, deși nu folosea tapetul. Ritser considera *Mâna* feuda personală. Qiwi se uită la lista scrisă de mână a lui Benny, la celelalte articole de pe ea. Mâncarea preparată provenea din laboratorul de bacteriologie și din culturi – Gonle Fong se va ocupa de ele. Aha, volatile și materii prime. Ca de obicei, Benny negocia pe șest pentru ele, încercând s-o ocolească pe Gonle și să trateze direct cu operațiunile miniere de pe conglomerat. Pentru doi prieteni foarte buni, tratau concurența în afaceri foarte serios.

Qiwi prinse o mișcare cu colțul ochiului. Ridică privirea. Sus, pe tavan, trupa lui Xin se adunase în locul obișnuit. Ezr! Gura i se lăți într-un zâmbet involuntar. Ezr întorsese privirea de la ceilalți și se uita în direcția ei. Îi făcu semn cu mâna. El se întristă și întoarse capul. Pe Qiwi o copleși o durere veche. Se bucura involuntar de câte ori îl vedea, chiar și acum, de parcă vedea un prieten vechi căruia avea o grămadă să-i povestească. Însă el îi

întorcea spatele de fiecare dată. Qiwi nu voise să-i facă rău Trixiei Bonsol; îl ajuta pe Tomas pentru că era un om bun, care se străduia să-i ducă la capătul Exilului.

Se întrebă dacă Ezr o va lăsa vreodată să se apropie de el ca să se explice. Mai trebuia să treacă mulți ani până la sfârșitul Exilului, când vor avea la dispoziție o întreagă civilizație care să-i ajute și Trixia îi va fi dată înapoi – atunci, fără îndoială, o va ierta.

36

Spațiul dintre învelișul exterior al habitatului și baloanele locuibile era un tampon împotriva exploziilor. De-a lungul anilor, Gonle Fong utilizase spațiul pentru culturile ei clandestine; o pierdere de presiune ar fi distrus din trufele sau experimentele ei cu florile canberrane. Acum, culturile ei ocupau numai o parte din spațiul nefolosit. Pham se întâlni cu Ezr Vinh departe de parcele. Aici, aerul era calm și rece și numai lumina slabă a Fluctuantei se strecura prin peretele exterior.

Pham își fixă piciorul pe un suport din perete și așteptă în liniște. La începutul gărzii, se asigurase că spațiul gemea de localizatoare împrăștiate pe ici, pe colo, pe pereți. Câteva pluteau întotdeauna în jurul lui, deși nici dacă lumina ar fi fost mai puternică n-ar fi părut mai mari decât firele de praf. Așadar, ferit de semiîntuneric, Pham controla singur acest post de comandă. Vedea și auzea de oriunde voia, în clipa asta, din golul dintre baloane. Cineva se apropia cu prudență. Vedea și în spate – aproape la fel de bine ca prin vizoarele Qeng Ho. Era tânărul Vinh, care avansa agitat și pe furiș.

Câți ani să aibă Vinh acum, treizeci? Nu mai era un copil. Dar își păstrase trăsăturile încruntate, mina sobră… exact ca Sura. Nu e o persoană de încredere, o, nu! Dar să sperăm că e una de care te poți folosi.

Îl văzu cu ochiul liber cotind pe lângă balonul interior. Pham ridică mâna și băiatul rămase pe loc, cu respirația tăiată. În ciuda prudenței, era să treacă de Pham fără să-l observe plutind în intrândul peretelui.

– Aăă… Salut, șopti Vinh.

Pham ieși din intrând ca să fie mai vizibil în lumina Fluctuantei.

– Ne vedem, în sfârșit, îi spuse băiatului, zâmbindu-i pieziș.

– D-da. Așa este.

Ezr se întoarse, îl privi lung, apoi – pentru Dumnezeu! – îi făcu

o plecăciune. Trăsăturile împrumutate de la Sura se lățiră într-un zâmbet sfios.

– E ciudat să văd pe dumneavoastră, nu pe Pham Trinli.

– Nu-i nicio diferență vizibilă.

– Vai, domnule, nici nu știți! Când sunteți Pham Trinli, orice lucru e altfel. Aici, chiar în semiobscuritate, sunteți alt om. Dacă Nau sau Reynolt v-ar vedea numai zece secunde, și-ar da seama imediat de adevăr.

Tânărul avea o imaginație debordantă.

– Păi, singurele lucruri pe care o să le vadă în următoarele două mii de secunde sunt minciunile cu care-i alimentează localizatoarele mele. Să sperăm că va fi destul ca să te pregătesc…

– Da! Puteți vedea cu localizatoarele, puteți să le și dați comenzi?

– Mulțumită exercițiului.

Îi arătă băiatului unde să fixeze particulele localizatoare în jurul orbitei ochiului și cum să le angreneze pe cele vecine.

– Să nu faci asta în public. Fasciculul sintetizat e foarte îngust, dar tot poate fi observat.

Vinh privea fix, ca orbii.

– Am senzația că mă pișcă ceva în fundul ochilor.

– Localizatoarele îți excită direct nervul optic. La început o să vezi ciudățenii. Comenzile se învață cu exerciții simple, dar ca să dai sens excitării optice… ei, cred că e ca și cum înveți să vezi din nou.

Pham bănuia că era ca și cum un orb ar învăța să vadă cu proteză vizuală. Unii reușeau, alții rămâneau orbi. Nu-i spuse asta lui Vinh. În schimb, îi arătă câteva tipare de testare, cu care să exerseze.

Pham se întrebase de multe ori cât să-i arate tânărului Vinh din interfața de comandă. Ezr însă știa deja destule ca să-l trădeze. Altă soluție n-ar fi avut, decât să-l omoare. *Atâtea indicii am lansat, toate trimițând la povestea cu Zamle Eng și el tot și-a dat seama de adevăr. Mă rog ca numai experiența și cunoștințele moștenite de la marea lui familie să-l fi ajutat.* Pham îl ținuse departe de adevăr ani de zile, căutând semnele unui

contracomplot, încercând să-i măsoare abilitățile. Descoperise un adolescent mânat de instincte și nesigur, maturizându-se într-o eră a tiraniei și, cu toate acestea, păstrând o urmă de decență.

Când va sosi ceasul, când, în sfârșit, Pham va acționa împotriva lui Nau și Brughel, va avea nevoie de ajutor ca să tragă sforile. Ar trebui să-l învețe pe băiat niște șmecherii… dar uneori, noaptea, Pham scrâșnea din dinți când se gândea câtă putere îi dă unui Vinh pe mână.

Ezr învață rapid setul de comenzi. Acum n-ar fi trebuit să aibă probleme să asimileze metodele pe care i le prezenta Pham. Viziunea perfectă venea cu timpul, dar…

– Da, știu că nu vezi decât sclipiri. Continuă să încerci tiparele de testare. După câteva megasecunde, o să fii la fel de bun ca mine.

Aproape la fel de bun.

Simpla asigurare îl calmă pe băiat.

– Bine, o să exersez întruna, numai în camera mea, cum ați spus. Am impresia… nu știu exact, parcă am realizat mai multe acum decât în ani de zile.

Mai aveau la dispoziție o sută de secunde. Nu puteau renunța la acoperirea care-i ferea de spioni. Nu-i nimic. Poartă-te natural în fața băiatului. Spune-i platitudini.

– Ai făcut multe în trecut. Împreună, am aflat nenumărate date despre operațiunea Hammerfest.

– Da, dar acum va fi altceva… Cum se va schimba situația după ce vom câștiga, domnule?

– După aceea? *Ce să nu spun?* Va fi… extraordinar. Vom avea tehnologie Qeng Ho și o civilizație planetară aproape capabilă să o folosească. Doar atât, și tot va însemna cea mai puternică poziție comercială deținută vreodată de un Qeng Ho. Dar noi nu ne vom rezuma la atât. Dacă vom avea timp, vom avea propulsie cu statoreactoare Bussard care profită de avantajul celor învățate din fizica Fluctuantei. Știi cât de divers e ADN-ul pe Arachna. Numai atât, și tot e o comoară, o cutie cu surprize care ar putea energiza…

– Și toți focalizații vor fi eliberați.

– Da, da. Desigur. Nu-ți face griji, Vinh, o s-o luăm pe Trixia înapoi.

O promisiune riscantă, dar pe care Pham intenționa s-o respecte. Dacă Trixia Bonsol ar fi liberă, poate că Vinh ar asculta de glasul rațiunii în alte privințe. Poate.

Pham sesiză că băiatul îl privea neobișnuit; lăsase liniștea să alunece în implicații nedorite.

– Bine. Cred că am terminat. Exersează limbajul de input și tiparele de testare vizuală. Timpul nostru s-a terminat. *Mulțumesc, Lord al Comerțului!* Primul pleci tu, exact pe unde ai venit. Dacă te ia careva la întrebări, ai ajuns aproape de ecluza taxiurilor, apoi te-ai hotărât să te întorci în salon ca să iei dejunul.

– În regulă.

Vinh ezită, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva. Se răzgândi și pluti înapoi, cotind pe lângă balonul interior.

Pham se uită la cronometrul pe care-l vedea în fundul ochilor. Peste douăzeci de secunde, va pleca în direcția opusă. Localizatoarele transmiseseră spionilor lui Brughel minciuni bine gândite în ultimele două mii de secunde. Mai târziu, Pham va verifica dacă se potrivesc cu cele petrecute într-adevăr în restul habitatului. Va trebui să le mai cârpească pe ici, pe colo, fără îndoială. Întâlnirea lor ar fi fost ușoară dacă dușmanul ar fi avut analiști obișnuiți. Din cauza deviaților, asigurarea spatelui devenea un exercițiu paranoic.

Zece secunde. Pe semiîntuneric, scrută locul din care tocmai plecase Ezr Vinh. Pham Nuwen avea experiența unei vieți de diplomație și decepție. *De ce dracu' n-am fost mai blând cu băiatul?* Stafia Surei Vinh îl pândea de foarte aproape. Și râdea.

– Știi, trebuie neapărat să montăm localizatoare pe Hammerfest.

Cererea devenise un ritual la începutul ședințelor de informare ținute cu Brughel. Astăzi poate că Ritser se pregătea de o surpriză.

– Oamenii lui Anne n-au terminat evaluarea lor.

Vicecomandorul se aplecă în față. De-a lungul anilor, se schimbase mai mult decât oricine. În prezent, făcea de gardă

cincizeci la sută dintr-un ciclu, dar profita la maximum de îngrijirea medicală și de sala de gimnastică din Hammerfest. Părea chiar mai sănătos decât în primii ani. Iar, în timp, învățase să-și satisfacă… nevoile… fără să mai lase în urmă un șir interminabil de deviați morți. Se transformase într-un comandor de nădejde.

– Ați văzuse cel mai recent raport al lui Reynolt, domnule?

– Da. Zice că îi mai trebuie cinci ani.

Căutarea breșelor de securitate din localizatoarele speculanților era o activitate care friza imposibilul. În primii ani, Tomas fusese mai optimist. La urma urmei, cei care scotoceau în sistemul de securitate Qeng Ho nu aveau sprijinul deviaților. Dar era greu să scotocești în străfundurile software-ului Qeng Ho vechi de opt mii de ani. În fiecare an, deviații lui Anne amânau termenul-limită cu încă unul sau doi ani. Cel mai recent raport…

– Încă cinci ani, domnule. E ca și cum ar fi spus „niciodată”. Știm amândoi cât de improbabil e ca aceste dispozitive să fie periculoase. Deviații mei le folosesc de doisprezece ani în habitat și pe epave. Nu sunt specialiști programatori, dar, ascultați-mă pe mine, nu s-a găsit nimic suspect în localizatoare, ca, de altfel, în nici un alt echipament Qeng Ho. Sunt extrem de utile, domnule. Nimic nu le scapă. Nefolosirea lor implică riscuri.

– De exemplu?

Nau sesiză tresărirea celuilalt, care nu mai fusese încurajat în ultima vreme.

– Aăă… Păi, ceea ce pierdem dacă nu le folosim. Haideți să ne uităm la informațiile curente.

Urmă un discurs nu prea relevant despre cele mai noi probleme de securitate: încercările lui Gonle Fong de a obține automate pentru fermele ei de pe piața neagră; afecțiunea perversă pe care oamenii de toate categoriile o manifestau pentru păianjeni – un sentiment dezirabil, dar și un risc potențial când va veni timpul să acționeze; ce grad atinsese paranoia lui Anne.

– Știu că o țineți sub supraveghere, domnule, dar eu cred c-o ia razna. Nu e doar obsesia asta cu trapele din sistem. E tot mai posesivă cu deviații „ei”.

– Poate că am exagerat când am reglat-o.

Bănuielile lui Anne – sabotarea unor deviați – nu aveau temei și veneau în contradicție cu obișnuita ei precizie analitică.

– Dar ce legătură are asta cu activarea localizatoarelor în Hammerfest?

– Cu ajutorul lor, spionii mei ar putea face analize constante, de mare finețe… ar corela traficul de rețea cu ceea ce se întâmplă într-adevăr. S-a iscat un… scandal cum că sistemul nostru de securitate e cel mai slab acolo unde ar trebui să fie cel mai tare.

– Hmm…

Nau îl fixă pe Brughel cu privirea. În copilărie, comandorul învățase o regulă esențială: orice faci, nu te minți pe tine. Știa din istorie că autoamăgirea distrusese personalități ca Helmun Dire și Pham Nuwen. Să fie sincer: voia cu adevărat lacul pe care i-l arătase Qiwi sub Hammerfest. Cu el ar fi scăpat de mizeria asta, ar fi transformat-o într-o creație splendidă, pe care Qeng Ho rar o întreceau chiar în sistemele civilizate. Nu era o scuză pentru breșele de securitate, dar poate că sacrificiul lui înrăutățea situația. *Privește lucrurile din alt unghi: cine insistă cu localizatoarele?*

Ritser Brughel era extrem de încântat de ele. Nu trebuie subestimat. Qiwi provocase dilema, indirect.

– Cum e cu Qiwi Lisolet, Ritser? Ce spun analiștii tăi despre ea?

Ochii lui Ritser sclipiră. Încă o ura pe Qiwi și-ar fi vrut s-o omoare.

– Amândoi știm cât de repede își dă seama de adevăr. Supravegherea atentă e mai importantă ca niciodată. Deocamdată e curată, absolut curată. Nu vă iubește, dar admirația ei pentru dumneavoastră atinge forța dragostei. E o capodoperă, domnule.

Qiwi înțelegea din ce în ce mai multe după fiecare altă gardă. Dar creierul îi fusese spălat foarte recent, iar extinderea ariei de acoperire a localizatoarelor ar ține-o și mai strâns sub supraveghere. Nau se mai gândi puțin, apoi încuviință:

– În regulă, domnule vicecomandor, hai să aducem localizatoare pe Hammerfest.

Bineînțeles, localizatoarele Qeng Ho se aflau deja pe

Hammerfest. Particulele cât firele de praf se risipeau în curenții de aer, se lipeau de haine, de păr și de chiar de piele. Erau omniprezente în spațiile locuite din jurul conglomeratului.

În ciuda omniprezenței, fără energie, localizatoarele se reduceau la simple bucăți de metal. Acum oamenii lui Anne reprogramau cablurile de pe Hammerfest și le extindeau până în peșterile proaspăt săpate sub habitat. Acum, de zece ori pe secundă, microundele pulsau în fiecare spațiu deschis. Energia era mult sub pragul la care ar fi putut cauza avarii biologice, atât de scăzută, încât nu interfera cu alte utilități. Localizatoarele Qeng Ho nu aveau nevoie de putere prea mare, doar atât cât să-și acționeze senzorii discreți și să comunice cu vecinii cei mai apropiați. La zece kilosecunde după activarea impulsurilor de microunde, Ritser raportă că rețeaua se stabilizase și că furniza date sigure. Milioane de procesoare, împrăștiate pe un diametru de patru sute de metri, fiecare puțin mai puternic decât un calculator din Era Zorilor. În principiu, alcătuiau cea mai puternică rețea de calculatoare din punctul L1.

În patru zile, Qiwi termină excavarea peșterii și plasă servovalvele. Tatăl ei procesa deja solul pe înălțimi. Apa rămânea la urmă, dar venea și ea.

Când terminară, Nau se întrebă cum se descurcaseră fără localizatoare în toată vremea asta. Ritser Brughel avusese perfectă dreptate. Înainte, nici nu avuseseră un sistem de securitate în Hammerfest. Înainte, habitatul Qeng Ho fusese un loc mai sigur pentru operațiunile de securitate. Nau îi supraveghea pe Brughel și pe spionii lui baleind mai multe zile la rând tot Hammerfestul, apoi navele și norul de depozite. Încălcă tradiția și operă localizatoarele timp de o sută de kilosecunde în depozitul de arsenal din L1-A. Parcă luminai cu reflectorul spații întunecoase. Descoperiră și eliminară zeci de erori de securitate… și dădură peste nu una, ci mai multe urme de activitate subversivă. În ansamblu, experiența era un mijloc excelent de întărire a încrederii, ca atunci când verifici o casă după paraziți, nu găsești niciunul, dar constați unde trebuie să pui otravă și obstacole împotriva posibilelor infestări viitoare.

Acum, Tomas Nau își cunoștea propriul domeniu mai bine decât orice comandor din istoria emergentă. Cu ajutorul localizatoarelor, spionii lui Brughel îi comunicau poziția și starea emoțională, chiar cea cognitivă, a oricărei persoane din Hammerfest. După un timp, își dădu seama că de mult ar fi trebuit să facă unele experimente.

Ezr Vinh. Se putea face mai mult în privința lui. Îi studie încă o dată biografia. La următoarea ședință informativă era pregătit. Era timpul standard de ședințe pentru Vinh. Numai ei doi, dar speculantul se obișnuise deja cu interacțiunea. Vinh apăru în biroul lui Nau ca să discute rezumatul ultimelor zece zile, progresul pe care-l făceau grupurile de deviați în înțelegerea lumii păianjenilor.

Tomas îl lăsă pe speculant să peroreze. Asculta, încuviința tacit, punea întrebări rezonabile… și urmărea analiza care-i rula pe vizor. Doamne! Localizatoarele din aer, cele de pe scaunul lui Vinh, până și cele de pe pielea lui raportau *Mâinii Invizibile,* unde programele analizau rezultatele și le transmiteau înapoi în vizorul lui Nau, marcând pielea lui Vinh în culori care indicau reacția galvanică, temperatura pielii, transpirația. Graficele standard din jurul feței arătau pulsul și alte date interne. O fereastră inserată arăta ce vedea Vinh din locul lui de pe partea cealaltă a biroului și marca fiecare mișcare a ochilor săi cu dungi roșii. Doi dintre spionii lui Brughel se ocupau de interviu, iar analiza lor se scurgea în partea de sus a vizorului lui Nau. *Subiectul e relaxat în proporție de zece la sută din nivelul intermediar de interviu. Subiectul e încrezător, dar precaut, fără să manifeste condescendență față de comandor. În acest moment, subiectul nu încearcă să-și suprime niciun gând explicit.*

Cam atât ar fi ghicit și Nau, dar fără bogăția de amănunte suplimentare, superioare celui mai eficient interogatoriu instrumentat moderat, din moment ce subiectul nu le vedea.

– Deci strategia politică e mult mai clară acum, trase concluzia Vinh, complet neavizat de natura duală a interviului. Pedure și Frăția au avansat în tehnica rachetelor și a armelor nucleare, dar sunt sistematic în urma Concordiei în ce privește tehnica de calcul

și rețelele.

Nau înălță din umeri.

– Frăția e o dictatură strictă. Nu mi-ai spus tu că tiraniile din Era Zorilor nu făceau față rețelelor de calculatoare?

– Ba da. *Subiectul reacționează, suprimându-și un sentiment probabil de ironie.* Parțial. Știm că Frăția pune la cale o primă lovitură după dispariția soarelui, deci asta justifică de ce au cheltuit exagerat pe armament. În Concordia, Sherkaner Underhill este atât de entuziasmat de automate, încât Pedure nu poate ține pasul cu el. Ca să fiu sincer, cred că ne apropiem de marea confruntare, domnule comandor. *Subiectul a făcut o afirmație sinceră.* Civilizația păianjenilor a descoperit legea inversului pătratului abia acum două generații; în consecință, au rămas în urmă cu matematica față de Era Zorilor. Dar Frăția a făcut mari progrese în tehnica rachetelor. Dacă vor manifesta cel puțin a zecea parte din curiozitatea lui Sherkaner Underhill, în nici zece ani ne vor detecta.

– Înainte de a deține noi controlul rețelelor lor?

– Da, domnule.

Asta spusese Jau Xin, judecând după deviații lui piloți. Păcat. Dar măcar se întrezărea capătul Exilului… Până atunci:

Subiectul a lăsat garda jos. Nau zâmbi în barbă. Era un moment la fel de bun ca oricare altul ca să-l scuture pe conducătorul de flotă Vinh. *Cine știe, poate reușesc chiar să-l manipulez.* În orice caz, reacția lui va fi interesantă. Nau se lăsă pe spate în scaun, prefăcându-se că admiră bonzaiul care plutea deasupra mesei.

– Am avut ani întregi la dispoziție pentru a-i studia pe Qeng Ho, domnule Vinh. Nu-mi fac iluzii. Voi înțelegeți căile diferite ale civilizației mai bine decât orice grup sedentar.

– Da, domnule.

Subiectul e tot calm, dar comentariul naște aprobarea sinceră.

Nau lăsă capul pe-o parte.

– Faci parte din ramura Vinh; dacă e să înțeleagă situația vreun Qeng Ho, tu ești acela. Vezi, unul dintre eroii mei personali a fost dintotdeauna Pham Nuwen.

– Ați… mai menționat asta.

Cuvintele ieșiră serbede din gura lui Vinh. Pe vizorul lui Nau, fața lui își schimbă culoarea, pulsul se acceleră și Ezr începu să transpire. Undeva, pe *Mâna Invizibilă,* spionii analizară și raportară: *Subiectul este extrem de furios pe comandor.*

– Sincer, domnule Vinh, nu încerc să-ți insult tradițiile. Știi că emergenții disprețuiesc cultura Qeng Ho în mare parte, dar cu Pham Nuwen e altceva. Vezi… eu știu adevărul despre Pham Nuwen.

Culorile de diagnostic se estompau, indicând revenirea la normal, ca și bătăile inimii lui Vinh. Pupilele dilatate și privirea se potriveau cu furia înăbușită. Nau percepu o neconcordanță pasageră; după reacția lui Vinh, comandorul ar fi zis că se teme puțin. *Poate că am ce învăța de la automate.* Acum comandorul era sincer dezorientat.

– Ce s-a întâmplat, domnule Vinh? Hai să fim cinstiți, măcar de data asta. Zâmbi. N-o să-i spun lui Ritser, iar tu nu vei bârfi cu Xin, Liao sau cu Qiwi a mea.

Pulsul o luă razna, nu încăpea îndoială. Speculantul era tulburat de Qiwi Lisolet, chiar dacă nu voia s-o recunoască.

Semnele furiei scăzură. Vinh își linse buzele – poate un indiciu de nervozitate. Dar pictogramele din partea de sus a vizorului spuneau: subiectul este curios.

– Eu nu văd nicio asemănare între viața lui Pham Nuwen și valorile emergente, rosti Vinh. Da, nu s-a născut speculant, dar numai datorită lui am ajuns ceea ce suntem astăzi. Uitați-vă în arhivele Qeng Ho, viața lui…

– O, dar m-am uitat. Sunt cam confuze, nu crezi?

– A fost un mare călător. Mă îndoiesc că i-a păsat vreodată de istorici.

– Domnule Vinh, pentru Pham Nuwen, istoria avea aceeași valoare ca pentru oricare alt gigant. Cred – știu – că arhivele voastre Qeng Ho au fost „plivite" cu grijă, probabil de propria ta familie. Dar, vezi tu, o personalitate ca el i-a atras pe alți istorici, din lumile pe care le-a schimbat, din alte culturi exploratoare ale spațiului. Și poveștile lor străbat erele, iar eu am colecționat tot ce

a ajuns în acest capăt al Spațiului Uman. Nuwen e un om cu care am căutat întotdeauna să rivalizez. Nu e un comerciant lingușitor. Este întemeietorul Ordinii, un cuceritor. Da, s-a folosit de metodele voastre comerciale, de înșelăciune și mită. Dar nu s-a dat niciodată la o parte de la amenințări și violență când a fost necesar.

– Eu…

Diagnosticul coloră obrazul lui Vinh într-o combinație rară de furie, uimire și îndoială, exact amestecul pe care l-ar fi bănuit și Nau.

– Pot s-o dovedesc, domnule Vinh. Rosti o comandă în aer. Tocmai am transferat o parte din arhivele noastre în domeniul tău personal. Aruncă o privire. Sunt păreri simple, nerafinate, ne-Qeng Ho despre acest om. Douăsprezece atrocități. Citește adevărata poveste a modului în care a pus el capăt Pogromului strentmannian, despre cum a fost trădat la Brisgo Gap. După aceea, hai să stăm din nou de vorbă.

Uluitor. Nau nu intenționase să vorbească atât de direct, dar efectele obținute erau atât de interesante! Cei doi mai schimbară câteva propoziții de circumstanță și întâlnirea se încheie. Când Vinh se apropie de ușă, conturul mâinilor sale pâlpâi roșiatic, semnul unui tremur invizibil.

Nau rămase câteva clipe în liniște după plecarea speculantului. Se uita în depărtare, dar în realitate citea de pe vizor. Raportul spionilor era o cascadă de pictograme colorate pe fondul Diamantului Unu. Va citi raportul cu atenție… mai târziu. Mai întâi, să-și pună ordine în propriile gânduri. Diagnosticele localizatoarelor erau incredibile. Fără ele, știa că n-ar fi sesizat agitația lui Vinh. *Mai important, fără diagnostice, n-aș fi putut conduce conversația, ratând subiectele care l-au iritat pe Vinh.* Ca atare, da, manipularea activă era posibilă; nu era o simplă tehnică de spionaj. Iar acum știa că imaginea despre sine a lui Ezr Vinh era, în mare măsură, strâns legată de basmele Qeng Ho. Ar putea fi oare băiatul influențat de o viziune diferită a acestor povești? Până acum, n-ar fi zis că e posibil. Cu instrumentele astea noi, cine știe…

37

– Ar trebui să ne mai întâlnim o dată față în față.

– … Bine. Pham, eu nu cred minciunile pe care mi le-a turnat Nau.

– Păi, fiecare are ocazia să-și scrie versiunea despre trecut. Ideea de bază e că vreau să-ți arăt cum să te porți la un astfel de interviu-ambuscadă.

– Îmi pare rău. Am avut câteva secunde când am crezut că ne-a prins.

Pham nu-l auzi bine. Ezr Vinh făcuse mari progrese la comunicarea lor secretă, destul de mari ca să-i sesizeze tonul șocat.

– Totuși, te-ai descurcat bine. Te-ai descurca și mai bine cu puțin antrenament.

Mai vorbiră câteva momente, punând la punct data și acoperirea viitoarei întâlniri. Apoi legătura firavă se rupse și Pham se concentră pe evenimentele zilei respective.

La naiba! De-abia evitase un dezastru… sau îl evitase temporar. Pluti prin camera întunecată, dar privirea lui zbură până la Diamantul Unu și Hammerfest. Localizatoarele erau peste tot acolo și funcționau, deși unitățile RMN din clinica de focalizare prăjea instantaneu orice dispozitiv de acest fel. Aducerea localizatoarelor operaționale pe Hammerfest era evenimentul pe care-l aștepta de ani de zile, dar… Dacă nu aș fi intervenit în diagnosticele lui Vinh, am fi pierdut totul. Pham știuse cum va folosi comandorul noile sale jucării; activități similare, chiar dacă nu atât de intense, se petreceau în habitat de ani de zile. Dar ceea ce nu bănuise era că Nau va fi așa de inspirat în alegerea cuvintelor. Timp de zece secunde, băiatul fusese convins că Nau aflase totul. Pham măsluise rapoartele spionilor despre reacția lui, iar Vinh însuși se descurcase binișor, dar…

Habar n-am avut câte știe Tomas Nau despre mine. De-a lungul anilor, comandorul susținuse întruna ce mare admirator al

„giganților istoriei” era el și întotdeauna îl includea pe Pham printre ei. O încercare transparentă de a stabili puncte comune cu Qeng Ho. Acum, Pham nu mai era chiar atât de convins. Cât timp Tomas Nau își făcuse de lucru „citindu-l” pe Ezr Vinh, Pham rulase diagnostice similare pentru comandor. Tomas Nau admira într-adevăr ideea de personalitate istorică a lui Pham Nuwen! Monstrul credea că el și Nuwen se asemănau. *M-a numit „Întemeietorul Ordinii”.* Afirmația avea o rezonanță stranie. Deși Pham nu se gândise niciodată să folosească expresia, exact asta ar fi vrut să fie. *Dar nu semănăm deloc. Tomas Nau ucide și iar ucide pentru el. Eu nu am vrut decât să pun capăt omorurilor, barbarismului. Suntem diferiți!* Își alungă absurditatea din minte. Lucrul cu adevărat uluitor era că Nau știa atât de multe din povestea adevărată. În ultimele zece kilosecunde, Pham îl urmărise pe Vinh citind-o. Chiar acum picura treptat întreaga bază de date din domeniul lui Vinh în memoria distribuită din rețeaua localizatoarelor. În următoarea megasecundă, avea s-o studieze în întregime.

Cele văzute până acum păreau… interesante. În parte, chiar adevărate. Însă, adevăr sau minciună, nu era mitologia impunătoare lăsată de Sura Vinh în istoria Qeng Ho. Nu era minciuna care acoperea trădarea ei finală. Și cum va reacționa Ezr? Pham fusese deja prea deschis cu băiatul. Vinh nu arăta deloc flexibilitate când venea vorba de focalizare; plângea întruna de mila deviaților. Ciudat. În decursul vieții sale, Pham îi mințise cu dezinvoltură pe nebuni, ticăloși și chiar pe Qeng Ho… dar îl extenua să-i cânte lui Vinh în strună. Băiatul pur și simplu nu înțelegea miracolul focalizării.

Iar în arhiva lui Nau existau lucruri care aveau să îngreuneze intenția lui Pham de a-și ascunde adevăratele scopuri de băiat.

Pham se scufundă încă o dată în versiunea lui Nau, citi poveste după poveste, înjură minciunile care-l transformau într-un monstru… se înfioră când citi adevărul, chiar dacă la un moment dat dăduse totul din el. Ce senzație ciudată, să se revadă așa cum era! Cuvintele din discursuri i se ridicau din gât și îi ieșeau pe

gură; trezeau amintiri: anii de glorie, când aproape fiecare destinație îl punea în legătură cu alți comercianți care înțelegeau ce puteau face din cultura comercială interstelară. Radioul i-o luase înainte și-i transmisese mesajul, cu rezultate foarte bune. La nici o mie de ani de când micul prinț Pham fusese dat pe mâna comercianților călători, planul vieții sale îl apropia de succes. Ideea unei civilizații Qeng Ho veritabile se răspândise în tot Spațiul Uman, din lumi din Zona Îndepărtată, pe care poate nici nu le cunoștea, până în inima Spațiului Uman, brăzdată iar și iar, chiar pe Bătrânul Pământ; toți îi auziseră mesajul, toți aflaseră despre viziunea lui despre o organizație suficient de rezistentă și de puternică pentru a opri roata destinului. Da, mulți împărtășiseră viziunea limitată a Surei. Existaseră acele „minți practice", interesate numai de bogății imense, în beneficiul personal și al propriilor familii. Dar Pham crezuse atunci – *și, Doamne, vreau să cred și acum* – că majoritatea se încredeau într-un scop măreț, cel propovăduit de Pham.

În cei o mie de ani de timp obiectiv, Pham răspândise mesajul: planul unei întâlniri mai spectaculoase decât oricare alta de până atunci, într-un loc și într-un timp în care noii Qeng Ho vor declara Pacea în Spațiul Uman, vor accepta să servească o cauză ca aceea. Sura Vinh fusese cea care stabilise locul:

Namqem.

Da, Namqem se afla aproape de nucleul Spațiului Uman, dar era centrul activităților Qeng Ho. Comercianții care puteau participa, cu siguranță ajungeau acolo destul de ușor; nu le trebuia nici o mie de ani. Acestea erau motivele invocate de Sura. Și tot timpul își afișa zâmbetul suspicios, ca și cum îi făcea pe plac bietului Pham. Însă el chiar credea că șansa lui era Namqem.

La sfârșit, se mai ivise un motiv ca să fie de acord cu Namqem. Sura călătorise foarte puțin; fusese dintotdeauna centrul planurilor lui Pham, în atâtea decenii și secole la rând. În ciuda hibernoterapiei și a celei mai bune tehnologii medicale din Spațiul Uman, Sura Vinh împlinise o vârstă imposibilă, cinci sute, șase sute de ani? În secolul care precedase întâlnirea, mesajele ei o făceau să pară extrem de bătrână. Dacă nu ținea întâlnirea la

Namqem, Sura poate că n-ar fi apucat să vadă reușita pentru care se zbătuse Pham, să constate câtă dreptate avea el. *A fost singura în care am avut încredere oarbă. Mi-am făcut-o cu mâna mea.*

Pham se înecă în furia trecutului, amintindu-și…

Întâlnirea întâlnirilor. Într-un fel, metoda și mitologia inventate de Pham și Sura erau dedicate acestui moment unic. Așadar, nu era de mirare că sosirile erau temporizate cu cea mai mare precizie. În loc să vină pe rând, în decurs de un deceniu sau două, cinci mii de statoreactoare Bussard din peste trei sute de lumi se apropiau de sistemul Namqem, programate să ajungă la o megasecundă unul de altul.

Unele părăsiseră portul cu peste un secol în urmă, venind de pe Canberra sau Torma. Soseau nave de pe Strentmann și Kielle, din lumi ale căror etnii deveniseră specii diferite. Altele, lansate de la distanțe imense, auziseră despre întâlnire prin radio. Trei nave plecaseră de pe Bătrânul Pământ. Nu toți participanții se încadrau în categoria comercianților veritabili; unele misiuni guvernamentale sperau să găsească soluții în mesajul lui Pham. Cam pe o treime din lumile de origine ale vizitatorilor civilizația s-ar fi prăbușit în timpul necesar călătoriei dus-întors.

O întâlnire de asemenea proporții nu se putea muta sau amâna. Nici Iadul, dacă s-ar fi deschis, n-ar fi anulat-o. Cu toate acestea, la câteva decenii distanță de port, Pham știuse că Iadul avea să se deschidă pentru locuitorii de pe Namqem.

Comandantul navei portdrapel a lui Pham avea doar patruzeci de ani. Văzuse cam zece lumi și ar fi trebuit să fie mai înțelept. Dar se născuse pe Namqem.

– Sunt civilizați dinainte ca dumneavoastră să ieșiți din Beznă, domnule. Știu cum să pună lucrurile pe roate. Cum se poate întâmpla așa ceva?

Se uita la analiza venită cu cea mai recentă transmisie a Surei și nu-i venea să creadă.

– Stai jos, Sammy. Pham trase cu piciorul un scaun din perete și-i făcu semn să se așeze. Am citit și eu rapoartele. Simptomele sunt clasice. În ultimul deceniu, rata blocajelor de sistem a crescut

constant în tot Namqemul. Uite-aici, treizeci la sută din călătoriile celor care fac naveta pentru afaceri între sateliții exteriori sunt blocate în orice moment.

Partea hardware funcționa, dar sistemul era atât de complex, încât vehiculele nu puteau primi semnalul de cale liberă.

Sammy Park făcea parte dintre cei mai buni oameni ai lui Pham. Înțelegea motivele de la baza convingerilor sintetice ale noilor Qeng Ho și îmbrățișa aceste convingeri. Ar fi un succesor demn al lui Pham și-al Surei, mai potrivit poate decât cei mai mari copii ai lor, care deseori se purtau la fel de precaut ca mama lor. Dar Sammy era foarte nedumerit.

– Conducerea de pe Namqem înțelege sigur pericolul, nu? Știe tot ce a învățat Omenirea despre stabilitate și deține automate mai bune decât ale noastre! Peste câteva zeci de megasecunde, sigur vom auzi că s-a reoptimizat, nu?

Pham scuturã din umeri, nerecunoscându-și propria uimire. *Atâta vreme, Namqem a fost un loc atât de bun!* Zise cu glas tare:

– Poate. Dar știm că treizeci de ani au lucrat să pună treaba la punct. Arătă spre raportul Surei. Totuși, problemele se agravează. Văzu expresia de pe chipul lui Park și-și îmblânzi vocea. Sammy, pe Namqem e pace și libertate de patru mii de ani. Nicio altă civilizație Client din Spațiul Uman nu se mai bucură de asta. Dar asta-i ideea. Fără ajutor, nu va trăi așa la nesfârșit.

Sammy își adună umerii.

– Au evitat dezastrele ucigătoare. N-au suferit de pe urma bolilor sau a războaielor nucleare. Guvernarea e tot flexibilă și deschisă. Nu sunt de vină decât nenorocitele astea de probleme tehnice.

– Sunt simptome tehnice. Sammy, guvernarea înțelege problemele foarte bine, sunt convins.

Și nu pot face absolut nimic. Îi veni în minte cinismul lui Gunnar Larson. Conversația de acum se îndrepta și ea spre o fundătură. Dar Pham Nuwen avusese la dispoziție o viață întreagă ca să se gândească la probleme.

– De la flexibilitate se trage viața și moartea guvernării. Acceptă presiunile de optimizare de secole întregi. Genialitatea, libertatea și

cunoștințele din trecut i-au conferit siguranță, dar, în cele din urmă, optimizările i-au dus la limita fragilității. Sateliții megalopolis au facilitat cea mai amplă rețea din Spațiul Uman, dar sunt și puncte de blocaj…

– Dar noi, adică cei de pe Namqem, știam asta. Au existat întotdeauna marje de siguranță.

Namqem reprezenta triumful automatelor distribuite, perfecționate cu fiecare deceniu. În fiecare deceniu, guvernarea flexibilă răspundea la presiunile de optimizare a alocării resurselor, iar marjele de siguranță se micșorau. Spirala descendentă era mult mai subtilă decât pesimismul lui Karl Marx sau Han Su din Era Zorilor și numai vag legată de viziunile lui Mancur Olson. Guvernanții nu apelau la conducerea directă, întreprinderea liberă și planificarea individuală erau mult mai eficiente. Dar, dacă eviți capcanele clasice întinse de corupție, planificare centralizată și invenții excentrice, totuși…

– Până la urmă, vor apărea eșecuri. Guvernarea va trebui să acționeze direct.

Dacă evitai toate celelalte amenințări, până la urmă te înecai în complexitatea propriilor reușite.

– Da, știu.

Sammy întoarse capul și Pham își sincroniză vizorul ca să vadă la ce privește tânărul: Tarelsk și Maresk, cei mai mari sateliți. Două miliarde de oameni pe fiecare. Două discuri scânteind de luminile orașelor, în timp ce alunecau pe suprafața lumii-mamă, la rândul ei cel mai mare parc din Spațiul Uman. Când va veni sfârșitul pe Namqem, prăbușirea va fi una abruptă, rapidă. Sistemul solar Namqem nu era pustiit în mod natural, precum coloniile asteroide pure din primele zile ale Erei Spațiale… dar sateliții lui megalopolis necesitau tehnologie înaltă ca să susțină miliardele de locuitori. Eșecurile grave s-ar transforma imediat într-un război la scara întregului sistem. Acest tip de calamitate spulberase nu doar o singură planetă din Spațiul Uman. Sammy urmări scena – pașnică, splendidă, depășită de ani de zile – apoi spuse:

– Știu. Asta le tot spui oamenilor de ani întregi, de când sunt eu

printre Qeng Ho. Și le-o spuneai și cu secole înainte. Îmi pare rău, Pham. Întotdeauna am crezut… Pur și simplu nu m-am gândit vreodată că locul meu natal va dispărea atât de curând.

– Mă întreb…

Pham își plimbă privirea pe puntea de comandă a navei sale portdrapel și, prin ferestrele mai mici, la punțile de comandă ale celorlalte treizeci de nave din flota sa. Acum, la mijlocul drumului, numai trei-patru oameni se aflau pe punte. Era cea mai plictisitoare muncă din univers. Dar flota Nuwen făcea parte dintre cele mai mari care veneau la întâlnire. Peste o mie de Qeng Ho dormeau în calele navelor. Plecaseră de pe Terneu cu un secol în urmă și zburau în formație strânsă, ca să nu interfereze cu câmpurile statoreactoarelor. Puntea de comandă cea mai îndepărtată era la nici patru mii de secunde-lumină de nava portdrapel.

– Mai avem douăzeci de ani până la Namqem. O grămadă de timp, dacă vrem să-l petrecem făcând de gardă. Poate că… avem ocazia să dovedim că lucrurile despre care am tot vorbit sunt reale. Pe Namqem va fi haos când vom ajunge. Dar noi suntem un ajutor venit din afara capcanei lor planetare, și venim în număr suficient de mare ca să ne deosebim de alții.

Stăteau pe puntea de comandă din nava lui Sammy, *Privirea Îndepărtată.* Era destul de aglomerată, cinci dintre cele treizeci de posturi fiind ocupate. Sammy se uită de la post la post, apoi la Pham Nuwen. O umbră de speranță trecu peste chipul său.

– Da… întregul motiv al întâlnirii poate fi ilustrat. Rula programe de temporizare, fascinat de idee. Dacă folosim rezervele suplimentare, putem menține aproximativ o sută de oameni de gardă în fiecare navă, tot drumul până la Namqem. E destul să studiem situația și să venim cu un plan de acțiune. Ce naiba, după douăzeci de ani, ar trebui să ne putem coordona și cu celelalte flote!

Vorbea comandantul din Sammy Park. Se cufundă în calculele sale, cântărind posibilitățile.

– Da. Flota de pe Bătrânul Pământ e la nici un sfert de an-lumină de noi. Jumătate din participanți sunt, și ei, la mai puțin

de șase ani-lumină și, bineînțeles, distanța scade. Cum e cu Sura și cu Qeng Ho din sistem?

Sura prinsese rădăcini în decursul secolelor, dar „Sura și ceilalți aveau propriile resurse. Va supraviețui." Ea înțelegea roata destinului, deși nu credea că poate fi oprită. Se mutase pe Tarelsk cu un secol în urmă; „habitatul" ei era un hârb de palat pe centura de asteroizi. Își va da seama de ce era pe cale să facă Pham. Frontul de undă al analizei ei era probabil îndreptat în direcția lor chiar acum. Poate exista într-adevăr un Dumnezeu al Comerțului. O *Mână Invizibilă* exista sigur. Întâlnirea de la Namqem va însemna mai mult decât își închipuise el vreodată.

An după an, flota flotelor se apropia de Namqem. Cinci mii de fire luminoase, licurici vizibili de-a lungul anilor-lumină – mii de ani-lumină, dacă foloseai telescoape avansate. An după an, dârele lăsate la decelerare se subțiau până când ajungeau să semene cu un puf vizibil din spatele ferestrelor altor nave, pe cale de a sosi și ele.

Cinci mii de nave; peste un milion de ființe umane. Navele aveau mașini care ar fi fost în stare să distrugă lumi. Navele aveau biblioteci și rețele de calculatoare… La un loc, ele nu erau nici cât un smoc de puf, în comparație cu forța și resursele unei civilizații ca Namqemul. Cum ar putea un smoc de puf să salveze un colos în prăbușire? Pham își predică răspunsul la această întrebare în persoană și în rețeaua Qeng Ho. Civilizațiile locale sunt toate capcane izolate. Un dezastru oarecare le-ar nimici, dar un mic ajutor din afară le-ar putea conduce spre siguranță. În cazurile mai complicate, ca pe Namqem, lume zdrobită de generații la rând de optimizare inteligentă, și dezastrele depindeau de natura de sistem închis a civilizațiilor sedentare. Guvernarea avea prea puține variante și prea multe datorii, iar în cele din urmă va fi măturată de barbarism. O perspectivă exterioară, automate noi, Qeng Ho puteau oferi astfel de elemente. Asta, pretindea Pham, va fi diferența. Acum va avea ocazia să-și demonstreze valabilitatea opiniilor, nu doar s-o susțină. Douăzeci de ani nu era o perioadă prea lungă pentru a se pregăti.

În douăzeci de ani, declinul cândva lent al Namqemului depășise stadiul de neajuns, de recesiune economică. Guvernarea căzuse deja de trei ori, de fiecare dată înlocuită cu un regim așa-zis „mai eficient", de fiecare dată deschizând calea spre soluții sociale și tehnice mai radicale, idei ineficiente pe sute de alte lumi. Și, la fiecare pas înapoi, planurile flotei care se apropia se conturau tot mai clar.

Oamenii mureau. La un miliard de kilometri de Namqem, flotele vedeau cum începe primul război de pe Namqem. Îl vedeau cu ochiul liber: explozii de gigatone, distrugerea unei guvernări concurente care se izolase cu două treimi din industria automatizată a planetelor exterioare. După detonare, nu mai rămăsese decât o treime, dar deținea controlul ferm al regimurilor megalopolitane.

Comandantul navei portdrapel, Sammy Park, raportă la o ședință:

– Alqin încearcă evacuarea pe suprafața planetară. Maresk e la un pas de inaniție; conducta din sistemul exterior se va goli cu câteva zile înainte de sosirea noastră.

– Ciotul de guvern Tarelsk își imaginează că tot mai conduce un concern viabil. Iată analiza noastră…

Noul vorbitor era fluent în nesă; avuseseră douăzeci de ani să-și sincronizeze limba comună. Comandantul de flotă era un bărbat… tânăr… de pe Bătrânul Pământ. În opt mii de ani, Bătrânul Pământ se depopulase de patru ori. Fără existența lumilor-fiice, rasa umană ar fi dispărut demult. Cei ce locuiau acum pe Pământ erau ciudați. Niciunul dintre ei nu mai călătorise atât de departe de centrul Spațiului Uman. Acum însă, când flotele se apropiau de sistemul Namqem, navele Bătrânului Pământ se aflau la nici zece secunde-lumină de nava portdrapel a lui Pham.

Participaseră, la fel ca oricare altele, la inițierea a ceea ce numeau Salvare.

Sammy așteptă politicos, ca să fie sigur că noul vorbitor și-a terminat discursul. Apoi dădu aprobator din cap și spuse:

– Tarelsk va fi, probabil, locul primelor decese în masă, deși nu

cunoaștem cu precizie cauza lor.

Pham stătea în aceeași sală de ședințe ca Sammy. Profită de poziția lui să intervină înainte să se încheie perioada alocată vorbitorului:

– Prezintă-ne rezumatul situației Surei, Sammy.

– Comercianta Vinh se află încă pe centura principală de asteroizi. E la aproximativ două mii de secunde-lumină de locul în care suntem noi acum.

Va mai trece o vreme până când Sura se va implica personal.

– A furnizat numeroase informații de fond utile, dar și-a pierdut habitatul și multe dintre nave.

Sura deținea mai multe moșii pe centură; fără îndoială, pe moment era în siguranță.

– Ne recomandă să mutăm locul întâlnirii la Brisgo Gap.

Secundele se scurseră greu, în așteptarea comentariilor mai îndepărtate. Douăzeci de secunde. Nimic de la flota Bătrânului Pământ; probabil tăcea din politețe. Patruzeci de secunde. Luă cuvântul comandantul de flotă strentmannian, o femeie, cum era de așteptat:

– N-am auzit de locul acesta. Brisgo Gap? Ridică brațul în semn că nu renunța la perioada alocată. Bine, am înțeles. Unde de densitate în centura de asteroizi. Râse cu tristețe. Cred că locul nu va fi subiect de controverse. Foarte bine, am putea alege un punct longitudinal apropiat de posesiunile comerciantei Vinh și să ne întâlnim cu toții acolo… după ce încheiem operațiunea de Salvare.

Străbătuseră, unii zeci, alții sute de ani-lumină. Iar acum, Grandioasa Întâlnire se va ține în neant. Atât cât îi permisese decalajul temporal, Pham încercase s-o convingă pe Sura să schimbe propunerea. A te întâlni în mijlocul pustiului însemna a-ți recunoaște eșecul. Când veni rândul navei *Privirea Îndepărtată,* Pham luă cuvântul:

– Desigur, comercianta Vinh a avut dreptate când a ales pentru întâlnire un colț îndepărtat din sistemul Namqem. Dar am avut la dispoziție ani întregi să punem la punct Salvarea. Avem cinci mii de nave. Am elaborat strategii pentru fiecare dintre populațiile megalopolisurilor și pentru cele mutate deja pe Namqem. Sunt de

acord cu comandantul de flotă Tansolet. Propun să ne ducem la capăt planul înainte de a ne întâlni la Brisgo nu-mai-știu-cum.

38

Se dădea un război. Trei populații megalopolitane separate se aflau în pericol. Două mii de nave își foloseau resursele pentru a înăbuși manevrele militare îndoielnice desfășurate în haos. Resursele de landere ale două mii de nave fuseseră trimise chiar pe Namqem. Planeta era un parc migălos îngrijit de câteva mii de ani – acum avea să devină casă pentru miliarde de oameni. O parte din populația megalopolitană se afla deja pe planetă.

Peste două mii de nave se îndreptau spre Maresk. Regimul de acolo era aproape inexistent… dar locuitorii aveau să moară de foame peste câteva megasecunde. În mare parte, Maresk ar putea fi salvat printr-o combinație de subtilitate și forță brută de transportat încărcături.

Tarelsk avea încă un guvern activ, dar în toată istoria sistemului Namqem nu mai existase unul ca el. Era precum ceva ridicat din vremurile întunecate ale altor lumi, unde conducătorii vorbeau despre reconciliere, dar nu se codeau să omoare oamenii cu milioanele. Guvernul Tarelsk dovedea o nebunie nemăsurată.

Unul dintre analiștii lui Sammy spuse:

– Înfrângerea lor va fi aproape ca o cucerire armată.

– Aproape? Pham ridică privirea de la graficele de distanță; fiecare membru al echipajului purta salopete presurizate și glugi. Pe dracu, chiar e o cucerire armată!

În cel mai bun caz, misiunea Qeng Ho consta din trei atacuri coordonate. Dacă reușeau, nu așa avea să-și amintească lumea de ele. Dacă reușeau, fiecare operațiune va fi un mic miracol, salvarea localnicilor care nu se puteau salva singuri. Istoria nu cunoștea decât zece războaie interstelare întinse pe mai mult de doi ani-lumină. Pham se întrebă ce și-ar fi zis tatăl lui dacă ar fi știut ce avea să realizeze într-o zi fiul pe care îl abandonase.

Se întoarse la graficele de distanță. Nu ajungeau pe Tarelsk mai repede de cincizeci de kilosecunde.

– Care-s noutățile?

– Așa cum era de așteptat, guvernul Tarelsk nu ne acceptă argumentele. Ne consideră invadatori, nu salvatori. Și nu transmit locuitorilor cuvintele noastre.

– Dar cu siguranță că oamenii știu, nu?

– Nu neapărat. Am avut trei survolări reușite.

Roboții fuseseră lansați cu patru megasecunde înainte, săgeți de recunoaștere care atingeau aproximativ o zecime din viteza luminii.

– N-am reușit să vedem ce se petrece decât vreme de o milisecundă, dar ce-am remarcat corespunde cu datele de la spionii Surei. Credem că guvernul a optat pentru impunerea universală a legii.

Pham scoase un fluierat ușor. Acum orice sistem de calcul înglobat, orice morișcă de copil, devenea utilitate guvernamentală. Era forma cea mai drastică de control social inventată vreodată.

– Deci acum trebuie să controleze totul.

Ideea era extrem de atrăgătoare pentru o minte autoritaristă… Singura problemă era că niciun despot nu avea resursele necesare pentru a planifica fiecare amănunt din comportamentul societății lui. Nici măcar bombele de nimicire a planetelor nu aveau așa o reputație cumplită de distrugătoare de civilizații. Conducătorii de pe Tarelsk regresaseră într-adevăr. Pham se lăsă în scaun.

– Bine. Asta face lucrurile mai ușoare și mai riscante. O să alegem cursul cel mai scurt; indivizii ăștia o să-i omoare pe toți, dacă sunt lăsați de capul lor. Urmați graficul de lansare numărul nouă.

Adică val după val de dispozitive fără echipaj. Primele vor fi bombe electromagnetice cu țintă foarte precisă, care vor încerca să elimine automatele de pe Tarelsk. La scurtă vreme, se vor lansa excavatoare care vor inunda zonele urbane de pe satelit cu automate Qeng Ho. Dacă planurile lui Pham se dovedeau eficiente, automatele de pe Tarelsk aveau să se confrunte cu un sistem nou, necunoscut și de necontrolat de către conducătorii care impuneau legea universală.

Flota lui Pham execută un zbor la joasă altitudine deasupra

Namqemului. Manevra aceasta îi ferea de focul direct câteva mii de secunde. În sine, era un soi de inovație. Sistemelor civilizate nu le convenea ca rachetele nucleare mari – cu atât mai puțin propulsia cu rachete – să opereze în centrul zonelor urbane. Amenzile grele, chiar ostracizarea sau confiscarea – erau prețul plătit pentru astfel de infracțiuni. Măcar o dată te simțeai bine să arăți degetul guvernului. Cele treizeci de nave ale lui Pham începuseră de câteva kilosecunde decelerarea cu jeturile la maximum, la peste 1 *g*. Străbătură latitudinile nordice mediane la mai puțin de două sute de kilometri – avansând cu aproximativ două sute de kilometri pe secundă. Păduri, deșerturi migălos întreținute, orașe temporare, care găzduiau refugiați de pe Alqin, toate se întrezăriră câteva clipe. Apoi țâșniră, cu traiectoria foarte ușor curbată de masa planetară. Parcă era un desen de copil, o planetă trecând iute ca fulgerul prin fața lor.

La numai câțiva kilometri în față, spațiul sclipea de lumini orbitoare și numai câteva dintre ele erau foc defensiv. Iată adevăratul motiv pentru care zborul la viteză mare într-o regiune urbană ar fi fost o nebunie. Spațiul de lângă Namqem fusese cândva o scenă ordonată de utilizare optimă. Se vorbise chiar de construirea unor turnuri orbitale. Împotriva acestei optimizări protestase guvernarea, dar și așa spațiul inferior gemea de mii de vehicule și sateliți. În vremurile prospere, microcoliziunile produseseră atâtea deșeuri, încât colectarea lor devenise industria principală din vecinătatea planetei.

Comerțul acela organizat se încheiase cu multe megasecunde înainte. Armada Qeng Ho nu precipitase haosul, dar îl scormonea cu flăcările bombelor și câmpurile de statoreactoare care se întindeau pe sute de kilometri. Câmpurile lui Pham măturau milioane de tone de deșeuri, transportoare și vehicule militare ale guvernării… Își anunțaseră venirea; poate că nu existau victime nevinovate. În urma lor, rămaseră doar învălmășeala și pârjolul de pe orice câmp de luptă.

Tarelsk se întindea exact în față. Milioanele de lumini din zilele lui glorioase fuseseră stinse, fie printr-un ordin de la guvern, fie de bombele lui Pham. Dar satelitul nu murise. Pagubele erau cât se

poate de ușoare. În nici cincizeci de secunde, navele lui Pham aveau să-și stingă jeturile. Urmau momentele cele mai riscante ale aventurii, pentru ei personal. Fără jeturi nu puteau activa câmpurile statoreactoarelor, iar fără câmpuri, orice fărâmă de deșeu cu viteză mare putea provoca avarii.

– Patruzeci de secunde până la stingere.

Jeturile deja scădeau, ca să nu ardă suprafața Tarelskului.

Pham scană rapoartele de la celelalte flote: landerele asolizaseră pe Namqem, cele două mii de nave porniseră să salveze satelitul Maresk de la foamete. Maresk plutea ca un monstru din adâncul apelor în căutare de mâncare. Multe din cele două mii de nave reușiseră să andocheze. Restul pluteau deasupra solului. Dincolo de limbul satelitului se zărea ultimul cargobot din exteriorul sistemului. Grăsanul cel molâu fusese lansat cu niște megasecunde în urmă, când fermele de la granițe încă mai aveau automate funcționale. Cargobotul, deși mare cât o navă, nu avea structura suspendată a statoreactorului Bussard. Ducea zece milioane de tone de cereale la bord, cantitate suficientă să întrețină satelitul Maresk o vreme.

– Douăzeci de secunde până la stingere.

Pham urmări priveliștea satelitului câteva secunde în plus. Norii de nave mai mici furnicau în jurul vizitatorilor Qeng Ho, dar nu se luptau. Localnicii de aici nu-și pierduseră mințile, ca populația de pe Tarelsk.

Pictograme argintii, fragmente de gheață, dansară în partea de sus a vizorului lui Pham. Era un mesaj de la agenții lui Sura de pe Maresk: *Sabotaj depistat în navele andocate. Fugiți! Fugiți! Fugiți!*

Maresk dispăru din vedere. Pentru o clipă, Pham se uită peste puntea *Privirii Îndepărtate,* la imaginea neprelucrată a Namqemului. Lumina zilei se răspândea pe două treimi din suprafață. Maresk era ascuns în spatele planetei.

Și atunci marginile atmosferei Namqem se aprinseră în vâlvătaia unui soare, un soare nou, născut undeva în spatele planetei. Peste două secunde, încă o explozie de lumină, apoi încă una.

Cu o clipă înainte, echipajul de pe puntea *Privirii Îndepărtate* se

concentrase strict pe numărătoarea inversă până la stingerea jeturilor, pregătindu-se de primejdiile care puteau să apară după ce nu mai beneficiau de protecția câmpurilor statoreactoarelor. Acum însă, lucrurile se precipitară și echipajul își îndreptă atenția spre izbucnirile luminoase din jurul limbului.

– Multigigatone detonate în jurul lui Maresk. Analistul încerca să-și controleze vocea. Flotele noastre de la suprafață… Dumnezeule! Au dispărut!

Au dispărut, împreună cu miliardele de locuitori ai megalopolisului.

Sammy Park împietri. Pham își dădu seama că ar putea fi necesar să preia comanda punții. Dar Sammy se aplecă în față, forțându-și centura, și strigă ascuțit:

– Tran, Lang, înapoi la stațiile voastre. Ocupați-vă de flota noastră!

O altă voce;

– Jeturile se sting… acum.

Pham simți ușurința familiară când jetul principal al *Privirii Îndepărtate* se stinse complet. Vizorul îi arătă că toate cele treizeci de nave ale lui se stinseseră într-o sută de milisecunde de la momentul prevăzut. Tarelsk plutea la nici patru kilometri în față, atât de aproape, încât nu mai semăna cu un satelit sau cu o planetă, ci cu un peisaj care îi învăluia treptat. Înainte de venirea oamenilor, Tarelsk fusese un alt satelit mort, cu cratere, puțin mai mare decât Luna originală. Asemenea Lunii, economia transportului îi aduseseră măreție. În lumina planetei Namqem, Tarelsk era un peisaj pastelat, cu munți plutitori artificiali. Dar, spre deosebire de vechea Lună, nu cunoscuse catastrofa provocată de mâna omului… până acum.

– Viteza de apropiere: cincizeci de metri pe secundă. Interval: trei mii cinci sute de metri.

Decelerarea se încheia atât de târziu pentru ca partea cealaltă să nu-i atace fără să se rănească. *Dar acest guvern nebun tocmai a ucis un miliard de oameni.*

– Sammy! Du-ne jos! Asolizează oriunde, acum.

– Ăăă…

Sammy îi prinse privirea și înțelese, dar prea târziu.

Toate sistemele se opriră, vizorul lui Pham rămase curat, netulburat. Pentru prima oară în viață, Pham simți cum se zguduie fizic nava. Un milion de tone de fuzelaj și scuturi absorbiră și amortizară zguduitura, dar ceva se ciocnise de ei. Cercetă puntea cu privirea. Răsună un cor de voci și rapoarte, fără filtrare sau analiză.

– Atac cu proiectile, pentru Dumnezeu!

Displayurile se aprinseră pe rând – tapetul de rezervă. Perspectiva se schimbă, privirile li se deplasară lin de-a lungul peisajului de pe Tarelsk, apoi către cer. *Privirea Îndepărtată* se răsucea cu câteva grade pe secundă. Câțiva analiști juniori își desfăcură centurile de siguranță.

Sammy strigă din partea cealaltă a punții:

– Manevre de recuperare! Contactați auxiliarele!

Pe singurul perete-fereastră funcțional apăru priveliștea de pe Tarelsk, rampele, turnurile și cupolele clare de deasupra terenului agricol. Satelitul era atât de întins, încât ar fi supraviețuit fără agricultura din afara sistemului. Iar ei se îndreptau spre el cu… cincisprezece metri pe secundă? Fără vizor, nu vedea viteza.

– Cât de repede, Sammy?

Căpitanul navei portdrapel scutură din cap.

– Nu știu. Bomba ne-a lovit dinspre satelit, aproape în centru. Nu cred că depășim douăzeci de metri pe secundă.

Dar nu aveau cum să încetinească epava rotitoare în care se transformase *Privirea Îndepărtată.*

Echipajul lui Sammy se dădea peste cap ca să contacteze restul navei, să reia legătura cu cele treizeci de nave. Pham stătea, asculta și privea. Cele treizeci de nave fuseseră toate atacate. *Privirea* nu era nici cea mai avariată, nici cea mai norocoasă. Pe măsură ce curgeau rapoartele, imaginea navei lor se răsucea întruna… și peisajul se deslușea tot mai clar. Pham zări dezastrele provocate de explozii. Idioții își distruseseră o parte din propriile ferme. În față, pe cale să cadă… Doamne… se afla vechiul turn de birouri cumpărat de el și Sura în primul secol.

În general, ciocnirile dintre nave variau de la mici izbituri, la un

milimetru pe secundă, care interesau numai poliția portuară, la explozii de proporții, orbitoare, care nimiceau planetoizi și spulberau navele. Întâlnirea dintre *Privirea Îndepărtată* și Tarelsk se situa undeva la mijloc. O navă de milioane de tone, străpungând cupole de presurizare și clădiri cu multe etaje, dar la viteza cu care aleargă un om într-un câmp gravitațional de 1 *g*.

Un milion de tone nu se opresc ușor. Ciocnirea se prelungi într-o cascadă tumultuoasă de furie devastatoare. Clădirile orașului se zdrobiră mai ușor decât metalul fuzelajului și nucleul de propulsie, dar nava și orașul din jur se făcură o ruină.

Nu durase mai mult de douăzeci de secunde, dar, la sfârșit, Pham și ceilalți atârnau în centuri pe suprafața de gravitație 2 *g* de pe Tarelsk. Luminițe pâlpâiau din pereții îndoiți, iar displayurile arătau numai prostii. Pham se eliberă și alunecă în jos, ca să calce pe tavan. Lângă grătarul ventilatorului praful se ridica în vârtejuri, dar costumul lui presurizat se etanșeiza. Puntea absorbea vidul. Pe canalul de comandă, îl auzi pe Sammy evaluând pagubele. Cinci mii de oameni fuseseră la bordul *Privirii Îndepărtate...* până nu demult.

– Am pierdut toată încărcătura din față, domnule comandant. Ne vor trebui kilosecunde să scoatem cadavrele. Am...

Pham urcă pe perete până la trapă și o întredeschise. O pală de vânt nervos se rătăci înăuntru.

– Echipajele de asolizare, Sammy. Sunt în regulă?

– Da, domnule. Dar...

– Adună-le. Pe ceilalți poți să-i lași aici, ca echipă de salvare, dar noi ieșim.

Și începem să facem pe grozavii.

În următoarele kilosecunde se instală confuzia. Se întâmplau prea multe deodată. După atâția ani de planificare, nimeni nu se gândise că operațiunea se va încheia cu o bătălie la sol. Nici militarii Qeng Ho nu erau luptători în adevăratul sens al cuvântului. Pham Nuwen văzuse mai mult sânge și moarte pe Canberra medievală decât văzuseră ei în toată viața lor.

Dar nici bătălia nu era una veritabilă. Nebunii de la guvernare nici măcar nu preveniseră districtele de coliziunile iminente. Acționând cu de la sine putere, mulți oameni coborâseră de la nivelurile superioare, dar tot muriseră cu milioanele în ciocnirea prelungă și lentă. Echipele lui Pham porniră în jos, spre al doilea nivel de supertramvaie. Pham intrase în legătură cu celelalte echipaje. Locuitorii de pe Tarelsk ar mai fi avut doar câțiva ani până să atingă vârful de tehnologie și educație din Spațiul Uman. Ei înțelegeau proporțiile dezastrului; în mare parte, ei înțelegeau ceea ce guvernanții lor nebuni nu reușeau să priceapă. Dar erau neputincioși în fața sistemelor pe care ultimul lot de conducători le folosiseră împotriva lor.

Pham auzea în căști discuțiile echipajului de asolizare al altei nave, la treizeci de kilometri distanță. Dăduseră peste dispozitivele de impunere a legii universale.

– Totul funcționează aici, domnule… împotriva noastră. Am pierdut cincisprezece oameni la stația de tramvai.

– Nu te pot ajuta, Dav. Ai bombele electromagnetice. Folosește-le, apoi inundă nucleele utilităților cu automatele noastre.

Grupul lui Sammy se tot depărta de al lui Pham. Urcaseră prin aceleași crăpături din fuzelaj, dar la fiecare cotitură Sammy o lua în direcție opusă. La început, nu avu importanță. Încă se putea comunica prin pereți destul de ușor, iar separarea îi transforma în ținte dispersate… dar, la dracu, Sammy era deja la doi kilometri în jos, spre est, de el. Grupul lui Pham era acum înconjurat de localnici, iar unii susțineau că sunt manageri de utilități și că știu să le arate unde să caute ca să anuleze prioritățile.

– Așteaptă, Sammy!

Conexiunea de câmp suporta numai imagini video proaste, așa că Pham nu vedea ce făcea echipa lui Sammy. Dar se îndepărta în continuare. După un moment, auzi:

– Pham! Am scotocit prin dărâmăturile unui campus universitar. E o explozie și…

Pe vizorul lui Pham apăru imaginea nemișcată a unui gazon de parc, și cel puțin doisprezece localnici fugeau spre cameră, niciunul în costum presurizat. Dar sus, lângă tavan, se înălțau

vârtejuri de praf și hârtii. Pe canalul audio se auzea șuierul ascuțit al unei scurgeri substanțiale.

Se formă a doua imagine: oamenii lui Sammy lucrând cu echipament de reparații industriale. Mulțimea uriașă venea de nicăieri, unii erau copii, probabil că locul era un turn inversat. Sammy îi vorbi din nou:

– Asta e familia mea, Pham!

Pham își aduse aminte că membrii de pe Tarelsk ai familiei lui Park fuseseră universitari. Fir-ar!

– Nu te lăsa distras. Locul ăsta are o suprafață mai mare decât toate orașele de pe o planetă medie. Nicio șansă să fi asolizat lângă…

– Ba da. Sammy se auzea cu întreruperi… nu ți-am spus, mi s-a părut o chestiune minoră. M-am asigurat că *Privirea Îndepărtată* va asoliza lângă Politehnică.

Drace și iar drace!

– Ascultă, Pham, îi putem salva! Dar mai mult… ne așteptau… Sunt aici și oameni de-ai Surei. Au planurile utilităților centrale… și câteva din schimbările de software făcute de noul regim. Pham, ei cred că știu unde se ascund smintiții ăia!

Poate era bine că Sammy avea propriul program de lucru; ca luptători la sol, Qeng Ho erau un dezastru. Dar, cu ajutorul planurilor utilităților centrale, știau unde se află guvernanții și rețeaua lor de control.

Peste zece kilosecunde, Pham avea stabilită comunicarea cu scrântiții care se numeau guvernatori: șase indivizi cu ochi roșii, panicați. Liderul lor purta o uniformă de îngrijitor de parc. Reprezentau sfârșitul civilizației.

– Nu puteți face altceva decât să înrăutățiți lucrurile, li se adresă Pham.

– Prostii. Tarelskul e al nostru. V-am eliminat pe voi și pe gurmanzii de pe Maresk. Avem resurse mai mult decât suficiente pentru ca Tarelsk să fie autonom. Odată voi plecați, noi vom instaura o nouă ordine.

Apoi imaginea se tulbură și se pierdu treptat; să fi fost

întreruperea deliberată sau din vina sistemului de comunicare? Pham nu află niciodată.

Nu conta. Conversația durase destul ca să identifice nodurile intermediare. Iar forțele lui Pham Nuwen aveau hardware și software din afara sistemului Namqem. Cu echipamentul lor și cu ajutorul localnicilor, nebunii de guvernanți mai rezistau doar câteva kilosecunde.

Când cedaseră, începuseră operațiunea de Salvare. Cea mai grea.

39

Grandioasa întâlnire Qeng Ho se desfășură după douăzeci de megasecunde. Sistemul solar Namqem era încă zonă calamitată. Alqin era pustiu, populația lui se refugiase pe Namqem, dar nu suferea de foame. Maresk, satelitul cel mai mic, era o epavă radioactivă; avea să fie necesare secole întregi pentru reconstruirea lui. Aproape un miliard de oameni muriseră acolo. Dar ultimul transport cu hrană fusese salvat, automatele agricole din sistemul exterior fuseseră repornite și cele două miliarde de supraviețuitori de pe Tarelsk aveau ce mânca. Eficiența automatelor de pe Namqem, zdrobite, se redusese la cel mult zece procente din cea originală. Supraviețuitorii sistemului Namqem vor trăi ca să reconstruiască. Nu vor dispărea, nu va urma o eră întunecată. Nepoții lor se vor mira când vor afla despre teroarea vremurilor de acum.

Însă tot nu exista un loc civilizat de desfășurare pentru Grandioasa Întâlnire. Pham și Sura țineau la hotărârea originală. Întâlnirea se va ține la Brisgo Gap, locul cel mai pustiu din sistemul de mijloc. Măcar acolo nu îi păștea distrugerea și nici nu aveau de rezolvat probleme locale. De la Brisgo Gap, lumea Namqemului și cei trei sateliți ai ei apăreau ca un disc verde-albăstrui, însoțit de trei puncte luminoase.

Sura Vinh își folosi ultimele resurse de pe centura de asteroizi pentru habitatul pentru Grandioasa Întâlnire. Pham sperase s-o impresioneze reușita Planului Qeng Ho.

– Am salvat civilizația, Sura. Acum sigur mă crezi. Putem fi mai mult decât comercianți care acționează pe furiș.

Dar Sura Vinh era de-acum bătrână. În zorii civilizației, știința medicală promisese nemurirea. În primele milenii, se făcuseră mari progrese. Se atingeau două sute de ani de viață, chiar trei sute. După aceea, fiecare pas înainte pierdea din spectaculos și costa mai mult. Așa că Omenirea renunță la încă unul din visele ei naive. Hibernoterapia amâna moartea cu mii de ani, dar, în ciuda

îngrijirii medicale superioare, nu te puteai aștepta să treci de cinci sute de ani în timp real.

Asta era limita maximă a omului. Și, ca s-o atingi, plăteai un preț teribil.

Scaunul mobil al Surei aducea mai degrabă cu un salon mobil de spital decât cu o piesă de mobilier. Ea ridică brațele scuturate de convulsii, slăbite și în imponderabilitate.

– Nu, Pham.

Avea ochii limpezi și verzi ca întotdeauna, își făcuse transplant sau erau artificiali. În glasul ei, evident mai sintetic, tot se strecura dulceața familiară:

– Întâlnirea trebuie să decidă, ai uitat? Nu am fost niciodată de acord unul cu planurile celuilalt. Rostul adunării e să supunem la vot.

Asta spunea Sura de secole întregi, de când a înțeles că Pham nu va renunța la visul lui pentru nimic în lume. *Of Sura, nu vreau să te rănesc, dar viziunea mea trebuie s-o înfrângă explicit pe a ta, așa să fie.*

Habitatul tractat de Sura în mijlocul lui Brisgo Gap era enorm, chiar după standardele proprietăților deținute de ea înaintea dezastrului. Navele flotelor supraviețuitoare puteau amara la el, căci siguranța oferită de ea se întindea la două milioane de kilometri de Brisgo Gap.

Structura centrală a habitatului era o sală de ședințe în imponderabilitate. Poate cea mai mare din istorie, prea vastă pentru uz practic. Cu megasecunde înainte de începerea ședinței, lumea socializa la cea mai mare adunare a comercianților organizată până atunci și, probabil, de atunci încolo. Pham profita de orice secundă petrecută în afara graficelor de salvare ca să participe la ea. Își înmulțea zilnic numărul contactelor, interacționa mai mult decât reușise s-o facă în ultima sută de ani. Cumva trebuia să-i convingă pe cei suspicioși. Și câți avea de convins! În principiu, erau de bun simț, dar foarte prudenți și inteligenți. Mulți dintre ei descindeau din el. Admirația, chiar afecțiunea lor, părea sinceră, dar nu era sigur pe câți îi convinsese cu adevărat. Pham constată că era mai nervos decât fusese în

luptă sau în relațiile comerciale solicitante. Nu-i nimic, își zise. Așteptase acest moment toată viața. Normal că se agita, când până la testul final mai era atât de puțin.

Ultimele megasecunde însemnară o rearanjare frenetică a graficelor. Sistemul solar Namqem nu avea încă automate acceptabile. Doar peste aproximativ un deceniu, timp în care va fi necesar ajutorul extern pentru ca situația să nu deraieze, se va putea spune sigur că nu vor mai răsări oportuniști. Pham însă voia ca la întâlnire să vină oamenii lui. Iar Sura nu se jucă cu dorința lui. Împreună, concepură un plan care să-i aducă pe oamenii lui Pham în habitat, dar, în același timp, să nu supună la riscuri guvernarea de pe Namqem.

În cele din urmă, sosi clipa lui Pham. Unica, monumentala lui ocazie de a pune lucrurile pe roate. Se uită dincolo de cortina de la intrare, cuprinzând sala cu ochii. Sura tocmai terminase prezentarea lui Pham și părăsea podiumul vorbitorilor. Răsunară aplauze din toate colțurile.

– Doamne…, murmură Pham.

În spatele lui, Sura îl întrebă:

– Domnul e emoționat?

– Absolut.

O singură dată mai fusese la fel de înspăimântat… când, copil fiind, păși pe puntea unei nave spațiale și se confruntase cu comercianții Qeng Ho pentru prima oară. Se întoarse spre comandantul navei sale portdrapel. Sammy surâdea. De la salvarea celor de pe Tarelsk, părea cel mai fericit om. Păcat. Probabil nu va mai călători niciodată, nu cu flota lui Pham, în orice caz. Oamenii salvați de echipajul lui chiar erau familia sa. Și stră-stră-strănepoata aceea dulcică a sa, Jun, deși fată de treabă, avea alte păreri despre cum ar trebui să-și trăiască Sammy viața. Sammy întinse mâna:

– S-succes, domnule.

Apoi Pham dădu cortina la o parte. În drum spre podium, trecu pe lângă Sura. Nu aveau timp să stea de vorbă, să audă nimic. *Mâna* ei firavă îi atinse obrazul. Se ridică pe podium în ropote de aplauze. Fii calm. Mai avea cel puțin douăzeci de secunde până

trebuia să spună ceva. Nouăsprezece, optsprezece... Sala Mare avea șapte sute de metri lățime, construită în stilul tradițional al străvechiului auditoriu. Publicul era o sferă aproape completă a Omenirii, așezați, de voie, de-a lungul suprafeței interioare a sălii, cu fața la podiumul discret. Pham mișcă ochii în toate părțile, sus și jos și unde se uita el, acolo întorceau și ceilalți privirea. Corecție: un șir de scaune, aproape o sută de mii la număr, rămaseră libere pentru acei Qeng Ho morți în dezastrul de pe Maresk. Sura insistase asupra lor, în onoarea decedaților. Pham fusese de acord, însă știa că acesta era modul în care Sura voia să amintească tuturor că propunerea lui Pham ar fi putut cere un preț terifiant.

Ajuns pe podium, Pham ridică brațele. Unde arunca ochii, vedea Qeng Ho răspunzându-i. După o secundă, aplauzele se întețiră. Nu distingea fețe prin vizorul clar. De la distanță, ghicea oamenii după cum erau așezați. Zări și femei în mulțime. În câteva locuri, foarte puține. În cele mai multe, tot atâtea la număr cât bărbații. În altele, femeile alcătuiau majoritatea covârșitoare. Poate că ar fi trebuit să apeleze la ele mai insistent; de când cu planeta Strentmann, constatase că au viziuni din cele mai ample. Dar încă nu se debarasase de prejudecățile Canberrei medievale și nu știa niciodată cum să le conducă.

Răsuci mâinile cu palmele în față și așteptă să se potolească ovațiile. Cuvintele discursului îi pluteau argintii în fața ochilor. Petrecuse ani de zile ca să-l conceapă și megasecunde întregi ca să retușeze orice nuanță, orice vorbă.

Dintr-odată, nu mai avu nevoie de micile pictograme argintii. Ochii săi trecură dincolo de ele, la omenirea din jur și cuvintele îi ieșiră pe gură fără efort.

– Poporul meu!

Mulțimea se liniștise. Un milion de fețe îl cercetau de sus până jos.

– Îmi auziți vocea acum, cu un decalaj de nicio secundă. La această întâlnire, îi auzim pe dragii noștri Qeng Ho, chiar și pe aceia de pe îndepărtatul Pământ, în mai puțin de o secundă. Căci aceasta este prima și, poate, ultima dată când vedem ce suntem

noi toți. Și putem hotărî ce vom deveni.

Poporul meu, felicitări! Am străbătut sute de ani-lumină și am salvat o civilizație de la dispariție. Am făcut aceasta în ciuda unei trădări cumplite.

Se opri și cuprinse dintr-un gest solemn șirul de scaune goale.

– La Namqem, am oprit roata istoriei. Pe o mie de lumi, Omenirea a luptat și a luptat, chiar a dispărut din vina ei. Singurele lucruri care ne salvează rasa sunt timpul și distanța, iar până acum acest fapt n-a făcut decât să condamne omenirea la a-și repeta eșecurile.

Vechile adevăruri sunt încă valabile: fără o civilizație de sprijin, nicio adunare izolată de nave și oameni nu poate reconstrui nucleul tehnologiei. Dar, în același timp, fără ajutor din afară, nicio civilizație sedentară nu poate rezista prea mult.

Încă o pauză. Un surâs vag străbătu chipul lui Pham.

– Așadar, speranța există. Împreună, cele două jumătăți ale Omenirii, așa cum a ajuns ea, pot face ca întregul să trăiască pentru totdeauna.

Se uită în jur și lăsă vizorul să amplifice mai multe fețe. Îl ascultau. Oare, la final, vor fi de acord cu el?

– Întregul poate dăinui o veșnicie… dacă vom face din Qeng Ho altceva decât simpli vânzători pentru Clienți.

Pham nu-și mai amintea discursul în totalitate; ideile și apelurile stăruitoare prinseseră demult rădăcini în mintea lui. Își amintea însă fețele, expresia optimistă de pe multe din ele, prudența de pe altele.

La sfârșit, a amintit publicului că urma să-și dea votul, să decidă ultima oară asupra celor cerute de el:

– Așadar, fără ajutorul vostru vom da greș, neîndoielnic, distruși de aceeași roată care zdrobește civilizațiile Clienților noștri. Dar, dacă priviți o singură clipă dincolo de aspectul comercial al momentului, atunci niciun vis nu vi se va părea imposibil de realizat.

Dacă sala s-ar fi aflat pe o navă în accelerație sau pe o suprafață planetară, Pham s-ar fi împiedicat la coborârea de pe

podium. În starea în care se afla, Sammy Park a trebuit să-l prindă când a trecut de cortina de la intrare.

Deasupra capetelor, în spatele cortinei, ropotele de aplauze se întețeau.

Sura rămăsese în antecameră, dar Pham văzu fețe noi: Ratko, Butra, Qo. Primii lui copii, acum mai bătrâni ca el.

– Sura!

Scaunul scoase un pufăit slab și Sura traversă plutind spațiul dintre ei.

– Nu vrei să mă feliciți pentru discursul meu? o întrebă Pham și-i zâmbi larg, încă amețit.

Întinse mâinile și le cuprinse pe ale ei cu blândețe. Era atât de plăpândă, de trecută. *Of Sura! Acesta ar trebui să fie triumful nostru.* Nu se va mai bucura de el. Bătrână cum era, îl va considera o înfrângere. Nu va apuca să vadă rezultatul strădaniilor lor.

Aplauzele se auzeau tot mai puternice. Sura ridică ochii.

– Da. În toate faptele tale, te-ai descurcat mai bine decât m-am așteptat. Dar tu întotdeauna te-ai descurcat mai bine decât se aștepta oricine.

Vocea ei sintetică reuși să sune tristă și mândră în același timp. Îi făcu semn lui Pham să se retragă din antecameră din cauza zgomotului. El o urmă, iar sunetele se stinseră treptat în spatele lui.

– Dar știi cât noroc ai avut, nu? adăugă Sura. N-ai fi avut nicio șansă dacă Namqemul n-ar fi fost distrus chiar la sosirea flotei flotelor.

Pham scutură din umeri.

– Așa-i, am avut noroc. Dar s-a dovedit că am dreptate, Sura! Știm amândoi că un colaps de asemenea proporții e cumplit… dar i-am salvat.

Costumul profesional matlasat purtat de Sura nu-i putea ascunde membrele uscate. Dar mintea și voința ei se păstraseră neschimbate, susținute de unitatea medicală din scaun. Scutură din cap cu forța și naturalețea femeii care fusese cândva.

– I-ai salvat? Da, prezența ta le-a îmbunătățit situația, dar au

murit cu miliardele. Fii cinstit, Pham. O mie de ani ne-au trebuit ca să aranjăm întâlnirea asta. Nu e genul de lucru pe care să-l organizezi de câte ori se duce de râpă o civilizație. Dar, fără să fi murit cei de pe Maresk unul câte unul, nici cele cinci mii de nave alte tale n-ar fi fost de-ajuns. Sistemul s-ar fi aflat la limita capacității de susținere, pândit de pericolele mai grave ale viitorului.

Pham se gândise la toate astea; se împotrivise locului de întâlnire cu megasecunde înainte de a avea loc.

– Dar Namqem e cea mai dificilă operațiune de salvare cu care ne-am putea confrunta, Sura. O civilizație veche, cu tradiție, care exploatează fiecare dintre resursele sistemului solar. Ne-ar fi fost mult mai ușor dacă am fi avut de-a face cu o lume amenințată de bioflagel sau chiar cu o religie totalitaristă.

Sura scutura din cap. Ignora și acum faptele prezentate de Pham.

– Nu. În mai multe cazuri, poți îmbunătăți lucrurile, dar de cele mai multe ori se va repeta situația de pe Canberra – o mică transformare în bine, scrisă cu sânge de comerciant. Ai dreptate: fără flota flotelor, civilizația din sistemul Namqem ar fi murit. Dar ar fi rămas supraviețuitori pe lumea Namqem, poate că ar fi rezistat unele orașe mari de pe centura de asteroizi. S-ar fi repetat vechea poveste și, într-o zi, acolo s-ar fi născut altă civilizație, chiar dacă prin colonizare. Ai construit o punte peste abis și te bucuri, pe bună dreptate, de recunoștința a miliarde de oameni… dar reconstrucția sistemului va cere ani de zile de administrare temeinică. Poate că noi, cei de aici – răsuci mâna în direcția Sălii Mari –, suntem capabili de asta; poate că nu. Știu însă că n-o putem face pentru tot universul și pentru eternitate.

Sura făcu un gest și scaunul se opri pufăind. Se întoarse și-și puse mâinile pe umerii lui Pham. Dintr-odată, pe el îl cuprinse o senzație neștiută, o amintire chinestezică, aceea că se uită în ochii ei și-i simte mâinile pe umeri, o amintire ce dăinuia dinainte de a fi ei parteneri, dinainte de a fi iubiți, o amintire din primele lor zile pe *Revenirea:* Sura Vinh, tânăra

femeie serioasă. Au existat unele momente când se supăra foc pe micul Pham. Au existat altele, când întindea brațele și-l prindea de umeri, încercând să-l facă să stea pe loc măcar cât să-i bage în cap ceea ce mintea lui de barbar ignora.

– Fiule, oare nu înțelegi? Suntem răspândiți în tot Spațiul Uman, dar nu putem conduce toate civilizațiile. Ar fi nevoie de o rasă de sclavi iubitori pentru asta. Noi, Qeng Ho, nu vom fi niciodată așa ceva.

Pham se obligă să se uite în ochii Surei. Ea susținuse aceste lucruri de la bun început și nu dăduse niciodată înapoi. *Ar fi trebuit să știu că vom ajunge aici într-o bună zi.* Iar acum ea va pierde și el nu va avea cum s-o ajute.

– Îmi pare rău, Sura. Când va veni rândul discursului tău, poți să-ți spui părerea în fața unui milion de oameni. Mulți te vor crede. Și atunci vor vota. Și…

Și, din cât văzuse în Sala Mare, din cât citise în ochii ei… Pham știu pentru prima oară că avea să învingă.

Sura se întoarse și vorbi cu glas artificial blând:

– Nu. Nu voi ține un astfel de discurs. Alegeri? Ciudat, să depinzi de ele acum… Am auzit noi cum ai pus capăt Pogromului Strentmannian.

Schimbarea de subiect era absurdă, dar remarca atinse un punct dureros.

– Am rămas cu o navă, Sura. Tu ce-ai fi făcut?

Le-am salvat nenorocita de civilizație, partea din ea care nu era monstruoasă.

Sura ridică brațul.

– Regret… Pham, ești prea norocos, prea bun. Parcă vorbea de una singură. De aproape o mie de ani, noi doi am muncit pentru această întâlnire. A fost o impostură perpetuă, dar, de-a lungul timpului, am creat o cultură comercială care ar putea dura cât visele tale optimiste. Și am fost mereu convinsă că, la sfârșit, când ne vom aduna toți, față în față, la o Grandioasă Întâlnire, bunul-simț va domina. Sura scutură din cap și surâse vag. Dar nu mi-am închipuit că norocul îți va pune la dispoziție catastrofa de pe

Namqem exact la momentul potrivit; nici că o vei evita cu pricepere de maestru. Pham, dacă mergem pe drumul tău, e foarte posibil ca peste zece ani să ne trezim cu un alt dezastru pe Namqem. Peste câteva secole, Qeng Ho se vor fragmenta în zeci de facțiuni conflictuale, care toate se vor considera „guvernări interstelare". Iar visul nostru comun se va destrăma. Ai dreptate, Pham. Ai putea câștiga alegerile… de aceea nu vor avea loc niciun fel de alegeri, cel puțin nu cele la care te gândești tu.

Pham Nuwen nu deslușI imediat înțelesul cuvintelor. Mai fusese trădat de nenumărate ori. Învățase să simtă trădarea înainte de a vedea vreodată o navă spațială. Dar… *Sura?* Sura, singura în care se încrezuse întotdeauna, salvatoarea lui, iubita lui, cel mai bun prieten al lui, cea cu care făcea planuri de-o viață. Și acum…

Își plimbă privirea prin cameră, făcând, în mintea lui, o schimbare de raționament mai profundă decât oricare alta din viața lui. În afară de Sura, mai erau și asistenții ei, șase la număr. Și Ratko, Butra și Qo. Dintre asistenții lui, numai Sammy Park era prezent. Sammy stătea puțin mai retras. Părea bolnav.

Într-un sfârșit, se uită la Sura.

– Nu înțeleg… indiferent ce joc faci, nu ai cum schimba alegerile. M-a auzit un milion de oameni.

Ea oftă.

– Te-au auzit și ai câștiga detașat dacă alegerile ar fi cinstite. Dar mulți dintre cei care crezi că te-au susținut… sunt, de fapt, de partea mea.

Sura șovăi. Pham se uită la copiii lui. Ratko îl evită, dar Butra și Qo îl săgetară din priviri.

– N-am vrut să te rănim, tată, spuse Ratko, reușind, în cele din urmă, să se uite în ochii lui. Te iubim. Toată cacealmaua asta cu întâlnirea era menită să-ți demonstreze că Qeng Ho nu sunt așa cum ai vrut tu să fie. Dar lucrurile n-au decurs așa cum ne-am așteptat…

Nu vorbele lui Ratko contau, ci privirea copiilor. Aceeași expresie neîndurătoare a fraților și surorilor lui, într-o dimineață, pe Canberra. Toată dragostea aceea de-a lungul anilor… o cacealma?

Pham se uită la Sura.

– Și cum îți propui să câștigi? Cu moartea accidentală a jumătate de milion de oameni? Sau prin asasinarea selectivă a treizeci de mii de adepți înrăiți ai lui Nuwen? Nu-ți va merge, Sura. Sunt prea mulți oameni buni aici. Poate vei câștiga astăzi, dar lumea va rămâne și, mai devreme sau mai târziu, te vei pomeni cu un război civil.

Sura scutură din cap.

– Nu omorâm pe nimeni, Pham. Și nici nu vom răspândi vestea, cel puțin nu pretutindeni. Oamenii din sală își vor aminti de discursul tău, dar înregistrările lor… majoritatea folosesc aparatură militară. Ospitalitatea noastră gratuită, mai ții minte? La urmă, discursul tău va fi rafinat pentru a deveni mai… sigur. În următoarele douăzeci de kilosecunde, te vei întâlni cu opoziția într-o ședință specială. La finalul ei, vei anunța un compromis: Qeng Ho va depune un efort mult mai mare pentru serviciile noastre de informații prin rețea, care ajută la reconstruirea civilizațiilor. Dar îți vei retrage conceptul de guvernare interstelară, convins de argumentele celorlalți.

O păcăleală.

– Ai putea înscena asta. Dar mai târziu tot va trebui să ucizi nenumărați oameni.

– Nu. Îți vei anunța noul ideal, o expediție în capătul îndepărtat al Spațiului Uman. Va reieși clar că o faci din amărăciune, dar ne vei dori numai bine. Flota ta îndepărtată este aproape gata, Pham, la aproximativ douăzeci de grade înapoi, de-a lungul spațiului Brisgo Gap. Am echipat-o cu tot ce trebuie. Automatele tale sunt neobișnuit de eficiente, mult mai scumpe decât ar fi profitabil. Nu ai nevoie de gardă continuă, iar prima trezire va fi peste câteva secole.

Pham își plimbă privirea de la unul la altul. Trădarea Surei ar merge, însă numai dacă majoritatea comandanților de flotă care credea el că-l susțineau erau ca Ratko, Butra și Qo. Și numai dacă răspândiseră minciuni credibile printre oamenii lor.

– De când… de când plănuiești asta, Sura?

– De când erai tânăr, Pham. Aproape toată viața mea. Dar m-

am rugat să nu ajungem aici.

Pham încuviință în tăcere, împietrit. Dacă plănuise trădarea de atâta vreme, nu vor exista greșeli grosolane. Nu conta.

– Flota mea așteaptă, zici? Strâmbă din buze. Iar cei incorigibili vor alcătui echipajul ei. Câți sunt? Treizeci de mii?

– Mult mai puțini, Pham. I-am studiat foarte atent pe adepții tăi înveterați.

Dacă avea de ales, cine prefera să plece pentru totdeauna într-o călătorie fără întoarcere? Fusese o dovadă de mare precauție să-i țină pe suporteri departe de încăperea aceasta. Pe toți, în afară de Sammy.

– Sammy?

Comandantul navei sale portdrapel se uită în ochii lui, dar buzele îi tremurau.

– Domnule, îmi pare f-f-foarte rău. Jun vrea să duc o altfel de viață. Noi… suntem Qeng Ho, dar nu putem veni cu dumneavoastră.

Pham încuviință cu o mișcare a capului.

– Aha.

Sura pluti mai aproape de el. Pham își dădu seama că, dacă s-ar fi împins, ar fi apucat probabil mânerul scaunului și i-ar fi tras un pumn exact în pieptul sfrijit de sub costumul matlasat. *Și mi-aș rupe mâna din cauza efortului.* Sura purta o mașinărie în loc de inimă de câteva secole.

– Fiule? Pham? A fost un vis frumos și, de-a lungul vremii, el ne-a făcut să fim ce suntem acum. Dar n-a fost decât un vis. Un vis destrămat.

Pham se întoarse cu spatele fără să-i răspundă. Apăruseră deja gărzi la ușă, așteptând să-l escorteze. Nu se uită la copiii lui. Se frecă de Sammy fără o vorbă. Undeva, în adâncul inimii sale reci, îi dori numai bine comandantului său. Fără îndoială, Sammy credea minciunile despre flota lui îndepărtată. Spera să nu descopere niciodată că erau minciuni. Cine ar plăti pentru flota descrisă de Sura? Nu speculanți șireți ca ea, nici copiii ei cu chip de piatră, nici ceilalți care complotaseră cu ei. Mult mai ieftină și mai sigură e o flotă cu sicrie adevărate. Tatăl meu ar fi înțeles. Cei mai siguri

dușmani sunt cei care dorm la nesfârșit.

Atunci Pham se trezi pe un coridor lung, înconjurat de gărzi – niște străini. Avea în minte ultima imagine a Surei. Văzuse lacrimi în ochii bătrânei. Cea din urmă prefăcătorie.

O cabină îngustă, întunecată, potrivită pentru un ofițer junior într-un habitat mic. Jachete de lucru pluteau în sacul-dulap. Plăcuța de pe rever șopti și numele îi pluti în fața ochilor: Pham Trinli.

De câte ori se lăsa copleșit de furie, amintirile erau mai vii decât imaginile de pe vizor, iar revenirea în prezent, un fel de batjocură. „Flota îndepărtată" a Surei nu fusese un depozit de sicrie. Nici acum, la două mii de ani de la trădare, nu-și putea explica de ce. Probabil mai fuseseră și alți trădători, puternici și cu conștiință, care insistaseră ca Pham și cei ce refuzau să-l trădeze să nu fie uciși. „Flota" conținea niște barje reechipate, cu spațiu numai pentru refugiați și rezervoarele de hibernoterapie. Dar fiecare navă a „flotei" avea o altă traiectorie. Peste o mie de ani, erau împrăștiate de-a lungul și de-a latul Spațiului Uman.

Nu fuseseră omorâți, dar Pham își învățase lecția. Porni în călătoria lungă și tăcută înapoi. Sura nu mai era în viață. Dar mai existau acei Qeng Ho creați de ei, care îl trădaseră. Nu renunțase la visul lui.

… Și ar fi murit cu el pe Triland, dacă nu l-ar fi scos Sammy de acolo. Soarta și timpul îi oferiseră a doua șansă: promisiunea focalizării.

Pham se scutură de amintirile trecutului și-și reglă localizatoarele de la tâmplă și din ureche. Avea de lucru până peste cap. Ar fi trebuit să riște mai multe întâlniri față în față cu Vinh. Cu exerciții serioase, băiatul ar învăța să reziste la șocuri ca interviul ăla stupid cu Nau fără să dezvăluie nimic. Da, asta era partea ușoară. Cel mai greu era să nu afle ce anume urmărea Pham cu adevărat.

Pham se răsuci în sacul de dormit și-și permise să sforăie ușor. Imaginile din spatele ochilor se schimbară cu cele pe care le furniza lui Reynolt și spionilor. Îi păcălise din nou. În viitor…?

Dacă nu mai apăreau surprize neplăcute, în viitor, Anne Reynolt rămânea cea mai serioasă amenințare.

40

Hrunkner Unnerby zbură la Golful Calorica în Prima Zi de Întuneric. În decursul timpului, mai fusese acolo de câteva ori. Ce naiba, venise imediat ce trecuseră anii de mijloc ai Strălucirii, când fundul gropii era încă un cazan fierbând. În anii următori, munții adăpostiseră un orășel de ingineri constructori. În perioada de mijloc a Strălucirii, condițiile erau infernale și la altitudine mare, dar muncitorii erau foarte bine plătiți; facilitățile de lansare de mai sus, de pe platou, erau finanțate cu bani de la Coroană și din comerț, iar după ce Hrunk instalase dispozitive de răcire eficiente, traiul în ele deveni confortabil. Bogătașii nu începuseră să apară până prin Anii Palizi, stabilindu-se, cum procedau de cinci generații, în peretele căldării.

Dintre toate vizitele lui Hrunk, aceasta îi dădea cea mai stranie senzație. Prima Zi pe Întuneric. Limita era mai degrabă în mintea lui, nu în altă parte, și asta o făcea mai importantă.

Unnerby venise cu un zbor comercial din Equatoria de Sus, dar nu avea clasa turist. Equatoria de Sus era doar la opt sute de kilometri distanță, dar era cel mai îndepărtat loc accesibil în Prima Zi de Întuneric. Unnerby și cele două asistente ale sale, de fapt, gărzile de corp, așteptară până când ceilalți pasageri avansară pe intervalul de pânză. Apoi își îmbrăcară hanoracele și pantalonii mulați încălziți și luară cele două coșuri – motivul pentru care zburau. Chiar lângă trapa de ieșire, lui Hrunkner îi alunecă un braț de pe pânză și unul dintre coșuri căzu la picioarele însoțitorului de zbor. Învelișul pentru toate anotimpurile crăpă și se întredeschise, dezvăluind conținutul: pulbere de culoarea ardeziei, împachetată cu grijă în săculeți de plastic.

Hrunkner coborî de pe pânză și legă coșul. Uluit, însoțitorul începu să râdă.

– Am auzit eu că produsul cel mai exportat din Ecuatoria Superioară e praful de la munte… dar nu m-am așteptat să ia cineva asta în serios.

Unnerby ridică din umeri, stânjenit. Uneori, stânjeneala era cea mai bună acoperire. Își puse coșul pe umăr și vru să-și închidă nasturii de la hanorac.

– Ăăă… îîî…

Însoțitorul de zbor vru să mai spună ceva, dar se dădu înapoi și le făcu o plecăciune de rămas-bun. Cei trei tropăiră pe scară, spre pistă. Brusc, își dădură seama ce anume voise acesta să spună. Cu o oră în urmă, când ei plecaseră din Ecuatoria Superioară, temperatura era cu optzeci de grade sub punctul de îngheț și vântul depășise treizeci de kilometri pe oră. Avuseseră nevoie de măști încălzite numai ca să meargă de la terminalul aeroportului până la avion.

Aici…

– Fir-ar să fie, locul ăsta e un furnal!

Brun Soulac, agentul de securitate cu grad inferior, puse coșul jos și-și scoase hanoracul.

Agentul mai înalt în grad râse, deși dăduse dovadă de aceeași lipsă de înțelepciune.

– La ce te așteptai, Brun? Suntem în Golful Calorica.

– Da, dar e Prima Zi de Întuneric!

Și alți pasageri fuseseră la fel de neinspirați. Alcătuiau o paradă caraghioasă țopăind și dând jos hanorace, măști și pantaloni. Unnerby observă că, ori de câte ori Brun avea mâinile și picioarele ocupate să-și dea jos hainele de vreme rea, Aria Undergate avea mâinile libere și se uita atent în jur. La fel, Brun intra în alertă când Aria își scotea hainele. Ca prin minune, pistoalele lor de serviciu nu se vedeau niciodată în toată agitația. Puteau face pe idioatele, dar erau la fel de istețe ca orice soldat pe care-l văzuse Hrunkner în război.

Misiunea din Ecuatoria Superioară fusese ea discretă și nu implicase tehnologie înaltă, dar echipa de la Agenția de Informații din aeroport era foarte eficientă. Săculeții cu pulbere de rocă fură încărcați în mașini blindate; mai impresionant, maiorul de serviciu nici măcar nu glumise pe seama operațiunii absurde.

După ce stătură înăuntru treizeci de minute, Hrunk și gărzile

lui de corp, care nu mai erau acum atât de importante, ieșiră în stradă.

– Cum vine asta, „neimportante”? Aria flutură din brațe a mirare exagerată. Neimportant a fost să transportăm… chestia aia de la un capăt de continent la altul.

Niciuna dintre cele două nu cunoștea importanța pulberii de rocă și nu se sfiiseră să-și arate disprețul pentru ea. Erau agente bune, dar nu se purtau așa cum era Hrunk obișnuit.

– Acum avem de păzit ceva important. Aria împunse cu brațul în direcția lui Unnerby. Vorbise și pe ton de glumă, dar și serios. De ce nu ne-ai făcut viața mai ușoară și nu te-ai dus cu subordonații maiorului?

Hrunkner zâmbi.

– Mai am o oră și ceva până mă întâlnesc cu șefa. Timp destul să merg pe jos. Nu ești curioasă, Aria?

Câți păianjeni reușesc să vadă Calorica în Prima Zi de Întuneric?

Aria și Brun se încruntară, ca ofițerii de grad inferior enervați de un comportament stupid, pe care nu-l pot corecta. Unnerby se simțise și el la fel de multe ori în viață, deși, în mod normal, nu-și manifestase dezacordul pe față. Frăția își demonstrase în mai multe rânduri dorința de a se manifesta violent pe teritoriile altora. *Dar am împlinit șaptezeci și cinci de ani și sunt atâtea lucruri de care să-mi fie frică.* O luă în față binișor, spre luminile de la malul apei. Gărzile de corp cu care era obișnuit Unnerby, cele care-l însoțeau când mergea în străinătate, l-ar fi încadrat. Aria și Brun erau de împrumut, nu atât de bine informate. După o clipă, fugiră ca să-l ajungă din urmă. Însă Aria vorbea la micul ei telefon. Unnerby zâmbi în barbă. Nu, fetele astea nu erau deloc proaste. *Mă întreb dacă o să-i observ pe agenții pe care-i sună.*

Golful Calorica era o minune a lumii de la începuturi, unul dintre cele trei situri vulcanice cunoscute. Celelalte două zăceau sub gheață și ocean. Golful era de fapt craterul, vasul spart al vulcanului, și apele oceanului îi înecau groapa din mijloc.

În primii ani de Soare Nou, acolo se deschidea iadul iadurilor,

deși nimeni nu cerceta locul în mod direct atunci. Pereții curbați și abrupți ai vasului atrăgeau lumina soarelui și temperatura depășea punctul de topire al plumbului. Acest fapt provoca – sau înlesnea – scurgeri rapide de lavă și o serie de explozii, lăsând alte cratere în pereți, până când soarele scădea în intensitate, la mijlocul perioadei de Strălucire. Dar și în anii aceia, doar cei mai nesăbuiți exploratori se aventurau dincolo de marginea de platou a craterului.

Dar, pe măsură ce soarele intra în Anii Palizi ai ciclului său, un alt vizitator își făcea apariția. Dacă teritoriile nordice și sudice aveau parte de ierni tot mai aspre, acum în vârful craterului era plăcut și cald. Pe măsură ce lumea se răcea, părțile inferioare ale vasului deveneau, treptat, mai întâi accesibile, apoi un paradis. În ultimele cinci generații, Golful Caloric ajunsese stațiunea cea mai exclusivistă din Anii Palizi, locul în care păianjenii atât de avuți, încât nu trebuiau să economisească și să muncească pentru a se pregăti de Întuneric, veneau să se distreze. În toiul Marelui Război, când Unnerby bătea zăpezile pe Frontul de Est, și chiar mai târziu, când războiul se dădea mai mult în tuneluri, chiar și atunci își amintea că văzuse gravuri descriind traiul fără griji din perioada de mijloc a Strălucirii, dus de trândavii bogați în fundul vasului din Calorica.

Într-un fel, la începutul Întunericului, Calorica semăna cu lumea pe care ingineria modernă și energia atomică o creau pentru întreaga rasă a păianjenilor, pentru toții anii de Întuneric. Unnerby se îndreptă spre muzica și luminile din față, întrebându-se ce-o să-i mai vadă ochii.

Locul gemea de mulțime. Râsete, muzică de cimpoi și certuri ocazionale. Păianjenii arătau atât de ciudat, din atâtea puncte de vedere, încât Unnerby nu observă lucrurile cele mai importante de la bun început.

Lăsă mulțimea să-i înghiontească ba la stânga, ba la dreapta, ca pe niște particule în suspensie. Își închipuia cât de iritate trebuiau să fie Aria și Brun de gloata asta de străini obscuri. Dar se distrau cât puteau, amestecându-se în vacarm și numai

ocazional venind la un braț distanță de Unnerby. În doar câteva minute, cei trei fuseseră târâți la marginea apei. Unii fluturau bețișoare de tămâie, dar aici, în fundul craterului, mirosea mai puternic a pucioasă împrăștiată de briza caldă. De partea cealaltă a apei, în mijlocul golfului, roci topite sclipeau roșii, infraroșii și galbene. Aburii pluteau în sus, ca o cunună, în jurul mulțimii centrale. Aceasta era singura întindere de apă care nu dădea nimănui motive de îngrijorare legate de gheața de la fund și de monștri, deși o erupție vulcanică i-ar fi ucis pe toți.

– Fir-ar!

Brun își ieși din rol și-l trase pe Unnerby de la marginea pieței.

– Uită-te în apă. Cineva se înecă.

Unnerby cercetă iute locul indicat.

– Nu se înecă. Se… pe Întuneric, se joacă în apă!

Siluetele pe jumătate vârâte în apă purtau un fel de flotoare ca să nu se înece. Cei trei se holbară la ele, și Hrunk observă că nu erau singurii, deși majoritatea privitorilor încercau să-și ascundă uimirea. De ce oare s-ar juca cineva de-a înecul? Poate în scopuri militare: în vremuri mai calde, și Frăția, și Concordia aveau vase de război.

La vreo zece metri în jos pe palisada de piatră, alt petrecăreț sări în apă. Dintr-odată, marginea apei împrumută aspectul unei margini de stâncă periculoasă. Unnerby se trase înapoi, departe de țipetele de încântare și de groază care veneau din apă. El și gărzile sale de corp traversară piața spre copacii decorați de lumină. Acolo, în aer liber, vedeau mai bine cerul și pereții căldării.

Era pe la mijlocul după-amiezii, dar, în afară de luminile în culori reci din arbori și de culorile aprinse din centrul craterului, domnea întunericul. Soarele se uita la ei de sus, o pată vagă pe cer, un disc roșiatic murdar de pete negre.

Prima Zi de Întuneric. Data varia de la o religie și de la o națiune la alta. Soarele Nou se ivea printr-o explozie orbitoare, deși nimeni nu trăia s-o vadă. Dar sfârșitul luminii, acela era o estompare treptată, care ținea aproape toată perioada Strălucirii. În ultimii trei ani, soarele fusese un astru palid, care de-abia îți încălzea spinarea la amiază, mic cât să te uiți la el cu ochiul liber.

În ultimul an, se vedeau stele toată ziua. Dar nici acela nu era începutul oficial al Întunericului, deși însemna că nu mai creșteau plantele, că ai face bine să-ți duci proviziile de hrană în refugiu, că fermele de tuberculi și larve erau singurele care te vor hrăni până venea vremea să te retragi sub pământ.

Așadar, în trecerea aceea gradată spre uitare, ce anume marca primul momentul, sau măcar prima zi de Întuneric? Unnerby se uită direct în soare. Avea culoarea unei sobe călduțe, atât de slab, încât nu emana niciun pic de căldură. Mai mic nu se va face. Lumea se va răci pur și simplu din ce în ce mai tare, rămasă doar cu stelele și cu discul acela roșiatic. De acum înainte, aerul va fi prea rece pentru a putea fi respirat. În generațiile trecute, momentul însemna ultima șansă a unui tată de a se ocupa de viitorul copiilor. În generațiile trecute, însemna vremea faptelor înălțătoare, a trădării și a lașității, când cei mai nepregătiți se confruntau cu Întunericul și frigul.

Aici, astăzi… Hrunk își îndreptă atenția la mulțimea din piața dintre el și copaci. Erau unii paingi bătrâni și mulți din generația actuală, care-și ridicau brațele spre soare și apoi le coborau pentru a îmbrățișa pământul și promisiunea somnului îndelungat.

Însă aerul era blând ca într-o seară de vară din Anii Mijlocii. Iar pământul era cald, de parcă soarele Anilor Mijlocii tocmai apusese și lăsase arșița după-amiezii să se strecoare printre păianjeni. Cei mai mulți nu se gândeau la plecarea luminii. Râdeau și cântau și purtau haine lucioase scumpe, de parcă viitorul n-ar fi existat. Poate că așa erau bogații dintotdeauna…

Luminile reci din arbori probabil că se aprindeau de la centrala nucleară principală construită de firmele lui Unnerby, cu aproape cinci ani în urmă, pe înălțimile de deasupra căldării. Ele transformau pădurea din fundul vasului într-un lan sclipitor. Cineva adusese zâne de pădure lenețe și le eliberase cu zecile de mii. Aripile lor scânteiau albastre și verzi și un albastru luminos, în vreme ce ele se prindeau în vârtejuri de afecțiune cu mulțimea de sub copaci.

În pădure, oamenii dansau în grup și cei mai mici se cățărau în pomi ca să se joace cu zânele. Ritmul muzicii se întețea pe măsură

ce Hrunk și gărzile sale avansară spre mijlocul crângului și începură să urce o pantă lină care-i ducea la moșiile din fundul craterului. Hrunk se obișnuise deja cu defazații. Deși în gând tot perversiuni le spunea, recunoștea că erau necesari. Îi plăcea și-i respecta pe mulți dintre ei. Aria și Brun îl încadrau și-i croiau drum fără să facă vâlvă. Amândouă erau defazate, cam de douăzeci de ani, puțin mai tinere decât Mica Victory. Păianjeni de nădejde, la fel ca aceia alături de care luptase el. Da, puțin câte puțin, Hrunkner Unnerby își înfrângea repulsia față de defazați. *Dar… n-am mai văzut atâția la un loc.*

– Hei, bătrâne, vino să dansezi cu noi!

Două tinere doamne și un domn îl asaltară. Aria și Brun îl scăpară de ei, prefăcându-se întruna că și ele sunt mari dansatoare. În spațiul umbros din spatele unui copac, Unnerby surprinse un năpârlit de cincisprezece ani. Parcă prindeau viață imaginile gravate ale păcatului și lenei. Da, aerul era cald și plăcut, dar duhnea a pucioasă. Da, pământul era cald, dar nu de la soare; căldura venea din interiorul pământului și cobora mai jos și mai jos, ca dintr-un cadavru în putrefacție. Orice refugiu săpat aici ar fi fost o capcană mortală, atât de fierbinte, încât locuitorilor le-ar fi putrezit carnea în carcase.

Unnerby nu-și dădu seama cum reușiseră Aria și Brun să-l scoată atât de repede în partea cealaltă a pădurii. Erau și aici mulțimi printre copaci, dar vacarmul se potolise. Păianjenii dansau fără să-și rupă hainele.

Aici, zânele pădurii se simțeau în siguranță ca să aterizeze pe jachetele lor, să stea și să-și fluture aripile dantelate și colorate cu înfumurare lenească. În orice altă parte, aceste creaturi își pierduseră demult aripile. Acum cinci ani, Unnerby se plimbase pe străzile din Princeton după un ger aspru, zdrobind cu vârfurile bocancilor mii de petale, aripile zânelor pădurii, care săpau adânc să-și depună ouțele. Cele mai lenețe mai aveau câteva sezoane de viață, dar erau condamnate… sau ar fi trebuit să fie.

Cei trei urcau întruna, pe primele pante din peretele craterului. În fața lor, vilele din Anii Palizi Târzii se întindeau într-un cerc de lumină în jurul peretelui. Desigur, niciuna nu avea mai mult de

zece ani, dar majoritatea erau construite în stilul parasolar-și-bagatelă al ultimei generații. Clădirile erau noi, dar banii și familiile, bătrâne. Aproape fiecare moșie se întindea radial, până la peretele craterului. Vilele din primii Ani Palizi, de la jumătatea peretelui, aveau tentă închisă, cu arhitectura deschisă inutilizabilă. Unnerby vedea deja sclipirea zăpezii pe cele aflate mai aproape de vârf. Reședința lui Sherkaner era undeva sus, printre cei destul de bogați pentru a-și proteja moșia, dar prea zgârciți ca să-și ridice o casă în fundul craterului. Sherkaner știa că nici Golful Calorica nu avea cum scăpa de Întuneric… decât cu ajutorul puterii nucleare.

Între luminile din pădurea de la fund și cercul de moșii se întindea umbra. Zânele pădurii își luară zborul în jos, cu aripile scânteind. Nu mai mirosea a sulf decât foarte slab, aerul era curat și tare. Deasupra lor, pe cerul negru, numai stelele și discul amărât al soarelui. Era adevărat Întunericul. Unnerby stătu o clipă și se uită, ignorând luminile de dedesubt. Încercă să râdă.

– Ce-ați prefera, măi, fetelor, să respingeți acțiuni inamice sau să mai treceți o dată prin gloată?

Aria Undergate răspunse cu seriozitate:

– Eu aș alege gloata, normal. Dar… a fost o experiență stranie.

– Vrei să spui înspăimântătoare, rosti Brun de-a dreptul neliniștită.

– Da. Dar n-ai observat? Mulți dintre paingii ăia erau și ei speriați. Nu știu, parcă toți sunt… suntem niște zâne de pădure lenețe. Când ridici ochii și vezi Întunericul, când vezi că a murit soarele… te simți îngrozitor de mic.

– Da…

Unnerby nu știa ce să mai spună. Cele două tinere erau defazate. Sigur că nu fuseseră îndoctrinate cu tradiții toată viața. Cu toate acestea, aveau aceeași presimțire lăuntrică precum Hrunkner. Interesant.

– Haideți. Stația de funicular trebuie să fie prin preajmă.

41

Majoritatea vilelor de la nivelul intermediar erau enorme, din piatră și lemn greu, întinse până în peșterile naturale din perete. Hrunkner se așteptase la un soi de „Casă de pe Deal de la Sud", dar locuința lui Underhill fu o dezamăgire. Parcă era o pensiune a unei vile adevărate. Pe interior, spațiul era împărțit cu echipele de securitate, de două ori mai multe, acum că șefa venise acasă. Unnerby fu informat că prețioasa lui marfă sosise deja și că va fi chemat în curând. Aria și Brun primiră hârtiile de confirmare că-l aduseseră aici, iar el fu condus într-un hol nu foarte larg. Își petrecu după-amiaza citind reviste de știri foarte vechi.

– Domnule sergent? Generalul Smith stătea în prag. Îmi pare rău că am întârziat.

Purta uniformă de intendență fără însemne, cum obișnuise Strut Greenval. Era tot slabă și delicată, ca întotdeauna, poate puțin mai dură în gesturi. Hrunkner o urmă prin departamentul de securitate, apoi pe niște scări de lemn în spirală.

– Am avut noroc de data asta, să fim, Sherk și eu, la un pas de marea ta descoperire.

– Da, doamnă. Rachner Thract a stabilit ruta.

Scările urcau în spirale neîntrerupte între zidurile de jad. Din când în când, se zăreau pe lateral uși închise și câte-o cameră întunecată.

– Unde sunt copiii?

Întrebarea îi scăpă lui Hrunkner fără să-și dea seama.

Smith ezită, căutând cu siguranță o umbră de reproș în cuvintele lui.

– Junioara s-a înrolat anul trecut.

Auzise și el. N-o mai văzuse de atâta vreme pe Mica Victory. Oare îi place milităria? De mică fusese îndrăzneață, dar și puțin excentrică, la fel ca Sherkaner. Unde-or fi Rhapsa și Micul Hrunk?

Scările ieșeau din perete. Această porțiune a vilei existase probabil în primii Ani Palizi. Dar, unde înainte fuseseră curți

deschise și terase, acum cuarț lucios, în trei straturi, îi despărțea de Întuneric. Estompa culorile îndepărtate, dar oferea o priveliște goală, dezolantă. Luminile orașului scânteiau pe fundul craterului, în jurul lacului roșu incandescent din mijloc. Deasupra apei atârna o ceață rece, cu sclipiri palide, în ciuda luminii de dedesubt. Generalul ascunse priveliștea cu ecrane protectoare în timp ce urcară spre ceea ce era, probabil, cuibul fostului proprietar.

Îl pofti într-o sală mare, bine luminată.

– Hrunk!

Sherkaner Underhill sări dintre pernele exagerat de umflate care alcătuiau mobilierul încăperii. Sigur rămăseseră de la fostul proprietar. Unnerby nu și-l imagina pe general sau pe Underhill alegând un asemenea decor.

Underhill tropăi greoi prin cameră, entuziasmat în ciuda lipsei de agilitate. Ducea de lesă o insectă-ghid. Creatura îi arătă drumul, aducându-l răbdătoare spre ușă.

– Mă tem că pe Rhapsa și Micul Hrunk i-ai ratat cu două zile. Nu mai sunt puștii pe care-i știi tu; au șaptesprezece ani! Dar generalul nu a fost de acord cu atmosfera de aici și i-a expediat înapoi la Princeton.

Cu ochii din spate, Hrunkner îl văzu pe general cum îl străfulgeră pe soțul ei cu privirea fără să comenteze.

În schimb, trecu de la o fereastră la alta și trase jaluzelele, alungând întunericul. Odinioară, camera fusese un chioșc deschis; acum, numai ferestre peste tot. Se făcură comozi. Sherkaner nu mai contenea cu noutățile despre copii. Generalul tăcea. Când Sherk se lansă în cele mai noi aventuri ale lui Jirlib și Brent, interveni:

– Sunt convinsă că pe domnul sergent nu îl interesează chiar atât de mult ce fac copiii noștri.

– O, dar nu… începu Unnerby, apoi văzu înfățișarea încordată a generalului. Dar, desigur, avem multe altele de discutat, nu?

Sherk ezită, apoi se aplecă să mângâie blana de pe carapacea insectei sale călăuzitoare. Era o creatură mare, de vreo treizeci de kilograme, dar părea blândă și inteligentă. După o clipă, începu să

toarcă.

– Aș vrea să fiți toți la fel de ușor de mulțumit ca Mobiy. Dar, da, chiar avem multe de discutat.

Întinse mâna sub o masă filigranată – părea o piesă din Dinastia Treppen, originală, un obiect care supraviețuise timp de patru generații în refugiile unei familii bogate – și scoase unul dintre sacii de plastic aduși de Hrunk din Ecuatoria Superioară. Îl așeză pe masă cu o bufnitură, împrăștiind fire de praf pe lemnul lustruit.

– Sunt uluit, Hrunk! Pulberea ta de rocă magică! De unde-ai știut? Faci un mic ocol și dai peste secretul care le-a scăpat agenților noștri externi.

– Stai, stai. Vorbești de parcă cineva nu și-a făcu datoria cum se cuvine.

Unii păianjeni puteau cădea într-o lumină proastă dacă nu îndrepta lucrurile.

– Informația a venit pe canale externe, dar Rachner Thract a colaborat cu mine sută la sută. Mi-a dat cei doi agenți cu care am venit. Mai important, agenții lui din Ecuatoria Superioară au fost cei care… Știi povestea? Patru din păianjenii lui Thract au mers pe platou și au adus pulberea din rafinăria interioară a Frăției.

Smith încuviință înclinând din cap.

– Așa este. Nu-ți face probleme. Îmi asum vina că ne-a scăpat. Am avut încredere prea mare în superioritatea noastră tehnică.

Sherkaner chicotea și împungea săculețul cu degetul.

– Într-adevăr.

Lumina era mult mai bună decât la vama din aeroport. Dar nici în aceste condiții pulberea nu părea altceva decât praf de culoarea ardeziei – ardezie din înălțimile ecuatoriale, pentru cine se pricepea la mineralogie.

– Dar tot nu înțeleg cum ai dat peste ea, cum de ți-a trecut prin cap posibilitatea.

Unnerby se lăsă pe spate. Pernele erau mult mai comode decât pânza din compartimentul de clasa a treia.

– Păi, mai ții minte expediția aceea comună, Concordia-Frăție, de acum cinci ani, în centrul platoului? Doi fizicieni de-ai lor

pretindeau că gravitația o ia razna acolo.

– Da. S-au gândit că puțurile de mină sunt locul, potrivit pentru a stabili o limită mai joasă pentru principiul echivalenței; însă au descoperit diferențe mari, în funcție de momentul din zi. Așa cum spui, s-au pomenit cu răspunsuri bizare, dar și-au retras afirmațiile după recalibrare.

– Așa s-a întâmplat… Dar, când am construit centrala energetică pentru Undergate-ul de Vest, am dat peste fizicienii din Concordia care au fost în expediția aceea. Triga Deepdug[2] e un inginer excelent, deși e fizician; am ajuns s-o cunosc foarte bine. În orice caz, ea a susținut că metoda experimentală din expediție era în regulă, dar că ea a fost dată la o parte de la evenimentele ulterioare… Așa că am început să mă întreb ce-i cu operațiunea aceea minieră din groapa deschisă, începută de Frăție pe platou la un an după expediție. E în centrul sitului de fizică. Au fost nevoiți să construiască opt sute de kilometri de cale ferată până acolo.

– Au găsit cupru, interveni Smith. Au dat lovitura, n-a fost o minciună.

Unnerby îi zâmbi generalului.

– Sigur. Altfel ați fi tăbărât peste ei imediat. Totuși… mina de cupru e o operațiune secundară. Iar prietena mea fizician știe meserie. Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-am zis mai des că ar fi frumos să văd ce se petrece acolo. Arătă spre săculețul cu pulbere de rocă. E din al treilea nivel al rafinăriei. Minerii Frăției au fost nevoiți să filtreze sute de tone de ardezie ecuatorială ca să obțină cantitatea din săculețul ăsta. Eu zic că o mai filtrează de o sută de ori ca să obțină produsul finit.

Smith aprobă tacit.

– Și fac pariu că îl țin în seifuri mai solide decât cele în care-și țin oculții pietrele lor sfinte.

– Normal. Echipa lui Thract nu a reușit să ajungă aproape de el. Hrunkner lovi săculețul cu vârful mâinii. Sper să fie destul ca să poți dovedi că am găsit ceva de valoare.

– A, este. Este, cum să nu!

---

2 *Deepdug* – Săpături-Adânci (n. tr.).

Unnerby se holbă la Sherkaner.

– N-ai avut nici patru ore la dispoziție!

– Doar mă știi, Hrunk. O fi aici stațiune de vacanță, dar eu am pasiunile mele. (Și un laborator în care să se ocupe de ele, fără îndoială.) În lumină potrivită, pulberea ta cântărește cu aproximativ unu la sută mai puțin decât în altă situație... Felicitări, sergent, ai descoperit antigravitația.

– Păi...

Triga Deepdug fusese convinsă, dar Unnerby n-o prea crezuse.

– Bine, domnule Analiză-la-Minut, cum funcționează?

– Habar n-am! Sherkaner vibra de bucurie. Ai descoperit ceva absolut necunoscut. Păi, nici măcar... își căută cuvintele, dar nu le găsi și, până la urmă, spuse: E cu cântec. Am măcinat o mostră și mai fin... știi, nimic nu plutește la suprafață; nu poți distila „fracțiunea antigravitație". Cred că e vorba de un efect de grup. Nu pot face mai multe în laboratorul meu de aici. O să zbor la Princeton mâine-dimineață la prima oră. În afară de greutatea magică, am mai descoperit o ciudățenie. Ardezia asta de pe înălțimi a conținut întotdeauna foraminifere de diamant, dar în pulberea asta cele mai mici foraminifere – hexeni de o milionime de inci – sunt îmbogățite cu un factor de o mie. Vreau să caut probe ale câmpurilor clasice în pulbere. Poate că particulele de foraminifere au un rol. Poate că...

Sherkaner Underhill se lansă în zeci de speculații și planuri pentru zeci de teste menite să afle adevărul. Vorbind, parcă se scutura de ani. Tremura, dar renunțase la lesa insectei-călăuză și glasul îi răsuna de bucurie. Entuziasmul său stătea la temelia lumii noi construite de studenții lui, de Unnerby și de Victory Smith. În timp ce Sherkaner vorbea, Victory se ridică și merse să se așeze lângă el. Îl cuprinse cu brațele pe după umeri și-l strânse tare, șifonându-l.

Unnerby se pomeni că-i zâmbește lui Sherkaner, captivat de cuvintele sale.

– Mai ții minte necazul în care ai intrat din cauza „Orei copiilor"? Când ai spus că „tot cerul poate fi refugiul nostru"? Sherk, cu pulberea asta, cine mai are nevoie de rachete? Putem

trimite nave în spațiu. Putem afla, în sfârșit, de ce au apărut luminile acelea pe care le-am văzut pe Întuneric! Poate descoperim alte lumi.

– Da, începu Sherkaner, dar… Se opri, dintr-odată slăbit, ca și cum, reflectând la entuziasmul său, își aminti de toate obstacolele ridicate între vis și realitate. Dar… ăăă… tot mai trebuie să ne confruntăm cu Onorata Pedure și cu Frăția.

Hrunkner se gândi la plimbarea lui prin pădurea din fundul craterului. *Și mai trebuie să învățăm să trăim pe Întuneric.*

Sherkaner se pomeni iar bătrân. Se întinse s-o mângâie pe Mobiy și prinse lesa cu două mâini.

– Da, mai sunt multe probleme. Ridică din umeri, conștientizându-și vârsta și distanța dintre vis și realitate. Dar nu pot face nimic pentru salvarea lumii până nu mă întorc la Princeton. În seara asta mi se ivește cea mai bună ocazie să văd cum reacționează păianjenii la Întuneric. Ce părere ai despre Prima Zi, Hrunk?

Căzu brusc de sus, de pe culmile speranței, până la pământ, unde dădu peste limitele păianjenilor.

– A fost… înfricoșător, Sherk. Am renunțat la reguli una câte una și am văzut ce a rămas aici, jos, în după-masa asta. Chiar dacă… chiar dacă o învingem pe Onorata Pedure, nu sunt sigur că ne vom alege cu ceva.

Sherkaner îi oferi obișnuitul zâmbet larg.

– Nu-i chiar așa de rău, Hrunk. Se ridică încet și Mobiy îl conduse la ușă. Majoritatea celor rămași în Calorica sunt niște boșorogi bogați și cam prostovani… risipa e de așteptat. Dar avem ceva de învățat dacă-i studiem. Făcu semn către general. Mă duc să fac o plimbare în jurul peretelui, la fund, draga mea. Tinerii de acolo s-ar putea să aibă niște idei interesante.

Smith se sculă de pe pernă și-o ocoli pe Mobiy ca să-și îmbrățișeze soțul.

– Iei cu tine obișnuita echipă de securitate, da? Fără șmecherii?

– Bineînțeles.

Hrunkner avu impresia că Smith vorbea foarte serios, că, de doisprezece ani încoace, Sherkaner și copiii Underhill acceptau

protecția fără să protesteze.

Ușile de jad se închiseră lin în spatele lui Sherkaner. Unnerby și Generalul rămaseră singuri. Smith se întoarse pe stinghia ei și liniștea se prelungi. Câți ani trecuseră de când vorbise cu generalul altfel decât într-o cameră plină de militari? Schimbau frecvent mesaje electronice. Unnerby nu făcea parte oficial din personalul lui Smith, dar programul centralei nucleare era cel mai important aspect civil din planul generalului și el îi lua sfatul drept ordin, mergând din oraș în oraș, conform orarului ei, străduindu-se din toate puterile să construiască după indicațiile specialiștilor ei și să respecte termenele-limită, dar și să-i mulțumească pe contractori. În fiecare zi, vorbea la telefon cu subordonații ei. De câteva ori pe an, se întâlneau la ședințele cu personalul.

După răpire... bariera dintre ei devenise un zid gros, de fortăreață. Bariera existase și înainte, se ridicase treptat, an după an, odată cu creșterea copiilor; dar, înainte de moartea Goknei, reușeau întotdeauna să treacă de ea. Acum nu-i venea deloc la îndemână să stea singur cu generalul.

Liniștea se prelungea. Cei doi se priveau și se făceau că nu se văd. Aerul era stătut și rece, ca și cum încăperea n-ar fi fost aerisită demult. Hrunkner se obligă să admire mesele și dulapurile baroce, pictate în zeci de nuanțe lăcuite. Fiecare piesă de lemn arăta veche de câteva generații. Pernele și țesătura lor brodată reflectau stilul pretențios al Generației 58. Dar se vedea că în cameră lucra Sherk. Stinghia din dreapta lui stătea lângă o masă încărcată de aparate și hârtii.

Recunoscu scrisul tremurat al lui Underhill într-un titlu: „Videomanția pentru steganografia cu încărcătură de date."

Brusc, generalul sparse tăcerea apăsătoare.

– Te-ai descurcat bine, sergent.

Smith se ridică, traversă camera și se așeză pe stinghia din fața biroului lui Sherk.

– Ne-a scăpat pur și simplu descoperirea făcută de Frăție. Și n-am fi avut nicio idee dacă n-ai fi ridicat problema în fața lui Thract.

– Rachner s-a ocupat de operațiune, doamnă. E un ofițer priceput.

– Da… M-aș bucura să-mi dai voie să urmăresc problema împreună cu el.

– Sigur.

Informații confidențiale, bla, bla, bla.

Iarăși liniște, iarăși nimic de spus. Într-un sfârșit, Hrunkner arătă spre pernele caraghioase, dintre care cea mai mică valora cât salariul de sergent pe un an. În afară de biroul lui Sherk, nu se vedeau alte urme de-ale familiei Underhill acolo.

– Nu veniți des pe-aici, nu?

– Nu, veni răspunsul imediat. Sherk a vrut să vadă cum trăiesc oamenii pe Întuneric și asta a fost cea mai bună ocazie, înainte de a ne retrage și noi. În afară de asta, mi s-a părut un loc sigur pentru copiii noștri mai mici.

Îl privi provocator.

Cum să facă să nu iște o ceartă?

– Da, păi, mă bucur că i-ați trimis acasă, în Princeton. Sunt… sunt copii buni, doamnă, dar ăsta nu-i un loc potrivit pentru ei. Am trăit cele mai tulburătoare senzații în fundul craterului. Păianjenii se temeau, ca aceia din poveștile cu cei care nu se pregătesc de venirea Întunericului și rămân singuri când se lasă. Nu au niciun scop, și Întunericul s-a lăsat.

Smith se ridică mai sus pe stinghie.

– Avem de înfrânt milioane de ani de evoluție; uneori, e mai greu decât fizica nucleară și lupta cu Onorata Pedure. Dar lumea se va obișnui.

Asta ar fi spus Sherkaner Underhill, zâmbind și nepăsător la agitația din jur. Dar Smith părea mai degrabă un soldat în tranșee, repetând asigurările date de Înaltul Comandament despre punctele slabe ale inamicului. Își aminti cu câtă atenție trăsese jaluzelele la fiecare fereastră.

– Vă simțiți la fel ca mine, nu?

Pentru o clipă, crezu că generalul o să explodeze. Smith însă rămase tăcută. Într-un sfârșit, rosti:

– Ai dreptate, sergent. Așa cum am spus, trebuie să ne luptăm cu instinctele. Scutură din umeri. Pe Sherkaner nu-l deranjează deloc. Sau, mai degrabă, știe ce e teama și îl fascinează, e un alt

mister extraordinar. În fiecare zi, coboară pe fundul craterului și-l studiază. Se amestecă printre oameni, cu gărzile de corp după el și cu insecta-călăuză. Nu crezi până nu-l vezi. Ar fi stat acolo toată ziua dacă n-ai fi venit tu, cu misterul tău seducător.

Unnerby zâmbi.

– Ăsta-i Sherk. (Poate ăsta era un subiect sigur.) Ați văzut cum s-a luminat când am vorbit despre „pulberea magică"? De-abia aștept să văd ce face cu ea. Ce se întâmplă când oferi un miracol unui făcător de miracole?

Smith nu-și găsi cuvintele.

– O să vedem ce e cu praful acela de rocă, fără îndoială. Până la urmă. Dar… fir-ar să fie, Hrunkner, meriți să știi și tu. Lucrezi cu Sherkaner de când te cunosc. Ai observat că i s-a agravat tremuratul? Adevărul e că nu îmbătrânește fără complicații, ca majoritatea celor din generația ta.

– Am observat că e slăbit, dar uitați câte rezultate se obțin la Princeton. Muncește mai mult ca niciodată.

– Da. Indirect. În timp, a strâns un număr tot mai mare de studenți geniali. Acum are cu sutele, împrăștiați în rețeaua informatică.

– Dar lucrările alea de „Tom Lurksalot"[3]? Am crezut că Sherk și studenții lui fac pe timizii.

– Alea? Nu. Sunt numai studenții lui… care fac pe timizii. Se joacă anonim prin rețea; transformă asumarea meritelor într-o ghicitoare. E o… prostioară.

Prostioară sau nu, era extrem de productivă. În ultimii câțiva ani, „Tom Lurksalot" venise cu niște realizări uluitoare în toate domeniile, de la nucleonică la informatică și standarde industriale.

– E greu de crezut, spuse Hrunk. Astăzi mi s-a părut normal – mintal, vreau să zic. Ideile îi curgeau din gură cu repeziciunea obișnuită.

Are idei trăsnite cu carul, când e în formă, își aminti el, zâmbind în barbă. Nestatornicie, numele tău e Underhill.

Generalul oftă și rosti cu glas moale, distant, de parcă vorbea

---

3 *Lurks a lot; to lurk* – a sta ascuns; a lot – mult (n. tr.).

despre un personaj dintr-o carte, nu despre drama ei personală:

– Sherk a avut mii de idei trăsnite și sute de idei învingătoare. Dar… lucrurile s-au schimbat. Dragul meu soț n-a mai venit cu nimic nou de trei ani. Se ocupă de videomanție acum, știai? E plin de entuziasmul de altădată, dar…

Smith nu reuși să-și ducă fraza până la capăt. De patruzeci de ani, Victory Smith și Sherkaner Underhill formau o echipă. El venea cu o avalanșă de idei, iar ea le selecta pe cele mai bune și i le dădea înapoi. Sherk obișnuia să descrie procesul mai colorat, pe vremea când credea că inteligența artificială era un semn al viitorului: „Eu sunt generatorul de idei, iar Victory selectorul de pleavă; suntem o entitate mai inteligentă decât orice umblă pe zece picioare.” Cei doi transformaseră lumea.

Acum… și ce dacă echipa lor își pierduse jumătatea genială? Fantezia sclipitoare a lui Sherk îl menținuse pe general pe drumul cel bun și invers. Fără Sherk, Victory rămânea cu bunurile ei cele mai prețioase: curajul, forța, persistența. Era destul?

Victory nu mai spuse nimic o vreme. Iar Hrunkner ar fi vrut să meargă la ea și s-o cuprindă cu brațele pe după umeri, dar sergenții, chiar cei bătrâni, nu se purtau așa cu generalii.

42

Trecuseră anii și pericolul crescuse. Mai implacabilă decât orice individ cunoscut de Pham, Anne Reynolt cerceta și cerceta. Pe cât posibil, el evitase manipularea deviaților. Chiar aranjase ca operațiunile lui să continue cât timp stătea în hibernoterapie; era riscant, dar evita corelațiile evidente. Nu-i fusese de folos. Acum Reynolt avea bănuieli serioase. Detectorii lui Pham îi arătau că cercetările ei se intensificau și se apropiau de un singur suspect, cel mai probabil, Pham Nuwen. Anne trebuia eliminată. Ziua de vizitare pentru noul „birou" al lui Nau putea fi cel mai nimerit prilej.

North Paw era numele ales de Tomas Nau. Lumea – mai ales acei Qeng Ho care îl construiseră – îi spunea Parcul Lacului. Toate persoanele de gardă aveau ocazia să vadă rezultatul final.

Ultimii oameni din mulțime încă își făceau loc înăuntru când Nau apăru pe terasa cabanei sale de lemn. Purta o jachetă lucioasă și pantaloni verzi presurizați.

– Țineți-vă picioarele pe pământ. Qiwi a mea a inventat o etichetă cu totul deosebită pentru North Paw.

Zâmbi și mulțimea hohoti. Pe Diamantul Unu, gravitația era mai mult o sugestie decât o lege a fizicii. „Pământul" din jurul cabanei era pâslă fixatoare cu textură prelucrată. Deci toți umblau cu picioarele pe pământ, dar ideea de verticalitate nu era decât un consens vag. Lângă Nau, pe terasă, Qiwi chicotea văzând cum sutele de oameni din fața lor se clătinau la stânga și la dreapta ca bețivii. O pisicuță cu blană neagră stătea încolăcită pe bluza ei de dantelă.

Nau ridică mâinile.

– Dragii mei, prietenii mei. În această după-amiază, vă rog să vă bucurați și să admirați ceea ce ați construit aici. Gândiți-vă. Acum treizeci și opt de ani, eram gata să ne distrugem prin luptă și trădare. Pentru unii dintre voi, nu e un timp îndelungat, doar zece sau doisprezece ani de gardă. Mai țineți minte că atunci v-am spus

că vremurile seamănă cu Anii Flagelului de pe Balacrea. Ne-am distrus majoritatea resurselor cu care am venit aici, ne-am distrus capacitatea de a călători prin spațiu. Pentru a supraviețui, am spus atunci, trebuie să lăsăm la o parte animozitățile și să muncim împreună, indiferent de istoriile noastre diferite… Ei, dragi prieteni, așa am făcut. Nu am scăpat de pericolul fizic; destinul nostru încă depinde de păianjeni. Dar uitați-vă în jur și veți vedea că ne-am vindecat. Voi ați construit acest parc din piatră seacă, aer și zăpadă. North Paw – Parcul Lacului – nu e mare, dar e o operă de artă. Priviți-l. Întrece orice produs creat de civilizație. Sunt mândru de voi.

Nau întinse mâna și-o cuprinse pe Qiwi pe după umeri; pisica se mută în curbura cotului ei. Cândva, relația dintre Nau și Lisolet fusese un zvon scârbos. Acum Pham văzu oamenii zâmbind la vederea lor.

– Este mai mult decât un parc, mai mult decât sanctuarul unui comandor. Ceea ce vedeți aici este dovada noutății din univers, o îmbinare a tot ce au mai bun de oferit Qeng Ho și emergenții. Persoanele focalizate emergente – Pham sesiză că tot nu le spunea sclavi pe față – au elaborat planul detaliat al parcului. Comerțul și activitățile individuale Qeng Ho l-au transformat în realitate. Iar eu, personal, am învățat ceva: pe Balacrea, Frenk și Gaspr, noi, comandorii, conducem pentru binele comunității, dar o facem prin îndrumare personală și, deseori, prin forța legii. Aici, lucrând cu voi, foști Qeng Ho, am descoperit o altă cale. Știu că munca la parcul meu s-a realizat ca răsplată pentru biletul acela roz de plată pe care l-ați ascuns de mine atâta vreme.

Ridică mâna și câteva bilete fluturară în aer. Râsete străbătură din nou mulțimea.

– Așadar, gândiți-vă ce pot realiza îndrumările comandorului combinate cu eficiența Qeng Ho, odată ce ne-am încheiat misiunea.

Se înclină în fața aplauzelor entuziaste. Qiwi se strecură în fața lui, ca să stea la balustradă, și aplauzele se întețiră. Pisica, sătulă în sfârșit de vacarm și de ghionturi, sări din brațele lui Qiwi și plonjă în aer, spre mulțime. Desfăcu aripi neîmblănite și-și încetini

zborul ascendent, apoi se întoarse înapoi și zbură în cerc deasupra stăpânei.

– Luați aminte, se adresă Qiwi mulțimii, Miraow are voie să zboare aici. Dar are aripi! Pisica se prefăcu că plonjează spre ea, apoi zbură în pădurea care creștea pe terenul cabanei lui Nau. Acum vă invit în aripa laterală a casei comandorului, pentru gustări.

Unii vizitatori erau deja acolo. Ceilalți se târau spre mesele demontabile care se înclinau ușor în jos, aparent fiind încărcate de mâncare. Pham se lăsă purtat de mulțime, salutând pe oricine voia să stea de vorbă cu el. Era important să știe cât mai mulți că era prezent aici. Între timp, spionii din spatele ochilor săi îi construiau imaginea tactică a parcului și a pădurii.

La masă apăreau contradicții culturale, dar barul lui Benny stabilise deja o etichetă pentru a merge după mâncare. În câteva momente, majoritatea oamenilor își umpluseră containerele și sticlele cu gustări și se răspândiseră în aer liber. Pham se duse în spatele lui Benny și-i trase una peste spate.

– Benny! Mâncarea e bună! Dar credeam că tu vei fi furnizorul…

Benny înghiți în sec, tușind.

– Normal că e bună. Și normal că eu sunt furnizorul… și Gonle. Mișcă din cap spre fosta funcționară de la intendență de lângă el. De fapt, tatăl lui Qiwi a cultivat noutăți găsite în biblioteci. Le avem de jumătate de an, dar le-am ținut pentru petrecere.

Pham se dădu mare:

– Eu am muncit în exterior. Cineva trebuia să supravegheze forarea suplimentară și apa topită pentru lacul comandorului.

Gonle Fong afișă zâmbetul ei de mercenar. Mai mult decât oricare Qeng Ho – într-un fel, mai mult decât Qiwi – Fong înghițea minciuna despre „viziunea comună” a lui Nau.

– Toată lumea s-a ales cu ceva din asta. Comandorul îmi susține oficial fermele acum. Și am automate adevărate.

– Sunt mai bune decât o tastatură? o întrebă Pham viclean.

– Poți să fii convins. Iar astăzi, răspund de servicii.

Fong ridică mâna teatral și o tavă cu mâncare pluti cuminte

deasupra lor. Se roti sub degetele ei și țopăi ascultătoare când ea luă algele condimentate. Apoi se deplasă în dreptul lui Benny și pe urmă al lui Pham. Spionii minusculi ai acestuia studiară tava din toate direcțiile. Se deplasa pe mici jeturi de gaz, fără zgomot. Un ansamblu simplu, dar grațios și inteligent. Benny observă și el același lucru:

– E comandată de o persoană focalizată? întrebă el trist.

– Păi… da. Comandorul a considerat că merită, având în vedere evenimentul.

Pham cercetă și tăvile celelalte. Baleiau în cercuri largi, de pe mese cu mâncare, alegând numai musafirii neserviți. Deșteaptă chestie. Sclavii erau ascunși și lumea putea pretinde ceea ce declara Nau deseori: focalizarea a ridicat civilizația la un nivel superior. *Dar Nau are dreptate! Naiba să-l ia.*

Pham îi adresă lui Gonle un comentariu potrivit de sarcastic, cuvinte care arătau că „boșorogul Trinli" era foarte impresionat, dar se încăpățâna să n-o recunoască. Ieși din mijlocul mulțimii, aparent preocupat de mâncare. Hm… Ritser Brughel era în hibernoterapie tocmai acum – încă o mișcare deșteaptă de-a lui Nau. Mulți oameni acceptau o parte din „viziunea" lui Nau, dar Ritser Brughel îi demoraliza și pe cei absolut convinși de ea. Dar dacă Brughel nu era de gardă, iar Nau și Reynolt puseseră deviații robotizați să facă pe chelnerii… lui Pham i se oferea un prilej mai bun decât sperase. *Dar unde-i Reynolt?* Femeia putea fi extrem de greu de localizat; uneori dispărea de pe lista de monitorizare a lui Brughel kilosecunde întregi. Pham își concentră atenția pe împrejurimi. Milioane de particule erau împrăștiate prin parc. Cele care stabilizau lacul și operau ventilatoarele erau ocupate, dar tot rămânea o imensă putere de procesare. Nu avea cum să manipuleze toate perspectivele și imaginile. În vreme ce mintea lui se plimba înainte și înapoi prin parc, constată că se clatină. A, acolo! Nu vedea bine, dar înăuntrul cabanei lui Nau întrezări părul roșcat al lui Reynolt și pielea ei rozalie. Așa cum era de așteptat, femeia nu lua parte la festivități. Stătea cocoșată deasupra unui pad de date emergent, cu ochii ascunși sub vizorul negru. Arăta la fel ca întotdeauna, încordată, agitată, întotdeauna gata să facă o

descoperire cumplită. *Și, probabil, așa și e.*

Cineva îl pocni peste umăr, la fel de tare cum îl pocnise el pe Benny mai înainte.

– Pham, amice, ce părere ai?

Pham șterse imaginile interioare și se uită la atacator. Trud Silipan se ferchezuise pentru petrecere. Nu mai văzuse uniformă ca a lui, decât poate la evenimente istorice emergente: mătase albastră, cu franjuri și volănașe, imitând niște zdrențe pătate. Era uniforma Primilor Urmași, îi spusese Trud cândva. Pham își manifestă uimirea voit exagerat:

– Ce părere am despre ce? Uniforma sau spectacolul?

– Spectacolul, spectacolul! Sunt în uniformă numai pentru că e un eveniment major. Ai auzit discursul comandorului. Dă-i drumul, mai uită-te în jur. Admiră Parcul Lacului și spune-mi ce crezi.

Imaginile interioare i-l arătară lui Pham pe Ezr Vinh apropiindu-se de ei din spate. Drace!

– Păi…

– Da, ce părere ai, militar Trinli?

Vinh avansă până ajunse cu fața la ei. Se uită o clipă direct în ochii lui Pham.

– Dintre toți Qeng Ho de aici, tu ești cel mai în vârstă și ai călătorit cel mai mult. Dintre noi, ai cea mai vastă experiență. Cum e North Paw în comparație cu parcurile grandioase Qeng Ho?

Vinh dădu vorbelor sale un sens dublu care-i scăpă lui Trud Silipan, dar Pham simți că-l arde furia. *Și din cauza ta trebuie s-o omor pe Reynolt, ticălos mic.* Poveștile „adevărate” ale lui Nau îl afectaseră pe băiat. De cel puțin un an, era clar că deslușise tâlcul celor petrecute la Brisgo Gap. Și își dădea seama ce urmărea Pham cu focalizarea. Îi tot cerea garanții și asigurări care ținteau clar anumite aspecte.

Localizatoarele pictară imagini fals colorate pe fața lui Ezr Vinh, indicară tensiunea și temperatura pielii; Oare dacă un spion inteligent se uita la aceste imagini își dădea seama că băiatul se juca? Poate. Ura lui față de Nau și Brughel era încă mai puternică decât sentimentele împotriva lui Pham Nuwen; Pham îl mai putea

folosi. Dar se dovedea încă o dată un motiv s-o îndepărteze pe Reynolt.

Gândurile îi trecură lui Pham prin minte chiar în timp ce scotea un rânjet infatuat.

– Dacă privești lucrurile din punctul ăsta de vedere, spuse el, ai perfectă dreptate, băiete. Învățatul din cărți nu se compară cu a călători ani-lumină și a vedea cu propriii ochi.

Întoarse capul și se uită în josul cărării, dincolo de cabană, spre locul de ancorare și lac. *Prefă-te că gândești profund.* Petrecuse megasecunde la rând colindând invizibil prin parcul ăsta; ar fi trebuit să-i vină ușor să-și joace rolul. Însă așa cum stătea acolo, auzea vântul cum bate dinspre copaci. Era umed, puțin rece și aducea un miros zăbovitor, care amintea de o mie de kilometri de pădure întinsă în spatele lui. Soarele se ivi călduț printre grămezile de nori înalți. Și el era artificial. Cel adevărat nu strălucea nici cât o lună normală. Dar sistemele de iluminare înglobate în cerul de diamant imitau orice efect vizual. Numai curcubeiele estompate și tremurate care se arcuiau în depărtare sugerau artificialitatea…

La poala dealului se întindea lacul. Triumful lui Qiwi. Apa era reală, adâncă de treizeci de metri pe alocuri. Rețeaua de servovalve și localizatoare a lui Qiwi îl stabiliza, suprafața netedă reflectând norii și albastrul de deasupra. Cabana comandorului se înălța deasupra amarajului de la capătul unui golf care se extindea. La câțiva kilometri distanță – de fapt, la nici două sute de metri – din ceață se ridicau două insule stâncoase care păzeau malul opus.

Era un loc splendid, binecuvântat de Dumnezeu.

– E un tresartnis, spuse Pham, dar rosti cuvântul ca pe-o insultă.

Silipan se încruntă.

– Ce…

– E în jargonul peisagiștilor. Înseamnă…

– A, da. Am mai auzit termenul: un parc sau un bonzai care tinde spre dimensiuni maxime. Trud pufăi, defensiv. Păi, chiar e imens; comandorul a insistat. Priviți! Un parc enorm, cu microgravitație, care imită perfect o suprafață planetară. Încalcă

multe reguli estetice, dar a ști când să încalce regulile e marca unui adevărat comandor.

Pham scutură din umeri și continuă să mestece gustările lui Gonle. Se răsuci alene și se uită la pădure. Creasta dealului se potrivea cu peretele peșterii, un truc standard al peisagiștilor. Copacii aveau zece sau douăzeci de metri, mușchiul închis scânteind rece pe trunchiuri. Îi crescuse Ali Lin pe sârmă, în corturi-incubatoare, pe suprafața Diamantului Unu. Anul trecut fuseseră niște puieți de trei centimetri. Azi, grație mâinilor magice ale lui Ali, păreau bătrâni de câteva secole. Pe ici, pe colo, printre nuanțele de albastru și verde, zăreai cenușiul buștenilor putrezi din generațiile de păduri mai „bătrâne". Existau peisagiști care atingeau perfecțiunea dintr-un singur unghi de vedere. Dar ochii ascunși ai lui Pham cercetau pădurea din toate direcțiile. Parcul comandorului era perfect la toate nivelurile. Fiecare metru cub reflecta desăvârșirea celor mai reușite bonzaiuri de pe Namqem.

– Deci, spuse Silipan, vezi că am motive să fiu mândru! Viziunea a fost a comandorului Nau, dar eu am lucrat la automatele care au ghidat implementarea.

Pham simți cum crește furia în Ezr Vinh. Fără îndoială că și-o putea reține, dar un spion abil ar sesiza-o imediat. Îl împunse discret în umăr și începu să râdă răgușit, în stilul arhicunoscut Trinli.

– Ai auzit, Ezr? Trud, vrei să zici că focalizații pe care îi supraveghezi au lucrat la automate.

„Supraveghezi" era prea mult spus. Silipan era mai degrabă un îngrijitor, dar cuvântul ar fi fost o insultă de neiertat pentru el.

– Păi, da, deviații. Nu așa am zis?

Rita Liao venea spre ei, părăsind mulțimea din jurul meselor. Căra mâncare pentru două persoane.

– L-a văzut careva pe Jau? Locul ăsta e atât de mare, că oricine se pierde în el.

– Nu l-am văzut, îi răspunse Pham.

– Tehnicianul de zbor? Cred că s-a dus în partea opusă a cabanei, spuse un emergent al cărui nume Pham nu-l știa.

Nau și Qiwi aranjaseră o intersectare a gărzilor pentru

petrecerea cu ușile deschise, așa că mai vedeai și fețe străine.

– Rahat. Ar trebui să sar în tavan și să arunc o privire.

Dar, și în aceste circumstanțe mai puțin stricte, Rita Liao se dovedi o adevărată Adeptă a Emergenței. Rămase cu picioarele lipite de solul care te trăgea în jos și se întoarse ca să studieze mulțimea.

– Qiwi! strigă ea. Nu l-ai văzut pe Jau al meu?

Qiwi părăsi grupul din jurul lui Tomas Nau și-și târî picioarele pe aleea care ducea spre ei.

– Ba da.

Pham văzu că Ezr se retrage și pleacă spre alt grup.

– Jau n-a crezut că debarcaderul e real, așa că i-am propus să meargă și să vadă cu ochii lui.

– E real? Și barca?

– Sigur. Veniți jos. O să vă arăt.

Cei cinci porniră pe alee. Silipan mergea țanțoș în țoalele de mătase, făcând semne celorlalți.

– Ia uitați ce-am făcut aici!

Pham își puse localizatoarele interioare să studieze stâncile din jurul debarcaderului, tufișurile care se aplecau spre apă. Vegetația balacreană era frumoasă într-un fel care se potrivea cu aerul rece. Intrarea în tunelul cu utilități era ascunsă în stânca din spatele frunzelor albastre-verzui. *Aceasta ar putea fi cea mai mare șansă a mea.* Pham se duse la Qiwi și-i puse întrebări care să amintească de prezența lui mai târziu.

– Chiar poți să navighezi cu ea?

– Vezi și singur.

Rita Liao se zgribuli prea sonor.

– E destul de frig ca să fie real. E frumos la North Paw, dar nu poți să-ți reglezi aparatele pe tropice?

– Nu, răspunse Silipan. Se grăbi să meargă în fața lor și să le țină o prelegere. E prea real pentru așa ceva. Ali Lin a urmărit tocmai realismul și detaliul.

Acum, că se afla și Qiwi printre ei, vorbea despre deviați ca despre ființe umane.

Aleea cotea și se întorcea înapoi – curbe realiste care îi

conduseră pe fața stâncoasă a peretelui portului. Majoritatea invitaților îi urmară, curioși să vadă locul de ancoraj.

– Apa arată extrem de netedă, comentă cineva.

– Da, spuse Qiwi. Cel mai greu e să obții valuri. Se ocupă de asta niște prieteni de-ai tatălui meu. Dacă putem forma suprafața apei la scară redusă și în timp, și…

Se auzi un hohot de râs când trei pisoi înaripați zburară iute deasupra capetelor. Felinele atinseră apa razant, apoi țâșniră spre cer ca niște rachete gata de atac.

– Pun rămășag că nu au din astea la adevăratul North Paw!

Qiwi râse.

– Nu au. Aceasta e contribuția mea! Îi zâmbi lui Pham. Mai ții minte pisoii pe care-i aveam în habitatul din pre-Zbor? Când eram mică… Se uită în jur, căutând o anumită față printre celelalte. Când eram mică, am primit unul drept animal de companie.

Tot mai trăia în ea fetița care-și amintea alte vremuri. Pham ignoră nostalgia din glasul ei. Vorbi de sus, cu superioritate:

– Pisoii zburători n-au nicio semnificație reală. Dacă ai fi vrut un simbol grăitor, ar fi trebuit să produci niște porci zburători.

– Porci? Trud se împiedică, mai-mai să cadă. A, da, „nobilul porc zburător”.

– Da, spiritul programării. Toate habitatele măreațe au porci zburători.

– Da, sigur… Numai să-mi dai o umbrelă! Scutură din cap și auzi râsete în spate. Mitul porcilor zburători n-a prins niciodată pe Balacrea.

Qiwi zâmbi la micul joc de teatru.

– Poate ar trebui… Nu cred că aș putea convinge pisoii să scormonească prin gunoaiele plutitoare.

În mai puțin de două sute de secunde, mulțimea se aliniase pe marginea apei. Pham se depărtă de Qiwi, Trud și Rita. Se mișca de parcă urmărea locul din care se vedea cel mai bine. De fapt, se apropia de ascunzișul frunzelor albastre-verzui. Cu puțin noroc, oamenii vor avea parte de agitație în următoarele minute. Precis o să cadă unul mai prostănac. Începu o ultimă sesiune de baleiere în rețeaua localizatoarelor…

Rita Liao nu era prostănacă, dar, văzând unde era Jau Xin, se pierdu cu firea.

– Jau, ce naiba faci…

Dădu tava cu mâncare și băutură cuiva din spatele ei și o luă la goană pe debarcader. Barca alunecase liberă și plutea lin în golf. Și ambarcațiunea era tot din lemn închis la culoare, ca debarcaderul și cabana, dar lemnul ei era gudronat deasupra liniei de plutire, lăcuit și pictat pe copastie și la prova. Pe singurul catarg flutura o pânză balacreană. Jau Xin râdea către mulțime din mijlocul bărcii.

– Jau Xin, vino imediat înapoi! E barca lui Nau. O să…

Rita începu să fugă în josul debarcaderului. Își dădu seama de greșeală și încercă să se oprească. Când picioarele ei nu mai atinseră solul, se deplasa cu câțiva centimetri pe secundă. Se depărtă de platformă plutind și se răsuci, stânjenită și furioasă foc. Dacă nu o prindea nimeni, ar fi plutit deasupra capului soțului ei aventurier și s-ar fi trezit în lac peste câteva sute de secunde.

E timpul să trec la acțiune. Programele lui îi spuneau că nimeni din mulțime nu se uita la el. Sondările în securitatea lui Nau arătau că niciun spion nu era cu ochii pe el în clipa respectivă și o zări scurt pe Reynolt trudind în continuare la cine știe ce sarcină apăsătoare în cabană. Anulă localizatoarele o secundă și păși printre frunze. Numai puțin să „maseze” înregistrarea digitală și va dovedi că a fost acolo tot timpul. Își putea termina treaba și reveni fără să fie observat. Era extrem de periculos, chiar dacă spionii lui Brughel nu intrau în alertă. *Dar uciderea lui Reynolt e necesară.*

Pham pipăi cu degetul suprafața stâncii, încetinit din cauză că trebuia să se ascundă în spatele tufelor. Măiestria lui Lin triumfa și acolo. Stânca ar fi putut fi diamant brut, dar Ali adusese roci din grămezile de minerale de pe suprafața conglomeratului din L1. Erau decolorate, ca roase de infiltrații o mie de ani. Roca era artă în acuarelă, la fel de bine realizată ca operele pictate pe hârtie sau digitale. Ali Lin fusese un peisagist de primă clasă înainte de expediția spre Fluctuantă. Exact din acest motiv fusese ales de

Sammy Park. Dar, de când îl focalizaseră, se perfecționase, ajunsese la gradul de desăvârșire al unui om concentrat pe o singură dragoste. Ceea ce creaseră el și prietenii săi era subtil și profund… și dovedea, mai mult decât orice altceva, forța pe care o dădea focalizarea culturii care o deținea. *E just să utilizezi focalizarea.*

Mai erau câțiva metri de urcat până la intrarea în tunel. Pham reperă șase localizatoare în dreptul ei, redând contururile ușii.

O fracțiune din atenția lui zbură spre mulțime. Nimeni nu se uita în direcția lui. Petrecăreții mai sprinteni se cățăraseră pe debarcader și formaseră un lanț viu care se întindea la șase sau șapte metri în aer, un spectacol de acrobație umană. Bărbații și femeile erau orientați în zeci de direcții, poziția imponderabilă clasică într-o asemenea activitate. Alunga iluzia de adâncime și unii emergenți întoarseră capetele, gemând. Una era să-ți imaginezi apa netedă și joasă și alta era s-o vezi dintr-odată ca pe-o stâncă sau un tavan. Te apuca imediat greața.

Dar cel din vârful lanțului întinse mâna și apucă glezna Ritei. Lanțul se retrase și-o aduse pe sol. Pham bătu în palmă și auzi discuțiile de la fața locului. Jau Xin începea să se rușineze. Își ceru scuze de la soție.

– Dar Qiwi a zis că se poate. Și, nu uita, sunt pilot.

– Șef de piloți, Jau. Nu-i același lucru.

– Dar aproape. Sunt în stare să fac niște lucruri cum trebuie, fără să mă corecteze un deviat.

Jau se așeză în dreptul catargului. Ciupi puțin pânza. Barca porni în jurul debarcaderului. Stătea dreaptă pe apă; probabil că absorbția o menținea la suprafață. Însă dâra din spatele ei se ridică la jumătate de metru, răsucindu-se și împletindu-se, așa cum face apa din cauza tensiunii superficiale. Mulțimea aplaudă – inclusiv Rita – și Jau învârti barca, încercând s-o aducă înapoi la locul de ancoraj.

Pham se lipi de intrarea în tunel. Localizatoarele lui deschiseseră deja trapa. În parc, doamne-ajută, totul putea fi controlat de localizatoare. Ușa se deschise fără zgomot. După ce trecu prin ea, o închise la loc fără probleme.

Avea la dispoziție aproximativ două sute de secunde.

Avansă rapid prin tunelul îngust. Aici nu existau iluzii. Pereții erau din cristalul curat al Diamantului Unu. Grăbi ritmul. Hărțile care i se desfășurau înaintea ochilor îi confirmau cele văzute anterior. Tomas Nau voia ca Parcul Lacului să fie sediul lui principal; după această petrecere, vizitele străinilor aveau să fie strict limitate. Comandorul folosise ultimele excavatoare termice ca să taie aceste tuneluri înguste. Mulțumită lor, avea acces direct la resursele vitale de pe Hammerfest.

Spionii minusculi ai lui Pham îi arătară că mai avea treizeci de metri până la noua intrare în clinica focalizaților. Nau și Reynolt erau la petrecere. Tehnicienii RMN, tot acolo sau în hibernoterapie. Va avea destul timp pentru sabotaj în clinică. Pham se răsuci cu capul înainte și se opri proptindu-se cu mâinile de perete.

Sabotaj? Fii sincer. Crimă. Nu, o execuție. Sau o acțiune mortală asupra inamicului. Pham omorâse destui în bătălii, și nu întotdeauna pentru că se ciocnise cu alte nave. Nici acum nu e altfel. Și ce dacă Reynolt era un robot focalizat, sclava lui Nau? Cândva, răul din ea se manifestase intenționat. Pham aflase destule despre clica Xevalle ca să știe că nu cei care îi veniseră de hac inventaseră povești pe seama ticăloșiilor ei. Cândva, Anne fusese ca Ritser Brughel, deși mai eficientă, fără îndoială. Aparent, cei doi puteau fi gemeni: piele palidă, păr roșu, ochi reci, săgetători. Pham încercă să le surprindă chipurile și să le amplifice în minte. Într-o zi, va răsturna regimul Nau/Brughel. Într-o zi, Pham va invada *Mâna Invizibilă* și va pune capăt ororilor lui Brughel. *Ceea ce îi fac eu lui Anne tot oroare se numește.*

Pham realiză că plutea în fața intrării clinicii, cu degetele pregătite să tasteze. Cât timp am pierdut? Cronometrul de la marginea vizorului arătă două secunde irosite.

Tastă nervos cu degetele. Ușa se deschise și el intră în camera liniștită. Clinica era foarte bine luminată, dar el nu mai văzu nimic. Se mișcă prudent, ca și cum ar fi orbit dintr-odată. Imaginile reveneau treptat, cu ajutorul localizatoarelor din tunel și al celor pe care le scutură de pe haine, răspândite în jur. Merse repede la masa de comandă RMN, încercând să ignore absența

imaginilor din colțuri și spațiile moarte. Clinica era unul dintre locurile în care localizatoarele nu supraviețuiau prea mult. Când se activau magneții cei mari, prăjeau partea electronică din ele. Trud începuse să le aspire pe toate, periodic, după ce o particulă accelerată de magneți îi crestase urechea.

Dar Pham Nuwen nu avea de gând să acționeze magneții, iar spionii lui vor supraviețui și-și vor face treaba cât își va instala el capcana. Se plimbă prin încăpere, inventariind rapid echipamentul. Ca de obicei, clinica era un labirint de cabine ordonate. Comunicarea prin radio nu era o opțiune. Cabluri optice și legături laser scurte conectau automatele la magneți. Cabluri supraconductoare șerpuiau în zone pe care nu le vedea încă. Ah! Localizatoarele plutiră lângă cabina controlerelor. Arăta exact cum o lăsase Trud când fusese aici ultima dată. În fiecare gardă, Pham petrecea multe kilosecunde cu Trud, în clinică. Nu se arătase niciodată interesat de cum funcționează echipamentele de focalizare, dar lui Trud îi plăcea să se laude și Pham afla tot mai multe.

Focalizarea putea omorî cu ușurință. Pham pluti deasupra bobinelor de aliniere. Pe interior, unitatea RMN nu avea nici cincizeci de centimetri în lățime, nu era destul de mare să scaneze tot corpul. Dar era concepută numai pentru cap și nu se limita la redarea de imagini. Grupul de modulatori de înaltă frecvență făcea ca unitatea să se deosebească de obișnuitele generatoare de imagini. Prin comanda programelor – programe de care se ocupa Anne Reynolt, deși Trud susținea altceva – modulatorii reglau și stimulau virusul din capul persoanei focalizate. Secreția de substanțe psihoactive putea fi dirijată milimetru cub cu milimetru cub. Chiar dacă reglarea era perfectă, tot trebuia reluată la câteva megasecunde, altfel deviatul devenea catatonic sau hiperactiv. Micile erori cauzau disfuncții – cam un sfert din ce făcea Trud trebuia refăcut. Cele moderate distrugeau memoria. Cele grave provocau atacuri masive și victima murea chiar mai rapid decât Xopi Reung.

Pe Anne Reynolt o aștepta un astfel de atac cerebral când îi venea rândul să se regleze.

Lipsise din Parcul Lacului aproximativ o sută de secunde. Jau Xin plimba grupuri mici cu barca. În sfârșit, cineva căzuse în apă. *Foarte bine. Mai câștig timp.*

Pham scoase capacul controlerului. Văzu interfețele supraconductoarelor. Se defectau rareori, dar fără avertizare. Slăbește comutatorul, reglează programele s-o recunoască pe Reynolt data viitoare când folosește aparatul pentru ea…

De când intrase în clinică, localizatoarele active pe care le adusese cu el se împrăștiaseră prin ea. Pham avea impresia că se răspândesc tot mai departe în beznă, dezvăluind treptat interiorul. Setase imaginile la prioritate redusă ca să vadă bine comutatoarele supraconductoarelor, ca și cum s-ar fi uitat la ele cu microscopul.

O umbră de mișcare. Întrezări un crac de pantalon într-una dintre imaginile din fundal. Cineva se ascundea în golul din spatele cabinelor. Pham se orientă după localizatoare și plonjă spre spațiul liber de deasupra lor.

– Oprește-te și nu mișca!

O voce de femeie.

Anne Reynolt se ridică dintre cabine. Nu avea cum să ajungă la ea. Îndreptă spre el un indicator, ca și cum ar fi fost o armă.

Reynolt se echilibră proptindu-se de tavan și flutură indicatorul spre el.

– Mișcă o mână după alta și treci la perete.

Preț de-o clipă, Pham cochetă cu gândul unui atac frontal. Indicatorul nu era neapărat o armă, dar, chiar dacă ghida un tun, ce mai conta? Jocul se încheiase. Singura opțiune era violența rapidă și copleșitoare, aici și cu localizatoarele de pe Hammerfest. *Poate că nu…* Supus, se retrase la perete.

Reynolt ieși din spatele cabinelor. Piciorul i se agăță de un obstacol din perete. Indicatorul nici nu mișcă.

– Deci, domnule Pham Trinli. Mă bucur că aflu adevărul, până la urmă.

Cu mâna liberă, își dădu la o parte părul de pe față. Vizorul era degajat și vedea bine cu ambii ochi. Se purta ciudat. Era palidă și distantă, ca de obicei, dar, în loc de nerăbdare și pasivitate, pe chipul său se citeau triumf și aroganță conștientă. Și… un zâmbet

vag, dar un zâmbet.

– M-ai lucrat pe la spate, Anne, nu-i așa?

Aruncă o privire, una mai lungă, în cabana lui Nau, la ceea ce crezuse că era Anne Reynolt. În realitate, se uita la un tapet aruncat la întâmplare pe un pat. Femeia orbise ochii care se puteau apropia foarte mult și-l păcălise cu o imagine.

Anne încuviință.

– Da, deși n-am știut că erai tu. Mi-am dat seama de multă vreme că cineva îmi manipula sistemele. La început, l-am bănuit pe Ritser sau pe Kal Omo că face jocuri politice. Tu erai varianta din exterior, tipul care se afla prea des în mijlocul lucrurilor. Mai întâi ai fost un prost bătrân, apoi un bătrân proprietar de sclavi care făcea pe prostul. Acum văd că ești mult mai mult, domnule Trinli. Chiar ai crezut că poți păcăli la nesfârșit sistemele comandorului?

– Am…

Vederea lui Pham ieși din cameră și se opri în Parcul Lacului. Petrecerea continua. Tomas Nau și Qiwi urcaseră și ei în barcă. Pham mări chipul lui Nau: nu purta vizor. Nu supraveghea o ambuscadă. *Nu știe!*

– Mi-a fost foarte teamă că nu voi putea trișa sistemele… mai ales pe tine, la nesfârșit.

Reynolt încuviință.

– Am bănuit că oricine era mă urmărea pe mine. Eu sunt componenta critică. Aruncă o privire la cutia controlerului, descoperită. Ai știut că urma să mă reglez în megasecunda următoare, nu?

– Da.

Și ai mare nevoie sa fii reglată. Lui Pham i se trezi speranța. Femeia se purta ca un personaj dintr-un roman de aventuri prost. Nu-i spusese șefului ce punea la cale. Probabil nu avea niciun plan de rezervă. Iar acum stătea aici și plutea, și vorbea! Ține-o de vorbă.

– Mi-am zis că aș putea slăbi comutatoarele SC. Când foloseai unitatea, s-ar fi blocat și…

– Și mi-ar fi explodat capilarele? Foarte crud, mortal de-a

dreptul, domnule Trinli. Dar nu ești suficient de inteligent ca să încerci reprogramarea reală, nu-i așa?

– Nu. *Cât de decalibrată e? Țintește la sentimente.* În plus, te voiam moartă. Tu, Nau și Brughel sunteți singurii monștri de aici. Deocamdată, ești singura la care pot ajunge.

Zâmbetul lui Anne se lăți.

– Ești nebun.

– Nu, tu ești nebună. Odinioară, ai fost și tu comandor, ca ei. Necazul e că ai pierdut. Sau nu mai ții minte? Clica Xevalle?

Zâmbetul arogant dispăru, înlocuit de obișnuita încruntare indiferentă, apoi apăru din nou.

– Ba țin minte foarte bine. Ai dreptate, am pierdut… dar fuse cu un secol înainte de Xevalle, când mă luptam cu toți comandorii. Avansă puțin în cameră. Indicatorul nu-și schimbă nicio clipă direcția. Emergenții invadaseră Frenkul. Eram studentă la literatură universală la Universitatea Arnham. Am învățat să fiu și altceva. Ne-am luptat cu ei ani de zile. Aveau tehnologie, aveau focalizarea. La început, noi am avut superioritatea numerică. Am pierdut o dată, încă o dată, dar i-am făcut să plătească pentru fiecare victorie. Spre sfârșit, eram mai bine înarmați, dar foarte puțini. Cu toate astea, am luptat mai departe.

Avea o privire… veselă. Pham auzea varianta cealaltă a istoriei planetei Frenk.

– Ești… ești Orcul de pe Frenk!

Zâmbetul lui Anne se lăți în timp ce ea se apropia de el, trupul ei subțire renunțând la poziția adunată din imponderabilitate.

– Da. Înțelepți, comandorii au decis că e mai bine să rescrie istoria. Orcul de pe Frenk sună mai bine decât Anne de Arnham. Salvarea frenkilor din ghearele unei specii mutante e o istorie mai frumoasă decât masacrul și focalizarea.

Doamne! Partea rațională din el îi aminti de ce se afla aici. Se urcă pe perete cu ajutorul picioarelor, pregătindu-se să izbească cu ele.

Reynolt se opri. Coborî indicatorul, țintindu-i genunchii.

– Nici să nu încerci, domnule Trinli. Indicatorul comandă un program din controlerul RMN. Dacă ai fi avut un moment în plus,

ai fi văzut granulele de nichel pe care le-am pus în zona de țintire a magneților. E o armă improvizată, dar numai bună să-ți taie picioarele… și tot ai fi dus la interogatoriu.

Pham își orientă vederea spre unitatea RMN. Da, erau acolo granulele. Dacă primeau un impuls magnetic, se transformau în alice. Dar programul, dacă era în controler… Ochi minusculi baleiară interfața supraconductoarelor. Avea destule localizatoare încât să comunice prin legătura optică și să șteargă programul indicatorului. *Încă nu știe ce pot face eu cu localizatoarele.* Speranța prindea aripi.

Mișcă degetele pe palme, plasând dispozitivele la locul lor. Poate Reynolt va crede că e o reacție nervoasă.

– Interogatoriu? Îi mai ești loială lui Nau?

– Bineînțeles. Cum s-ar putea altfel?

– Dar lucrezi pe la spatele lui.

– Numai ca să-l slujesc mai bine. Dacă asta s-ar fi dovedit a fi lucrătura lui Brughel în locul tău, aș fi vrut să am un caz complet înainte de a merge cu el la comand…

Pham plonjă de la perete. Auzi declicul inutil al indicatorului și apoi o izbi. Cei doi se loviră de cabine. Reynolt se bătea în tăcere, pocnindu-l cu genunchiul, încercând să-l muște de gât. Dar Pham o prinse de brațe și, când alunecară pe lângă cutia magneților, se răsuci și-o pocni cu capul de capac.

Reynolt se înmuie. Pham se opri, gata s-o lovească a doua oară.

Gândește. La North Paw, petrecerea era în toi, o adevărată idilă pastorală. Cronometrul îi arăta că plecase din port de două sute cincizeci de secunde. *Mai pot salva situația!* Trebuia să facă schimbări. Lovitura la cap se va vedea la autopsie… Dar – miracol! – hainele ei nu indicau semne de luptă. Trebuia neapărat să facă schimbări. Se duse la unitatea RMN și aruncă granulele de nichel într-un coș de siguranță… Se putea ține de planul original. Să zicem că Reynolt a încercat să recalibreze controlerele și a avut un accident?

Pham îi așeză cu atenție corpul pe poziție. O ținea strâns, urmărind orice semn de revenire.

Monstrul. Orcul de pe Frenk. Anne Reynolt nu era niciuna, nici

alta. Era o femeie înaltă și suplă, o ființă umană, la fel ca Pham Nuwen și descendenții îndepărtați ai Pământului.

Acum, legendele cioplite în zidurile Hammerfestului aveau înțeles. Ani la rând, Anne Reynolt luptase împotriva focalizării, oamenii ei fiind împinși tot mai înapoi, până la ultima redută din munți. Anne de Arnham. Acum nu mai rămânea decât mitul unui monstru prefăcut… și monștrii adevărați, ca Ritser Brughel, descendenții frenkilor supraviețuitori, cuceriții și focalizații.

Dar Anne de Arnham nu murise. Geniul ei fusese focalizat. Iar acum reprezenta un pericol mortal pentru Pham Nuwen și toate eforturile lui. Așadar, trebuia să moară…

… Trei sute de secunde. *Trezește-te.* Pham tastă instrucțiuni. Blocate. Încă o dată. Odată ce va slăbi conectoarele SC, programul îi va fi suficient. Un lucru simplu, o succesiune codată de impulsuri de înaltă frecvență care vor transforma virusul din capul lui Anne în făbricuțe ce îi vor inunda creierul cu vasoconstrictoare, provocând milioane de anevrisme. Rapid. Mortal. Iar Trud susținuse de atâtea ori că nicio operațiune de-ai lor nu presupunea durere fizică.

Inconștientă, Anne se relaxă; parcă dormea. Fără semne, fără vânătăi. Mai avea chiar lanțul de argint la gât, nu se rupsese în luptă, deși fusese tras de pe bluză. De capătul lui atârna un giuvaier al amintirilor. Pham nu se putu abține. Se întinse peste umărul ei și strânse piatra verzuie. Apăsarea fu suficientă să activeze amintiri. Piatra se limpezi și Pham se uită pe versantul unui munte. Privea, se pare, de pe cupola unui plutitor blindat. În jurul versantului se aflau șase asemenea vehicule, dragoni coborâți din cer pentru a-și îndrepta tunurile energetice către clădiri aflate deja în ruină și spre intrarea într-o peșteră. În fața armelor stătea o singură siluetă, o tânără roșcată. Trud spunea că giuvaierele amintirilor conțineau clipe de mare fericire sau de triumf definitiv. Poate că emergentul care imortalizase imaginea aceea așa o considera. Fata din fotografie – Anne Reynolt, fără îndoială – pierduse o bătălie. Indiferent ce anume apăra ea în peșteră, avea să-i fie luat. Cu toate acestea, stătea dreaptă și se uita la cel care realiza imaginea. Într-o clipă, avea să fie dată la o

parte sau spulberată… dar nu se preda.

Pham dădu drumul giuvaierului și rămase vreme destul de lungă cu privirea în gol. Apoi, încet, cu grijă, tastă în palmă o secvență lungă de comandă. Un truc mult mai complicat. Modifică meniul de medicamente… ezită… secundele treceau… apoi tastă intensitatea. Reynolt își va pierde din memoria recentă, treizeci sau patruzeci de megasecunde. *Și pe urmă vei începe să mă încolțești din nou.*

Comandă „execută”. Cablurile SC din spatele dulapului scârțâiră și se separară, trimițând curenți precișsi și de mare putere în magneții RMN. Trecu o secundă. Imaginile sale interioare se spulberară. Reynolt i se zvârcoli în brațe. O ținu strâns, ferindu-i capul de laturile cabinei.

Spasmele încetară în câteva secunde; începu să respire mai ușor, mai încet. Pham se îndepărtă de ea. *Scoate-o dintre magneți.* Bine. Îi atinse părul, i-l dădu la o parte de pe față. Pe Canberra nu existase așa un păr roșu… dar Anne Reynolt îi amintea de cineva de pe planeta lui natală, într-o anumită dimineață.

Fugi orbește din clinică, înapoi prin tunel, și reveni la petrecerea de pe malul lacului.

43

Petrecerea cu ușile deschise de la North Paw era punctul culminant al gărzii, al tuturor gărzilor de până atunci. Nu avea să se mai întâmple un eveniment atât de spectaculos până la sfârșitul Exilului. Până și specialiștii Qeng Ho care lucraseră la parc se mirau câte se obținuseră din resurse atât de limitate. Poate că nu degeaba tot insista Nau pe sistemele focalizate și inițiativa Qeng Ho.

Cheful se prelungi kilosecunde bune după nebunia lui Jau. Cel puțin trei oameni căzură în apă. O vreme, deasupra lacului pendulară picături late de un metru. Comandorul își invită musafirii să se întoarcă la cabană și să lase apa să se liniștească. Favorurile a sute de oameni fuseseră cheltuite pe rezervele pentru petrecere, iar bufonii – inclusiv, cel mai spectaculos, Pham Trinli – se îmbătară crunt.

În final, invitații plecară și ușile din munte se închiseră în urma lor. Ezr era convins că fusese prima și ultima când gloata călcase pe domeniul comandorului. Gloata dăduse viață petrecerii, iar Qiwi se bucurase de fiecare clipă, dar Tomas Nau devenise iritat spre sfârșitul ei. Ticălosul era un tip deștept. Cu prețul unei singure după-amieze enervante, comandorul câștigase mai multă bunăvoință decât până atunci. Câteva decenii de tiranie nu-i făceau pe Qeng Ho să-și uite moștenirea… dar Nau transformase situația lor într-o nontiranie ambiguă. *Focalizarea înseamnă sclavie.* Însă comandorul promisese că-i va elibera pe deviați la sfârșitul Exilului. Ezr n-ar trebui să-i deteste pe Qeng Ho pentru că tolerau situația. Multe societăți, altfel libere, acceptau sclavia temporară. *În orice caz, promisiunea lui Nau e o minciună.*

Anne Reynolt fu găsită inconștientă la patru kilosecunde după petrecere. A doua zi, nu mai încetară zvonurile și panica: Reynolt era o legumă, ziceau unii, și anunțurile niște minciuni de încurajare. Ritser Brughel nu fusese în hibernare, pretindeau alții,

ci pusese la cale o lovitură. Ezr avea teoria lui. *După atâția ani, Pham Nuwen a trecut, în sfârșit, la fapte.*

La douăzeci de kilosecunde după începerea zilei de muncă, două echipe de cercetare ajunseră în impas din cauza deviaților; o criză minoră, pe care Anne Reynolt ar fi rezolvat-o în câteva secunde. Phuong și Silipan o suciră pe toate fețele șase kilosecunde, apoi anunțară că deviații implicați vor fi anulați pentru restul zilei. Nu, nu erau traducători, dar Trixia lucra cu unul dintre ei, un fel de geolog. Ezr încercă să meargă pe Hammerfest.

– Nu apari pe listă, amice.

Se postase o gardă la portul taxiurilor, unul dintre bătăușii lui Omo.

– Nu se poate ajunge pe Hammerfest.

– Până când?

– Habar n-am. Ce-ar fi să citești anunțurile?

Așa că Ezr se retrase în barul lui Benny, împreună cu încă șase oameni. Își croi drum jos, la masa unde stătea Jau și Rita. Și Pham era acolo, suferind de mahmureală.

Jau Xin avea propria poveste tristă:

– Reynolt trebuia să-mi dea înapoi piloții. Nu era mare lucru, dar antrenamentul a decurs ca naiba fără ei.

– De ce te plângi? Îți funcționează echipamentele, nu? Noi am încercat să analizăm cum se pregătesc păianjenii pentru zborul spațial și ne-am pomenit că nu mai avem deviați. Mă pricep eu cât de cât la chimie și inginerie, dar în niciun caz nu fac față la…

Pham scoase un geamăt sonor. Își proptea capul în mâini.

– Termină cu abureala. Tărășenia asta mă face să pun la îndoială „superioritatea” emergentă. O persoană cade lată și vi se dărâmă toată casa. Unde vă e superioritatea?

Rita Liao avea un temperament blând, dar îi aruncă lui Pham o privire încărcată de venin.

– Voi, Qeng Ho, ne-ați omorât superioritatea, ai uitat? Când am venit aici, aveam de zece ori mai mulți oameni în clinică, destui cât să ne mențină sistemele la capacitatea de funcționare de acasă.

Se lăsă o liniște stânjenitoare. Pham o fulgeră din ochi pe Rita,

dar nu se mai certă. Scuturǎ din umeri, cum fǎcea de obicei: o încasase, dar nu voia să batǎ în retragere sau să-și ceară scuze.

O voce de la masa vecină sparse tăcerea:

– Hei, Trud!

Silipan stătea și se uita în sus la ei. Purta încă uniforma emergentă, dar pe zdrențele de mătase apăruseră pete proaspete, și nu erau tușe artistice.

Se porni gălăgia. Oamenii puneau întrebări și-l invitau pe Trud să vină să stea de vorbă cu ei. Trud se urcă printre lujeri spre masa lui Jau. Nu era destul loc, așa că suprapuseră încă o masă. Ezr stătea acum ochi în ochi cu Silipan, deși acesta întorcea mereu capul. Mulțimea de la mesele vecine se înghesui mai aproape, căutând sprijin printre lujeri.

– Când ai de gând să ne scoți din impas, Trud? Am deviați rezervați care așteaptă răspunsuri.

– Păi, atunci de ce stați pe-aici, când…

– Nu prea avem ce face cu hardware-ul și…

– Dumnezeule Atotputernic al Comerțului, dați-i tipului o șansă! tună Pham, scos din pepeni. Era o întorsătură tipică Trinli, același atac agresiv, dar orientat în direcția care-l ajuta pe el să iasă cu fața curată. Pe lângă asta, constată Ezr, potoli mulțimea.

Silipan îi aruncă lui Pham o privire plină de recunoștință. Își pierduse din infatuarea caracteristică. Avea cearcăne sub ochi și-i tremură mâna când ridică băutura adusă de Benny.

– Cum se simte, Trud? întrebă Jau cu glas domol, compătimitor. Am auzit… am auzit că-i o legumă.

– Nu, nu. Trud scutură din cap și zâmbi vag. Reynolt ar trebui să-și revină complet, poate doar să sufere de amnezie un an. O să fie cam haos până o punem pe picioare. Îmi pare rău de blocajul ăsta. L-aș fi rezolvat până acum – începea să-și recapete încrederea –, dar mi s-a dat o sarcină mai importantă.

– Ce s-a întâmplat cu ea, în realitate?

Benny apăru cu masa, tentacule de crevete, antreul lui cel mai reușit. Flămând, Silipan începu să mănânce, ignorând întrebarea. Niciodată nu avusese un public mai atent, nu se auzea nici musca în așteptarea părerilor sale. Ezr știa că Trud remarcase suspansul,

dar voia să-și savureze postura de mare specialist. În același timp, era prea obosit ca să judece obiectiv. Uniforma lui, cândva perfectă, putea. De-abia reușea să-și ducă furculița la gură. După câteva minute, întoarse o privire încețoșată spre cel care-i pusese întrebarea.

– Ce s-a întâmplat? Nu știm sigur. Cam de-un an încoace, Anne dădea rateuri. Era tot focalizată, dar nu destul de bine reglată. Fuse o chestiune de amănunt, numai un profesionist o putea observa. Era să-mi scape și mie. Părea preocupată de un proiect secundar… știți cât de obsedați pot ajunge deviații. Numai că Reynolt se calibrează singură, deci n-am prea avut ce face. Credeți-mă, fuse foarte deranjant. Aveam de gând să-i raportez comandorului când…

Trud ezită; înfumurarea lui putea avea consecințe periculoase.

– În orice caz, se pare că a încercat să ajusteze niște circuite de control din unitatea RMN. Poate că știa de problema ei. Nu sunt sigur. Avea casca de protecție pe cap și rula diagnostice. S-ar părea că s-a produs o avarie în software-ul de control; lucrăm la reproducerea lui. A primit un impuls chiar în față. Am găsit o bucată de scalp în cabină în spatele comenzilor, unde au apucat-o spasmele. Din fericire, producția de drog stimulată era alfa-retrox. A suferit o comoție și a încasat o supradoză de retrox… Cum v-am zis, se poate recupera. Peste patruzeci de zile, afectuoasa noastră Reynolt se va întoarce în mijlocul nostru.

Râse fără tragere de inimă.

– Însă fără memoria recentă.

– Normal. Deviații nu sunt hardware, nu au backup.

Cei din jurul mesei începură să-și mormăie neliniștea, dar Rita Liao fu cea care îi dădu glas:

– E prea convenabil. Parcă a vrut cineva s-o scoată din funcțiune.

Șovăi. Mai devreme, tot ea lansase zvonurile despre Ritser Brughel. Arătau cât de mult întreceau emergenții măsura, dacă ajungeau să-și vâre nasul în conflictele dintre comandori.

– A verificat comandorul Nau starea de hibernoterapie a vicecomandorului?

– Și a agenților lui, adăugă o voce din spatele lui Ezr.

Trud trânti furculița pe masă. Vorbi nervos, pițigăiat:

– Ce credeți?! Comandorul examinează toate variantele… foarte meticulos. Inspiră adânc, înțelegând că faima cerea un preț prea mare. Puteți fi convinși că domnul comandor ia lucrurile în serios. Dar, uitați ce este, fluxul de retrox a fost o supradoză masivă, nelocalizată, așa cum se întâmplă la orice accident. Amnezia e o cârpeală. Orice sabotor ar fi un prost să facă așa ceva. Reynolt ar fi putut muri și moartea ei ar fi părut un accident.

Se făcu liniște. Trud îi săgetă pe toți din priviri. Luă furculița, o puse înapoi. Se uită la tentaculele de creveți pe jumătate mâncate.

– Doamne, cât sunt de obosit! Trebuie să mă întorc la lucru peste… fir-ar, peste cincisprezece kilosecunde.

Rita îl bătu prietenește pe braț.

– Mă bucur că ai venit aici și ne-ai spus adevărul.

Lumea începu să murmure aprobatoare.

– Bil și cu mine o să ne ocupăm de spectacol o vreme. Totul depinde de noi.

Trud se uită pe rând la toți, căutând alinare. În glasul lui se simțeau îngâmfare și tremur în același timp.

Se întâlniră mai târziu, în aceeași zi, în spațiul-tampon din spatele învelișului exterior al habitatului. Întâlnirea fusese stabilită cu multă vreme înainte de petrecerea din Parcul Lacului. Ezr o așteptase cu nerăbdare și teamă, pentru că voia să-i ceară lui Pham să spună clar ce urmărea cu focalizarea. *Am și eu micul meu discurs, am și eu amenințări de lansat. Oare vor fi îndeajuns?*

Ezr trecu fără zgomot pe lângă răsadurile lui Fong. Lumina puternică și mirosul legumelor trebyun se risipiră treptat în spatele lui. Întunericul era prea dens pentru ochii fără vizor. Cu opt ani înainte, la prima întâlnire cu Nuwen, mai străbătea lumina slabă a soarelui. Acum nu se vedea nimic prin carcasa de plastic.

Între timp, Ezr învățase să vadă și altfel… Trimise un semnal localizatorului de pe tâmplă. Apăru o imagine începătoșată, în nuanțe de galben, așa cum vezi când apeși mai tare pe tâmplă. Dar nu erau tipare aleatorii. Ezr repetase îndelung exercițiile lui Pham.

Acum lumina galbenă dezvăluia pereții curbați ai membranelor balonului și carcasa exterioară. Uneori, vedea distorsionat. Alteori, perspectiva venea de sub el sau din spatele capului. Dar, cu comenzi potrivite și multă concentrare, vedea ceea ce alții n-ar fi putut. *Pham încă se descurcă mai bine.* De-a lungul anilor, îi mai oferise indicii. Nuwen folosea localizatoarele ca pe propriul imperiu.

Pham Nuwen era sus, în spatele unui suport de perete, invizibil; numai localizatoarelor din spatele lui îi marcau prezența. Ezr străbătu ultimii metri care-i despărțeau; imaginile se deformară când celălalt schimbă așezarea servitorilor săi minusculi.

– Spune repede.

Pham făcu un pas ca să stea cu fața la el. Din cauza nuanțelor galbene, avea obrajii supți și părea tras la față. Doar nu renunțase la personajul Trinli? Nu, era mai degrabă mahmureala pe care o afișase și în bar, însă nu doar atât.

– Mi-ai… Mi-ai promis două mii de secunde.

– Da, dar lucrurile s-au schimbat. Sau n-ai observat?

– Am observat foarte multe. Cred că e timpul să vorbim, în sfârșit, despre ele. Nau te admiră sincer… știai, nu?

– Nau minte de îngheață apele.

– Da. Dar poveștile pe care mi le-a arătat… sunt adevărate, în mare parte. Pham, lucrăm împreună de câteva gărzi. M-am gândit la ce spuneau mătușa și unchii mei despre tine. Am trecut de faza când te adoram ca pe-un erou. Îmi dau seama cât de mult… admiri… focalizarea. Mi-ai făcut multe promisiuni, dar întotdeauna bine mascate. Vrei să-l înfrângi pe Nau și să recuperezi ce am pierdut… dar, mai mult decât orice, te interesează focalizarea, nu-i așa?

Cinci secunde de tăcere. *La întrebarea mea directă oare ce va răspunde?* În cele din urmă, Pham vorbi cu glas răgușit:

– Focalizarea e cheia construirii unei civilizații durabile… în tot Spațiul Uman.

– Focalizarea e sclavie, Pham, rosti Ezr calm. Sigur că știi asta și, în adâncul inimii, o detești. Zamle Eng… l-ai ales drept acoperire, pentru că inima ta striga către tine de durere.

Pham îi aruncă o privire feroce. Buzele i se strâmbară.

– Ești un prost, Ezr Vinh. Ai citit poveștile de la Nau și tot nu înțelegi. Am fost cândva trădat de un Vinh. A doua oară nu se va întâmpla. Crezi că te voi lăsa în viață dacă mi te împotrivești?

Pham se apropie mai mult de el. Brusc, Ezr nu mai văzu nimic; pierdu orice contact cu localizatoarele. Ridică mâinile, cu palmele în sus.

– Nu știu. Dar sunt un Vinh, descendentul direct al Surei – și al tău. Suntem o familie cu secrete mascate de alte secrete. Într-o zi, mi s-ar fi spus adevărul despre Brisgo Gap. Dar și în copilărie am auzit câte ceva, mici aluzii. Familia nu te-a uitat. Avem și un motto pe care nu-l spunem decât între noi: „Îi datorăm totul lui Nuwen; să nu fii aspru cu el." Deci, și dacă mă omori, trebuie să vorbesc cu tine. Ezr miji ochii în bezna tăcută; nici măcar nu știa unde stă celălalt. Iar după ziua de ieri… Cred că mă vei asculta. Cred că nu am de ce să mă tem.

– După ziua de ieri? întrebă Pham supărat, din apropiere. Măi, Vinh, mic șarpe ce ești, ce știi tu despre ziua de ieri?

Ezr se uită în direcția vocii. Sesiză ceva neobișnuit în ea, o ură peste limitele rațiunii. Ce s-a întâmplat, de fapt, cu Reynolt? Lucrurile nu mergeau deloc bine, dar nu avea la îndemână decât cuvintele deja plănuite.

– N-ai omorât-o. Cred ce spune Trud. Ar fi fost ușor s-o omori și să pară un accident. Deci cred că știu când mint poveștile lui Nau și când spun adevărul.

Ezr întinse brațele. Îi căzură pe umerii lui Pham. Scrută întunericul, încercând să vadă ceva.

– Pham! Toată viața ta ai avut un scop. Acesta și geniul tău au făcut din noi ceea ce suntem. Dar tu ai vrut mai mult. Ce anume, nu reiese clar din istoria Qeng Ho, dar mi-am dat seama din înregistrările lui Nau. Ai avut un vis minunat, Pham. Focalizarea ți l-ar putea împlini… dar prețul e prea mare.

Liniște, după aceea un sunet de animal rănit. Brațele lui Ezr fură date subit la o parte. Două mâini îl prinseră de gât și-l strânseră ca-n menghină. Șocat, Ezr începu să-și piardă cunoștința…

Apoi strânsoarea slăbi. În jurul lui sclipiră luminițe albe,

scoțând zeci de pocnete ușoare. Respiră sacadat, amețit, încercând să înțeleagă ce se petrecea. Pham distrugea condensatoarele din localizatoare! Pâlpâirile dezvăluiră pe rând mișcările lui Pham, una după alta, în alb și negru. Ochii îi luceau ca ai unui nebun. Nu-l mai văzuse așa niciodată.

Luminile se îndepărtară, localizatoarele mureau treptat. Cuvintele lui Ezr se auziră ca niște croncănituri terifiante:

– Pham. Acoperirea noastră. Fără localizatoare…

Ultimele scânteieri dezvăluiră rânjetul malițios de pe buzele celuilalt.

– Fără localizatoare, murim! Poți să mori, Vinh, nu-mi mai pasă!

Ezr îl auzi cum se răsucește și-și ia avânt. Rămaseră doar bezna și liniștea… și moartea, peste numai câteva kilosecunde. Căci, oricât se strădui, nu zări nici urmă de localizatoare.

Ce faci când ți se destramă visurile? Pham plutea în bezna camerei sale și medita la întrebare când curios, când indiferent. O frântură de conștiință îi atrăgea atenția că făcuse o gaură în rețeaua localizatoarelor.

Rețeaua era solidă. Avaria nu va fi raportată automat spionilor emergenți. Însă, fără o revizuire meticuloasă, până la urmă tot va ajunge la urechile lor. Știa că Ezr Vinh încerca disperat să dreagă stricăciunea. Surprinzător, nu înrăutățise lucrurile, dar nu avea nicio șansă s-o acopere la nivelurile superioare. Peste câteva sute de secunde, cel mult, Kal Omo îl va alerta pe Brughel… iar șarada va lua sfârșit. Nu mai avea importanță.

Ce faci când ți se destramă visurile?

Orice om are parte de visuri destrămate. Toată lumea îmbătrânește. Începutul se arată promițător, viața pare luminoasă. Speranțele se sting pe măsură ce se scurg anii.

Dar nu și visul lui Pham. Și l-a urmărit pe o întindere de cinci sute de ani-lumină și de trei mii de ani de timp obiectiv. Era un vis despre o singură Omenire, în care dreptatea să nu fie o pâlpâire efemeră, ci o flacără neîntreruptă în tot Spațiul Uman. Visa o civilizație în care continentele nu ardeau și regii netrebnici nu-și

dădeau copiii. Când Sammy îl salvase din azilul de la Lowcinder, Pham era pe moarte, dar nu și visul lui. Visul ardea cu vâlvătăi în mintea lui și-l consuma.

Aici găsise cheia care să-l transforme în realitate: focalizarea, automatele suficient de elaborate și de inteligente care să conducă o civilizație interstelară. Ar da naștere „sclavilor iubitori", posibilitate pe care Sura o luase în derâdere. Și ce dacă era sclavie? Existau atâtea alte nedreptăți pe care focalizarea le-ar elimina pentru totdeauna!

Poate.

Uitase de Egil Manrhi, ajuns mai degrabă mașinărie de scanat decât un om. La fel, uitase de Trixia Bonsol și de ceilalți, închiși ani de zile în cămărușele lor. Dar ieri fusese obligat s-o privească pe Anne Reynolt, singură împotriva forței focalizării, luptând toată viața ca să-i reziste. Detaliile fuseseră o mare surpriză pentru Pham, dar se tot amăgea cu gândul că nu acesta era prețul de plătit pentru visul lui. Anne era femeia care ar fi devenit Cindi Ducanh.

Iar azi, Ezr Vinh și micul lui discurs: „Prețul e prea mare!". Ezr Vinh.

Pham și-ar vedea visul împlinit… dacă renunța la motivul lui.

Demult, un Vinh intervenise între el și reușita lui finală.

Să moară șarpele Vinh. Să moară toți. Să mor și eu.

Pham se făcu mic. Își dădu seama că plânge. În afară de clipele de prefăcătorie, nu mai plânsese de… nici nu mai știa… poate din primele zile ale vieții sale, când urcase la bordul Revenirii.

Așadar, ce faci când ți se destramă visurile?

Când ți se destramă visurile, te dai bătut.

Și atunci ce rămânea? Vreme lungă, mintea lui Pham se goli de gânduri. Apoi, încă o dată, deveni conștient de imaginile de pe rețeaua de localizatoare, care pâlpâiau în jurul lui: jos, pe conglomerat, sclavii focalizați, îngrămădiți cu sutele în celulele-fagure din Hammerfest, Anne Reynolt, dormind și ea într-o cameră cât o coajă de nucă.

Meritau o soartă mai bună. Meritau să li se întâmple altceva decât ce plănuia Tomas Nau pentru ei. Anne merita altă viață.

Pătrunse în rețea, îl atinse blând pe Ezr Vinh și-l dădu deoparte. Pornind de la încercările băiatului, începu să cârpească rețeaua. Trebuia să se ocupe de amănunte: vânătăile de pe gâtul lui, cele zece mii de localizatoare lipsă din interspațiul habitatului. Le putea rezolva, iar pe termen lung…

Anne Reynolt își va reveni din suferința pe care i-o provocase. Atunci se va relua și jocul de-a șoarecele și pisica, dar de data asta, el va trebui să-i protejeze pe ea și pe toți ceilalți sclavi. Va fi mult mai greu decât înainte. Însă cu ajutorul lui Ezr Vinh, dacă ar lucra în echipă… Mintea lui Pham țesea planuri și planuri. Nu se comparau cu dorința lui de a opri roata istoriei, dar simțea o plăcere ieșită din comun în a face un lucru pe deplin justificat.

Înainte de a adormi, își aminti de Gunnar Larson, de ironia bătrânului, de sfatul lui, acela de a înțelege limitele lumii naturale și de a le accepta. *Poate că avea dreptate.* Ciudat. Atâția ani zăcuse în camera lui, treaz, scrâșnind din dinți, urzind și visând la posibilitățile deschise de focalizare. Acum, că renunțase la ele, avea alte planuri de pus la punct, alte pericole de înfrânt… dar, după atâta vreme, îl cuprinse, în sfârșit… pacea.

În noaptea aceea o visă pe Sura. Și nu mai simți durere.

PARTEA A TREIA

44

Dacă nu curge, pică. Gonle Fong trăise toată viața după acest principiu. Misiunea Steaua Fluctuantă fusese una cu slabe șanse de reușită, o aventură care-i atrăgea mai mult pe savanți. Însă Gonle descoperise unde pică. Apoi urmase ambuscada emergentă și șansele, oricum puține, se transformaseră în robie și exil. O închisoare condusă de criminali. Dar și aici, dacă nu curge, pică. De douăzeci de ani aduna ce pica și prospera, chiar dacă numai după standardele închisorii ăsteia.

Acum se schimba situația. Jau Xin lipsea de peste patru zile, cel puțin de când începuse garda ei actuală. Inițial, se zvonise că el și Rita fuseseră mutați neoficial în ramura C a arborelui de gărzi și că erau încă în hibernoterapie. Asta dădea peste cap înțelegerile ei cu Rita, pe lângă faptul că era un lucru absolut ieșit din comun. Pe urmă, Trinli raportă că lipsesc doi deviați piloți din Mansarda habitatului Hammerfest. Deci. Rita poate că stătea încă la gheață, dar Jau Xin și deviații se aflau… în altă parte. De aici, alte zvonuri: Jau plecase într-o expediție pe soarele mort, Jau coborâse pe lumea păianjenilor. Trud Silipan se plimba țanțoș prin barul lui Benny, posesor al unui secret pe care, pentru prima oară, nu-l împărtășea nimănui. Asta dovedea, mai mult decât orice, că se petreceau fapte neobișnuite.

Gonle coordonase pariurile făcute pe seama speculațiilor, dar și ea suferea de febra fraierilor. Nu fusese deloc dezamăgită când șefii luaseră hotărârea să le dezvăluie tuturor secretul.

Tomas Nau invită câțiva subordonați neînsemnați pe moșia lui pentru o scurtă informare. Era prima dată că Gonle vizita Parcul Lacului de la petrecere. Nau făcuse mare caz de ospitalitatea lui atunci. După aceea, parcul fusese izolat; sincer vorbind, poate din cauza întâmplării cu Anne Reynolt.

În timp ce Gonle și ceilalți subordonați aleși își târâiau picioarele pe cărarea spre cabana lui Nau, ea își exprimă părerea despre peisaj:

– Deci până la urmă au reușit să obțină ploaia.

Era mai degrabă o ceață risipită de vânt, atât de fină, încât îi umezea părul și genele, atât de fină, încât nici nu mai conta lipsa gravitației reale.

Pham Trinli râse cu cinism:

– Fac prinsoare că așa se adună deșeurile. Pe vremea mea, am văzut nenumărate așa-zise parcuri cu gravitație, de obicei construite de un Client cu mai mulți bani decât rațiune. Dacă vrei să ai cer și pământ, începe să se adune murdărie. În curând, vei avea un cer plin de gunoaie.

Mergând alături de el, Trud Silipan spuse:

– Mie cerul mi se pare destul de curat.

Trinli ridică ochii în ceață. Norii, joși și cenușii, se deplasau rapid dinspre malul opus al lacului. Unele imagini erau reale, altele, tapet, dar nici nu se vedea unde se despart unele de altele. Un peisaj nu prea atrăgător, după standardele lui Gonle Fong și totuși, rece și curat.

– Da, rosti Trinli după o clipă. Trebuie s-o recunosc, Trud. Ali Lin al tău e un geniu.

Silipan se înfoie imediat.

– Nu doar el. Coordonarea contează. O echipă de deviați se ocupă de parc. E tot mai frumos, cu fiecare an. Într-o zi o să reușim să facem valuri cu aspect natural.

Gonle se uită la Ezr Vinh și-și dădu ochii peste cap. Niciunul dintre cei doi bufoni nu voia să admită cât de importantă era colaborarea, una foarte profitabilă, pentru parc. Deși subordonații nu mai erau bineveniți în el, furnizau în continuare hrana, lemnul prelucrat, plantele vii și designul programelor.

Ceața se ridica în vârtejuri mici în jurul cabanei și iluzia gravitației fu pusă la grea încercare când vizitatorii se clătinară pe pantofii lor cu tălpi agățătoare. Apoi intrară în cabană, unde se încălziră la falșii bușteni arzând în șemineul uriaș al lui Nau. Comandorul le făcu semn să se așeze la o masă de conferințe, alături de el, Brughel și Reynolt. Alte trei siluete se deslușeau lângă ferestre, pe fondul gri luminos din spate. Una era Qiwi.

– Bună, Jau, salută Ezr. Bine-ai venit… înapoi.

Celelalte două erau Jau și Rita. Tomas aprinse luminile din cameră. Căldura și lumina nu se deosebeau cu nimic de cele din orice habitat civilizat, dar, ținând cont de frigul și apăsarea întreținute cu atâta efort în exterior, îți dădeau un sentiment de siguranță.

Comandorul îi pofti să ia loc, apoi se așeză și el. Nau era întruchiparea conducătorului mărinimos și luminat. *Dar pe mine nu mă păcălește nicio clipă,* își zise Gonle. Înaintea acestei misiuni, în decursul unei cariere lungi, avusese de-a face cu diverse culturi comerciale de pe trei lumi. Clienții reflectau toate trăsăturile umanității, iar guvernele lor variau și mai mult: tiranii, democrații, demarhii. Întotdeauna găsea o cale să încheie afaceri cu ei. Șeful cel mare, Nau, era un ticălos, dar unul deștept, care înțelegea că trebuie să încheie afaceri. Qiwi se îngrijise de asta cu ani în urmă. Păcat că el deținea poziția dominantă. Asta nu făcea parte din mediul de afaceri Qeng Ho standard. O băgai pe mânecă dacă nu puteai fugi de băieții răi. Pe termen lung, nici asta nu mai conta.

Comandorul înclină din cap spre fiecare dintre participanți.

– Vă mulțumesc că ați venit personal. Trebuie să știți că această ședință este prezentată în direct pe rețeaua locală, dar sper că le veți spune prietenilor ceea ce ați văzut cu ochii voștri. Zâmbi larg. Sunt sigur că vor avea ce discuta la bar. Am pentru voi vești extraordinar de bune, dar și o mare provocare. Vedeți, șeful de piloți Xin tocmai s-a întors de pe orbita Arachnei. Făcu o pauză. *Fac pariu că în bar s-a lăsat o liniște de mormânt.* Și ceea ce a descoperit acolo e… interesant. Jau, te rog. Prezintă-ți misiunea.

Xin se ridică în picioare puțin prea repede. Rita îl prinse de mână și el se așeză pe podea, cu fața la participanți. Gonle încercă zadarnic să atragă atenția Ritei, dar aceasta era concentrată pe Jau. *Pun rămășag că au ținut-o la gheață până când i s-a întors bărbatul; numai așa au reușit s-o facă să-și țină gura.* Pe fața Ritei se citi ușurare extremă. Indiferent de veste, nu putea fi rea.

– Am înțeles, domnule comandor. Conform instrucțiunilor dumneavoastră, am fost adus de gardă mai devreme, ca să studiez Arachna îndeaproape.

În timp ce el vorbea, Qiwi îi dădu un vizor de calitate Qeng Ho. Gonle îi suflă în ureche o ofertă de cumpărare; cealaltă zâmbi larg și-i șopti: „Curând!”. Șefii cei mari nu le dădeau voie subordonaților să aibă asemenea echipamente. Poate se va schimba și asta, în cele din urmă. Vizorul avu nevoie de o secundă ca să se sincronizeze cu imaginea consensuală. Spațiul de deasupra mesei văluri și se transformă într-o vedere de pe conglomeratul din L1. În depărtare, dincolo de podea, se zărea discul planetei păianjenilor.

– Piloții mei și cu mine am luat ultima navetă funcțională.

O dâră aurie se arcui pornind de pe conglomerat; naveta acceleră până la jumătatea ei, de unde începu să încetinească. Participanții urmăriră naveta; deasupra, discul Arachnei creștea. Planeta arăta înghețată și moartă, ca la venirea oamenilor. Exista însă o mare diferență: în emisfera nordică licăreau luminile orașelor.

Vocea lui Pham Trinli se auzi țipătoare, neîncrezătoare:

– Pun pariu că v-au văzut!

– Ne-au trimis semnale ping. Arată radarele defensive și sateliții naturali, comandă Xin vizorului.

Un nor de puncte negre și verzi apăru în jurul planetei. La sol dansau arcuri de lumină fulgerătoare, baleiajul radarelor de rachete ale păianjenilor.

– O să fie o problemă în viitor.

Anne Reynolt interveni peste șeful de piloți.

– Oamenii mei care se ocupă de rețea au detectat toate dovezile solide. A meritat riscul.

– Ha! Trebuie să fi fost al naibii de important!

– O, Pham, a fost. A fost.

Jau se deplasă în lateralul imaginii consensuale și introduse mâna adânc în ceața sateliților, marcând un punct albastru cu o etichetă pe care scria SATELITUL 543 DE RECUNOAȘTERE LA SOL AL FRĂȚIEI, apoi parametrii orbitali. Se uită în direcția lui Pham și zâmbi, așteptând parcă o reacție. Numerele nu însemnau nimic pentru Gonle. Se aplecă într-o parte și privi spre Trinli, ocolind cu privirea pe la marginea displayului. Boșorogul prefăcut

arăta la fel de mirat ca și ceilalți, deloc încântat de zâmbetul lui Xin și de chicotele lui Silipan.

Trinli miji ochii la display.

– Bine, deci poziția ta concordă cu a Satelitului 543.

Lângă el, Ezr Vinh trase aer în piept, șocat. Trinli se încruntă mai tare.

– Lansare: cu șapte sute de kilosecunde în urmă, amplificator chimic, ciclu sincron, altitudine… începu să gâlgâie. Altitudine: doisprezece mii de kilometri afurisiți! Trebuie să fie o greșeală.

Zâmbetul lui Jau se lăți.

– Nicio greșeală. De asta m-am dus acolo jos, să verific.

Gonle pricepu în sfârșit. Lucrând la Furnizare și Servicii, se ocupa mai mult de afaceri și inventare. Dar expedierea era un aspect major al prețului, iar ea era Qeng Ho. Arachna era o planetă terestroidă, cu ziua de 90 de kilosecunde. Altitudinea ar fi trebuit să fie mult mai mare de doisprezece mii de kilometri. Chiar pentru o persoană atehnică, satelitul era o imposibilitate magică.

– Se menține pe orbită? întrebă ea. Rachete mici?

– Nu. Și rachetele nucleare ar avea probleme să staționeze zile la rând.

– Cavorit, șopti Ezr, uluit.

Unde mai auzise Gonle cuvântul ăsta?

Jau încuviință:

– Exact. Lansă o comandă displayului, care afișă imagini din navetă. Mi-a fost mai greu să mă uit de aproape, mai ales că nu voiam să mi se vadă jetul principal. Am prăjit camerele satelitului și am executat concordanța instantanee a orbitelor de dedesubt… Se poate vedea acum, în centrul indicatorului meu. Viteza de apropiere scade de la cincizeci de metri pe secundă, până în clipa în care stăm pe loc unul față de celălalt. E la aproximativ cinci metri deasupra noastră.

Se vedea ceva în indicator, un obiect în formă de cutie, negru, care cădea spre ei ca un yoyo. Încetini, trecu la un metru sau doi pe sub ei, apoi o luă înapoi în sus. Vârful nu era negru, ci un model neregulat de nuanțe de gri.

– Bine. Oprește imaginea. Acum ar trebui să vedeți foarte bine.

Arhitectură simplă, probabil girostabilizare. Carcasa poliedrică e pentru evitarea radarului. În afară de orbita imposibilă, obiectul acesta este un satelit tipic de nivel tehnologic scăzut, nedetectabil de radar… Satelitul glisă din nou în sus, dar îl blocară dispozitivele de prindere. În momentul acesta l-am luat la bordul navetei… și am lăsat în locul lui o explozie credibilă.

– Frumos zbor, amice, îl felicită Pham Trinli pe cel aproape la fel de bun ca el.

– Ha. A fost mai greu decât pare. Deviații mei mai aveau puțin și intrau într-o stare de panică incontrolabilă. Prea multe neconcordanțe de dinamică.

Silipan interveni voios:

– Asta se va schimba. Reprogramăm toți piloții pentru manevrele cu cavorit.

Jau șterse imaginile și se încruntă către Silipan.

– Dac-o dai în bară, rămânem fără piloți.

Gonle se plictisi de pălăvrăgeala fără rost.

– Satelitul. L-ați adus aici? Cum au reușit păianjenii să-l construiască?

Observă că Nau îi zâmbește larg.

– Cred că domnișoara Fong a identificat chestiunea cea mai arzătoare. Mai țineți minte poveștile despre anomaliile gravitaționale de pe platou? În două cuvinte, sunt adevărate. Armata Frăției a descoperit un fel de… ei îi spun antigravitație. Lucrează la ea de zece ani. Nu ne-am dat seama, pentru că i-a scăpat și spionajului Concordiei, iar informațiile noastre despre Frăție au venit întotdeauna cu întârziere. Micul satelit avea opt tone, două dintre ele fiind blindajul de cavorit. Păianjenii Frăției se folosesc de acest element remarcabil numai pentru a crește masa totală a rachetelor. V-am pregătit o demonstrație…

Rosti comenzile în aer:

– Oprește șemineul și ventilația.

În cameră se făcu liniște. La perete, Qiwi închise o fereastră înaltă care prinsese umezeală de la lac. Soarele artificial pândea prin spărturile din nori și pe apă scânteiau dâre de lumină. Gonle se întrebă dacă deviații lui Nau erau atât de pricepuți încât să-i

modifice lumea în funcție de aceste momente. Probabil că da.

Comandorul scoase o cutie mică din cămașă. O deschise și ridică un obiect în lumina slabă a soarelui: un pătrat mic, o placă cu puncte luminoase, asemănătoare cu mica, însă irizațiile se coordonau.

– Iată o placă din învelișul de protecție al satelitului. Am găsit și un strat de LED-uri de putere mică, dar l-am dat la o parte. Din punct de vedere chimic, restul e format din fragmente de diamant în rășină epoxidică. Priviți.

Așeză placa pătrată pe masă și o lumină cu o lanternă de mână. Toți ochii îl urmăreau… În clipa următoare, micul pătrat cu reflexe irizante se ridică. La început, pluti ca orice obiect în mediu microgravitațional, ca o hârtie suflată de un curent de aer. Dar aerul din cameră nu se mișca. În secundele următoare, placa se mișcă mai repede, se rostogoli și alunecă… în sus. Se lovi de tavan cu un pocnet ușor și rămase lipită de el.

Liniștea totală domni pentru câteva secunde.

– Doamnelor și domnilor, am venit pe Steaua Fluctuantă în speranța că vom găsi o comoară. Până acum am învățat lucruri noi din astrofizică și am îmbunătățit propulsia statoreactoarelor. Biologia lumii păianjenilor este și ea o comoară, suficientă pentru a ne finanța venirea. Însă, când am plecat, ne-am așteptat la mai mult. Ne-am așteptat să găsim rămășițele unei rase călătoare printre stele… Ei, bine, după patruzeci de ani, se pare că am dat lovitura. O lovitură spectaculoasă.

Poate era mai bine că Nau nu programase o ședință cu toată lumea. Participanții începură să vorbească deodată. Numai Dumnezeu știa ce era în bar. Până la urmă, Ezr Vinh veni cu o întrebare:

– Credeți că păianjenii au construit materialul?

– Nu. Frăția a săpat mii de tone de minereu inferior ca să obțină vrăjitoria asta.

– Știm de ani de zile că păianjenii au evoluat aici, interveni Trinli, că nu au avut niciodată tehnologie superioară.

– Întocmai. Arheologii lor nu au dovezi solide ale prezenței altor rase vizitatoare. Dar acest… material este un artefact, chiar dacă

numai noi îl considerăm așa. Automatele lui Anne l-au studiat câteva zile. E o matrice de procesare coordonată.

– Am crezut că e rafinat din minereul local.

– Da. Cu atât mai incredibilă e concluzia. Timp de patruzeci de ani, am crezut că particulele de diamant de pe Arachna sunt rezultatul prăbușirilor cauzate de gravitație sau al scheletelor biologice. Acum se pare că sunt procesoare de fosile. Și cel puțin o parte din ele își confirmă menirea când stau la un loc. La fel ca localizatoarele, dar mult mai mici și cu un scop special… acela de a manipula legile fizicii într-un fel pe care noi nu-l înțelegem.

Trinli arăta de parcă ar fi încasat un pumn în gură, de parcă s-ar fi scos din el decenii întregi de stil bombastic.

– Nanotehnologie, rosti el. Visul.

– Poftim? Da, Visul Pierdut. Până acum. Comandorul ridică ochii spre placa din tavan. Dacă a mai venit cineva aici, a făcut-o acum milioane sau miliarde de ani. Mă îndoiesc că o să găsim corturi sau gropi de gunoi… dar urmele tehnologiei sunt peste tot.

Vinh:

– Am căutat exploratori spațiali, dar eram prea mici și nu le-am văzut decât gleznele. Își luă cu greu ochii de pe tavan. Poate că și ele… Arătă spre fereastră și Gonle înțelese că se referă la diamantele uriașe din punctul L1. Poate că și ele sunt artefacte.

Brughel se aplecă în față pe scaun.

– Prostii. Nu sunt decât niște roci de diamant.

Dar în privirea agresivă pe care o aruncă în jurul mesei se ghici nesiguranța.

Nau stătu puțin pe gânduri, chicoti și-i făcu semn omului său să tacă.

– Toți începem să fantazăm ca în Era Zorilor. Faptele demonstrate sunt extraordinare, nu mai e nevoie să le înflorim cu superstiții. Cu ceea ce avem deja, expediția noastră poate fi cea mai importantă din istoria omenirii.

Și cea mai profitabilă. Gonle se foi pe scaun și încercă să inventarieze toate lucrurile pe care le puteau face cu materialul irizant lipit de tavan. *Cum îl poți vinde cel mai bine? Câte secole de monopol poți stoarce din el?*

Însă comandorul revenise la chestiuni mai practice.

– Asta e vestea cea grozavă. Pe termen lung, întrece orice vis îndrăzneț de-al nostru. Pe termen scurt… ei, ne dă peste cap programul. Qiwi?

– Da. Așa cum știți, păianjenii mai au cinci ani până să obțină o rețea informatică planetară solidă, prin intermediul căreia să acționăm noi.

Una destul de avansată, pe care s-o putem folosi. Până astăzi, Gonle Fong își închipuia că rețeaua era cea mai mare comoară rezultată în anii exilului. La naiba cu micile progrese în propulsia statoreactoarelor, la naiba cu biologia. Acolo jos se afla o lume complet industrializată, cu o cultură garantat diferită de alte piețe. Dacă ar controla-o, dacă ar avea chiar o poziție comercială dominantă, ar egala legendele comerțului Qeng Ho. Pentru Gonle, faptul se înțelegea de la sine. Și pentru Nau, desigur. Și pentru Qiwi, deși acum ea se lansase într-un discurs idealist:

– Până acum, am crezut că tot cinci ani mai trebuie să treacă până să aibă nevoie de ajutorul nostru. Ne-am zis că, până atunci, nu va începe războiul Frăție-Concordia. Rețeaua Frăției nu e cine știe ce, dar are minele de cavorit. Deocamdată, sateliții lor de cavorit nu pot fi depistați cu radarul, dar e un avantaj temporar. Foarte curând, flota lor de rachete va fi perfecționată. Politic vorbind, îi vedem subjugând statele mai mici, instigându-le să lupte împotriva Concordiei. Nu mai putem aștepta cinci ani ca să luăm frâiele în mână.

– Sunt și alte motive pentru devansarea termenului limită, spuse Jau. Din cauza cavoritului, operațiunile noastre nu vor mai fi secrete multă vreme. Nu peste mult, păianjenii vor zbura în spațiu. În funcție de cât de-ăsta au – îndreptă degetul mare spre tavan – ar putea manevra mai ușor decât noi.

Rita era tot mai supărată.

– Vrei să spui că există posibilitatea să câștige gloata lui Pedure? Dacă trebuie să ne devansăm programul, atunci e vremea să terminăm cu precauțiile. Trebuie să acționăm cu forță militară, de partea Concordiei.

Comandorul înclină din cap solemn în direcția lui Liao.

– Te aud, Rita. Acolo jos trăiesc ființe pe care toți am ajuns să le respectăm, chiar să le... Făcu un gest de alungare a unor potențiale sentimente mai profunde, ca să se concentreze pe realitatea dură. Dar, în calitate de comandor al vostru, trebuie să țin seama de priorități: prioritatea mea principală e supraviețuirea voastră și a tuturor oamenilor din mica noastră capsulă. Nu vă lăsați păcăliți de splendoarea construită de voi aici. Adevărul este că puterea noastră militară e foarte redusă.

Apusul împrumutase lacului o nuanță aurie și camera se încălzea sub razele piezișe ale soarelui.

– De fapt, continuă Nau, suntem ca niște naufragiați, nimeni n-a ajuns mai departe de Omenire decât noi. A doua noastră prioritate, strâns legată de prima, e supraviețuirea civilizației industriale avansate a păianjenilor, implicit a populației și culturii lor. Trebuie să acționăm cu prudență maximă. Nu putem trece la fapte din simplă afecțiune... Să știți că și eu ascult traducerile. Cred că păianjeni ca Victory Smith și Sherkaner Underhill m-ar înțelege.

– Dar ne pot ajuta!

– Posibil. Aș apela imediat la ei dacă am avea informații mai sigure și am reuși să le penetrăm rețeaua. Dar, dacă ne dezvăluim prezența fără să fie necesar, s-ar putea uni toți împotriva noastră sau am provoca-o pe Onorata Pedure să-i atace imediat. Trebuie să-i salvăm pe ei, nu să ne sacrificăm pe noi.

Rita gesticulă nervoasă. În dreapta lui Nau, dar ferit de umbre, Ritser Brughel o străfulgeră din priviri. Comandorul mai tânăr nu înțelegea că regulile vechi, emergente, trebuiau schimbate. Ideea că o persoană îndrăznea să răspundă îl înfuria cumplit. Slavă cerului că nu e el la conducere. Nau era un tip dur, calm și nemilos, în ciuda cuvintelor frumoase, dar puteai încheia afaceri cu el.

Nimeni nu susținu poziția Ritei, așa că ea mai făcu o încercare:

– Știm că Sherkaner Underhill e un geniu. El ar înțelege. Ne-ar putea ajuta.

Tomas Nau oftă.

– Da, Underhill. Îi datorăm multe. Fără el, am mai avea douăzeci de ani până la reușită, nu cinci. Dar mă tem că... Se uită

în jos, la masă, la Ezr Vinh. Tu știi mai multe decât oricine despre Underhill și tehnologia Erei Zorilor, Ezr. Ce părere ai?

Gonle mai să pufnească în râs. Vinh urmărise discuția ca un spectator la un meci de tenis; acum primise o minge direct între ochi.

– Aăă… Da. Underhill e remarcabil. Seamănă cu von Neumann, Einstein, Minsky, Zhang – geniile Erei Zorilor adunate într-un singur trup. Ori asta, ori e un geniu în alegerea absolvenților geniali. Vinh zâmbi trist. Îmi pare rău, Rita. Pentru tine și pentru mine, Exilul înseamnă doar zece sau cincisprezece ani. Underhill l-a trăit în întregime, secundă cu secundă. După standardul păianjenilor și cel uman din perioada pretehnologică e bătrân. Mă tem că îl paște senilitatea. S-a bucurat de toate realizările tehnice, dar acum a ajuns la capătul puterilor… Flexibilitatea lui s-a transformat în sentimentalism superstițios. Dacă e să renunțăm la avantajul așteptării, propun să contactăm guvernul Concordiei și să jucăm cu cărțile pe față.

Vinh ar fi continuat, dar comandorul interveni:

– Rita, ne străduim să obținem cel mai sigur rezultat pentru toată lumea, te asigur. Dacă asta înseamnă să ne lăsăm la mila păianjenilor, atunci așa să fie.

Nau aruncă un ochi spre dreapta. Gonle înțelese că mesajul era îndreptat spre Brughel, în aceeași măsură ca spre toată lumea. Comandorul făcu o pauză, dar nimeni nu mai avu nimic de spus. Continuă pe un ton profesional:

– Deci programul nostru se devansează brusc. A fost un lucru impus, dar pe mine mă incită provocarea. Un zâmbet îi trecu pe fața luminată de apusul soarelui artificial. În orice caz, Exilul nostru va lua sfârșit peste un an. Ne putem permite, de fapt suntem obligați să ne folosim resursele. De acum înainte și până când am salvat lumea păianjenilor, aproape toată lumea face de gardă.

Uau.

– Distileria de volatile va avea ciclu de funcționare neîntreruptă. Toate capetele din jurul mesei se ridicară. Nu uitați, dacă mai avem nevoie de ea peste un an, înseamnă că am pierdut. Ne așteaptă

multă muncă de planificare, pe noi, oamenii. Trebuie să profităm de potențialul nostru întreg. Economia „subterană" va avea acces la tot, în afară de automatele de securitate vitale.

Excelent! Gonle îi zâmbi larg lui Qiwi Lisolet, care îi zâmbi și ea. Deci la asta se referise când îi spusese „curând"! Nau mai vorbi câteva secunde, nu atât pentru a face planuri, cât pentru a anula diverse reguli stupide care încetiniseră activitățile în decursul timpului. *Poate lansez o piață de comerț la termen.*

Ședința se încheie într-o atmosferă incredibil de exaltată. În drum spre ieșire, Gonle o îmbrățișă pe Qiwi.

– Ai reușit, fetițo! îi șopti ea.

Qiwi nu făcu decât să zâmbească, dar de mult nu se mai luminase așa la obraz.

După aceea, cei patru subordonați vizitatori urcară dealul înapoi, printre cele din urmă umbre aruncate de soare. Gonle aruncă o ultimă privire în spate înainte de a intra în pădure. *Apăsător, parcul ăsta. Dar splendid, și am pus și eu mâna la construirea lui.* Soarele mai aruncă o rază înainte de a se pierde în spatele norilor îndepărtați. Era fie o manevră intenționată de-a comandorului, fie rezultatul întâmplător al automatelor din parc. În orice, era un semn bun. Gonle știa că, mai târziu, când imaginația și comerțul abil deveneau mai degrabă un risc decât o alternativă, Nau ar putea încerca să strângă la loc lațul la gâtul libertății subit acordate acum. Dar Gonle era Qeng Ho. În anii trecuți, ea, Qiwi, Benny și alte zeci de persoane ciuntiseră titlul de „tirani" al emergenților, până când aproape fiecare emergent fusese „corupt" de comerțul ilegal. Nau învățase că a câștiga înseamnă a face afaceri. După ce se vor deschide piețele păianjenilor, își va da seama că nu obținea niciun avantaj dacă strângea iar lanțul la gâtul libertății.

A doua întâlnire a lui Nau avu loc mai târziu, în aceeași zi, la bordul *Mâinii Invizibile.* Aici puteau vorbi fără să-i audă urechi nevinovate.

– Am primit raportul lui Kal Omo, domnule comandor. De la

spioni. I-ai păcălit aproape pe toți.

– Aproape?

– Păi, știți cum e Vinh… dar n-a pătruns tot ce-ați spus. Iar Jau Xin pare… dubios.

Nau se uită întrebător la Anne Reynolt.

– De Xin chiar avem nevoie, domnule comandor, răspunse ea imediat. E singurul șef de piloți pe care-l mai avem. Am fi pierdut naveta dacă n-ar fi fost el. Piloții deviați s-au blocat când au văzut orbita de cavorit. Toate legile s-au schimbat brusc și n-au mai putut controla situația.

– Bine, e un sceptic pe ascuns.

Nu aveau ce face. Xin fusese de prea multe ori în centrul activităților. Probabil că suspecta adevărul din spatele Masacrului Diem.

– Deci nu-l putem congela și nici păcăli și vom avea nevoie de el pentru etapa cea mai sângeroasă a operațiunii. Totuși… Cred că Rita Liao e o pârghie bună. Ritser, ocupă-te să afle Jau că siguranța ei depinde de calitatea serviciilor sale.

Ritser zâmbi scurt și-și notă ceva.

Nau scană raportul lui Omo pentru sine.

– Da, ne-am descurcat foarte bine. Dar e o treabă ușoară să spui oamenilor ceea ce vor să creadă. Aparent, nimeni nu și-a dat seama de toate consecințele devansării programului cu cinci ani. Deocamdată, nu avem cum să preluăm pașnic rețeaua și ne trebuie o industrie ecologică intactă pe planetă… dar nu trebuie să implicăm toată planeta. În clipa de față – Nau se uită la cele mai recente informări de la deviații lui Reynolt – șapte națiuni de păianjeni dețin armament nuclear. Patru au arsenale substanțiale și trei au sisteme de livrare.

Reynolt înălță din umeri.

– Deci organizăm un război.

– Unul foarte limitat, care nu afectează sistemul financiar și e controlat de noi.

Un exercițiu de management al dezastrelor.

– Și Frăția?

– Vrem să supraviețuiască, bineînțeles, dar să fie destul de

slăbită încât să pretindem controlul total. O să le facilităm mai multe ocazii norocoase.

Reynolt încuviință, dând din cap.

– Da. Putem să modelăm situația. Țara Sudului are proiectile cu rază lungă de acțiune, dar altfel e înapoiată; majoritatea locuitorilor ei vor hiberna pe Întuneric. Le e foarte frică de ce le vor face puterile superioare. Onorata Pedure are planuri să profite de asta. Ne putem asigura că reușește…

Anne Reynolt continuă, detaliind ce fraude și ponturi false mai puteau fi strecurate, în ce orașe puteau ucide populația în siguranță, cum puteau să salveze locurile din Concordia în care se găseau resurse pe care Frăția nu le avea încă. Crimele aveau să fie comise de reprezentanții lor, foarte bine, având în vedere starea deplorabilă a propriilor sisteme de arme…

Brughel o urmărea năucit, cu admirație și teamă, așa cum făcea întotdeauna când Anne vorbea în felul acesta. Pasivă, calmă, dar la fel de încăpățânată ca el.

Anne fusese o femeie tânără când emergenții veniseră pe Frenk. Dacă istoria ar fi să fie scrisă de înfrânți, numele ei ar fi ajuns o legendă. După predarea armatei de pe planetă, scursurile de partizani ai lui Anne se luptaseră ani la rând, și nu pentru că se plictiseau. Nau văzuse estimările spionilor: din cauza lui Reynolt, se triplase costul invaziei. Ea inițiase de fapt revolta populară, căreia nu-i lipsise mult să înfrângă forța expediționară emergentă. Și când, în cele din urmă, luptase pentru o cauză pierdută… de inamici ca ea era bine să te debarasezi cât mai repede. Nau însă remarcase că acest inamic era special, aproape unic. Focalizarea abilităților superioare, orientate spre coordonarea oamenilor, era, în mod normal, un eșec. Prin însăși natura ei, focalizarea elimina sentimentele necesare pentru conducerea oamenilor. Totuși… Reynolt era tânără, avea o minte strălucitoare, total dedicată principiilor. Rezistența ei fanatică nu se deosebea de loialitatea deviaților față de preocuparea lor. Dacă o putea focaliza cu folos?

Planul de viitor al unchiului Alan reușise. Singura specialitate a lui Anne Reynolt era literatura veche, dar focalizarea captase abilitățile scoase la iveală de cariera ei accidentală: arta războiului,

a supunerii, a conducerii. Alan își ținuse descoperirea secretă, dar o folosise pe această deviată specială decenii la rând. Dibăcia lui Anne îl ajutase pe unchiul Alan să ocupe poziția de comandor dominant al regimului de acasă. Reynolt fusese un cadou foarte special pentru un nepot extrem de favorizat…

Și, cu toate că n-ar fi recunoscut niciodată în fața lui Brughel, câteodată, când se uita în ochii ei albaștri-deschiși, pe Tomas îl trecea un fior rece. O sută de ani din viața ei, Anne Reynolt muncise pentru a anula și a suprima tot ce era important pentru sinele ei nefocalizat. Dacă ar vrea să-i facă rău, l-ar putea nimici! Dar asta era frumusețea focalizării, motivul pentru care emergența va predomina: puteai profita de capacitățile subiectului fără să ai nevoie de umanitatea lui. Și, dacă era îngrijit cu atenție, interesul și devotamentul deviatului se concentrau strict pe domeniul și proprietarul său.

– În regulă, Anne, pune-ți oamenii la treabă. Ai un an la dispoziție. Probabil că vom avea nevoie de o navă mare pe orbită joasă în ultimele kilosecunde.

– Știți, spuse Ritser, cred că evenimentele de la sol sunt în favoarea noastră. În Frăție, unul sau doi păianjeni sunt la conducere. Știm pe cine să tragem la răspundere când dăm ordine. În Concordia asta nenorocită…

– Ai dreptate. Sunt prea multe centre de putere autonome în Concordia, regalitatea lor nesuverană e mai stupidă decât democrația. Nau scutură din umeri. Mergem la noroc. Trebuie să luăm ceea ce știm că putem controla. Fără cavorit, am mai avea cinci ani de acalmie. La capătul lor, Concordia ar avea o rețea bine pusă la punct și noi am pune mâna pe tot fără să scoatem armele – scopul pe care-l tot afișez în public.

Ritser se aplecă în față.

– Și aceasta va fi cea mai mare problemă a noastră. Odată ce oamenii noștri își dau seama că avem de gând să-i prăjim pe păianjeni și că prietenii lor speciali sunt felul principal…

– Bineînțeles. Dar, dacă lucrăm atent, rezultatul final va părea o tragedie inevitabilă, care ar fi fost și mai cumplită fără eforturile noastre.

– Va fi mai complicat decât povestea cu Diem. Aș vrea să nu le fi dat speculanților acces sporit la resurse.

– E inevitabil, Ritser. Avem nevoie de geniul lor logistic. Dar nu le voi permite procesarea totală a rețelei. O să-i folosim pe deviații noștri specialiști în securitate, o să-i supraveghem intens. La nevoie, se pot întâmpla accidente fatale.

Nau se uită la Anne.

– Și, apropo de accidente... ai mai făcut progrese cu teoria ta despre sabotaj?

Trecuse un an de la presupusul accident suferit de Anne în clinica RMN. Un an, și nici urmă de activități inamice. Bineînțeles, nici înainte de eveniment nu existaseră dovezi solide.

Însă Anne Reynolt era de neclintit.

– Cineva ne manipulează sistemele, domnule comandor, și localizatoarele, și deviații. Dovada se observă în tiparele generale; nu pot explica în cuvinte. Dar individul e tot mai agresiv... sunt foarte aproape să-l prind, la fel de aproape cum a fost el când m-a prins pe mine.

Anne nu înghițise nicio clipă explicația idioată a accidentului. Dar ea fusese sigur dereglată, chiar dacă atât de subtil, încât îi scăpase și ei. *Oare cât de paranoică ar trebui să fiu?* Anne îl eliminase pe Ritser de pe lista suspecților.

– Individul? El? Un bărbat?

– Cunoașteți lista suspecților. Pham Trinli e tot pe primul loc. De-a lungul anilor, mi-a secat tehnicienii de informații. Și el e cel care ne-a pus la dispoziție secretul localizatoarelor Qeng Ho.

– Dar ai avut la dispoziție douăzeci de ani ca să le studiezi.

Anne se încruntă.

– Comportamentul de ansamblu e extrem de complex și apar chestiuni de strat fizic. Mai dați-mi trei sau patru ani.

Nau se uită la Ritser.

– Ce zici?

Vicecomandorul zâmbi larg.

– Am mai discutat problema, domnule. Trinli e folositor și îl avem la mână. E un nemernic, dar e nemernicul nostru.

Într-adevăr, Trinli avea multe de câștigat cu emergenții, și de

pierdut și mai mult, dacă Qeng Ho îi aflau trecutul trădător. Gardă după gardă, bătrânul trecuse toate testele lui Nau și devenise tot mai util. Judecând retrospectiv, individul avea mintea la fel de ascuțită ca întotdeauna. Bineînțeles, asta era cea mai solidă probă împotriva lui. *Căcat. Dracu' să-l ia.*

– În regulă. Ritser, vreau ca tu și Anne să aranjați în așa fel lucrurile, încât să putem retrage instantaneu sprijinul acordat lui Trinli și Vinh. Pe Jau Xin trebuie să-l lăsăm în viață în orice caz, dar îl putem șantaja cu Rita Liao.

– Cum rămâne cu Qiwi Lisolet, domnule?

Pe fața lui Ritser nu se citea nimic, dar Nau știa că așa își masca el rânjetul.

– A, sunt convins că-și va da seama de adevăr; vom fi nevoiți să-i mai spălăm creierul de câteva ori înainte de punctul culminant. Cu puțin noroc, s-ar putea dovedi utilă până la sfârșit. În regulă. Acestea sunt cazurile speciale, dar oricine poate ghici adevărul, dacă avem ghinion. Supravegherea și suprimarea instantanee sunt priorități de prim rang. Mișcă din cap spre vicecomandor. Vom avea mult de muncit anul viitor. Speculanții sunt competenți și dedicați. Avem nevoie de ei activi până trecem la acțiune, dar și după aceea. Singurul lor moment de respiro va fi în timpul preluării propriu-zise. E mai înțelept ca atunci să fie simpli observatori.

– Și atunci le băgăm pe gât povestea cu eforturile noastre nobile depuse pentru limitarea genocidului. Ritser zâmbi, incitat de provocare. Îmi place ideea.

Puseseră la cale planul de ansamblu. Anne și deviații ei strategi urmau să se ocupe de detalii. Ritser avea dreptate: avea să fie mai complicat decât minciuna cu crimele lui Diem. Pe de altă parte, dacă reușea să țină ascunsă frauda până la preluare… ar fi fost destul. Odată ce ar deține controlul Arachnei, i-ar putea alege pe cei mai buni și dintre păianjeni, și dintre Qeng Ho. Iar de restul s-ar debarasa. Perspectiva se întrezărea răcoroasă ca o oază la capătul acestei călătorii lungi, lungi.

45

Întunericul coborî asupra lor încă o dată. Hrunkner simțea povara valorilor tradiționale pe umeri. Pentru tradiționaliști – și, în adâncul sufletului, dintotdeauna fusese unul – exista un moment al nașterii și unul al morții; realitatea se derula în cicluri. Și cel mai lung era al soarelui.

Hrunkner văzuse răsărind și apunând doi sori. Era un paing bătrân. Ultima oară când se lăsase Întunericul, fusese tânăr. Pe atunci se desfășura un război și avea mari îndoieli că țara lui va supraviețui. Acum? Se dădeau războaie mici pe tot globul. Dar cel mai mare nu începuse încă. Dacă ar începe, ar fi parțial responsabil. Și dacă nu… păi, dacă nu, tot i-ar plăcea să creadă că era parțial responsabil și pentru asta.

În orice caz, ciclurile erau date peste cap pentru totdeauna. Hrunkner îl salută din cap pe caporalul care-i deschise ușa. Păși pe dalele înghețate. Purta bocanci, jachetă și mâneci. Gerul îi mușca vârfurile mâinilor și îi ardea căile respiratorii, în ciuda măștii încălzite. Dealurile aliniate din Princeton țineau la distanță ninsoarea abundentă. Ele și punctul de acostare de pe râul adânc – iată motivele pentru care orașul revenise la viață după fiecare epocă de beznă. Acum era, teoretic, o după-amiază de vară, însă trebuia să te uiți bine pe cer ca să găsești discul pipernicit care fusese cândva soarele. Blândețea Anilor Palizi dispăruse, trecuseră și Primii Ani de Întuneric. Mai era puțin până la colapsul termic, când furtunile vor da ocol lumii, sugând și ultimul strop de apă din aer, deschizând calea unor anotimpuri mult mai reci și liniștii atotstăpânitoare.

Mai demult, lumea, în afară de armată, s-ar fi retras deja în refugii. Chiar în generația lui Hrunkner, în timpul Marelui Război, numai luptătorii înrăiți continuau să se bată pe Întuneric. De data asta… soldații umblau peste tot. Hrunkner avea propria escortă militară. Până și păianjenii de la securitate, din jurul casei Underhill, purtau uniformă zilele astea. Dar nu erau simpli paznici

care-o păzeau de scormonitorii de la final de ciclu solar. Princeton gemea de lume. Locuințele noi, dotate pentru Întuneric, erau ticsite. Orașul nu fusese niciodată mai aglomerat.

Starea de spirit? Teamă până la limita panicii, entuziasm exagerat, deseori amândouă în aceeași ființă. Afacerile înfloreau. Cu numai două zile în urmă, Prosperity Software cumpărase majoritatea acțiunilor Băncii Princeton. Fără îndoială că achiziția umflase stocurile financiare ale firmei și-o lansase într-o afacere despre care angajații lor habar n-aveau. Era o nebunie – un act nesocotit, în spiritul vremurilor.

Gărzile lui Hrunkner fură nevoite să-și croiască drum spre intrarea casei Underhill împingând mulțimea la o parte. Reporterii, cu micile lor camere în patru culori atârnate de baloane de heliu, încălcaseră proprietatea privată. Nu aveau de unde să știe cine e Hrunkner, dar văzură gărzile și direcția în care se îndreptau.

– Domnule, ne puteți spune…

– A amenințat Țara Sudului un atac anticipat?

Reporterul smuci de sfoara balonului, trăgând camera jos, până ajunse în dreptul ochilor lui Hrunkner.

Unnerby ridică brațele din față într-un gest larg.

– De unde să știu eu? Nu sunt decât un amărât de sergent.

Era într-adevăr sergent, deși gradul își pierduse semnificația pentru el. Unnerby făcea parte dintre păianjenii fără grad care-i puneau pe birocrații militari să joace după cum le cântau ei. În tinerețe, fusese conștient de asta. Erau la fel de distanți ca regele. Acum… acum Hrunkner era atât de ocupat, că până și vizitele la prieteni trebuia să le cronometreze, din cauza programului aglomerat pe care-l avea de respectat.

Replica lui îi blocă pe reporteri, așa că grupul lui trecu de ei și urcă treptele. Totuși, poate nu dăduse răspunsul potrivit. În spatele lui, reporterii se adunară la loc. Până mâine, numele lui se va afla pe lista lor. Of, unde sunt vremurile când toți considerau Casa de pe Deal doar o anexă a Universității? De-a lungul anilor, acoperirea se destrămase. Presa credea că știe totul despre Sherkaner.

Dincolo de ușile de sticlă armată nu mai existau intruși. Era

liniște și mult prea cald pentru jachetă și pantaloni mulați. În timp ce se dezbrăca, Hrunkner îl văzu pe Underhill cu insecta lui călăuză stând într-un colț, ascuns de reporteri. Mai demult, Sherk ar fi ieșit să-l întâmpine. Nici când ajunsese renumit datorită emisiunii de la radio nu-l deranjase să iasă afară. Acum însă, trupele de securitate ale lui Smith impuneau alte reguli.

– Așadar, Sherk, am venit.

Întotdeauna vin când mă chemi. Decenii la rând, fiecare idee nouă îi păruse mai trăsnită decât ultima – și totuși schimbau lumea. Însă Sherkaner se schimbase și el. Generalul îl avertizase prima oară pe Hrunkner cu cinci ani în urmă, la Calorica. După aceea, se răspândiseră diverse zvonuri. Sherkaner se retrăsese din activitatea de cercetare. Aparent, studiul antigravitației nu avusese succes și Frăția lansa sateliți plutitori în numele cerului!

– Mulțumesc, Hrunk. Zâmbi scurt, agitat. Junioara mi-a spus că vii în oraș și…

– Mica Victory? E aici?

– Da! Undeva în clădire. O s-o vezi.

Sherk îi conduse, pe el și pe gărzile lui, pe holul principal, vorbindu-i despre Mica Victory și despre ceilalți copii, despre cercetările lui Jirlib și antrenamentele mezinului. Hrunkner încercă să-și închipuie cum arătau princhindeii. Trecuseră șaptesprezece ani de la răpire… de când îi văzuse ultima oară.

Pe coridor circula o adevărată caravană. În față, insecta îl călăuzea pe Sherkaner, care, la rândul lui, îl îndruma pe Hrunkner, care le arăta drumul gărzilor. Underhill avansa abătându-se ușor spre stânga, dar Mobiy îl corecta, trăgând încet de sfoară. Disbadizia nu era o afecțiune neurologică la fel ca tremurul său, era o boală a terminațiilor nervoase. Norocul Întunericului îl transformase într-o victimă târzie a Marelui Război. Arăta și vorbea ca un păianjen mai bătrân cu o generație.

Sherkaner se opri în dreptul unui lift pe care Unnerby nu și-l amintea din vizitele anterioare.

– Ia privește, Hrunk… Apasă nouă, Mobiy.

Insecta își întinse unul dintre picioarele lungi și păroase. Vârful lui ezită o secundă, apoi apăsă fanta „9” de pe ușa liftului.

– Se zice că nu le poți învăța numerele pe insecte. Eu și Mobiy lucrăm la asta.

Hrunkner își lăsă gărzile la lift. Numai ei doi și Mobiy urcară. Sherkaner se relaxă și se opri din tremurat. O mângâie pe Mobiy pe spate, dar nu mai ținea atât de strâns de sfoară.

– Ceea ce urmează rămâne între noi, sergent.

Unnerby își ascuți privirea.

– Gărzile mele sunt antrenate să țină un secret, Sherk. Au văzut lucruri care…

Underhill ridică o mână. Lumina din tavan se reflectă în ochii lui sclipind a geniu.

– De data asta… e altceva. Un lucru pe care am vrut să ți-l arăt de multă vreme, și acum situația e atât de disperată…

Liftul încetini, se opri și se deschiseră ușile. Sherkaner îi dusese până în vârful dealului.

– Aici mi-am mutat biroul. A fost camera Junioarei, dar acum, că a fost detașată, mi-a cedat-o mie, drăguța de ea!

Holul nu existase înainte; fusese cărarea pe care Hrunkner și-o amintea deasupra părculețului pentru copii. Acum era îngrădită cu sticlă groasă, destul de puternică pentru a menține presiunea și după ce cădeau straturi masive de zăpadă.

Se auzi bâzâit de motoare și ușile se dădură la o parte. Sherkaner îi făcu semn prietenului său să intre. Orașul se deslușea în spatele ferestrelor înalte. Mica Victory avusese o cameră pe cinste. Acum găzduia haosul lui Sherkaner. Hrunkner văzu într-un colț racheta-casă de păpuși și stinghia pe care se odihnea Mobiy. Dar camera era dominată de cutii cu procesoare și displayuri de cea mai bună calitate, pe care leneveau peisaje din Mountroyal, în culori mai aprinse decât văzuse Hrunkner vreodată în afara naturii. Totuși, erau suprarealiste: vâlcele împădurite, umbroase, dar cu nuanțe seline domoale; deasupra unui aisberg bătea viforniță, totul în culorile lavei. Grafică excentrică… prostia aia de videomanție. Hrunkner se opri și arătă spre culori.

– Sunt impresionante, dar nu prea calibrate, Sherk.

– Ba sunt calibrate foarte bine, dar înțelesul lor adânc nu a fost revelat. Sherk se urcă pe o consolă-stinghie și se uită la imagini.

He-he… culorile sunt brute; după o vreme, te obișnuiești… Hrunkner, te-ai gândit că ne confruntăm cu probleme mai grave decât ar fi normal?

– De unde să știu? Totul e nou. Hrunkner se lăsă pe burtă. Da, lucrurile alunecă pe panta nenorocirii. Țara Sudului e un coșmar pe care nu ni l-am închipuit. Dețin arme nucleare, vreo două sute, și sisteme de lansare. Au ajuns la faliment încercând să țină pasul cu națiunile avansate.

– Au ajuns la faliment numai ca să ne omoare pe noi, ceilalți?

Cu treizeci și cinci de ani în urmă, Sherk prevăzuse ce se va întâmpla, măcar în linii generale. Acum punea întrebări prostești.

– Nu, îi răspunse Unnerby, de parcă se pregătea să-i țină o prelegere. Cel puțin, nu asta au urmărit la început. Au încercat să-și creeze o bază industrial-agricolă viabilă pe Întuneric. Nu le-a mers. Au destule resurse pentru două orașe, una sau două divizii militare. În clipa asta, Țara Sudului e cuprinsă de gerul care va îngheța restul lumii peste cinci ani. La Polul Sud se anunță deja uraganele uscate.

Sudiștii nu prea au condiții de trai în general; în toiul Anilor Fierbinți nu pot face agricultură decât două-trei sezoane. Dar continentul e extrem de bogat în minerale. În ultimele cinci generații, sudiștii au fost exploatați de corporațiile miniere nordice, tot mai avide cu fiecare ciclu. Însă în generația actuală a existat un stat suveran care s-a temut foarte tare de Nord și de viitorul Întuneric.

– Au cheltuit atât de mult încercând să facă saltul la dispozitivele nucleare, încât nici măcar nu și-au aprovizionat toate adăposturile.

– Iar Frăția otrăvește orice vad comercial.

– Bineînțeles.

Pedure era un geniu. Asasinate, panică, șantaj. Când venea vorba de făcut rău, Pedure era maestră. Așa că guvernul Țării Sudului credea că Concordia era cea care plănuia să-i atace pe neașteptate pe Întuneric.

– Rețelele de știri au înțeles bine, Sherk. Sudiștii s-ar putea să ne bombardeze.

Hrunkner se uită dincolo de displayurile în culori țipătoare ale lui Sherkaner. De acolo vedea panorama completă a orașului Princeton. Unele clădiri, cum era și Casa de pe Deal, urmau să fie locuibile și după ce aerul avea să se rarefieze. Puteau menține presiunea și aveau alimentare la curent. Cea mai mare parte a orașului se retrăsese imediat sub suprafața pământului. Febra construcțiilor durase cincisprezece ani în orașele Concordiei, dar acum va supraviețui toată civilizația și va rămâne trează cât va ține bezna. Însă era prea aproape de suprafață; va muri repede în caz de război nuclear. Fabricile la ridicarea cărora contribuise Hrunkner făcuseră miracole… *Deci acum suntem mai aproape de pericol decât înainte.* Era nevoie de mai multe miracole. Hrunkner și milioane de păianjeni se luptau cu nevoile imposibil de împlinit. În ultimele treizeci de zile, Unnerby dormise, în medie, trei ore pe noapte. Ca să ajungă la Underhill și să stea de vorbă cu el, anulase o ședință de planificare și o inspecție. *Am venit aici din devotament… sau în speranța că Sherk ne poate salva pe toți încă o dată?*

Underhill își împreună brațele în forma unui mic templu în fața capului.

– Te-ai gândit… Te-ai gândit vreodată că alta e cauza necazurilor noastre?

– Pe naiba, Sherk. Cum vine asta?

Sherkaner își căută echilibrul pe stinghie și vorbi repede, cu glas scăzut.

– De exemplu, ființe de pe altă lume. Sunt aici de dinainte de a răsări Noul Soare. Tu și cu mine i-am văzut în Întuneric, Hrunkner. Mai ții minte luminile de pe cer?

Se puse pe pălăvrăgit, altfel decât o făcea Sherkaner cel de altădată. Underhill cel de demult se lansa în speculații aiurite cu o privire șmecheră sau cu râsete provocatoare. Cel de acum vorbea în grabă, de parcă cineva avea de gând să-l oprească dintr-un minut într-altul… sau să-l contrazică? Vorbea ca un păianjen disperat, ținând cu dinții de imaginația lui.

Se pare că-și dădea seama că nu-l asculta nimeni.

– Nu mă crezi, Hrunk, nu-i așa?

Hrunkner se făcu mic pe stinghie. Oare pe ce se baza tâmpenia asta înspăimântătoare? Alte lumi, viața pe alte lumi, iată una dintre cele mai vechi și mai excentrice idei de-ale lui Sherkaner. Acum ieșea la suprafață, după ce ani de zile stătuse, în mod justificat, bine ascunsă. Îl cunoștea pe general; nici Victory nu s-ar fi arătat mai impresionată decât el. Lumea stătea cu un picior în groapă. Nu era timp să-i facă pe plac bietului Sherkaner. Victory nu s-ar fi lăsat nici ea distrasă de grozăvia asta.

– Seamănă cu videomanția, nu-i așa, Sherk?

Toată viața ta ai făcut miracole. Dar acum, disperat, ai vrea să se petreacă mai repede ca oricând. Și nu ți-au mai rămas decât superstițiile.

– Nu, Hrunk, nu. Videomanția e un instrument, o acoperire, ca să nu-și dea seama cei veniți de pe altă lume. Hai să-ți arăt!

Sherkaner tastă câteva comenzi. Imaginile pâlpâiră, culorile scăzură în intensitate. Peisajul trecu de la vară la iarnă.

– O să dureze puțin. Rata de transmisie e scăzută, iar configurarea canalului este un proces de calcul complicat.

Underhill înclină capul spre displayurile mici pe care Hrunkner nu le vedea. Tastă nerăbdător pe consolă.

– Tu meriți să afli despre asta mai mult decât oricine altcineva. Ai făcut atâtea pentru noi; ai fi făcut și mai multe, dacă te-am fi cooptat mai repede. Dar Generalul…

Culorile se schimbau, peisajele se topeau într-un haos de rezoluție slabă. Trecură câteva secunde. Iar Sherkaner scoase un strigăt de uimire și de tristețe.

Imaginea finală putea fi recunoscută, deși lățimea de bandă era mai slabă decât inițial. Părea să fie un flux vizual emis de o cameră în opt culori. Se uitau la o cameră din biroul lui Victory Smith de la Comandamentul Teritorial. Se vedea bine, dar nu ca o imagine naturală, nici ca pe displayurile de videomanție.

Însă imaginea era reală: generalul Smith se uita la ei de la birou, înconjurată de munți de hârtii. Îi făcu semn unui aghiotant să iasă din cameră și privi lung la Underhill și Unnerby.

– Sherkaner… l-ai adus pe Hrunkner Unnerby în biroul tău,

spuse ea pe un ton aspru, iritat.

– Da, l-am…

– Am crezut că ne-am lămurit. Poți să te joci cât vrei cu jucăriile tale, dar nu ai voie să-i deranjezi pe cei care au, într-adevăr, de lucru.

Hrunkner nu-l mai auzise pe general vorbind atât de aspru și de sarcastic cu Underhill. Chiar dacă era necesar, ar fi preferat să nu fie de față.

Underhill se pregătea să protesteze. Se răsuci pe stinghie și flutură din brațe rugător.

– Da, dragă.

Generalul încuviință și făcu un semn către Hrunkner.

– Îmi cer scuze pentru această neplăcere, sergent. Dacă ai nevoie de ajutor ca să-ți respecți programul…

– Mulțumesc, doamnă. Poate voi avea. Voi suna la aeroport și vă voi contacta.

– În regulă.

Generalul dispăru de pe display.

Sherkaner lăsă capul jos până când atinse cu el consola. Își ținea brațele și picioarele sub el, nemișcate. Insecta călăuzitoare se apropie și trase de sfoară, întrebătoare. Unnerby veni și el mai aproape.

– Sherk? întrebă el șoptit. Te simți bine?

Celălalt răspunse cu întârziere, ridicând capul.

– O să-mi revin. Iartă-mă, Hrunk.

– Eu… ăăă… trebuie să plec. Mai am o ședință…

Nu era adevărat. Ratase deja ședința și inspecția.

Era adevărat însă că mai avea o groază de probleme care așteptau după el. Cu ajutorul lui Smith, poate va reuși să plece din Princeton destul de repede ca să le rezolve la timp.

Underhill coborî greoi de pe stinghie și o lăsă pe Mobiy să-l călăuzească în urma sergentului. Când se deschiseră ușile masive, Sherkaner întinse o singură mână, trăgându-l ușor de mânecă pe Hrunkner. Alte trăsnăi?

– Să nu te dai bătut niciodată, Hrunk. Întotdeauna există o soluție, ca de obicei; vei vedea.

Unnerby încuviință în tăcere, mormăi o scuză și ieși. În timp ce se îndrepta spre lift pe coridorul cu pereți de sticlă, Sherkaner rămase cu Mobiy în ușa biroului. Mai demult, ar fi coborât cu el până în holul de jos. Dar Hrunk își dădu seama că se schimbase ceva în relația lor. Înainte ca ușile liftului să se închidă, bătrânul lui prieten îi făcu un semn cu mâna.

Apoi Unnerby dispăru în liftul care cobora. Se lăsă copleșit de mânie și tristețe. Ciudat cum se amestecă cele două sentimente. Auzise poveștile despre Sherkaner și nu le dăduse crezare. La fel ca el, voise ca anumite lucruri să fie adevărate și ignorase semnele contrare. Spre deosebire de el, nu putea trece cu vederea realitatea dură. Așa că această ultimă situație de criză trebuia învinsă sau acceptată fără Sherkaner Underhill…

Unnerby se sili să-l uite. O să vină alte vremuri, când o să-și amintească lucrurile frumoase, nu după-amiaza aceasta. Deocamdată… dacă ar putea rechiziționa un avion în Princeton, ar reuși să ajungă la Comandamentul Teritorial la timp să discute cu directorii lui adjuncți.

Când ajunse la nivelul vechiului parc pentru copii, liftul încetini. Unnerby crezuse că e liftul personal al lui Sherkaner. Cine să fie? Ușile culisară…

– Nu se poate! Sergentul Unnerby! Pot să intru?

O tânără domnișoară locotenent, în uniformă de intendență. Victory Smith cu ani de zile în urmă. La fel de luminoasă, la fel de grațioasă și de precisă în mișcări. Unnerby nu reuși decât să se holbeze la apariție.

Apariția păși în lift și el se dădu înapoi involuntar, șocat. Atunci domnișoara renunță o secundă la atitudinea militară și-și aplecă rușinoasă capul.

– Unchiule Hrunkner, nu mă recunoști? Sunt Viki, am crescut mare.

Bineînțeles! Unnerby râse ușor.

– Nu… N-o să-ți mai spun niciodată Mica Victory.

Viki îl cuprinse afectuos de umeri cu două brațe.

– Ba da. Tu ai voie. Nu știu de ce, dar nu cred că o să-ți dau ordine vreodată. Mi-a zis tati că vii azi… L-ai văzut? Ai un minut

să stăm de vorbă?

Liftul se apropia de parter.

– Da… Da, l-am văzut. Uite, din păcate, sunt cam grăbit, trebuie să mă întorc la Comandamentul Teritorial.

După nenorocirea de sus, pur și simplu nu știa ce să-i spună lui Viki.

– Nu-i nimic. Și eu sunt în întârziere. Hai să mergem împreună la aeroport. Fata mișcă din corp a zâmbet. O să avem pază dublă.

Locotenenții se ocupă de escortele de siguranță, dar numai rareori sunt ei cei escortați. Grupul tinerei Victory era cam cât jumătate din cel al lui Unnerby, dar, după cum arătau gărzile, mai competent. Câțiva soldați erau cu siguranță veterani combatanți. Tipul de pe stinghia cea mai de sus, din spatele șoferului, era unul din cei mai mari soldați pe care-i văzuse Unnerby. Când intrară în mașină, îl salută pe Hrunk în stil familiar, deloc militărește. Era Brent!

– Deci, ce-a vrut să-ți spună tati?

Viki rosti întrebarea pe un ton dezinvolt, dar Hrunkner îi simți agitația din voce. Fata nu era tipul de ofițer de informații perfect, impenetrabil. Poate că era un defect, dar el o știa de când avusese ochi de prichindel. Cu atât mai greu îi veni să-i spună adevărul.

– Probabil că știi, Viki. Nu mai e cum a fost. Are capul plin de monștri și videomanție. A trebuit să intervină generalul ca să-i închidă gura.

Tânăra Victory tăcu, dar își adună brațele, iritată. O clipă, lui Unnerby i se păru că e supărată pe el, dar apoi o auzi șoptind:

– Cum s-a prostit, bietul de el…

Oftă. Mașina avansă și ei lăsară câteva momente de liniște.

La suprafață, traficul nu era aglomerat, se circula mai mult între cartierele fără legături între ele. Felinarele de stradă risipeau pete albastre și ultraviolete și sclipeau pe gheața de pe marginea canalelor și de pe laturile clădirilor. Cele din case făceau să lucească promoroaca și scânteiau verzi când cădeau pe smocurile de mușchi din gheață. Pe pereți creșteau nenumărați viermi de cristal, rădăcinile lor scormonind întruna după câte-o fărâmă de

căldură. Aici, în Princeton, natura putea supraviețui până în perioada de Întuneric absolut. În jurul și dedesubtul lor, orașul se întindea tot mai cald. În spatele zidurilor și sub pământ, nicicând nu fusese agitația mai mare. Clădirile mai noi din cartierul de afaceri scânteiau prin mii de ferestre, emanând putere, împrăștiind panglici late de lumină pe construcțiile vechi… Cu toate acestea, un atac nuclear, chiar minor, ar ucide toată suflarea.

Viki îl atinse pe Unnerby pe umăr.

– Îmi pare rău… pentru tati.

Ea sigur știa mai bine cât de mult se prăbușise Sherkaner.

– De când e așa? Îmi aduc aminte că l-am mai auzit speculând despre monștri cosmici, dar nu mi s-a părut serios niciodată.

Fata scutură din umeri, evident deranjată de întrebare.

– A început să se joace cu videomanția după răpire.

Atât de devreme? Unnerby își aduse aminte disperarea bietului paing când își dăduse seama că știința și logica nu-i puteau salva copii.

– Am înțeles, Viki. Mama ta are dreptate. Important e ca aiurelile astea să nu stea în calea nimănui. Tatăl tău și-a atras dragostea și admirația multora… *inclusiv a mea, și o mai are.* Nimeni nu-l va crede, dar mă tem că se vor găsi câțiva care să-l ajute, poate să devieze resurse, să facă experimentele pe care le sugerează el. Nu ne permitem așa ceva, nu acum.

– Normal.

Viki șovăi. Vârfurile mâinilor i se crispară. Dacă Unnerby n-ar fi cunoscut-o de copil, nici n-ar fi sesizat. Îi ascundea ceva și era stânjenită din cauza asta. Mica Victory fusese o mare mincinoasă, cu excepția momentelor când se simțise vinovată de ceva.

– Generalul îi face pe plac și acum, nu-i așa?

– … Da, dar nu prea mult. Niște lățime de bandă, timp de procesare.

Timp de procesare pentru ce? Pentru mașinăriile de birou sau pentru suprarețelele Serviciului de Informații? Poate că nu avea importanță; dacă Sherkaner stătea într-un con de umbră, era numai pentru că generalul nu-i dădea voie să intervină în proiectele critice. *Dar mă rog pentru sărmana doamnă.* Pentru

Victory Smith, să-l piardă pe Underhill era ca și cum i-ar fi tăiat cineva picioarele drepte de la șold.

– Înțeleg.

Indiferent ce resurse risipea Sherkaner, Hrunkner Unnerby nu avea ce face. Poate cel mai înțelept era să respecte vechea zicală: înainte soldat, înainte. Se uită la uniforma tinerei Victory. Tăblița cu numele era pe partea invizibilă a gulerului. O chema Victory Smith (așa ar atrage atenția ofițerilor superiori!) sau Victory Underhill sau cum?

– Deci, domnișoară locotenent, cum e viața ca militar?

Viki zâmbi, evident ușurată de schimbarea subiectului.

– E o mare provocare, domnule sergent. Îi scăpă o exprimare formală. De fapt, niciodată n-am fost mai încântată. Instruirea de bază a fost… hmm, știi la fel de bine ca mine. Să știi că sergenții ca tine fac din ea o „experiență fermecătoare". Dar eu am avut un avantaj. În perioada instrucției mele, toți recruții erau mai bătrâni ca mine, fiind născuți la timpul potrivit. He-he! Nu mi-a fost greu să mă descurc, în comparație cu ei. Acum… se vede că nu suntem la prima mutare în interes de serviciu. Arătă spre mașină și spre gărzile din jur. Brent e sergent-major, lucrăm împreună. Rhapsa și Micul Hrunk o să meargă și ei la școala de ofițeri, dar deocamdată sunt înscriși la juniori. Poate ne întâlnim cu ei la aeroport.

– Toți lucrați împreună?

Unnerby încercă să-și ascundă uimirea din glas.

– Da. Suntem o echipă. Când generalul vrea o inspecție rapidă și caută pe cineva în care să aibă încredere absolută, la noi apelează.

Toți copiii care au supraviețuit, în afară de Jirlib. Pentru o clipă, Unnerby se întristă mai tare. Oare ce părere au Statul Major și ofițerii de rang mediu când văd ceata de rude a lui Smith vârându-și ochii în afacerile lor strict secrete? Dar… Hrunkner Unnerby fusese și el implicat cândva în activitatea de spionaj. Bătrânul Strut Greenval jucase și el după propriile reguli. Regele acorda anumite prerogative șefului agenției de spionaj. Mulți angajați de nivel mediu de-ai agenției credeau că e o tradiție stupidă, dar, dacă Victory Smith considera că are nevoie de o echipă de Inspectori

Generali alcătuită din familia ei… înseamnă că așa era.

Pe aeroportul din Princeton domnea haosul. Mai multe zboruri, mai multe curse speciale, mai multe construcții. Haos sau nu, generalul Smith ținea situația sub control; un avion cu reacție îi fusese deja pus la dispoziție. Mașinile lui Viki primiră aprobarea să intre în sectorul militar din aeroport. Avansară prudent pe rutele afectate, sub aripile avioanelor-taxi. Drumurile secundare erau distruse de lucrările de construcții, apărea câte o groapă cât un crater tot la treizeci de metri. Până la sfârșitul anului, toate operațiunile urmau să se desfășoare fără expunere la exterior. În cele din urmă, clădirile vor trebui să susțină noi tipuri de aparate de zbor și activități desfășurate în condiții de îngheț.

Viki îl lăsă pe Hrunkner lângă avionul său. Nu-i spusese unde trebuia să ajungă în seara aceea. Lui Unnerby îi plăcu lucrul ăsta. În ciuda situației sale ciudate, Viki știa să-și țină gura.

Ea îl urmă în frigul de afară. Nu bătea vântul, așa că riscă și ieși fără mască. Te ardea în piept de câte ori inspirai. Era atât de rece, încât din extremitățile neprotejate ale lui Hrunkner se ridicau nori înghețați.

Poate că Viki era prea puternică și prea tânără ca să observe. Mărșălui cei aproximativ treizeci de metri până la avion vorbind întruna. Dacă n-ar fi fost semnele rele ale vizitei, întâlnirea cu ea ar fi fost o bucurie. Chiar defazată, era o încântare, bucățică ruptă din mama ei, poate nu atât de dură, fiindcă moștenise ce avea Sherkaner mai bun în el. La naiba, poate era o bucurie pentru ochi tocmai pentru că era defazată! La gândul ăsta, Hrunkner mai că se opri în mijlocul pistei. Da, Viki își petrecuse viața mereu în contratimp, privind lucrurile din alt unghi de vedere. Într-un fel, când se uita la ea, viitorul nu mai părea atât de negru.

Viki se dădu la o parte când ajunseră la adăpostul de la baza avionului. Își îndreptă ținuta și-l salută țeapănă. Unnerby îi răspunse la fel. Atunci îi văzu plăcuța cu numele.

– Ce nume interesant, domnișoară locotenent. Nu-i o profesiune, niciun refugiu de altădată. De unde…?

– Păi, niciunul dintre părinții mei nu e fierar[4]. Și nimeni nu știe din care anume refugiu „de sub deal” se trage tata. Dar ia privește în spate…

Viki arătă cu mâna. În spatele lor, pista se întindea pe sute de metri, teren plat și lucrări de construcție peste tot, până la terminal. Ea însă arăta mai sus de șesurile netede ca fundul apelor. Luminile Princetonului se arcuiau la orizont, de la turnurile scânteietoare la dealurile suburbane.

– Privește cam cinci grade spre dreapta de la turnul radio. Se vede și de aici.

Arăta spre Casa de pe Deal. Era cea mai luminată clădire în direcția aceea, un turn de lumină în toate culorile permise de fluorescența modernă.

– Tati a știut cum s-o proiecteze. N-a trebuit să-i facem nicio modificare. Și după ce îngheață aerul, lumina tot se va zări pe deal. Știi ce zice el: putem coborî și străbate adâncurile sau putem urca și explora înălțimile. Mă bucur că am crescut acolo și vreau să mă cheme după locul acela.

Ridică plăcuța ca să sclipească în luminile avionului. LOCOTENENT VICTORY LIGHTHILL[5].

– Nu te îngrijora, domnule sergent. Ceea ce ați început tu, tati și mami o să reziste o veșnicie.

4 *Smith* – fierar (n. tr.).

5 *Lighthill* – deal luminat (n. tr.).

46

Belga Underville se cam săturase de Comandamentul Teritorial. Petrecea acolo zece la sută din timp și ar fi stat și mai mult, dacă n-ar fi devenit o utilizatoare avidă a telecomunicațiilor. Colonelul Underville conducea Agenția de Informații Interne din anul 60//15, adică mai mult de jumătate din ultima perioadă de Strălucire. În vremurile moderne, a spune că sfârșitul Strălucirii marca începutul celor mai sângeroase războaie însemna a rosti o banalitate. Se așteptase la rău, dar nu la atât de rău.

Underville ajunse la ședință devreme. Era destul de agitată; nu voia s-o contrazică pe șefă, dar exact asta făcea prin petiția ei. Rachner Thract sosise deja și-și punea la punct treburile. În spatele lui, pe perete, se proiectau fotografii de recunoaștere neclare, în zece culori. Se pare că mai descoperise alte locuri de lansare de-ale sudiștilor, alte dovezi ale ajutorului dat de Frăție „potențialelor victime ale trădătorilor din Concordia". Thract o salută politicos când ea și aghiotanții ei se așezară. Dintotdeauna existaseră frecușuri între Agenția de Informații Externe și cea de Informații Interne. Prima juca după reguli inacceptabil de aspre pentru operațiunile interne, dar întotdeauna găsea scuze ca să-și bage nasul în ele. În ultimii ani, relația dintre Underville și Thract fusese deosebit de tensionată. De când Thract dăduse greș în Țara Sudului, era mult mai ușor de manipulat. *Până și sfârșitul lumii are avantaje pe termen scurt,* își zise Belga cu amărăciune.

Underville se uită peste ordinea de zi. Of, ce ți-e și cu smintelile astea care-ți zăpăcesc mintea! Sau nu?

– Ce părere ai despre sperietorile astea de la mare altitudine, Rachner?

Nu era o întrebare menită să susțină un punct de vedere; când era vorba de apărarea aeriană, Thract ar fi trebuit să se simtă ca la el acasă.

Scutură brusc din mâini, respingând întrebarea.

– După atâta scandal, Apărarea Aeriană pretinde că sunt doar trei obiective reperate. „Obiective reperate” pe dracu’! Nici acum, când am aflat despre capacitățile antigravitaționale ale Frăției, tot nu-s capabili să-i depisteze pe paingii ăia. Șeful AA susține că Frăția are o zonă de lansare despre care eu nu știu. Știi că șefa o să mă pună s-o găsesc… La dracu’!

Underville nu-și dădu seama dacă Thract își rezumase răspunsul într-un singur cuvânt sau dacă tocmai sesizase o neregulă în notițe. În orice caz, el nu-i mai spuse nimic.

Începură să apară și ceilalți: Dugway[6], comandantul Apărării Aeriene (așezându-se pe o stinghie departe de Rachner Thract), comandantul Atacului cu Proiectile, directorul Relațiilor Publice. Intră și șefa, urmată îndeaproape de ministrul de finanțe al regelui.

Generalul Smith declară ședința deschisă și îi ură ministrului un bun-venit formal. Pe hârtie, ministrul Nizhnimor era singurul ei superior, cu excepția regelui. În realitate, Amberdon Nizhnimor era prietenă veche cu Smith.

Sperietorile fură primele pe ordinea de zi și discuțiile decurseră cum prevăzuse Thract. Apărarea Aeriană efectuase teste suplimentare asupra celor trei obiective reperate. Ultima analiză făcută de computerele lui Dugway confirma că erau sateliți de-ai Frăției, trimiși fie în recunoaștere, fie să testeze proiectile antigravitaționale de manevră. În orice caz, niciunul nu fusese văzut de două ori. Și niciunul nu fusese lansat din zonele cunoscute ale Frăției. Comandantul Apărării Aeriene susținu cu tărie necesitatea informațiilor competente de la sol din teritoriul Frăției. Dacă inamicul avea lansatoare mobile, trebuia neapărat să afle despre ele. Underville crezu că lui Thract o să-i sară din nou țandăra din cauza sugestiei că subordonații lui o dăduseră iar în bară, dar colonelul întâmpină cu politețe rezervată sarcasmul comandantului AA și ordinele previzibile ale generalului Smith. Thract știa că asta era cea mai mică problemă a lui; adevăratul lui dușman era ultimul punct de pe ordinea de zi.

---

6 *Dugway* – tunel (n. tr.).

Mai departe, șeful Relațiilor Publice:

– Îmi pare rău, dar nu putem organiza un plebiscit pe tema războiului, și cu atât mai puțin nu ne putem aștepta să se voteze în favoarea războiului. Lumea e mai speriată ca niciodată, dar timpul face din plebiscit o soluție absolut neviabilă.

Belga încuviință tacit; nu avea nevoie de un agent de presă, știa și ea atâta lucru. În sine, guvernul regelui era o afacere autocrată. Dar, de cel puțin nouăsprezece generații încoace, de la Tratatul Concordiei, puterea lui civilă fusese mult restrânsă. Coroana deținea proprietatea exclusivă asupra moșiilor ei străvechi, precum Comandamentul Teritorial, și avea putere de impozitare limitată, dar își pierduse dreptul exclusiv de a tipări monedă, dreptul de expropriere, dreptul de a-și obliga supușii la serviciu militar. Pe timp de pace, Tratatul se respecta. Tribunalele funcționau în baza unui sistem de taxe, iar forțele polițienești locale știau că nu puteau să întreacă măsura, altfel ar fi avut de înfruntat putere de foc serioasă. Pe timp de război… ei, asta urmărea plebiscitul, să suspende Tratatul o vreme. Așa se procedase în Marele Război, dar cu mare greutate. De data asta, lucrurile avansau atât de repede, încât numai menționarea unui plebiscit putea grăbi războiul. Iar un schimb major de rachete nucleare s-ar termina în mai puțin de o zi.

Generalul Smith toleră platitudinile cu multă răbdare. Apoi veni rândul Belgăi. Trecu în revistă obișnuitele amenințări de ordin intern. Situația era sub control, mai mult sau mai puțin. Existau minorități importante care detestau modernizarea. Unele ieșiseră deja din peisaj și dormitau în refugii. Altele își săpaseră redute adânci, dar nu ca să hiberneze în ele; acestea reprezentau o problemă, dacă se înrăutățeau lucrurile. Hrunkner Unnerby făcuse noi miracole inginerești. Până și cele mai vechi orașe din nord-est aveau curent și, la fel de important, spații de locuit climatizate.

– Dar, desigur, nimic nu e trainic. Cel mai mic atac nuclear ar ucide majoritatea populației, iar restul nu ar avea resurse ca să reziste în perioada de hibernare.

În realitate, cele mai multe resurse fuseseră utilizate pentru construirea centralelor energetice și a fermelor subterane.

Generalul Smith făcu un gest pentru a-i invita pe ceilalți să vorbească.

– Aveți comentarii?

Câțiva avură. Șeful Relațiilor Publice sugeră să se cumpere acțiuni de la întreprinderile solide; își făcea deja planuri pentru după sfârșitul lumii, nepricopsitul ăla încăpățânat. Șefa încuviință în tăcere și le ceru Belgăi și nepricopsitului să studieze posibilitatea. Apoi cercetă copia raportului primit de la Agenția de Informații Interne.

– Doamnă? Belga Underville ridică mâna. Aș dori să mai atrag atenția asupra unui element.

– Desigur.

Underville își frecă nervoasă de gură mâinile pentru mâncat. Era pusă pe fapte mari. Fir-ar! Dacă n-ar fi aici ministrul de finanțe…

– Eu… Doamnă, în trecut, ați fost foarte… ăăă… generoasă cu administrarea operațiunilor subordonaților dumneavoastră. Ne dădeați o însărcinare și ne lăsați s-o ducem la îndeplinire. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Recent, însă, și, foarte probabil, fără știința dumneavoastră, unii angajați din personalul dumneavoastră intern au început să facă vizite neprogramate – de fapt, raiduri nocturne – în zonele aflate în responsabilitatea mea.

Generalul încuviință.

– Echipa Lighthill.

– Întocmai, doamnă.

Propriii tăi copii, care se bagă peste tot, de parcă ar fi inspectorii generali ai regelui. Veneau cu cereri trăsnite, lipsite de rațiune, opreau proiecte eficiente, îi înlăturau pe subordonații ei cei mai buni. Mai mult decât orice, colonelul bănuia că soțul excentric al generalului se bucura încă de influență. Belga se ghemui pe stinghie. Nu mai avea nimic de spus. Victory Smith o cunoștea destul de bine ca să vadă că era supărată.

– În cadrul acestor inspecții, a găsit Lighthill ceva demn de semnalat?

– Într-un singur caz, doamnă.

O problemă destul de gravă, pe care Belga era convinsă că ar fi

eliminat-o singură în zece zile. Underville constată că cei din jurul mesei erau surprinși de plângerea ei. Doi înclinară din cap aprobator – știuse de sprijinul lor. Thract bătea darabana nervos pe masă; parcă se pregătea să sară la bătaie. Nu era de mirare că fusese luat la ochi de către echipa de favorizați ai generalului, *dar, doamne, te rog dă-i mintea să-și țină gura.* Thract se găsea deja într-o situație atât de precară, încât sprijinul lui ar fi ajutat-o cât nicovala de oțel pe un cățărător în cursă.

Șefa înclină din cap și așteptă politicoasă alte comentarii.

– Doamnă colonel Underville, înțeleg că acest aspect afectează moralul subordonaților dumneavoastră. Dar ne așteaptă vremuri grele, mult mai periculoase decât un război declarat. Am nevoie de asistenți speciali, care acționează foarte repede și pe care îi înțeleg perfect. Echipa Lighthill lucrează direct pentru mine. Vă rog să-mi spuneți dacă membrii ei au un comportament deplasat, dar vă rog să le respectați autoritatea de împuterniciți.

Vorbea cu regret sincer în glas, dar și cu fermitate. Smith schimba o politică de comportament veche de câteva decenii. Belga avu senzația neplăcută că șefa știa ce ravagii făceau odraslele ei.

Până acum, ministrul de finanțe se arătase cam plictisit. Nizhnimor era erou de război; străbătuse Întunericul cu Sherkaner Underhill. Nu-ți venea să crezi când o vedeai. Amberdon Nizhnimor își petrecuse deceniile generației actuale avansând în celălalt sector al serviciului regal, în calitate de politician de curte și arbitru. Se îmbrăca și se mișca de parcă era o babă șleampătă; era un personaj din desenele animate, caricatura unui ministru de finanțe. Mare, dezlânată, moale. Acum se aplecă în față. Avea o voce hârâită, inofensivă ca înfățișarea ei.

– Mă tem că problemele acestea nu țin de competența mea. Dar pot să vă dau un sfat. Deși nu putem organiza un plebiscit, războiul a început. Din punctul de vedere al guvernului, suntem în război. Ierarhia normală e suspendată. Dată fiind situația extraordinară, este important să vă dați seama că și eu și, mai important, regele avem încredere absolută în modul de a conduce al generalului Smith. Știți cu toții că șeful agenției de informații se bucură de avantaje speciale. Nu este o tradiție învechită,

doamnelor și domnilor. Este politica regală și trebuie s-o acceptați cu toții.

Uau! Cică ministrul de finanțe e moale… Lumea din jurul mesei dădu sobru din cap și nimeni nu mai avu nimic de spus, nici măcar Belga Underville. Ciudat, dar ea chiar se simțea mai bine că fusese pusă la punct. Poate că lucrurile se duc pe apa sâmbetei, dar ea nu trebuia să se îngrijoreze cine stătea cocoțat pe stinghia conducătorului.

După o clipă, generalul Smith se întoarse la ordinea de zi.

– Mai avem un punct de discutat. Cea mai gravă problemă cu care ne confruntăm. Domnule colonel Thract, vă rog să ne prezentați situația din Țara Sudului.

Vorbise politicos, aproape compătimitor. Bietul Thract era foarte emoționat, însă reuși să manifeste o oarecare fermitate. Sări de pe stinghie și merse repede la podium.

– Doamnă ministru, doamnă general. Înclină din cap spre Nizhnimor și Smith. Credem că situația s-a stabilizat cât de cât în ultimele cincisprezece ore.

Prezentă imaginile pe care Belga văzuse că le studia înainte de ședință. Țara Sudului era în general bântuită de furtuni, dar zonele de lansare se aflau sus, în Munții Uscați, foarte vizibile. Thract bătu în imagini, analizând situația stocurilor.

– Rachetele cu rază lungă de acțiune din Țara Sudului zboară cu combustibil lichid, sunt foarte fragile. Parlamentul a manifestat tendințe extraordinar de belicoase în ultimele zile – „Ultimatumul pentru Supraviețuire prin Colaborare”, de exemplu – dar noi nu credem că sudiștii au pregătite de lansare mai mult de o zecime din rachete. Le va lua trei sau patru zile ca să-și umple rezervoarele.

Belga:

– Mi se pare o prostie din partea lor.

Thract încuviință.

– Dar, nu uitați, din cauza sistemului lor parlamentar sunt mai puțin decișI decât noi sau Frăția. Sudiștii au fost amăgiți că fie pornesc un război acum, fie vor fi uciși în somn. Ultimatumul poate să fi fost lansat la un moment nepotrivit, dar a fost

încercarea unor parlamentari de a prezenta perspectiva unui război atât de înfricoșător, încât colegii lor să dea înapoi.

Comandantul Apărării Aeriene:

– Deci socotiți că nu ne vor ataca până nu se aprovizionează cu tot combustibilul?

– Da. Momentul decisiv va fi ședința parlamentului de la Southmost, peste patru zile. Atunci vor discuta răspunsul nostru – dacă vom da unul – la ultimatumul lor.

Nepricopsitul de la Relații Publice întrebă:

– De ce să nu le respectăm cerințele? Nu pretind teritorii. Suntem atât de puternici, încât, dacă le-am ceda, nici măcar nu ne-am pierde din prestigiu.

Murmure de indignare dădură ocol mesei. Generalul Smith răspunse mult prea amabil la întrebare.

– Din păcate, nu e o chestiune de prestigiu. Ultimatumul ne cere să ne slăbim câteva din forțele militare. Mă îndoiesc că, procedând noi așa, sudiștii s-ar simți mai siguri în refugiile lor, dar noi am deveni mai vulnerabili în cazul unui atac din partea Frăției.

Chezny Neudep, comandantul Atacului cu Proiectile, interveni:

– Așa este. Sudiștii sunt acum simple marionete pentru Frăție. Pedure și vampirii ei probabil că sar în sus de bucurie. Indiferent cum se încheie conflictul, ei vor câștiga.

– Nu neapărat, spuse ministrul Nizhnimor. Îi cunosc pe cei mai de frunte sudiști; nu sunt răi, nici nebuni, nici incompetenți. Am ajuns la o chestiune de încredere. Regele vrea să meargă la Southmost la următoarea ședință a parlamentului lor și să rămână acolo cât durează sesiunea parlamentară. E greu de imaginat o dovadă de încredere mai mare din partea noastră și cred că sudiștii o vor accepta, indiferent ce urmărește Pedure.

Pentru asta există regi. Totuși, oferta ministrului veni ca un șoc; până și „Moartea bătrână” de Neudep păru luat prin surprindere.

– Doamnă, știu că regelui îi stă în putere să procedeze așa, dar nu sunt de acord că e o problemă de încredere. Desigur, în Țara Sudului trăiesc mulți păianjeni onorabili. Am avut simpatizanți la toate nivelurile de conducere. Colonelul Thract ne-a spus că am

avut – ca să mă exprim direct – spioni în poziții solide acolo. Dacă n-ar fi fost așa, nu cred că generalul Smith ar fi încurajat vreodată progresul tehnic al sudiștilor… Dar în mai puțin de un an se pare că ne-am pierdut orice avantaj. Acum eu văd în ei un stat infiltrat de Frăție. Chiar dacă parlamentarii sunt, în majoritate, onorabili, nu mai contează. Neudep întinse două brațe în direcția lui Thract. Analiza dumneavoastră, domnule colonel?

Sosi clipa recunoașterii. În ultimul timp, fiecare ședință de stat major avusese parte de câte una și de fiecare dată tot Thract fusese cel vizat.

Colonelul se înclină ușor către „Moartea bătrână".

– Domnule, evaluarea dumneavoastră este corectă, în mare, deși eu nu văd decât puține urme de infiltrare cu rachete a forțelor sudiste. Au avut un guvern prietenos, pot să jur că a fost „instrumentat" de agenții Concordiei. Membrii Frăției au fost activi, dar le-am pus bețe în roate. Apoi, pas cu pas, am pierdut teren. La început, din cauza supravegherii de mântuială, pe urmă s-au întâmplat accidente fatale, după aceea nu am fost destul de rapizi încât să împiedicăm asasinatele. Recent, au început acuzele false… Inamicul nostru e inteligent.

– Deci Onorata Pedure e un geniu pe care nu-l putem întrece? întrebă comandantul Apărării Aeriene cu glas picurând de sarcasm.

Thract nu replică imediat. Își răsucea mâinile pentru mâncat înainte și înapoi. La ședințele anterioare, acesta era momentul când contraataca cu statistici și proiecte noi. Acum… ceva se rupse în el. Belga Underville îl considera un inamic birocrat de la răpirea copiilor generalului, dar îi părea rău pentru el. Când, în cele din urmă, se hotărî să vorbească, Thract scoase mai mult un chițăit de durere.

– Nu! Nu știți că… am avut prieteni care au murit? Pe alții i-am pierdut pentru că nu am mai avut încredere în ei. Multă vreme am fost convins că am în propria mea organizație un agent al Frăției. Am dat informații esențiale la tot mai puține persoane, nu le-am transmis nici măcar superiorului… înclină din cap spre general. Până la urmă, s-au scurs de la noi secrete pe care nu le cunoșteam

decât eu și pe care le-am transmis cu dispozitivele mele de încriptare personale.

Se lăsă liniștea în vreme ce publicul rumega consecințele evidente ale celor susținute de Thract. Atenția lui se întoarse spre sine, de parcă nu i-ar fi păsat că alții îl considerau Tartorul Trădătorilor. Continuă pe un ton mai calm:

– Dacă poate cineva să fie paranoic și să se afle peste tot, să știți că eu am reușit. Am folosit căi de comunicare diferite, coduri diferite. Am folosit trucuri cu modificări infinitezimale… Ascultați-mă pe mine, inamicul nostru e mai mult decât o singură „Onorată Pedure". Într-un fel, știința noastră inteligentă lucrează împotriva noastră.

– Prostii! strigă comandantul AA. În departamentul meu se aplică ceea ce numiți dumneavoastră „știință inteligentă" mai mult decât în oricare altul și suntem pe deplin satisfăcuți de rezultate. Pe mâini competente, calculatoarele, rețelele și sateliții de recunoaștere sunt niște instrumente incredibil de puternice. Uitați-vă numai ce a făcut analiza noastră amănunțită cu obiectivele neidentificate prin radar. Bineînțeles, poți abuza de rețele. Dar suntem lideri mondiali în tehnologie. Indiferent ce alte coduri sunt sparte, noi avem o tehnologie de criptare robustă… Sau vreți să spuneți că dușmanul ne poate sparge codurile?

Thract se clătină încet pe podium.

– Nu, asta a fost prima mea bănuială serioasă, dar ne-am infiltrat în institutul de criptologie al Frăției și am reușit să rămânem acolo în siguranță până nu demult. Dacă sunt sigur de ceva, atunci de codurile noastre sunt. Făcu un gest prin care-i cuprinse pe toți participanții la ședință. Chiar nu înțelegeți, nu-i așa? Vă spun eu, a pătruns o forță în rețelele noastre, una care ni se opune sistematic. Indiferent ce facem, știe mai multe și îi susține pe inamicii noștri…

Scena deveni jalnică, un soi de colaps penibil. Thract nu mai avea la dispoziție decât născociri ca să-și explice eșecurile. Poate că Pedure chiar era extrem de inteligentă; mai degrabă era Thract Tatăl Trădătorilor.

Belga se uita la general atentă numai pe jumătate. Se bucura

de încrederea absolută a regelui. Fără îndoială că va supraviețui prăbușirii lui Thract, pur și simplu renegându-l.

Smith făcu semn sergentului de gardă de la ușă.

– Ajută-l pe colonelul Thract să meargă la biroul ofițerilor. Domnule colonel, voi veni să stăm de vorbă în câteva minute. Considerați-vă încă în serviciu.

Din cauza stresului, Thract avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă spusele generalului. Fu condus la ușă, dar nu pentru a fi arestat, nici măcar pentru a fi luat la interogatoriu de subalterni.

– Da, doamnă.

Încercă să-și îndrepte ținuta și-l urmă pe sergent afară din încăpere.

În cameră se lăsă o liniște profundă. Belga era sigură că se studiau unii pe alții și aveau gânduri negre. În cele din urmă, generalul Smith spuse:

– Dragi prieteni, colonelul are dreptate. Fără îndoială că suntem infestați cu agenți ai Frăției foarte bine mascați. Dar sunt eficienți în prea multe dintre departamentele noastre. Există o breșă sistematică în securitatea noastră, iar noi habar nu avem despre ce e vorba... Acum înțelegeți rațiunea pentru care există echipa Lighthill.

47

Trecuseră patruzeci de ani de la reaprinderea Stelei Fluctuante. Ritser Brughel nu făcuse de gardă permanent, dar Exilul tot îi consumase niște ani din viață. Acum, Exilul se apropia de sfârșit. Nu mai erau ani de așteptat, ci zile. În mai puțin de patru zile, va ajunge al doilea stăpân al lumii.

Brughel atârna deasupra deviatului care opera landerul de la distanță și urmărea în tăcere datele transmise de micul aparat. Cu câteva secunde mai devreme, landerul ieșise din starea de inactivitate și-și întinse aripile late de un metru. La patruzeci de kilometri altitudine, plutiseră lent, ca o fantomă, deasupra unui nesfârșit covor de lumini, conduși de o rețea de pânză lucioasă care se refăcea la infinit. Deviatul numea locul Greater Kingston South. Un megalopolis al păianjenilor. Deși rece și pe cale să înghețe, Arachna nu era pustie. Megalopolisurile ei semănau cu cele de pe Frenk. Alcătuiau o civilizație reală, încununată de patruzeci de ani de progres susținut. Tehnologia nu se apropia de cele mai înalte standarde ale oamenilor, dar, sub îndrumarea deviaților, ar fi putut avansa în zece-douăzeci de ani. *Timp de patruzeci de ani, n-am avut de ales și am fost stăpânul a numai câteva zeci de oameni, dar în curând voi fi stăpânul a zeci de milioane.* Pe deasupra… dacă lumea păianjenilor deținea într-adevăr indiciile unei tehnologii superioare… într-o zi, el și Tomas Nau se vor întoarce pe Frenk și Balacrea ca să conducă și acolo.

În trei secunde, imaginea se fragmentă în douăsprezece copii, apoi în alte douăsprezece.

– Ce…

– Landerul s-a separat, domnule vicecomandor. Explicația veni glacială, aproape batjocoritoare. Aproape două sute de unități mobile… O să le introducem în Southmost.

Reynolt întoarse capul de la display și-l privi în ochi.

– Ce ciudat, sunteți interesat subit de amănunte operaționale,

domnule vicecomandor.

Tupeul femeii trezi în Brughel un fior de ură veche, dar îi trecu repede, nu-i afectă respirația, cu atât mai puțin vederea. Ridică din umeri pe post de replică. *Acum pot să-i fac față lui Reynolt.* Poate că Tomas Nau avea dreptate și el se maturiza.

– Vreau să văd cum arată creaturile alea.

Cunoaște-ți sclavii. În curând, vor prăji păianjeni cu milioanele, dar trebuia să învețe să-i tolereze pe cei care vor fi lăsați în viață.

Spionii se arcuiră în jos, fără zgomot, traversând o strâmtoare înghețată. Câțiva încă se învârteau și Ritser întrezări nori, partea de sus a unui… uragan? Două sute de granule cât degetul arătător. În următoarea mie de secunde coborâră toate, multe se scufundară în zăpadă, puține aterizară pe deșertul stâncos. Dar câteva ajunseră în zone mai interesante.

O parte dintre ele nimeriră pe un fel de șosea scăldată de iluminatul stradal. Pe o imagine se vedeau niște ruine îndepărtate, scufundate în zăpadă. Vehicule închise hurducăiau prin preajmă. Deviatul lui Reynolt răsfiră spionii pe șosea. Încercă să-i agațe de un vehicul. Unul câte unul, încetară să mai transmită, zdrobiți. Ritser se uită pe fereastra care le afișa numărul.

– Ar fi bine să meargă, Anne. Nu mai avem decât un singur multilander.

Reynolt nu catadicsi să-i răspundă. Ritser se trase în jos, ca să-l bată pe umăr pe specialistul ei.

– O să poți vârî unul înăuntru?

În mod normal, n-ar fi trebuit să primească răspuns; o minte focalizată într-o buclă de control nu poate fi atinsă. Dar, după un moment, deviatul încuviință.

– Sonda 132 se descurcă bine. Am trei sute de secunde pe linkul de mare amplificare. Suntem la numai câțiva metri de partea aceasta a trapei. Ăsta o să intre…

Tipul se aplecă mai mult asupra comenzilor. Se clătina înainte și înapoi ca un disperat care se joacă de-a coordonarea mână-ochi și, de fapt, chiar asta făcea. Una dintre imagini fluctua în sus și în jos în timp ce el plimba spionul prin trafic.

Brughel se întoarse spre Reynolt.

– Ce enervant e decalajul ăsta temporal. Cum să te aștepți să…

– Controlul ăsta de la distanță nici nu e cel mai rău lucru. Melin – operatorul deviat – e foarte bun la coordonarea întârziată. Problema noastră o reprezintă operațiunile din rețelele păianjenilor. Putem absorbi date, dar foarte curând vom interacționa în timp real. Un timp de întoarcere de zece secunde este mai lung decât pauzele din rețea.

În timp ce vorbea Reynolt, o dungă sclipitoare zbură prin dreptul camerei. Servindu-se de intuiția deviată, Melin lipise spionul de lateralul vehiculului. Imaginea se învârti nebunește câteva secunde până când deviatul sincroniză rotația cu imaginea. Se deschise o ușă în peretele din față și vehiculul intră. Trecură treizeci de secunde. Pereții culisară în sus. Să fie un lift? Dar, dacă datele despre proporții erau corecte, atunci respectiva încăpere trebuia să fie mai lată decât un teren de racquetball.

În secundele următoare, Brughel se lăsă captivat de imagine. De ani de zile nu primiseră decât informații la mâna a doua, prin intermediul traducerilor făcute de focalizații lui Reynolt. Mare pare din ele erau povești de adormit copiii; prea sunau drăgălaș. Lor le trebuiau imaginile adevărate. Microsateliții de recunoaștere optică transmiteau câteva, dar la o rezoluție extrem de proastă. Ritser se gândea, de câțiva ani încoace, că atunci când păianjenii vor reinventa, în sfârșit, tehnologia video de înaltă rezoluție, o să le vadă mai bine planeta. Însă fiziologiile lor vizuale se deosebeau prea mult. În prezent, aproximativ cinci la sută din comunicațiile militare de pe Arachna se rezumau la ceea ce Trixia Bonsol numea „videomanție” de înaltă rezoluție. Oamenii nu înțelegeau nimic din ea fără o interpretare detaliată. Brughel ar fi suspectat că e o acoperire pentru mesaje ascunse, numai că traducătorii dovediseră spionilor lui Kal că nu erau decât imagini nevinovate – foarte impresionante, dacă erai păianjen.

Acum însă, peste câteva secunde, va vedea cum arată monștrii în ochii unui om.

Nu se zărea nicio mișcare. Dacă era un lift, atunci cobora foarte adânc. Logic, dacă țineai cont de vremea de la polul sud.

– O să pierdem semnalul?

Reynolt nu răspunse imediat.

– Nu știu. Melin încearcă să introducă relee în puțul liftului. Mie mi-e frică să nu fim descoperiți. Chiar dacă funcționează declanșatoarele de topire…

Brughel râse.

– Cui îi pasă? Nu-ți dai seama, Reynolt? În nici patru zile o să punem laba pe ei.

– Concordia a început să intre în panică. Tocmai au concediat un director. Am procese-verbale de la ședințe care arată că Victory Smith suspectează corupție în rețele.

– Șefa spionajului?

Vestea îl blocă pe Brughel. Probabil că era foarte recentă. Totuși:

– Nu mai au nici patru zile la dispoziție. Ce pot face?

Reynolt îi aruncă obișnuita privire glacială.

– Ar putea partiționa rețeaua, ar putea chiar renunța s-o mai folosească. Asta ne-ar opri și pe noi.

– Și ar pierde războiul cu Frăția.

– Da. Dacă nu le aduc dovezi concrete ale prezenței „monștrilor din spațiul cosmic".

Absolut improbabil. Femeia era obsedată. Ritser zâmbi spre chipul ei încruntat. *Bineînțeles. Doar așa te-am modelat.*

Ușile liftului se deschiseseră. Camera transmitea acum cadru cu cadru, la rezoluție slabă. Drace!

– Asta e! strigă Melin triumfător.

– A introdus releul.

Imaginea se limpezi dintr-odată. Când spionul se târî dintre uși, Melin îi răsuci ochii în jos, către niște trepte extraordinar de abrupte, mai degrabă o scară. Ce-o fi fost zona respectivă, un spațiu de încărcare? Deocamdată, camera se ascunse prin colțuri și-i studia pe păianjeni. Judecând după proporții, Ritser constată că monștrii aveau dimensiunea bănuită. Un adult îi ajungea până la coapse. Creaturile se lăsau la pământ într-o poziție joasă, așa cum văzuse în cărțile din bibliotecă înainte de Reaprindere. Semănau foarte puțin cu imaginile sugerate de traducătorii deviați. Oare purtau haine? Nu ca oamenii. Monștrii erau înveliți în ceva

care arăta ca niște fâșii de pânză cu nasturi. Majoritatea cărau coșuri uriașe de o parte și de alta a corpului. Se mișcau sacadat, grotesc, lovind cu picioarele ca niște lame în stânga și-n dreapta. Se adunaseră într-o mulțime chitinoasă complet neagră, cu excepția culorilor neasortate ale hainelor. Pe capete le luceau niște pietre prețioase netede. Ochi de păianjen. În ce privește gura lor, traducătorii găsiseră cuvântul potrivit: bot, o gaură cu colți, înconjurată de niște gheare mici – cum le ziceau Bonsol și ai ei, mâini pentru mâncat? – în permanentă agitație.

Adunați la un loc, păianjenii întruchipau un coșmar mai apăsător decât își închipuise Brughel: zdrobești în stânga, zdrobești în dreapta, și tot nu se mai termină cu ei. Ritser inspiră adânc. Un singur gând îl alina: dacă toate mergeau bine, peste mai puțin de patru zile monștrii aveau să fie morți.

Pentru prima oară după patruzeci de ani, o navă spațială urma să survoleze sistemul Fluctuantei. Avea să fie un salt foarte scurt, sub două milioane de kilometri, nici măcar o reandocare, după standarde civilizate. Atât puteau reuși să parcurgă navele supraviețuitoare.

Jau Xin supraveghease pregătirile de zbor ale *Mâinii Invizibile*. Nava fusese de la bun început feuda portabilă a lui Ritser Brughel, dar Jau știa că era și singura care rămăsese întreagă în decursul timpului.

În zilele premergătoare îmbarcării „pasagerilor", Jau golise distileria din L1 de hidrogen. Doar câteva mii de tone, o picătură față de capacitatea de milioane a rezervoarelor statoreactorului, dar suficiente să-i transporte peste prăpastia dintre L1 și lumea păianjenilor.

Jau și Pham Trinli făcură o inspecție finală a gurii de aprindere. Era întotdeauna ciudat să te uiți la spațiul îngust de doi metri. Focul iadului arsese în el decenii la rând, făcând nava Qeng Ho să zboare cu treizeci la sută din viteza luminii. Suprafața internă era foarte netedă. Singura dovadă a flăcărilor din trecut era modelul fractalic din aur și argint care scânteia în lumina lanternelor de pe costumele lor. Microrețeaua de procesoare din spatele pereților era

cea care ghida câmpurile, dar, dacă se găurea gura de aprindere, nici cele mai rapide procesoare din lume nu i-ar fi salvat. Mare tipicar, Trinli făcu mare caz de inspecția lui lasermetrică, apoi nu-i conveniră rezultatele ei.

– O fisură de nouăzeci de microni la babord, dar, ce dracu! Nu se văd gropi noi. Poți să-ți cioplești numele în pereți, în zborul ăsta n-are nicio importanță. Cât de repede vrei să zbori, două sute de kilosecunde la o fracțiune de *g*?

– Îhî. O să începem cu un avânt prelung, lin, dar frânele le vom acționa la o mie de secunde, la puțin peste 1 *g*.

Nu aveau să frâneze până când ajungeau deasupra oceanului. Altfel cerul Arachnei ar arde mai tare decât soarele și ar fi văzuți de fiecare păianjen din partea mai apropiată a planetei.

Trinli făcu un gest de dispreț.

– Nu-ți face probleme. De multe ori am riscat mai mult cu zborul în cadrul sistemului.

Se târâră afară din partea de la prova a gurii de alimentare; suprafața netedă se lățea spre proiectoarele de câmp. Trinli inventa întruna povești. Cele mai multe puteau fi adevărate, dar trăite de aventurierii cunoscuți de bătrân. Trinli se pricepea cât de cât la sistemele de propulsie. Tragedia era că nu aveau pe nimeni care să știe mai multe despre ele. Toți inginerii de zbor Qeng Ho fuseseră uciși în bătălie, iar ultimul inginer deviat al comandorului murise din cauza virusului denaturat.

Ieșiră pe la prova *Mâinii* și urcară pe o fibră de ancorare înapoi la taxi. Trinli se opri și se întoarse.

– Te invidiez, băiete. Ia uită-te la nava ta! Un milion de tone de greutate proprie! N-o să ajungi prea departe, dar vei duce *Mâna* la comoara și la Clienții pentru care a zburat cincizeci de ani-lumină.

Jau îi urmări gestul larg. În timp, își dăduse seama că aerele lui Trinli erau o acoperire… dar uneori te impresionau. *Mâna Invizibilă* arăta demnă să călătorească în spațiu, metru după metru de fuzelaj curbat pierzându-se în depărtare, proiectată pentru viteze și medii la limita realizărilor umane. Iar în spatele inelelor de la pupa, la 1,5 milioane de kilometri, discul Arachnei se

ivea palid, amărât. *Primul contact, iar eu voi fi șeful piloților.* Jau ar fi trebuit să fie mândru…

În ultima zi înainte de plecare, Jau nu-și mai văzu capul de treabă, ocupat cu verificările și aprovizionările finale. Aveau să fie peste o sută de focalizați, plus personalul. Jau nu aflase ce specialiști urmau să fie printre ei, dar era clar că Nau și Brughel voiau să manipuleze intens rețelele păianjenilor, fără întârzierea de zece secunde a operațiunilor din L1. Logic. Pentru a-i salva pe păianjeni de ei înșiși, se impuneau niște înșelătorii incredibile, poate chiar preluarea unor întregi sisteme de armament strategic.

Jau ieșea din schimb când Kal Omo apăru în micul său birou din vecinătatea punții.

– Încă o însărcinare, domnule șef de piloți. Omo rânji deloc binevoitor. Poți să zici că faci ore suplimentare.

Luară un taxi până la conglomerat, dar nu merseră pe Hammerfest. În jurul arcului Diamantului Unu era intrarea în L1-A. Alte două taxiuri erau deja andocate lângă ecluza arsenalului.

– Ai studiat armamentul de pe *Mâna Invizibilă,* domnule șef de piloți?

– Da. Xin studiase totul de pe navă, în afară de apartamentul lui Brughel. Dar sigur că un Qeng Ho e mai obișnuit cu…

Omo scutură din cap.

– Asta nu-i muncă de speculant, nici măcar pentru domnul Trinli.

Le luă ceva timp să treacă de securitatea ecluzei principale, dar, odată intrați, drumul spre zona armelor era liber. Aici îi întâmpină zgomotul mașinilor de montare și prelucrare. Ovoidele turtite aliniate de-a lungul pereților erau marcate cu însemnele armelor – vechile simboluri Qeng Ho pentru proiectile și arme cu energie direcționată. Lumea specula de ani de zile pe marginea cantității de armament rămase în L1-A. Acum Jau o vedea cu ochii lui.

Omo îl conduse în josul unei linii de avans, pe lângă niște dulapuri nemarcate. În L1-A nu existau imagini consensuale. Era unul dintre puținele locuri din L1 în care nu se foloseau localizatoarele Qeng Ho. Automatele de aici erau simple și

asigurate împotriva greșelilor de manipulare. Trecură pe lângă Rei Ciret. Garda supraveghea un grup de focalizați care construiau o rampă de lansare.

– O să mutăm majoritatea armelor pe *Mâna Invizibilă,* domnule Xin. De-a lungul anilor, am încropit din piese separate cât de multe am putut. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri, dar, fără un loc de stocare, nu prea avem cu ce ne lăuda. Arătă spre niște obiecte care păreau unități de propulsie Qeng Ho cuplate la proiectilele tactice emergente. Numără-le. Optsprezece proiectile de rază scurtă. În dulapuri se află măruntaiele a douăsprezece arme laser.

– Nu… Nu înțeleg, domnule sergent. Sunteți militar. Aveți propriii specialiști. Ce nevoie aveți de un…

– De un pilot care să se preocupe de așa ceva? Omo îi rânji, tot neprietenos. Pentru a salva civilizația păianjenilor, e foarte posibil să fim obligați să folosim aceste proiectile de pe *Mâna Invizibilă,* de pe orbită joasă. Succesiunea de montare și angajare va fi foarte importantă pentru piloții dumneavoastră.

Xin încuviință. Mai trecuse prin asta. Criza actuală de la polul sud era cea mai probabilă cauză pentru un război ce putea distruge planeta. După ce vor sosi pe planetă, se vor afla deasupra locului respectiv tot la cinci mii trei sute de secunde, cu acoperire aproape constantă de la vehiculele mai mici. Tomas Nau anunțase deja armele cu laser. În ce privește bombele… poate că-i foloseau la înșelătorie.

Sergentul continuă turul, precizând limitele fiecărui dispozitiv încropit. Majoritatea armelor erau proiectile cumulative, transformate de focalizații lui Omo în bombe primitive…

– … și vom avea aproape toți deviații conectați la bordul *Mâinii.* Vor furniza date de control al tirului pentru manevrele dumneavoastră; poate va trebui să facem modificări de orbită substanțiale, în funcție de ținte.

Omo vorbea cu entuziasmul unui artilerist și-i tăie repede lui Jau orice posibilitate de retragere. De un an de zile, Jau urmărea pregătirile cu teamă crescândă; unele detalii nu puteau fi ascunse de el. Dar pentru fiecare posibilă trădare existase o explicație

plauzibilă. Ținuse cu dinții de ele, pentru că îi creau senzația unei fărâme de bun-simț; datorită acelor „explicații" fusese el în stare să râdă împreună cu Rita, să facă amândoi planuri de viitor, să-și închipuie cum va fi pe lumea păianjenilor și cum vor arăta copiii lor.

Probabil că i se citi oroarea pe față. Omo puse capăt avalanșei de revelații criminale și se întoarse către el.

– De ce…? întrebă Jau.

– De ce trebuie să-ți deslușesc fiecare amănunt?

Omo îl împunse cu degetul în piept, depărtându-l de linia de avans și împingându-l în perete. Îl mai împunse o dată. Trăsăturile lui aspre întruchipau indignarea. Era indignarea justificată a autorității emergente, care marcase copilăria lui Jau pe Balacrea.

– N-ar trebui să fie necesar, nu? Dar ești la fel ca mulți, prea mulți indivizi din capsula noastră. Te-ai stricat pe dinăuntru, ai devenit un fel de speculant. Pe ceilalți îi mai putem lăsa în pace o vreme, dar, când *Mâna* ajunge pe orbita inferioară, avem nevoie de supunerea ta imediată. Omo îl mai împunse o dată. Acum ai priceput?

– D-da. Da!

Of Rita. Niciodată nu vom scăpa de emergență.

48

Peste o sută de focalizați părăseau Mansarda din Hammerfest. Genial cum era, Trud Silipan programase transferul tuturor simultan. Îndreptându-se spre cămăruța Trixiei, Ezr înotă prin șuvoiul de oameni. Focalizații erau conduși în grupuri de patru și cinci, mai întâi prin holurile înguste pe care ieșeau din odăițele lor, apoi pe coridoarele auxiliare și, în cele din urmă, pe cele principale. Îngrijitorii se purtau blând cu ei, dar era o manevră dificilă.

Ezr se trase la o parte într-o nișă utilitară, un turbion la coada șuvoiului. Pe lângă el alunecau oameni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile, specialiști Qeng Ho și trilandezi focalizați imediat după ambuscadă, ca Trixia. Câțiva erau prieteni cu focalizații pe care-i îndrumau. Veniseră gardă după gardă să-i viziteze pe cei pierduți. La început fuseseră atât de mulți! Însă anii trecuseră și speranța se pregătea să moară. Poate într-o zi… Nau le promisese eliberarea. Între timp, deviaților părea că nu le pasă de nimic; în cel mai bun caz, vizitele îi iritau. Numai rareori se găsea câte un prost de vizitator care să nu se dea bătut.

Ezr nu mai văzuse niciodată atâția deviați în mișcare. Ventilația de pe coridoare nu era la fel de bună ca în cămărușele lor, așa că mirosea puternic a transpirație. Anne se îngrijea de sănătatea sclavilor comandorului, dar asta nu însemna că-i ținea curați și dichisiți.

Bil Phuong atârna de perete într-o curea de sprijin, la confluența fluxurilor de deviați, îndrumându-i pe îngrijitorii echipelor sale. Majoritatea focalizaților aveau o specialitate comună. Vinh prinse frânturi de conversație iritată. Oare le păsa de ce se va întâmpla cu lumea păianjenilor? Nu, vorbeau nedeslușit, nervoși, în jargonul lor tehnic. O femeie mai în vârstă, unul dintre hackerii protocoalelor de rețea, îl îmbrânci pe îngrijitor și chiar i se adresă direct:

– Atunci când? îl întrebă cu glas pițigăiat. Când ne întoarcem

înapoi la muncă?

O altă femeie strigă: „Da, interfața stivei e perimată!" și se apropie amenințător de îngrijitorul de pe partea cealaltă. Separați de aparate, bieții focalizați își pierdeau complet mințile. Toată echipa începu să țipe la îngrijitor. Deveni centrul unui grup crescând din interiorul șuvoiului. Brusc, Ezr își dădu seama că se putea stârni un fel de revoltă a sclavilor – a sclavilor ținuți departe de muncă! Și îngrijitorul emergent pricepu asta. Se dădu la o parte și trase de coardele de șocuri electrice, amorțindu-i pe doi dintre cei mai zgomotoși deviați. Aceștia fură cuprinși de spasme, apoi căzură leșinați. Fără instigatori, plângerilor celorlalți se rezumară la o simplă iritare.

Bil Phuong veni să-i calmeze pe ultimii deviați agresivi. Îi aruncă îngrijitorului o privire aprigă.

– Acum trebuie să reglez încă doi.

Celălalt își șterse sângele de pe obraz și-l fulgeră din ochi.

– Spune-i asta lui Trud.

Luă coardele și-i trase pe cei doi deviați inconștienți pe deasupra capetelor celorlalți. Mulțimea își continuă drumul și, peste câteva secunde, Vinh reuși să facă un salt nestingherit spre capătul coridorului.

Traducătorii nu mergeau pe *Mâna Invizibilă.* Ar fi trebuit să fie liniște în sectorul lor din Mansardă. Dar când ajunse Ezr acolo, găsi ușile cămăruțelor deschise și pe traducători înghesuindu-se în coridorul îngust. Își croi drum cu greu printre deviații care viermuiau și strigau. Nici urmă de Trixia. După ce străbătu câțiva metri pe hol, dădu peste Rita Liao, care venea din direcția opusă.

– Rita! Unde sunt îngrijitorii?

Liao ridică amândouă mâinile, iritată.

– Ocupați cu altceva, bineînțeles! Și acum un idiot a deschis ușile traducătorilor!

Trud se întrecuse pe sine, deși, foarte probabil, asta era doar o problemă întâmplătoare. Ca o ironie, traducătorii, care nu trebuiau să meargă nicăieri, nu avură nevoie de îndemnuri speciale ca să iasă din odăile lor și acum strigau după indicații.

– Vrem să mergem pe Arachna! Vrem să vedem de aproape!

Unde era Trixia? Strigătele se auzeau mai tare dintr-un colț de sus. Ezr merse într-acolo și o găsi printre colegi. Arăta foarte dezorientată; nu era obișnuită cu lumea din afara cămăruței. Dar păru că-l recunoaște.

– Tăceți! Tăceți! țipă ea și hărmălaia se potoli. Se uită vag în direcția lui Ezr. Numărul patru, când mergem pe Arachna?

Numărul patru?

– Ăăă… curând, Trixia. Nu în excursia asta, nu cu *Mâna Invizibilă.*

– De ce nu? Nu-mi place întârzierea!

– Deocamdată, comandorul vostru vrea să-i stați la îndemână.

În realitate, povestea oficială era alta: pe orbita joasă a Arachnei nu era nevoie decât de funcții de rețea de nivel inferior. Pham și Ezr aflaseră o explicație mai sumbră: Nau voia ca pe *Mână* să se afle cât mai puțini oameni atunci când își îndeplinea misiunea ei reală.

– O să mergeți când veți fi în siguranță, Trixia. Îți promit.

Întinse mâna spre ea. Trixia nu se retrase, dar se ținu bine de un suport de perete, rezistând oricărui efort de a fi trasă în cămăruța ei.

Ezr se uită peste umăr, la Rita Liao.

– Ce-am putea face?

– Să așteptăm. Rita duse mâna la ureche și ascultă. Phuong și Silipan o să vină să-i vâre înapoi în vizuinile lor imediat ce-i duc pe ceilalți pe *Mână.*

Doamne, asta o să dureze. Între timp, douăzeci de traducători vor circula nestingheriți în labirintul din Mansardă. Ezr o bătu ușor pe Trixia pe braț.

– Hai să mergem în camera ta, Trixia. Ăăă… Uite, cu cât stai mai mult afară, cu atât pierzi mai mult contactul cu colegii. Fac pariu că ți-ai uitat vizorul. L-ai putea folosi ca să pui întrebări prin rețeaua flotei.

Probabil că Trixia nu-și luase vizorul pentru că era deconectat. Dar el nu încerca decât să facă niște zgomot care să pară a avea

logică.

Trixia sărea de la un suport la altul, indecisă. Dintr-odată, se împinse pe lângă el și se năpusti spre ramificația descendentă care ducea spre camera ei. Ezr se luă după ea.

Încăperea reacționă la prezența ei, se aprinseră obișnuitele lumini slabe. Trixia își montă vizorul, iar Ezr îl sincroniză pe al lui. Conexiunile nu erau complet închise. Desluși imaginile și fragmentele de text obișnuite; nu erau transmise imediat de la sol, ci cu o mică întârziere. Ochii Trixiei fulgerau de la un display la altul. Lucra pe vechea ei tastatură, dar uitase să contacteze serviciul de informații al flotei. Simpla vedere a spațiului de lucru o ajutase să-și revină la preocuparea focalizată. Apăru o nouă fereastră de text. Pictogramele fără sens se schimbau cu asemenea viteză, încât probabil redau vorbirea păianjenilor, o emisiune radio sau, ținând cont de actuala stare de lucruri de pe Arachna, un mesaj militar interceptat.

– Nu pot să suport decalajul temporal. Nu-i cinstit.

Alte clipe lungi de liniște. Trixia afișă un alt fragment de text. Imaginile de lângă el pâlpâiră în mai multe culori, într-unul dintre formatele video ale păianjenilor. Nu semăna cu o imagine adevărată, dar Ezr recunoscu tiparul; îl văzuse deseori în camera Trixiei. Se transmiteau știrile pe care le traducea ea zilnic.

– Se înșală. Generalul Smith va merge la Southmost în locul regelui.

Nu se relaxase, dar acum era încordată din cauză că o absorbea preocuparea ei focalizată.

Peste câteva secunde, Rita Liao vârî capul în cămăruță. Ezr se întoarse și-i văzu expresia de uimire calmă de pe față.

– Ești un vrăjitor, Ezr. Cum ai reușit să-i potolești pe toți?

– Păi… Cred că Trixia are încredere în mine.

De fapt, Ezr își manifesta o modestă speranță lăuntrică.

Rita scoase capul și-și plimbă privirea în susul și în josul coridorului.

– Da. Știi, după ce ai pus-o la treabă, ceilalți s-au întors cu toții liniștiți în camerele lor. Traducătorii deviați se controlează mai bine decât militarii. Nu trebuie decât să-l convingi pe membrul alfa și

restul îl urmează automat. Zâmbi larg. Dar nu e prima oară când se întâmplă așa, când traducătorii controlează deviații care procesează datele mecanic. Ei sunt componentele-cheie, fără discuție.

– Trixia e om!

Toți focalizații sunt oameni, stăpână afurisită de sclavi ce ești!

– Știu, Ezr. Iartă-mă. Te înțeleg, zău... Trixia și ceilalți traducători sunt altfel. Trebuie să fii o persoană specială ca să traduci din alte limbi. Dintre toți... Dintre toți focalizații, ei seamănă cel mai mult cu oamenii... Uite, o să verific eu că s-a calmat situația și-l anunț pe Bill Phuong că e în regulă.

– Bine, răspunse Ezr cu glas țeapăn.

Rita se retrase și ușa camerei se închise. După o clipă, se auziră și celelalte uși de pe coridor închizându-se.

Trixia se cocoșase deasupra tastaturii, ignorând complet schimbul de păreri. Ezr o urmări câteva clipe, gândindu-se la viitorul ei, la cum o va salva, în cele din urmă. Nici după patruzeci de ani de tras cu urechea, traducătorii nu puteau traduce comunicațiile vocale cu păianjenii în timp real. Tomas Nau n-ar avea niciun avantaj dacă i-ar duce pe traducători pe Arachna... încă. Odată ce lumea lor va fi cucerită, Trixia și ceilalți vor fi glasul cuceritorilor.

Dar asemenea timpuri nu vor veni. Planul lui Pham și Ezr decurgea conform graficului. Cu excepția câtorva sisteme vechi, a câtorva backupuri electromecanice, localizatoarele Qeng Ho dețineau controlul absolut. Pham și Ezr se apropiau, în sfârșit, de faza sabotajului adevărat, mai ales de mișcarea decisivă, întreruperea alimentării habitatului Hammerfest.

Comutatorul era aproape o conexiune pur mecanică, imun la orice șmecherie subtilă. Dar Pham voia să utilizeze localizatoarele și altfel. Pilitură adevărată. În ultimele megasecunde, ridicaseră straturi de pilitură lângă comutator și sabotaseră în același mod alte sisteme mai vechi și *Mâna Invizibilă.* Ultimele câteva secunde însemnau un risc imens. Șmecheria va ține o singură dată, când Nau și banda lui erau absorbiți de cucerirea Arachnei.

Dacă sabotajul va reuși – când va reuși – localizatoarele Qeng

Ho vor prelua conducerea. *Și atunci va veni vremea noastră.*

49

Hrunkner Unnerby petrecea foarte multă vreme la Comandamentul Teritorial; acolo se afla baza operațiunilor lui de construcție. Cam de zece ori pe an vizita sanctuarul interior al Agenției de Informații din Concordia. Comunica zilnic cu generalul Smith prin e-mail; o vedea la ședințele Statului Major. Întâlnirea lor de la Calorica, de acum cinci ani, nu fusese cordială, dar măcar reprezentase o ocazie de a-și împărtăși temerile unul în fața celuilalt. Însă Hrunkner nu mai intrase în biroul generalului de șaptesprezece ani… de la moartea Goknei…

Generalul avea un aghiotant nou, un tânăr defazat. Hrunkner nici nu-l observă. Pătrunse în cabinetul liniștit al generalului. Era la fel de mare cum și-l amintea, cu nișe de un etaj și stinghii izolate. Deocamdată, stătea singur. Încăperea aparținuse generalului Strut Greenval, premergătorul lui Smith. Era, de fapt, cabinetul tainic al șefului spionajului de două generații. Ocupanții lui anteriori nu l-ar mai recunoaște. Conținea mai multe dispozitive de comunicații și calculatoare decât biroul lui Sherk din Princeton. Într-o parte domneau displayurile, afișând imagini complicate de videomanție. Tocmai se primeau date de la camerele superioare: Cascada Regală secase de doi ani. Se vedea până în vârful văii. Dealurile despuiate se răceau; înălțimile se ascundeau sub straturi de dioxid de carbon înghețat. Dar în vecinătate… din clădiri șiroiau nuanțe ce treceau de spectrului roșului, dezvăluite de gazele de eșapament scurse în trafic. Pentru o clipă, Hrunkner nu făcu decât să se holbeze la ele, gândindu-se cum ar fi arătat această scenă pentru generația anterioară, la cinci ani după lăsarea Întunericului. Biroul ar fi fost demult abandonat. Subordonații lui Greenval s-ar fi vârât în mica lor peșteră-post de comandă, respirând aer stătut, ascultând ultimele mesaje radio, întrebându-se dacă Hrunk și Sherk vor supraviețui în refugiul lor sub formă de submarin. Încă două-trei zile și Greenval și-ar fi încheiat operațiunile, iar Marele Război ar fi dormit somnul gheții.

Dar această generație merge mai departe, spre cel mai cumplit război din toate timpurile.

În spatele lui, îl văzu pe general pășind în birou fără zgomot.

– Te rog să iei loc, domnule sergent.

Smith îi arătă stinghia din fața mesei sale de lucru.

Unnerby uită de priveliște și se așeză. Masa în formă de U a lui Smith gemea sub rapoarte scoase la imprimantă și cinci sau șase displayuri mici, dintre care trei aprinse. Două afișau desene abstracte, asemănătoare cu cele în care se cufunda Sherk. *Deci tot îi mai face pe plac.*

Generalul zâmbea țeapăn, forțat, deci sincer.

– Îți spun sergent. Ce aiurea! Dar… îți mulțumesc că ai venit.

– Desigur, doamnă.

De ce m-a chemat aici? Poate că planul lui nebunesc pentru zona nord-est avea o șansă. Poate…

– Ați văzut propunerile mele de excavare, doamnă general? Cu explozii nucleare, am putea excava peșteri protejate, și încă rapid. Marnele din nord-est ar fi locul ideal. Dați-mi bombele și, peste o sută de zile, aș putea proteja culturile și locuitorii de acolo.

Cuvintele îi ieșeau singure pe gură. Planul lui presupunea cheltuieli imense, imposibil de acoperit de Coroană sau prin finanțare independentă. Generalul ar fi trebuit să-și asume puteri extraordinare, indiferent de clauzele Tratatului. Nici atunci lucrurile nu s-ar încheia cu bine. Dar, dacă va veni războiul – când va veni –, ar salva milioane de vieți.

Amabilă, Victory Smith ridică un braț.

– Hrunk, nu avem la dispoziție o sută de zile. Mă aștept ca situația să se lămurească, într-un fel sau altul, în mai puțin de trei. Arătă spre unul dintre displayurile mai mici. Tocmai am primit vestea că Onorata Pedure se află la Southmost și dirijează lucrurile în persoană.

– S-o ia dracu! Dacă îi determină pe sudiști să atace, o să se prăjească și ea.

– De aceea suntem, probabil, în siguranță până pleacă.

– Am auzit multe zvonuri, doamnă. Spionajul nostru extern s-a

dus pe apa sâmbetei? Thract a fost dat afară?

Poveștile se răspândeau cu nemiluita. Se suspecta foarte serios infiltrarea unor agenți ai Frăției în spionajul lor. Până și transmisiile de rutină se încriptau la maximum. Deși inamicul nu reușise nimic cu amenințările directe, putea câștiga din cauza panicii și a confuziei generalizate.

Smith scutură nervos din cap.

– Da. Ne-au fost date peste cap manevrele din Sud. Dar mai avem bunuri acolo, păianjeni care depind de mine... pe care i-am dezamăgit.

Rosti ultimele cuvinte mai mult în șoaptă, iar Hrunk se îndoi că-i fuseseră adresate lui. Generalul tăcu o vreme, apoi își îndreptă ținuta.

– Ești un fel de expert în clădirea subterană din Southmost, nu-i așa, sergent?

– Eu am proiectat-o și am supravegheat construirea ei.

Asta fusese pe vremea când între Țara Sudului și Concordia existaseră cele mai cordiale relații de prietenie.

Generalul se foi pe stinghie. Îi tremurau brațele.

– Sergent... nu pot să te sufăr nici acum. Cred că știi lucrul ăsta.

Hrunk lăsă capul în jos. *Știu. Of, și încă ce bine știu.*

– Dar, când e vorba de lucruri obișnuite, am încredere în tine. Și, pe Refugiul Refugiilor, acum am nevoie de tine! N-ar avea rost să-ți dau ordin... dar vrei să mă ajuți cu chestiunea din Țara Sudului?

Mai e nevoie să întrebi? Hrunkner ridică brațele.

– Sigur că da.

Evident, generalul nu se aștepta la un răspuns atât de prompt. Se bâlbâi puțin:

– Înțelegi? Vei fi supus pericolelor, servindu-mă pe mine personal.

– Da. Da. Întotdeauna am vrut să fiu de ajutor.

Întotdeauna am vrut să-mi îndrept greșeala.

Generalul îl fixă din priviri.

– Mulțumesc, sergent. Bătu ușor în masă. Tim Downing – noul

ei aghiotant? – o să-ți prezinte detaliile mai târziu. Pe scurt, Pedure s-a dus în Țara Sudului dintr-un singur motiv: încă nu s-a luat o decizie acolo. Nu i-a prins în capcana ei pe toți păianjenii-cheie. Unii parlamentari mi-au cerut să merg și să discut cu ei.

– Dar… regele e cel care ar trebui să meargă.

– Corect. Aparent, în această perioadă de Întuneric, se încalcă mai multe tradiții.

– Nu puteți merge acolo, doamnă.

În mintea lui, un gând râse pe înfundate la ideea încălcării etichetei.

– Nu ești singurul care mi-a dat același sfat… Ultimul lucru pe care mi l-a spus Strut Greenval, la nici două sute de metri de locul în care stăm noi acum, a fost ceva asemănător.

Smith făcu o pauză, copleșită de amintiri.

– Ciudat, reluă ea. Strut și-a dat seama de multe. A știut că voi ajunge în funcția asta. A știut că voi fi tentată să merg pe teren. În primele decenii de Strălucire, au existat mai multe ocazii când știu că aș fi putut rezolva probleme – chiar salva vieți – dacă aș fi ieșit pe teren și aș fi făcut eu însămi exact ce ar fi trebuit. Dar sfatul generalului a sunat mai degrabă ca un ordin și l-am respectat și am trăit pentru a lupta mai departe.

Smith râse, apoi reveni în prezent.

– Iar acum sunt o doamnă cam bătrână, ghemuită într-o pânză de amăgiri. A venit, în sfârșit, vremea, să încalc regulile lui Strut.

– Doamnă, sfatul generalului e mai potrivit acum ca niciodată. Locul dumneavoastră e aici.

– Eu… eu sunt de vină că s-a ajuns la dezastrul ăsta. A fost decizia mea, o decizie necesară. Dar, dacă mă duc la Southmost acum, am șansa să salvez vieți.

– Și, dacă dați greș, veți muri și noi vom pierde sigur!

– Nu. Dacă mor, situația va deveni mai sângeroasă, dar tot vom domina. Smith stinse monitoarele. Plecăm peste trei ore, din Zona de Lansare Patru. Să fii acolo.

Hrunkner mai că țipă din cauza frustrării:

– Măcar luați-vă măsuri de protecție speciale. Tânăra Victory și…

– Echipa Lighthill? Un zâmbet vag apăru pe buzele generalului. E cunoscută pretutindeni, nu?

Hrunkner nu-și putu reține zâmbetul nici el.

– D-da. Nimeni nu știe exact ce urmăresc… dar sunt la fel de țăcăniți cum am fost noi întotdeauna.

Circulau zvonuri despre echipă. Unele bune, altele rele.

– Nu-i urăști cu adevărat, Hrunk, nu-i așa? rosti Smith întrebătoare. Echipa Lighthill are de rezolvat alte treburi, mai importante, în următoarele șaptezeci și cinci de ore… Sherkaner și cu mine am dat naștere situației prezente, făcând alegeri conștiente de-a lungul anilor. Știam ce riscuri ne așteaptă. Acum e vremea să plătim.

Era prima oară că-l pomenea pe Sherkaner de când intrase Unnerby în cameră. Colaborarea care-i ajutase pe cei doi să ajungă până aici se destrămase, iar Smith rămăsese singură.

Întrebarea nu-și avea rostul, dar Hrunkner simți că trebuie s-o pună:

– Ați vorbit cu Sherk despre asta? El ce face?

Generalul nu răspunse imediat, dar plecă privirea.

– Tot ce-i stă în puteri, sergent. Tot ce-i stă în puteri.

Noaptea era senină și după standardele Paradisului. Obret Nethering mergea prudent în jurul turnului din vârful insulei, verificând echipamentele pentru sesiunea de noapte. Pantalonii și jacheta încălzită nu erau greoaie, dar, dacă i se spărgea masca sau se rupea cablul pe care-l târa după el… Nu își minți asistenții când le spusese că îți poate îngheța un braț, un picior sau un plămân în câteva minute. Întunericul domnea de cinci ani. Oare în Marele Război mai existaseră păianjeni treji după atâția ani de beznă?

Nethering luă o pauză; la urma urmei, era în avans față de program. Stătu în frig și se uită la specialitatea lui: cerul. Acum douăzeci de ani, când de-abia începuse un trai nou la Princeton, voise să se facă geolog. Geologia era mama științelor, iar în generația actuală avea cea mai mare importanță, datorită megaexcavațiilor și mineritului intens. Astronomia, în schimb, era

domeniul excentricilor marginalizați. Păianjenii raționali ar trebui să fie orientați de la natură spre adâncuri, să se preocupe de siguranța maximă a refugiilor în care vor supraviețui la coborârea Întunericului. Ce era de văzut pe cer? Soarele, evident, sursa vieții și a tuturor problemelor. În afară de asta, nimic nu se schimba. Stelele sclipeau la fel, mărunte, fără să semene vreun pic cu soarele sau cu orice altceva de care ar putea un păianjen să se simtă legat.

Dar, când ajunsese în anul al doilea, Nethering îl cunoscuse pe Sherkaner Underhill și viața lui – și nu doar a lui – luase o întorsătură cu totul nouă. Erau zece mii de studenți în anul al doilea, însă Underhill știa cum să-i impresioneze pe unii. Sau poate era invers: Underhill era o sursă febrilă de idei atât de trăsnite, încât unii studenți se adunau în jurul lui ca zânele de pădure în jurul flăcărilor. Underhill susținea că matematica și fizica sufereau pentru că nimeni nu înțelegea simplitatea rotirii planetei lor în jurul soarelui sau mișcările interne ale stelelor. Dacă ar fi existat o singură altă planetă pe care să-ți exerciți jocul minții... calculul s-ar fi inventat cu zece generații în urmă, nu cu două. Iar explozia de tehnologie din generația actuală s-ar fi extins mai pașnic în ciclurile multiple de Strălucire/ Întuneric.

Bineînțeles, Underhill nu era original în afirmațiile lui despre știință. Cu cinci generații în urmă, odată cu inventarea lunetei, astronomia stelelor binare revoluționase capacitatea de înțelegere a păianjenilor. Dar Underhill combina ideile vechi într-un mod extraordinar. Tânărul Nethering se depărtase tot mai mult de geologia sigură și rațională, până când se îndrăgostise de Pustiul de Deasupra. Cu cât înțelegeai mai bine cum e cu stelele, cu atât înțelegeai mai mult din univers. Iar astăzi, dacă știai unde să te uiți pe cer și cu ce instrumente, vedeai toate culorile. Aici, pe Insula Paradisului, stelele în infraroșu îndepărtat se zăreau mai clar decât oriunde. Grație lunetelor complexe care se construiau în prezent și aerului calm de deasupra, uneori i se părea că vede capătul universului.

Hă? În partea de jos a orizontului, la nord-est, panglica îngustă a aurorei se extindea spre sud. Deasupra Mării Nordului exista

permanent o buclă magnetică, dar, cum bezna domnea de cinci ani, aurora era un fenomen foarte rar. Mai jos, în Orașul Paradisului, turiștii, câți or mai fi fost, probabil că scoteau *o*-uri și *a*-uri de încântare. Pentru Obret Nethering, spectacolul însemna un inconvenient neașteptat. Îl mai urmări puțin și începu să-și pună întrebări. Lumina era extrem de coerentă, mai ales în capătul nordic, unde se îngusta până devenea un punct. Hm… Dacă rata sesiunea de noaptea asta, puteau foarte bine să pornească luneta în albastru îndepărtat și s-o studieze îndeaproape. Soarta și surprizele ei…

Nethering se depărtă de parapet și porni spre scări. Auzi tropote și bufnituri, de parcă ar fi urcat o sută de războinici, dar mai degrabă era Shepry Tripper, încălțat cu cei patru bocanci de alpinism. În clipa următoare, asistentul lui năvăli în spațiul deschis. Shepry nu avea decât cincisprezece ani și era cât se poate de defazat. Mai demult, lui Nethering nici nu i-ar fi trecut prin cap să stea de vorbă, cu atât mai puțin să lucreze cu un asemenea monstru. Dar la Princeton suferise încă o schimbare. Acum… Shepry tot copil era și nu știa multe lucruri. Dar manifesta un entuziasm de invidiat. Nethering se întrebă câți ani de cercetare se iroseau la sfârșitul Anilor Palizi, din cauză că cei mai tineri cercetători erau deja între două vârste, își făceau o familie și nu mai aveau chef să lucreze.

– Doctor Nethering! Domnule!

Vocea lui Shepry se auzi înăbușită prin mască. Băiatul respira greu, pierzând timpul pe care încercase să-l scurteze gonind pe scări.

– Mare necaz. Am pierdut legătura radio cu North Point – la cinci mile distanță, în capătul celălalt al interferometrului. Nu se aud decât pârâituri pe toate benzile.

Adio planurilor din noaptea asta.

– L-ai chemat pe Sam? Ce…

Se opri, meditând la cuvintele băiatului: *pârâituri pe toate benzile.* În spatele lui, ciudata aurora se deplasa constant spre sud. Iritarea se transformă în teamă. Obret Nethering știa că lumea se clatină la marginea prăpastiei războiului. Toată lumea

știa. Civilizația ar fi distrusă în câteva ore dacă începeau să cadă bombele. Nici locurile izolate, ca Insula Paradisului, nu era în siguranță. *Și lumina aceea?* Se estompă, punctul strălucitor dispăru. O bombă explodată în magnetosferă seamănă cu aurora, dar nu poate fi atât de asimetrică și nici nu-i trebuie atât să se ridice. Hm… Sau poate că vreun fizician deștept construise o armă mai subtilă decât o bombă. Curiozitatea și groaza se învârteau în capul lui Nethering.

Se răsuci și-l târî pe Shepry înapoi spre scări. *Las-o moale.* De câte ori îi dăduse sfatul ăsta băiatului?

– Pășește cu grijă și vezi să nu ți se agațe cablul de alimentare. Rețeaua de radare e aprinsă în noaptea asta?

– D-da. Bocancii lui Shepry tropăiau pe trepte în spatele lui. Dar jurnalul nu va indica decât zgomote.

– Poate.

Devierea microundelor din dârele de ionizare era unul dintre proiectele minore de care se ocupau Nethering și Tripper. Aproape toate reflexiile puteau fi puse pe seama prostiilor transmise de sateliți, dar o dată pe an vedeau câte un lucru inexplicabil, un mister din Deșertul de Deasupra. Se apucase de scris un articol pe tema asta. Atunci afurisiții de critici – omniprezentul T. Lurksalot – își derulaseră propriile programe și nu-i acceptaseră concluziile. În noaptea asta avea să folosească rețeaua de antene în alt scop. Vârful ascuțit al fasciculului neobișnuit… Dacă era un obiect?

– Shepry, mai suntem conectați la rețea?

Aveau o conexiune de mare viteză prin fibră optică, întinsă peste oceanul de gheață; intenționase să utilizeze supercomputerele de pe continent ca să-și ghideze activitatea din noaptea asta. Acum…

– Mă duc să verific.

Nethering râse.

– S-ar putea să avem ceva interesant de arătat celor din Princeton.

Afișă jurnalul radar și începu să-l scaneze. Cine vorbea cu ei în noaptea asta, Natura sau Războiul? Indiferent de răspuns, mesajul era important.

50

În zilele acestea, zborul îl făcea pe Hrunkner să se simtă foarte bătrân. Își aminti de vremurile când motoarele cu piston învârteau elicea de lemn și aripile erau din lemn învelit în pânză.

Avionul cu reacție al lui Victory Smith nu erau unul obișnuit. Zburau la aproximativ treizeci de mii de metri altitudine, îndreptându-se spre sud cu de trei ori viteza sunetului. Cele două motoare aproape că nu se auzeau, doar un sunet înalt, abia perceptibil, îți înfiora măruntaiele. Afară, lumina soarelui și a stelelor era suficientă pentru a deslușI culorile în norii de dedesubt, care acopereau lumea strat peste strat. De la altitudinea aceea, și cel mai înalt nor părea un smoc îndesat. Pe ici, pe colo, se deschideau genuni în cer și în ele sclipeau gheața și zăpada. Peste câteva minute aveau să ajungă la Strâmtoarea Sudului și să iasă din spațiul aerian al Concordiei. Ofițerul responsabil cu comunicațiile de zbor le spuse că sunt înconjurați de o escadrilă de nave de luptă și că vor sta pe poziție până vor ateriza pe aeroportul ambasadei din Southmost. Singura dovadă a prezenței acestor nave pe care o observă Unnerby era licărirea ocazională de deasupra lor. Ca orice lucru important din ziua de azi, se deplasau prea repede și prea departe ca să fie remarcați de muritorii de rând.

Avionul personal al generalului era, de fapt, un bombardier supersonic de recunoaștere, aparat care se demodase odată cu apariția sateliților.

– Practic, Apărarea Aeriană ni l-a făcut cadou, precizase Smith când se urcaseră la bord. N-o să mai valoreze nimic când aerul începe să înghețe.

Atunci se va dezvolta o nouă industrie a transporturilor. Vehicule cu traiectorie balistică? Plutitoare antigravitaționale? Poate nu mai avea importanță. Dacă nu reușeau să-și îndeplinească misiunea actuală, s-ar putea să nu mai existe niciun fel de industrie, ci doar o luptă interminabilă printre ruine.

Centrul fuzelajului era plin cu straturi peste straturi de echipamente de calcul și comunicații. Unnerby văzuse capsulele laser și cu microunde când urcaseră în avion. Legătura stabilită de tehnicienii de zbor cu rețeaua militară a Concordiei era atât de sigură, de parcă s-ar fi aflat la Comandamentul Teritorial. Nu existau însoțitori de zbor. Unnerby și generalul Smith erau protejați de centuri pe stinghii care deveniseră extrem de tari după primele două ore. Totuși, Hrunkner stătea mai confortabil decât soldații care atârnau de plase în spatele avionului. O formație din zece gărzi, atât luase cu ea generalul.

Victory Smith avea treabă și tăcea. Aghiotantul ei, Tim Downing, îi cărase la bord toate calculatoarele: lăzi grele și incomode, care erau fie foarte puternice, fie foarte bine protejate, fie foarte vechi. De trei ore stătea înconjurată de șase monitoare, ale căror pâlpâiri i se reflectau în ochi. Hrunkner se întrebă ce vedea. Rețelele ei militare, combinate cu toate cele deschise, probabil că-i ofereau o perspectivă aproape divină.

Pe displayul său, Unnerby urmărea cel mai recent raport primit despre construcția subterană din Southmost. În parte, erau minciuni, dar el cunoștea planurile originale destul de bine ca să-și dea seama de adevăr. Se obligă să le citească a *n*-a oară. Ciudat; în tinerețe, pe timpul Marelui Război, se putea concentra așa cum o făcea acum generalul. Dar astăzi mintea nu-i stătea la citit, ci zbura spre o situație și o catastrofă din care nu vedea cale de scăpare.

Ajunseră deasupra strâmtorii; de la altitudinea lor, marea de gheață spartă arăta ca un mozaic de crăpături foarte elaborat.

Unul dintre tehnicienii de comunicații scoase un strigăt:

– Uau! Ați văzut?

Hrunkner nu văzuse absolut nimic.

– Da! Dar tot sunt mai sus. Ia uită-te.

– Da, domnule.

Pe stinghiile din fața lui Unnerby, tehnicienii se aplecau peste displayuri, tastând de zor. În jurul lor pâlpâiau luminițe, dar el nu reuși să citească de pe ecrane, iar formatul displayului îi era străin.

În spatele lui, văzu că Victory Smith ridicase privirea și privea intens. Echipamentul ei nu era conectat cu al tehnicienilor. Halal perspectivă divină!

În clipa următoare, generalul ridică mâna și făcu semn unui tehnician. Acesta îi răspunse:

– Se pare că cineva a lansat o bombă nucleară, doamnă.

– Hmm…

Displayul lui Unnerby nici măcar nu pâlpâise.

– A fost foarte, foarte departe, probabil deasupra Mării Nordului. O să vă afișez într-o fereastră secundară.

– Una și pentru sergentul Unnerby, te rog.

– Am înțeles, doamnă.

Raportul din Southmost din fața lui Hrunkner fu înlocuit de o hartă a Coastei Nordice. Contururi colorate se extindeau concentric în jurul punctului aflat la o mie două sute de kilometri nord-est de Insula Paradisului. Da, vechiul depozit de realimentare cu combustibil al Oculților, un rest inutil de munte submarin, dacă nu aveai prevăzute forțe peste ghețuri. Da, era foarte departe, la capătul celălalt al lumii față de poziția lor actuală.

– O singură bombă? întrebă Smith.

– Da, la altitudine foarte mare. Un atac cu impuls electromagnetic… numai că nu avea mai mult de o megatonă. Construim o hartă pe baza sateliților și a analizei de la sol de pe Coasta de Nord și din Princeton.

Imaginea se umplu de legende, indicatori bibliografici ai zonelor de rețea care contribuiseră la analiză. Ha! Exista chiar un raport al unui martor ocular de pe Insula Paradisului – un universitar, conform codului.

– Ce-am pierdut?

– Nicio pierdere militară, doamnă. Doi sateliți comerciali sunt deconectați, dar numai temporar. Nici nu se poate numi atac.

Dar cum, atunci? *Un test? O avertizare?*

Unnerby nu-și putu dezlipi ochii de pe display.

Jau Xin mai fusese aici cu aproximativ un an în urmă, dar cu o navetă pentru șase persoane care se furișase înăuntru și afară în

mai puțin de o zi. Astăzi, coordona pilotarea *Mâinii Invizibile*, o navă de mii de tone.

Aceasta era adevărata sosire a cuceritorilor, chiar dacă fuseseră prostiți să creadă că veneau în calitate de salvatori. Lângă Jau, Ritser Brughel stătea în locul care aparținuse cândva unui căpitan speculant. Vicecomandorul lătra întruna ordine neimportante, de parcă încerca să-i coordoneze el pe piloți. Ajunseseră deasupra polului nord al Arachnei, ocoliseră atmosfera, decelerând într-o singură etapă de ardere, aproape o mie de secunde la o valoare de peste 1 *g*. Decelerarea se petrecuse deasupra oceanului, departe de centrele populate ale păianjenilor, dar trebuia să fi produs o strălucire extraordinară pentru puținii care o sesizaseră. Jau o văzu reflectându-se în gheața și zăpada de dedesubt.

Brughel urmărea cum se derulează în fața lor pustiul de gheață. Trăsăturile i se ascuțiră din cauza unui sentiment intens. Dezgust, la vederea unei imensități absolut inutile? Triumf, pentru că sosea pe o lume pe care o va conduce și el? Poate amândouă. Iar aici, pe punte, în glasul lui, uneori chiar în vorbele sale, se prelingeau și triumful, și pornirea violentă. Poate că Tomas Nau era nevoit să mențină înșelătoria în L1, dar aici Brughel își dădea drumul. Jau văzuse coridoarele care conduceau la apartamentul lui Brughel. Pereții aveau o nuanță permanentă de roz, senzuală într-un fel scârbos, agresiv. Nicio ședință nu se ținea acolo. Pe drumul din L1 încoace, îl auzise pe Ritser lăudându-se caporalului Anlang cu tratația specială pe care o va scoate din congelator pentru a sărbători victoria apropiată. *Lasă, nu te mai gândi. Știi deja prea multe.*

Auzea vocile piloților confirmând ceea ce vedea el pe display. Se uită în sus, la Brughel, și-i vorbi cu formalitatea pe care celălalt o aprecia atât de mult.

– Faza de ardere s-a încheiat, domnule. Suntem pe orbita polară, la o sută cincizeci de kilometri altitudine.

Dacă mai coborau mult, le trebuiau rachete pentru zăpadă.

– Am fost vizibili pe o distanță de mii de kilometri, domnule.

Xin se prefăcu îngrijorat. Făcea pe prostul de când plecaseră

din L1. Era un joc periculos, dar până acum îl protejase. *Poate, poate că voi găsi o cale să evit genocidul.*

Brughel îi rânji cu superioritate.

– Normal că am fost văzuți, domnule Xin. Asta e și ideea, să ne vadă păianjenii și pe urmă să deformăm informațiile pe care le interpretează. Deschise canalul de comunicare cu puntea pe care erau deviații. Domnule Phuong! Ne-ai mascat sosirea?

Bil Phuong se auzi vorbind de pe puntea respectivă. Locul fusese o casă de nebuni când îl verificase Jau ultima oară, dar Phuong nu păru îngrijorat:

– Ținem situația sub control, domnule vicecomandor. Am pus trei echipe să sintetizeze rapoartele de la sateliți. Cei din L1 mi-au spus că arată bine.

Probabil că se referea la echipa Ritei, cu care comunica. Ea trebuia să intre în hibernare dintr-un moment într-altul, pentru ceea ce Nau numea o pauză de odihnă înainte de munca grea. Jau aflase cu o zi în urmă că „odihna" începea odată cu crimele.

Phuong continuă:

– Trebuie să vă previn, domnule. Păianjenii își vor da seama de adevăr, în cele din urmă. Nu putem sta ascunși mai multe de o sută de kilosecunde, nici atât, dacă se găsește vreun păianjen să facă pe grozavul.

– Mulțumesc, domnule Phuong. Va fi mai mult decât suficient.

Brughel îi zâmbi afabil lui Jau.

O parte din priveliștea lor de ansamblu dispăru, înlocuită de Tomas Nau, aflat în L1. Comandorul stătea cu Ezr Vinh și Pham Trinli în cabana din Parcul Lacului.

Soarele scânteia în apa din spatele lor. Urma o conversație publică, deschisă tuturor Adepților emergenți și Qeng Ho. Nau cercetă cu privirea puntea *Mâinii* și se opri asupra lui Brughel.

– Felicitări, Ritser. Te-ai plasat bine. Rita îmi spune că te-ai sincronizat deja cu rețelele de la sol. Avem și noi vești bune. Șefa spionajului din Concordia e în vizită la Southmost. Omologul ei din Frăție e deja aici. În afară de accidente neprevăzute, ar trebui să fie liniște o vreme.

Nau părea atât de sincer și de bine intenționat. Uimitor era că

Ritser Brughel suna la fel de calm:

– Am înțeles, domnule. Mă pregătesc să fac anunțul și să preiau rețeaua în… Făcu o pauză, ca și cum își verifica programul. În cincizeci și una de kilosecunde.

Bineînțeles, Nau nu răspunse imediat. Semnalul de pe *Mână* trebuia redirecționat spre un releu, apoi traversa cinci secunde-lumină până la L1. Orice răspuns întârzia încă cel puțin cinci secunde.

Fix după zece secunde, Nau zâmbi.

– Excelent. Vom stabili ritmul aici astfel încât toată lumea să fie aptă când începe munca. Vă doresc noroc tuturor acolo jos, Ritser. Depindem de tine.

Urmară câteva replici în același dans al minciunilor, apoi Nau dispăru. Brughel confirmă că toate comunicațiile erau locale.

– Codurile de start trebuie să sosească din clipă în clipă, domnule Phuong. Zâmbi larg. Încă douăzeci de secunde și începem să prăjim păianjeni.

Shepry Tripper se holba la displayul radarului.

– E… E așa cum ați spus. Optzeci și opt de minute și uite că vine iar din nord!

Băiatul se pricepea foarte bine la matematică și lucra cu Nethering cam de un an. Înțelegea cu siguranță principiile de zbor ale sateliților. Dar, ca pe majoritatea păianjenilor, tot îl nedumerea ideea că „arunci o piatră în cer și ea nu mai coboară”. Puștiul chicotea de încântare când un satelit de comunicații apărea leneș la orizont la momentul și azimutul prezis de calculele matematice.

Ceea ce făcuse Nethering în noaptea asta fusese o anticipare de alt ordin. Era la fel de șocat ca asistentul lui – și mult mai speriat. Nu prinseseră decât două sau trei azimuturi în capătul îngust al aurorei. Obiectul decelerase, cu toate că ieșise bine din atmosferă. Zona de Apărare Aeriană din Princeton nu fusese impresionată de raportul lui. Nethering avea o relație veche cu cei de acolo, dar de data asta îl trataseră ca pe-un străin. Primise de la ei un răspuns automat, prin care îi mulțumeau pentru informații și îl asigurau că problema intrase în atenția lor. Rețeaua mondială gemea de

zvonuri despre o bombă la mare altitudine. Dar el nu credea că fusese o bombă. Când se îndepărtase în direcția sud, se aflase pe orbită joasă... și acum se întorcea înapoi dinspre nord, exact conform programului.

– Credeți că de data asta o s-o vedem, domnule? O să treacă pe deasupra noastră.

– Nu știu. Nu avem o lunetă care să se rotească suficient de repede ca s-o localizeze deasupra.

Nethering se îndreptă spre scări.

– Poate ne ajută cea de douăzeci și cinci de centimetri.

– Da!

Shepry țopăi în jurul lui...

– Închide-ți masca! Atenție la cabluri!

... și se evaporă, tropăind pe scări.

Dar puștiul avea dreptate! Nu trecură nici două minute și obiectul ajunse exact deasupra capetelor lor, apoi, peste alte două minute, dispăru. Ha! Poate nici nu mai aveau timp pentru lunetă. Nethering se opri și luă un ocular de câmp larg. Apoi urcă scările în goană după Tripper.

Sus de tot, simți vântul ascuțit ca niște colți de tarantulă prin pantalonii încălziți. Soarele avea să răsară peste aproximativ șaptezeci de minute; da, lumina foarte slab și oricum, până atunci, perioada sa de observare se va încheia. Nu-i nimic, de data asta nu conta. Soarta își făcea de cap deasupra pământului cel rece și drag în noaptea asta.

Mai era un minut până să apară din nou misteriosul obiect. Acum trebuia să fie deasupra orizontului, alunecând spre sud, în direcția lor. Nethering ocoli zidul curbat al cupolei principale și se uită spre nord. Îl auzi pe Shepry cum se lupta cu luneta de douăzeci și cinci de centimetri – cea mică, pe care o arătau turiștilor – în dulapul cu instrumente din fața lui. Ar trebui să-i dea o mână de ajutor, dar nu avea timp.

În jos, la orizont, constelațiile străluceau cu limpezime de cristal. Tocmai această limpezime făcea din insulă un paradis. Acum ar trebui să se ridice lent pe cer o pată de lumină solară reflectată. Va fi foarte estompată, căci soarele mort era un biet disc

șters. Nethering se holbă și se tot holbă, mijind ochii după cea mai vagă pâlpâire… Nimic. Poate că ar fi trebuit să rămână lângă radar, poate că în clipa asta ratau șansa de a primi date cu adevărat importante. Shepry reușise să scoată luneta din dulap și se străduia s-o alinieze.

– Ajutați-mă, domnule!

Amândoi se înșelaseră. Soarta o fi zburând cu aripi de înger, dar de înger nestatornic. Obret se întoarse spre Shepry, cam rușinat că-l neglijase. Bineînțeles, supraveghea cerul în continuare, fâșia aceea vecină cu zenitul, unde trebuia să licărească o pată discretă. O masă neagră trecu în fugă peste Roiul Hoțului. O masă neagră. Ceva… uriaș.

Lăsând la o parte demnitatea, Nethering se lăsă pe o parte și apropie ocularul de ochii săi inferiori. Altceva nu avea la dispoziție în noaptea asta… Se întoarse încet, urmărind fâșia de cer așa cum îi spunea intuiția, rugându-se să apară din nou ținta.

– Domnule? Ce vedeți?

– Shepry, uită-te în sus… Uită-te.

Puștiul tăcu o secundă.

– Vai!

Obret Nethering nu-l asculta. Prinsese obiectul în câmpul vizual al lunetei și se concentra să nu-l scape, să îl privească și să nu uite. Nu zări lumină, ci o siluetă care traversa în goană panglica de roiuri stelare din galaxie. Avea aproape un sfert de grad în lățime. Dispăru din nou când ajunse în spațiul dintre roiuri… apoi se ivi pentru încă o secundă. Nethering aproape că-i ghici forma: un cilindru turtit, orientat în jos, mai dezvoltat în centrul navei.

În centrul navei.

Dâra lăsată de el traversă constelațiile singuratice până la orizontul sudic. Nethering încercă zadarnic să-l urmărească până la sfârșit. Dacă nu s-ar fi intersectat cu Roiul Hoțului, nu l-ar fi văzut deloc. Mulțumesc, Soartă!

Lăsă jos ocularul și se ridică.

– O să mai urmărim cerul câteva minute. Cine știe ce resturi mai zboară împreună cu obiectul ăla?

– Vă rog, domnule, lăsați-mă să cobor și să anunț evenimentul

prin rețea! se rugă puștiul. La peste o sută cincizeci de kilometri și atât de mare, încât i-am surprins forma. Probabil că are un kilometru în lungime!

– Bine. Du-te.

Shepry dispăru pe scări. Trecură trei minute. Patru. Orizontul sudic fu străbătut de o licărire, probabil un satelit S de comunicații la joasă altitudine. Nethering își puse ocularul în buzunar și coborî încet pe trepte. De data asta, Apărarea Aeriană trebuia să-l asculte. O mare parte din banii pe contractele sale veneau de la Agenția de Informații din Concordia; știa de sateliții plutitori pe care Frăția începuse nu demult să-i lanseze. *Ăsta nu e nici de-al nostru, nici de-al Frăției. Iar războiul nostru va fi o încăierare de maidan în urma sosirii lui.* Lumea fusese la un pas de războiul nuclear. Acum… ce? Își aminti de perorațiile bătrânului Underhill pe marginea „refugiilor din cer". Dar îngerii vin din pământ, niciodată din cerul pustiu.

Shepry îl întâmpină la baza scărilor.

– Nu-i de bine, domnule. Nu pot să…

– A căzut legătura cu continentul?

– Nu. Merge. Dar Apărarea Aeriană m-a dat la o parte cum a făcut și prima oară.

– Poate au aflat deja.

Shepry scutură agitat din mâini.

– Poate. Dar să știți că se petrec lucruri ciudate. De câteva zile, e plin de postări cretine. Știți, chestia aia cu sfârșitul lumii, tot soiul de poante. M-am distrat; chiar am dat și eu niște răspunsuri cu născociri de-ale mele. Dar în noaptea asta, smintiții au sărit calul.

Shepry se opri, rămas parcă fără termeni de jargon. Arăta brusc foarte tânăr și nesigur.

– Nu-i… nu-i normal, domnule. Am găsit două postări care descriu exact ce-am văzut noi. Te-ai aștepta la așa ceva, dacă tocmai s-ar fi întâmplat ceva în mijlocul oceanului. Dar postările astea sunt pline de aiureli.

Hmm… Nethering traversă încăperea și se așeză pe vechea lui stinghie, lângă consolele de comandă. Shepry se foia înainte și

înapoi, așteptând să ia o hotărâre. *Când am venit prima oară la observator, mecanismele acopereau trei pereți, era plin de instrumente și de leviere, toate analogice.* Acum majoritatea echipamentelor erau mici, digitale, precise. Uneori glumea cu Shepry, întrebându-l dacă merită să aibă încredere în obiecte al căror interior nu se vede. Puștiul nu înțelesese niciodată lipsa lui de încredere în calculatoare. O înțelese în noaptea asta.

– Știi, Shepry, poate că ar trebui să dăm niște telefoane.

51

Hrunkner mai trecuse printr-un uragan, în Marele Război. Dar acela fusese la sol – mai mult în subteran – și nu-și mai amintea decât de vântul necontenit și de zăpada fină care se ridica în vârtejuri, se aduna în nămeți și se strecura în fiecare crăpătură.

De data asta, era în aer, coborând de la doisprezece kilometri. În lumina palidă a soarelui, uraganul făcea vârtejuri întinse pe sute de kilometri, iar vântul care bătea cu o sută de kilometri pe oră nici nu se mai simțea. Un uragan uscat nu egala niciodată furia furtunilor din Anii Strălucirii. Dar cel de acum avea să dureze ani de zile și să se întindă fără limite, asemenea unui ochi de gheață. Echilibrul termic al planetei se oprise pe un fel de platou, energia de cristalizare a apei. Dincolo de el, temperaturile aveau să scadă constant până la nivelul următor, mult mai rece, unde aerul începea să se răcească sub punctul de rouă.

Avionul lor aluneca în jos spre plafonul de nori, zguduindu-se și răsucindu-se prin zone de turbulențe invizibile. Unul dintre piloți spuse că presiunea aerului era acum mai scăzută decât la cincisprezece mii de metri, deasupra strâmtorii. Hrunkner înălță capul spre un hublou și se uită drept înainte. În ochiul uraganului, gheața și zăpada se amestecau licărind în lumina soarelui. Se vedeau și alte lumini, roșul aprins al industriei din Țara Sudului imediat sub suprafață.

Foarte departe, înainte, un șir de munți cu creste neregulate spărgeau norii. Hrunkner zări culori și structuri pe care nu le mai văzuse de când străbătuse Întunericul cu Sherkaner.

Ambasada Concordiei din Southmost avea propriul aeroport, o proprietate de șase pe zece pe șase kilometri, în imediata vecinătate a centrului. Nici ea nu era decât o porțiune din enclava pe care interesele coloniale o menținuseră în generațiile anterioare. Restul imperiului era când un obstacol în calea relațiilor de prietenie dintre cele două națiuni, când izvor de avânt economic

pentru ambele. Pentru Unnerby, nu era decât o fâșie de gheață foarte scurtă, mâzgălită de ulei. Bombardierul lor transformat reuși cea mai incitantă aterizare din cariera lui Hrunkner, patinând pe lângă un șir interminabil de depozite încețoșate de zăpadă.

Pilotul generalului era fie bun, fie foarte norocos. Se opriră la doar treizeci de metri de nămeții care marcau clar capătul pistei. În câteva minute, apărură vehicule în formă de gândaci care-i tractară într-un hangar. Niciun păianjen nu circula pe-afară. Acum, că deviaseră de la rută, pământul scânteia de dioxid de carbon înghețat.

În hangarul adânc, sclipeau multe lumini și, odată ușile lui închise, echipajele de la sol veniră în fugă cu scări. Niște păianjeni îmbrăcați frumos așteptau la baza scărilor, probabil ambasadorul și șeful gărzilor de la ambasadă. Întrucât se aflau încă pe teritoriul Concordiei, sudiștii nu prea aveau cum să-și facă apariția… Atunci remarcă Hrunkner însemnele de pe jachetele celor două VIP-uri. Cineva nerăbdător nu respecta limitele diplomației inteligente.

Se deschise trapa din mijlocul avionului; aerul înghețat pătrunse în cabină prin deschiderea circulară. Smith își strânsese deja echipamentul și cobora spre treaptă. Hrunkner mai rămase puțin pe stinghia lui. Îl chemă prin semne pe unul dintre tehnicienii de spionaj.

– Au mai căzut și alte bombe?

– Nu, domnule, niciuna. Ni s-a confirmat pe toată rețeaua. A fost o explozie izolată, de câteva megatone.

Clubul Subofițerilor de la Comandamentul Teritorial ieșea puțin din comun. Comandamentul era la o zi de drum cu mașina de orice distracție, iar postul avea un buget gras față de alte locuri izolate. Un subofițer angajat aici era, probabil, tehnician cu pregătire universitară, iar mulți dintre soldați lucrau la Centrul de Comandă și Control, situat la câteva etaje sub club. Așa că, pe lângă obișnuitele jocuri de masă, aparate de gimnastică și bar, se găseau și o colecție de cărți bune, și jocuri conectate la rețea, care puteau fi folosite și ca stații de studiu.

Victory Lighthill se făcu mică în semiobscuritatea din spatele barului și urmări panorama de reclame de pe peretele opus. Cel mai neobișnuit lucru din club era că avea voie să intre în el. Lighthill era locotenent junior, beleaua și dușmanul natural al multor subofițeri. Totuși, tradiția spunea că, dacă un ofițer era superior în grad și era invitat de un subofițer, atunci prezența respectivului ofițer era tolerată.

Tolerată, dar, în cazul lui Lighthill, nu și binevenită. Reputația echipei sale și relația specială a acesteia cu șefa Agenției de Informații îi stânjeneau pe păianjeni. Dar, hei, restul echipei era formată din subofițeri! Chiar acum erau împrăștiați prin bar, fiecare cu un coș greu. Măcar o dată, ceilalți subofițeri stăteau de vorbă cu ei, chiar socializau. Până și cei care nu țineau de Agenția de Informații știau că situația nu e deloc grozavă și că misterioasa echipă Lighthill precis știe date din interiorul agenției.

– Smith e aici, la Southmost, spuse un sergent major care stătea la bar. Cine altcineva să fie?

Mișcă din cap în direcția unuia dintre caporalii lui Lighthill și așteptă o reacție. Caporalul Suabisme scutură din umeri și nu răspunse, făcând pe neștiutorul și, după standardele tradiționaliste, arătând mult prea tânăr.

– N-am de unde să știu, domnule sergent. Chiar nu am de unde.

Sergentul făcu un gest batjocoritor.

– Serios? Și atunci cum de voi, toți lingăii lui Lighthill, cărați bagaje? Aș zice că așteptați să săriți într-un avion.

Era genul de testare care de obicei o determina pe Viki să acționeze, fie să-l retragă pe caporalul Suabisme, fie, la nevoie, să închidă gura sergentului. Dar, în clubul subofițerilor, Lighthill nu avea nicio autoritate. Pe deasupra, venise aici pentru ca echipa ei să stea în umbră. Dar în clipa următoare, sergentul-major își dădu seama că tânărul caporal nu avea de gând să-i scape nimic; se întoarse la amicii lui de la bar.

Viki oftă. Se ghemui până când ajunse cu vârful ochilor puțin deasupra barului. Localul se aglomera, șuieratul scuipatului în scuipătoare era un fel de muzică în fundal. Se vorbea puțin, se

râdea și mai puțin. Subofițerii ieșiți de la serviciu ar trebui să fie mai dinamici, dar paingii ăștia aveau mintea plină de alte lucruri. Centrul atenției era televizorul. Cooperativa subofițerilor cumpărase cel mai nou aparat cu format variabil. În semiobscuritatea din spatele barului, Viki zâmbi involuntar. Dacă lumea ar mai supraviețui câțiva ani, astfel de aparate ar fi la fel de bune ca acelea de videomanție folosite de tatăl ei.

Televizorul transmitea de pe un site comercial de știri. O fereastră reda o imagine neprelucrată preluată de o cameră din aeroportul ambasadei din Southmost: avionul care rula pe pistă era de un tip pe care Lighthill îl văzuse numai de două ori până atunci. Ca multe altele, era secret și învechit în același timp. Presa nu comentă cine știe ce pe marginea lui. În fereastra principală, o editorialistă se felicita pentru că dăduse lovitura și făcea speculații referitoare la pasagerii din aeronavă.

– … nu e regele însuși, în ciuda celor spuse de concurenții noștri. Colegii noștri care urmăresc palatul și aeroporturile din Princeton ar fi sesizat orice mișcare în familia regală. Așadar, oare cine sosește acum la Southmost?

Reportera se opri și camerele se apropiară de ea, înconjurându-i partea din față a corpului. Imaginea se extinse și cuprinse toate displayurile apropiate. Manevra dădu senzația de conversație intimă.

– Am aflat că emisarul este comandantul Serviciului de Informații al regelui, Victory Smith.

Camerele se dădură puțin înapoi.

– Așadar, ofițerilor de informații ai regelui le spunem: nu vă puteți ascunde de presă. Mai bine acordați-ne acces nelimitat. Lăsați lumea să afle ce progrese a făcut Smith cu sudiștii.

Altă cameră, din interiorul unui hangar: avionul lui mami fusese tras până în hambarul gol, și ușile tocmai se închideau. Scena semăna cu o dioramă construită din jucării: avionul cu design futurist, vehiculele de remorcare pufăind pe podeaua hangarului imens. Nu se vedeau păianjeni. *Doar nu trebuie să presurizeze hangarul?* Nici în inima uraganului uscat presiunea nu putea fi atât de scăzută. După o clipă, dintr-un camion coborâră

soldați. Împinseră o scară până la marginea avionului. În Clubul Subofițerilor se făcu liniște.

Un soldat urcă până la trapa din mijloc a aparatului de zbor. O crăpă și… imaginile transmise de cameră dispărură, înlocuite de sigiliul regal.

Se auzi un râs, apoi aplauze și huiduieli.

– Bravo generalului! strigă cineva.

Păianjenii din club ar fi dat orice ca să știe ce se petrece la Southmost, dar nu suportau agențiile de știri. Considerau relatările deschise și prompte drept un afront personal.

Victory se uită la membrii echipei sale. Cei mai mulți se uitaseră la televizor, dar prea puțin interesați. Știau ce se întâmplă și, așa cum speculase sergentul-major Gură-Spartă, se așteptau să înceapă ostilitățile foarte curând. Din nefericire, televiziunea nu-i putea ajuta. În spatele încăperii, departe de bar și de televizor, câțiva jucători înrăiți, printre care și trei membri din echipa Lighthill, mișunau pe lângă jocurile mecanice. Brent era aici de când începuseră să hoinărească. Se ghemuise sub displayul unui joc. Casca îi acoperea capul aproape complet. Dacă te uitai la el, n-ai fi zis că lumea stă să se prăbușească.

Viki sări de pe stinghie și se îndreptă fără zgomot înapoi spre jocurile mecanice.

În toți cei treizeci și cinci de ani de existență, barul nu trăise un moment mai impresionant. *Dar, cine știe, poate după asta vom merge mai departe, ne vom apuca serios de afaceri.* Se întâmplaseră lucruri ciudate. Barul lui Benny fusese centrul activităților de socializare ale straniei comunități din punctul L1. Foarte curând, această comunitate avea să includă o nouă rasă, prima rasă nonumană deținătoare de înaltă tehnologie întâlnită de oameni. Se putea foarte bine ca barul să devină nucleul acestei combinații splendide.

Benny Wen plutea de la o masă la alta, îndrumându-și ajutoarele și salutându-și clienții. Însă din când în când, mintea i-o lua razna într-un viitor fabulos și-și închipuia cum va fi să-i servească pe păianjeni.

– Aripa de jos nu mai are bere, Benny, auzi vocea lui Hunte în ureche.

– Roag-o pe Gonle, papa. A promis c-o să rezolve toate cererile.

Se uită în jur și o zări scurt pe Fong într-un tunel de flori și lujeri, în aripa estică a barului.

Benny nu auzi replica tatălui său. Vorbea deja cu grupul de emergenți și Qeng Ho din jurul mesei pe care tocmai o pregătise.

– Bine ați venit, bine ați venit! Lara! Nu te-am mai văzut de-un car de gărzi.

Bucuria de a se mândri cu barul și de a se întâlni cu prieteni vechi îi încălzeau sufletul.

După câteva clipe de pălăvrăgit, se depărtă de masă și merse la alta, apoi la alta, urmărind tot timpul dacă erau serviți clienții. Deși papa și Gonle erau și ei de serviciu, de-abia reușeau să-și coordoneze ajutoarele.

– E aici, Benny, auzi glasul lui Gonle în ureche.

– A venit! strigă el. Mă întâlnesc cu ea la masa din față!

Se deplasă de lângă mese spre spațiul central gol. Existau aripi pentru clienți în toate cele șase puncte cardinale. Comandorul le dăduse voie, ba chiar îi încurajase să dărâme pereții și să folosească spațiul în care înainte se țineau ședințele. Barul era acum cel mai mare spațiu nedecomandat din habitat. După Parcul Lacului, era cel mai mare spațiu locuibil din L1. Astăzi, la apogeul pregătirilor grăbite pentru Salvarea Păianjenilor, aproape trei sferturi din emergenți și Qeng Ho făceau de gardă simultan. Și, pentru scurtă vreme înainte de ultimul tur de forță, toată lumea se adunase la bar. Toată treaba era, în aceeași măsură, o reuniune, o acțiune de salvare și un început.

Centrul barului era un icosaedru din displayuri, un cort făcut din videotapetul cel mai bun care le rămăsese. Era primitiv și, pentru că aparținea tuturor, le dădea o senzație de intimitate. Clienții se uitau din toate părțile la peisajele comune. Benny traversă rapid spațiul gol, ratând la mustață un colț cu displayuri. Privind în exteriorul lui, zări sute de clienți, zeci de mese cuibărite printre lujeri și flori. Apucă un lujer, se cățără și se opri grațios la o masă din aripa superioară, la marginea spațiului central gol.

„Masa de onoare”, cum o numise Nau.

– Qiwi! Ia loc, te rog, și fii bine-venită!

Zbură peste masă și ajunse lângă ea.

Qiwi Lisolet îi zâmbi șovăitoare. Acum avea cu cinci sau șase ani mai mult decât el, dar părea foarte tânără, foarte nesigură pe ea. Ținea ceva aproape de umăr: unul dintre pisoii de la North Paw, primul pe care-l vedea Benny în afara parcului. Qiwi aruncă o privire prin bar, parcă surprinsă de atâta lume.

– Deci toată lumea e aici.

– Da! Ne bucurăm foarte mult că ai venit. Ne poți da lămuriri din interior despre ce se întâmplă.

Un ambasador al bunăvoinței comandorului. Așa arăta Qiwi astăzi, fără costum presurizat, ci într-o rochie de dantelă care vălurea lin când se mișca. Nici la petrecerea din Parcul Lacului nu fusese atât de frumoasă.

Qiwi se așeză la masă cu reținere. Benny se așeză și el puțin, din politețe. Îi dădu o baghetă de comandă.

– Asta mi-a dat Gonle; îmi pare rău, altceva mai bun nu avem. Arătă spre display și opțiunile de conectare. Iar asta îți dă control vocal în tot barul. Te rog s-o folosești. Tu știi ce se petrece mai bine decât oricine de aici.

După o clipă, Qiwi luă bagheta. Cu cealaltă mână, ținea strâns pisoiul. Creatura își răsuci aripile într-o poziție mai comodă, dar nu protestă. De ani de zile, Qiwi era cea mai populară din cercul intim al comandorului. Nu era chiar o ambasadoare, mai degrabă o prințesă. Așa i-o descrisese odată Benny lui Gonle Fong. Gonle rânjise cu cinism când auzise cuvântul, apoi îl aprobase. Toți aveau încredere în Qiwi; ea mai slăbea lanțul tiraniei… Dar existaseră perioade când părea pierdută. Ca astăzi. Benny se lăsă pe spate în scaun. Să se mai agite și ceilalți puțin. Simțea că fata avea mai multă nevoie de el.

Qiwi ridică privirea, surâzând ca mai demult.

– Da, pot să conduc spectacolul. Tomas mi-a arătat cum. Luă mâna de pe pisoi și-l bătu pe braț. Nu te teme, Benny. Salvarea e riscantă, dar o să ieșim la liman.

Se jucă cu bagheta și displayul din bar sclipi în culorile

premergătoare unui anunț, lumina reflectându-se pe lujerii înfloriți. Când vorbi, vocea ei se auzi dintr-o mie de microboxe sincronizate astfel încât să pară că e lângă fiecare client.

– Bună ziua tuturor. Bine ați venit la spectacol.

Avea un glas fericit și încrezător – glasul lui Qiwi, așa cum o știau toți.

Displayul se separa în imagini multiple: fața lui Qiwi, Arachna văzută de pe *Mâna Invizibilă,* comandorul Nau lucrând în cabana din North Paw, planuri ale orbitei *Mâinii* și configurația militară a diferitelor națiuni de păianjeni.

– Așa cum știți, vechea noastră prietenă Victory Smith tocmai a sosit în Țara Sudului. Peste câteva minute va ajunge la parlamentul sudiștilor, iar noi vom avea parte de un spectacol unic – imagini transmise în direct de o cameră de la sol. În sfârșit, după atâția ani, vom vedea în direct ce se întâmplă.

Pe displayul central, fața lui Qiwi se lumină într-un surâs.

– Gândiți-vă că acum gustați din savoarea lucrurilor care vor veni, începutul vieții noastre cu locuitorii de pe Arachna. Dar, înainte de a ajunge acolo, știți că trebuie să împiedicăm un război și, în cele din urmă, să ne dezvăluim prezența.

Se uită la displayuri și avu o ezitare în glas, parcă șocată subit de proporțiile colosale a ceea ce intenționau să facă.

– Am plănuit să ne dezvăluim prezența în aproximativ patruzeci de kilosecunde, când manipularea rețelei pe orbită joasă e pregătită, când orbita *Mâinii* e deasupra capitalelor Frăției și Concordiei. Cred că știți cât de dificil va fi. Păianjenii, care sperăm să ne devină prieteni, se clatină pe un teren extrem de periculos; aproape nicio civilizație nu poate spera să supraviețuiască pe un asemenea teren. Dar știu că v-ați pregătit foarte bine pentru ziua aceasta. Când va veni vremea anunțului și a contactului, știu că vom reuși.

Deocamdată, priviți spectacolul. În curând vom fi foarte ocupați.

52

Destul de ciudat, dar Rachner Thract își păstrase gradul de colonel, deși colegii lui n-ar fi avut încredere în el nici să le curețe latrinele. Generalul Smith îl tratase cu blândețe. Nu puteau dovedi că era trădător și nici Smith nu voia să-l ia la un interogatoriu dur. În consecință, colonelul Rachner Thract, înainte angajat al serviciului care nu trebuia menționat, se pomeni cu un salariu și cu diurnă ca și cum ar fi fost activ… dar fără nimic de făcut.

Trecuseră patru zile de la ședința îngrozitoare de la Comandamentul Teritorial, dar Thract se urmărise căzând în dizgrație de aproape un an. Când, în cele din urmă, se întâmplase, simțise o ușurare imensă, cu excepția amănuntului nefericit că supraviețuise – o stafie în viață.

Ofițerii de demult, mai ales oculții, s-ar fi decapitat după o asemenea rușine. Rachner Thract era pe jumătate ocult, dar nu își tăiase capul cu o lamă. În schimb, își amorțise creierul cu șampanie cinci zile la rând, umblând creanga prin Fâșia Calorica. Un idiot perfect. Calorica era singurul loc din lume unde era prea cald să cadă în comă alcoolică.

Așadar, auzise și el că cineva – Smith, trebuia să fie Smith – zbura la Southmost și încerca să recupereze ceea ce pierduse Thract. Pe măsură ce treceau orele până la sosirea lui Smith în Southmost, își găsi mângâierea în băutură. Se uita la știri prin cârciumi. Stătea, le urmărea și se ruga ca Victory Smith să reușească acolo unde eforturile lui dăduseră greș. Însă știa că nici ea nu va reuși. Nu-l credea nimeni, nici măcar el însuși, Rachner Thract, nu se credea pe sine, pentru că nu știa cum și de ce. De un lucru era însă convins: cineva susținea Frăția. Nici Frăția nu știa de asta, dar sprijinul exista și transforma fiecare avantaj tehnologic al Concordiei în avantajul ei.

Pe ecranele multiple, care transmiteau direct din Southmost, Smith trecu de Ușile Mărețe ale Sălii Parlamentului. Până și aici, în cel mai deșucheat local de pe Fâșie, clientela făcu liniște. Thract își

propti capul de bar și simți cum încep să-i lucească ochii.

Atunci îi sună telefonul. Îl scoase din jachetă, îl duse la cap, se holbă la el neîncrezător și dezinteresat. *Probabil ca e stricat.* Sau cineva îi trimitea un avertisment. Nimic important nu avea cum să iasă din rahatul ăsta de telefon nesigur.

Se pregătea să-l arunce pe podea, când dama de pe stinghia vecină îi trase una peste spate.

– Militar puturos! Ieși afară!

Thract alunecă de pe stinghie, nesigur dacă se pregătea să respecte cererea damei sau să apere onoarea lui Smith și a celor care încercau să mențină pacea.

Până la urmă, administratorul localului găsi soluția; Thract se pomeni în stradă și nu mai avea cum să vadă la televizor ce avea de gând să facă generalul lui. Iar telefonul lui suna în continuare. Apăsă „Accept" și mârâi neinteligibil în microfon.

– Domnule colonel Thract, dumneavoastră sunteți?

Cuvintele se auzeau sacadat și stâlcit, dar vocea era vag familiară.

– Domnule colonel? E sigură comunicarea la capătul dumneavoastră al firului?

Thract înjură cu voce tare:

– Sigur pe dracu' să-l ia!

– Atunci avem o șansă. Nici ei nu se pot amesteca în toate conversațiile din lume.

Ei. Cuvântul accentuat străbătu ceața mahmurelii. Duse telefonul la gură și rosti vorbele cu o curiozitate aproape reală:

– Cine e la aparat?

– Iertați-mă. Sunt Obret Nethering. Vă implor, nu închideți. Probabil că nu vă mai amintiți de mine. Acum cincisprezece ani, am ținut un scurt curs despre teledetecție. La Princeton. Ați participat și dumneavoastră.

– A, îmi aduc aminte. Un curs bunicel.

– Serios? Bine, foarte bine! Atunci vă dați seama că nu sunt un țicnit. Domnule, știu cât de ocupat trebuie să fiți acum, dar vă rog din suflet să-mi acordați câteva minute din timpul dumneavoastră. Vă rog.

Thract conștientiză dintr-odată că mergea pe stradă, printre clădiri. Fâșia Calorica înconjura fundul căldării vulcanice, poate cel mai cald loc de pe suprafața planetei. Dar nu era decât o amintire ștearsă a vremurilor când Calorica fusese terenul de joacă al magnaților. Barurile și hotelurile se ruinau. Nici măcar nu mai ningea. Troienele de zăpadă adunate pe aleea din spatele lui zăceau acolo de doi ani, mânjite de voma și dârele de urină lăsate de bețivani. *Centrul meu de comandă cu înaltă tehnologie.*

Thract se lăsă pe vine, ferindu-se de vânt.

– Păi, cred că pot să vă acord câteva minute.

– Vai, vă mulțumesc! Sunteți ultima mea speranță. Mi s-au blocat toate apelurile spre profesorul Underhill. Nu-i de mirare, acum înțeleg…

Thract îl și vedea pe paing cum își adună gândurile și încearcă să nu se lungească.

– Sunt astronom pe Insula Paradisului, domnule colonel. Azi-noapte am văzut…

O navă spațială mare cât un oraș, luminând cerul cu propulsia ei… ignorată de Apărarea Aeriană și de toate rețelele. Descrierile lui Nethering erau scurte și precise și nu depășiră un minut. Astronomul continuă:

– Nu sunt un țicnit, vă rog să mă credeți. Asta am văzut! Sigur există sute de martori oculari, dar se pare că nava a fost invizibilă pentru Apărarea Aeriană. Domnule colonel, trebuie să mă credeți.

Tonul lui Nethering deveni plângăcios când își dădu seama că niciun păianjen cu mintea întreagă n-ar crede așa o poveste.

– Păi, te cred, spuse Rachner încet.

Era o născocire paranoică… și explica totul.

– Ce-ați spus, domnule colonel? Îmi pare rău, nu vă pot transmite probe solide. Ne-au tăiat linia telefonică terestră acum jumătate de oră. Mă folosesc de radioul unui amator ca să comu… – câteva silabe se auziră stâlcite – atât am vrut eu să vă spun. Poate că e vorba de o conspirație strict secretă a Apărării Aeriene. Dacă nu-mi puteți spune nimic, voi înțelege. Dar a trebuit să încerc să vă găsesc. Nava aia a fost atât de mare și…

Pentru o clipă, Thract crezu că observatorul se oprise, copleșit.

Dar liniștea se prelungi mai multe secunde, apoi o voce artificială se smiorcăi în difuzorul mic:

– Mesaj 305. Eroare de rețea. Vă rugăm să reluați apelul mai târziu.

Rachner vârî cu grijă telefonul înapoi în jachetă. Îi înghețaseră gura și mâinile pentru mâncat, dar nu numai din cauza aerului rece. Demult, specialiștii lui în informații de rețea făcuseră un studiu despre spionarea automată. Teoretic, cu un calculator puternic, era posibil să monitorizezi fiecare comunicație liberă ca să găsești cuvinte-cheie, și să declanșezi răspunsuri de siguranță. Teoretic. Practic, dezvoltarea calculatoarelor necesare rămânea mereu în urma rețelelor publice actuale. Acum însă, cineva avea puterea necesară.

Un complot bine protejat al Apărării Aeriene? Improbabil. În ultimul an, Rachner Thract urmărise cum misterele și eșecurile năvăleau din toate direcțiile. Chiar dacă spionajul Concordiei și Pedure și toate agențiile de spionaj din lume ar fi colaborat, tot n-ar fi putut născoci minciunile impecabile suspectate de Thract. Nu. Indiferent cu ce se confruntau, era mai mare decât lumea, un rău cumplit, cum nu găseai printre păianjeni.

Acum, în sfârșit, avea ceva concret. Mintea lui ar fi trebuit să intre în alertă; în schimb, căzu pradă confuziei și panicii. *Fir-ar să fie de șampanie!* Dacă urmau să lupte cu o forță străină atât de abilă și de vicleană… ce mai conta că Obret Nethering și Rachner Thract cunoșteau adevărul? Ce puteau face ei? Dar lui Nethering îi dăduseră voie să vorbească mai mult de un minut. Rostise o serie de cuvinte-cheie înainte de a se întrerupe legătura. Or fi străinii mai tari decât păianjenii, dar nu erau zei.

Ideea îl făcu să se oprească în loc. Deci nu erau zei. Vestea despre nava lor probabil că se răspândea în toată lumea civilizată, încetinită și sugrumată de contacte directe între indivizi fără acces la putere. *Dar secretul nu poate fi ținut ascuns decât două-trei ore.* Și asta însemna că… dacă se urmărea o înșelăciune, atunci trebuia consumată în următoarele ore. Chiar acum, șefa își risca viața la Southmost, încercând să-i scape dintr-un dezastru care era, de fapt, o cursă. *Dacă aș reuși să ajung la ea, la Belga, la*

oricine din conducere…

Telefoanele și mesajele prin rețea n-ar ajuta la nimic. Îi trebuia un contact direct. Thract avansa în zigzag pe trotuarul pustiu. După colț era o stație de autobuz. Cât o fi până la următoarea cursă? Mai avea elicopterul lui particular, jucărie de bogătaș… dar sărea în ochi imediat. Străinii l-ar ataca și l-ar nimici. Își alungă temerile. Acum, elicopterul era singura lui speranță. De la heliport ajungea în orice loc pe o rază de trei sute de kilometri. Ce se găsea în perimetrul respectiv? Încercă să cotească și alunecă. Grand Boulevard se întindea pe sub șirul infinit de lumini tricrome, de la Fâșie prin pădurea Calorica. Pădurea era demult moartă, bineînțeles. Nu mai avea nici frunze care să sporuleze, solul era prea cald. Mijlocul ei fusese curățat și transformat în heliport. De acolo putea zbura la… Trecu cu privirea dincolo de căldare. Luminile se făcură scântei mici. Cândva, demult, escaladaseră pereții căldării, spre vilele din Anii Palizi. Dar cei cu adevărat bogați își abandonaseră palatele. Numai câteva erau locuite, inaccesibile pe dedesubt.

Dar Sherkaner Underhill era acolo, sus, întors de la Princeton. Cel puțin așa se anunțase la ultimele știri pe care le văzuse Thract, în ziua în care cariera lui se încheiase. Știa ce se spunea despre Underhill, cum că bietul paing își pierduse mințile. Nu-i nimic. Thract trebuia să găsească o cale de a pătrunde în Comandamentul Teritorial, poate prin fiica șefei, o cale care să nu se intersecteze cu rețeaua.

Autobuzul opri în spatele lui după un minut. Sări în el, singurul pasager, deși era la jumătatea dimineții.

– Aveți noroc. Șoferul zâmbi larg. Următorul vine numai la trei ceasuri după prânz.

Treizeci de kilometri pe oră, cincizeci. Autobuzul hurducăia în jos, pe Grand Boulevard, spre heliportul din Pădurea Moartă. Ajung la ușa lui în zece minute.

Dintr-odată, își dădu seama că era plin de vomă întărită pe gură și pe mâinile pentru mâncat și că uniforma era numai pete. Se frecă pe cap, dar nu avea ce face. Un nebun merge în vizită la un bătrân senil. Poate așa trebuia. Poate era ultima lor șansă.

Cu zece ani înainte, în vremuri mai prietenoase, Hrunkner Unnerby fusese consultantul sudiștilor pentru proiectul Noul Southmost Subteran. Așa că, în mod ciudat, după ce părăsiră ambasada Concordiei și intrară pe teritoriul Țării Sudului, peisajul deveni familiar. Era plin de lifturi. Sudiștii își doriseră o Sală a Parlamentului care să reziste unui atac nuclear. Hrunkner îi avertizase că tehnologia militară viitoare ar face din scopul lor unul imposibil de realizat, dar ei nu-l ascultaseră, ci irosiseră o cantitate mare de resurse care ar fi sprijinit agricultura din Epoca Întunericului.

Liftul principal era atât de mare, încât încăpeau în el și reporterii, care se urcară imediat. Presa din Țara Sudului era o clasă privilegiată, protejată explicit printr-o lege parlamentară, chiar pe proprietatea guvernului! Generalul se descurca foarte bine cu mulțimea. Poate că învățase de la Sherkaner să se poarte cu jurnaliștii. Subordonații ei își adunaseră siluetele masive și se retrăseseră inofensivi în fundal. Smith făcu remarce generale, apoi ignoră întrebările politicoasă, lăsând poliția să-i țină pe reporteri la distanță.

La trei sute de metri sub pământ, liftul începu să avanseze lateral, pe o șină electrică. Prin ferestrele înalte ale liftului se vedeau peșteri industriale bine luminate.

Sudiștii făcuseră foarte multe și pe Arcul Coastei, dar nu aveau destule ferme subterane ca să-și susțină realizările.

Cei doi Reprezentativi Aleși care o întâmpinaseră pe Smith la aeroport deținuseră cândva mare putere în Țara Sudului. Dar vremurile se schimbaseră: avuseseră loc asasinate, acte de corupție – toate vicleniile cunoscute ale Pedurei; recent, Frăția avusese un noroc neașteptat. Cei doi erau, cel puțin în public, singurii susținători ai Concordiei. Acum erau considerați lingăii unui rege străin. Stăteau aproape de general, unul dintre ei destul de aproape ca să-i vorbească în spatele unui paravan. Dacă avea noroc, numai generalul și Hrunkner îl auzeau. *Nu te baza pe asta,* își zise Unnerby.

– Nu vreau să par lipsit de respect, doamnă, dar am sperat să

vină regele dumneavoastră în persoană.

Politicienii purtau jachete și pantaloni croiți cu gust și aveau aerul că sunt jigniți spiritualicește.

Generalul încuviință, liniștindu-i:

– Înțeleg, domnule. Am venit să mă asigur că se vor face lucrurile care trebuie și că se vor face în siguranță. Mi se va permite să mă adresez parlamentului?

În situația de față, Hrunkner bănui că nu exista un „cerc restrâns" căruia să i se adreseze, dacă nu puneai la socoteală grupul controlat de Pedure. Dar un vot parlamentar ar schimba mult situația, întrucât forțele strategice erau încă devotate parlamentului.

– D-da. Am aranjat. Dar lucrurile au mers prea departe. Sudistul scutură din mâna cu ceas. N-aș zice că am scăpat de pericolul ca liftul să fie sabotat și…

– Ne-au lăsat să ajungem până aici. Dacă mă voi putea adresa parlamentului, cred că se va ajunge la o înțelegere.

Generalul Smith îi zâmbi sudistului – un zâmbet mai degrabă conspirativ.

Peste un sfert de oră, liftul îi lăsă pe esplanada principală. Trei părți și acoperișul pur și simplu se ridicară. Iată un stil de decor nemaiîntâlnit de Hrunkner. Inginerul din el nu rezistă: se opri și se holbă în sus, la luminile orbitoare și la beznă, încercând să descopere mecanismul care genera un asemenea efect impresionant, nezgomotos.

Apoi năvala polițiștilor, a politicienilor și a reporterilor îi trase de pe esplanadă…

… și urcară scările spre Sala Parlamentului.

În vârful lor, gărzile sudiste îi separară, în sfârșit, de reporteri și de apărătorii lui Smith. Trecură printre ușile de lemn de cinci tone… și pătrunseră în sală. Sala fusese dintotdeauna subterană, în generațiile anterioare se înghesuise deasupra refugiului local. Primii conducători fuseseră mai degrabă niște bandiți (sau luptători pentru libertate, depinde cine făcea propaganda) ale căror trupe mișunau în ținutul muntos.

Hrunkner ajutase la proiectarea sălii. Era unul dintre puținele

proiecte la care lucrase el și în care un ideal de proiect măreț generase o construcție uluitoare. Poate că nu era rezistentă la bombe, dar arăta superb.

Sala era un bol puțin adânc, cu niveluri legate prin scări ușor curbate, fiecare nivel lat, cu șiruri de birouri și stinghii. Pereții de piatră se curbau într-o arcadă enormă cu tuburi fluorescente și alte corpuri de iluminat. La un loc, luminile aveau intensitatea și puritatea unei zile din Anii Medii, suficiente să scoată în evidență culorile din perete. Covoare adânci și moi, ca pielea-tatălui, acopereau scările, intervalele și avanscena. Pe lemnul lustruit de la fiecare nivel atârnau tablouri în mii de culori, lucrate de pictori care știau cum să exploateze fiecare iluzie. Pentru o țară săracă, se cheltuise imens pe acest loc. Însă parlamentul era mândria lor, o invenție care pusese capăt banditismului și dependenței, și adusese pace. Până acum.

Ușile se închiseră în spatele lor. Sunetul trezi ecouri din cupolă și din pereții îndepărtați. Înăuntru se vor afla Aleșii, musafirii lor și – sus de tot Hrunkner observă ciorchine de lentile – noile camere. Dacă te uitai la mesele curbate, aproape fiecare stinghie era ocupată. Unnerby simți cum îl privesc ochii a cinci sute de Aleși.

Smith, Unnerby și Tim Downing coborâră treptele care duceau la avanscenă. Aleșii tăceau, privindu-i. Emanau respect, ostilitate și speranță. Poate că Smith avea șansa de a menține pacea.

Pentru această zi triumfală, Tomas Nau programase vremea cea mai senină în North Paw, o după-amiază caldă, care să țină toată vara. Ali Lin se cam bosumflase, dar făcuse schimbările necesare. Acum Ali smulgea buruienile în grădina din spatele cabinetului lui Nau, absolut calm. Ce dacă se dădeau peste cap tiparele parcului? Următoarea lui sarcină va fi să le repare.

Iar sarcina mea e să conduc totul, își zise Nau. Vizavi de el, la masă, stăteau Vinh și Trinli, ocupați cu supravegherea locului, așa cum le ceruse el. Trinli era esențial pentru povestea de acoperire, singurul speculant de care Tomas era sigur că va susține minciunile. Vinh… ei, când vor veni clipele critice, îl va elimina cu o scuză credibilă, dar ceea ce va vedea el va confirma spusele lui

Trinli. Cam periculos, dar, dacă se iveau surprize… ei, se vor ocupa de ele Kal și oamenii lui.

Ritser era prezent într-o imagine plată, arătându-l așezat în scaunul căpitanului la bordul *Mâinii.* Nicio vorbă scoasă de el nu va ajunge la urechi nevinovate.

– Da, domnule comandor! Imediat vom afișa imaginea. Avem un robospion funcțional în Sala Parlamentului. Hei, Reynolt, Melin al tău a făcut și el ceva bine.

Anne se afla în Mansarda din Hammerfest. O vedea numai Tomas în vizorul său, restul o auzeau. În clipa aceea, atenția ei era distribuită cel puțin în trei direcții. Rula o analiză a deviaților, citea o traducere de-a Trixiei Bonsol pe peretele de deasupra ei și urmărea fluxul de date de pe *Mână*. Situația deviaților era la fel de complicată ca întotdeauna. Nu-i replică lui Ritser.

– Anne? Când apar imaginile transmise de robospionii lui Ritser, trimite-le direct în barul lui Benny. Trixia poate face traducerea simultană, dar vrem și noi să auzim ceva.

Tomas mai văzuse transmisiunile robospionilor. Lasă-i pe oamenii din bar să vadă cum arată și cum se mișcă păianjenii îndeaproape – un ajutor subtil în sprijinul minciunilor de după cucerire.

Anne nu-și luă ochii de la muncă.

– Am înțeles, domnule. Mă ocup să audă și Vinh și Trinli ce auziți dumneavoastră.

– Întocmai.

– Foarte bine. Vreau doar să vă spun… inamicii noștri interni au accelerat ritmul. Descopăr că s-au amestecat în toate automatele. *Urmăriți-l pe Trinli.* Fac pariu că stă acolo și se joacă cu localizatoarele lui.

Anne ridică ochii o fracțiune de secundă, surprinzând expresia întrebătoare a lui Nau. Ridică din umeri.

– Încă nu sunt convinsă că el e. Dar sunt foarte aproape. Fiți pregătit.

Trecu o secundă. Se auzi din nou vocea lui Anne, de data asta de către toată lumea, aici și în habitatul speculanților.

– În regulă. Iată transmisia video în direct de la Sala

Parlamentului din Southmost. Asta ar vedea și ar auzi un om.

Nau se uită la stânga, unde vizorul îi arăta ce vedea Qiwi din habitat. Imaginile principale de pe displayurile lui Benny pâlpâiră. La început, nu se deslușea nimic pe ele. O învălmășeală de nuanțe roșii, verzi și albastru actinic. Se uitau la un fel de groapă. În pereți erau tăiate scări de piatră. Pe stâncă creșteau mușchi sau piei păroase. Păianjenii se înghesuiau ca niște gândaci negri.

Ritser Brughel ridică ochii de la imaginea din Sala Parlamentului și scutură din cap îngrozit.

– Parcă e o viziune a Iadului în ochii unui profet frenk.

Nau încuviință tacit. Din cauza decalajului de zece secunde, pălăvrăgeala trebuia evitată. Dar Brughel avea dreptate; priveliștea atâtor păianjeni la un loc era mai urâtă decât transmisiile video anterioare. Traducerile drăgălașe, umanizate ale deviaților îți creau o imagine incorectă a păianjenilor. *Mă întreb ce anume nu reușim să aflăm din mințile lor.* Afișă o imagine separată, sintetizată de traducători dintr-un ciclu de știri de pe Arachna; groapa abruptă deveni un amfiteatru, petele oribile de culoare erau mozaicurile din covor (care nu mai semăna cu o freză țepoasă). Lemnăria sclipea peste tot de lustru (fără pete și găuri). Iar creaturile însele erau mai calme și făceau gesturi aproape de înțeles.

Pe ambele displayuri, trei figuri își făcură apariția la ușile parlamentului. Coborâră scările de piatră. Aerul se umplu de șuierături și păcănituri, sunetele scoase în realitate de păianjeni.

Cei trei dispărură în fundul gropii. Apărură în momentul următor, urcând pe partea opusă. Ritser chicoti.

– Aia mijlocie din față trebuie să fie spioana șefă, pe care Trixia Bonsol a botezat-o Victory Smith.

Un detaliu din traducerea deviaților se potrivea cu realitatea: creatura purta îmbrăcăminte neagră ca smoala, dar semăna mai degrabă cu o haină tricotată strâns din petice decât cu o uniformă.

– Ființa păroasă din spatele lui Smith… trebuie să fie inginerul, „Hrunkner Unnerby”. Ciudate nume pentru niște monștri.

Grupul urcă pe un arc de piatră. Un al patrulea păianjen, aflat deja pe structura precară, se cățără pe vârful ei ascuțit.

Nau întoarse privirea de la sala păianjenilor la mulțimea din

bar. Toți tăceau, urmărind transmisia șocați. Până și ajutoarele lui Benny stăteau nemișcate, captivate de imaginile din lumea păianjenilor.

– Purtătorul de cuvânt al parlamentului face prezentările, rosti un deviat. „Se va face liniște în Parlament. Am onoarea să…"

Pe lângă vorbele inteligibile, robospionul transmitea realitatea din fundal: șuierături, păcănituri, gesturi făcute cu picioarele din față, care se terminau ca un vârf de spadă. Creaturile semănau, în fond, cu statuile descoperite de Qeng Ho la Comandamentul Teritorial. Dar când se mișcau, o făceau cu grație de prădător, unele gesturi foarte lente, altele foarte rapide. Foarte ciudat însă era că, în ciuda imaginilor clare, nu li se vedeau bine ochii. De-a latul crestelor canelate de pe cap aveau pete sticloase netede, bulbucate pe alocuri, cu extensii care ar fi putut fi punctele pentru văzul în infraroșu. Partea din față a corpului păianjenilor era o mașinărie de mâncat hidoasă. Mandibulele-lame și membrele ajutătoare ca niște gheare se agitau întruna. Însă capul aproape că nu se mișca pe torace.

Purtătorul de cuvânt coborî din vârful structurii arcuite și în locul lui se urcă generalul Smith. Cei doi reușiră cu greu să se strecoare unul pe lângă celălalt. Odată ajunsă în vârf, Smith lăsă o clipă de liniște. Mișcă picioarele din față într-o mică spirală, vrând parcă să încurajeze ființele naive să se apropie de gura ei. Apoi începu să șuiere și să păcăne. Pe imaginea „tradusă" apăru explicația: ZÂMBEȘTE AMABILĂ AUDIENȚEI.

– Doamnelor și domnilor parlamentari…

Vocea răsună puternică și frumoasă – era a Trixiei Bonsol. Nau îl surprinse pe Ezr Vinh tresărind ușor. Liniile lui de diagnostic se ridicară la intensitatea obișnuită. *Mă voi putea folosi de el suficient timp,* gândi Nau.

– Am venit aici să vă vorbesc în numele regelui meu, în calitate de împuternicit cu puteri depline. Am venit aici în speranța că vă pot oferi destule ca să vă câștig încrederea.

– Doamnelor și domnilor parlamentari…

Rang după rang, Aleșii se uitară la Victory Smith. Se bucura de

toată atenția lor, iar Hrunkner îi simți personalitatea vibrândă, puternică, așa cum fusese întotdeauna.

– Am venit aici să vă vorbesc în numele regelui meu, în calitate de împuternicit cu puteri depline. Am venit aici în speranța că vă pot oferi destule ca să vă câștig încrederea. Am ajuns într-un moment al istoriei în care putem fie pierde tot ce am câștigat, fie valorifica eforturile trecutului și crea un paradis fără margini. Iată cele două variante ale situației. Cea optimistă depinde de încrederea pe care o avem unii într-alții.

Partizanii Frăției, răsfirați, huiduiră batjocoritor. Unnerby se întrebă dacă respectivii își cumpăraseră deja bilete de plecare din Țara Sudului. Sigur ar trebui să-și dea seama că orice alt final decât cel sperat de ei le-ar aduce moartea și lor, și țării pe care o trădau, odată ce bombele începeau să cadă.

Generalul îi spusese că Pedure era și ea aici. Oare… În timp ce Smith vorbea, Unnerby se uită în toate direcțiile, mai atent la umbre și la sergenții înarmați. Acolo. Pedure stătea pe avanscenă, la nici treizeci de metri de Smith. După atâția ani, arăta mai încrezătoare ca niciodată. *Mai așteaptă puțin, dragă, Onorată Pedure. Poate că generalul meu îți va face o surpriză.*

– Am o propunere. E simplă, dar solidă, și se poate aplica foarte repede. Îi făcu semn lui Tim Downing să dea cardurile de date secretarului purtătorului de cuvânt. Cred că știți care este poziția mea în cadrul structurii forțelor din Concordia. Și cei mai suspicioși dintre dumneavoastră vă pot asigura că, atâta vreme cât eu sunt aici, Concordia va trebui să dea dovadă de moderația pe care a promis-o public. Sunt autorizată să ofer continuarea acestei stări de lucruri. Dumneavoastră, parlamentarii din Țara Sudului, alegeți oricare trei păianjeni din Concordia – inclusiv eu, inclusiv regele – care să locuiască indefinit aici, la ambasada noastră din Southmost.

Era cea mai primitivă strategie de menținere a păcii, deși mai generoasă decât oricare alta din trecut, pentru că oferea ostatici. Și, lucru rar în istorie, avea caracter practic. Ambasada Concordiei era destul de întinsă ca să găzduiască un orășel și, grație comunicațiilor moderne, activitățile importante ale ostaticilor nu ar

fi fost afectate. Dacă parlamentul nu era corupt în totalitate, așa s-ar pune o piedică în calea dezastrului care se apropia cu repeziciune.

Aleșii tăcură, chiar și amicii Pedurei. Șocați? Se confruntau cu singurele opțiuni pe care le aveau? Ascultau indicațiile șefului? Ceva se întâmpla. În umbrele din spatele lui Smith, Hrunkner o văzu pe Pedure vorbind agitată cu un asistent de-al ei.

Când se termină discursul lui Victory Smith, barul lui Benny răsună de aplauze. La începutul lui, fuseseră împietriți de uimire văzând cum arată, de fapt, păianjenii. Dar cuvintele discursului se potriviră perfect cu personalitatea lui Victory Smith și cu ea erau obișnuiți majoritatea oamenilor. Cu restul va mai dura până să se învețe, dar…

Rita Liao îl prinse pe Benny de mânecă în timp ce plutea cu băuturi pentru cei din tavan.

– N-ar trebuit s-o lași pe Qiwi singură acolo, în față, Benny. Și de aici poate să stea de vorbă cu lumea.

– Păi… bine.

Comandorul fusese cel care sugerase ca rândul din față să fie izolat, dar acum, că lucrurile mergeau ca unse, nu mai avea importanță. Benny împărți băuturile ascultând cu jumătate de ureche la speculațiile fericite.

– … cu discursul ăsta și intervenția noastră, ar trebui să fie în siguranță ca în habitatele din Triland…

– … hei, am putea ajunge la sol în mai puțin de patru megasecunde. După toți anii ăștia…

– În spațiu, la sol, cui îi pasă? Vom avea resursele necesare să renunțăm la interdicția nașterilor…

Da, interdicția nașterilor. Versiunea noastră, umană, a tabuului defazaților. Poate că, în sfârșit, pot s-o rog pe Gonle… Benny își alungă iute gândul. Soarta îl tenta să acționeze prea repede. Totuși, de mult nu mai simțise atâta fericire. Evită mesele plonjând prin deschiderea centrală și făcu un ocol scurt în direcția lui Qiwi.

Ea aprobă sugestia Ritei.

– Mi-ar plăcea.

Zâmbi nesigur, fără să-și ia ochii de la displayuri. Generalul Smith cobora de pe platforma vorbitorilor.

– Qiwi! Lucrurile decurg exact cum a plănuit comandorul. Toată lumea vrea să te felicite!

Qiwi atinse pisoiul din brațe cu blândețe, dar și deosebit de protectoare. Se uită la Benny și afișă brusc o expresie nedumerită.

– Da, treaba merge ca pe roate.

Se ridică și-l urmă pe Benny la masa Ritei.

– Trebuie să vorbesc cu el, caporal. Acum.

Rachner Thract se trase în sus în timp ce vorbea, încercând să se impună cu greutatea celor cincisprezece ani de când era colonel.

Și, preț de-o clipă, tânărul caporal se făcu mic în fața privirii sale săgetătoare. Apoi probabil că observă urmele de vomă de pe gura lui Thract și starea jalnică a uniformei sale. Se scutură, privindu-l prudent și aspru.

– Îmi pare rău, domnule, nu sunteți pe listă.

Rachner simți cum i se moleșesc umerii.

– Caporal, dă-i un telefon. Spune-i că-l caută Rachner într-o chestiune… de viață și de moarte.

Nici nu rosti bine cuvintele, că îi și păru rău. Rostise un adevăr absolut. Tânărul se uită fix la el – oare să-l dea afară? Apoi pe față îi apăru o expresie de milă amestecată cu dezgust; deschise o linie de comunicare și vorbi cu cineva din interior.

Trecu un minut. Trecură două. Rachner măsura boxa pentru vizitatori. Măcar nu stătea în vânt. Îi înghețaseră vârfurile de la două mâini urcând scările de pe platforma de aterizare a elicopterului lui Underhill. Dar… gardă externă? Boxă pentru vizitatori? Nu se așteptase la atâtea măsuri de siguranță. Poate nu era chiar atât de rău că-și pierduse slujba. Trezise în ceilalți nevoia de protecție.

– Rachner, tu ești?

Din aparatul de comunicații al santinelei se auzi o voce firavă, plângăcioasă. Underhill.

– Da, domnule. Vă rog, trebuie să vă vorbesc.

– Arăți… arăți groaznic, colonele. Îmi pare rău, eu…

Vocea se pierdu. Auzi bolboroseli în fundal. Cineva spuse:
– Discursul a mers bine… suficient timp acum.
Apoi Underhill reveni pe un ton mult mai săltăreț.
– Colonele, urc în câteva minute.

53

– Un discurs excelent. Nu i-ar fi reușit mai bine nici dacă i l-am fi redactat noi anterior.

În imaginea de pe *Mână,* Ritser perora în continuare, foarte mulțumit de sine. Nau nu făcea decât să dea din cap și să zâmbească. Propunerea de pace a lui Smith era destul de solidă pentru a da o pauză acțiunilor armate. Le-ar da timp oamenilor să-și anunțe prezența și să le propună colaborarea. Asta era povestea oficială, un plan riscat, care i-ar lăsa pe comandori într-o poziție secundară. De fapt, peste șapte kilosecunde, deviații lui Anne aveau să inițieze un atac perfid din partea armatei lui Smith. „Contraatacul" Frăției ar completa distrugerea planificată. *Iar noi vom interveni și vom culege roadele.*

Nau își îndreptă privirea spre strălucirea după-amiezei din North Paw, dar vizorul îi era blocat de Trinli și Vinh, așezați în carne și oase la doi metri de el. Trinli avea o expresie ușor amuzată, dar degetele lui nu se opreau din treabă: supraveghea muniția nucleară de pe teritoriul Frăției. Vinh? Vinh părea agitat; conform diagnosticelor care pluteau în jurul feței sale, știa că se pune ceva la cale, dar nu și ce anume. Venise timpul să fie trimis la plimbare cu câteva comisioane scurte. Când se va întoarce, evenimentele vor fi în mișcare… iar Trinli va confirma varianta comandorului.

– Domnule, avem o urgență, auzi Nau vocea lui Anne Reynolt în ureche.

– Spune despre ce-i vorba, spuse el calm, fără să-și întoarcă privirea de la lac.

Însă îl străbătu un fior de gheață – vocea lui Anne, marcată de panică, nu fusese niciodată atât de aspră.

– Sabotorul nostru a grăbit ritmul. Nu se mai ferește decât foarte puțin. Pune mâna pe tot ce apucă. Peste câteva mii de secunde ne va putea opri deviații… Sunt nouăzeci la sută sigură că

e Trinli, domnule.

Dar Trinli stă aici, în fața mea! Și am nevoie de el ca să-mi confirme minciunile de după atac.

– Nu știu, Anne, rosti Nau cu glas tare.

Poate că Reynolt se panica. Era posibil, deși îi monitorizase medicamentele și reglajele RMN mai strict ca niciodată.

Anne scutură din umeri și nu răspunse – gestul tipic de nepăsare al unui deviat. Își făcuse datoria cu prisosință, iar Nau nu avea decât să-i ignore sfatul și să se ducă dracului.

Nu de asta avea el nevoie acum, când se apropia punctul culminant al eforturilor depuse timp de patruzeci de ani. *Exact motivul pentru care inamicul ar alege acest moment ca să treacă la atac.*

Kal Omo stătea fix în spatele lui Nau și avea o conexiune privată cu Reynolt. Din celelalte trei gărzi, numai Rei Ciret era în cameră. Nau oftă.

– Bine, Anne, spuse el, apoi îi făcu semn lui Omo să-și aducă restul echipei înăuntru. *Îi băgăm pe ăștia doi la congelat și ne ocupăm de ei mai târziu.*

Nau nu-și avertizase țintele în niciun fel, totuși, cu colțul ochiului, văzu că Trinli face un gest rapid de aruncare. Kal Omo scoase un țipăt din gât.

Nau se retrase sub masă. Un obiect lovi lemnul gros de deasupra lui. Un pistol electromagnetic începu să scuipe și se auzi încă un țipăt.

– Scapă!

Nau alunecă pe sub masă și sări spre tavan, de partea cealaltă a mesei. În aer, Rei Ciret îl lovea pe Ezr Vinh.

– Îmi pare rău, domnule! Ăsta a sărit pe mine.

Împinse la o parte trupul sângerând; Vinh îi câștigase lui Trinli secunda în care scăpase.

– O să-l prindă Marli și Tung!

Cei doi asta încercau. Traseră în sus, pe panta dealului, spre pădure. Dar Trinli era mult înaintea lor, sărind din copac în copac. Apoi dispăru, iar Marli și Tung se năpustiră disperați în pădure

după el.

– Stați! răcni Nau în difuzoarele din cabană.

Învățați cu supunerea de-o viață, se opriră din urmărirea sălbatică. Coborâră dealul, atenți la orice amenințare. Pe fața lor se citeau șocul și furia.

– Veniți înăuntru. Păziți cabana, continuă comandorul mai încet.

Indicația o dădea de obicei sergentul, dar Kal Omo era… Nau pluti înapoi la masa de ședințe, uitând de eticheta gravitației consensuale. Un obiect ascuțit și lucios străpunsese marginea mesei exact în locul din care plonjase el ca să se ascundă. O lamă similară îi intrase lui Omo în gât; capătul îi ieșea din trahee. Omo nu se mai convulsiona. Sângele plutea în jurul lui, scurgându-se foarte lent spre podea. Pistolul sergentului era pe jumătate scos din toc.

Omo era un subordonat util. *Mai am timp să-l duc în congelator?* Nau se mai gândi o secundă la tactică și temporizare… în defavoarea lui Omo.

Gărzile atârnau în jurul ferestrelor cabanei, dar privirea le aluneca întruna spre sergentul lor. Mintea lui Nau răsucea lanțurile consecințelor.

– Ciret, leagă-l pe Vinh. Marli, găsește-l pe Ali Lin.

Vinh gemu când gărzile îl trântiră pe un scaun. Nau veni la masă ca să se uite la el mai atent. Lama îl tăiase la umăr. Sângera, dar nu exagerat. Vinh va trăi… cât va fi suficient.

– Futu-i, ce repede s-a mișcat Trinli ăla, bolborosi Tung, detensionat. În toți anii ăștia a făcut pe moșneagul și acum – *bum!* – i-a luat piuitul sergentului. I-a venit de hac și-a șters-o fără probleme.

– N-ar fi dispărut așa ușor dacă nu s-ar fi băgat ăsta. Ciret împunse capul lui Vinh cu botul armei. Amândoi s-au mișcat iute.

Prea iute. Nau își scoase vizorul și îl studie o clipă. Vizoare Qeng Ho, ghidate de informații din rețeaua de localizatoare. Le zdrobi în mână și scotoci după telefonul cu fibră pe care Reynolt insistase să-l aibă ca rezervă.

– Anne, mă auzi? Ai văzut ce s-a întâmplat?

– Da. Trinli s-a mișcat în clipa în care i-ați făcut semn lui Kal Omo.

– Știa. A auzit ce mi-ai spus mie.

Dar-ar ciuma-n el! Cum de-a fost în stare să depisteze Anne sabotajul, dar să nu observe că Trinli le spărsese rețeaua de comunicarea?

– … Da. N-am ghicit decât parțial ce vrea să facă.

Deci localizatoarele erau armele personale ale lui Trinli. O capcană întinsă peste milenii întregi. *Cu cine mă lupt?*

– Anne. Vreau să tai alimentarea localizatoarelor.

Însă localizatoarele susțineau dracu știe câte sisteme critice. Menținеau lacul stabil.

– Lasă-le în funcțiune numai în North Paw. Pune-i pe deviații tăi să le urmărească direct.

– Am înțeles. O să fie cam greu, dar ne vom descurca. Cum rămâne cu operațiunea de la sol?

– Ia legătura cu Ritser. Lucrurile sunt prea complicate pentru subtilități. Trebuie să devansăm graficul de la sol.

O auzi pe Anne dând indicații oamenilor ei, dar trebui să-și ia adio de la vizualizarea ordinelor și de la procesarea executată de focalizați pentru fiecare proiect. Lupta ca un orb. Puteau pierde chiar în timp ce se clătinau din cauza șocului.

Peste o sută de secunde, Anne îl contactă din nou.

– Ritser a înțeles. Oamenii mei îl ajută să pună la punct un atac simplu. Putem aranja rezultatele în detaliu mai târziu.

Vorbea ca de obicei, calmă, dar nerăbdătoare. Anne Reynolt purtase bătălii mai grele, câștigase de nenumărate ori când nu avusese nicio șansă. O, dacă toți dușmanii ar putea fi folosiți ca ea…

– Foarte bine. L-ai localizat pe Trinli? Fac pariu că-i în tuneluri.

Dacă nu se întoarce pentru a doua ambuscadă.

– Da, cred că da. Geofoanele vechi înregistrează mișcare.

Echipament emergent.

– Bine. Între timp, încropește o voce artificială ca să îi țină pe clienții lui Benny mulțumiți.

– Am înțeles, veni răspunsul prompt. Am și făcut-o.

Nau se întoarse la gărzile lui și la Ezr Vinh. Își crease un răgaz foarte scurt, dar suficient să-i dea ordine noi lui Ritser și să afle câte ceva despre inamic.

Vinh își recăpătase cunoștința. Ochii îi sclipeau din cauza durerii – și a urii. Nau îi zâmbi. Îi făcu semn lui Ciret să-i răsucească umărul rănit.

– Am nevoie de niște răspunsuri, Ezr.

Speculantul țipă.

Pham străbătea coridorul de diamant din ce în ce mai repede, ghidat de imagini verzi care se murdăreau și oscilau… până când se estompară și-l lăsară în beznă. Alunecă orbește câteva secunde, dar nu încetini. Se bătu pe tâmple, încercând să reseteze localizatoarele din coridor. Erau la locul lor. Știa că prin toată lungimea tunelului pluteau cu miile. Anne probabil că tăiase alimentarea, cel puțin în tunel.

Femeia asta e incredibilă! Ani de zile, Pham evitase manipularea directă a sistemului deviaților. Dar Anne tot îl depistase. Creierul spălat o mai încetinise, dar în ultimul an strânsese lațul tot mai tare, până când… *Am fost atât de aproape de a dezactiva oprirea alimentării, iar acum am pierdut totul.* Aproape totul. Ezr murise ca să-i dea lui o șansă în plus.

Tunelul cotea undeva mai în față. Întinse mâna prin întuneric, atinse pereții ușor, apoi mai tare, oprindu-se și răsucindu-se cu picioarele în față. Execută manevra cu o fracțiune de secundă prea târziu. Se lovi cu picioarele, genunchii și mâinile de suprafața nevăzută, ca și cum ar fi căzut zdravăn pe pământ, numai că ricoșă și se izbi de alt perete.

Își reveni și merse pe bâjbâite până la cotitură. De acolo se ramificau patru coridoare. Pipăi în jurul deschizăturilor și porni pe a doua, dar în mare liniște de data asta. Anne nu fusese sigură până în urmă cu câteva secunde. Rezervele ascunse de el în tunel ar trebui să fie la locul lor.

După câțiva metri, atinse cu degetele o geantă de pânză agățată de perete. Ura! Plasarea ei acolo fusese deosebit de riscantă, dar

așa erau toate manevrele de final de joc, iar aceasta meritase. Deschise geanta și scoase lanterna circulară. O lumină galbenă pâlpâi în jurul mâinii lui. Pham apucă restul echipamentului. Lumina urma calea mâinilor sale. Curcubeie și umbre se învălmășeau înainte și înapoi. Într-unul dintre pachete avea niște bile mici. Aruncă una într-un tunel lateral. Bila alunecă lin o secundă, apoi se auziră o bufnitură și mai multe bang-uri – o capcană pentru urechile deviaților lui Anne.

Deci acoperirea noastră a fost compromisă cu câteva kilosecunde prea repede. Dar se întâmplă des să dai rateuri când trebuie să-ți pui planurile în aplicare. Dacă lucrurile ar fi decurs normal, n-ar fi avut nevoie de geantă, dar tocmai de-asta o plantase acolo. Îi inventarie conținutul: masca, receptorul de amplificare, trusa medicală, lansatorul de săgeți.

Nau și ai lui aveau câteva șanse. Ar putea gaza tunelurile sau scoate aerul din ele, deși ultima variantă ar distruge multe echipamente valoroase. Ar putea încerca să-l vâneze. Ar fi distractiv; gogomanii lui Nau ar afla cât de periculoase deveniseră tunelurile lor… Pham simți cum îl copleșește vechiul entuziasm, agitația care-l apuca de câte ori se apropia clipa când fapta înlocuia planul și gândul. Își îndesă lucrurile în buzunare în timp ce contura un plan de moment. *Ezr, vom câștiga, îți promit. O să câștigăm în ciuda lui Anne… și pentru ea.*

Tăcut ca ceața, porni prin tunel, reglând lanterna atât cât să vadă ramificațiile din față. Era timpul să-i facă o vizită lui Anne.

Mâna Invizibilă atârna la o sută cincizeci de kilometri deasupra lumii păianjenilor. Stătea atât de jos, încât numai locuitorii de pe o fâșie de pământ îngustă o vedeau direct, dar, când va sosi momentul, va trece exact deasupra țintelor prestabilite. Indiferent ce minciuni li se turnau Ritei și celorlalți din L1, la bordul *Mâinii* păianjenii erau numiți ținte.

Jau Xin stătea pe scaunul șefului de piloți – mai demult, când Qeng Ho stăpâniseră nava, fusese al ofițerului comandant – și monitoriza curba cenușie a orizontului. Avea trei piloți deviați, dar

numai unul supraveghea propriu-zis zborul. Ceilalți erau conectați la sistemul de luptă al lui Bil Phuong și comparau opțiuni. Jau încercă să ignore cuvintele pe care le auzea de pe scaunul căpitanului de lângă el. Ritser Brughel era încântat că-i transmite șefului său din Hammerfest relatări continue ale evenimentelor de la sol.

Brughel își încheie analiza perversă și, din fericire, câteva secunde își ținu gura. Brusc, începu să înjure.

– Domnule! Ce… Phuong! răcni el. Se trage la North Paw. Omo a căzut și… la naiba, nu mai am conexiune în vizor. Phuong!

Xin se răsuci în scaun și-l văzu pe Brughel maltratând consola. Bărbatul, palid de obicei, se înroșise tot. Vicecomandorul ascultă pe canalul privat pentru câteva secunde.

– Dar comandorul a scăpat? Bine, acum dă-mi-o pe Reynolt. Dă-mi-o pe Reynolt!

Se vede că Anne nu era disponibilă imediat. Trecură o sută de secunde. Două sute. Brughel fumega și pufăia. Până și gorilele lui se retraseră. Jau se întoarse spre displayurile lui, dar nu reuși să se concentreze asupra lor. *Asta nu făcea parte din scenariul lui Tomas Nau.*

– Curvo! Unde-ai umblat? Ce…

Brughel tăcu din nou. Mormăia din când în când, dar nu-i întrerupse monologul. Când vorbi, păru mai degrabă gânditor decât furios:

– Înțeleg. Spune-i comandorului că poate conta pe mine.

Conversația la distanță se mai prelungi cu un schimb de replici și Jau începu să bănuiască ce va urma. Nu se putu abține și aruncă o privire piezișă spre vicecomandor. Brughel se uita fix la el.

– Șef de piloți Xin! Poziția noastră actuală?

– La sud, deasupra oceanului, aproximativ o mie șase sute de kilometri de Southmost.

Brughel se uită deasupra capului, preluând o imagine mai precisă în vizor.

– Așa, și văd că, în drum spre nord, vom survola câmpurile de proiectile ale Concordiei.

Lui Xin i se ridică un nod în gât. *Momentul era inevitabil, dar am crezut că voi avea mai mult timp…*

– Vom zbura la câteva sute de kilometri est de ele, domnule.

Brughel făcu un gest disprețuitor.

– Jetul principal va corecta eroarea asta… Phuong, ne urmărești? Da, devansăm cu șapte kilosecunde. Și? Poate ne vor observa, dar va fi prea târziu. Oamenii tăi au generat o nouă succesiune de operațiuni? Normal că presupune mai multă implicare directă. Reynolt îți pune la dispoziție toți deviații liberi. Sincronizează-i cât de bine poți… Bine.

Brughel se relaxă în scaunul de căpitan Qeng Ho și zâmbi.

– Singurul dezavantaj în toată tărășenia asta e că nu mai apucăm s-o scoatem pe Pedure din Southmost. Am priceput noi cum e cu ea; cred că ar fi fost un vicerege nativ nemaipomenit. Dar, știi, personal, nu mă dau în vânt după niciunul dintre ei. Observă că Jau îl asculta cu oroare nedisimulată. Grijă mare, domnule șef de piloți, grijă mare! Ai stat prea mult cu prietenii tăi Qeng Ho. Indiferent ce au încercat nu demult, a eșuat. Ți-e clar? Comandorul a supraviețuit și tot mai are la dispoziție resursele lui. Sesiză o schimbare în vizor și se uită dincolo de Jau. Sincronizează-ți piloții cu deviații lui Bil Phuong. Vei primi cifrele în câteva secunde. N-o să tragem cu nicio armă deasupra Southmostului. În schimb, vei localiza și declanșa proiectilele cu rază scurtă de acțiune pe care le are Frăția departe de coastă – atacul mârșav al Concordiei, cum am planificat deja. Treaba ta propriu-zisă începe în două sute de secunde. Oamenii tăi vor anihila câmpurile de proiectile din Concordia.

Asta însemna că vor folosi puținele rachete și armele cu fascicule energetice rămase. Dar erau destule împotriva defensivei antirachete a păianjenilor… iar după aceea, mii de bombe ale Frăției vor nimici orașele de pe jumătate de planetă.

– Eu…

Xin se înecă, îngrozit. Dacă nu respecta ordinul, Rita murea. Brughel avea s-o omoare mai întâi pe ea, apoi pe el. Dar, dacă-l respecta… *Știu prea multe.*

Brughel îl străfulgeră din ochi. Avea o privire pe care Jau n-o

mai văzuse la el niciodată… o privire de gheață, cercetătoare, ca a lui Nau. Vicecomandorul înclină din cap și vorbi potolit:

– N-ai de ce să te temi dacă urmezi ordinele. Ei, poate te spălăm pe creier, pierzi o nimica toată. Dar avem nevoie de tine, Jau. Tu și Rita ne puteți servi mulți ani la rând… o viață frumoasă. Dacă respecți ordinele acum.

Înainte ca lucrurile să scape de sub control, Anne Reynolt fusese în Mansardă. Pham bănui că tot acolo o va găsi și acum, plantată în camera grupurilor, cu Trud, și conectată cât de bine putea, străduindu-se să-și protejeze și să-și conducă oamenii… dar și să le folosească geniul combinat ca să îndeplinească voia lui Nau.

Pham zbură în sus prin beznă, trecând prin tuneluri care până la urmă se îngustară la nici optzeci de centimetri lățime. Fuseseră excavate automat de-a lungul deceniilor, începute când Hammerfestul prindea rădăcini în Diamantul Unu. Cândva, în al treilea deceniu de Exil, Pham penetrase programele de arhitectură emergente și, pur și simplu, făcuse o parte din tuneluri pierdute; adăugase alte conexiuni în dreptul lor. Punea prinsoare că nici Anne Reynolt nu știa toate locurile în care putea ajunge.

La fiecare cotitură, încetinea apăsând ușor pereții cu mâinile și aprindea scurt lanterna. Caută, caută. Chiar fără alimentare exterioară, condensatoarele localizatoarelor reușeau un ultim calcul scurt. Cu ajutorul receptorului de amplificare putea obține indicii. Știa că se află sus, în turnul Hammerfestului, pe partea din clădire unde se afla camera grupurilor.

Însă localizatoarele din apropiere erau aproape epuizate. Coti alunecând pe lângă locul pe care îl credea cel mai probabil. Pe pereți scânteiau curcubeie neatinse. Încă puțin, câțiva metri! Acolo! Un cerc se contura vag în diamant. Pluti spre el și tastă ușor codul de control spre suprafață. Auzi un declic. Cercul se lumină, dezvăluind un depozit în spatele lui. Pham se strecură prin deschizătură. Văzu rafturi cu provizii alimentare și articole de toaletă.

Le ocoli, aproape că ajunse în capătul celălalt al depozitului,

când cineva deschise o ușă. Pham plonjă în lateralul ei și, când musafirul nepoftit păși înăuntru, întinse mâna încet și-i smulse vizorul. Era Trud Silipan.

– Pham! Silipan fu mai degrabă uluit decât speriat. Ce dracu? Știi că Anne a făcut o criză din cauza ta? A înnebunit, zice că l-ai ucis pe Kal Omo și ai preluat puterea în North Paw.

Își înghiți restul vorbelor când își dădu seama că Pham nu avea ce căuta acolo.

Pham îi zâmbi larg și închise ușa în spatele lui.

– O, dar e adevărat, Trud. Am venit să-mi recuperez flota.

– Să-ți recuperezi… flota. Trud rămase cu gura căscată, înfricoșat și nedumerit. Futu-i, Pham. Ce naiba faci? Arăți ciudat.

Puțină adrenalină, puțină libertate. Uimitor cât te schimbă. Silipan se făcu mic în fața zâmbetului tot mai larg de pe fața lui Pham.

– Ești dus, omule. Știi că n-ai cum câștiga. Ești prins în capcană. Renunță. Poate reușim să zicem că ai suferit… un atac de nebunie temporară.

Pham scutură din cap.

– Sunt aici ca să câștig, Trud. Ridică lansatorul de săgeți. Iar tu o să mă ajuți. O să mergem în camera grupurilor și o să dezactivezi mașinile care susțin deviații…

Silipan lovi nervos arma lui Nuwen.

– Imposibil. E mare nevoie de ei pentru sprijinul operațiunilor de la sol.

– Pentru sprijinul programului de exterminare al lui Nau? Atunci cu atât mai bine îi dezactivezi acum. O să aibă un efect interesant și asupra lacului comandorului.

Pham își închipui cum emergentul punea în balanță riscurile în minte: Pham Trinli, bătrânul lui prieten de pahar și frate în lăudăroșenie, înarmat cu un lansator de săgeți de eficiență îndoielnică, împotriva puterii mortale a comandorului.

– Nici vorbă, Pham. Tu te-ai băgat în asta și acum te-ai blocat.

Vizorul pe care-l Nuwen îl ținea în dreapta scotea zgomote înăbușite, furioase. Se auzi un chițăit final, apoi se deschise brusc ușa depozitului.

– Ce-i cu tine, Silipan? Ți-am zis că ne trebuie…

Anne Reynolt alunecă în cameră. Pricepu imediat ce se întâmplă, dar nu avea pe ce să pună mâna ca să se retragă.

Nuwen acționă la fel de rapid ca ea. Întoarse mâna, trase cu lansatorul și Reynolt se convulsionă. În clipa următoare, o bufnitură îi zgudui trupul. Pham se răsuci spre Silipan, zâmbind larg:

– Săgeți explozive, nu știai? Intră în tine și *bum!*, îți fac mațele hamburger.

Trud se făcu galben ca ceara.

– Păi… ăăă…

Se uită lung la trupul fostei șefe/sclave și mai că îi veni să verse.

Pham îl atinse cu lansatorul pe piept. Împietrit de groază, Trud plecă ochii spre țeava armei.

– Trud, prietene, ce-i cu mutra asta? Ești un emergent bun. Reynolt n-a fost decât o deviată, o bucată de mobilă. Arătă spre trupul care se scutura tot mai slab, cuprins de moliciunea morții. Hai să dăm gunoiul ăsta la o parte și pe urmă să-mi arăți cum să-i deconectăm pe deviați.

Rânji și se dădu înapoi ca să apuce cadavrul. Trud tremura vizibil când se îndreptă spre ușă.

În clipa când Silipan se întoarse cu spatele, Pham slăbi strânsoarea. *Doamne, parcă n-am tras cu o săgeată tranchilizantă, ci cu una adevărată.* Iar bufnitura parcă n-a fost de la un simplu aparat de făcut zgomote.

Nu mai făcuse șmecheria asta de jumătate de viață; dacă o dăduse-n bară? Pentru prima oară de când trecuse la fapte, panica se împleti cu adrenalina. Duse mâna la gâtul lui Anne și simți pulsul puternic, constant. Era amorțită ca lumea, dar atât.

Afișă din nou rânjetul lui de prădător și-l urmă pe Trud în camera deviaților.

54

Agențiile de știri râseră la urmă, deci mai bine. Și ce dacă securitatea Concordiei oprise transmisia când mami coborâse din avion? În câteva minute, intră pe teritoriul sudist, iar serviciile de știri locale se dovediră nerăbdătoare să-i arate pe Victory Smith și pe cei din anturajul ei. O perioadă, camerele se apropiară de ea atât de mult, încât îi văzu mâinile pentru mâncat. Mami părea calmă și autoritară ca de obicei… dar, preț de câteva clipe, Victory Lighthill se simți mai mult copil decât locotenent în serviciul de informații. Era la fel de rău ca în dimineața în care murise Gokna. *Mami, de ce îți asumi un risc atât de mare?* Însă Viki știa și singură de ce. Generalul nu mai era esențial pentru Marea Pândă pe care ea și tati o inițiaseră; acum îi putea ajuta pe aceia pe care îi pusese în mare pericol.

Clubul Subofițerilor gemea de păianjeni care, în mod normal, ar fi dormit sau s-ar fi distrat în alt fel. Era cel mai apropiat loc în care puteau afla ce se petrece „la serviciu". Iar „serviciul" devenise, măcar acum, cel mai important lucru pentru un păianjen.

Victory se plimbă printre jocurile mecanice și le făcu semn discret colegilor că totul e în regulă. În cele din urmă, sări pe o stinghie lângă Brent. Fratele ei nu-și scosese casca. Își mișca mâinile întruna pe consolă. Viki îl bătu pe umăr.

– Mami începe să vorbească dintr-o clipă într-alta, îi șopti ea.

– Știu, spuse Brent. Creatura numărul nouă ne vede operațiunile, dar încă nu s-a prins. Crede că e o problemă locală.

Lui Viki îi veni să-i smulgă casca de pe cap. Fir-ar să fie! Aș putea la fel de bine să fiu surdă și oarbă. În schimb, își scoase telefonul din jachetă și formă un număr.

– Bună, tati. Mami și-a început discursul.

Discursul fu scurt. Și bun. Blocă amenințarea din sud. *Și ce dacă?* Excursia în Țara Sudului tot era un risc prea mare. Pe

displayurile din bar, Viki îl văzu pe general înmânându-i oferta formală lui Tim, pentru a o preda parlamentului. Poate că acest final era o soluție. Poate că drumul până acolo meritase. Trecură câteva minute. Camerele din Sala Parlamentului se mișcau înainte și înapoi, surprinzând agitația crescândă. Mami coborâse de pe platformă cu unchiul Hrunk. Un paing zbârlit, în haine negre, se apropie de ei. Pedure. Începu o ceartă…

Dintr-odată, nimic nu mai avu importanță. Brent se frecă de ea.

– Vești proaste, îi spuse, dar tot fără să-și scoată casca. I-am pierdut pe toți. Și pe vechiul nostru prieten.

Lighthill sări de pe stinghia de joc și făcu semn echipei. Parcă ar fi scos un fluierat strident. Membrii ei se ridicară în picioare, își așezară coșurile pe spate și se îndreptară spre ieșire. Brent își smulse casca și o șterse afară cu un pas înaintea lui Lighthill.

În spatele lor, Viki văzu priviri curioase, dar majoritatea clienților erau prea atrași de televizor ca să le dea atenție.

Echipa ei coborâse deja două etaje când începură să urle alarmele de atac.

– Ce vrei să spui, nu mai avem sprijinul deviaților? A fost tăiată conexiunea? Găsise cumva Trinli toate conexiunile?

– N-nu, domnule. Cel puțin, nu cred.

Caporalul Marli, deși competent, nu era Kal Omo.

– Mai putem trimite semnale ping, dar canalele de control nu răspund. Domnule… e ca și cum cineva i-a deconectat pe deviați.

– Hmm… Da.

Asta era fie o nouă surpriză de-a lui Trinli, fie mai exista un trădător în Mansardă. În orice caz… Nau se uită la Ezr Vinh, aflat de partea cealaltă a camerei. Ochii îi luceau de durere. În spatele lor se ascundeau secrete importante, dar Vinh era la fel de rezistent ca toți speculanții pe care-i interogaseră el și Ritser până când își dăduseră sfârșitul. Îi va lua timp sau o metodă specială ca să scoată adevărul de la el. Timp nu aveau. Se întoarse spre Marli.

– Mai pot vorbi cu Ritser?

– Cred că da. Mai avem conexiunea cu stația laser din exterior.

Bătu ușor pe consolă. Nau își înăbuși impulsul de a se lua de

stângăcia lui. Dar fără sprijinul deviaților, toți erau stângaci. *Am putea la fel de bine sa fim Qeng Ho.*

Marli zâmbi dintr-odată.

– Conexiunea cu *Mâna Invizibilă* este încă activă, domnule! Tocmai v-am stabilit legătura cu microfonul de la rever.

– Foarte bine… Ritser! Nu știu câte ai aflat, dar…

Îi povesti pe scurt dezastrul, încheind cu:

– Nu voi putea fi contactat în următoarele sute de secunde; evacuez totul în L1-A. Problema de bază: fără deviați, mai poți duce la bun sfârșit operațiunea de la sol?

Cel puțin zece secunde trebuiau să treacă până primea un răspuns. Nau se uită la garda care supraviețuise.

– Ciret, ia-i pe Tung și pe deviați. Ne mutăm în L1-A.

Din depozitul de armament aveau putere de viață și de moarte asupra tuturor celor din L1, fără automate care să intervină. Nau deschise dulapul din spatele lui și apăsă pe o telecomandă. O secțiune din podea se dădu la o parte, dezvelind un chepeng. Tunelul de sub el ducea exact la depozitul de armament, direct prin Diamantul Unu. Nu fusese dotat niciodată cu localizatoare sau intersectat de trasee perpendiculare. Încuietorile de la ambele capete reacționau numai la amprenta degetului său mare. Atinse cititorul de amprente. Cum putuse Trinli să-l saboteze? Nau își alungă panica și apăsă încă o dată cu degetul. Tot roșu. Încă o dată. Becul clipi în sfârșit verde și trapa se roti în poziția deschis. Probabil că software-ul se corela cu tensiunea lui și trăgea concluzia că era constrâns. Am putea fi blocați în capătul celălalt. Apăsă cu degetul pentru încuietoarea îndepărtată. Cedă și ea, dar numai după două încercări.

Ciret și Tung reveniră, împingându-l pe Ali Lin în fața lor.

– Încălcați regulile, îi mustră bătrânul. Ar trebui să călcăm, uite-așa, să atingem podeaua cu tălpile.

Ali Lin era nervos și dezorientat. Deviaților nu le plăcea să fie distrași de la preocuparea lor. Foarte probabil, smulsul buruienilor din grădina comandorului fusese pentru Ali o sarcină la fel de importantă ca delicata împreunare a genelor. Acum se pomenea obligat să intre în cabană, unde constata că se încălca eticheta

falsei gravitații din parcul său.

– Stai cuminte și taci din gură. Ciret, dezleagă-l pe Vinh. Îl luăm și pe el.

Ali rămase nemișcat, cu picioarele lipite de podeaua care-l trăgea spre ea. Dar nu-și ținu gura. Se uită dincolo de Nau cu expresia pierdută tipică și continuă să se plângă:

– Distrugi totul, nu-ți dai seama?

Dintr-odată, răsună vocea lui Brughel:

– Domnule, aici situația e sub control. Deviații de pe *Mână* sunt încă online. Nu vom avea nevoie de serviciile cu defazaj mare decât după căderea bombelor. Phuong zice că, pe termen scurt, ne e mai bine fără L1. Înainte de a se bloca, unitățile lui Reynolt au început s-o ia razna. Iată graficul de atac. Southmost o să ardă în șapte sute de secunde. Curând după aceea, *Mâna* va survola câmpurile de antirachete ale Concordiei. O să le distrugem chiar noi…

Răspunsul lui Brughel se transforma într-un raport – soarta convorbirilor la distanță. Lin tăcuse. Nau simți rece la spate, căldura soarelui scădea. Un nor? Se răsuci… și văzu, pentru prima oară, un deviat care nu privea în gol. Tung îl ocoli pe Lin ca să se uite pe fereastra care dădea spre lac.

– Drace! șopti garda.

– Ritser! Au apărut alte probleme. Te contactez eu.

Vocea de pe *Mâna Invizibilă* trăncăni mai departe, dar n-o ascultă nimeni.

Ca în mitul balacrean al ondinelor, apele lacului din North Paw se adunaseră treptat, ridicându-se și revărsându-se peste malul proiectat cu grijă de Ali

Lin. „Lumina soarelui” tremura prin milioane de tone de apă care se înălța în talazuri. Chiar fără comenzi, lacul ar fi trebuit să rămână pe loc. Dar inamicul lăsase servovalvele din matcă deschise… și apa începuse să oscileze până când atinsese dimensiuni catastrofale.

Nau plonjă spre trapa tunelului. Se ținu bine și acționă acoperirea masivă de siguranță. Zidul de apă atinse cabana. Clădirea gemu și ferestrele se sparseră în fața unui munte lichid care avansa cu peste un metru pe secundă.

Zidul de apă se risipi într-o mie de brațe care căutau să-și facă loc prin peretele spart, mișunând reci în jurul lui Nau, îndepărtându-l de trapă. Țipete, urlete, înecate rapid. Nau fu înghițit de apă. Nu se auzea decât huruitul cabanei sale care se transforma într-o ruină. Întrezări pentru ultima oară biroul său, masa din lemn noduros, șemineul de marmură. Apoi tsunamiul cel lent răbufni prin peretele opus și Nau fu ridicat tot mai sus, prins în vârtejuri.

Tot sub apă, plămânii îi ardeau. Înghețța de frig. Se răsuci, încercând să deslușească ceva dincolo de contururile vagi. Cea mai clară imagine era în jos: verdele pădurii din spatele cabanei. Înotă în jos, căutând aerul.

Reuși să se elibereze, trimițând panglici de apă în față, plonjând în spațiul deschis. O secundă sau două pluti singur, alunecând repede, ca să nu-l ajungă marea zburătoare. Aerul se umplu de un zgomot pe care nu și-l imaginase niciodată, un huruit unsuros, vuietul a milioane de tone de apă răsucindu-se, împrăștiindu-se, căzând. Talazul izbise tavanul peșterii, iar acum marea cobora, iar el se afla sub ea. În pădurea de dedesubt, fluturii se opriseră din cântat. Se adunau în roiuri masive, în galeriile cele mai mari. Dar în depărtare, ceva se mișca. Niște punctulețe țopăiau în aer lângă marea terorizantă. Pisoii înaripați! Nu le era deloc frică – dar Nau știa de la Qiwi că erau o veche rasă aeriană. Unul plonjă în apă, dispăru, apoi ieși iar la suprafață. Afurisitele de pisici erau suficient de agile încât să supraviețuiască.

Se întoarse din nou și se uită înapoi prin apă, în lumina soarelui din parc. Sclipea aurie peste ruine, peste siluete omenești prinse ca insectele în chihlimbar. Dădeau din mâini înotând spre el, unii mai slăbiți, alții hotărâți, cu forță. Marli ieși la aer. În clipa următoare, Tung sparse zidul de apă, urmat de Ciret cu Ali Lin în brațe. *Bun băiat!*

Mai era o siluetă, Ezr Vinh. Speculantul ieși din apă pe jumătate, cam la zece metri distanță de restul. Amețit, gata să se înece, era totuși mai treaz decât în timpul interogatoriului. Se uită în jos, la vârfurile copacilor spre care alunecau și scoase un sunet care putea fi luat drept râs.

– Ești prins în capcană, comandorule. Pham Nuwen e mai deștept ca tine.

– Cine?

Speculantul miji ochii spre el și-și dădu seama că lăsase să-i scape o informație pe care până atunci o protejase din toate puterile. Nau îi făcu semn lui Marli.

– Adu-l aici.

Dar Marli nu avea în ce să se împingă pentru un impuls. Vinh sări în apă și se trase în jos – se îneca, dar scăpa de ei.

Marli se întoarse, trase cu pistolul în pădure și se lansă în spate, spre cascada de apă. Nau văzu silueta lui Vinh luminată de soare, zbătându-se neputincioasă, la câțiva metri sub apă.

Vârfurile copacilor se frecară unele de altele în jurul lor. Marli se uită disperat în stânga și-n dreapta.

– Trebuie să ne dăm la o parte, domnule!

– Atunci omoară-l.

Nau se agăța deja de vârfurile copacilor. Deasupra lui, Marli trase câteva serii scurte. Proiectilul zburător era conceput să sfârtece carnea; în apă, nu avea bătaie suficientă. Dar Marli avu noroc. O ceață roșie se ridică în jurul picioarelor speculantului.

Dar nu mai era timp. Nau avansa din creangă în creangă, prin spațiile libere de sub coroana pădurii. Auzea de peste tot cum trosnesc ramuri în timp ce apa năvălea prin galerii și avene, un zgomot care invocă focul și umezeala deopotrivă. Zidul de apă se sfărâmă în milioane de degete fractalice, răsucindu-se, înfășurându-se, unindu-se. Atinse marginea unui roi de fluturi. Un tril de o forță nemaipomenită, cum Nau nu mai auzise niciodată, brăzdă aer și apă, apoi roiul fu înghițit.

Marli țâșni în fața comandorului și se întoarse spre el.

– Apa e între noi și intrarea generală, domnule.

Prinși în capcană, exact cum spusese speculantul.

Cei patru se deplasară de-a lungul ierburilor, paralel cu zidul parcului. Deasupra lor, acoperișul de apă se lăsa tot mai jos. Trecuse de coroanele copacilor și cobora în continuare. Soarele strălucea din toate direcțiile, prin zeci de metri de apă. Lacul fusese enorm. În parc existau precis goluri de aer, dar ei nu avură

norocul să dea peste unul. Spațiul lor era o peșteră cam îngustă, înconjurată de apă din patru părți.

Pe Ali Lin trebuiră să-l târască din creangă în creangă. Părea fascinat de spiritul apei și habar nu avea de pericol.

Poate...

– Ali! strigă Nau cu asprime.

Ali Lin se întoarse către el. Dar nu se încruntă din cauza întreruperii; surâdea.

– Parcul meu! E distrus... Dar acum mă gândesc la ceva mai frumos, ceva ce nimeni n-a mai făcut. Putem crea un adevărat lac în microgravitație, cu bule și stropi care apar și dispar, pe rând. Există animale și plante care ar putea...

– Ali. Da! Da, o să construiești un parc mai frumos, îți promit. Acum trebuie să știu dacă există vreo cale de a ieși din parc... fără să ne înecăm mai întâi.

Slavă cerului că deviatul vedea și o parte pozitivă. În ultimele sute de secunde, fusese privat de preocupările lui centrale în mod repetat. Devotamentul deviaților era de neclintit, dar, dacă aveau impresia că intervii între ei și specialitatea lor... După o clipă, Ali scutură din umeri și spuse:

– Bineînțeles. Există un canal de derivație după bolovanul acela. Nu l-am sudat niciodată.

Marli plonjă și căută bolovanul. Un canal, aici? Fără vizor, Nau nu avea de unde să știe. Dar existau cu zecile în parc, doar prin ele aduceau gheața și apa de la suprafață.

– Deviatul are dreptate, domnule! Și codul de deschidere funcționează.

Nau și ceilalți ocoliră pietroiul și se uitară în groapa descoperită de Marli. Între timp, zidurile peșterii lor de aer – ai bulei lor – începură să se miște. Încă treizeci de secunde, și peste ea avea să treacă apa. Marli se uită la Nau și-și mai pierdu din entuziasm.

– Domnule, acolo vom fi feriți de apă, dar...

– Dar nu avem unde să mergem. Corect. Știu.

Canalul se termina cu o trapă sigilată, iar în spatele ei – vid. O fundătură.

O stalactită lichidă, ușor ondulată, picură pe fruntea lui Nau.

Comandorul se lăsă pe vine lângă Marli. Muntele de apă se retrăgea și, pentru o clipă, tavanul peșterii se ridică. *Pas cu pas, am pierdut totul. Incredibil.* Și, dintr-odată, Nau își dădu seama că informația care-i scăpase lui Ezr Vinh era adevărată. Pham Trinli nu era Zamle Eng; fusese o minciună convenabilă, croită special pentru el. În toți anii aceștia, eroul său – așadar, cel mai mare dușman al său – fusese lângă el. Trinli era Pham Nuwen. Pentru prima oară din copilărie, pe Nau îl cuprinse o teamă paralizantă.

Dar Pham Nuwen avusese și el defectele lui, slăbiciunile lor morale permanente. *Am studiat cariera omului toată viața și mi-am însușit părțile ei bune. Îi cunosc slăbiciunile, mai bine ca orice. Și știu cum să mă folosesc de ele.* Se uită la ceilalți și făcu o socoteală: un bătrân pe care îl iubea Qiwi, câteva dispozitive de comunicație, arme și soldați. Suficient.

– Ali, nu există o cutie de conexiune în capătul celălalt al canalelor? Ali!

Deviatul, care studia tavanul ondulat, coborî privirea.

– Da, da. A trebuit să ne coordonăm foarte bine când am adus gheața.

Nau îi făcu semn lui Marli să coboare în canal.

– E în regulă. O să meargă.

Unul câte unul, se strecurară prin deschizătura îngustă. În jurul lor, fundul bulei se despică. Apa se ridica la jumătate de metru deasupra pământului și creștea. Tung și Ali Lin coborâră în canal sub un șuvoi de apă. Ciret se strecură ultimul și trânti trapa în spatele lor. Pătrunseră câteva zeci de litri de apă. De partea cealaltă a trapei, auziră cum se adună apa în șuvoaie.

Nau se răsuci spre Marli, care-și aprinse laserul de comunicații pe post de lumină difuză.

– Hai să mergem până la cutia de conexiune, caporal. Ali Lin mă va ajuta să lansez un apel.

Pham Nuwen fusese la un pas de victorie, dar Nau încă mai avea rațiunea și abilitatea de a-i atrage și manipula pe alții. În timp ce avansau prin canal, se gândi ce i-ar putea spune lui Qiwi Lin Lisolet.

Generalul Smith coborî de pe stinghia vorbitorilor. Informațiile de pe cardurile lui Tim Downing fuseseră distribuite Aleșilor, iar acum cinci sute de capete meditau asupra propunerii. Hrunkner Unnerby stătea în umbră, în spatele stinghiei, și se minuna. Smith mai făcuse un miracol. Într-o lume dreaptă, ar avea efect, fără îndoială. Cu ce-ar mai putea contraataca Pedure?

Smith se dădu înapoi până ajunse în dreptul lui.

– Vino cu mine, sergent. Am văzut pe cineva cu care vreau să stau de vorbă de foarte multă vreme.

Urma să se voteze mai târziu, în cursul zilei.

Înainte de asta, se putea ca unii să vrea să-i pună generalului întrebări. Era timp suficient pentru manevre politice. Hrunkner și Downing îl urmară pe general până în capătul opus al avanscenei, blocând ieșirea. Un păianjen scorțos, cu pantaloni extravaganți, se îndrepta spre ei. Pedure. Anii nu fuseseră prea blânzi cu ea. Ori poate erau adevărate poveștile despre tentativele de asasinat. Vru s-o ocolească pe Victory Smith, dar generalul i se așeză în față și îi zâmbi:

– Bună ziua, ucigașă de copii. Mă bucur să te cunosc în persoană.

Pedure șuieră.

– Da. Și dacă nu te dai la o parte, voi fi încântată să te omor și pe tine.

Cuvintele nu fură rostite prea accentuat, dar briceagul din mâna ei spunea destule.

Smith întinse brațele în lateral, o mișcare amplă, care să atragă atenția întregii săli.

– În fața acestei adunări, Onorată Pedure? Nu prea cred. Ești…

Smith ezită, duse două mâini la cap și păru că ascultă. Îi sunase telefonul?

Pedure stătea și se holba la ea, plină de suspiciune. Era o femeie mică, cu chitina roasă și gesturi prea iuți. O priveliște absolut nedemnă de încredere. Probabil că era atât de obișnuită să omoare de la distanță, încât uitase de mult ce înseamnă farmec personal și dezinvoltura în exprimare. Aici nu era în elementul ei,

trebuia să se implice direct. Asta îl făcu pe Unnerby o idee mai încrezător.

Jacheta Pedurei începu să bâzâie. Ascunse briceagul și scoase telefonul. În clipa aceea, cele două comandante ale agențiilor de spionaj arătau ca două prietene vechi puse pe depănat amintiri.

– Nu!

Pedure începu să tremure; nu vorbea, țipa. Apucă telefonul cu mâinile pentru mâncat și mai că și-l îndesă în gură.

– Nu aici! Nu acum!

Faptul că se dădeau în spectacol nu părea s-o deranjeze.

Generalul Smith se întoarse spre Unnerby.

– Planurile tuturor s-au dus de râpă, sergent. Trei proiectile lansate pe gheață se îndreaptă spre noi. Avem la dispoziție aproximativ șapte minute.

În prima clipă, privirea lui Unnerby căzu pe cupola de deasupra lor. Se aflau la trei sute de metri sub pământ, protejați împotriva armelor nucleare tactice, însă el știa că Frăția făcuse mari progrese. O lansare triplă ar fi, foarte probabil, un atac de penetrare la mare adâncime. *Totuși… Am contribuit la proiectarea acestui loc.* Existau scări în apropiere, duceau în zone mult mai adânci. O atinse pe Smith pe un braț.

– Doamnă general, vă rog. Urmați-mă.

Porniră înapoi, de-a latul avanscenei.

Răi sau buni, Unnerby întâlnise curajul și lașitatea printre toți. Pedure… ei, bine, pe Onorata Pedure mai că o apucaseră spasmele de panică. Se răsucea în toate părțile în salturi mici, răcnind la telefon în limba oculților. Se opri brusc și se întoarse spre Smith. Teroarea se confrunta cu uimirea.

– Proiectilele. Sunt ale tale! Tu…

Scoase un urlet și se năpusti spre spatele lui Smith, cu briceagul pe post de extensie a brațelor ei celor mai lungi.

Unnerby se strecură între ele înainte ca Smith să se întoarcă. Îi trase una Pedurei cu umerii lui tari și-o trimise zburând prin aer. În jurul lor se creă confuzie. Subordonații Pedurei se ridicară învălmășindu-se de la podea și fură întâmpinați de soldații lui Smith, care coborâră legănându-se din galeria invitaților. Șocul se

răspândi în toată sala când păianjenii ridicară privirea de pe documente și văzură cine se bate. Atunci răsună un țipăt de undeva din spate de tot:

– Priviți! Știrile de pe rețea! Concordia ne-a atacat cu bombe!

Unnerby îi conduse pe general și pe soldații lui spre o intrare laterală. Coborâră scările în goană către puțurile ascunse care duceau la centrul de siguranță. Mai aveau de trăit șapte minute? Poate. Dintr-odată, Hrunkner își simți inima ușoară. Ceea ce le rămânea era atât de simplu, așa cum fusese alături de Victory, cu ani în urmă. Viața și moartea, o mână de soldați de nădejde și câteva minute ca să ia o hotărâre.

55

Belga Underville, ofițer superior, venise la Centrul de Comandă și Control. Asta nu însemna prea mult; ea ținea de spionajul intern. Ceea ce se întâmpla aici i-ar fi putut schimba meseria pentru totdeauna, dar ea nu aparținea de această ierarhie, făcea doar legătura cu apărarea civilă și forțele administrative ale regelui.

Belga se uita la Elno Coldhaven[7], proaspătul șef al spionajului extern, ofițerul comandant al centrului. Coldhaven era la curent cu cascada de eșecuri care puseseră capăt carierei predecesorului său. Știa că Rachner Thract nu era prost și, probabil, nici trădător. Elno îndeplinea acum aceeași funcție, iar șefa era plecată din țară. Opera fără o rețea de siguranță. Nu o dată, în ultimele zile, o luase pe Underville deoparte și-i ceruse sfatul, cu toată sinceritatea. Ea bănuia că acesta era motivul pentru care șefa îi ceruse să rămână aici, în loc să se întoarcă în Princeton.

Centrul se afla la doi kilometri sub promontoriul Comandamentului Teritorial, dedesubtul fostului Refugiu Regal. Cu un deceniu în urmă, fusese imens, adăpostise zeci de tehnicieni și monitoarele caraghioase, cu tub catodic, ale vremii. În spatele lor fuseseră sălile de ședințe cu pereți de sticlă și punți de supraveghere pentru ofițerii care conduceau ședințele. Însă an după an, sistemele de calcul și rețelele se perfecționau. Acum Agenția de Informații a Concordiei avea spioni și echipamente superioare, iar Centrul de Comandă și Control ocupa o singură sală de conferințe. O sală de conferințe tăcută, stranie, cu stinghii orientate spre exterior. Aerul era proaspăt, trăgea un curent ușor; luminile puternice nu lăsau nicio umbră. Existau monitoare de date, dar acum cele mai simple aveau douăsprezece culori. Mai existau încă tehnicieni, dar fiecare dintre ei se ocupa de o mie de noduri distribuite în tot continentul și în sistemul de recunoaștere din spațiul vecin. Indirect, fiecare avea sute de specialiști

7 *Coldhaven* – adăpost friguros (n. tr.).

disponibili pentru interpretare. Opt tehnicieni, patru ofițeri superiori și un comandant.

Pe ecranul central se vedea șefa în timp ce era prezentată parlamentului. Același lucru vedea și restul lumii, spionajul extern hotărâse să nu încerce să strecoare echipamente video speciale în Sala Parlamentului. Unul dintre tehnicieni lucra cu cadre fixe preluate din imagine. Afișă un montaj din douăsprezece cadre și se jucă cu lumina. Un personaj cu înfățișare scorțoasă apăru pe ecran. Nu se vedeau bine detaliile îmbrăcămintei negre. Lângă Belga, generalul Coldhaven șopti:

– Bine. Asta-i o identificare pozitivă. Bătrâna Pedure în persoană. Nu poate să-și joace rolul prea bine, câtă vreme și ea e în pericol.

Underville nu-l ascultă foarte atentă. Se întâmplau prea multe… Discursul generalului o șocase mai mult decât apariția Pedurei. Când Smith le oferise sudiștilor să ia ostatici, câțiva tehnicieni ridicaseră capetele și le împietriseră mâinile de mâncat. „Dumnezeule”, îl auzi ea mormăind pe Elno Coldhaven.

– Da, șopti și ea. Dar, dacă o acceptă, s-ar putea să scăpăm de război.

– Dacă îl aleg pe rege ca ostatic. Însă dacă îl cer pe generalul Smith…

Dacă Smith trebuia să rămână la Southmost, lucrurile s-ar complica foarte tare, mai ales pentru Elno Coldhaven. Acesta nu reuși să-și mascheze tulburarea. *Deci și pentru ele o noutate.*

– O să ne descurcăm, rosti Kred Dugway, comandantul Apărării Aeriene.

Dugway era singurul general prezent, în afară de Coldhaven. Fost superior al acestuia, fusese printre cei care-l criticaseră cel mai aspru pe bietul Thract. Și încă se credea șeful lui Elno.

Generalul Smith coborâse de pe stinghia vorbitorilor. Îi înmână propunerea formală lui Tim Downing. Camera o urmări coborând de pe platformă.

– Se îndreaptă spre Pedure!

Dugway chicoti.

– Ei, asta o să fie extrem de interesant.

– Drace!

Camera se întoarse la maiorul Downing, care distribuia copii ale propunerii generalului.

– Nu poți să mi-o arăți pe șefă? Mai are conexiune audio?

– Nu, domnule, îmi pare rău.

Pe monitoarele Apărării Aeriene pâlpâiră culorile de atenționare. Tehnicianul se aplecă și șuieră ceva prin conexiunea audio. Apoi rosti:

– Domnule, nu înțeleg ce se întâmplă, dar…

Dugway împunse cu o mână harta cu situația tactică din Southland.

– Alea sunt bombe!

Da. Până și Belga recunoscu codurile. Cruciulițe marcau zonele de lansare estimate. O lansare triplă. Nu din Southland, din submarine sub gheață. Ar putea fi… Nu puteau fi decât ale Frăției. Concordia și Frăția erau singurele națiuni cu dispozitive de lansare a proiectilelor din tuneluri de gheață.

Acum apărură pe ecran primele estimări ale țintelor. Trei cercuri marcau vecinătatea polului sudic.

Coldhaven făcu un gest ferm către tehnicienii de control al atacurilor.

– Dați strălucire maximă.

Pe ecranul principal, camerele panoramau încă Sala Parlamentului, absorbind reacțiile la discursul generalului Smith.

O tehniciană se ridică de pe stinghia ei.

– Domnule! Rachetele acelea sunt ale noastre. Sunt din zona Șapte, de pe Icedug și Crawlunder!

– Ce-ai zis? sări Generalul Coldhaven, tăind vorba fostului său șef.

– Rapoarte automate chiar de pe nave. Încerc să iau legătura cu căpitanii lor, domnule… încă ne descifrăm încriptările.

Dugway se repezi la raport.

– Și până nu vorbim direct cu ei, eu nu cred nimic. Îi cunosc pe comandanții ăia. Acolo se întâmplă ceva ciudat.

– Bombele și țintele sunt adevărate, domnule!

Tehniciana bătu în cruciulițe și cercuri.

Dugway:

– N-ai altceva decât niște lumini frumoase!

– E pe toată rețeaua de siguranță, domnule, direct de la sateliții noștri de detecție.

Coldhaven le făcu amândurora semn să tacă.

– Situația seamănă cu problemele de care s-a lovit predecesorul meu.

Dugway îl fulgeră din priviri pe fostul său protejat… apoi, treptat, înțelese.

– Da…

– Nu numai noi am auzit, mormăi Coldhaven. Pe rețelele radio analogice circulă niște zvonuri.

Mai existau păianjeni care le foloseau; Underville avea agenți la țară care se opuneau modernizării. Surpriza era că la Comandamentul Teritorial se luau în serios aceste comunicații. Coldhaven văzu expresia de pe fața Belgăi.

– Soția mea lucrează la muzeul tehnic. Își lumină înfățișarea cu un zâmbet. Zice că prietenele ei vechi din rețeaua radio nu sunt țicnite. Și acum vedem și noi imposibilul. În trecut, când apăreau neconcordanțe, puteam da vina pe tâmpenia altuia. Acum…

Timpul de sosire pe cercurile care se micșorau treptat scăzuse sub trei minute. Sateliții indicau toți aceeași țintă: Southmost.

Underville avu o scurtă șovăială. Paranoicul de Thract… să fi spus adevărul?

– Poate că lansarea e artificială. Orice vedem…

– Cel puțin orice vedem pe rețea…

– … ar putea fi o minciună.

Ăsta era coșmarul teribil al tehnofobilor.

Dugway pricepu cum stăteau lucrurile, în cele din urmă. Încrederea lui, consolidată timp de douăzeci de ani, se destrăma.

– Dar încriptarea, dubla verificare… ce putem face, Elno?

Coldhaven se pierdu cu firea. Teoria lui era acceptată și asta îi conducea la dezastru.

– Putem… putem opri sistemele. Putem disocia comanda și comunicațiile de rețea. Am văzut asta într-un joc de-a războiul… numai că și asta era pe rețea!

Belga îi puse două mâini pe umeri.

– Eu zic s-o faci. Putem folosi rețeaua radio analogică de la muzeu. Am și eu subordonați, curieri. Va dura mai mult…

Prea mult, dar măcar vor afla cu ce se confruntă.

Mai erau și alții pe rețea – Nizhnimor, regele însuși – și acum nu îi mai venea nimănui să se încreadă în nimic. Dugway era de față, dar Elno Coldhaven era comandantul CCC. Elno ezită, dar nu ținu cont de părerea fostului său șef. Își chemă sergentul-șef.

– Rețea coruptă. Vreau să duci mesajul la muzeu personal.

– Să trăiți!

Tehnicianul urmărise conversația și nu părea atât de șocat ca superiorii lui. Cercurile din jurul țintelor indicau două minute până la impact. Pe ecranul principal, pe care se transmitea de la Sala Parlamentului, se vedea că acolo domnește haosul. Preț de-o clipă, Underville se înfioră de groază la vederea scenelor. Bieții păianjeni. Înainte, războiul fusese un nor amenințător la orizont; acum Alеșii din Țara Sudului se pomeniseră centrul unei explozii care se va petrece peste două minute. Unii împietriseră cu ochii în sus, unde vor exploda megatonele. Alții goneau în jos pe scările acoperite de covoare, căutând o cale de a ieși, de a coborî mai adânc. Iar undeva, în spatele imaginilor, generalul Smith se confrunta cu aceeași soartă.

Printr-o minune, sergentul avea copii listate cu Planul Rețea Coruptă. Le înmână tehnicienilor și inițiе procedurile de deschidere a ușilor blindate din CCC.

Însă ușile se deschideau deja. Belga înțepeni. Nimic nu trebuia să intre până la terminarea schimbului sau până când Coldhaven dădea codul de deschidere. O gardă CCC intră mergând cam confuză, cu arma într-o poziție nelalocul ei.

– Am văzut că aveți permisiunea, doamnă, dar nimeni nu are voie…

Un glas vag cunoscut îl întrerupse din spate:

– Prostii. Avem permisiunea și ai văzut că ușile s-au deschis. Te rog să te dai la o parte.

Un tânăr locotenent păși în cameră. Uniformă neagră simplă, ținută zveltă, impunătoare. Lăsa impresia că Victory Smith nu

numai că scăpase din Southmost, dar se întorcea întinerită, așa cum o văzuse Underville prima oară. După locotenent veneau un caporal uriaș și o echipă de soldați. Majoritatea intrușilor aveau arme scurte de atac.

Generalul Dugway șuieră mânios la tânărul locotenent. Ce naiv... Atacul era unul mortal, mai mult ca sigur. Dar de ce nu trăgeau? Elno Coldhaven se dădu înapoi ocolindu-și biroul și căută cu mâinile un sertar invizibil. Belga se așeză între el și intruși și spuse:

– Ești fata lui Smith.

Locotenentul înțepeni într-un salut.

– Da, doamnă. Victory Lighthill și echipa ei. Suntem împuterniciți de generalul Smith să facem inspecții după cum considerăm noi necesar. Cu tot respectul, doamnă, pentru asta am venit aici.

Lighthill îl ocoli pe comandantul Apărării Aeriene; bătrânul Dugway spumega de furie, dar nu-și găsea cuvintele. În spatele Belgăi, ferit de ea, Elno Coldhaven tasta coduri de comandă.

Lighthill ghici ce se petrece.

– Vă rog să vă depărtați de consolă, domnule general Coldhaven.

Caporalul enorm ridică arma în direcția lui. Underville îl recunoscu: băiatul retardat al lui Smith.

Elno Coldhaven se retrase în spatele biroului cu mâinile ridicate în aer, înțelegând că nu era vorba de nicio „inspecție". Cei doi tehnicieni mai apropiați de ușă țâșniră pe lângă intruși. Dar soldații erau foarte rapizi. Se întoarseră, năvăliră asupra lor și-i traseră înapoi în CCC.

Ușile blindate se închiseră încet.

Coldhaven mai făcu o încercare, cea mai jalnică dintre toate:

– Locotenent, automatele noastre de semnal sunt foarte corupte. Trebuie să scoatem din rețea Centrul de Comandă și Control.

Lighthill se apropie de displayuri. Se mai vedea Sala Parlamentului, dar în spatele camerei nu se afla nimeni: se deplasă la întâmplare și, în final, se centră pe tavan. Pe celelalte ecrane,

luminile cele mai puternice se aprinseră, interogări către Centrul de Comandă, anunțuri de lansare făcute de forțele de atac nuclear ale regelui. Venea sfârșitul lumii.

În cele din urmă, Lighthill spuse:

– Știu, domnule. Am venit tocmai ca să vă împiedicăm să faceți acest lucru.

Soldații ei se împrăștiară în toată încăperea, care acum deveni aglomerată. Niciun tehnician sau ofițer nu le scăpa din ochi. Caporalul masiv deschise un coș și începu să monteze aparatură suplimentară… monitoare de jocuri?

Dugway își recăpătă vocea:

– Am bănuit că există un spion sub acoperire. Am fost convins că e Rachner Thract. Ce proști am fost!

În toată vremea asta, Victory Smith lucra pentru Pedure și Frăție.

O trădătoare în mijlocul lor. Explica totul, dar… Belga se uită la displayuri. Rapoartele lansărilor executate de Concordia veneau din toate direcțiile.

– Cât e real din toate astea, locotenente? E o minciună totul, chiar și atacul asupra Southmostului?

O clipă, Underville crezu că Lighthill nu-i va răspunde. Cercurile din jurul Southmostului ajunseseră niște puncte. Imaginea cupolei din Sala Parlamentului mai rezistă o secundă. Apoi Belga avu impresia că piatra se umflă și năvălește în jos, luminată din spate… și ecranul se stinse. Victory Lighthill tresări și, când, în sfârșit, îi răspunse, o făcu pe un ton calm, categoric:

– Nu. Atacul a fost real.

56

– Ești sigur că o să mă vadă?

Marli ridică privirea de pe instrumentele lui,

– Da, domnule. Și am semnal de liber pentru discuție de la vizorul ei.

Tu urmezi, comandorule. Cel mai mare spectacol din viața ta.

– Qiwi! Ești acolo?

– Da, mă…

O auzi cum inspiră adânc. O auzi. Nu primea nicio imagine; situația era disperată în realitate, nu o minciună.

– Tată!

Nau legăna capul și umerii lui Ali Lin în brațe. Rănile deviatului erau cât niște găuri mari, iar sângele se scurgea șuvoi prin bandajele improvizate. *Futu-i, sper că nu-i mort.* Trebuia să dea impresia de realitate; Marli se străduise din toate puterile.

– Vinh a fost, Qiwi. El și Trinli au sărit pe noi și l-au ucis pe Kal Omo. L-ar fi omorât și pe Ali dacă… dacă nu i-aș fi lăsat să scape.

Cuvintele i se încălecau, alimentate de furie și teamă sinceră și inspirate de necesități tactice. Atacul sălbatic al trădătorilor, chiar în clipele critice, când o întreagă civilizație stătea pe marginea prăpastiei. Dezastrul de la North Paw.

– Am văzut cum se îneacă doi pisoi, Qiwi. Îmi pare rău, nu ne-am putut apropia să-i salvăm…

Cu multă măiestrie, se prefăcu că-și pierde vocea.

O auzi cum se sufocă și scoate sunetele ei caracteristice pentru momentele de groază absolută. Drace, nu cumva să-i declanșeze o cascadă de amintiri! Își înăbuși teama și spuse:

– Qiwi, mai avem o șansă. Au apărut trădătorii în bar?

A reușit Pham Nuwen să ajungă la bar?

– Nu. Dar știm că s-a întâmplat ceva foarte grav. Nu mai primim imagini din North Paw și se pare că pe Arachna a început războiul. Asta e o conexiune privată, dar toți m-au văzut când am ieșit din

bar.

– În regulă. În regulă. E bine, Qiwi. Oricine lucrează cu Vinh și Trinli e confuz încă. Avem o șansă, noi doi…

– Dar sunt convinsă că ne putem încrede în…

Qiwi renunță să protesteze și nu-i dădu de furcă.

Bine. Atât de curând după o sesiune de spălare a creierului, era cam nesigură pe ea.

– Bine, spuse ea. Dar eu pot fi de ajutor. Unde v-ați ascuns? Într-unul dintre canale?

– Da, suntem prinși sub trapa exterioară. Dar, dacă reușim să ieșim, putem salva situația. L1-A…

– Care dintre canale?

– Păi…

Nau se uită la trapă. Văzu un număr în lumina dată de arma lui Marli.

– S-șapte-patru-cinci. Are vreo…

– Știu unde e. Ne vedem în două sute de secunde. Nu-ți face griji, Tomas.

Doamne! Qiwi se recuperase incredibil de bine. Nau așteptă un moment, apoi se uită întrebător la Marli.

– Legătura s-a întrerupt, domnule.

– Nu-i nimic. Realiniaz-o. Vezi dacă reușești să-l prinzi pe Brughel.

Asta putea fi ultima șansă de a verifica starea operațiunii de la sol înainte de a se încheia totul, într-un fel sau altul.

Mâna Invizibilă trecuse de orizontul Southmostului când căzură bombele. Cu toate acestea, displayurile lui Jau afișară sclipiri fulgerătoare în atmosfera superioară, iar sateliții lor de urmărire transmiseră o analiză detaliată a dezastrului. Toate cele trei bombe își loviseră ținta.

Dar Ritser Brughel nu era pe deplin mulțumit.

– Temporizarea n-a fost bună. N-au penetrat cum trebuia.

Vocea lui Phuong se auzi prin canalul public al punții:

– Da, domnule. Depindeau de cunoștințele militare de înalt nivel… cele din L1.

– Bine, bine. O să ne descurcăm și așa. Xin!

– Da, domnule?

Jau ridică privirea de pe consolă.

– Oamenii tăi sunt pregătiți să atace câmpurile de antirachete?

– Da, domnule. Etapa de ardere care tocmai s-a încheiat ne va aduce deasupra majorității lor. O să distrugem o bună parte din forțele Concordiei.

– Domnule șef de piloți, vreau să te ocupi personal…

Consola lui Brughel se trezi la viață. Ritser nu primi imagini, dar asculta. După un moment, spuse:

– Am înțeles, domnule. Recuperăm noi. Care e situația dumneavoastră?

Ce se întâmplă acolo sus? Ce se întâmplă cu Rita? Jau se obligă să se concentreze la planul de situație și să nu asculte conversația. De fapt, își exploata deviații la maximum. Nu mai era vorba de subtilitate acum. N-aveau cum să ascundă operațiunea de rețelele păianjenilor. Câmpurile de antirachete ale Concordiei se întindeau pe o fâșie din continentul nordic și nu urmau decât aproximativ traiectoria *Mâinii Invizibile.* Piloții lui Jau coordonau doisprezece deviați militari. Laserele cârpite ale *Mâinii* puteau doborî rampele de lansare de la suprafață, dar numai dacă aveau un timp de așteptare de cincizeci de milisecunde. Dacă ar lovi totul, ar reuși un dans miraculos al puterii de foc. Câteva dintre țintele cele mai adânci, zone ofensive, aveau să fie atinse de bombe excavatoare. Acestea fuseseră deja lansate și desenau arcuri în jos, în spatele lor.

Jau se străduise din toate puterile ca lucrurile să iasă bine. *N-am avut de ales.* Tot la câteva secunde, mantra aceasta urca până în conștiința lui, ca răspuns la gândul *Nu sunt un măcelar,* la fel de persistent.

Dar acum… acum s-ar putea să existe o cale sigură de a se eschiva de la ordinele terifiante ale lui Brughel. *Fii sincer, tot un măcelar ești.* Dar nu vei omorî sute, ci milioane de ființe.

Fără detaliile geografice și strategice din L1, se puteau comite oricâte mici erori. O dovedea atacul asupra Southmostului.

Degetele lui Jau alunecară pe taste, trimițând sfaturi de ultimă oră oamenilor săi. Greșeala era subtilă, dar avea să genereze o serie de abateri aleatorii în asaltul asupra antirachetelor. Multe atacuri nu-și vor nimeri ținta. Concordia avea o șansă împotriva bombelor Frăției.

Rachner Thract patrula înainte și înapoi în boxa vizitatorilor. Cât îi va lua lui Underhill să apară? Poate că paingul se răzgândise sau uitase de el. Santinela părea iritată și ea. Vorbea în mare șoaptă pe o linie de comunicații.

În cele din urmă, auzi bâzâit de motoare ascunse. În clipa următoare, ușile vechi de lemn culisară lateral. Ieși o insectă călăuzitoare, urmată îndeaproape de Sherkaner Underhill. Santinela veni în fugă din spatele boxei sale.

– Domnule, pot să vă spun ceva? Primesc…

– Da, dar mai întâi lasă-mă să vorbesc cu domnul colonel.

Underhill părea să se încovoie sub greutatea hanoracului și devia în lateral cu fiecare pas. Santinela se foi în post, neștiind ce să facă. Răbdătoare, insecta îl ajută pe Underhill să meargă drept spre Thract.

Sherkaner ajunse la boxa vizitatorilor.

– Am câteva minute libere, domnule colonel. Îmi pare rău că ți-ai pierdut slujba. Vreau să…

– Nu asta contează acum, domnule! Trebuie să vă spun ceva.

Era un miracol că ajunsese la Underhill. *Acum, dacă l-aș convinge înainte ca santinela să-și ia inima în dinți și să intervină…*

– Automatele noastre de comandă sunt corupte, domnule. Am dovezi!

Underhill ridică brațele a protest, dar Rachner turui mai departe. Era ultima lui șansă.

– Pare o nebunie, dar așa se explică totul. Există un…

Lumea explodă în jurul lor. Culori peste culori.

Durere mai mare decât arsurile celui mai fierbinte soare din închipuirea lui Thract. Pentru o clipă, numai durerea avu culoare, absorbind conștiența, teama, uimirea.

Apoi își reveni. Era în agonie, dar treaz. Zăcea în zăpadă și

resturi. Ochii lui… îl dureau ochii. Imaginile de Infern persistente îi ardeau ochii din față și nu vedea nimic altceva cu ei. Imaginile erau siluete într-o fâșie de beznă cruntă: santinela și Sherkaner Underhill.

Underhill! Thract se ridică în picioare și împinse la o parte scândurile căzute peste el. Alte dureri îl asaltară. Nu-și mai simțea spatele. *Așa pățești dacă treci prin pereți.* Făcu doi-trei pași tremurați și constată că nu avea nimic rupt.

– Domnule! Domnule profesor Underhill?

Parcă vorbea de la mare distanță. Întoarse capul spre stânga și spre dreapta, ca un copil cu ochi de bebeluș. Nu avea de ales; în ochii anteriori îi ardeau imaginile remanente. Pe pantă, de-a lungul zidului curbat al căldării, se întindea un șir de gropi fumegânde. Dezastrul atingea proporții greu de închipuit. Nu rămăsese în picioare niciuna dintre clădirile anexe ale lui Underhill și focul înghițea tot ce era inflamabil. Rachner făcu un pas spre locul unde stătuse santinela. Acolo însă dădu peste marginea unui crater abrupt, aburind. Panta de deasupra explodase. Thract mai văzuse ceva asemănător, dar în urma unui accident oribil, un depozit de muniție izbit de artileria penetrantă. *Ce ne-a lovit? Ce ținea Underhill dedesubt?* Întrebările i se formau în ungherele îndepărtate ale minții, dar nu avea răspunsuri la ele, ci nenumărate alte griji mai urgente.

Auzi un șuierat de animal la picioarele lui. Întoarse capul. Era insecta lui Underhill. Stătea cu mâinile în poziție de luptă, dar avea trupul contorsionat. Îi crăpase probabil carapacea. Când încercă s-o ocolească, insecta țipă mai ascuțit și încercă zadarnic să se extragă de sub scânduri.

– Mobiy! E-n regulă. E-n regulă, Mobiy.

Underhill! Vorbea înăbușit, dar înăbușite se auzeau toate sunetele. Când Thract ocoli insecta călăuzitoare, ea reuși să iasă de sub scânduri și-l urmă în direcția de unde venea glasul lui Underhill. Șuiera, dar nu amenințător. Mai degrabă scâncea.

Thract merse pe la marginea craterului, pe lângă mormane de resturi aruncate în aer. Laturile de sticlă alunecau deja, se prăbușeau spre interior. Totuși, nici urmă de Underhill.

Insecta o luă înaintea lui Rachner. Acolo, chiar în fața ei: un singur braț de păianjen ieșea ascuțit din învălmășeală. Mobiy țipă și începu să sape. Thract o ajută imediat, aruncă scânduri, împinse la o parte praful cald. Cald? Fierbinte ca fundul căldării! Era groaznic să zaci îngropat în pământ fierbinte. Thract se puse mai zelos pe săpat.

Underhill era îngropat de la mijloc în jos. Capul îi ieșea treizeci de centimetri la suprafață. În câteva secunde, îi eliberară umerii. Pământul se clătină, alunecând odată cu marginea craterului. Thract întinse brațele, și le încolăci în jurul mâinilor lui Underhill… și trase. Doi centimetri, trei… și căzură amândoi pe pământ solid, exact când mormântul profesorului alunecă în groapă.

Insecta se târa în jurul lor și nu mai voia să-i dea drumul stăpânului. Underhill o mângâie drăgăstos. Apoi se întoarse, clătină din cap prostește, așa cum făcuse și Thract. Suprafețele cristaline ale ochilor săi se umpluseră de bășici. Sherkaner Underhill îl ferise pe Thract de explozie; toată partea de sus a capului bătrânului paing fusese expusă direct.

Underhill se uită spre groapă.

– Jaybert? Nizhnimor? șopti el neîncrezător.

Se ridică în picioare și porni spre gaură. Și Thract, și insecta îl ținură. La început, îi lăsă pe amândoi să-l conducă înapoi în vârful dărâmăturilor. Nu puteai fi sigur din cauza hainelor sale grele, dar se pare că avea cel puțin două picioare rupte.

– Victory? Brent? Mă auziți? Am pierdut…

Se răsuci și se holbă în groapă. De data asta, Rachner fu nevoit să-l rețină cu forța. Paingul ba delira, ba își revenea. *Gândește!* Se uită și el în groapă. Platforma elicopterului era înclinată, dar pământul de deasupra o ferise de dărâmăturile zburătoare. Elicopterul era tot acolo, aparent întreg.

– Domnule profesor! Am un telefon în elicopter. Haideți, îl putem suna pe general de acolo.

Minciuna era cam subțire, dar Underhill era mai mult în delir decât rațional. Se clătină, gata să se prăbușească, apoi avu un moment de pseudoluciditate:

– Un elicopter? Da… Știu eu ce trebuie făcut cu el.

– Bine. Haideți să coborâm.

Thract porni spre scări, dar Underhill tot ezită.

– N-o putem lăsa pe Mobiy. Pe Nizhnimor și pe ceilalți, da. Sigur sunt morți. Dar Mobiy…

Mobiy e pe moarte. Thract nu vorbi cu glas tare. Insecta se oprise din târât. Mișca greoi din brațe spre Underhill.

– E un animal, domnule, șopti Rachner.

Profesorul chicoti.

– E o chestiune de mărime, colonele.

Așa că Thract își scoase jacheta și improviză o legătură pentru insectă. Creatura cântărea cam patruzeci de kilograme și atârna greu. Dar coborau, iar Sherkaner Underhill îl urmă fără alte pretenții. Numai din când în când avea nevoie de ajutor ca să nu cadă de pe trepte. *Ce altceva mai bun ai avea de făcut acum, colonele?* Inamicul din umbră lovise, în sfârșit. Thract străbătu cu privirea de partea cealaltă a căldării, la modelul închipuit de ruinele fumegânde. Probabil că se repeta și pe platou, nimicind apărarea strategică a regelui. Înaltul Comandament fusese bombardat, fără îndoială. *Indiferent pentru ce anume am venit, acum e prea târziu.*

57

Taxiul plutea deasupra haosului din L1. Dedesubtul lor, gura canalului S745 stătea deschisă, scuipând aer și particule de gheață. Dacă n-ar fi fost Qiwi, ar fi zăcut încă prizonieri sub trapă. Niciun deviat bine coordonat n-ar fi reușit să aterizeze precum Qiwi, nici să deschidă trapa mai repede ca ea.

Nau îl așeză pe Ali Lin pe scaunul din față, lângă Qiwi. Femeia întoarse ochii de la comenzi și se strâmbă de durere:

– Tati? Tati?

Îi verifică pulsul și se mai liniști.

– Cred c-o să reziste, Qiwi. Sunt automate medicale în L1-A și…

Qiwi se trase înapoi în scaun.

– Depozitul…

Dar nu-și luă ochii de la tatăl ei. Alunecă lin din starea de șoc și începu să gândească. Brusc, întoarse capul și încuviință:

– Bine.

Taxiul țâșni pe micile jeturi reactive. Nau și oamenii lui căutară imediat să se sprijine cu mâinile de suporturi. Qiwi forța automatele lenețe ale taxiului.

– Ce s-a întâmplat, Tomas? Avem vreo șansă?

– Cred că da. Dacă ajungem în L1-A.

Îi povesti despre trădare, spunându-i adevărul, în afară de ce pățise Ali Lin.

Qiwi întoarse lin taxiul în poziție de frânare. Mai avea puțin și plângea.

– Se repetă masacrul Diem, nu-i așa? Și, de data asta, dacă nu-i oprim, o să murim cu toții. Și noi, și păianjenii.

Bingo. Dacă n-ar fi spălat-o pe creier recent, fata ar fi făcut analogii riscante. Încă două-trei zile și ar fi avut sute de nepotriviri de pus cap la cap; ar fi înțeles tot. Dar, în următoarele kilosecunde, analogia cu Diem era în favoarea lui.

– Da! Însă acum avem posibilitatea să-i oprim, Qiwi.

Taxiul coborî iute pe Diamantul Unu. Soarele semăna cu un

satelit roșiatic; razele lui scânteiau pe ici, pe colo, pe rămășițele zăpezii furate de ei. Hammerfestul dispăruse după colț. Foarte probabil, Pham Nuwen era prizonier în Mansardă. Individul era un geniu, dar nu învinsese decât pe jumătate. Dezactivase serviciile deviaților, dar nu oprise operațiunea de pe Arachna și nu îi contactase pe aliați.

Iar în acest joc, o jumătate de victorie nu însemna nimic. *Peste câteva sute de secunde, voi avea putere de foc în L1-A.* Strategia se va cristaliza în distrugere sigură, iar Pham Nuwen, din cauza slăbiciunii lui morale, îi va pune lui victoria în palme.

Ezr nu leșinase nicio clipă; dacă și-ar fi pierdut cunoștința, nu s-ar mai fi trezit. O vreme însă, se concentră numai asupra lui, asupra frigului care-l amorțea și a durerii din umăr, care-i cobora până în braț.

Nevoia de a trage aer în plămâni îl copleși. Trebuia să fie aer undeva; parcul era plin de locuri respirabile. Dar unde se aflau? Se răsuci în direcția din care bătea cel mai tare soarele artificial. Vagi sclipiri de rațiune îi amintiră că din partea aceea venise apa. Acum trebuia să se scurgă. *Înoată spre strălucire.* Mișcă din picioare cu mare greutate, cât îl ținură puterile, și se ajută de brațul sănătos.

Apă. Mai multă apă. O veșnicie de apă. Scânteind roșu în soare.

Țâșni la suprafață, tușind și vomitând și, în sfârșit, respirând. În jur, marea și iar marea. Se zvârcolea și se înălța fără să-și atingă marginile. Parcă trăia o poveste cu săbii și pirați de pe Canberra, pe care o urmărise în copilărie; era un marinar prins într-un vârtej etern. Se uită sus, tot mai sus. Apa se curba deasupra capului său. Peisajul marin era o bulă lată cam de cinci metri.

Odată cu orientarea, începu să-și recapete și judecata. Se răsuci și se uită în jos și în spate. Nici picior de urmăritori. Poate că nu conta. Apa din jur era pătată de sângele lui; îl putea gusta. Frigul îi încetinise scurgerea și mai scăzuse din durerea care-i paraliza picioarele și brațul sănătos.

Se uită prin apă, încercând să aprecieze la ce distanță era bula lui de suprafața exterioară. Apa din partea cu soare părea puțin adâncă, dar… Se uită în jos și înapoi, spre pădure. Văzu resturi de

copaci prin lichidul tulbure. Apa nu era nicăieri mai adâncă de doisprezece metri. *Am scăpat de ocean.* Bula făcea și ea parte dintr-un strop liber care plutea leneș pe cerul din North Paw.

Alunecând grație unei combinații dintre microgravitație și ciocnirea mării de tavanul peșterii, Ezr privi amorțit cum pământul urca spre el și-l înconjura. Va ajunge în albia lacului, chiar lângă docul cabanei.

Când se petrecu, ciocnirea fu un vis lent, nu atinse niciun metru pe secundă. Dar apa bătea cu repeziciune, stropea și lovea. Ezr mișcă din picioare și din fund și sări în sus, împărțind spațiul cu stropi agresivi și învârtindu-se odată cu ei. Auzi un pocnet, un ropot de aplauze mecanice, absurde. Învelișul de piatră al digului era la mai puțin de un metru distanță. Întinse brațele și aproape că reuși să se oprească din învârtit. Apoi atinse piatra cu umărul rănit și leșină de durere.

Se trezi după câteva secunde. Când își reveni, văzu că stătea la cinci metri deasupra albiei. Lângă el, piatra digului era acoperită de o dâră de mușchi și pete – vechiul nivel al apei. Iar ropotul de aplauze… Privi dincolo de albie. Le zări, erau cu sutele: servovalvele stabilizatoare, continuând sabotajul care pusese apa în mișcare.

Ezr se cățără pe piatra dură a digului. Numai câțiva metri până sus, până la cabană… până unde fusese cabana. Recunoscu fundația. Cioturile de zid rezistaseră. Dar un milion de tone de apă, chiar în mișcare lentă, fuseseră destul ca să dărâme clădirea. Pe ici, pe colo, dărâmăturile se balansau, agățate de ruinele mai adânci.

Ezr avansă de la o ruină la alta, folosindu-se de mâna sănătoasă ca să se cațere pe ele. Apa se lăsase într-un strat adânc, care îmbrățișa pădurea și urca pe zidurile mai îndepărtate ale peșterii. Nici acum nu se liniștise. Stropi de apă de zece metri pluteau și acum pe cer. În cele din urmă, poate că apa avea să se retragă în bazin, dar bijuteria lui Ali Lin era distrusă.

Ezr simți că amețește și că i se tulbură vederea; durerea scăzuse. Undeva, acolo, în pădurea înecată, Tomas Nau era prins în capcană cu ceata lui de haiduci.

Ezr își aminti sentimentul de triumf care-l încercase când îi văzuse că se scufundă printre copacii de sub apă. *Pham a învins.* Dar nu acesta fusese planul lor inițial. Nau îi ghicise cumva, aproape că-i omorâse pe amândoi. Poate că nu e deloc prins în capcană. Dacă Nau ar putea ieși din peșteră, l-ar găsi pe Pham sau ar ajunge în L1-A.

Însă teama se retrăgea. Panglici roșii lipicioase pluteau în jurul lui. Înclină capul și se uită la umăr. Pistolul electromagnetic al lui Marli îi zdrobise umărul, deschizând o arteră. Rana anterioară din umăr și tortura creaseră accidental un garou, dar îmi pierd tot sângele. Logic, începu să se alarmeze, deși nu voia decât să lase mâinile jos și să se odihnească puțin. *Și atunci vei muri și Tomas Nau va învinge.*

Se forță să meargă mai departe. Dacă ar putea opri sângerarea… nici vorbă, n-avea cum să-și scoată jacheta. Renunță la soluțiile imposibile. Disperarea i se furișa în minte. *Ce pot face în secundele care mi-au rămas?* Porni de-a latul ruinelor și nu mai văzu decât pământul, la câțiva centimetri de fața lui. Dacă ar găsi biroul lui Nau, măcar un set de comunicații. *Cel puțin l-aș preveni pe Pham.* Nici urmă de dispozitive, numai resturi și iar resturi. Lemnul fin produs de Fong, cel cu fibra în spirală, se destrămase.

Un braț alb și gol ieși de sub un dulap zdrobit. Mintea lui Ezr împietri de groază și mister. *Pe cine a lăsat în urmă?* Pe Omo, da. Dar brațul era dezvelit, lucios, stors de sânge. Atinse mâna la încheietură. Aceasta tresări, îi alunecă printre degete. A, nu era deloc un cadavru, ci una dintre jachetele presurizate preferate de Nau. Îi veni o idee. *Poate ca să opresc sângerarea.* Trase de mânecă. O simți cum alunecă, se blochează, apoi plutește liberă. Își pierdu echilibrul și rămase cu jacheta în mână. Parcă dansa cu ea. Mâneca stângă se despică până la degete. Își vârî brațul în ea și jacheta se închise de la degete la umăr. O trase peste spate și înveli partea dreaptă în jurul brațului rănit. Acum putea să sângere până la moarte, nu se va mai vedea nicio picătură. *Strânge materialul.* Ridică din umeri până când materialul se strânse. Mai tare, un adevărat garou. Își plimbă mâna stângă peste dreapta

învelită, apăsând carnea de dedesubt până simți agonia durerii. Dar materialul presurizat reacționă și se întări. Țipă, iar țipătul veni de foarte departe. Își pierdu cunoștința, dar se trezi repede.

Acum brațul său drept era imobilizat, cu mâneca presurizată la tensiune maximă. O modă cam excentrică, dar îi va salva viața.

Bău apa care se scurgea și încercă să gândească.

Un mieunat plângăcios se auzi în spate. Pisoiul înaripat își făcu apariția și i se așeză pe piept și pe brațul sănătos. Ezr întinse mâna și-l simți cum tremură.

– Și tu ai dat de belea? îl întrebă el, cu glas răgușit.

Pisoiul se holbă la el cu ochi mari și negri, apoi se cuibări mai adânc în spațiul dintre piept și brațul stâng. Ciudat. În mod normal, un pisic bolnav fuge și se ascunde; Ali avusese o grămadă de probleme cu ei, deși purtau plăcuțe. Pisoiul ăsta era ud leoarcă, dar părea vioi. Oare nu cumva…

– … ai venit să mă mângâi, micuțule?

Îl simți cum toarce, își apropie trupul cald. Zâmbi; simplul fapt că avea pe cineva care să-l asculte îi dădea puteri.

Fâlfâit de aripi. Încă doi pisoi. Trei. Atârnară deasupra lui și mieunară nervoși, de parcă l-ar fi luat la rost: „Ce-ai făcut cu parcul nostru?" sau „Când ai de gând să ne servești masa?". Se răsuciră în jurul lui, dar nu-l goniră pe micuț din brațele sale. Apoi cel mai mare, un motan cu urechi ciuntite, își luă zborul dintr-odată și se cocoță pe cea mai înaltă ruină. De sus, îi aruncă lui Ezr o privire fioroasă și începu să-și curețe aripile. Afurisita de creatură nici măcar nu era udă.

Cea mai înaltă ruină… un tub de diamant lat de aproape doi metri, cu capac de metal. Ezr își dădu seama la ce se uită: un cap de tunel din biroul lui Nau, foarte probabil o rută directă la L1-A. Pluti pe deal, până la stâlpul cu capac metalic. Motanul se făcu mic, și nu voi să se dea la o parte. Pisoii erau posesivi chiar și acum.

Ledurile de control de pe trapă erau verzi.

Ezr se uită la motanul dolofan.

– Știi că stai pe cheia soluției universale, nu-i așa, amice?

Îl dădu jos de pe jachetă pe fratele lui mai mic și-i goni pe

amândoi. Trapa alunecă înapoi și se deschise, blocându-se. Oare prostuții o să vină după el? Le făcu semn de rămas-bun.

– Indiferent ce credeți voi, sigur nu vreți să veniți cu mine. Știți ce tare doare când te împușcă?

În camera grupurilor din Mansardă nu mai încăpeai de scaune; nu aveai loc să te miști nici pe la margine. În clipa când Silipan tăie legăturile de comunicare ale deviaților, locul se transformă într-o casă de nebuni. Trud se îndepărtă de brațele întinse și se retrase în zona de control de lângă tavan.

– Nu le place, dar deloc nu le place să-i iei de la muncă.

Era mai rău decât își închipuise Pham. Dacă deviații n-ar fi fost legați, i-ar fi atacat. Se uită la emergent.

– Trebuia făcută treaba asta. Aici e miezul puterii lui Nau și acum nu mai are acces la el. Preluăm puterea peste tot în L1, Trud.

Silipan avea o privire lipsită de expresie. Suferise prea multe șocuri.

– Peste tot în L1? Imposibil... Ne-ai omorât pe toți, Pham. M-ai omorât pe mine.

Începu să se agite; fără îndoială, își închipuia ce-o să-i facă Nau și Brughel.

Pham îl prinse cu mâna liberă.

– Nu. Am de gând să câștig. Dacă reușesc, vei supraviețui. La fel și păianjenii.

– Ce? Trud își mușcă buza. Da, acum că i-ai blocat pe deviați, l-ai încetinit pe Ritser. Poate că păianjenii ăia blestemați mai au o șansă. Privi în gol, apoi întoarse capul brusc spre Pham. Ce ești tu?

Pham răspunse calm, ridicând vocea numai cât să fie auzit printre protestele deviaților:

– În clipa asta, singura ta speranță.

Scoase vizorul pe care i-l confiscase și i-l înmână.

Trud îndreptă cu grijă materialul îndoit și îl puse la ochi. După un minut, spuse:

– Mai avem vizoare. Îți aduc și ție unul, dacă vrei.

Pham îi oferi surâsul viclean pe care Silipan nu-l mai văzuse de două sute de secunde.

– Nu-mi trebuie. Am ceva mai bun.

– Aha, rosti Trud cu glas scăzut.

– Acum vreau să faci o evaluare a pagubelor. Poți să-ți pui oamenii la treabă dacă Nau e deconectat?

Silipan scutură nervos din umeri.

– Știi că-i impos… Se uită iar la Pham. Poate, poate, niște lucruri mărunte. Facem calcule offline. Aș putea încerca să-i păcălesc pe deviații de la controlul numeric…

– Bun băiat. Calmează-i și vezi dacă vrea să ne ajute careva.

Se despărțiră. Silipan coborî la deviați, le vorbi potolit, strânse voma celor care se enervaseră prea tare. Țipetele însă se întețiră:

– Am nevoie de actualizări!

– Unde sunt traducerile răspunsului de la Frăție?

– Dobitocilor, ați pierdut comunicarea!

Pham traversă tavanul în diagonală, privind în jos, la rândurile de focalizați așezați, și ascultându-le plângerile. Pe peretele îndepărtat, Anne și celălalt asistent al ei atârnau nemișcați de suporturile de pâslă. Ar trebui să fie în siguranță, ignorând complet evenimentele. *Acum se dă bătălia ta finală, la un secol sau două după ce-ai crezut că ai pierdut totul.*

Vederea din spatele ochilor lui Pham oscila. Reușise să repornească impulsurile de microunde.

Avea la îndemână cam o sută de mii de localizatoare funcționale. Era o metalumină intensă care-i prelungea vederea în Mansardă, spre orice loc în care înviase un nor de localizatoare care găseau o cale să comunice cu el.

Care-i situația? Care-i situația? Pham scană rapoartele despre deviații din camera grupurilor și din alte părți. Numai câțiva rămăseseră închiși în tunelurile înguste, specialiști de care nu era nevoie pentru operațiile curente. Pe mulți dintre ei îi apucaseră pandaliile când li se blocase fluxul de muncă. Pham intră în sistemul de control și deschise câteva comunicări primite. Trebuia să știe anumite lucruri și îi mai calma și pe deviați. Trud ridică privirea agitat; știa când se umblă la sistemul lui.

Pham trecu dincolo de Mansardă, căutând sclipiri de localizatoare pe suprafața conglomeratului. Acolo! Una sau două imagini izolate, de rezoluție slabă, monocrome. Întrezări un taxi coborând pe stânca golașă, lângă Hammerfest. Drace, canalul S745. Dacă Nau se descurca cu încuietoarea aia imposibilă, nu încăpea îndoială unde va merge după aceea.

Pe Pham îl încercă spaima copleșitoare că se lupta cu un adversar de neoprit. *Ah, parcă aș fi din nou tânăr!* Mai avea cam trei sute de secunde înainte ca Nau să ajungă în L1-A. N-avea rost să mai ascundă nimic. Lansă comanda de activare a tuturor localizatoarelor, chiar și a celor fără alimentare. Condensatoarele lor aveau destulă sarcină pentru câteva zeci de pachete fiecare. Dacă le folosea cu cap, obținea acces la un număr impresionant de echipamente I/O.

În spatele ochilor săi, imaginile se formau puțin câte puțin.

Pham alunecă precaut pe lângă trei pereți, ferindu-se de focalizați, evitând câte-o tastatură răsturnată sau un balon-pahar. Dar fluxul de date intrate avea un efect liniștitor. Sectorul traducătorilor se calmase, vorbeau mai mult între ei. Se duse la Trixia Bonsol. Femeia stătea aplecată pe tastatură, extrem de concentrată. Pham se conectă la fluxul de date venite de pe *Mâna Invizibilă.* Ar trebui să conțină vești bune: Ritser și ai lui vârâți în rahat până-n gât, tocmai când se pregăteau să comită un genocid…

Îi trebui o clipă să se orienteze spre fluxul multiplex. Texte pentru traducători, date de traiectorie, coduri de lansare. *Coduri de lansare?* Brughel mergea înainte cu atacul mârșav al lui Nau! Operațiunea decurgea cam prost; Concordia avea să rămână cu o bună parte din armament. Se lansau câteva zeci de rachete balistice pe secundă.

Pham se lăsă câteva clipe absorbit de grozăvia atacului. Nau conspirase să ucidă jumătate din populația unei planete. Ritser făcea tot ce-i stătea în puteri să-i omoare pe păianjeni. Răsfoi ultimele sute de secunde din jurnalul Trixiei Bonsol. Traducerea, niște trăsnăi metaforice, o luase razna când Trixia se oprise forțat

din treabă: pagini întregi de aiureli, fragmente fără sens, o învălmășeală de fișiere fără data ultimei accesări. Printre ele, surprinse un fragment care avea înțeles:

Cel mai plăcut pe lume e în anii Soarelui Palid. Iată un clișeu riscant. Este adevărat, atunci vremea e mai puțin schimbătoare, pretutindeni toate se scurg alene și în mai toate regiunile vara nu te mistuie arșița și iarna nu îngheți de ger cumplit. E vremea ideală pentru aventuri romantice. Vremea care îndeamnă ființele superioare să se odihnească, să amâne lucrurile de pe o zi pe alta. E ultima șansă de a te pregăti pentru sfârșitul lumii.

Printr-un noroc chior, Sherkaner Underhill alese cele mai frumoase zile din an pentru prima lui călătorie la Comandamentul Teritorial.

Era, în mod evident, una dintre traducerile Trixiei, descrierile acelea „umanizate" care îl scoteau din pepeni pe Ritser Brughel. Dar „prima călătorie la Comandamentul Teritorial" a lui Sherkaner? Asta a fost înainte de ultima Eră Întunecată. Ciudat că pe Tomas Nau îl interesau asemenea retrospective.

– E dat totul peste cap acum.

– Poftim?

Mintea lui Pham reveni în camera grupurilor din Mansardă, printre vocile enervante ale deviaților. Fusese Trixia Bonsol cea care tocmai vorbise. Avea o privire nedefinită, iar degetele ei alergau pe taste.

Pham oftă.

– Ai dreptate, îi spuse el.

Indiferent la ce se referea comentariul, se potrivea perfect.

Sinteza de pe rețeaua nealimentată era completă: Pham vedea în L1-A. Dacă îmbunătățea conectivitatea, ajungea la jeturile electrice de lângă L1-A. Nu era cine știe ce putere de procesare acolo, dar zonele acelea erau pe grila de alimentare a jeturilor… și, mai important, *poate reușim să folosim jeturile!* Dacă ar putea orienta câteva spre comandor…

– Trud! ai reușit să faci ceva cu deviații de la controlul numeric?

58

Elicopterul lui Rachner Thract se ridică lin de pe platforma înclinată. Turbina și rotorul bâzâiau cu un sunet sănătos. Întorcând capul la stânga și la dreapta, Thract reuși să se orienteze pe teren. O luă spre est, de-a lungul zidului căldării. În fața lor se înșirau cratere, un șir de dezastre care dispărea deasupra vârfului zidului opus. Dedesubt, în oraș, ardeau luminile de urgență; vehicule se îndreptau spre craterele care fuseseră apartamente și vile.

Pe stinghia de lângă el, Underhill se bălăbănea, trăgând de coșurile de pe spinarea insectei. Animalul încerca să-l ajute, dar era rănit mult mai grav decât stăpânul lui.

– Trebuie să văd, Rachner. Mă ajuți să iau pachetul de la Mobiy?

– Imediat, domnule. Vreau să ajungem la heliport.

Underhill avansă câțiva centimetri în sus pe stinghie.

– Treci pe pilot automat, colonele. Te rog, ajută-mă.

Elicopterul lui Thract conținea zeci de procesoare înglobate, conectate chiar ele la controlul traficului aerian și rețelele de informații. Cândva fusese foarte mândru de acest aparat de zbor. Nu mai activase pilotul automat de la ultima ședință de la Comandamentul Teritorial.

– Domnule… nu am încredere în automatică.

Underhill râse amabil, apoi îl apucă o tuse lichidă.

– E-n ordine, Rach. Te rog, trebuie să văd ce se întâmplă. Ajută-mă cu Mobiy.

Bine! Pe întunericul Întunericului, ce mai contează acum! Rachner apăsă patru comenzi. Elicopterul se clătină scurt și trecu pe control automat. Apoi Thract se întoarse la pasagerii lui și trase repede fermoarul genții de pe spatele rupt al lui Mobiy.

Underhill duse mâna în geantă și scoase un aparat din ea cu atâta grijă, de parcă ar fi fost una dintre bijuteriile Coroanei. Rachner întoarse capul ca să vadă mai bine. Ce… o cască pentru

jocuri, fir-ar ea să fie de afurisită!

– O, pare în regulă, spuse Underhill calm.

Își așeză casca pe ochi, apoi se strâmbă. Rachner văzu de ce; ochii paingului erau plini de bășici. Dar Underhill nu renunță. Ținu dispozitivul puțin deasupra capului și îl aprinse.

O ploaie de scântei căzu în jurul capului său. Rachner se dădu înapoi din reflex. Carlinga elicopterului se umplu dintr-odată de milioane de culori în schimbare, aprinse și seline. Își aminti de zvonurile despre pasiunile excentrice ale lui Underhill, de videomanție. Deci se adevereau; casca asta trebuie să fi costat o mică avere.

Underhill mormăi ceva pentru sine, orientând casca ba încoace, ba încolo, încercând să vadă în jurul punctelor moarte din ochii lui arși. Nu prea era nimic de văzut, doar întrepătrunderea unor culori splendide, puterea hipnotică a calculatoarelor în serviciul ignoranților. Însă Underhill se arătă mulțumit. Se holba întruna, mângâind insecta cu o mână.

– A… înțeleg, șopti el.

Turbinele elicopterului începură să se învârtă nebunește, ca zânele în dansul prevestitor de moarte, depășind cu mult limita admisă. Puterea era ca o vrajă și avea să le ardă într-o oră sau două. De aceea nicio comandă manuală nu permitea asemenea performanțe.

– Ce dracu'…

Thract își pierdu vocea când viteza turbinelor ajunse la elicea de deasupra. Elicopterul lui o luă razna, înălțându-se sus, tot mai sus, deasupra marginilor căldării.

Turbinele se potoliră scurt când elicopterul pluti la o sută cincizeci de metri, apoi la trei sute de metri deasupra platoului. Rachner întrezări ținuturile joase.

Șirul de dezastre de la Calorica făcea parte dintr-o rețea. Spre sud și spre vest se înălțau sute de coloane de fum. *Câmpurile de antirachete.* Dar nemernicii rataseră! Val după val de rachete de interceptare țâșneau din silozuri și traversau platoul. Sute de proiectile, rapide ca rachetele cu rază scurtă, numai că silozurile erau la zeci de kilometri distanță. Jeturile rachetelor acelea

împingeau sarcini utile către rachete de interceptare de rază lungă la mii de kilometri distanță și la zeci de kilometri în sus. Era oribil, cum nu fusese nici la ședința aceea regizată de la statul major, pusă la cale de Apărarea Aeriană… și însemna că Frăția tocmai lansase toate proiectilele pe care le avea.

Sherkaner Underhill nu băga nimic de seamă. Mișca din cap înainte și înapoi, sub spectacolul de lumini din cască.

– Trebuie să se reconecteze. Trebuie.

Mâinile sale se mișcau spasmodic pe comenzi. Trecură secunde.

– E dat totul peste cap acum, suspină el.

Trud îi părăsi pe deviații de la controlul numeric și i se alătură lui Pham Trinli, lângă traducători.

– Cu cei numerici mă descurc, Pham. Adică obțin răspunsuri. Dar cu comenzile…

Trinli nu făcu decât să încuviințeze tacit, ignorând comentariul.

Trinli arată atât de diferit. Îl cunosc de ani de zile de gardă, iar acum e altă persoană. Bătrânul Pham Trinli era zgomotos și arogant, un fanfaron cu care puteai să te cerți și să glumești. Pham cel de acum era tăcut, dar acționa dur, ca lama de cuțit. *O să ne omoare pe toți.* Miji ochii involuntar spre locul în care trupul lui Anne Reynolt atârna precum carnea de cârlig. Și dacă ar fi conceput un plan ca să-l trădeze pe Pham, tot nu s-ar fi salvat. Nau și Brughel erau comandori, iar Trud știa că trecuse de limita clemenței.

– … o șansă, Trud. Glasul lui Pham îi alungă frica. Poate că reușim să împingem lucrurile mai departe, să-i păcălim pe deviați să…

Silipan scutură din umeri. Nu că ar fi contat, dar:

– Dacă faci asta, comandorul o să-ți ia gâtul imediat. Primesc cincizeci de cereri de serviciu pe secundă de la Nau și Brughel.

Pham se frecă la tâmple și privi în gol.

– Da, înțeleg ce spui. Bine. Cum stăm? Habitatul…

– Camerele din bar arată o mulțime de oameni nedumeriți. Dacă au noroc, rămân unde sunt.

Și după aceea comandorul nu va avea motiv să se răzbune pe

ei.

Un deviat – Bonsol – le întrerupse discuția cu iritarea tipică a focalizaților:

– Sunt milioane de oameni la sol. O să înceapă să moară în câteva secunde.

Comentariul îl distrase pe Pham. Până și noul Pham Trinli era un amator când trebuia să lucreze cu deviații.

– Da, zise el, mai mult pentru sine decât pentru Silipan sau Bonsol. Dar măcar păianjenii au o șansă. Fără deviații noștri, Ritser nu mai poate strânge șurubul.

Bineînțeles, Bonsol îi ignoră spusele și se întoarse la tastatură. Trinli își îndreptă din nou atenția spre Silipan.

– Uite ce e. Nau e într-un taxi, în drum spre L1-A. Zona e plină de jeturi electrice. Dacă îi putem convinge pe câțiva deviați să lucreze la ele…

Trud simți cum îl copleșește furia. Indiferent ce era, Pham tot prost rămânea.

– Lovi-te-ar boala! Pur și simplu nu pricepi devotamentul deviaților. Trebuie să…

Bonsol interveni din nou.

– Ritser nu poate strânge șurubul, dar nici noi nu-l putem slăbi. Râdea, însă aproape neauzită. Ce provocator! Suntem în impas.

Trud îi făcu semn lui Silipan să urce înapoi spre tavan, ca să scape de remarcile deviaților.

– O țin așa întruna.

Dar Pham se întoarse spre Bonsol, acordându-i imediat toată atenția.

– Cum adică suntem în impas? o întrebă el încet.

– Futu-i, Pham! Ce contează?

Dar Trinli ridică brațul, ordonând tăcere. Gestul sugera fermitate de comandor, iar protestele i se stinseră lui Silipan pe buze. O teamă crescândă îl rodea pe dinăuntru. Adio, miracole! Dacă ar exista o șansă de a-l ține pe Nau departe de L1-A, o ratau din cauza acestei întârzieri. Iar Silipan știa ce se găsește în L1-A. O, da! Pe lângă automate și subtilitate, L1-A îi reda comandorului

puterea absolută. Ceasul din colțul imaginii lui Trud număra nemilos secundele, secundele unei vieți care se scurgea. Și, bineînțeles, deviata nu-i acorda atenție lui Pham, cu atât mai puțin întrebărilor lui.

Liniștea se prelungi zece sau cincisprezece secunde. Apoi, subit, Bonsol înălță capul și se uită fix în ochii lui Pham – așa cum un deviat nu se uita niciodată, decât dacă interpreta un rol.

– Adică tu ne blochezi pe noi și noi te blocăm pe tine, spuse ea. Victory a mea a crezut că sunteți toți niște monștri, că nu putem avea încredere în niciunul dintre voi. Acum plătim pentru greșeala asta.

Aiureli de focalizat, unul mai infatuat decât ceilalți.

Însă Pham se trase lângă scaunul lui Bonsol. Stătea cu gura deschisă, incapabil să vorbească de uimire – expresia unui om a cărui lume s-a dărâmat dintr-odată, care se îndreaptă cu pași repezi spre nebunie. Când, în cele din urmă, vorbi, rosti și el alte aiureli:

– Eu… cei mai mulți nu sunt monștri. Dacă ar fi să ieșim din impas, ai putea conduce totul? Și pe urmă… am fi la mila ta. Cum să avem încredere în tine?

Privirea lui Bonsol rătăcise. Femeia nu-i răspunse, iar degetele ei torturau consola. Se scurseră secunde în tăcere, însă pe Trud îl înfioră o bănuială. Nu.

Exact după zece secunde, Trixia Bonsol vorbi din nou:

– Dacă ne redai accesul complet, putem controla cele mai importante lucruri. Cel puțin acesta era planul… În ceea ce privește încrederea…

Chipul lui Bonsol se schimonosi într-un surâs straniu, batjocoritor și amar în același timp.

– Păi, ne cunoști mai bine decât te cunoaștem noi pe tine. Trebuie să-ți alegi propriii monștri.

– Da, încuviință Pham.

Se frecă la tâmple și miji ochii spre un lucru invizibil pentru Silipan. Apoi se răsuci către el și îi oferi același zâmbet sumbru pe care i-l oferise când intrase în depozit, zâmbetul cuiva care riscă totul… și se așteaptă să învingă.

– Hai să refacem toate comunicațiile, Trud. E vremea să le dăm lui Nau și Brughel sprijinul de care au nevoie de la deviați.

59

Nau o urmări pe Qiwi cum ghidează taxiul spre stație; în față și dedesubt se aflau munții de zăpadă pe care-i adunase în jurul ecluzei din L1-A. Numai cu automatul din taxi, Qiwi găsise canalul, rescrisese comenzile de securitate ale trapei și îi salvase – doar în câteva sute de secunde. O, dacă ar mai rezista câteva secunde în plus… Atunci ar lua din nou frâiele în mână. Dacă ar mai rezista câteva secunde… O văzu cum se uită la tatăl ei. Vederea lui Ali o apropia de adevăr. *La dracu! Du-ne jos în siguranță, atât îți cer!* Apoi o putea omorî.

Marli ridică ochii de pe echipamentul de comunicații. Pe chip i se citea uimire și ușurare.

– Domnule comandor! Primesc confirmări de pe canalele deviaților. În câteva secunde ar trebui să funcționeze toate automatele.

– Ah!

În sfârșit o veste bună, pe neașteptate. Acum putea limita distrugerile necesare pentru a-și redobândi controlul. *Numai că tu cu Pham Nuwen te lupți și orice e posibil.* S-ar putea să fie o păcăleală incredibilă.

– Foarte bine, caporal. Dar, deocamdată, nu folosi automatele acelea.

– Am înțeles, domnule, rosti Marli, cam nedumerit.

Nau se uită pe fereastra taxiului. Ciudat să vezi natura așa cum e, fără îmbunătățiri. Ecluza din L1-A era la aproximativ șaptezeci de metri distanță, bine ascunsă de umbre. Nu i se păru în regulă… buza de metal sclipea roșie. *Dar nu port vizor.*

– Qiwi…

– Am văzut. Cineva încearcă…

Se auzi un pocnet. Marli țipă. Îi luase părul foc. Carcasa de lângă scaunul lui era incandescentă.

– Rahat! Qiwi ridică taxiul. Se folosesc de jeturile mele electrice!

Roti taxiul chiar în timp ce făcea manevre înainte și înapoi. Lui Nau i se întoarse stomacul pe dos. *Nimic n-ar trebui să zboare așa...*

Strălucirea de pe ecluza din L1-A, pata fierbinte din fuzelaj, din spatele lui... inamicul folosea toate jeturile din linia de vizare. Fiecare jet, singur, putea fi un pericol accidental, local. Nuwen însă adunase cumva zeci de jeturi, pentru a ochi exact țintele importante.

Marli țipa în continuare. Manevrele lui Qiwi îl ridicară pe Nau până se opri în centură, apoi îl răsuciră când se lăsă în jos. Îl zări scurt pe caporal în brațele colegilor. Măcar nu mai ardea. Gărzile celelalte făcură ochii cât cepele.

– Raze X, spuse unul dintre ei.

Jetul fasciculelor de electroni îi putea prăji pe toți. O amenințare pe termen lung, având în vedere situația...

Qiwi lăsă taxiul să se rotească și îl apropie de versantul Diamantului Unu. Aparatul de zbor se deplasa în precesiune, o triplă rotație sălbatică. Sub nicio formă nu putea inamicul să-și mențină armele orientate pe un singur punct. Totuși, strălucirea din perete se intensifica la fiecare rotație. *La naiba.* Nuwen controla tot sistemul de automate.

Prova, apoi partea din spate a taxiului se izbiră de sol, răscolind zăpada de la suprafață. Fuzelajul gemu, dar rezistă. Acum, în ceața plutitoare a volatilelor, Nau zări fasciculele jeturilor electrice. Gheața și aerul din calea lor explodau, incandescente. Cinci fascicule, poate zece, apăreau și dispăreau în timp ce taxiul se rotea, iar altele ținteau întruna pata fierbinte din fuzelaj.

În jurul lor, vârtejul de vapori și gheață se îngroșă. Pata incandescentă din fuzelaj începu să scadă când zăpada umezi și risipi jeturile ucigașe. Qiwi amortiză mișcarea de rotație cu patru ridicări la altitudine controlată, în același timp șerpuind cu taxiul prin zăpezile înfierbântate, către ecluza din L1-A.

Cu ochi mijiți, Nau văzu cum ecluza se apropie exact din față – ciocnirea era inevitabilă. Qiwi însă nu pierduse controlul aparatului. Îl ridică scurt, lovind inelul de andocare de perechea lui din ecluză. Se auzi zgomot de metal îndoit, apoi se opri.

Qiwi tastă comenzile ecluzei, apoi sări din scaun și se repezi la mecanismul trapei.

– E blocată. Tomas! Ajută-mă.

Acum erau prinși ca niște câini în arena de luptă. Tomas se năpusti în față, se ținu bine și trase împreună cu Qiwi de trapa taxiului. Nu se mișcă. Doar foarte puțin. Reușiră s-o întredeschidă. Nau trecu prin ea și petrecu secunde prețioase pentru a trece de sistemul de securitate al trapei L1-A. *În regulă!*

Se uită peste capul lui Qiwi la fuzelaj. Pata roșie arăta mai degrabă ca un hublou, un cerc roșu, unul portocaliu și un punct alb strălucitor în mijloc. Parcă stătea în fața unui cuptor deschis.

Punctul alb din mijloc se umflă în exterior și dispăru. Aerul se scurse într-o cascadă de bubuituri.

Lucrurile decurseseră în liniște de când Victory Lighthill preluase Centrul de Comandă și Control. Tehnicienii fuseseră îndepărtați de stinghiile lor. Ei și ofițerii fuseseră duși alături de Underville, Coldhaven și Dugway. *Ca niște gândaci la abator,* își zise Belga. Harta strategică arăta însă că toată lumea se îndrepta spre abator.

Traiectoriile a mii de proiectile ale Frăției traversară harta. Altele veneau în urma lor la fiecare secundă. În Concordia, toate orașele, până și refugiile tradiționale, erau încercuite.

Iar rachetele lansate de Concordia, care apăruseră pe hartă imediat după sosirea lui Lighthill – acelea dispăruseră. Minciuni, nu mai foloseau nimănui.

Victory Lighthill se plimba în susul și în josul stinghiilor, privind scurt peste umerii tehnicienilor ei. Se părea că uitase de Underville și de ceilalți. Și, ciudat, arăta la fel de îngrozită ca ocupanții de drept ai Centrului de Comandă și Control. Schimbă dintr-odată direcția spre fratele ei, plecat pe altă lume, în care se distra cu casca lui.

– Brent?

Caporalul masiv gemu.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Calorica nu răspunde. Surioară… cred că l-au lovit pe tati.

– Dar cum? N-aveau de unde să știe!

– Nu știu. Numai cei de la nivel inferior comunică, dar vorbesc singuri și nu sunt de ajutor niciodată. Cred că s-a întâmplat acum ceva vreme, imediat ce am pierdut contactul cu Înalta Stinghie… Se opri. Reacționa la joc? Marginile căștii pâlpâiră. A revenit! Ascultă!

Lighthill duse telefonul la ureche.

– Tati! Veselă ca un copil care vine de la școală. Unde…? Își împreună mâinile pentru mâncat, surprinsă, și tăcu, ascultând un discurs prelungit. Dar aproape țopăia de bucurie, iar „trădătorii" ei începură să tasteze îndrăcit. Am înțeles tot, tati, rosti într-un sfârșit. Am… Făcu o pauză, se uită scurt la tehnicienii ei… Am preluat controlul, așa cum ai zis. Cred că vom reuși, dar pentru numele lui Dumnezeu, direcționează transmisia printr-un loc mai apropiat. Douăzeci de secunde e prea mult. Avem nevoie de tine ca de aer!

Apoi se adresă echipei sale:

– Rhapsa, țintește-le numai pe acelea pe care nu le putem opri în aer. Birbop, ocupă-te de direcționarea asta…

Pe hartă… câmpurile de proiectile din Ecuatoria Superioară prinseră viață. Se vedeau traiectoriile colorate a zeci, sute de antirachete, proiectilele de rază lungă arcuindu-se pentru a întâmpina dușmanul. Alte minciuni? Belga se uită la expresia brusc înveselită a locotenentului și a celorlalți invadatori și un licăr de speranță îi încălzi inima.

Primele contacte urmau să aibă loc peste o jumătate de minut. Belga văzuse simulările. Cel puțin cinci la sută din rachetele ofensive își vor atinge ținta. Vor muri de o sută de ori mai mulți păianjeni decât în Marele Război, dar măcar nu erau anihilați complet… Însă harta indica și alte evenimente. Mult în spatele valului de atacuri, pe ici, pe colo, markerele inamicului dispăreau.

Lighthill arătă spre display și, pentru prima oară de când preluase centrul, li se adresă lui Underville și celorlalți.

– Frăția avea posibilitatea de a-și retrage anumite rachete. Ne folosim de ea de câte ori putem. Pe altele, le putem ataca de sus.

De sus? Un șir de markere de rachete care se extindeau spre

nordul continentului se evaporă ca șters cu o gumă nevăzută. Lighthill se întoarse spre Coldhaven și ceilalți ofițeri și luă poziție de drepți.

– Doamnă, domnule. Oamenii dumneavoastră s-ar descurca mai bine cu antirachetele. Dacă putem coordona…

– La naiba, da! strigară Dugway și Coldhaven într-un glas.

Tehnicienii săriră la stinghiile lor. Se pierdură momente prețioase cu reactualizarea țintelor, apoi primele antirachete își loviră țintele.

– Impuls electromagnetic pozitiv! strigă unul dintre tehnicieni.

Generalul Coldhaven înclină un braț spre Lighthill, într-un fel de salut inversat.

– Mulțumesc, domnule, spuse Lighthill încet. Nu e acesta întocmai planul șefei, dar cred că-l putem face să funcționeze… Brent, vezi dacă reușești să redai harta reală.

… Sute de noi markere pâlpâiră pe display. Dar nu erau rachete. Belga cunoștea indicatoarele destul de bine ca să recunoască sateliții, deși acestea arătau ca niște grafice întrerupte. Văzu câmpuri de date absente și câmpuri de șiruri ilogice. Spre partea de sus a ecranului se deplasa un dreptunghi neobișnuit. Modificatoarele de simboluri pulsau. Generalul Dugway șuieră:

– Nu se poate așa ceva. Douăsprezece simboluri, înseamnă că are trei sute de metri în lungime.

– Întocmai, domnule, confirmă Lighthill. Programele de display standard nu-i fac față. Vehiculul acela are aproape șase sute de metri.

Locotenentul nu băgă de seamă cum se schimbă Dugway la față. Urmări apariția încă o secundă.

– Și cred că tocmai a devenit inutil.

Ritser Brughel părea mulțumit de sine.

– Ne-am descurcat excelent și fără oamenii lui Reynolt.

Vicecomandorul se ridică de pe scaunul de căpitan și pluti lângă șeful de piloți.

– Poate că am lansat mai multe bombe decât era nevoie, dar am compensat rateul tău cu câmpul de antirachete, nu?

Îl bătu prietenește pe umăr pe Xin. Jau avu senzația că firava, unica lui încercare de trădare fusese depistată.

– Da, domnule.

Numai atât reuși să spună. În față, curbura planetei sclipea într-o pânză de lumini – orașele pe care ajunseseră să le cunoască drept Princeton, Valdemon, Mountroyal. Poate că păianjenii nu erau ființele pe care și le imagina Rita, poate că era o eroare de traducere. Indiferent de adevăr, acele orașe își trăiau ultimele clipe.

– Domnule, se auzi vocea lui Phuong prin canalul de comunicații al punții. Am confirmări la nivel înalt de la oamenii lui Anne. Vom avea acces la automate în câteva secunde.

– Ha! Era și timpul.

În glasul lui Ritser Brughel se simți o mare ușurare.

Jau simți o vibrație înăbușită. Încă una. Încă una. Consolele armelor nu arătau nimic neobișnuit. Indicatorul miezului oscilase ca și cum s-ar fi încărcat condensatoarele… dar și acesta se stabiliză.

– Piloții mei nu raportează foc, domnule.

Buf. Buf. Zburaseră deasupra marilor orașe, navigau spre nord, spre zona arctică, peste luminițele împrăștiate pe un ținut imens, întunecat, înghețat. Acolo nu se vedea nimic, dar în spatele lor… *Buf.* Pe cer se aprinseră trei fascicule palide, se separară, se estompară… clasicele lasere de atac în atmosfera superioară.

– Phuong! Ce mama dracului se întâmplă acolo?

– Nimic, domnule! Adică… Phuong se auzi mișcându-se printre deviați. Ăăă… deviații lucrează cu listele țintelor valide din L1.

– Păi sunt total desincronizate față de lista mea de ținte. Adună-te, omule!

Brughel opri legătura și se întoarse la șeful de piloți. Fața lui palidă se înroșise de furie.

– Împușcă-i pe deviații ăia tâmpiți și adu-i pe alții noi! Îi aruncă lui Jau o căutătură aprigă. Care-i problema ta?

– Eu… poate niciuna, dar ni se trimit semnale luminoase de dedesubt.

– Hă? Brughel miji ochi la informațiile electronice. Da. Radare

de sol. Dar asta se întâmplă de câteva ori la fiecare mișcare de rev… ah.

Xin încuviință din cap.

– Acest contact a durat cincisprezece secunde. Parcă ne urmăresc.

– Imposibil. Doar controlam rețeaua păianjenilor. Brughel își mușcă buza. Asta dacă Phuong n-a dat-o-n bară cu comunicațiile cu L1.

Marcajele radar slăbiră în intensitate o clipă… apoi reveniră, mai strălucitoare, direcționate.

– Ne țintesc!

Brughel sări de parcă imaginea s-ar fi transformat într-un șarpe gata de atac.

– Xin. Preia controlul. Jetul principal, la nevoie. Scoate-ne de-aici.

– Am înțeles, domnule.

Nu erau multe zone cu proiectile în nordul îndepărtat al Arachnei. Dar și acelea, cât de puține, precis aveau bombe. O singură lovitură ar fi fost de ajuns să avarieze *Mâna.* Jau întinse mâna să permită piloților lui să…

… și huruitul propulsoarelor auxiliare răscoli puntea.

– N-am fost eu, domnule!

Brughel se uitase fix în ochii lui când începuse huruitul. Încuviință din cap.

– Contactează-ți piloții! Controlează-i!

Sări din scaunul de lângă Xin și le făcu semn gărzilor spre trapa de la pupa.

– Phuong!

Jau apăsa disperat pe butoane, urla întruna coduri de comandă. Văzu diagnostice împrăștiate, dar nu primi răspuns de la piloți. Orizontul se înclinase ușor. Auxiliarele *Mâinii* rulau la maximum, dar nu pentru că le-ar fi acționat Jau. Încetul cu încetul, nava cobora cu botul în jos, la altitudine de croazieră. Piloții tot nu răspundeau, dar… Jau observă tendința de creștere a puterii în miezul de alimentare.

– Jetul principal acționat! Nu-l pot opri…

Brughel și gărzile lui căutară să se sprijine. Viteza subsonică a jetului era inconfundabilă, le vibrau oasele și dinții. Accelerau treptat. Cincizeci de mili-*g.* O sută. Spre pupa începură să zboare obiecte libere, tot mai repede, învârtindu-se și ricoșând din obstacole. Trei sute de mili-*g.* Un pumn uriaș și moale îl apăsă pe Jau în scaun. Una dintre gărzi plutise și nu reușise să se sprijine de nimic. Alunecă pe lângă el, căzu pe lângă el, izbindu-se de peretele de la pupa. Cinci sute de mili-*g,* în creștere. Jau își răsuci centura și privi în spate, în sus, la Brughel și la ceilalți. Erau imobilizați la pupa, prinși în capcana accelerației care nu se mai oprea…

Urletul jetului se domoli și Jau pluti în centură. Brughel urla către gărzi, adunându-le. Cândva, în învălmășeală, își pierduse vizorul.

– Raportează, Xin!

Jau se uită la displayuri. Consola de stare indica un haos. Se uită afară, de-a lungul orbitei *Mâinii.* Trecuseră printr-un răsărit de soare. Lumina slabă și oceanul înghețat se întindeau în depărtare. Dar nu asta era important. Orizontul însuși suferise o schimbare discretă. *Nu-i ieșirea clasică de pe orbită, dar o să meargă.* Jau își linse buzele.

– Domnule, o să cădem în supa aia peste o sută sau două sute de secunde.

Groaza se instală pe fața lui Brughel.

– Fă ce știi și ridică-ne, omule!

– Am înțeles.

Ce altceva să spună? Brughel și gorilele lui traversară puntea până la trapa de la pupa.

Phuong:

– Domnule, primesc semnal vocal din L1.

– Păi, s-auzim.

Era o voce de femeie, a Trixiei Bonsol.

– Salutări oamenilor de la bordul *Mâinii Invizibile.* Vă vorbește locotenent Victory Lighthill, de la Serviciul de Informații al Concordiei. Am preluat controlul navei voastre. Veți asoliza în

curând. S-ar putea să treacă o vreme până sosesc și forțele noastre. Nu opuneți rezistență, repet, nu opuneți rezistență forțelor noastre.

Cei de pe punte rămaseră stupefiați, cu gura deschisă de uimire... Dar Bonsol nu mai spuse nimic. Brughel își reveni primul, dar vorbi cu glas tremurat:

– Phuong. Închide conexiunea cu L1. Toate nivelurile de protocol.

– Domnule, n-nu pot. Odată deschise, intercon...

– Ba poți. Treci la măsuri fizice. Ia un ciomag și zdrobește echipamentele, dar treci odată offline.

– Domnule, și fără deviații de aici... Cred că cei din L1 au găsit o metodă să ne ocolească.

– Mă ocup eu de asta. Venim jos.

Garda de lângă trapă ridică ochii spre Brughel.

– Nu se deschide, domnule.

– *Phuong!*

Niciun răspuns.

Brughel sări la peretele de lângă trapă și începu să izbească mecanismul de deschidere directă. Putea la fel de bine să izbească într-un bolovan. Vicecomandorul se întoarse și Jau văzu că se albise la față. Era palid ca moartea și avea o privire sălbatică. Ținea în mână un pistol electromagnetic și scruta puntea, ca și cum ar fi căutat o țintă. Ochii îi căzură pe Jau. Zvâcni pistolul în sus.

– Domnule, cred că am reușit să iau legătura cu unul dintre piloții mei.

Era o minciună gogonată, dar, fără vizor, Brughel n-avea de unde să știe.

– Zău? Gura armei coborî o idee. Bine. Să n-o pierzi, Xin. Și tu ești în pericol.

Jau încuviință și se apucă să acționeze disperat comenzile moarte.

În spatele lui, se încerca sălbatic, nebunește, printre înjurături, deschiderea manuală a trapei... și tentativa se încheie cu lătrături de pistol. Pe punte se zvârcoliră cabluri.

– Mama mă-sii de treabă, nu merge, înjură Brughel.

Cineva deschise ușa unui dulap, dar Jau nu ridică privirea, încercând cu disperare să pară ocupat.

– Ține. Încearcă cu asta.

Urmă o scurtă pauză, apoi o succesiune de detunături asurzitoare. *Dumnezeule!* Brughel ținea asemenea dispozitive pe puntea navei?

Lui Jau îi țiuiau urechile și nu auzi bine strigătele triumfătoare. Brughel răcni:

– Dați-i drumul! Repede, repede!

Jau întoarse ușor capul și aruncă o privire în spate. Trapa era tot închisă, dar avea o gaură neregulată. Din ea ieșeau bucăți de metal contorsionat și resturi neidentificabile.

Xin era acum singur pe puntea *Mâinii.* Trase aer adânc în piept și încercă să-și lămurească datele de pe displayuri. Ritser Brughel avea dreptate într-o singură privință. Și viața lui era în joc.

Puterea miezului continua să crească. Se uită afară, la orizontul curbat. Nu mai încăpea îndoială. *Mâna* coborâse, exact la altitudinea indicată pe consola de stare. Auzi huruitul propulsoarelor auxiliare. *Am scăpat?* Dacă se putea orienta bine și acționa jetul principal… Dar, nu, nu se răsuceau în direcția bună! Nava cea mare se alinia pe direcția lor de zbor, cu spatele spre înainte. La pupa, în stânga și în dreapta se vedeau părți din fuzelajul exterior al navei, păienjenișul de structuri ascuțite conceput pentru fluxurile de plasmă interstelară, dar nu pentru atmosfera unei planete. Marginile lor străluceau. Nuanțe blânde de galben și roșu se răspândiră în jurul lor în cascadă, în perdele de stropi aprinși. Marginile cele mai ascuțite sclipeau albe și se estompau. Dar propulsoarele auxiliare trăgeau în continuare – un tipar de explozii mici. Stins, aprins. Stins, aprins. Oricine ar fi fost cei care-i conduceau piloții, făceau o încercare încăpățânată de a ține *Mâna* orientată. Fără un asemenea control precis, fluxul de-a lungul fuzelajului neregulat al navei i-ar fi trimis de-a rostogolul, un milion de tone de metal nimicit de forțe pe care nu fusese conceput să le respingă.

Strălucirea de la pupa se întindea ca o panglică, limpede numai în câteva locuri, în care șocul nu era destul de fierbinte ca să ardă fuzelajul. Jau alunecă înapoi în scaun; accelerația creștea încet, neiertător. Patru sute de mili-*g*, opt sute. Dar nu era provocată de jetul navei. De vină era atmosfera planetară, care se juca cu ei.

Se auzi un sunet nou. Nu huruitul auxiliarelor. Un sunet amplu, ascendent. Din interiorul ei și până la fuzelajul exterior, *Mâna* devenise o orgă gigantică. Sunetul scădea din acord în acord în timp ce nava se lăsa tot mai jos, tot mai încet. Iar când strălucirea ionizării tremură și se stinse, cântecul ei de lebădă răsună în crescendo… apoi amuți.

Jau se uită afară, la pupa, la o scenă care n-ar fi trebuit să fie posibilă. Structurile ascuțite ale fuzelajului se neteziră și se topiră la trecerea prin căldură. Dar *Mâna* cântărea un milion de tone, piloții îi menținuseră orientarea cu precizie în flux, iar masa ei rezistase.

Accelerația de aproape 1 *g* îl țintui în scaun, dar în unghi drept față de accelerarea anterioară. Acesta era gravitația planetară. *Mâna* era acum un fel de aparat de zbor, un dezastru patinând pe cer. Se aflau la patruzeci de mii de metri altitudine și coborau constant cu o sută de metri pe secundă. Jau se uită la orizontul palid, la crestele și blocurile de gheață care alunecau pe dedesubt. Unele atingeau cinci sute de metri, gheața fiind împinsă în sus de adâncimile înghețate ale oceanului. Tastă o comandă pe consolă și primi răspuns de la unul dintre piloți, câteva date suplimentare. Vor trece de această creastă și de celelalte trei din spatele ei. Mai departe, în vecinătatea orizontului, umbrele se îmblânzeau… iluzia distanței sau noianele de ninsoare adunate pe gheața zimțată.

Jau auzi ecoul pocnetelor rapide ale armei lui Brughel pe coridoarele *Mâinii.* Țipete. Liniște. Alte pocnete, mai îndepărtate. Probabil că toate trapele erau sigilate și Ritser Brughel trăgea în ele pe rând. Într-un fel, vicecomandorul avea dreptate; le controla fizic. Putea ajunge la cablurile optice din fuzelaj și tăia legătura cu L1. Putea „deconecta” orice pângăreau deviații de acolo…

Treizeci de mii de metri. Soarele se reflecta slab în gheață, dar

nu se vedeau urme de lumini artificiale sau orașe. Coborau în mijlocul celui mai întins ocean al păianjenilor. *Mâna* zbura cu peste 3 mach. Rata de coborâre era tot de o sută de metri pe secundă. Lui Jau, intuiția și câteva indicii ale consolei de stare îi spuneau că vor izbi solul cu o viteză mai mare decât a sunetului. Asta dacă nu putea trage încă o dată – puterea miezului creștea în continuare – cu jetul principal, exact în momentul potrivit… printr-un miracol. *Mâna* era atât de mare, încât burta și gâtlejul puteau fi folosite ca amortizoare, zdrobite pe kilometri întregi, dar lăsând puntea și cabinele intacte. Pham Trinli cel înfumurat prevăzuse o asemenea aventură.

Un lucru era sigur. Și dacă Jau ar deține controlul absolut în clipa asta și i s-ar pune la dispoziție abilitățile piloților săi, nu avea cum să reușească o asemenea asolizare.

Trecuseră de ultimul șir de creste. Propulsoarele auxiliare se aprinseră scurt, cu o abatere de un grad, ghidând nava de parcă ar fi știut ce-o așteaptă.

Ritser Brughel nu mai avea decât o secundă sau două la dispoziție ca să tragă. Rita va fi în siguranță. Jau se uită cum se rostogolește pământul spre el. Priveliștea îi trezi în suflet un amestec bizar de groază, triumf și libertate.

– Prea târziu, Ritser. Ai ajuns prea târziu.

60

Rareori mai văzuse Belga Underville un sentiment atât de puternic de bucurie sau teamă și niciodată la atâția oameni implicați în aceleași evenimente. Tehnicienii lui Coldhaven ar fi trebuit să strige de fericire când rachetele lor de intercepție atacau, val după val, proiectilele Frăției și sute de bombe inamice se autodistrugeau sau se retrăgeau. Le nimereau în proporție de nouăzeci și nouă la sută. Asta însemna că reduceau pericolul de pe teritoriul Concordiei la treizeci de focoase nucleare active – diferența dintre anihilare și dezastru izolat… iar tehnicienii își rodeau mâinile pentru mâncat în timp ce se străduiau să oprească și ultimele amenințări răzlețe.

Coldhaven se plimba printre tehnicienii lui. Unul dintre păianjenii lui Lighthill, un caporal defazat, stătea tot lângă el. Generalul sorbea fiecare cuvânt al Rhapsei Lighthill, asigurându-se că subordonații lui se acomodau cu informațiile noi care inundau displayurile. Belga se retrase. N-ar fi făcut altceva decât să stea în cale. Victory Lighthill era adâncită într-o conversație bizară cu străinii, făcând pauze lungi din loc în loc, care îi dădeau timp pentru a discuta cu fratele ei și cu tehnicienii lui Coldhaven. Locotenentul se opri, așteptă, apoi îi oferi Belgăi un surâs timid.

Belga îi răspunse cu un semn discret. Tânăra nu era leită maică-sa, dar luase de la ea ce avea mai bun.

Telefonul lui Lighthill sună din nou. Un alt colaborator apropiat?

– Da, bine. O să-i ducem acolo. Cam cinci ore… Tati, am revenit la normal. Creatura numărul cinci joacă cinstit. Ai avut dreptate. Tati? Brent, l-am pierdut din nou. N-ar trebui să se întâmple acum… Tati?

Elicopterul lui Rachner își încetase zborul evaziv, în zigzag, dar nu înainte ca el să se piardă cu totul. Aparatul zbura acum la joasă altitudine, cu viteză mare, deasupra platoului, ca și cum s-ar

fi temut să nu fie sesizat de priviri inamice aflate mai sus. Pasager pe propria lui stinghie de pilot, Thract urmărea spectacolul din cer cu gura căscată, ca hipnotizat, și nu dădea atenție decât parțial bolboroselilor lui Sherkaner Underhill și pâlpâirilor stranii din jurul căștii sale.

Șirurile de antirachete dispăruseră de mult, dar urmele misiunii lor luminau cerul. *Măcar am ripostat…*

Timbrul zgomotului de rotor se schimbă, trezindu-l pe Thract din coșmar. Elicopterul cobora prin întuneric. Ferindu-și ochii de luminile cerului, Rachner văzu că urmau să asolizeze pe un teren de piatră, înconjurat de dealuri și gheață.

Atinseră solul cu izbituri și turbinele merseră în gol, până când rotoarele încetiniră suficient ca să se vadă. În carlingă era liniște. Insecta călăuzitoare se agită, împingând insistent ușa de lângă Underhill.

– N-o lăsați afară, domnule. Dacă o pierdem, pierdută rămâne.

Underhill clătină din cap nesigur. Puse casca jos; obiectul pâlpâi și se stinse. Profesorul mângâie insecta și se închise la jachetă.

– E-n regulă, colonele. S-a terminat. Vezi, am învins.

Paingul părea în culmea delirului. Însă Thract începea să se lămurească: nebun sau nu, Underhill salvase lumea.

– Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă el în șoaptă. Monștrii din alte lumi au preluat controlul rețelelor noastre… iar dumneavoastră ați preluat controlul lor?

Auzi un chicot familiar.

– Cam așa ceva. Problema e că nu toți sunt monștri. Unii sunt inteligenți și buni… și noi era să ne distrugem unii pe alții din cauza planurilor separate. Tare scump ne-a costat.

Underhill făcu o mică pauză și clătină din cap.

– O să fie bine, dar… acum nu văd cine știe ce.

Îl lovise fasciculul inamic în cap. Bășicile se răspândeau într-o ceață cremoasă.

– Poate ai o clipă liberă, să-mi spui și mie ce vezi.

Paingul ridică un braț spre cer.

Rachner se lipi de fereastra orientată de sud cu partea cu care

vedea cel mai bine. Umărul unui munte îi bloca parțial vederea, dar mai erau o sută de grade de orizont clar.

– Sute de bombe, domnule, sclipind în cer. Cred că sunt rachetele noastre de interceptare, aflate la mare distanță.

– Ha! Bieții Nizhnimor și Hrunk... când am străbătut Întunericul, am observat ceva asemănător. Deși atunci era mult mai frig.

Insecta reuși să descuie ușa. O întredeschise și în carlingă pătrunse un curent extrem de rece.

– Domnule...

Rachner începu să se plângă de frig.

– Liniștește-te. Nu mai ai mult de stat aici. Ce altceva mai zărești?

– Se răspândesc lumini de la țintele lovite. Cred că e de la ionizarea din magnetosferă. Și...

Rachner își pierdu vocea. Mai erau și altele, pe care le recunoscu.

– Urme de reintrare, domnule. Sunt cu zecile. Trec pe deasupra noastră și se îndreaptă spre răsărit.

Rach mai văzuse așa ceva la simulările Apărării Aeriene. Când focoasele străpungeau atmosfera, lăsau dâre care străluceau în zeci de culori. Și la teste i se păruseră oribile, niște mâini ascuțite de tarantulă-fantomă, care se lansează la atac din ceruri. Zeci de dâre străbăteau înaltul și după ele veneau altele. Mii de proiectile fuseseră oprite, dar cele rămase puteau distruge orașul.

– Nu-ți face griji, rosti blând Underhill, lângă partea oarbă a lui Thract. Prietenii mei din spațiu s-au ocupat de ele. Focoasele alea sunt niște carcase moarte, câteva tone de gunoi radioactiv. Nu-i prea distractiv să-ți cadă una în cap, dar altfel nu ne mai paște nicio amenințare.

Rachner se întoarse și urmări agitat dârele de pe cer. *Prietenii mei din spațiu s-au ocupat de ele.*

– Cum arată monștrii, Sherkaner? Putem avea încredere în ei?

– Hă? Încredere? Ce întrebare mai e și asta, din partea unui colonel de informații? Generalul meu n-a avut încredere în niciunul dintre ei. Îi studiez pe oameni de aproape douăzeci de ani,

Rachner. Ei călătoresc în spațiu de sute de generații. Au văzut atâtea, au făcut-atâtea... Amărâții ăia au impresia că știu ce e imposibil. Sunt liberi să zboare printre stele, dar imaginația lor e prinsă într-o colivie despre care nici măcar nu știu că există.

Fâșiile lucioase se stinseseră. Cele mai multe se estompaseră în infraroșu îndepărtat sau trecuseră în spectrul invizibil. Două convergeau spre un punct aflat, probabil, în zona de lansare din Ecuatoria Superioară. Thract își ținu respirația, așteptând.

În spatele lui, Underhill zise „Ah, dragă victorie", apoi tăcu.

Thract se întinse să vadă nordul. Dacă focoasele mai erau active, exploziile se vor vedea de dincolo de orizont. Zece secunde. Treizeci. Liniște și frig. Iar la nord, numai licăriri de stele.

– Aveți dreptate, domnule. N-au mai rămas decât deșeuri. Eu...

Rachner se întoarse, conștient că în carlingă se făcuse foarte rece.

Underhill dispăruse.

Sări prin cabină, la ușa întredeschisă:

– Domnule! Sherkaner!

Începu să coboare treptele exterioare, întorcând capul și la stânga, și la dreapta, sperând să-l zărească pe profesor. Aerul era calm, dar rece de te tăia. Fără mască, plămânii aveau să-i ardă în câteva minute.

Acolo! La zece metri de elicopter, sub cer și sub stelele scânteietoare, două pete în infraroșu îndepărtat. Underhill șchiopăta în spatele lui Mobiy. Insecta îl trăgea blândă înainte și testa panta la fiecare pas cu brațele ei lungi. Era comportamentul instinctiv al unui animal înghețat de frig, încercând până în ultima clipă să-și găsească un refugiu cald. Aici, la capăt de pustietate, creatura nu avea nicio șansă. Ea și stăpânul ei urmau să moară în mai puțin de-un ceas, deshidratați.

Thract coborî greoi restul treptelor, strigându-l pe Underhill. Deasupra lui, elicea începu să se învârtă. Se făcu mic sub valul de frig. Când turbinele luară avânt și elicea ridică elicopterul, se întoarse și se trase înapoi în carlingă. Apăsă comenzile pilotului automat, încercând să le anuleze.

Nu mai avea importanță. Turbinele atinseră viteza de decolare și

elicopterul se înălță. Rachner întrezări pentru ultima oară umbrele care-l ascundeau pe Sherkaner. Apoi aparatul se înclină spre est și scena i se șterse din fața ochilor.

61

Exploziile în spații mici erau de obicei mortale. Rapide și mortale. Una dintre gărzile lui fu cea care-l salvă involuntar pe Tomas Nau. Tocmai când fuzelajul se topise de tot, Tung se eliberă din centură și plonjă spre trapă. Aerul îi trase după el pe toți, dar Tung nu era fixat și se afla cel mai aproape de trapă. Intră cu capul în gaura din perete, absorbit până la șolduri.

Qiwi reuși să rămână pe loc, în vecinătatea trapei blocate a taxiului. Acum deschise și trapa din L1-A. Se întoarse, îl apucă pe tatăl ei și-l duse în ecluză într-o mișcare curgătoare, ca un dans. Nau nici nu avu timp să reacționeze, că ea se întoarse a doua oară, își agăță piciorul într-o buclă de perete și se întinse să-l prindă de mânecă cu vârful degetelor. Îl trase ușor și, când el ajunse mai aproape, îl apucă mai bine și-l duse la loc sigur.

În siguranță. Acum cinci minute, eram ca mort. Aerul se scurgea în vuiete asurzitoare. Inelul de andocare avariat putea exploda într-o secundă.

Qiwi se retrase de lângă trapă.

– Mă duc după Marli și Ciret.

– Da!

Nau se întoarse la deschizătură și se blestemă că-și pierduse pistolul în învălmășeală. Se uită prin taxi. O gardă era moartă: picioarele lui Tung nici măcar nu mai tresăreau. Probabil că și Marli murise, ori doar leșinase, deși Qiwi se lupta să-i elibereze pe amândoi. Într-o clipă o să-i scoată afară, cum făcuse cu el și cu Ali Lin. Qiwi era prea periculoasă și asta era ultima ocazie s-o scoată din peisaj.

Nau împinse trapa L1-A. Se răsuci ușor, apăsată de curenții de aer și se trânti cu un pocnet asurzitor. Degetele sale dansară pe panoul de control al accesului, tastând codul pentru o evacuare de urgență. De partea cealaltă a peretelui se auzi bufnetul surd al gazului de evacuare, trosnetul metalului pe metal. Nau își imagină

taxiul fără aer plutind afară din ecluză. *Să-l lăsăm pe Pham Nuwen să exerseze trasul la țintă pe morți.*

În ecluză, presiunea se normaliză repede. Nau trase trapa interioară și-l duse pe Ali Lin înăuntru, pe coridorul de dincolo. Bătrânul bolborosea, semiconștient. Măcar nu mai sângera. *Să nu-mi mori, fir-ai să fii!* Ali nu valora nimic acum, dar pe viitor era o comoară. Tărășenia avea să-l coste oricum o groază, și fără pierderea lui.

Îl trase de-a lungul coridorului interminabil. Pereții erau din plastic verde. Fusese depozitul de siguranță de la bordul *Binelui Comun.* Forma lui neregulată se potrivise acolo; astăzi, valoarea lui consta în construcția monolitică și în scut, câțiva metri de materiale compozite cu punctul de topire al tungstenului. Aici nu-l putea ajunge puterea de foc a lui Pham Nuwen.

Până acum câteva zile, depozitul conținuse restul de armament greu din sistemul Fluctuantei. Acum era pustiu, golit pentru a susține misiunea *Mâinii Invizibile.* Nu-i nimic. Nau fusese foarte prevăzător și păstrase câteva bombe. La nevoie, putea juca un joc vechi, foarte vechi: cum să eviți un dezastru total.

Deci, ce poate fi salvat? Nu putea decât bănui în ce măsură deținea Pham Nuwen controlul. O clipă, se îngrozi. Toată viața studiase astfel de oameni, iar acum ajunsese să se lupte cu unul. *Dar, câștigând, mă voi dovedi mai bun decât ei.* Avea multe lucruri de pus la punct și numai câteva secunde la dispoziție. Îl lăsă pe Ali să plutească liber în climatul microgravitațional al conglomeratului. Un set de comunicații și un vizor era fixate de pâslă, lângă ușă. Le smulse și transmite o serie de comenzi scurte. Automatele de aici erau primitive, dar utilizabile. Acum vedea în exteriorul depozitului. Habitatul speculanților se distingea în depărtare. Nu circulau taxiuri, nu se apropiau de suprafața conglomeratului siluete în costume presurizate.

Plonjă în spațiul liber și desfăcu o torpilă mică. Simbolul din colțul ochiului îi atrase atenția că apelul lui către Hammerfest fusese preluat. Dispăru tiparul circular și auzi vocea lui Pham Nuwen.

– Nau?

– Ați nimerit de prima oară, domnule.

Nau împinse torpila spre lansatorul instalat de Kal Omo cu numai treizeci și cinci de zile înainte. Atunci i se păruse o precauție de maniac. Acum, era ultima lui șansă.

– E timpul să vă predați, domnule comandor. Forțele mele controlează L1 în totalitate. Noi…

Pham vorbea calm și sigur pe el, fără infatuarea vechiul Pham Trinli. Nau își imagină oameni obișnuiți înghețați la auzul ei, controlați de ea. Dar Nau era el însuși un profesionist. Îl întrerupse fără rețineri:

– Dimpotrivă, domnule. Eu dețin singura putere care merită luată în seamă.

Atinse panoul de lângă lansator. Aerul comprimat împinse capătul exterior cu o bufnitură.

– Am programat și încărcat o armă nucleară tactică. Ținta e habitatul speculanților. Arma e improvizată, dar sunt convins că ajunge.

– Nu puteți face așa ceva, domnule comandor. În habitat se află trei sute de oameni de-ai dumneavoastră.

Nau râse încet.

– Ba sigur că pot. Pierd foarte mult, dar mai am câțiva oameni în hibernare. Eu… Chiar ești Pham Nuwen?

Întrebarea îi ieși pe gură fără să vrea.

Urmă o pauză și, când vorbi, Nuwen păru distras:

– Da.

Și te ocupi de toate singur, nu-i așa? Era logic. O conspirație obișnuită ar fi fost dată în vileag cu ani în urmă. Nu fuseseră decât Pham Nuwen și Ezr Vinh, de la bun început. Ca un singur om care-și târăște căruța de la un capăt la celălalt al continentului, Nuwen perseverase, aproape învinsese.

– E o onoare să vă cunosc, domnule. V-am studiat ani la rând.

Vorbind, Nau afișă diagnosticul torpilei. Se uita direct la șina de lansare; lansatorul era curat.

– Poate că singura dumneavoastră greșeală este că nu ați înțeles fizionomia morală a unui comandor. Vedeți, comandorii se

nasc din dezastre. Ele ne dau tăria interioară, avantajul. Dacă distrug habitatul, operațiunea din L1 va suferi o lovitură crâncenă. Dar situația mea personală se va îmbunătăți. Voi rămâne cu conglomeratul. Voi rămâne cu mulți deviați. Voi rămâne cu *Mâna Invizibilă.*

Întoarse privirea de la lansator către nișele cu echipamente și restul torpilelor; s-ar putea să fie nevoit să distrugă și Mansarda din Hammerfest. Asta nu făcuse parte nici din planurile de dezastru extreme. Poate că reușea s-o facă fără să-i omoare pe toți deviații. O parte din mintea lui, curioasă, aștepta să vadă ce avea de spus Pham Nuwen. Se va da bătut ca un om obișnuit sau avea inima unui comandor veritabil? Iată esența slăbiciunii morale a lui Pham Nuwen.

În depozit răsună ecoul unui zdrăngănit. Ali Lin dispăruse spre capătul de jos. Dar zgomotul se repeta întruna, ca și cum un milion de plăci metalice se loveau între ele. *Să fie intrarea interioară?* Era cel mai de jos punct din depozit. Nau se deplasă în liniște spre marginea intrării.

Pham Nuwen se auzea slab din cauza zdrăngănitului.

– Te înșeli, domnule comandor. Nu aveți…

Tăie conexiunea audio cu un gest rapid și avansă lent. Orientă manual camerele fixe din depozit. Nimic. Automatele primitive erau și salvare, și năpastă. Nu contează. Armele. Exista vreuna mai mică decât o bombă pe-aici? Baza de date nu era configurată pentru asemenea fleacuri. Lăsă catalogul să se deruleze în vizor și se apropie de perete, tot fără să fie văzut de dedesubt. Zdrăngănitul continua. *Aha, sunt servovalvele din albia lacului, zgomotul lor se aude prin tunel!* Ce mai fanfară pentru o pătrundere secretă!

Invadatorul – dacă putea fi numit așa – ieși la iveală.

– O, domnule Vinh! Am crezut că te-ai înecat.

De fapt, Ezr era semiconștient, palid ca moartea.

Nu se vedeau răni de pistol. *Nu, mi-a furat o jachetă.* Haina era perfect încrețită, dar brațul drept stătea răsucit, flasc. Vinh îl ținea pe Ali pe umărul stâng. Se uită la Nau și ura îi stimulă puterile.

Din capătul de jos al depozitului nu mai urca niciun intrus.

Căutarea prin cataloage se încheiase: trei pistoale electromagnetice în dulapul din spatele lui! Nau oftă ușurat și-i zâmbi speculantului.

– Te-ai descurcat bine, domnule Vinh.

Dacă ar fi întârziat câteva secunde, Vinh ar fi ajuns primul, pregătind o adevărată ambuscadă. Însă individul părea neînarmat, cu un singur braț sănătos și rebegit ca un pisoi. Iar Tomas Nau stătea între el și pistoale.

– Mă tem că n-am timp de povești. Dă-te la o parte de lângă Ali, te rog.

Vorbi potolit, dar nu-și luă ochii de la cei doi. Întinse mâna stângă să deschidă dulapul. Poate că stilul calm avea efect asupra lui și va reuși să-l ucidă repede.

– Tomas!

Qiwi stătea deasupra lor, la intrarea în depozit.

Preț de-o clipă, se uită blocat la ea. Îi curgea sânge din nas. Rochia de dantelă era sfâșiată și pătată. Dar trăia. Probabil că evacuarea de urgență blocase taxiul. Dacă acesta rămăsese pe loc, siguranța ecluzei nu se resetase… iar ea reușise cumva să se târască înapoi.

– Am fost prinși înăuntru, Tomas. S-a defectat ecluza.

– A, da! Suferința din glasul lui Nau era absolut sinceră. S-a trântit și am auzit ventilația. Am… am fost convins că ai murit.

Qiwi coborî din tavan și așeză trupul lui Rei Ciret pe un suport de fixare. Garda poate că mai trăia, dar nu era de niciun folos.

– Îmi pare rău, Tomas. Nu l-am mai putut salva pe Marli.

Traversă spațiul ca să-l îmbrățișeze, dar gestul îi trăda șovăiala.

– Cu cine vorbești?

Atunci îi văzu pe Vinh și pe Ali.

– Ezr?

În sfârșit, puțin noroc: Vinh era perfect, cu jacheta pătată de sângele lui Ali, ca șorțul unui măcelar. Din spatele lui se auzeau pocnetele servovalvelor din parcul distrus. Speculantul vorbi răgușit, cu răsuflarea întretăiată:

– Am preluat L1, Qiwi. În afară de bandiții lui Nau, n-am rănit pe nimeni…

… dar îl ținea în brațe pe tatăl ei plin de sânge!

– Nau se folosește de tine, ca întotdeauna. Numai că, de data asta, o să ne omoare pe toți. Vrea să bombardeze habitatul.

– Eu…

Dar Qiwi se uită în jur și lui Nau nu-i plăcu deloc privirea ei.

– Qiwi, îi spuse el, uită-te la mine. Ne luptăm cu aceeași sleahtă care a provocat masacrul Jimmy Diem.

– Tu l-ai omorât pe Jimmy! strigă Vinh.

Qiwi își șterse cu materialul fin al mânecii nasul însângerat. Arăta foarte tânără și nedumerită, ca atunci când o luase la el prima oară. Își fixă piciorul într-un opritor de perete și se întoarse spre comandor, cumpănind lucrurile. Nau trebuia să tragă cumva de timp, numai câteva secunde:

– Qiwi, gândește-te cine îți spune asta.

Arătă spre Vinh și Ali Lin. Își asuma un risc teribil, recurgea la o manevră disperată. Dar funcționa! Qiwi se răsuci puțin, mutându-și privirea de la el. Atunci Nau strecură mâna în dulap și pipăi patul unui pistol.

– Qiwi, gândește-te cine îți spune lucrurile astea.

Nau arătă spre Vinh și Ali Lin. Biata Qiwi se întoarse către el. Din spatele ei, Ezr văzu că pe fața lui comandorului fulgeră un zâmbet.

– Îl știi pe Ezr. A încercat să-l omoare pe tatăl tău la North Paw; a crezut c-o să ajungă la mine prin el. Dacă ar avea un cuțit, l-ar măcelări chiar în clipa asta. Doar știi că e un sadic. Mai ții minte cum te-a bătut; mai ții minte cum te-am ținut în brațe după aceea.

Cuvintele îi erau adresate lui Qiwi, dar îl loviră pe Ezr așa cum un berbece izbește o poartă de cetate – adevăruri tulburătoare amestecate cu minciuni oribile.

Qiwi rămase nemișcată. Dar acum avea pumnii încleștați; umerii i se adunară ca sub o presiune puternică. *Nau o să câștige și eu sunt de vină,* își zise Ezr. Alungă nefericirea care năvălea asupra lui din toate părțile și mai făcu o încercare:

– Nu pentru mine, Qiwi. Pentru ceilalți. Pentru mama ta. Te rog. Nau te minte de patruzeci de ani. De câte ori afli adevărul, te spală

pe creier. Iarăși și iarăși. Și nu-ți poți aminti niciodată.

Amintirea și oroarea se întipăriră pe chipul fetei. „De data asta îmi voi *aminti.*" Se întoarse tocmai când Nau scoase ceva din dulapul din spate. Îl lovi cu cotul în piept. Se auzi trosnet de crengi rupte; Nau ricoșă din dulap și pluti în spațiul deschis al depozitului. În urma lui aluneca un pistol electromagnetic. Se întinse după el, dar era cu câțiva centimetri prea departe ca să-l ajungă și nu avea de ce să se sprijine.

Qiwi se depărtă de perete, se întinse și înșfăcă pistolul. Îndreptă gura armei spre capul comandorului.

Nau se rostogolea lin; se răsuci ca s-o urmărească pe Qiwi. Deschise gura, aceeași gură cu care rostise minciunile pregătite pentru fiecare ocazie:

– Qiwi, nu poți… începu el, apoi probabil că-i văzu expresia feței. Aroganța lui, aroganța aceea glacială pe care Ezr o urmărea de o jumătate de viață, se topi dintr-odată. Vocea lui deveni o șoaptă. Nu, nu.

Capul și umerii lui Qiwi tremurau, dar glasul îi răsună dur ca diamantul:

– Îmi amintesc.

Deplasă arma de la capul lui Nau mai jos, sub talie… și trase un foc lung. Strigătul lui Nau se transformă într-un țipăt strident și se opri când pistolul se roti în jurul lui și-l izbi în cap.

62

Era întuneric, apoi se făcu lumină dintr-odată. Plutea în sus, spre ea. Cine sunt eu? Răspunsul veni repede, ca un fier înroșit. Anne Reynolt.

Amintiri. Retragerea în munți. Ultimele zile ale jocului de-a v-ați ascunselea. Invadatorii balacreeni îi găseau fiecare peșteră. Trădătorul, demascat prea târziu. Ultima dintre ai ei, încolțită din aer. Stătea pe un versant de munte, înconjurată de armata balacreană. Duhoarea de carne arsă îi străpungea nările în ciuda aerului rece al dimineții, dar dușmanul oprise focul. O capturaseră vie.

– Anne?

Vocea era blândă, preocupată. Vocea unui călău, conturând atmosfera unor torturi și mai grozave.

– Anne?

Deschise ochii. Instrumentele de tortură balacreene amenințau mătăhăloase la limita vederii periferice. Știa la ce chinuri să se aștepte, numai că acum era în imponderabilitate. *De cincisprezece ani ne-au furat orașele. De ce să mă ia pe mine în spațiu?*

Călăul ei apăru în câmpul vizual. Păr negru, piele balacreană tipică, o față nici tânără, nici bătrână. Trebuie să fie un comandor senior. Dar purta o jachetă stranie, cu modele fractalice, cum Anne nu mai văzuse la comandori. Pe fața lui se întipări o expresie de îngrijorare artificială. *Un prost; exagerează cu prefăcutul.* Bărbatul lăsă un buchet de flori albe să-i cadă lin în poală, ca și cum i-ar fi oferit un cadou. *Trebuie să existe o cale de a muri. Trebuie să existe o cale de a muri.* Era legată de mâini, bineînțeles. Dar, dacă bărbatul venea suficient de aproape, ea tot mai avea dinții. Poate, dacă era suficient de prost…

Bărbatul întinse mâna și o atinse ușor pe umăr. Anne se răsuci nervoasă și-l mușcă de mână. El se trase înapoi, lăsând o dâră de stropi mici și roșii să plutească între ei. Dar nu era destul de prost

ca s-o omoare pe loc. În schimb, aruncă o privire cruntă de partea cealaltă, lângă șirurile de instrumente, către cineva care nu se vedea.

– Trud! Ce dracu ai făcut cu ea?

Auzi un glas scâncit, vag familiar.

– Pham, te-am avertizat că e o procedură dificilă. Fără îndrumarea ei, nu putem fi siguri că…

Vorbitorul își făcu apariția. Era un tip scund și agitat, în uniformă de tehnician balacrean. Căscă ochii mari când văzu stropii de sânge. Îi aruncă lui Anne o privire mulțumitor – și inexplicabil – de înfricoșată.

– Al și cu mine nu putem face mai mult. Ar fi trebuit să așteptăm să se întoarcă Bil… Cine știe, poate că nu-i decât o pierdere temporară a memoriei.

Individul mai în vârstă se înfurie, dar și lui îi era teamă.

– Am vrut o defocalizare, nu o spălare pe creier!

Micuțul, Trud… *Trud Silipan,* se retrase.

– Nu-ți face probleme. Sunt convins că-și va reveni. Nu ne-am atins de structurile memoriei, jur. Se uită încă o dată înspăimântat la ea. Poate… Nu știu, poate că defocalizarea a mers bine și ne confruntăm cu un fel de autoreprimare. Se apropie mai mult, ferindu-se de mâinile și dinții ei, și îi oferi un zâmbet scârbos. Șefa? Mă mai ții minte? Trud Silipan? Facem de gardă împreună de ani de zile și înainte am lucrat amândoi pe Balacrea, pentru Tomas Nau. Nu-ți amintești?

Anne se holbă la fața rotundă, la zâmbetul chinuit. Alan Nau. Tomas Nau. *Of… nu… Doamne.* Se trezise într-un coșmar interminabil. Gropile de tortură, apoi focalizarea, apoi viața întreagă trăită ca *dușman.*

Silipan se arătă nedumerit, dar vocea lui se înveseli dintr-odată.

– Vezi, Pham? Plânge. Îți amintește totuși!

Da. Totul.

Însă glasul lui Pham Nuwen răsună mai nervos:

– Ieși afară, Trud. Ieși.

– E ușor de verificat. Putem…

– Ieși afară!

Anne nu-l mai auzi pe Silipan după aceea. Lumea aceea se prăbușise în brațele durerii, ale suspinelor de suferință care-i blocară respirația și simțurile.

Simți un braț peste umeri și de data asta știu că nu erau ale unui călău. *Cine sunt eu?* Aceasta fusese întrebarea mai ușoară. Cea reală – *ce sunt eu?* – o mai lăsă în pace câteva secunde, dar acum o copleșeau amintirile monstrului în care se transformase ea în ziua aceea, pe munții de deasupra de Arnham.

Se scutură de brațele lui Pham, numai ca să constate că e legată în curele.

– Îmi pare rău, șopti bărbatul.

Anne auzi cum cad brățările. Acum nu mai conta. Se ghemui în poziție fetală, fără să-i asculte alinările. Îi vorbea, îi spunea lucruri simple, repetate la nesfârșit sub altă formă.

– E în regulă, Anne. Tomas Nau e mort. E mort de patru zile. Ești liberă. Suntem liberi cu toții…

După un timp, bărbatul tăcu. Știa că e lângă ea numai pentru că îi simțea brațele pe după umeri. Nu mai suspina. Teroarea dispăruse. Ce-a fost mai rău a trecut, ce-a rămas e doar pustiu.

Timpul trecea.

Trupul i se relaxă și se desfăcu. Anne se obligă să deschidă ochii, să se întoarcă și să-l privească pe Pham. O durea fața de atâta plâns, iar acum își dori s-o doară de un milion de ori mai tare.

– Tu… afurisit să fii că m-ai adus înapoi. Acum lasă-mă să mor.

Pham se uită la ea în tăcere, cu ochi mari și atenți. Nici urmă de lăudăroșenia pe care întotdeauna o bănuise falsă. În locul ei, inteligență… respect? Nu, imposibil. El se aplecă, ridică pledurile albe și i le întinse în poală. Erau calde, pufoase. Minunate. Medită la dorința ei, apoi scutură din cap.

– Nu poți muri încă, Anne. Sunt peste două mii de focalizați rămași aici. Tu îi poți elibera, Anne. Arătă spre aparatele de focalizare din spatele ei. Am impresia că Al Hom juca ruletă când lucra cu tine.

Îi pot elibera. Primul gând luminos după lungii ani trecuți de la dimineața aceea din munți. Probabil că o trădă expresia feței,

pentru că pe buzele lui Pham înflori un zâmbet plin de speranță. Anne simți cum i se închid ochii. Știa la fel de multe despre focalizare ca orice balacrean. Știa toate trucurile refocalizării, ale devotamentului redirecționat.

– Pham Trinli, Pham Cine-Oi-Fi-Tu-În-Realitate, te-am urmărit ani de zile. De la început am bănuit că lucrezi împotriva lui Tomas. Dar am văzut și cât de mult apreciezi conceptul de focalizare. Tânjeai după puterea aceea, nu-i așa?

Zâmbetul de pe buzele lui se stinse. Încuviință din cap:

– Am văzut… am văzut că îmi putea da lucrul pentru care am luptat o viață. Dar la sfârșit mi-am dat seama că prețul e prea mare.

Scutură din umeri și lăsă capul în jos, ca rușinat.

Anne se uită lung la el, cumpănind. Demult de tot, nici măcar Tomas Nau n-o putea păcăli. Când era focalizată, avea mintea ascuțită ca un brici, neîmpovărată de distracții și dorințe nerealizabile… Și faptul că știa adevăratele intenții ale lui Tomas nu-i folosea la nimic, așa cum nu-i folosește unui topor să știe că e menit să ucidă. Acum însă, nu mai avea siguranță. Bărbatul ăsta o putea minți, dar ceea ce îi cerea era lucrul la care ea jinduia cel mai mult. Atunci, după ce va plăti cât se va pricepe ea de bine, atunci va putea muri. Scutură și ea din umeri.

– Tomas Nau nu ți-a spus adevărul despre defocalizare.

– Nu mi-a spus adevărul despre multe lucruri.

– Mă descurc mai bine decât Trud Silipan și Bil Phuong, dar tot vor mai exista eșecuri.

Cea mai mare oroare: unii o vor blestema pentru că i-a adus înapoi.

Pham se întinse peste flori și o luă de mână.

– Dar vei face tot ce-ți stă în puteri.

Anne se uită la mâna lui. Sângera încă din gaura pe care i-o făcuse în lateralul palmei. O mințea, dar, dacă o lăsa să-i defocalizeze pe alții… *Prefă-te în continuare.*

– Tu ești acum la conducere?

Pham chicoti.

– Am și eu un cuvânt de spus. Unii păianjeni au mai multe de

spus. E complicat și e încă haos. Acum patru sute de kilosecunde, Tomas Nau ținea frâiele în mână. Zâmbi larg, entuziasmat. Dar peste o sută sau două sute de megasecunde, cred că vei asista la o renaștere. Ne vom repara navele. La dracu, poate construim altele noi! N-am mai văzut ocazie mai bună ca asta!

Prefă-te în continuare.

– Și ce vrei de la mine?

Cât mai durează până mă vei refocaliza ca să fiu unealta ta?

– Nu vreau… Nu vreau decât să fii liberă, Anne. Pham întoarse privirea. Știu ce ai fost înainte. Am văzut povestea faptelor tale de pe Frenk, cum ai fost prinsă în final. Îmi amintești de o fată pe care am cunoscut-o în copilărie. Și ea s-a ridicat împotriva imposibilului, și ea a fost zdrobită. Se răsuci cu fața pe jumătate spre ea. Au fost clipe când m-am temut de tine mai tare decât de Tomas Nau. Dar, de când am aflat că ești Orcul de pe Frenk, m-am rugat să trăiești zile mai bune.

Era un mincinos atât de rafinat! Păcat că minciuna lui era atât de sfruntată, de scârboasă. Simți un îndemn covârșitor de a împinge lucrurile peste măsură:

– Deci peste câțiva ani vom avea din nou nave funcționale?

– Da, și probabil mai bine dotate decât cele cu care am venit. Știi ce descoperiri în fizică am făcut aici. Și se pare că mai sunt și alte lucruri…

– Și tu vei controla acele nave?

– Câteva dintre ele.

Nau încuviința din cap întruna, mergând mai departe cu amăgirea.

– Și nu vrei decât să mă ajuți. Pe mine, Orcul de pe Frenk. Ei, bine, domnule, ești singurul în măsură să le controlezi. Împrumută-mi-le. Vino cu mine pe Balacrea, Frenk și Gaspr. Ajută-mă să-i eliberez pe toți focalizații.

O amuză să vadă cum îi îngheață zâmbetul, speriat de cuvintele ei.

– Vrei să învingi un imperiu stelar, un imperiu al focalizării, cu o mână de nave? Asta e…

Pham nu găsi cuvintele să-i califice nebunia, așa că rămase cu

privirea fixată pe ea. Apoi, uluitor, zâmbetul reveni.

– E extraordinar! Anne, dă-mi timp să mă pregătesc, să închei niște alianțe aici. Dă-mi doisprezece ani de-ai tăi. Poate că nu vom învinge. Dar îți jur că vom încerca.

Indiferent ce îi cerea ea, Pham era de acord. Trebuia să fie o minciună. Dar, dacă spunea adevărul, era singura promisiune care o ținea în viață. Îl țintui din priviri, încercând să vadă ce se ascunde în spatele ochilor mincinoși. Poate că efectele negative inevitabile ale defocalizării îi estompau agerimea, pentru că, oricât de adânc se uita, nu vedea decât entuziasm și venerație. *E un geniu. Minciună sau adevăr, sunt a lui pentru doisprezece ani.* Preț de-o clipă, se relaxă, dându-i crezare. Preț de-o clipă, își imagină că bărbatul acesta nu e un mincinos. *Orcul de pe Frenk încă îi mai poate elibera pe toți.* Un fior necunoscut țâșni din inima ei și-i pătrunse în tot corpul. Avu nevoie de un moment lung ca să recunoască un sentiment pe care-l uitase de atâta vreme: bucuria.

63

Pham îl trimise pe Ezr Vinh la sol ca să negocieze.

– De ce eu, Pham? Era tranzacția comercială cu cel mai mare potențial din istoria umanității. Dar și un război pe cale să înceapă. Ar trebui să…

Nuwen ridică un braț să-l întrerupă.

– Am motive să te trimit pe tine. Îi cunoști pe păianjeni mai bine decât orice persoană defocalizată, cu siguranță mai bine decât mine.

– Aș putea face parte din personalul tău. Te-aș putea ajuta.

– Nu, eu voi face parte din personalul tău. Făcu o pauză și Ezr sesiză o geană de îngrijorare. Ai dreptate fiule, e complicat. Pe termen scurt, ei țin frâiele și au toate motivele să ne urască. Credem că regele tot mai dă crezare facțiunii Lighthill, dar…

Existau și alte facțiuni în regimul din Concordia. Unele considerau că traducătorii focalizați erau o marfă negociabilă.

– De-asta e și mai important să te duci tu, Pham.

– Nu e alegerea noastră. Vezi tu, te-au cerut pe tine în mod expres.

– Ce?

– Da. Bănuiala mea e că pe tine, care ai lucrat cu Trixia de-a lungul anilor, cred că te-au ghicit. Pham zâmbi larg. Vor să te vadă în persoană.

Logic – aproape.

– Bine, încuviință Ezr, apoi se gândi o clipă. Dar pe Trixia n-o primesc. Mă duc acolo cu alt traducător. Se uită urât la Pham. Ea e centrul atenției; grupul lui Underville ar fi încântat să pună mâna pe ea.

– Hm… Poate că cineva de acolo, de jos, gândește la fel. Regele a cerut să fii însoțit de Zinmin. Observă expresia de pe fața lui Ezr. Mai e și altceva?

– Păi… da. Vreau ca Trixia să fie defocalizată. Repede.

– Bineînțeles. Ți-am dat cuvântul meu. Și lui Anne i-am făcut

aceeași promisiune.

Ezr îl privi lung. *Și te-ai schimbat. Ai renunțat la visul tău.* După câte se întâmplaseră, nu mai încăpea îndoială. Dar Ezr nu mai putea să aștepte.

– Mut-o în față, Pham. Nu mă interesează că ai nevoie de traducerile ei. Mut-o mai în față. Vreau s-o găsesc defocalizată când mă întorc.

Pham ridică din sprânceană.

– Un ultimatum?

– Nu. Da!

Bătrânul oftă.

– În regulă. O să începem imediat cu Trixia. Recunosc… I-am tot lăsat la coadă pe traducători. Avem mare nevoie de ei. Își ține buzele. Să nu te aștepți la perfecțiune, Ezr. Defocalizarea e încă o minciună de-a lui Nau. Unii defocalizați sunt la fel de ageri ca Anne. Alții…

– Știu.

Unii se trezeau legume, virusul o lua razna, declanșat de procesul defocalizării.

– Dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să încercăm. Mai devreme sau mai târziu va trebui să renunțăm la folosirea lor.

Plonjă în sus și plecă din biroul lui Pham. Prelungirea discuției i-ar fi tulburat pe amândoi.

Transportul pe Arachna se făcu la bordul unui aparat de zbor modest. Naveta lui Jau Xin era dotată cu software ad hoc, special revizuit de Qiwi. Oamenii aveau poziția superioară și rămășițe de tehnologie înaltă… dar mai nimic în domeniul resurselor fizice sau al automatelor. Întrucât deviații fuseseră defocalizați, software-ul emergent era bun de aruncat, iar până când automatele Qeng Ho erau adaptate la cârpeala hibridă rămasă în L1 avea să mai treacă ceva vreme. Erau captivi într-un sistem solar aproape pustiu, cu singura ecologie industrială aflată pe Arachna. Puteau arunca niște roci pe planetă, chiar câteva bombe, dar Omenirea rămăsese știrbă. Nici păianjenii nu aveau putere, dar asta avea să se schimbe. Acum aflaseră despre invadatori și știau ce se putea face

cu tehnologia. Dețineau porțiuni mari intacte din *Mâna Invizibilă.* Cândva, nu peste mult, aveau să se lanseze în spațiu cu toate forțele. Pham socotea că le mai trebuie cam un an să se pună pe picioare, să stabilească o bază de încredere. Qiwi zicea că, dacă ea ar fi păianjen, ar face asta în nici un an de zile.

Coridorul axial al habitatului era plin de la un capăt la altul când Ezr și Zinmin intrară în ecluza taxiurilor. Aproape toți nefocalizații din L1 se aflau acolo.

Pham și Anne veniră și ei. Plutiră aproape de ei – o pereche la care Ezr Vinh nu s-ar fi gândit niciodată în trecut.

– Am început pregătirile pentru defocalizare, spuse Anne. Nu fu necesar să precizeze pentru cine. O să facem tot ce putem, Ezr.

Qiwi îi ură succes, mai solemnă ca niciodată. Parcă nesigură la început, îi scuturã mâna dintr-odată, încă un lucru pe care nu-l mai fãcuse până atunci.

– Să te întorci cu bine, Ezr.

Rita Liao reuși să-și croiască drum până la trapă, blocându-i calea. Ezr întinse mâna s-o mângâie.

– O să-l aduc pe Jau înapoi, Rita.

Voi face tot ce-mi sta în puteri, își zise, pentru că nu avu curajul să-și dea pe față îndoielile.

Rita avea ochii roșii. Părea mai pierdută decât cu câteva kilosecunde în urmă, când stătuseră de vorbă.

– Știu, Ezr, știu. Păianjenii sunt buni. Vor ști că Jau n-a vrut să le facă rău.

Își petrecuse o mare parte din viață îndrăgostită de viața de pe Arachna, dar nu prea mai avea încredere în traduceri.

– Dar, dacă nu te vor lăsa să-l aduci înapoi… Te rog, dă-i…

Îi puse o cutiuță în mână. Încuietoarea se desfăcea cu amprenta degetului mare, probabil al lui Jau. Înăuntru, Ezr văzu un giuvaier al amintirilor. Rita plecă și se pierdu în mulțime.

64

Mai erau două sute de kilosecunde până la Comandamentul Teritorial. La sol, păianjenii îi duseră cu mașina prin valea aceea lungă. Amintiri vagi trecură prin mintea lui Ezr. Multe dintre clădiri erau noi, dar *eu am fost aici înainte de a începe totul.* Pe atunci, se învârteau în necunoscut. Acum domina luciul superficial al informațiilor. Entuziasmat, Zinmin Broute sărea de la o fereastră la alta și se minuna, numind tot ce vedea. Trecură pe lângă biblioteca pe care o explorase împreună cu Benny Wen. Muzeul Întunericului. Iar grupul statuar din capătul Căii Regelui era Să-Căutăm-Concordia, a lui Gokna. Zinmin putea să povestească totul despre fiecare dintre siluetele contorsionate.

Dar astăzi nu stăteau la pândă și nu se furișau în case când alții dormeau. Astăzi luminile străluceau puternic și când, în cele din urmă, trecură în subteran, se pomeniră într-un loc la fel de străin și dezolant ca acelea din coșmarurile cu păianjeni ale lui Ritser Brughel. Treptele erau abrupte, ca ale unei scări mobile, iar camerele atât de scunde, încât Ezr și Zinmin trebuiră să se aplece ca să treacă dintr-una într-alta. În ciuda medicamentelor demult inventate și a mileniilor de inginerie genetică, atracția totală a gravitației îi debusola constant. Fură cazați în ceea ce Zinmin susținea că sunt apartamente regale, camere cu podele păroase și tavan destul de înalt ca să stea drepți. Negocierile începeau a doua zi.

Păianjenii pe care-i cunoșteau din traduceri lipseau. Belga Underville, Elno Coldhaven erau nume pe care Ezr le recunoștea, dar aceștia se ținuseră la distanță. Nu fuseseră implicați în Marea Pândă a lui Sherkaner Underhill. Probabil că o consultau pe Victory Lighthill, totuși. În timpul negocierilor, Underville se retrăgea foarte des și întreținea schimburi de șuierături cu parteneri invizibili.

După primele două zile, Ezr își dădu seama că unii dintre acei

parteneri invizibili se aflau la foarte mare distanță: Trixia. Întors în camera lui, apelă L1. Bineînțeles, conexiunea era controlată de păianjeni, dar nu-i păsa.

– Mi-ai spus că Trixia a intrat în pregătirile pentru defocalizare.

Pauza dură mai multe de zece secunde. Dintr-odată, se sătură de scuze și eschivări.

– Ascultă, dracu' să te ia! Mi-ai promis c-o vei defocaliza. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să încetezi s-o mai folosești!

Auzi, în sfârșit, vocea lui Pham.

– Știu, Ezr. Problema e că păianjenii au insistat ca ea să fie disponibilă încă focalizată. Nu ne respectăm partea de înțelegere dacă-i refuzam… iar Trixia nu acceptă să coopereze cu noi defocalizată. Ar trebui s-o obligăm.

– Nu-mi pasă. Nu-mi pasă! Păianjenii nu sunt stăpânii ei, cum n-a fost nici Tomas Nau.

Teama îl sufoca, mai avea puțin și plângea. Vizavi, Zinmin Broute arăta la fel de fericit ca orice deviat. Stătea picior peste picior pe covorul păros, răsfoind o carte cu poze de-a păianjenilor. *Și de el ne folosim. Trebuie, însă numai pentru puțin timp.*

– Ezr, e doar pentru scurtă vreme. Și pe Anne o dă peste cap, dar e singura cale pe care o au păianjenii ca să pătrundă în mintea noastră. Aproape că au încredere în focalizați. Orice spun, orice declară, numai cu ei stau de vorbă. Nu avem nicio șansă de a ne recupera oamenii de pe *Mâna Invizibilă* dacă pierdem încrederea lor. Nu avem nicio șansă de a strica ce-a făcut Nau, fără ea.

Rita și Jau. Cutia cu amprentă digitală stătea în vârful bagajului lui Ezr. Ciudat. Păianjenii nu insistară să vadă ce conține nici ea, nici bagajele lui. Ezr cedă.

– Bine. Dar, după întâlnirea asta, nimeni nu mai stăpânește pe nimeni. Altfel, înțelegerea moare – îi pun eu capăt.

Întrerupse legătura înainte de a primi răspuns. La urma urmei, nu mai conta replica dată de celălalt.

Aproape în fiecare zi coborau pe drumul întortocheat în aceeași sală de conferințe oribilă. Zinmin susținea că e biroul șefului Serviciului de Informații, o „încăpere luminoasă, cu terasă

deschisă, separeuri și stinghii izolate". Păi, existau separeuri, un fel de hornuri adânci și întunecoase, în vârful cărora te puteai adăposti. Iar imaginile de pe pereți erau toate niște sminteli. Ezr și Zinmin trebuiră să calce pe piatră rece ca să se așeze pe niște stive de blănuri. De obicei, erau prezenți patru sau cinci păianjeni și aproape întotdeauna Underville sau Coldhaven.

Însă negocierile decurgeau destul de bine. Cum Ezr se bucura de sprijinul focalizaților care îi confirmau spusele, păianjenii îl credeau. Păreau să înțeleagă ce mult s-ar îmbunătăți situația dacă ar coopera cât de cât. Desigur, ar fi prezenți pe conglomerat. Tehnologia le-ar fi transferată fără restricții, în schimbul accesului oamenilor la sol. În timp, conglomeratul și habitatele ar fi mutate pe orbita Arachnei și s-ar construi un șantier în colaborare.

Să stai alături de păianjeni în fiecare zi era o experiență obositoare. Mintea omului nu era făcută să se bucure la vederea unor asemenea ființe. Nu păreau să aibă ochi, ci carapace de cristal superioare văzului uman. Niciodată nu știai unde se uită. Mâinile pentru mâncat și le mișcau încontinuu, comunicând înțelesuri pe care Ezr de-abia începea să le înțeleagă. Iar când se foloseau de brațele principale făceau gesturi abrupte și agresive, ca și cum se pregăteau de atac. Aerul mirosea amar, a stătut, iar mirosul se întețea când se adunau mai mulți păianjeni. *Data viitoare ne aducem propriile toalete.* Ezr începea să umble cu genunchii îndoiți, tot încercând să se acomodeze clădirilor locale.

Zinmin făcea majoritatea traducerilor interactive. Dar Trixia și ceilalți participau și ei și, câteodată, când era nevoie de mare acuratețe, vocea ei reda cuvintele lui Underville sau ale lui Coldhaven: Underville era polițistul cel dur, Coldhaven, tânărul general alunecos. Vocea Trixiei, alte suflete.

Noaptea, Ezr visa și, de multe ori, visele îl înspăimântau mai mult decât realitatea. Mai greu de suportat erau cele pe care le înțelegea. Îi apărea Trixia, cu glasul și gândurile când ale tinerei care fusese, când ale străinilor care o invadau acum. Uneori, fața ei se metamorfoza într-o carapace sticloasă în timp ce vorbea și, când el o întreba ce e cu schimbarea, îi spunea că i se pare. O Trixia niciodată defocalizată, vrăjită, pierdută. Și Qiwi îi apărea în

multe vise, uneori ca puștoaică răzgâiată, alteori ca în ziua în care îl omorâse pe Tomas Nau. Discutau și, deseori, ea îi dădea sfaturi. În vise, erau întotdeauna logice, dar când se trezea nu-și mai amintea niciun amănunt.

Una câte una, problemele negociate se rezolvară. Trecuseră de la genocid la comerț în nici un milion de secunde. Din L1, vocea lui Pham Nuwen suna plină de încântare datorită progresului:

– Indivizii ăștia negociază ca niște comercianți, nu ca niște reprezentanți guvernamentali.

– Renunțăm la multe, Pham. Ce alți Clienți ai noștri beneficiază de prezență la fața locului, așa cum vor beneficia păianjenii?

Obișnuita pauză lungă. Pham tot bucuros se arătă:

– Și asta se va rezolva, fiule. Pun prinsoare că, până la urmă, unii o să vrea să fie parteneri. Qeng Ho… Încă un lucru, continuă Pham. Du la bun sfârșit negocierile legate de prizonierii de război și voi putea s-o eliberez pe Trixia. Lighthill a obținut această promisiune de la facțiunea Underville.

Ultima zi de negocieri începu exact ca de obicei. Zinmin și Ezr fură conduși pe… „o scară în spirală”, așa o numea Zinmin. În limbaj uman, un puț vertical, tăiat drept în stâncă. Pe lângă ei urca un curent constant de aer cald. Puțul era lat de aproape doi metri, pereții aveau ieșituri de cinci centimetri. Gărzile nu întâmpinau nicio dificultate; treceau de la un perete la altul sprijinindu-se de toate părțile. În timp ce coborau, se roteau încet în spirală. Tot la zece metri exista câte-un ieșind, un „palier” pe care să-și tragă sufletul. Ezr era recunoscător pentru hamul/cureaua pe care gărzile insistară s-o poarte, dar îl și încurca.

– Treptele astea sunt doar ca să ne intimideze pe noi, nu-i așa, Zinmin?

Mai pusese întrebarea și la coborârile anterioare, dar colegul lui nu catadicsise să-i răspundă.

Traducătorul focalizat păși mai nesigur decât el pe ieșindurile înguste, mai ales că încerca să copieze poziția înclinată care convenea mai mult păianjenilor. Astăzi însă, îi răspunse la întrebare:

– Da… Nu. E scara principală spre Refugiul Regal. Foarte vechi. Tradițional. E o onoare să…

Alunecă, se clătină deasupra gropii, agățat de frânghia și hamul gărzii de deasupra. Ezr îmbrățișă peretele rece și mai-mai să cadă și el când Broute își recăpătă echilibrul.

Ajunseră pe ultimul palier. Tavanul, la doar un metru de podea, era scund și după standardele păianjenilor. Înconjurați de gărzi, se încovoiară și porniră șontâc-șontâc spre niște uși late, late. În spatele lor, lumina cădea albastră-palidă. Păianjenii aveau un spectru atât de larg! Ai fi zis că lumina lor preferată era lată cât spectrul solar. Dar de multe ori ghiceau sclipiri firave sau licăriri care treceau dincolo de capacitățile vizuale ale omului.

Un șuierat familiar se auzi în semiobscuritatea din fața lor.

– Intrați. Luați loc, spuse Zinmin Broute, dar vorbise păianjenul din încăpere.

Ezr și Zinmin traversară dalele de piatră spre „stinghiile" lor. Ezr îl văzu pe păianjen: o femelă mare, cocoțată pe o stinghie puțin mai înaltă. Mirosul ei se simțea puternic în aerul închis.

– Doamnă general Underville, salută el politicos.

Chestiunea prizonierilor de război ar fi trebuit să fie mai simplă în comparație cu cele deja rezolvate. De data asta însă, Ezr constată că rămaseră singuri cu Underville. Nu existau conexiuni de comunicare cu exteriorul aici; cel puțin nu li se pusese la dispoziție niciuna. Erau singuri, în semiîntuneric, iar exprimarea lui Zinmin aluneca în întorsături de frază amenințătoare. Înfricoșător… Cu toate acestea, în mintea lui Ezr se înălțau viziuni din copilăria lui îndepărtată, de comerciant. Atmosfera din încăpere era voit intimidantă. Underville îi promisese lui Lighthill că traducătorii vor fi liberi după încheierea negocierilor privitoare la prizonierii de război. Fusese înfrântă de mai multe ori; era ultima ei ocazie de a-și salva reputația.

Ezr își desfăcu rucsacul și scoase un vizor. Din spusele păianjenilor, toți oamenii de la bordul *Mâinii Invizibile* supraviețuiseră asolizării forțate. Epava se împrăștiase pe douăzeci de mii de metri de gheață, cabinele ocupate de echipaj fiind

singurele porțiuni intacte ale vehiculului spațial. Faptul că existau supraviețuitori se datora numai sfaturilor date de Pham piloților deviați. Însă, odată ajunși la sol, se produseseră numeroase nenorociri. Deși rațiunea dicta altceva, Brughel și gorilele lui începuseră o luptă cu trupele păianjenilor. Gorilele muriseră. Cu agilitate de adevărat comandor, Brughel le abandonase în ultima clipă și încercase să se fofileze printre ceilalți membri ai echipajului. Păianjenii susțineau că nu avuseseră loc alte incidente după conflictul inițial.

– Pe deviați puteți să-i luați înapoi, spuse Underville, prin Zinmin. Știm că nu ei sunt responsabili și unii dintre ei ne-au ajutat să obținem victoria. Zinmin vorbea pe ton iritat. Restul sunt criminali. Au omorât sute de păianjeni. Au încercat să ucidă milioane.

– Nu, doar o mică parte au fost implicați în omoruri. Ceilalți s-au opus sau pur și simplu au fost mințiți în legătură cu operațiunea.

Ezr citi lista cu membrii echipajului, explicând rolul fiecăruia. Douăzeci de suflete amărâte fuseseră în hibernoterapie – jucăriile speciale ale lui Ritser. Evident, ele erau victime, dar Underville nu voia să renunțe la echipament. Ezr obținu pe rând de la Underville permisiunea eliberării fiecăruia, cu condiția să le ofere păianjenilor acces la specialiștii care să le explice ruinele aflate acum în posesia agenției. În final, ajunseră la cazurile cele mai grave.

– Jau Xin. Șef de piloți.

– Jau Xin, declanșatorul de bombe! exclamă generalul.

Ezr amplificase capacitățile vizorului. Vedea ceva mai bine decât înainte. Pe parcursul discuției, Underville stătuse foarte liniștită, doar mâinile pentru mâncat le mișca întruna. Era o ipostază pe care Zinmin o numea „alertă fățișă”. Xin era acuzat de inițierea atacurilor.

– Doamnă general, ne-am uitat la înregistrări. Interogatoriile luate de dumneavoastră piloților lui Jau sunt, probabil, mai edificatoare. Pentru noi e clar că Jau Xin a sabotat în mare măsură atacurile emergente. Îl cunosc pe Jau, doamnă. O cunosc pe soția lui. Amândoi vor binele popoarelor dumneavoastră.

Analiștii deviați – printre ei, și Trixia – considerau că referințele la familie dădeau bine. Poate. Însă Belga Underville ar putea fi mai degrabă tipul de susținător al „interesului național”.

Zinmin Broute tasta pe consolă, traducând cuvintele lui Ezr într-un limbaj intermediar, apoi ghidând ieșirea audio. Din boxa lui Zinmin se auziră șuierături înfricoșătoare – vorbele lui Ezr, rostite de un păianjen.

Câteva clipe, Underville nu spuse nimic. Apoi scoase un țipăt strident. Ezr ghici că era un fornăit disprețuitor.

Dar această discuție putea fi arătată și altor păianjeni. *Nu scapi așa ușor, Underville.* Duse mâna în rucsac și scoase cutiuța de la Rita.

– Asta ce mai e? întrebă Underville.

Nici urmă de curiozitate în glasul lui Broute-Underville.

– Un cadou pentru Jau Xin de la soția lui. O amintire, în caz că refuzați în continuare să-l eliberați.

Underville stătea la doi metri de Ezr, dar el nici acum nu-și dădu seama cât de departe se puteau întinde brațele din față ale unui păianjen. Patru brațe negre ca patru sulițe țâșniră spre el, smulgându-i cutia. Apoi se retraseră și-o apropiară mai întâi de o parte, apoi de alta a carapacei sticloase. Mâinile-pumnal scoaseră mici scârțâituri când generalul cercetă curios partea de sus și amprenta digitală a cutiei.

– Numai Jau Xin o poate deschide. Dacă o forțați, conținutul se va distruge.

– Așa să fie, atunci.

Dar păianjenul renunță să apese cutia cu vârfurile ascuțite ale membrelor sale. O mai ținu o clipă, două, șuieră și o aruncă în pieptul lui Ezr.

Șuieratul hidos continuă în timp ce Zinmin traducea:

– Afurisiți să fie ochii tăi de copil! Broute vorbea apăsat, nervos. Ia-ți înapoi cadoul pentru criminal. Ia-ți-l înapoi pe Xin și restul personalului.

– Vă mulțumesc, doamnă general. Vă mulțumesc.

Ezr se foi, căutând să recupereze cadoul de la Rita.

Păianjenul tăcu, apoi începu din nou să vorbească, mai potolit.

Șuieratul se transformase în fâsâitul stropilor de apă pe metal fierbinte:

– Și bănuiesc că vrei să-l salvezi și pe Ritser Brughel.

– Nu să-l salvez, doamnă. De-a lungul anilor, Ritser Brughel probabil că a ucis mai mulți oameni de-ai noștri decât păianjeni de-ai dumneavoastră. Are de dat socoteală pentru multe crime.

– Într-adevăr. Dar sub nicio formă nu putem să vi-l dăm înapoi.

Acum Broute vorbi cu infatuare și Ezr își dădu seama că păianjenii nu vor ceda sub nicio formă în această privință.

Poate că așa era cel mai bine. Ezr ridică din umeri.

– Foarte bine. Atunci, voi veți fi aceia care îl veți pedepsi.

Păianjenul se calmase, nici mâinile pentru mâncat nu i se mai agitau.

– Să-l pedepsim? M-ai înțeles greșit. Negocierea asta stupidă ne-a lăsat cu un singur om funcțional. Orice pedeapsă va fi întâmplătoare. Învățăm multe din disecția cadavrelor umane, dar avem nevoie disperată de un subiect viu pentru experimente. Care sunt limitele voastre fizice? Cum reacționați la durere și teamă extremă? Vrem să facem teste cu stimuli pe care nu-i regăsim în bazele voastre de date. Intenționez ca Ritser Brughel să trăiască mult, foarte mult.

Ritser Brughel e cel mai ciudat tip de om din câți puteți găsi. Însă nu era înțelept ca Ezr să-și dezvăluie gândul. Se rezumă să încuviințeze din cap. Și, pentru prima oară, constată că Ritser va avea o soartă pe măsura crimelor sale. De acum înainte, viața lui va fi un permanent coșmar cu păianjeni.

65

Ezr Vinh se întoarse în L1 ca un erou. Poate că niciun proprietar sau partener de flotă nu fusese primit cu entuziasmul cu care fu întâmpinat el pe conglomerat. Aduse cu el primii prizonieri eliberați, inclusiv pe Jau Xin. Aduse, de asemenea, partenerii lor: cei dintâi păianjeni care aveau să zboare în cosmos.

Ezr nici nu băgă de seamă entuziasmul general. Zâmbi, vorbi și, când îi văzu pe Rita și Jau împreună, simți o bucurie vagă.

Floria Peres coborî ultima din navetă. Fusese una dintre victimele congelate în ascunzătoarea lui Ritser, păstrată nefolosită până la sfârșit. Femeia avea privirea pierdută chiar și la două sute de secunde după eliberare. În timp ce Ezr o conduse prin spațiul liber, peste mulțimea din coridor se lăsă liniștea. Qiwi pluti spre ea. Ceruse permisiunea să ajute victimele, dar, când se opri în fața Floriei, făcu ochi mari și buzele începură să-i tremure. Cele două se priviră lung. Apoi Qiwi îi întinse Floriei mâna și mulțimea se dădu la o parte în spatele lor.

Ezr se uită cum cele două se îndepărtează, însă mintea îi fugea în altă parte: Anne Reynolt începuse defocalizarea Trixiei la o kilosecundă după plecarea lui de pe Arachna. În cele două sute de kilosecunde de tranzit înapoi la conglomerat, Pham îi raportase regulat cum avansa procedura. De data asta, nu mai dăduse înapoi. Trixia trecuse de faza pregătitoare. Mai întâi, virusul minții fusese adus în stare de repaus, pe urmă ea intrase în comă indusă. Apoi se modificase treptat tiparul eliberării de drog.

– Anne a mai făcut asta de sute de ori, Ezr, îi spuse Pham. Zice că lucrurile merg bine. Trixia ar trebui să iasă din clinică la câteva kilosecunde după întoarcerea ta.

Gata cu amânările. În sfârșit, Trixia va fi liberă.

Peste două zile, primi vestea. Trixia era gata.

Ezr o vizită pe Qiwi înainte de a se duce la clinica de defocalizare. Fata lucra cu tatăl ei. Refăceau parcul lacului.

Majoritatea copacilor muriseră, dar Ali Lin credea că-i putea învia. Chiar defocalizat, bărbatul avea idei extraordinare. Dar acum își putea iubi fiica. Trixia va fi tot așa, la fel de liberă ca înaintea coșmarului.

Qiwi discuta cu păianjenii când Ezr apăru pe cărarea din pădurea distrusă. Pisoii zburau în cercuri deasupra lor, luptându-se cu arahnofobia.

– Vrem să facem ceva nou cu lacul, o entitate liberă, cu ecologie specială.

Păianjenii erau puțin mai înalți decât Qiwi. În climat microgravitațional, nu mai arătau ca niște creaturi scunde și late. Tensiunea naturală din membrele lor producea o versiune în stil păianjen a ghemuirii în imponderabilitate: brațele și picioarele atârnau lungi sub ei, conferindu-le înălțime și suplețe. Acum vorbea cel mai mic, probabil Rhapsa Lighthill. Sâsâitul ei muzical nici nu se compara cu șuieratul Belgăi Underville.

– O să vă urmărim, dar nu cred că vor dori prea mulți să locuiască aici. Vrem să experimentăm cu propriile noastre habitate.

Traducea Broute Zinmin, vesel și guraliv. Era, poate, ultimul traducător focalizat.

Qiwi îi zâmbi larg păianjenului.

– Da, sunt foarte curioasă ce veți face până la urmă. Eu…

Ridică privirea și-l văzu pe Ezr.

– Qiwi, putem sta de vorbă?

Fata se îndrepta deja spre el.

– Dacă nu te superi, Rhapsa, lipsesc puțin.

– Sigur.

Păianjenii se îndepărtară în vârful picioarelor, Zinmin continuând tirul de întrebări pentru Ali Lin.

Ezr și Qiwi se opriră față în față, la treizeci de centimetri distanță unul de altul.

– Au defocalizat-o pe Trixia acum două mii de secunde.

Fata zâmbi luminos. Își păstrase strălucirea copilăroasă. În ciuda nenorocirilor, își păstrase și firea deschisă. Era centrul înțelegerilor cu păianjenii, inginerul pe care musafirii îl preferau

dintre toți ceilalți. Acum văzu Ezr în câte domenii avea ea cunoștințe, de la dinamică la bioștiință și la tranzacții comerciale abile. Qiwi întruchipa spiritul Qeng Ho.

– O să fie… O să-și revină?

Îl privea cu ochi mari, ținându-și mâinile strânse în față.

– Da! E puțin dezorientată, zice Anne, dar mintea și personalitatea ei sunt intacte și… și pot s-o văd astăzi, mai târziu.

– Vai, sunt atât de bucuroasă pentru ea!

Își desfăcu mâinile și i le puse pe umeri. Dintr-odată își apropie fața de el și-și frecă iute buzele de obrazul lui.

– Am vrut să te văd înainte de a vorbi cu ea…

– Da?

– Am… Am vrut să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața, că ne-ai salvat viețile mie și tuturor. *Vreau să-ți mulțumesc că mi-ai redat sufletul.* Dacă Trixia și eu putem face vreodată ceva pentru tine…

Qiwi se retrase și-i zâmbi straniu.

– Cu mare plăcere, Ezr. Dar… nu e nevoie să-mi mulțumești. Mă bucur că ai parte de un sfârșit fericit.

Ezr vru să plece și se întoarse spre funiile de ghidare instalate de Ali pentru munca de reconstrucție.

– E mai degrabă un început fericit, Qiwi. Anii trecuți au fost un timp mort, dar acum, în sfârșit… Vorbim mai târziu!

Flutură din mână și își luă avânt înapoi spre intrarea în peșteră.

Reynolt transformase camera grupurilor din Mansardă în salon de recuperare. Deviații erau eliberați exact în locul în care petrecuseră gardă după gardă în serviciul comandorului.

Anne îl opri în coridor, chiar în fața camerei.

– Înainte de a intra, nu uita…

Vinh se pregătea deja s-o ocolească. Se opri.

– Ai spus că-și revine fără probleme.

– Da. Reacțiile afective sunt normale. Cunoștințele generale sunt la fel bune ca înainte; le-a reținut chiar pe cele specializate. Efectuăm aproape trei mii de defocalizări, nicio echipă n-a realizat atâtea în toată istoria emergentă. Avem rezultate foarte bune.

Se încruntă, dar nu din cauza nerăbdării lui Anne celei focalizate cândva, ci de durere.

– Aș vrea… aș vrea să le reluăm pe primele. Cred că acum mă descurc mai bine.

Ezr îi ghici durerea și se simți rușinat de bucuria lui. *Deci întârzierea a fost spre bine.* Trixia beneficiase de experiențele anterioare. Poate că și-ar fi revenit oricum. La urma urmei, Reynolt scăpase cu bine. În orice caz, situația se încheia fericit. În spatele lui Reynolt, mai jos, pe coridorul verde și rece, era Trixia Bonsol, prințesa de-abia trezită din adormire. Ezr se strecură iute pe lângă Anne și plonjă prin spațiul cu nuanțe albăstrii.

Anne strigă în spatele lui:

– Ezr… Pham vrea să vorbească cu tine când ai terminat.

– Bine, bine.

Dar n-o mai asculta. Intră în sala grupurilor. Parte din ea era încă deschisă. Oamenii stăteau în grupuri mici, pe zece-cincisprezece scaune, și povesteau. Întoarseră capetele în direcția lui, cu ochi plini de o curiozitate imposibil de manifestat înainte. Pe unele chipuri se citea frica. Mulți priveau trist și nedumerit, ca Hunte Wen după ce fusese defocalizat. Emergenții dintre ei nu aveau la cine să se întoarcă. Se trezeau liberi, dar la distanță de o viață și de ani-lumină de existența lor anterioară.

Ezr zâmbi stânjenit și se strecură pe lângă ei. *Pentru Trixia și pentru mine, lucrurile s-au sfârșit cu bine, dar oamenii aceștia pierduți trebuie ajutați.*

Capătul celălalt al camerei fusese împărțit în cubicule. Ezr trecu în fugă pe lângă ușile deschise și se opri la cele închise numai cât să citească etichetele pacienților. În sfârșit… TRIXIA BONSOL. Goana lui se termină. Își dădu seama că poartă haine de lucru și că are părul zburlit. Ca un deviat, ignorase totul, în afară de preocuparea lui principală.

Își turti firele rebele cât putu de bine… și bătu în plasticul ușor al trapei.

– Intră.

– … Bună, Trixia.

Plutea într-un hamac asemănător cu un pat obișnuit. Instrumentele medicale se zăreau în jurul capului. Nu-i nimic. Ezr se așteptase la asta. Anne ținea pacienții conectați la ele, folosind datele pentru a direcționa defocalizarea și, după aceea, pentru a preveni eventuale atacuri sau infecții.

Însă din cauza aparatelor n-o putea strânge în brațe cum ar fi vrut. Pluti până lângă ea, o privi în ochi, se pierdu în ei. Trixia se uită și ea la el. Nu pe lângă el, nu nervoasă pentru că-i bloca vederea, ci exact în ochii lui. Buzele îi tremurară într-un surâs firav.

– Ezr.

Atunci întinse mâinile spre el să-l cuprindă. Avea buzele moi și calde. Ezr o prinse cu blândețe, învăluind-o cu brațele în hamac. Apoi își retrase capul, ferind cu grijă aparatura.

– De atâtea ori am crezut că n-o mai fim cum am fost! Mai ții minte dățile – de fapt, anii – în care am stat cu tine în celula aia oribilă?

– Da. Tu ai suferit mult mai mult decât mine. Pentru mine, a fost ca un vis și timpul se scurgea pur și simplu. În afara de focalizare, trăiam într-o ceață. Auzeam ce spui, dar nu mi se părea important.

Ridică mâna și-l mângâie pe gât – un gest de pe vremea când fuseseră cu adevărat împreună.

Ezr zâmbi. Vorbim. E-adevărat. În sfârșit.

– Iar acum te-ai întors și putem trăi din nou. Am atâtea planuri! Am avut la dispoziție ani de zile ca să mă gândesc la ele, ce am face dacă Nau ar fi distrus și tu ai fi salvată. După atâtea morți, misiunea noastră se dovedește mai prețioasă decât comoara pe care ne-am imaginat-o.

Riscuri mari, comori neprețuite. Dar riscurile fuseseră asumate, sacrificiile făcute, iar acum…

– Cu partea noastră de recompensă… putem face orice. Ne putem întemeia propria Mare Familie!

Vinh 23.7, Vinh-Bonsol, Bonsol.1, nu conta; ar fi a lor.

Trixia surâdea în continuare, dar ochii i se umeziră. Scutură din cap.

– Ezr, nu…

Vinh vorbi mai departe:

– Trixia, știu ce ai de gând să spui. Dacă nu vrei o familie… nu-i nimic.

În anii sub Tomas Nau, avusese timp suficient să întoarcă lucrurile pe toate părțile, să vadă care sacrificii nu erau, de fapt, sacrificii adevărate. Inspiră adânc și continuă:

– Trixia, și dacă vrei să te întorci pe Triland… sunt gata să merg și eu acolo, să-i părăsesc pe Qeng Ho.

Familiei nu-i va conveni; nu mai era moștenitor junior. Expediția va aduce Familiei Vinh.23 bogății fabuloase, dar… știa că Ezr Vinh era prea puțin implicat în obținerea lor.

– Poți să fii ce vrei tu și să rămânem împreună.

Se aplecă spre ea, dar ea îl împinse cu blândețe.

– Nu, Ezr, nu despre asta e vorba. Tu și eu suntem mult mai bătrâni. Eu… A trecut o groază de vreme de când am fost împreună.

Ezr replică pe un ton ascuțit:

– A trecut o groază de vreme pentru mine! Dar pentru tine? Ai spus că focalizarea a fost ca o ceață în care timpul trecea fără importanță.

– Nu tocmai. În anumite privințe, cele aflate în centrul preocupării mele, probabil că îmi amintesc mai bine decât tine cum s-a scurs vremea.

– Dar…

Ea ridică brațul, el tăcu.

– Mi-a fost mai ușor decât ție. Eram focalizată, dar aveam un avantaj, deși nu am conștientizat lucrul ăsta niciodată și, slavă domnului, nici Brughel sau Tomas Nau nu și-au dat seama de el. Aveam o lume în care să evadez, pe care să o construiesc din traducerile mele.

În ciuda propriilor senzații, Ezr spuse:

– Mi s-a părut mie… Prea multe dintre ele sunau ca scoase dintr-o fantezie din Era Zorilor. Așadar… era imaginație, nu adevărul despre păianjeni?

– Ba da. Am respectat cât de bine ne-am priceput punctul de

vedere al păianjenilor într-o minte de om. Și, dacă citești într-adevăr cu atenție, descoperi indicii despre ce anume nu e literalmente real… Cred că ai ghicit, Ezr. Arachna a fost scăparea mea. Ca traducătoare, orice ținea de păianjeni ținea și de preocuparea mea. A ști ce înseamnă să fii un păianjen liber ne-a consumat. Și când dragul de Sherkaner a înțeles, chiar la început, când ne credea roboți, a devenit o lume care ne-a acceptat și pe noi.

Asta îl doborâse pe Nau și îi salvase pe ei, dar…

– Dar acum ți-ai revenit, Trixia. Nu mai trăiești un coșmar. Putem fi împreună, ne va fi mai bine decât am crezut!

Ea scutură din cap.

– Dar nu înțelegi, Ezr? Amândoi ne-am schimbat, eu mai mult decât tine, deși am fost… – se gândi o clipă – deși am petrecut ani de zile „vrăjită". Pricepi? Îmi aduc aminte ce-mi spuneai. Dar, Ezr, nu mai e la fel. Eu și păianjenii, noi avem un viitor…

Încercă să-și păstreze tonul calm, persuasiv, dar cuvintele lui răsunară mai panicate chiar și pentru el. *Doamne, Dumnezeule al Comerțului, nu se poate s-o pierd încă o dată!*

– Știu. Încă te identifici cu păianjenii. Noi suntem străinii pentru tine.

Trixia îi puse mâna pe umăr.

– Oarecum. În primele etape ale defocalizării, parcă m-am trezit într-un coșmar. Știu cum îi consideră păianjenii pe oameni. Palizi, blegi, murdari. La fel ca dăunătorii și animalele pentru hrană. Dar nu le suntem atât de urâți pe cât de urâți ne sunt ei nouă. Se uită la el și-i zâmbi larg. Felul în care tu ești nevoit să-ți întorci capul ca să vezi e adorabil. Nu-ți dai seama, dar orice arachnean cu blană de tată pe spate și majoritatea femelelor sunt fascinați când vorbesc cu tine de aproape.

La fel ca visele pe care le avusese la sol. În mintea Trixiei, ea era tot jumătate păianjen.

– Uite, Trixia. O să vin să te văd în fiecare zi. Lucrurile se vor schimba. O să treci peste asta.

– Of, Ezr, Ezr…

Lacrimile pluteau între ei, dar Trixia plângea pentru el, nu

pentru ea sau pentru amândoi.

– Asta este ceea ce vreau eu să fiu, traducătoare, o punte între voi toți și noua mea Familie.

O punte. Nu e defocalizată. Pham și Anne o blocaseră cumva între focalizare și libertate. Adevărul îl izbi ca un pumn în stomac… greață, urmată de furie.

O prinse pe Anne în biroul ei.

– Termină treaba, Anne! Virusul o controlează încă pe Trixia!

Reynolt arăta mai palidă ca de obicei. El își dădu seama că îl aștepta.

– Știi că virusul nu poate fi distrus, Ezr. Poți să-l estompezi, să-l adormi, dar, dar…

Vorbea cu glas nesigur, cu totul altul decât al lui Anne Reynolt cea din trecut.

– Știi ce vreau să spun, Anne. *E încă focalizată.* E încă fixată pe păianjeni, pe misiunea ei.

Anne tăcu. Știa.

– Fă-o așa cum a fost, Anne.

Gura femeii se schimonosi, ca și cum și-ar fi înăbușit o durere fizică.

– Structurile sunt foarte adânci. Ar pierde cunoștințele acumulate, probabil talentul ei înnăscut. Ar fi ca Hunte Wen.

– Dar ar fi liberă! Ar învăța lucruri noi, ca Hunte.

– În-înțeleg. Până ieri, am crezut că vom reuși să anihilăm virusul. Am ajuns până la ultima restructurare… dar, Ezr, Trixia nu vrea să mergem mai departe!

Asta era prea mult. Brusc, Ezr începu să țipe.

– Pe naiba, la ce te aștepți? E focalizată!

Coborî vocea, dar vorbea cu intensitatea unei amenințări mortale.

– Am înțeles. Tu și Pham mai aveți nevoie de sclavi, mai ales de cei ca Trixia. N-ați avut niciodată de gând s-o eliberați.

Reynolt căscă ochii mari și se înroși dintr-odată. N-o mai văzuse așa, deși Ritser Brughel se înroșea la fel când se enerva. Femeia deschise gura și o închise imediat, fără să scoată un cuvânt.

Se auzi un *buf!* în peretele biroului. Cineva sosea în mare grabă. În momentul următor, intră Pham.

– Anne, te rog. Lasă-mă pe mine.

Vorbea calm. După o clipă, ea inspiră adânc. Încuviință din cap, tuși. Ocoli masa fără o vorbă, dar Ezr observă cât de tare îl strânse de mână pe Pham.

Acesta închise ușa în spatele ei fără s-o trântească. Apoi se întoarse spre Ezr, dar cu o expresie deloc blândă. Arătă cu degetul spre scaunul din fața biroului lui Reynolt.

– Leagă-te, domnule.

Tonul lui îngheță furia lui Ezr și-l obligă să se așeze.

Pham se așeză și el de partea cealaltă a mesei. Pentru o clipă, nu făcu decât să se holbeze la el. Ciudat. Pham Nuwen avusese dintotdeauna o ținută impunătoare, dar acum îi lăsă impresia că nu și-o manifestase niciodată până în acest moment. În cele din urmă, spuse:

– Acum câțiva ani m-ai obligat să văd că mă înșel și că trebuie să mă schimb.

Ezr îl fixă cu ochi reci.

– Se vede că am dat greș.

Tu te ocupi oricum de comerțul cu sclavi.

– Te înșeli, fiule. Ai reușit. Nu mulți oameni m-au schimbat. Nici Sura Vinh n-a reușit.

O umbră de tristețe îi străbătu chipul și tăcu o clipă. Apoi continuă:

– I-ai făcut lui Anne o mare nedreptate, Ezr. Cred că într-o zi vei dori să-ți ceri iertare de la ea.

– Improbabil. Voi doi ați gândit situația cât se poate de rațional. Defocalizarea vă costă prea scump.

– Hm… Ai dreptate, costă mult. E o calamitate. Sub sistemul emergent, deviații susțineau toate automatele, munca lor se îmbina perfect cu a mașinăriilor. Mai rău, toate programele de întreținere din flotă au fost create de persoane focalizate; am rămas cu milioane de șiruri incoerente. O să treacă o vreme până să punem pe picioare vechile noastre sisteme… Dar știi că Anne e Orcul de pe Frenk, „monstrul” din frizele de diamant.

– D-da.

– Atunci știi și că și-ar da viața ca să redea focalizaților libertatea. A fost cerința ei nenegociabilă când am defocalizat-o. E rostul vieții ei. Pham se întrerupse și-și întoarse privirea de la Ezr. Știi de ce e focalizarea atât de rea? Nu că e sclavie, pur și simplu, deși numai Dumnezeu știe că din cauza asta întrece orice ticăloșie. Nu, răul cel mai mare e că salvatorii devin ei înșiși un fel de criminali, iar victimele originale sunt mutilate a doua oară. Nici Anne nu a înțeles lucrul ăsta în întregime și o sfâșie pe dinăuntru.

– Deci, dacă focalizații vor să rămână sclavi, îi lăsăm în pace?

– Nu! O persoană focalizată e totuși o ființă umană, nu foarte diferită de anumite tipuri rare, care au existat întotdeauna. Dacă pot trăi singure, dacă își pot exprima clar dorințele… ei, în clipa aceea, trebuie să le asculți. Până acum o jumătate de zi, am crezut că totul va fi în regulă cu Trixia Bonsol. Anne împiedicase virusul să denatureze. Trixia nu avea să sufere de psihoze și nici să devină o legumă. Scăpase de fixația devotamentului față de emergenți. Se putea vorbi cu ea, o puteai evalua, alina. Dar acum refuză cu încăpățânare să renunțe la structurile ei de adâncime. Înțelegerea păianjenilor e centrul vieții ei și vrea să rămână așa.

Tăcură amândoi o vreme. Groaznic era că Pham nu mințea neapărat. Poate că nici nu specula. Poate că nu făceau decât să discute despre una din tragediile vieții. În cazul ăsta, răul lui Tomas Nau avea să-l bântuie pe Ezr toată viața. *Doamne, ce greu e!* Și, cu toate că biroul lui Anne Reynolt era bine luminat, îi aminti de clipele întunecate din parcul habitatului, imediat după uciderea lui Jimmy. Pham venise și el acolo, ca să-l mângâie într-un fel pe care el nu-l pricepuse. Se șterse pe față cu dosul mâinii.

– Bine. Deci Trixia e liberă. Atunci e liberă să se schimbe în viitor.

– Da, bineînțeles. Natura umană va depăși întotdeauna capacitatea de analiză.

– Am așteptat-o jumătate de viață. O voi aștepta în continuare, oricât va dura.

Pham oftă.

– Mă tem că așa vei face.

– Poftim?

– Tu ești unul dintre tipurile și mai dedicate pe care le-am întâlnit. Și ai talent în relațiile cu oamenii. Mai presus de toate, tu ești cel care i-ai susținut pe Qeng Ho în fața crimelor lui Nau.

– Nu! N-am fost în stare să-l înfrunt. N-am făcut decât să bâjbâi pe la margine, să mai îndulcesc pericolul. Și tot au murit oameni. N-am avut coloană vertebrală, nici abilitate de administrator; am fost doar un idiot pe care Nau l-a folosit ca să-i controleze mai strict pe oameni.

Pham scutura din cap.

– Ai fost singura persoană în care am avut încredere pentru conspirație, Ezr. Tăcu brusc, zâmbind larg. Bineînțeles, în parte, te-am ales și pentru că erai singurul îndeajuns de inteligent să-și dea seama cine sunt. Nu te-ai îndoit, nu te-ai rupt. Ba chiar ai încercat să-mi schimbi părerile… Știi cât de lungă e istoria mea.

– Bineînțeles. Și ce-i cu asta?

– Am întâlnit o sumedenie de descurcăreți. Sura și cu mine am întemeiat multe dintre Marile Familii din acest spațiu Qeng Ho. Dar tu te ridici la înălțimea lor, Ezr. Sunt mândru că ne înrudim.

– Hmm…

Ezr nu credea că Pham ar minți în legătură cu asta, dar ce-i spunea era prea… ieșit din comun ca să fie adevărat.

Însă celălalt nu terminase:

– Însă ai și cusururi, pe lângă virtuți. Ai avut răbdare să-ți joci rolul sute de megasecunde. Ai ținut cu dinții de idealurile tale când nenumărate alte persoane au început o viață nouă. Acum spui că o vei aștepta pe Trixia indiferent cât va fi necesar. Și cred că ai aștepta-o, într-adevăr… o veșnicie. Ezr, te-ai gândit vreodată că nu ai neapărat nevoie de virusul minții ca să devii focalizat? Unii oamenii ajung singuri să-și creeze fixații. De asta ai avut nevoie în anii sub Nau și Brughel. Asta te-a salvat și te-a ajutat să-i susții pe Qeng Ho pentru a merge și ei mai departe. Dar gândește-te acum, admite problema. Nu-ți irosi viața.

Ezr își înăbuși emoția. Își aminti ce susțineau emergenții: societatea a depins dintotdeauna de oameni care „nu aveau o viață”. Dar…

– Trixia Bonsol este un ideal după care merită să aștepți, Pham.

– De acord. Dar vorbești despre un preț foarte mare, să aștepți toată viața ceva ce nu se va întâmpla. Pham făcu o pauză, lăsându-și capul pe-o parte. Păcat că nu ești infectat cu virusul emergent; dar asta s-ar putea rezolva imediat! Ești atât de obsedat de Trixia, încât nu vezi ce se întâmplă în jur, nu vezi oamenii care suferă, nici persoana care te-ar putea iubi.

– Hă? Cine?

– Gândește-te, Ezr. Cine s-a ocupat de sistemul de stabilizare a conglomeratului? Cine l-a convins pe Nau să slăbească lațul? Cine a înlesnit dezvoltarea barului lui Benny și a fermelor lui Gonle? Și a făcut-o în ciuda spălărilor pe creier repetate. Cine te-a salvat când criza a atins apogeul?

– A... Qiwi, rosti Ezr în șoaptă, cam stânjenit. Qiwi... Qiwi e un om bun.

Pentru prima oară de la căderea lui Tomas Nau, văzu furie nemascată pe fața lui Pham.

– Trezește-te, naiba să te ia!

– Adică e deșteaptă și curajoasă și...

– Da, da, da! Să știi că e un geniu în aproape toate domeniile. N-am văzut decât două persoane ca ea în toată existența mea.

– Păi...

– Ezr, nu cred că ești un idiot cu principii, altfel n-aș sta la discuții cu tine acum și sigur nu ți-aș vorbi de Qiwi. Dar trezește-te! Ar fi trebuit să-ți dai seama de ani de zile... dar ai fost prea obsedat de Trixia și de vina ta. Acum Qiwi te așteaptă, dar fără prea multă speranță, pentru că e atât de cinstită, încât respectă ceea ce vrei tu pentru Trixia. Gândește-te cum se poartă de când am scăpat de Nau.

– S-a implicat în toate... cred că o văd în fiecare zi.

Ezr inspiră adânc. Parcă era defocalizat – vedea ceea ce văzuse și înainte, dar cu alți ochi. Adevărat, depindea de Qiwi mai mult decât de Pham sau de Anne. Dar Qiwi avea și ea o cruce de dus. Își aminti cu ce privire o întâmpinase pe Floria Peres. Își aminti cum îi zâmbise, zicând că se bucură că pentru el toate se termină cu bine. Ciudat, să te rușinezi de un lucru despre care nu ai avut

habar că există cu un minut înainte.

– Îmi pare atât de rău... pur și simplu... nu m-am gândit niciodată la asta.

Pham se relaxă.

– Asta am sperat, Ezr. Tu și cu mine, noi doi avem o mică problemă; ne cramponăm de principii morale înalte și ne lipsește capacitatea de înțelegere umană. Trebuie să lucrăm la asta. Te-am lăudat acum câteva clipe, și n-am mințit. Dar, sincer, Qiwi e minunea ta.

Pentru o clipă, Ezr nu fu în stare să mai scoată un cuvânt. Cineva îi făcea ordine prin suflet. Trixia, visul său de o jumătate de viață... se îndepărta.

– Trebuie să mă gândesc.

– Așa să faci. Dar vorbește cu Qiwi, bine? Amândoi vă ascundeți pe după degete. Ai fi uimit să descoperi ce reiese dintr-o discuție sinceră.

Încă o idee, strălucitoare ca un soare nou. *Vorbește cu Qiwi.*

– O să vorbesc cu ea... o să vorbesc.

66

Timpul se scurgea, dar Arachna mai avea mult până să se răcească. Ultimele uragane uscate băteau în reprize la latitudinile mediane, apropiindu-se tot mai mult de ecuator.

Plutitorul lor nu avea aripi, jeturi sau rachete. Coborî pe o traiectorie balistică și încetini, până când asoliză lin pe roca dură a platoului.

Din el ieșiră două siluete în costume spațiale, una înaltă și zveltă, alta scundă, cu membrele deșirate.

Maiorul Victory Lighthill bătu în pământ cu vârful mâinilor.

– Avem ghinion că de aici lipsește stratul de zăpadă. Nu se văd urme de pași.

Arătă spre panta stâncoasă de la câțiva metri distanță. Acolo era zăpadă în crevase, ferită de vânt. Sclipea roșiatică în soare.

– Și dacă e zăpadă într-un loc, o bate vântul. Simți cum trage?

Trixia Bonsol se aplecă în bătaia vântului. O auzea cântându-i în spatele glugii. Râse.

– Mai bine decât tine. Eu trebuie să-i fac față cu numai două picioare.

Porniră spre o pantă. Trixia își oprise conexiunea audio cu rețeaua. Se afla într-un loc și într-un timp când voia să trăiască experiențe noi fără întreruperi. Totuși, bâzâitul și displayurile din colțurile superioare ale ochilor o mențineau în contact precar cu ceea ce se petrecea în spațiu și la Princeton. În lumea adevărată din spatele displayului din glugă, lumina nu bătea mai tare decât luna din Triland și singura mișcare era zborul firelor de praf înghețate pe sub palele de vânt.

– Aici bănuim noi că a plecat Sherkaner din elicopter?

– Da, dar nu se vede nici urmă de el. Jurnalele de conectare sunt date peste cap. Tati controla aparatul lui Rachner prin rețea. Poate că mergea într-un loc anume. Dar mai degrabă se îndrepta spre nicăieri.

Trixia nu auzea vocea adevărată a Micii Victory. Sunetele erau

decalate și procesate în glugă. Rezultatul nu era un limbaj uman și, evident, nici sunetele păianjenilor, dar ea îl înțelegea la fel de ușor ca nesa. Ascultând, avea ochii și mâinile libere să facă alte lucruri.

– Dar…

Trixia arătă spre grămada de pământ din fața lor.

– Mie Sherkaner mi s-a părut rațional până la sfârșit, când urma să se dărâme lumea.

Vorbea în același limbaj intermediar pe care-l auzea. Procesorul din costum se ocupa să modifice sunetele ca să le înțeleagă și Viki.

– Așa e când rătăcești după un refugiu. Tocmai o pierduse pe mami. Nizhnimor și Jaybert muriseră în centrul Marii Pânde, care tocmai explodase sub el.

În partea de jos a câmpului vizual, Trixia observă spasmul din brațele din față ale lui Viki. Era gestul echivalent cu țuguiatul buzelor al unei persoane care se luptă cu durerea. În anii cât fusese focalizată, se imaginase întotdeauna stând de vorbă față în față cu păianjenii, la același nivel. În imponderabilitate, așa se și întâmplase. Dar la sol… corpul uman se întindea în sus, al păianjenilor, în lateral. Dacă nu se uita în jos, rata expresiile „feței” și, mai rău, călca peste prietenii ei cei mai buni.

– Mulțumesc că ai venit cu mine, Trixia.

Limbajului intermediar sugera un tremur în vocea lui Viki.

– Am mai fost aici și la Southmost, oficial, cu frații și cu sora mea. Ne-am promis că, o vreme, renunțăm, dar… nu pot… nu pot să mă descurc singură.

Trixia făcu un gest care însemna alinare, înțelegere.

– Am vrut să vin aici de când am fost defocalizată. Am senzația că, în sfârșit, sunt din nou vie, iar alături de tine, parcă am o familie.

Viki întinse un braț liber și-l frecă de cotul ei.

– Pentru mine, întotdeauna ai fost vie. Îmi aduc aminte când a murit Gokna, când generalul ne-a vorbit de voi. Tati ne-a arătat jurnalele, pe toate, de când l-ai contactat prima oară. Pe atunci, el încă mai credea că voi, traducătorii, sunteți un soi de inteligență artificială. Dar mi se părea că sunteți vii și mi-am dat seama că îl

simpatizezi pe tati foarte mult.

Trixia gesticulă a zâmbet.

– Dragul de Sherk era ferm convins de existența unor lucruri imposibile, ca inteligența artificială. Pentru mine, focalizarea a fost ca un vis. Misiunea mea a fost să vă înțeleg perfect pe voi, păianjenii, iar afecțiunea mea a venit de la sine. A fost un efect secundar la care Nau nu s-a gândit niciodată.

Păianjenii dobândiseră statut de persoană treptat, pe măsură ce oamenii le învățau limba. Dezbaterea de la radio fusese un moment de cotitură, când Trixia, Zinmin Broute și ceilalți se transformaseră și ținuseră partea unora sau altora, perfecționați în meseria lor. *Îmi pare atât de rău, Xopi. Eram focalizați și, dintr-odată, tu te-ai transformat în dușmanul nostru. Când ți-am dat peste cap codurile RMN, n-am știu că te omorâm. Oricare dintre noi ar fi putut fi traducătorul Pedurei, oricare dintre noi ar fi putut fi în locul tău.* Atunci intrase Trixia în conexiunile de comunicații și i se dezvăluise pentru prima oară lui Sherkaner Underhill.

Stânca netedă începea să crape, ieșind din pantă. Pe ici, pe colo se zăreau petice de zăpadă și despicături ferite de lumina soarelui și-a stelelor. Victory și Trixia se cățărară anevoios peste stâncile mai joase de pe deal și scrutară umbrele. Nu era o căutare temeinică, ci mai degrabă un act de venerație. Cercetarea aeriană și cea de pe orbită se încheiaseră cu multe zile înainte.

– Crezi… crezi c-o să-l găsim vreodată, Victory?

În anii de focalizare, Sherkaner Underhill fusese centrul universului Trixiei Bonsol. Cu greu îi remarcase pe Anne Reynolt sau pe Ezr, care o vizitase credincios de sute de ori, dar Sherkaner Underhill fusese real. Își amintea de bătrânul paing care avea nevoie de o insectă călăuzitoare ca să nu se învârtă în cerc. Cum se poate să fi dispărut?

Victory căzu pe gânduri. Se afla la câțiva metri mai sus pe pantă, sub un bolovan ieșit în afară. Ca toți semenii ei, se pricepea mai bine ca oamenii la cățărat pe stânci.

– Da, până la urmă. Știm că nu e la suprafață. Poate… Cred că Mobiy a avut noroc și a găsit o groapă adâncă de câțiva metri. Dar

n-ar fi fost un refugiu eficient; corpul lui tati s-ar fi deshidratat în scurtă vreme. Ieși de sub bolovan. E ciudat. Când planul nostru a început să se destrame, am crezut că pe mami am pierdut-o și că pe tati îl putem salva. Dar acum… știi că oamenii au produs noi sonograme din adâncurile Southmostului? Bombele Frăției au nimicit Sala Parlamentului și straturile superioare. Sub ele se află milioane de tone de rocă spartă, dar și spațiu gol – ce-a mai rămas din super-refugiile din Southmost. Dacă mami și Hrunk au ajuns în viață până la unul dintre ele…

Trixia se încruntă; auzise vestea.

– Dar raportul spune că e prea periculos să se facă săpături, că s-ar zdrobi spațiile deschise.

Iar când va veni Soarele Nou, milioanele de tone de rocă se vor prăbuși peste refugii.

– O, dar avem timp să facem un plan! O să îmbunătățim tehnologia de excavare a oamenilor. Poate că putem pătrunde de la kilometri distanță și săpa un tunel foarte adânc, menținând echilibrul cu cavorit. Cândva, înainte de Soarele Nou, vom afla ce este în super-refugiile acelea. Iar dacă mami și Hrunk sunt acolo, o să-i salvăm.

Se îndreptară spre nord, în jurul dealului. Chiar dacă acesta ar fi fost dealul pe care Sherkaner plecase de lângă Thract, se aflau la mare distanță de locul în care ar fi putut ateriza Rachner. Victory mijea ochii de câte ori vedea o umbră.

Trixia nu putea ține pasul cu ea. Se îndreptă de spate și se uită în depărtare, dincolo de pantă. Cerul de deasupra orizontului sudic strălucea, de parcă s-ar fi aflat un oraș dedesubt. Și chiar era un oraș. Vechile câmpuri de proiectile dispăruseră, dar lumea dăduse platoului o utilizare mai bună. Mine de cavorit. Firme din toată lumea coborâseră pe el. De pe orbită, se vedeau puțuri deschise întinzându-se pe mii de kilometri peste pustiu, din punctul de origine al operațiunii Frăției. Un milion de păianjeni lucrau în minele acelea. Chiar dacă nu aveau să afle niciodată cum să sintetizeze substanța magică, cavoritul urma să revoluționeze zborurile spațiale locale, compensând, parțial, absența altor corpuri cerești din acest sistem solar.

Victory observă că Trixia slăbise ritmul. Găsi un colț de stâncă rotunjit, ferit de vânt, și se așeză pe el. Trixia se așeză și ea, mulțumită că se aflau la același nivel. Dincolo de câmpii, spre sud, se înălțau sute de dealuri mici; oricare dintre ele putea fi locul de odihnă veșnică al lui Sherkaner. Dar pe cerul sclipitor, punctulețe luminoase se ridicau încet – transportoare antigravitaționale care duceau încărcături în spațiu. În toată istoria omenirii, antigravitația fusese un Vis Neîmplinit. Aici, devenise realitate.

Viki rămase tăcută o vreme. Un om care nu-i cunoștea pe păianjeni ar fi zis că adormise. Dar Trixia văzu limpede că mișca din mâinile pentru mâncat și auzi sunete ascuțite netraduse. Din când în când, Viki așa proceda; din când în când, trebuia să arate echipei sale, Belgăi Underville și străinilor din spațiu adevărata ei imagine. Mica Victory se descurcase foarte bine, cel puțin la fel de bine cum s-ar fi descurcat mama ei, Trixia era convinsă de asta. Reușise ca Marea Pândă a părinților să aibă un rezultat triumfător. În vizor, constată că pe maiorul Lighthill îl așteptau douăsprezece apeluri. O oră sau două, numai atât își permitea Victory să fure zilele astea. În afară de Brent, Trixia era singura care cunoștea îndoielile care o măcinau pe Victory Lighthill.

Steaua Fluctuantă se ivi pe cer, răsucind umbrele care cădeau dincolo de ținuturile vălurite. Ecuatoria Superioară nu va cunoaște temperaturi mai calde în următoarele două sute de ani, dar steaua nu putea face altceva decât să ridice ceața.

– Sper că lucrurile se vor încheia cu bine, Trixia. Generalul și tati, amândoi au fost foarte deștepți. Imposibil să fie morți amândoi. Dar ei… și eu… a trebuit să învingem multe greutăți. Oamenii care au avut încredere în noi au murit.

– A fost un război, Victory. Împotriva Pedurei, a emergenților.

Așa își spunea Trixia când se gândea la Xopi Reung.

– Da. Iar cei care au supraviețuit se descurcă foarte bine. Până și Rachner Thract. Nu se mai întoarce în serviciul regelui. Se simte trădat. A fost trădat. Dar e acolo sus, cu Jirlib și Didi – arătă spre L1 – și se pregătește să devină un păianjen Qeng Ho.

Viki tăcu, apoi lovi brusc în stânca pe care stătea. Trixia îi auzi vocea adevărată, furioasă, defensivă.

– La dracu, mami a fost un general bun! N-am putut niciodată să fac ce-a făcut ea; seamăn prea mult cu tati. În primii ani, a mers; geniul lui și al ei s-au îmbinat. Dar a devenit tot mai greu să mascheze Marea Pândă. Videomanția era o acoperire eficientă, ne-a permis să avem hardware independent și un flux de date ascuns chiar sub nasul oamenilor. O singură scăpare din partea noastră și oamenii ne-ar fi ghicit și ne-ar fi omorât. Asta i-a sfâșiat inima lui mami.

Mâinile pentru mâncat fluturară aiurea și se auzi un șuier înecat. Victory plângea.

– Sper că i-a spus lui Hrunkner. A fost cel mai credincios prieten al nostru. Ne-a iubit, deși ne-a considerat niște perversiuni. Mami însă n-a putut accepta asta. Cerea prea mult de la unchiul Hrunk, iar când el nu s-a putut schimba, ea l-a…

Trixia o cuprinse cu brațele de mijlocul spatelui. Numai așa putea un om îmbrățișa un păianjen.

– Știi cât de mult și-a dorit tati să-i spună lui Hrunk despre Marea Pândă? Ultima oară, în Princeton, el și cu mine am crezut că-i vom putea spune, că mami ne va lăsa. Dar, nu. Generalul era atât de… neiertător. Până la urmă… a vrut ca Hrunk s-o însoțească în călătoria ei la Southmost. Dacă a avut încredere ca el s-o urmeze acolo, sigur i-a spus și restul. Nu-i așa? I-a spus că nu era totul în zadar.

EPILOG

DUPĂ ȘAPTE ANI

Lumea păianjenilor avea un satelit; conglomeratul din L1 fusese împins pe orbită sincronă cu longitudinea orașului Princeton, După standardele majorității lumilor locuite, era o lună jalnică, greu vizibilă de la sol. La patruzeci de kilometri distanță, blocul de diamant și gheață scânteia slab în lumina stelelor și a soarelui. Cu toate acestea, reamintea locuitorilor că universul nu era ceea ce credeau ei.

În fața și în spatele conglomeratului se întindea un șir de stele cumințI, mărgele care creșteau în luminozitate an de an: habitatele și fabricile păianjenilor. La început, fuseseră cele mai primitive structuri care zburaseră vreodată prin cosmos, modeste, prea multe și cu prea mult echipaj, ridicate pe aripi de cavorit. Dar păianjenii învățau repede și bine…

Mai fuseseră organizate banchete oficiale în Marele Habitat al Arachnei. Însuși regele urcase pe orbită pentru plecarea flotei spre Triland: patru nave, echipate de noile industrii ale regatului său și ale întregii lumi. Iar flota aceea nu transporta doar Qeng Ho, trilandezi și foști emergenți. Două sute de păianjeni urcaseră la bord, conduși de Jirlib Lighthill și Rachner Thract. Navele conțineau și primele statoreactoare Bussard îmbunătățite, și aparatură de hibernoterapie. Mai important, transportau cheia cunoștințelor încriptate transmise anterior, la o distanță de ani-lumină, spre Triland și Canberra.

La plecarea flotei, aproape zece mii de păianjeni veniseră în

spațiu, regele urcând pe unul din primele feriboturi de producție strict arachneană, iar „banchetul” prelungindu-se peste trei sute de kilosecunde. De atunci, în spațiul cosmic din vecinătatea Arachnei se aflau mai mulți păianjeni decât oameni.

Pentru Pham Nuwen, acest lucru era mai mult decât potrivit. Civilizațiile Cliente ar trebui să domine teritoriul din jurul planetelor lor. La naiba, pentru Qeng Ho, acesta era cel mai important rol al localnicilor: să fie adăposturi în care navele să poată fi reconstruite și reechipate, piețe care transformă călătoriile printre stele într-o afacere profitabilă.

La a doua plecare, Grandiosul Habitat se aglomerase ca la Ceremonia de Rămas-Bun pentru Triland, dar banchetul, mai puțin pompos, se dăduse numai pentru zece-cincisprezece persoane. Pham știa că Ezr, Qiwi, Trixia și Viki organizaseră o ceremonie de mică amploare, pentru ca participanții să poată vorbi și să fie și ascultați. Se putea să fie ultima oară când mulți dintre supraviețuitori se întâlneau unii cu alții într-un singur loc.

Sala de bal din Grandiosul Habitat al Arachnei era o noutate în întreg universul. Păianjenii veniseră în spațiu de numai două sute de megasecunde, nici șapte ani din viața lor. Sala era prima lor încercare măreață în imponderabilitate. Nu se ridicau la standardele bioinginerești ale parcurilor Qeng Ho. De fapt, majoritatea păianjenilor încă nu înțelegeau că, pentru călătorii interstelari, un parc viu era simbolul puterii și abilității în spațiu. În schimb, proiectanții regelui împrumutaseră de la Qeng Ho construcția anorganică și încercau să-și adapteze propriile tradiții arhitectonice la imponderabilitate. Fără îndoială, peste încă un secol, vor considera acest efort ridicol. Sau poate că greșelile vor deveni și ele tradiție.

Peretele exterior era un mozaic de plăci transparente fixate într-o grilă de titan. Unele erau de diamant, altele de cuarț, altele opace pentru ochii lui Pham. Păianjenii încă prefereau vederea directă. Tapetul video și tehnologiile de afișare umane nu se potriveau cu spectrul lor optic. Suprafața poliedrică se curba în afară, pentru a forma o bulă lată de cincizeci de metri. La baza ei, proiectanții păianjeni construiseră o ridicătură terasată, care ducea la mesele

din vârf. Panta era lină după standardele Arachnei, cu trepte mari și late. Pentru ochii unui om, ridicătura era o navetă cu pereți de stâncă, iar treptele arătau ca niște scări mobile late. Însă, grație efectului de ansamblu – și pentru păianjeni, și pentru oameni –, oriunde te așezai la masă, vedeai jumătate de cer. Grandiosul Habitat era o structură lungă, stabilizată mareic, iar sala de bal se afla în capătul care dădea spre Arachna. Pentru cineva care se uita direct în sus, lumea păianjenilor acoperea toată panorama. Pentru cineva care privea lateral, conglomeratul și habitatele umane erau un haos organizat, tot mai lung cu fiecare an. În cealaltă direcție se zăreau Șantierele Regale. De la distanță, alcătuiau o aglomerație de lumini care pâlpâiau. Păianjenii făureau unelte cu care să făurească alte unelte. Peste un an sau doi, vor construi coloana vertebrală a primului lor statoreactor Bussard.

Anne și Pham ajunseră fix la ora stabilită. Oricât de mic era banchetul, gazdele insistaseră pe etichetă. Plutiră de la un etaj la altul al terasei, atingând scările când și când, pentru a se orienta spre masa circulară din vârf. Gazdele sosiseră deja. La fel, Trixia și Viki, Qiwi și Ezr și toți ceilalți invitați, și păianjeni, și oameni. Anne și Pham erau, așadar, ultimii oaspeți de Bun-Rămas.

După ce se așezară, păianjenii servitori apărură de la baza ridicăturii, cărând un amestec de mâncăruri umane și arachniene. Cele două rase mâncau împreună, chiar dacă fiecare considera mâncarea celeilalte dezgustătoare.

Consumară aperitivele bine-venite în liniștea tradițională a păianjenilor. Apoi Trixia Bonsol se ridică de pe locul ei dintre păianjeni și ținu un discurs impresionant, ca întreaga Ceremonie de Rămas-Bun a lui Jirlib. Pham mormăi în barbă. În afară de Belga Underville, toți cei de față îi erau prieteni apropiați. Știa că nu se formalizau mai mult decât el. Dar o undă de tristețe străbătea adunarea, o tristețe mai mare decât simțeai la orice petrecere de adio. Aruncă o privire furișă în jurul mesei. Atât de sobri arătau oamenii în ținuta oficială de imponderabilitate, veche de o mie de ani! Dar aici nu trebuiau să întrețină o atmosferă convențională. Underville probabil că era cea mai înțepată creatură dintre participanți, dar nici ea nu făcea pe ceremonioasa. Dacă nu

se ridica cineva să vorbească, banchetul s-ar fi terminat fără ca invitații să vorbească între ei.

Așa că, atunci când Trixia termină și se așeză, Pham turnă jumătate de litru de vin deasupra locului său de la masă. Lichidul roșu închis se clătină înainte și înapoi, o baltă stânjenitoare care putea deveni și mai stânjenitoare, în funcție de musafirul pe care îl stropea. Pham vârî degetul în vinul săltăreț și-l mișcă la întâmplare. Sfera lichidă se lungi și se împleti în jurul ei, grație tensiunii superficiale. Acum cu siguranță atrăsese atenția tuturor, a păianjenilor în special. Îi făcu semn unui servitor să vină cu un șervețel de vid. Zâmbi larg către publicul său.

– Inteligentă șmecherie, nu-i așa?

Qiwi se aplecă în față ca să se uite la el.

– Va fi și mai inteligentă dacă faci stropul să aterizeze fără să murdărești pe nimeni. Zâmbea și ea. Știu eu sigur; și fiica mea se joacă cu mâncarea.

– Da. Păi, o să-l țin întreg cât pot.

Mâna lui Pham aduse împletitura la forma inițială de sferă. Până acum, nu se pătase nici pe dantela manșetelor. Qiwi îl urmărea concentrată, cu interes profesional. Tot asta făcuse și ea mai demult, cu blocuri de miliarde de tone. Pham nu se îndoia că micuța Kira Vinh-Lisolet se juca cu mâncarea; Qiwi probabil că o încuraja pe micuța afurisită.

Lăsă sfera roșie să plutească deasupra lui și le făcu semn servitorilor să aducă celălalt fel de mâncare.

– O să vă mai arăt și alte trucuri, mai târziu; stați cu ochii pe mine.

Victory Lighthill se ridică puțin pe stinghie. Mâinile de la gură îi modulară glasul într-un ciripit trist:

– Trucuri… mult trist plecat… drexip.

Cel puțin asta înțelese Pham. Și după atâta vreme, și cu aparatul care modifica fonemele pentru a le face audibile, limba păianjenilor era mai dificilă decât orice limbă umană pe care o cunoștea. Așezată lângă Victory, Trixia zâmbi și-i oferi traducerea ei:

– Ne va fi dor tuturor de trucurile tale, Vrăjitorule.

În vocea ei, Pham recunoscu aceeași tristețe din sunetele scoase de păianjeni. *La naiba. Parcă suntem la priveghi.*

Așa că zâmbi luminos și se prefăcu că nu pricepe.

– Da. În mai puțin de o megasecundă, Anne și cu mine vom pleca.

Împreună cu o mie alții, emergenți, foști focalizați, câțiva Qeng Ho. Trei nave și un echipaj de o mie de membri.

– Când ne vom întoarce, poate vor fi trecut două secole. Dar, hei! Qeng Ho sunt obișnuiți cu despărțirile lungi. Știu că pe șantierele voastre sunt nave în curs de construcție. Arătă spre licăririle din cerul îndepărtat, în spatele lui Victory Lighthill. Mulți dintre voi vor călători și ei. Foarte probabil că ne vom mai întâlni, și când ne vom întâlni, vom avea ce să ne povestim unii altora. Așa cum au făcut întotdeauna Qeng Ho și oamenii din lumile îndepărtate.

Ezr Vinh încuviință din cap.

– Da, ne vom revedea altă dată, chiar dacă nu știm sigur cum sau unde. Însă pentru mulți dintre noi, aceasta e ultima întâlnire.

Ezr nu se uită în ochii lui Pham. *În sinea lui, și el se îndoiește.* Renunțase la jumătate din recompensa lui ca să-i ajute pe Pham și pe Anne să se pregătească.

Dar Qiwi îi puse mâna pe umăr.

– Eu zic să stabilim niște repere de întâlnire, așa cum procedează marile familii.

Un timp și un loc, și o viață trăită până atunci. Qiwi se uită la Anne și surâse. Acum era și mamă, și inginer. De cele mai multe ori, părea cea mai fericită dintre toți. Dar Pham tot mai zărea umbre pe fața ei câteodată, poate când se gândea la mama ei, cealaltă Kira. Qiwi aproba plecarea spre Balacrea. Sigur ar fi urcat și ea la bord, dacă nu ar fi fost Ezr, copiii ei și lumea pe care o construia aici. Ezr învățase multe despre conducerea oamenilor, și mai multe de când era cu adevărat conducător de flotă pentru toți oamenii. Dar geniul lui Qiwi era sprijinul lui. Ea era cea care știa ce tehnologie ar valora mai mult în ochii păianjenilor. Dacă n-ar fi fost înțelegerile încheiate de ea, șantierul păianjenilor ar fi fost și acum un vis. Ezr se considerase întotdeauna un fiu mai tânăr

ratat. *Mă întreb dacă el și Qiwi își dau seama ce construiesc.* Aveau copii, ca Jau și Rita și mulți alții. Gonle și Benny ridicaseră o grădiniță pentru micuți, un loc în care puștii oamenilor și ai păianjenilor se jucau împreună. Colaborarea oameni-păianjeni se dezvolta cu fiecare an. Ca Sura Vinh, demult de tot, Qiwi și Ezr s-ar putea să nu călătorească prea mult, dar acest capăt de spațiu Qeng Ho aștepta o explozie de lumină, o renaștere care va umili Canberra și Namqemul.

O explozie de lumină! Da!

– Atunci vom stabili un reper! La răsăritul următorului Soare Nou sau la câteva megasecunde după aceea. Îmi amintesc că e cam neplăcut pe-aici când răsare soarele.

Peste aproximativ două secole. *Asta s-ar potrivi foarte bine cu celelalte planuri ale mele.*

Victory prin Trixia:

– Da, imediat după următoarea Strălucire. Aici, în Grandiosul Habitat, cât de grandios va fi atunci. Un râs discret. O să-mi notez, ca să nu dorm sau să nu fiu plecată la opt-ani lumină depărtare.

– De acord!

– De acord! se auziră mai multe voci în jurul mesei.

Belga Underville bâzâi și hâsâi și, ca de obicei, Pham nu înțelese o iotă, decât că tonul ei gemea de îndoială agresivă. Din fericire, ca șef al serviciului de informații al regelui, avea translator permanent. Zinmin Broute stătea lângă ea și o asculta zâmbind ușor. Lui chiar îi plăcea de hoașca aia bătrână. Când Underville termină de vorbit, își șterse zâmbetul de pe față și-și puse o căutătură cruntă.

– Asta e prostie curată sau nebunie umană, încă nu-mi dau seama. Aveți doar trei nave și cu ele vreți să doborâți imperiul emergent? Dar de șapte ani încoace, tot spuneți că noi, păianjenii, nu avem de ce să ne temem de invazii externe, că o civilizație planetară cu tehnologie înaltă poate oricând pregăti o apărare reușită. Emergenții trebuie să aibă mii de nave militare pe teritoriile lor natale, și voi totuși vorbiți de răsturnarea lor. Ne-ați mințit tot timpul sau pur și simplu credeți că așa se va întâmpla în realitate?

Victory Lighthill bâzâi și ea, punând o întrebare atât de simplu și de clar, încât Trixia nici nu mai trebui s-o traducă:

– Dar, poate… primiți ajutor… de la Qeng Ho de departe?

– Nu, răspunse Ezr. O să… O să fiu sincer. Qeng Ho nu iubesc războiul. E mult mai simplu să lași tiraniile în pace. „Lasă-le să negocieze cu ele însele", cum zice o vorbă veche.

Anne Reynolt tăcuse până acum, însă interveni:

– E în regulă, Ezr. Tu ne-ai ajutat…

Se întoarse spre Belga Underville.

– Doamnă general, cineva trebuie să facă și asta. Emergenții și focalizarea sunt noutăți. Dacă sunt lăsați în pace, vor deveni mai puternici și într-o zi vor veni și vă vor mânca.

Underville smuci din brațele ei cele mai lungi, în semn de îndoială vădită:

– Alte contradicții. În ultimii ani, ne-ați convins să trecem mai departe de comerț, pentru a vă ajuta să vă înarmați și să vă echipați.

Un ascultător uman ar fi aruncat o privire în direcția lui Victory Lighthill; ea asculta pentru rege.

– Dar, continuă Underville, la ce servește să vă sinucideți? Asta consider eu că vă așteaptă.

Anne zâmbi, dar Pham știa că întrebările o tensionau. Belga insistase pe ele în cadrul unor adunări mai oficiale și era improbabil să i se dea satisfacție aici. Anne se gândea la aceleași lucruri. Dar Belga nu înțelegea că, pentru Anne Reynolt, misiunea îi oferea sorți de izbândă.

– Nu e sinucidere, doamnă general. Am avantaje speciale. Pham și cu mine știm cum să le folosim. Puse mâna pe brațul partenerului ei. Mă bazez pe unul dintre puținii comandanți din istoria umană care au reușit un lucru asemănător.

Da, afacerea strentmanniană cam tot așa ceva a fost. Dumnezeu să mă ajute.

Se lăsă o clipă de liniște. Sfera de vin se ridicase. Pham o împunse încet cu degetul în mijloc și o aduse cu grijă în fața lui.

– Avem avantaje mai concrete decât acela de a fi eu conducător neînfricat. Anne știe la fel de bine ca orice comandor cum

funcționează sistemele interne.

Mica lor flotă va transporta hardware uluitor, primele produse ale noii tehnologii oameni-păianjeni. Dar nu în asta consta forța flotei. Echipajele celor trei nave erau formate, în cea mai mare parte, din foști focalizați care înțelegeau mecanismele automatelor emergente și voiau să le distrugă la fel de mult ca Anne. Existau printre ei și câțiva emergenți nefocalizați. În timp ce vorbea, Pham văzu că Jau Xin îl privea intens și că Rita îl studia pe Jau. Ar pleca și ei, dacă n-ar avea trei copii mici. Mai aveau o șansă. Pham spera să-i convingă în cele patru zile rămase. Xin fusese șef de piloți pentru unchiul lui Nau înainte de călătoria spre Arachna, iar în ultimele transmisii din Balacrea se spunea că clica Nau ajunsese din nou la putere.

Pham se uită pe rând la fiecare invitat în timp ce-și prezenta planurile. Ezr și Qiwi, Trixia și Victory, sigur Jau și Rita: *ei nu cred că ăsta e un priveghi. Înțeleg că avem șanse, dar se tem pentru noi.*

– Am studiat înregistrările lui Nau și informațiile pe care le-a primit – pe care încă le primim de la balacreeni. Am reușit să-i ducem de nas că emergenții au învins aici. Plănuim să putem pătrunde în sistemul lor înainte să-și dea seama că nu venim cu intenții bune. Știm foarte multe despre facțiunile interne din vârful societății lor. Una peste alta…

Una peste alta, nu era un risc pe care trebuia să și-l asume. Dar Anne își dorea acest lucru mai mult decât orice. Și după aceea… Păi, după aceea, mai era și proiectul lui măreț, iar cu Anne alături merita orice risc.

– Una peste alta, avem șanse. Va fi o acțiune primejdioasă, o aventură. Am vrut să botez nava noastră portdrapel *Himera,* dar nu m-a lăsat Anne.

– Ha! Cred că *Răsplata Emergenților* e un nume mult mai potrivit. După ce vom învinge, poți să-i spui *Himera.*

Servitorii aduceau deja primul fel de mâncare și Pham nu mai avu ocazia să-i dea o replică. În schimb, le arătă mesenilor că poți să torni înapoi o sferă de vin într-un balon-pahar fără să pierzi niciun strop. Zâmbi în sinea lui. Nici ceilalți Qeng Ho nu mai

văzuseră trucul. Iată unul dintre avantajele de a călători mult.

Banchetul dură câteva kilosecunde. Avură timp să discute multe lucruri, să-și amintească ce locuri văzuseră și să-i pomenească pe prietenii care muriseră pentru ca ei să apuce această zi. Dar surpriza surprizelor se petrecu la sfârșit, când Anne atrase atenția asupra unui aspect la care niciun păianjen, nici măcar Victory Lighthill, nu se gândise.

Anne se relaxă de-a lungul banchetului. Pham știa că ea încă nu se simțea în largul ei în grupuri mari de oameni. Putea interpreta aproape orice rol, dar pe dinăuntru era de o timiditate care nu ieșea la suprafață decât dacă se deschidea și ea. Învățase să se încreadă în oamenii aceștia; câtă vreme nu discuta nimeni despre ce trebuia să facă ea cu emergența, se simțea cu adevărat bine. Anne Reynolt încă avea multe lucruri de care prietenii ei se puteau folosi. Ea îi înțelegea cel mai bine pe defocalizați. Pham o asculta pălăvrăgind cu Trixia Bonsol și Victory Lighthill, sugerând căi de a obține noi servicii de traducere. *Din prima clipă în care te-am văzut, am știut că ești deosebită.* Părul roșu aprins, pielea palidă, aproape roz. Ce contrast cu părul negru și pielea lui fumurie! În această parte a Spațiului Uman, avea o înfățișare foarte rară. Dar el învățase ce se ascundea sub înfățișarea ei, mintea, curajul… Merita s-o urmeze pe Balacrea, chiar dacă nu exista niciun plan după aceea.

Băuturile de după masă fură aduse plutind în jurul oamenilor. Păianjenii primiră niște mingiuțe negre pe care să le împungă, să le sugă și apoi să le scuipe în scuipători sofisticate.

Pham se pomeni toastând pentru succesul fiecărui efort de grup și pentru întâlnirea stabilită peste două secole.

Ezr Vinh se aplecă prin spatele lui Qiwi ca să se uite la el.

– Și după ce ne reîntâlnim? După ce eliberezi Balacrea și Frenkul? Ce urmează? Când ne vei vorbi și despre asta?

Anne îi zâmbi lui Pham.

– Da, povestește-le cum visezi cai verzi pe pereți.

– Hmm…

Stânjeneala lui Pham nu era chiar prefăcătorie. Numai cu Anne

mai vorbise despre proiectul lui. Poate pentru că era un plan grandios, chiar comparat cu planul grandios din trecut…

– Bine. Știți de ce am venit pe Arachna: ne-a atras misterul Stelei Fluctuante și chiar existența formelor de viață inteligente de aici. Am petrecut patruzeci de ani cu lanțul lui Tomas Nau de gât, dar am învățat lucruri uluitoare.

Ezr:

– E-adevărat. Omenirea n-a găsit atâtea minunății la un loc pe nicio altă lume.

– Noi, oamenii, am crezut că știm ce este imposibil. Numai câțiva încăpățânați aveau altă părere, mai ales astronomi în căutare de enigme. Ei, bine, Fluctuanta e prima enigmă pe care am văzut-o îndeaproape. Și uitați ce am descoperit: elemente de fizică stelară pe care încă nu le înțelegem bine; cavoritul, pe care îl înțelegem și mai puțin…

Pham se întrerupse, observând expresia de pe fața lui Qiwi: își amintea de un coșmar. Întoarse capul, dar el nu mai spuse nimic, așa că vorbi ea în locul lui, dar mai mult în șoaptă:

– Tomas Nau vorbea mult despre asta. A fost un om rău, dar…

Dar oamenii răi, cei mai primejdioși dintre ei, aveau deseori idei strălucite. Își înăbuși lacrimile și continuă pe un ton mai ferm:

– Îmi aduc aminte când focalizații au făcut analiza ADN a gheții pe care am adus-o din ocean. Varietatea era mai mare decât pe o mie de lumi. Analiștii au crezut că e din cauza multitudinii de nișe de viață de pe Arachna. În schimb, Tomas… Tomas a crezut că se datora faptului că, demult, foarte demult, Arachna a fost o răscruce de drumuri.

Ezr o luă pe Qiwi de mână.

– Nu doar Tomas Nau, ci toți ne-am întrebat ce e cu varietatea asta. E mult prea mult diamant aici: foraminiferele, conglomeratul. Să fi fost calculatoarele cuiva? Dar foraminiferele sunt prea mici și munții noștri din L1 sunt prea mari… iar acum nu sunt decât roci moarte.

Jau Xin interveni din partea cealaltă a mesei:

– Nu chiar. Există cavoritul.

Belga Underville scoase un hârâit neimpresionat; Victory bâzâi

a râs. După o clipă, veni și traducerea lui Zinmin:

– Iată că mai crede cineva în Distorsiunile lui Khelm, numai că acum lumea noastră e un depozit de gunoaie și noi, păianjenii, ne tragem din paraziții de gunoaie ai zeilor. Dacă e adevărat, unde e restul superimperiului?

– Nu știu… Nu uitați, asta s-a petrecut cu cincizeci-o sută de milioane de ani în urmă. Poate s-a dat un război. Una dintre cele mai simple explicații pentru sistemul vostru solar este că a fost o zonă de război cu un soare distrus și toate planetele s-au volatilizat, în afară de una singură.

Iar acea planetă a fost și ea protejată de o vrăjitorie.

– Sau, continuă Xin, imperiul s-a transformat și ne lasă să ne dezvoltăm în ritmul nostru.

Unele ipoteze sunau de-a dreptul prostește când le rostea cu glas tare.

Mâinile pentru mâncat ale lui Underville se deschiseră într-un gest în care Pham recunoscu un zâmbet de îndoială.

– Parcă ai fi Khelm! Dar, vezi, teoria ta „explică" tot soiul de lucruri fără a ajuta la nimic, cu atât mai puțin a oferi posibilitatea de a se autotesta.

Gonle Fong împunse aerul cu degetul, un gest de păianjen preluat inconștient.

– Păi, și atunci, de ce ne certăm? „Arachna era un loc în care Visurile Destrămate cândva deveneau realitate." Corect. E o ipoteză simplă, generalizatoare. În același timp, noi trăim aici și acum, la câteva sute de ani-lumină, la câteva mii de ani. Indiferent de explicație, avem o viață întreagă pentru a obține profit numai jucându-ne cu ceea ce vedem pe Arachna acum!

Pham încuviință din cap politicos.

– Da. Iată atitudinea unui bun Qeng Ho. Dar, Gonle… eu m-am născut într-o civilizație de castele și tunuri. Am trăit mult, fără să socotesc hibernoterapia, și am văzut multe. Încă din Era Zorilor, noi, oamenii, am învățat câte un pic de aici, câte un pic de dincolo, dar cel mai mult am învățat care ne sunt limitele. Civilizațiile planetare se înalță și se prăbușesc. Când ating apogeul, sunt niște splendori, dar există atâta întuneric…

Castele, tunuri și altele, mai rele.

– Și, continuă Pham, chiar Ǫeng Ho… supraviețuim și prosperăm, dar am descoperit limite spre care nu putem decât să ne îndreptăm, ca viteza luminii. Mi-am frânt gâtul din cauza acestor limite la Brisgo Gap. Când am aflat de focalizare, am crezut că poate fi calea de a ridica întunericul dintre civilizații. M-am înșelat. Se uită în ochii lui Anne. Așa că am renunțat la visul meu, la idealul de-o viață… și m-am uitat în jur. Aici, pe Arachna, am descoperit, în sfârșit, ceva în afara limitelor noastre. E o licărire timidă, cioburi de glorie strălucitoare. Gonle, planurile au orizonturi și orizonturi… Ezr m-a întrebat ce voi face după ce îi doborâm pe emergenți, după ce ne reîntâlnim. Păi, atât: mă voi duce acolo de unde a venit Arachna.

Traducerea Trixiei se prelungi un moment în plus, apoi în jurul mesei se făcu liniște perfectă. Ezr stătea transfigurat. Pham nu vorbise despre asta decât cu Anne; ținând cont de evenimentele care se petreceau, îi fusese ușor să țină secretul. Dar Ezr Vinh își petrecuse viața admirând Era Zorilor și Visurile Destrămate și acum știa în ce fel se pot împlini. Băiatul încremenise, extaziat. Dar îl trezi rațiunea. Cuvintele lui nu veneau ca o plângere; voia ca planul lui Pham să reușească, dar…

– Dar în ce direcție te vei orienta? Și…

– În ce direcție? Asta-i o întrebare ușoară, deși avem la dispoziție vreo două secole să ne gândim la ea. Dar, gândește-te, Omenirea studiază stelele cu tehnologie înaltă de mii de ani. La un moment dat, fiecare civilizație client a montat sute de metri de rețele de oglinzi și a încercat toate celelalte metode inteligente de a iscodi ce se întâmplă la distanțe foarte mari. Vedem niște enigme îndepărtate. Pe ici, pe colo, dăm peste statoreactoare Bussard și transmisii radio străvechi.

– Deci, dacă ar fi existat și altceva, am fi aflat, spuse Ezr, deși știa sigur ce urmează.

Dezbaterile acestea erau deja istorice.

– Numai dacă avem unde să ne uităm. Însă părți din miezul galactic sunt foarte bine protejate. Dacă supercivilizația noastră nu folosește radioul, dacă alții au ceva mai bun decât statoreactoarele

noastre, atunci numai în miezul galaxiei ar fi reușit ei să se ascundă de noi.

Iar orbita bizară a Fluctuantei cel puțin trecuse prin adâncimile acelea nevăzute.

– Bine, Pham. Sunt de acord, se potrivesc toate. Dar vorbești despre treizeci de mii de ani-lumină până la miez, și tot atât de departe până la norii ocultați.

Gonle:

– E de o sută de ori mai departe decât orice destinație spre care au pornit vreodată Qeng Ho. Fără civilizații-depozit intermediare, statoreactoarele Bussard vor ceda în mai puțin de o mie de ani. Putem visa la o asemenea misiune, dar ne depășește abilitățile.

Pham le oferi tuturor zâmbetul său larg.

– Ne depășește complet abilitățile acum.

– Asta am și spus. Întotdeauna ni le-a depășit.

Însă în ochii lui Ezr mijea iluminarea.

– Gonle, vrea să spună că nu ne va mai depăși abilitățile în viitor.

– Exact!

Pham se aplecă înainte, întrebându-se pe câți dintre ei îi va putea cuprinde în visul lui.

– Faceți un mic experiment mintal. Întoarceți-vă în Era Zorilor. Pe atunci, timp de câteva secole, oamenii se așteptau ca, pe viitor, lucrurile să se îmbunătățească radical. Mulțumită Arachnei, veți reînvia acest spirit optimist. Poate nu mă credeți acum. Nu vă dați seama că ridicați o civilizație. Ezr și Qiwi, voi doi întemeiați o Mare Familie care va străluci mai tare decât oricare alta din istoria Qeng Ho. Trixia, Victory și păianjenii reprezintă cel mai important lucru pentru afacerile noastre. Și de-abia începeți să înțelegeți contradicțiile Arachnei. Ai dreptate; astăzi, vorbind despre călătoria către miezul galactic, suntem ca un copil care intră în apă la mal și vrea să traverseze oceanul. Dar vă propun un pariu: Până la următoarea Eră Strălucitoare, veți avea tehnologia care îmi trebuie.

Pham se uită la Anne. Ea îi zâmbi – un zâmbet și fericit, și puțin ironic.

– Anne, eu și cei din flota noastră alcătuită din trei nave vrem

să doborâm sistemul emergent. Dacă vom reuși – când vom reuși – va rămâne o civilizație de înaltă tehnologie. Ne vom lărgi flota, vom avea cel puțin douăzeci de nave. Iar Anne mă va lăsa să rebotez nava ei portdrapel „Himera". Atunci ne vom întoarce aici, gata echipați să pornim… în explorare.

Dar va veni Anne cu el? Ea spunea că da. Oare nimicirea tiraniei emergenților va ridica blestemul care o mâna acum? Poate că nu. Dacă vor învinge, înseamnă că în urma lor vor rămâne lumi întregi de defocalizați, asemănătoare salonului din Mansarda Hammerfestului. Poate că îi va fi imposibil să-i părăsească pe cei pe care îi salvase. Atunci ce se va întâmpla? Nu știu. Odată, demult, se descurca foarte bine de unul singur. *Acum, ce schimbare ciudată am suferit!*

Zâmbetul lui Anne se îmbună. Îi strânse mâna și încuviință tacit planul pe care el tocmai îl descrisese. Pham se uită pe rând la toți cei de la masă: Qiwi era stupefiată. Ezr se străduia din toate puterile să-l creadă, dar îl aștepta o viață plină de eforturi care să-l țină ocupat.

Iar păianjenii… expresia lor varia de la acel brutal „demonstrează-mi", vădit în înfățișarea lui Underville, la…

Cât vorbise Pham, Victory Lighthill stătuse nemișcată și tăcută. Nici brațele pentru mâncat nu le mișcase. Acum vorbi – un susur moale, trist și întrebător, care trebui redat prin traducerea Trixiei:

– Lui tati i-ar fi plăcut la nebunie planul acesta.

– Da.

Pham își pierdu glasul. Underhill fusese un geniu și un visător, un exemplar tipic pentru Era Zorilor. Pham citise demult „jurnalele de videomanție" ale Trixiei, povestea despre Marea Pândă a lui Sherkaner. Paingul săpase adânc în automatele emergente, uneori atât de adânc, încât focalizata Anne Reynolt observase infiltrarea și o considerase o dovadă a unei conspirații umane. La sfârșit, Underhill știuse ce era focalizarea; știuse că oamenii nu erau o inteligență artificială și nu dețineau o tehnologie superioară Arachnei. Sherkaner Underhill trebuie să fi fost foarte dezamăgit de limitele progresului.

Lângă el, Anne începu să dea din cap, șovăind. Atunci îi

surprinse pe toți, inclusiv pe ea, dar mai ales pe păianjeni. Își lăsă capul pe-o parte și un zâmbet leneș îi miji pe buze.

– Și ce vă face să credeți că nu a supraviețuit? Avea la fel de multe informații ca noi, însă mult mai multă imaginație. Ce vă face să credeți că acesta nu e și planul lui?

– Anne, am citit jurnalele. Dacă ar fi în viață, ar fi aici.

Ea scutură din cap.

– Oare? Căutarea unui refugiu e o aventură pe care noi, oamenii, nu suntem croiți s-o înțelegem, iar Sherkaner Underhill era convins că Smith a murit. Dar el a îmbinat nu o dată trăsăturile oamenilor și ale păianjenilor. A îndreptat lumea păianjenilor în direcții nevisate – a văzut refugiul din cer. Cred că e pe-aici, pe undeva, și are de gând să trăiască mai mult decât toate misterele.

– Se prea poate… Se prea poate.

Cuvintele, ale Trixiei sau ale lui Victory – Pham nu-și dădu bine seama – fură rostite cu venerație și respect.

– Nu știm exact unde a aterizat pe platou. Dacă a ajuns într-un loc pe care îl descoperise dinainte, ar avea o șansă.

Pham se uită afară, la Arachna. Planeta avea o lățime de treizeci de grade, era o perlă neagră imensă. Dâre aurii și argintii scânteiau pe continent în emisfera sudică, peste splendoarea discretă a mării răsăritene. Și totuși existau regiuni întinse prizoniere ale beznei, ținuturi protejate, care vor rămâne reci și împietrite până la sfârșitul Întunericului. Pham simți un fior. Înțelegea. Da.

Undeva, acolo jos, bătrânul paing doarme, așteptându-și iubita pierdută… și pregătindu-se pentru cea mai lungă Pândă din toate timpurile.

Cerul e-nchis, pământu-i nins,
atâtea taine-s de învins.

SFÂRȘIT

„Vinge oferă nenumărate delicii pasionaţilor de hard SF, printre care scara galactică şi ştiinţa ezoterică, dar relaţiile dintre oameni şi păianjeni sunt cele care îl confiscă pe cititor. Vinge explorează natura obsesiei, reluând mereu tema în această «fugă» literară."

Isaac Asimov's Science Fiction Magazine

Câştigător al premiilor HUGO, PROMETHEUS, CAMPBELL MEMORIAL şi KURD LAßWITZ

„Cel mai recent roman al lui Vernor Vinge este un triumf, continuând cea mai vizionară şi inteligentă aventură cosmică a vremurilor noastre."

GREGORY BENFORD

„Vinge a reuşit din nou! O carte intensă, plină de suspans şi realistă. Personajele negative sunt înfricoşător de credibile, ca şi viziunea lui despre viitor."

DAVID BRIN

ISBN 978-606-8134-31-4

colecţia nautilus science fiction

www.nemira.ro

„Conflict politic, luptă pentru putere, manipulare, societăţi aflate în război, tehnologii năucitoare, călătorii în adâncurile cosmosului şi o civilizaţie de păianjeni... ce v-aţi putea dori mai mult? O intrigă epopeică de anvergura seriei DUNE."

SFRevu

Câştigător al premiilor HUGO, PROMETHEUS, CAMPBELL MEMORIAL şi KURD LAßWITZ

„Vernor Vinge a scris o epopee despre insecte prinse în chihlimbar. Chihlimbarul este fizica şi istoria; insectele sunt indivizii şi civilizaţiile lor... iar unele insecte încearcă să evadeze. O luptă zădărnicită de necruţătoarea sa capcană, de orbirea morală şi de încăpăţânarea Naturii, care constituie substanţa uneia dintre cele mai bine construite şi antrenante *space opera* a deceniului."

Science Fiction Chronicle

„Întoarcerea în universul romanului *Foc în adânc*... însă cu 30 000 de ani mai devreme. Povestea are aceeaşi vastitate epică, în cea mai măreaţă tradiţie SF."

DAVID LANGFORD

ISBN 978-606-8134-31-4

colecţia nautilus science fiction

www.nemira.ro